

LAN RỪA

Vì vợ là vợ anh

Tiểu thuyết

VÌ VỢ LÀ VỢ ANH!

Lan Rùa

Ngôn Tình, Khác

Giới hạn độ tuổi: 22+

Không thích hợp với teen, mình khuyên teen đừng đọc.

Bộ này gồm tuyển tập những điều bình thường nhất trong cuộc sống, rất nhẹ và giản dị thôi, không có đao to búa lớn gì cả, chuyện gia đình, hôn nhân, phản bội, ngoại tình, quanh đi quẩn lại có ông chồng bà vợ, mấy bóng hồng xung quanh, vài việc lặt vặt, vài người xung quanh.

Hai vợ chồng nhà anh chị này, anh chồng không phải rau sạch nhé, cũng có lúc trái tim rung động trước cảm dỗ như bao người đàn ông khác. Chị vợ thì cổ hủ lạc hậu khỏi nói luôn.

Mỗi lần nhím kể sẽ là một chuyện nhỏ nhặt thôi, nên các nàng đừng thắc mắc vì sao chap ngắn nhé. Cái này thuộc thể loại tâm sự tản mạn gia đình xã hội, không thích hợp với những người yêu phong cách sôi động, cuồng nhiệt nồng cháy hoặc trẻ trung chưa lập gia đình.

Viết ONGOING và viết theo cảm xúc cho nên không có thời gian ra chap cụ thể, có thể ba ngày, một tuần, cũng có lúc bế tắc thì cả

tháng. Các bạn cân nhắc trước khi nhảy hố.

P/S: Lan Rua's Story ~ Porcupine & Duck Family.

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64

Chương 65
Chương 66
Chương 66-2
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 77-2: Ngoại truyện: Hành trình hóng hớt của hai cục bông nhỏ
Chương 78
Chương 79
Chương 80
Chương 81
Chương 82
Chương 83
Chương 84
Chương 85-1
Chương 85-2
Chương 85-3
Chương 85-4
Chương 86-1
Chương 86-2
Chương 86-3
Chương 86-4
Chương 87-1
Chương 87-2
Chương 87-3

Chương 87-4

Chương 87-5

Chương 88-1

Chương 88-2

Chương 88-3

Chương 89-1

Chương 89-2

Chương 89-3

Chương 90-1

Chương 90-2

Chương 90-3

Chương 90-4

Chương 90-5: Hết

Chương 1

Chị năm nay vừa tròn ba mươi, là giáo viên dạy Toán cấp hai. Anh hơn chị hai tuổi, trưởng phòng của một công ty game lớn.

Họ quen nhau nhờ gia đình hai bên tác động. Chị từ nhỏ đã rất nhút nhát, lại suốt ngày chú tâm vào học hành, tốt nghiệp một cái liền về dạy cho trường của ba, trước khi yêu anh cũng chưa có mảnh tình vắt vai nào cả.

Vậy mà thắm thoát cũng làm vợ người ta được gần sáu năm rồi. Chị vẫn nhớ như in cái ngày hôm đó, anh chở mẹ đến nhà chị ăn cơm, lần đầu tiên nhìn thấy anh, trống ngực chị đập rộn ràng đến như nào, cả buổi cứ ấp a ấp úng.

Nhà anh nằm ở một xóm nhỏ trong phố Triều Khúc, ba anh và ba chị là bạn tâm giao, ba chị từng động viên rằng, mẹ anh tuy hơi khó tính nhưng là mẫu phụ nữ tháo vát nhanh nhẹn, mai sau chị có thể học được nhiều điều.

Lúc lấy nhau, một mặt ba mẹ chồng tâm lý không bắt ở chung, mặt khác trên chồng chị có anh trai nữa, muốn ở cũng chật chội. Ba chị thương, mua cho cái chung cư ở Hoàng Mai. Hồi đó anh vì lòng tự trọng định không lấy, chị phải thuyết phục mãi mới được.

Sau này hai anh em nhà anh đều gặp vận, anh trai anh chuyển sang buôn kim cương đá quý, được hời lắm, chuyển ra ngoài ở rồi. Nhà giờ chỉ có ba mẹ chồng, chị cả bác Thơm và cô Thắm là cô út đều chưa lập gia đình.

Công việc anh cũng phát triển, được thăng chức phó phòng, rồi trưởng phòng, chị lại dậy thêm nữa nên cũng có của ăn của để. Hai người mua trả góp chung cư rộng tầm hai trăm mét vuông, ở Royal gần chỗ Ngã Tư Sở từ lúc dự án còn đang mới bắt đầu, đến cuối năm 2013 thì chính thức chuyển về, để lại căn nhà kia cho em trai chị.

Qua đó nửa năm thì mới chính thức hết nợ, còn tậu được xe nữa. Ai cũng nói chị là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời.

Chị cũng thấy thế thật, hai con gái xinh đẹp mạnh khỏe. Vợ chồng tuy không quá thắm thiết cuồng nhiệt nhưng từ khi lấy nhau tới giờ cũng chưa một lần cãi vã.

Chị, công dung ngôn hạnh đủ cả.

Là một người giáo viên, chị chưa từng to tiếng với học trò.

Là một người vợ, cũng chưa bao giờ dám nói leo trước mặt chồng. Tất cả, cứ nhất nhất nghe theo.

Một ngày của chị bắt đầu từ năm rưỡi, nấu bữa sáng cho gia đình và chuẩn bị ba hộp cơm. Hai đứa nhỏ không ăn quen đồ ở nhà trẻ, còn anh thì chị cứ làm để vào túi, có hôm anh ăn, có hôm hộp hành nhậu nhệch thì thôi.

Riêng chị giờ lịch dạy khá nhàn nên trưa về nhà.

Cả tuần vừa rồi anh bận dự án, mãi hôm nay mới nhắn tin báo cơm tối, chị vui lắm. Tầm ba rưỡi chiều đã lật đật xuống siêu thị dưới tầng hầm mua thêm thức ăn.

Chị chọn một cái móng giò đầy đặn với mua thêm chút măng rừng

đóng gói, anh đặc biệt thích ăn giả cầy, cũng nhặt thêm vài quả đu đủ về làm nộm nữa.

-“Hà, chị Hà...”

Nghe tiếng gọi quen quen, chị ngoảnh lại nhoẻn miệng cười.

-“Cô Thoa đó à, lâu rồi không gặp, cô chuyển sang trường đó tốt chứ?”

-“Dạ tốt chị, lương không cao bằng nhưng được cái gần nhà, thôi phụ nữ chúng mình phấn đấu gì thì phấn đấu chứ vẫn cứ phải lo cho cái gia đình là trên hết, chị nhỉ?”

Chị phì cười, cô này mới ngày nào còn tiểu thư trẻ con lắm, đã từng tuyên bố hùng hồn đàn ông không là cái thá gì hết, mai sau em nhất định không lấy chồng.

Đúng là, sự đời đổi thay, không gì là nói trước được.

-“Chị dạo này trẻ quá, phu nhân của giám đốc có khác...”

-“Cô cứ đùa, chức cao như thế nào đã tới anh nhà chị?”

Thoa bần khoản chau mày.

-“Chị trêu em hay thật vậy? Chẳng phải anh nhà chị lên giám đốc từ sáu tháng trước à? Hay lão chồng em chém gió?”

Hà hơi giật mình, chồng Thoa hiền lắm, cậu ấy xưa giờ không biết bốc phét.

Chị cười trừ, nói vài ba câu chuyện qua loa rồi nhanh chóng ra thanh

toán. Không hiểu sao chị cảm thấy có gì đó nghèn nghẹn, chồng
thăng chức nửa năm rồi, người làm vợ như chị lại không hề hay
biết? Họ có đích thực là một gia đình hạnh phúc?

Chương 2

Cả buổi chiều hôm đó chị không sao tập trung được, nấu ăn hết rơi xoong lại vỡ bát, thậm chí còn bị dao cứa một đường vào tay đau điếng. Phải đến khi tiếng hai bé nhí nhéo ngoài cửa mới hoàn hồn.

Bé em hai tuổi được ba bế đằng trước, bé chị bốn tuổi được ba cõng trên lưng. Anh bận lắm, hiếm khi có dịp đi đón con thế này, thường thì khi anh về là hai bé cũng đi ngủ rồi, lũ trẻ rất nhớ ba, chẳng trách chúng lại bám như vậy.

Chẳng hiểu sao nhìn thấy cảnh tượng ấy lòng chị lại như có một dòng nước ấm, bao muợn phiền đều tan biến.

-“Ra đây với mẹ cho ba tắm.”

Chị dỗ ngọt, mà hai đứa ương bướng nằng nặc không chịu, chúng phụng phịu ngúng nguẩy đòi tắm cùng ba, anh cũng chẳng phản đối.

-“Mẹ Hà vào đây cùng cho vui...”

Bé Sò kéo tay chị nũng nịu, con Hến cũng hoan hô tán thành.

-“Phải đó phải đó.”

-“Cả nhà mình tắm chung ý, ba kì cho con với em Sò xong lại kì cho mẹ nhé.”

-“Ngoan, đừng phiền mẹ nấu cơm.”

Thực ra thì chị cũng không có ý định ấy, vợ chồng tắm chung, lại còn nude trước mặt con cái, kì quặc kiểu gì ý. Nhưng không hiểu sao khi nghe câu đó thốt ra từ anh, chị lại thấy hơi chạnh lòng.

Bữa cơm của gia đình chị, diễn ra đúng chuẩn mực như bao nhà thôi. Hai bé líu lo mời ba mẹ, anh nếm món chị nấu, lịch sự khen ngon.

-“Mẹ Hà ơi mẹ Hà, ba mua cho Sò bộ xếp hình nè, còn mua cho chị Hến búp bê nha.”

Chị nhìn con, trùi mền đáp lời.

-“Vậ à, thích nhỉ?”

-“Quà của em để trên giường.”

-“Dạ, em cảm ơn.”

Sống với nhau bao nhiêu năm rồi, anh cũng không có gì bất ngờ cả. Quà anh tặng, dù thích hay không chị cũng chẳng bao giờ biểu hiện thái độ, giống anh, chị luôn dùng từ “cảm ơn”, dù chỉ là một hành động nhỏ.

Nhiều khi anh cũng không biết, anh hiểu vợ mình bao nhiêu?

-“Tay sao vậy?”

Chồng hỏi, chị bối rối đáp.

-“Không có gì, lúc nãy em sơ ý.”

Hai nhóc nãy giờ mãi vui, nghe ba nói mới giật mình chú ý, cuống

quít nhào vào mẹ hỏi thăm, tranh nhau xem tay mẹ. Ngược lại, ba chúng chỉ thản nhiên nhắc nhở, lần sau cẩn thận hơn.

Đỗ hai con ngủ, tắm giặt xong xuôi chị mới trở về phòng. Anh đang đọc tài liệu. Chồng chị nếu xét về mặt này thì đúng là của hiếm, dân IT mà nick facebook cũng không có, cũng chẳng bao giờ chơi bời online vớ vẩn.

Nếu không đi nhậu nhẹt tiếp khách hay công việc đột xuất thì buổi tối của anh mẫu mực như một ông già năm mươi vậy, ba mươi phút đọc báo, ba mươi phút xem thời sự tin vắn, ba mươi phút đọc tài liệu, lên giường lúc mười giờ, thức dậy lúc sáu rưỡi sáng.

Chị mở hộp quà anh tặng, là một chiếc MacBook Pro, tháng trước chị nhìn thấy quảng cáo trên tivi, chỉ thuận miệng khen máy đẹp, không nghĩ là anh còn nhớ.

Tự dưng lại trách mình, cái việc lúc chiều, vì đâu mà phải suy tư vớ vẩn? Là do chị không quan tâm tới anh, là lỗi của chị mới đúng.

-“Dạo này công việc ra sao chồng?”

Chị vừa sấy tóc vừa hỏi.

-“Ổn.”

Anh đáp.

-“Dạ.”

-“Có việc cần tiền à?”

Bởi vì đó là lần đầu tiên chị hỏi tới công việc của anh, nên anh lại

nghĩ sang một hướng khác. Chị ngập ngừng lắc đầu, có gì tiêu pha gì đâu mà cần? Thẻ phát lương của công ty của anh thì bà xã cầm, chị thuộc dạng ít đi mua sắm làm đẹp nên chi tiêu trong nhà cũng không đáng là bao.

Lúc đầu Hà còn thương chồng không có tiền tiêu vặt, nhưng anh bảo không phải lo, nên chị cũng yên tâm chắc anh còn khoản ngoài. Thực ra cũng đúng thế thật, thỉnh thoảng có dự án hay thầu quả lớn, hay thấy anh cầm cả cục về đưa vợ, chị thích mua vàng để kết sắt hay gửi ngân hàng anh cũng chẳng quan tâm.

Nhiều khi đồng nghiệp hay khen số chị có phước là vì thế.

Nhưng cuộc sống mà, ai chẳng có nỗi khổ riêng. Mấy chị em hay tâm sự với nhau, các cô ấy giờ văn minh phóng khoáng, chuyện giường chiếu mà cứ tám bình thường như đi chợ ý.

Khổ nghe các em ấy nói mà chị phải gọi là trở hết cả mắt, nhà chị thường không bận thì tuần một lần, anh đi công tác thì nửa tháng một lần, nhưng thấy như trả bài mà, lúc nào cũng là một trình tự nhất định, chị cũng chưa từng cảm nhận cái mà các cô ấy bảo là thiên đường gì gì đó.

Hay là các cô ấy bốc phét? Chị thấy hoang đường không à?

Nằm nghĩ ngợi miên man, chợt giật mình bởi tiếng chuông điện thoại của chồng. Đạo này thỉnh thoảng anh hay có cuộc gọi đến tầm tám hay chín giờ, trước đây chị nghĩ anh ra ngoài nói chuyện vì sợ chị mất ngủ, nhưng hôm nay không rõ làm sao chị lại thấy bất an.

Chẳng biết có nên ra nghe trộm?

Có mất mặt quá không? Nếu anh biết, liệu có trách chị không tôn

trọng tự do cá nhân?

Chương 3

Chị suy nghĩ, chị đắn đo.

Rốt cuộc chị chọn giữ lại tôn nghiêm cho chính mình, thờ dài nhắm mắt. Chấp nhận tin tưởng anh, mà có sao, lòng chị bức bối?

Chín mươi bảy phút hai tám giây.

Mỗi ngày, cuộc nói chuyện của họ một dài.

Mỗi ngày, anh lại ngủ muộn đi một chút, phá đi quy tắc của chính bản thân mình.

Vợ nằm đây, đếm từng tích tắc. Chồng ngoài đó, không hiểu vui vẻ say đắm tới mức nào?

Anh vào, vừa đặt lưng xuống giường đã có tin nhắn tới. Có vẻ rất thú vị, ông xã cười thì phải, chị cảm nhận được.

-“Chồng vui gì vậy?”

-“Có người bạn vừa gửi cho mẫu truyện cười hay quá, vợ nghe không anh đọc?”

Hà gật đầu, anh Hậu đang hứng khởi định kể thì lại lập tức thay đổi thái độ.

-“Mà thôi đi, con người vợ nghiêm túc lắm, chỉ sợ lại chê anh bậy.”

-“Dạ, mai anh đưa con đi học hay em?”

-“Để anh đi, đợt này bạn chơi ít với con quá. Chị Hến hình như tăng cân thì phải, em Sò thì hơi gầy.”

Chị khẽ mỉm cười, dù sao thì anh vẫn rất quan tâm tới hai bé đấy chứ, chỉ chút thay đổi nhỏ cũng nhận ra.

-“Vâng, Sò đợt vừa rồi bị tiêu chảy anh ạ, con bé cũng kén ăn nữa.”

Anh xoa đầu chị, ân cần bảo.

-“Vợ vất vả rồi, tháng sau anh nhận ít dự án hơn, dạo này vợ cũng sút cân thì phải?”

-“Đâu có, em vẫn thế.”

-“Ừ, nhưng anh thấy mặt hơi xanh...”

Có anh chồng hỏi han quan tâm mà tay vẫn soạn tin đều đều. Có chị vợ cũng chẳng biết diễn tả cảm xúc của mình ra sao nữa? Giá kể khi chồng nói câu đó, ánh mắt chồng nhìn về phía này, chắc lòng vợ sẽ ấm lắm.

-“Ngủ sớm một chút kéo mai lại mệt anh ạ.”

Chị nhỏ nhẹ quan tâm, chị nghe tiếng anh hỏi.

-“Em mất ngủ à? Có việc gì sao?”

-“Không ạ, chỉ là vài suy nghĩ vớ vẩn thôi.”

Anh khẽ chau mày rồi tắt máy, đoạn chui vào chăn cùng vợ. Bóng

đền ngủ lơ mờ, hai người nằm ngay cạnh nhau mà cảm giác xa lạ như cách cả nửa vòng trái đất.

Đôi lúc, chị cũng muốn như người ta, muốn tình cảm với anh nhà tiến triển hơn chút nữa. Chị tâm sự với em gái, dì ấy bảo chị hâm quá, việc gì phải đợi ông xã chủ động, chị cũng có thể tự ôm lấy anh mà.

Chị ậm ừ, mà chẳng hiểu sao lúc thấy thẹn thùng, lúc lại nghĩ không hợp quy củ, có khi bỏ qua hết mọi thứ thì lại sợ làm phiền tới giấc ngủ của anh. Vậy đó, có ai thấu được cảm giác của chị? Chăn ấm đệm êm, trên giường còn có một ông chồng cao mét tám ba, vậy mà vẫn thấy lạnh?

Nằm mãi tới bốn giờ sáng cũng chẳng thể ngủ được, chị đành lục đục trở dậy quét dọn nhà cửa, cái gì cần lau thì lau, cái gì cần chùi cần cọ thì làm cho sáng bóng mới thôi.

Nhiều khi có công có việc bận rộn chân tay, đầu óc cũng thành thơi hơn. Chị vào nhà tắm, chuẩn bị sẵn kem đánh răng và khăn mặt cho chồng. Anh sợ chị vất vả, thường bảo chị không phải cần thận thế, những việc nhỏ như này anh cũng làm được.

Nhưng anh nào có biết, chị không hề thấy nhọc, ngược lại còn rất hạnh phúc. Được chăm sóc anh và hai bé là niềm vui lớn nhất đời chị. Ngày trước gặp nhau mấy tháng rồi cứ thế theo sự sắp xếp của gia đình hai bên, sợ hết tuổi đẹp, lúc đó ăn hỏi nhanh, cưới cũng vội.

Đến bây giờ chị cũng chẳng rõ anh có yêu mình không, chị cảm thấy bản thân già rồi, cũng chẳng dám mộng tưởng thứ tình cảm cháy bỏng rực rỡ như các bạn trẻ, chị cố gắng hết sức, chỉ mong chồng thấy thương, thấy cần vợ là chị mãn nguyện lắm rồi.

Như thường ngày chị gọi hai bé dậy, vệ sinh cá nhân cho lũ nhóc rồi

chuẩn bị bọc canh bọc cơm cẩn thận trong túi giữ nhiệt, nhìn thấy cà vạt anh hơi lệch cũng sốt sắng níu lại chỉnh sửa. Dù chị có kĩ tính, anh cũng chưa bao giờ phàn nàn cả, ông xã thường lặng lẽ kiên nhẫn tới khi chị cảm thấy hài lòng.

Hôm nay, trước khi đi anh ghé qua tai chị, nói hai câu.

Đầu tiên, anh trêu mặt chị dính cơm kìa, chị xấu hổ vội vàng lau.

Tiếp đến anh nói bộ quần áo này sờn màu rồi, bảo vợ khi nào rảnh thì đổi bộ khác đi, kéo người ngoài lại nói anh không nuôi nổi vợ con.

Chị ngó lại chính mình, áo quần, vẫn còn tốt mà? Nhà chị tuy có điều kiện, nhưng ba mẹ là đều là giáo viên, luôn dạy con cái sống giản dị không hoang phí.

Cả buổi sáng cho học sinh làm bài tập chị ngồi thần thơ mãi, phải chăng chị lạc hậu lỗi mốt quá rồi? Vừa hết tiết xuống phòng hội đồng đã nghe mấy cô ấy í ới.

-“Chị Hà, chiều nay đi shopping không? Có trung tâm mới khai trương giảm giá tận 50%.”

-“Đừng rủ bà này, có bao giờ bà ấy ra ngoài đâu mà.”

-“Đi một lần thôi, chị cứ ru rú ở nhà suốt ngày không chán à, lần này rủ thêm mấy cô tổ Văn và tổ Sử nữa, đi cho vui, chị nhé.”

...

Thế nào mà chị lại gật đầu.

Lẽ ra không nên đồng ý thì hơn.

Nếu vậy, sẽ chẳng khó xử như bây giờ, ngay lúc này đây, chị ước mình bất tỉnh nhân sự hoặc có cái lỗi nào để chui xuống.

-“Cô Hà, kia có phải chú Hậu nhà cô không?”

Chị Ngân thắc mắc, cô Thuý bên cạnh gật gù.

-“Ờ đi cùng cô nào thế kia?”

-“Thân mật quá chị ạ, nhìn nghi lắm...”

Đúng, đúng là ông xã nhà chị.

Quả thật cô gái đó lộng lẫy rực rỡ, từ đầu tới chân toàn hàng hiệu, đặt chị bên cạnh, chắc chắn không sánh được với người ta.

Chị đau, đau lắm. Nhưng chị vẫn có mong ước nhỏ nhoi, mong họ chỉ là đối tác làm ăn, mong họ trong sạch.

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 4

Các cô trong trường nhìn chị đầy ái ngại thông cảm.

Người chị sửng sờ, tạm thời không biết xử lý ra sao. Chẳng ngờ được là anh cũng trông thấy bọn chị.

Ông xã không có vẻ gì là bối rối hay sợ hãi cả.

Anh mỉm cười chào mọi người, thậm chí còn quay sang nhìn chị trìu mến.

-“Vợ đi mua sắm à?”

-“Dạ.”

Giọng chị run run.

-“Giới thiệu với mọi người, đây là Hằng, đối tác làm ăn của công ty anh, mới từ trong Nam ra.”

Là đối tác thật chứ?

Đối tác trên bàn làm việc hay trên giường?

Đúng lúc đó, trợ lý của anh cũng vừa hay chạy đến thở hồng hộc.

-“Giám đốc, hai người đi nhanh quá, em tìm mãi...”

-“Á, anh Hậu lên giám đốc rồi ạ? Bạn Hà giấu ghê thật, nợ bọn này

bữa khao đấy.”

Cái Thuỷ phàn nàn, chị bối rối lắm, cũng may có anh đỡ lời.

-“Được được không vấn đề, hôm nào nhờ mọi người bớt chút thời gian anh mời đi ăn nhé.”

Mấy cô đồng loạt nhất trí, đoạn anh nhờ cấp dưới tiếp đối tác, còn mình thì xin phép đồng nghiệp hai vợ chồng đi riêng. Sự thể cũng buồn cười, vừa nãy tất cả còn lo lắng cho chị, đến bây giờ ai ai cũng quay sang tràn ngập ghen tỵ ngưỡng mộ.

-“Thế có ổn không anh, nếu anh bận thì...”

Chị ngại.

Anh tươi cười vẫy chào mọi người, tay khẽ chạm vào lưng chị.

Họ không có thói quen nắm tay hay ôm ấp nồng nhiệt ở nơi công cộng, những lúc đi với nhau từ khi cưới tới giờ, ông xã thường làm vậy, hoặc anh đi đằng sau chị, hoặc tay anh hơi vòng qua hờ hững.

Hai người vẫn có khoảng cách nhất định chứ không dính sát nhau lắm đâu, nhưng cũng đủ làm chị hài lòng.

Cảm giác như ông xã che chở cho chị vậy.

Sự thực cũng là thế mà, chị làm giáo viên mà giờ còn chẳng dạy thêm, lương đáng bao nhiêu đâu? Nhà cửa, xe pháo, công to việc lớn chẳng phải một tay anh lo hết sao?

Chị sượng quá còn gì? Nghĩ lại thấy trách mình, không đâu rồi việc nghĩ oan cho chồng.

-“Được không em?”

Anh giờ giờ bộ quần áo trước mặt bà xã đang ngây người. Vợ anh cười hiền nhận lấy, ngoan ngoãn vào thử.

Bộ đầu tiên mặc vào, chồng khen chị nhìn trẻ ra.

Bộ thứ hai, anh bảo đáng yêu lắm.

Bộ thứ ba, anh làm dấu like, nói cực sexy.

...

Rốt cuộc, bộ nào cũng ưng.

-“Thôi cho chồng chọn, chồng thích bộ nào em mua bộ đấy.”

-“Khó, người vợ đẹp.”

Anh ít khi khen lắm, có khen cũng chỉ nói cộc lốc vậy thôi, thế nào mà vẫn khiến má chị ửng hồng. Xong rồi, hôm ấy mua tất. Nhìn chồng tay xách nách mang linh kinh túi lớn túi nhỏ tự dưng có người vợ thấy ấm lòng, chị ấp úng nho nhỏ.

-“Em được làm phu nhân của giám đốc từ khi nào vậy?”

Anh ngớ người.

-“Anh chưa kể với vợ à?”

Chị lặng lẽ lắc đầu, anh cố nghĩ lại mà rốt cuộc cũng chẳng nhớ nổi, đành giải thích.

-“Dự án game PoDu của bọn anh thắng lớn, đáng nhẽ ra lúc đầu chỉ được cân nhắc lên phó thôi nhưng anh Long lại chuyển vào Nam nên sếp tổng chỉ định luôn, nói chung cũng là số may mình ạ.”

Anh Hậu vừa dứt lời, bà xã liền quay sang nở nụ cười dịu dàng.

-“Vậ à? Chồng em giỏi quá!”

Giọng vợ rất nhẹ, nếu đứng xa chút nữa chắc cũng chẳng nghe thấy đâu. Vậ mà người chồng nào đó tưởng như trong lòng có dòng nước mát chạy qua, vui vẻ đề nghị.

-“Hay hôm nay bọn mình đi ra ngoài ăn, anh dẫn vợ tới mấy chỗ này, sang trọng mà lãng mạn lắm...”

Chị ngó đồng hồ, bốn rưỡi, ngần ngợ quá suýt cả quên đón hai con. May mà vẫn chưa hết giờ.

-“Hế và Sò...”

-“Nhờ ông bà nội trông cũng được mà.”

-“Thôi chồng ạ, sợ hai con buồn, với cả ra ngoài ăn không sạch sẽ đâu, mình đi đón con rồi mua thêm ít hải sản tươi, về em làm chút là xong.”

Anh chiều vợ, nhưng chị lại thấy anh khế thờ dài.

Chị đã làm gì sai sao?

...

Bữa cơm gia đình, hai con tíu tít kể chuyện, anh chị lắng nghe mỉm cười. Nếu có chụp ảnh hay quay video lại, có lẽ ai cũng nghĩ họ là một gia đình hạnh phúc.

Chị cũng nghĩ vậy đó, ngay lúc này đây, chị thấy rất ấm áp.

Chỉ có điều, ánh mắt anh, sao thoáng buồn?

Chồng chị, con chị, là những người quan trọng nhất trong cuộc đời chị. Chị luôn nỗ lực, chị có thể chịu khổ, nhưng chị mong sao họ vui vẻ.

Con thì vậy, nhưng chồng có lẽ không.

Mười hai giờ kém, có người vợ trần trọc không sao chớp mắt nổi. Chị trở mình, định bụng dậy ủ ít bột sáng mai làm bánh bao, lúc đi xuống bếp tình cờ nghe tiếng nói đùa vui vẻ truyền từ phía ban công.

-“Trời em làm anh chết sặc mắt...”

Chị không rõ đầu dây bên kia nói gì, chỉ biết anh cười nghiêng ngả, mãi mới trả lời.

-“À, nói em nghe cái thằng đó ngày xưa cũng thuộc hàng khủng đấy, hồi cuối năm nhất mình còn đang cong móng thi lại Giải Tích 3 mà đã thấy nó ngồi code pikachu bằng C# rồi cơ, mỗi tội đề đóm vào nên mới thế...”

-“Em cũng đều quá, nó mà phát hiện ra em chơi ác như vậy chắc nó giết em đó...ừ...ừ...anh biết...có gì vui đâu...công việc vẫn vậy...ba mẹ à...ba mẹ khoẻ...cô Thẩm bác Thơm khoẻ...”

-“...”

-“Hai bé khoẻ, Hà nhà anh dạo này có hơi gầy....à....cái đó anh biết....à...đúng rồi...không...không phiền...ghen gì chứ...vợ anh không phải như em nghĩ đâu...cô ấy hiền lắm...nói chuyện với em làm anh thấy khoẻ hẳn ra...thật đó...nhiều khi mệt mỏi muốn stress mà chẳng có ai tâm sự cả...ừ...muộn rồi...em ngủ thật ngon nhé...nhớ thoa thuốc đó, da em nhạy cảm mà...ừ...bye...”

Bất chợt, chị tủi thân.

Bất chợt, lúc anh vào, chị đã không kiềm được.

Chị hỏi anh.

-“Là ai vậy?”

-“Vợ hỏi ai?”

-“Người mà dạo này hay nhắn tin và gọi điện cho chồng ý?”

Anh thờ dãi, chị vẫn kiên nhẫn nhẹ nhàng.

-“Có thể nói cho em biết được không?”

Chương 5

Anh sẽ trả lời sao đây?

Là đồng nghiệp, chuyện phiếm giải sầu?

Hay như tri kỉ đồng điệu tâm hồn?

Chị tưởng tượng, chị dự đoán.

Nhưng mà tiếc là chị đã nhầm. Anh ném chiếc điện thoại về phía chị, trước sự ngạc nhiên của vợ, anh chỉ nằm xuống bên cạnh, vừa kéo chăn vừa thản nhiên.

-“Muốn biết thì tự xem...”

-“Thì là muốn biết, nhưng như này, phải chẳng có gì mờ ám chồng đều xoá rồi?”

-“Chồng chưa từng.”

Giọng anh đầy chắc nịch, làm cho người ta có cảm giác tin tưởng lắm. Chị quá ngu hay anh diễn quá giỏi đây?

Nếu đã vậy, xem tin nhắn hay cuộc gọi trong chiếc điện thoại này thì có ích gì chứ? Chỉ càng hạ thấp mình mà thôi.

Chị không nhúc nhích, gương mặt thoáng buồn. Từ khi nào chị trở thành người đàn bà xét nét chồng vậy?

Hình như các cô ở trường đã có một buổi tranh cãi về vấn đề này rồi thì phải? Chẳng phải chị thuộc phe tôn trọng cuộc sống riêng tư của nhau ư? Lập luận của chị khi ấy là, càng cấm càng kích thích, chị quên rồi sao?

Ồ, thì ra đối mặt với một tình huống giả dụ và một tình huống thực tế nó khác nhau đến vậy. Thì ra khi đã bị cảm xúc chế ngự, con người ta lại khó kiểm soát bản thân đến thế!

Anh đặt tay lên trán, khẽ liếc người bạn đời của mình.

-“Thực ra vợ cũng đâu có quan tâm.”

-“Anh nghĩ vậy sao?”

-“Không phải anh nghĩ vậy, mà sự thật nó là vậy.”

Chồng chị bực.

Chị cũng không hiểu sao anh lại bực. Đáng lý ra người tức giận phải là chị mới đúng chứ?

Tay anh luồn qua áo chị, cứ thế liềm lĩnh tiến vào. Bình thường, ít ra anh sẽ hỏi một câu, được không vợ? Hôm nay anh chẳng cần xin ý kiến gì luôn. Dù sao chị cũng không cho phép mình là loại phụ nữ từ chối chồng, dù sao chị luôn phục tùng anh.

Nhưng ít ra nếu anh hỏi, chị sẽ cảm thấy được tôn trọng hơn.

Nhớ cái ngày đầu tiên, chị còn trộm nghĩ, thôi chết đi còn sướng hơn. Cho tới bây giờ, sáu năm rồi, tuy có bớt bớt đi chút, nhưng vẫn đau đớn nhức nhối. Phần vì xấu hổ, phần vì giữ hình tượng, chị cũng chưa một lần kêu ca.

Chị luôn nhẫn nhịn, luôn cố gắng đoan trang hết mức có thể. Mà trớ trêu thay, chẳng làm anh dễ chịu, anh ngược lại còn bảo, chị giống như người vô hình.

Chị phải làm sao?

Chả nhẽ khóc lóc kêu gào? Van xin thống khổ? Chị đâu muốn anh thấy mình yếu đuối, cũng chẳng muốn anh thấy có lỗi vì làm vợ đau?

Trong căn phòng tối, có hai vợ chồng nọ, lao động thì vẫn hăng say, chỉ có điều, hồn mỗi người, treo một nơi.

-“Em tha mãi chứ?”

Anh hỏi, lấy hết can đảm, lần đầu tiên hỏi cảm giác của vợ. Chị như bị đờ, ngạt ngừng, ngưng ngừng, rồi vô thức gạt đầu.

-“Có lẽ do anh kém cỏi.”

Anh lạnh nhạt kết luận rồi lấy đồ tiến vào nhà tắm, để lại chị trên chiếc giường rộng lớn, một cảm giác trống trải bơ vơ tới tột cùng.

...

Cả một đêm chị mất ngủ, sáng hôm sau, hai quầng mắt xám xịt như gấu trúc.

-“Bác Hà sao thế?”

Em gái chị hỏi han. Dì Hợi, dì cũng làm giáo viên, dạy Văn kiêm bí thư đoàn. Trường dân lập này do ba chị thành lập, bao gồm cả trung học cơ sở và trung học phổ thông nằm sát nhau.

Phòng hội đồng chung khá lớn, các thầy cô giáo trong khối, từ khối 6 tới khối 12 cũng gọi là có biết mặt nhau.

Em trai chị hiện đang làm phó hiệu trưởng cấp ba, năm ngoái ba nói chị xem xét rồi cân nhắc ra ứng cử lên chức, mà chị thấy nguyên làm tổ trưởng tổ Toán đã mệt lắm rồi, thời gian rảnh muốn dành cho gia đình nên không ham.

-“Bác Hà? Bác cãi nhau với bác Hậu à?”

-“Dì nghĩ linh tinh quá.”

-“Ừ, cũng đúng, bác Hà hiền như cục đất, đâu có biết cãi nhau đâu, thế bác làm seo?”

Chị phải phân vân đắn đo mãi mới dám tiết lộ, cứ vừa nói vừa ngắc ngứ, kết thúc câu chuyện, mặt chị đã ửng đỏ như cà chua cuối vụ rồi.

-“Ôi dào, bác lạc hậu quá.”

-“Dì...”

-“Em nói bác nghe này...”

Dì Hợi cười khì khì, ghé tai chị thủ thỉ dạy bảo, gì mà đàn ông mình càng nhiệt tình càng lẳng lơ họ càng thích. Rồi các anh ý, thích ban ngày vợ đoan trang, nhưng ban đêm nên giống con đ... một chút.

Dì bảo dì thương anh rể quá. Dì phân tích nhiều nhiều, chị cũng thấy mình hơi sai sai thì phải.

Phải chăng bản thân nên sửa đổi?

Chị ghi nhớ, dẫn đo, mà lịch sinh hoạt của vợ chồng chị, nó cứ như nắng hạn đợi mưa rào ấy, không giống mấy cô chú trẻ trẻ đâu. Hiếm hoi lắm.

-“Thình thoảng bác cũng nên chủ động đi, bác phải tân tiến lên, bác trai hào hoa như thế, các em gái giờ thì cáo phải biết, bác cứ cẩn thận kẻo có ngày mất chồng như chơi.”

Nhớ lời dì dặn, lại nhìn chồng đang quay lưng về phía mình hí hoáy nhắn tin, chị cứ thờ dài thườn thượt.

Rồi hít một hơi thật sâu, lấy hết can đảm, chị vòng tay qua ôm anh từ phía sau.

Nhưng có lẽ đó là giới hạn cao nhất của chị rồi, cái gì mà lách qua lách lại vân vê tới lui, chị không thể nào làm được. Mới chỉ có chủ động ôm anh mà sao chị thấy má mình nóng ran luôn à.

Xấu hổ quá.

Còn gì là lễ tiết tự trọng đàn bà con gái nữa chứ?

Mất mặt quá!

Chị vội vã muốn rút tay, không ngờ được bị anh giật lại, siết chặt lấy. Mặt chị theo quán tính đập vào lưng chồng. Anh mặc áo may ô hơi trễ, nên gần như tính là môi chị vừa chạm chạm chút chút vào da thịt anh rồi.

Chưa khi nào chị thấy bối rối đến vậy, chị ước, chị ước ngay bây giờ có cái lỗ cho chị nhảy xuống.

Chương 6

Điện thoại báo có tin nhắn mới, thôi thì anh cứ nhắn tin đi, chứ kiểu này chị khó xử quá.

Nhưng anh coi như không biết, hai tay anh khẽ bao trùm lấy tay chị, mân mê xoa xoa. Anh không hề quay lưng lại, cứ sao vẫn khiến chị thổn thức xao xuyên thấy lạ?

Họ là gì đây?

Cặp vợ chồng già sáu năm hay hai đứa trẻ lớp một?

Chỉ là một cái nắm tay thôi mà?

Hai người cùng yên lặng, anh nghĩ gì, chị không rõ. Chị chỉ biết, lưng anh, cũng thấy vững chãi, rắn rỏi nhưng lại cảm thấy ấm áp hơn gối ôm mềm mại.

Và chị đã ngủ, thật ngon.

...

-“Cảm ơn mẹ Hà làm cơm bento cho Sò.”

-“Bọn con chào mẹ Hà bọn con đi học ạ.”

-“Phải nghe lời cô giáo và nhường nhịn bạn bè nhé, trưa ăn hết cơm rồi nhớ phải ngủ.”

-“Dạ.”

Hai đứa trẻ ríu rít phấn khởi. Nếu chồng không bận thì thường anh sẽ là người đưa hai bé đi học. Từ nhà chị ra mẫu giáo của bạn Hến và bạn Sò rất gần, nhưng chúng vẫn thích ngồi xe hơi với ba hơn là đi bộ cùng mẹ.

Đúng là trẻ con.

-“Hộp đồ là thịt đông chồng tới công ty thì chỉ cần bỏ vào ngăn mát tủ lạnh nhà bếp không phải quay lên đâu nhé.”

Chị vừa gói bọc vừa dọn dờ, bỗng đứng ngược lên thấy anh nhìn mình, trù mến lắm.

Rồi anh khẽ xoa đầu chị.

Hai nhóc thấy vậy cũng vào xoa đầu mẹ, chúng còn thêm cho mấy nụ hôn chùn chụt nữa mới yêu chứ.

-“Ba Hậu ơi Hến thơm mẹ ba cũng bắt chước đi, Hến chưa bao giờ thấy ba thơm mẹ cả ý!”

Bé Hến nói, hại anh chị cùng đồ bưng. Chị luống cuống quay vào bếp dọn dẹp, anh cười cười rồi bế hai đứa đi học.

...

Rửa bát đĩa xong quay ra chị mới sững sờ, chết thôi, tâm trí để đi đâu mất. Quên bếng hộp rau xào của anh rồi.

May là hôm nay chỉ lịch dạy khá nhàn, xong hai tiết buổi sáng chị để hộp rau trong giỏ xe mang lên cho anh.

Công ty anh cũng không xa lắm đâu, nhưng đi xe đạp điện mất hơi lâu thời gian chút. Chị cũng biết đi xe máy đấy chứ, nhưng một lần bị ngã thế là hãỉ luôn, từ đó trung thành gắn bó với chiếc này, cũng là quà sinh nhật anh tặng năm họ mới lấy nhau.

Lâu lắm không tới chỗ làm của anh, cũng phải mấy năm rồi ý chứ, mọi thứ đều thay đổi, đẹp đẽ lên nhiều. Trụ sở thì vẫn ở địa chỉ này, nhưng nội thất thay đổi xem chừng hoành tráng lắm.

Chẳng muốn phiền anh nên chị chỉ định gửi lễ tân hộp rau thối, không ngờ lại gặp chồng ngay ngoài cửa chính.

Hình như có vụ lùm xùm thì phải, người sán vào rất đông.

-“Mời anh về cho.”

-“Mẹ kiếp, chó má, bọn mày ép người quá đáng.”

-“Là bên anh không tuân thủ hợp đồng trước.”

Chồng chị từ tốn đáp lời, người đàn ông kia vẫn một mực chỉ trích.

-“Mày trèo cao rồi quên tình anh em, thằng khốn nạn...”

-“Game đó là do các anh ăn cắp bản quyền, làm sao công ty chúng tôi có thể đứng ra phát hành được?”

-“Giám đốc, đừng đôi co nữa, tốt nhất gọi bảo vệ vào giải quyết.”

Câu nói của trợ lý như mồi lửa khiến người đàn ông kia các thêm phần uất.

-“Mày đừng tưởng mày là vương là tướng đi, mày đồng ý đền bù hợp đồng, hoặc hôm nay tao sẽ nói cho cả thế giới biết bộ mặt thật của mày.”

-“Tuỳ anh...”

-“Được, thằng này máu nhỉ? Vậy bố mày cũng không sợ nhé. Mọi người ở đây, nghe cho rõ này, rồi nhờ chúng mày nhắn cho vợ thằng này hộ tao. Nói anh Sáu có lời muốn chuyển tới bà xã của anh Hậu. Bảo với cô ấy lấy phải thằng chồng đều rồi.”

Từ phía ngoài, chị thấy chồng mình cười khẩy, bảo vệ đang lôi cái người tên là anh Sáu đó ra ngoài, còn anh ta vẫn cố kiết.

-“Thằng này nó là nguy quân tử thôi, thực ra nó nuôi vợ bé bên ngoài đấy, hai đứa nó còn có một thằng con riêng ba tuổi rồi cơ.”

Chẳng biết sự thật hay vu khống?

Chỉ biết, cả người chị bủn rủn run rẩy, tay chân lạnh lẽo căng cứng. Hộp rau vô thức rơi tung toé xuống đất. Mọi người quay lại nhìn chị, và chồng chị, cũng bất giác nhìn qua phía chị.

Chương 7

Hơn ai hết, chị không phải là một người phụ nữ nông nổi. Chưa từng nói lời tổn thương ai, kể cả kẻ ghét mình. Cũng không phải là người đàn bà làm mất mặt chồng giữa đám đông.

Anh tiến tới cầm tay vợ, ân cần hỏi thăm, chị cũng ngậm đắng, cười tươi hiền hoà.

-“Anh Sáu à, có gì bất mãn thì từ từ nói, đừng nên vu khống cho người khác như vậy, chồng em, em rõ hơn ai hết.”

Một câu của chị, coi như lấy lại toàn bộ thể diện cho anh.

-“Em ơi em ngốc nó vừa thôi, trái tim thẳng đàn ông nó nhiều ngăn lắm em ạ. Vợ cũng muốn mà gái đẹp cũng chẳng buông, nghe lời anh đi, dứt sớm ngày nào nhẹ thân ngày ấy.”

-“Cảm ơn anh, nhưng em tin anh Hậu không phải người như vậy.”

-“Rồi có ngày chúng nó tống cổ mẹ con cô ra khỏi nhà thì đừng có mà trách anh không cảnh báo.”

Người đàn ông rút cuộc cũng không giăng co nữa, chán nản theo bảo vệ ra ngoài. Chồng chị vẫy tay chỉ đạo mấy nhân viên lao công qua dọn dẹp, đoạn quay sang hỏi vợ.

-“Em ăn chưa?”

-“Em chưa...”

-“Vợ chồng mình đi ăn.”

Chị chẳng kịp từ chối đã bị anh kéo ra ngoài nhét vào xe. Họ đi tới một nhà hàng khá sang trọng, nhân viên hình như quen mặt khách, chạy ra tiếp đón khá nhiệt tình.

-“Anh Hậu, chị này...”

-“Vợ anh...em ăn gì?”

Cô phục vụ nhìn chị hiểu kì, chị cũng chưa từng đi ăn hàng nên nói mọi thứ theo ý anh.

-“Vậy cô cho như mọi khi.”

-“Anh...hay đến đây thì phải?”

Chị ngập ngừng hỏi, anh gật đầu, gương mặt không chút bối rối. Đồ ăn dọn đầy bàn, hai người họ ai làm việc nấy, dường như lại rơi vào khoảng lặng.

-“Ăn một mình ở nơi như này, kể cũng buồn.”

Người vợ rụt rè dò xét, người chồng thản nhiên đáp.

-“Không, anh thường đi chung với đối tác, có hôm thì với bạn, là NỮ.”

Anh cố ý nhấn mạnh từ cuối cùng. Thái độ của anh khiến chị cảm thấy mình thất thố. Nếu một người đàn ông làm chuyện gì sai trái, họ phải lấp liếm mới đúng chứ?

Xem ra người nghĩ nhiều vẫn vợ có khi là chị.

Anh nhấp ly rượu, nhìn chị khẽ cười nhạt, là vợ anh quá bao dung, hay thực chất, chị chưa từng để tâm?

-“Hà này, em nghĩ sao về lời anh Sáu?”

Tai chị tưởng như ù đi, chiếc dao nhỏ trên tay cũng ghì mạnh hơn lên miếng bò bít tết, dùng dĩa đưa một chút vào miệng, chị từ tốn nhai, sau đó chậm rãi hỏi lại.

-“Em cũng muốn biết, là thật hay giả vậy chồng?”

-“Là giả.”

Anh khẳng định, chị nhẹ nhàng trả lời.

-“Vậy thì vợ tin chồng.”

Không trách móc, không hờn dỗi, cũng chẳng tra hỏi.

Những từ ngọt ngào mà bất cứ người đàn ông trên thế giới nào cũng muốn nghe, sự tin tưởng của bà xã, đối với anh lại như dao cứa, ngứa ngứa vô cùng.

Anh đứng dậy thanh toán rồi nói công ty có việc, phải về trước.

Đôi lúc chị cũng không biết, rốt cuộc chị sai ở đâu? Chị cố gắng hoàn thiện mình, cố gắng trở nên nhu mì hoàn hảo. Mọi người ở bên chị đều thấy thoải mái, chỉ có chồng chị, có lẽ không như thế thì phải.

Chồng rời khỏi quán một lúc, nước mắt Hà mới dám rơi. Chị từ tốn ăn từng chút, cố dùng sự điềm đạm bên ngoài xoa đi nỗi đau đớn

trong tim. Ngồi thẩn thờ mãi rồi đi bộ về công ty anh lấy xe.

Từ trên cao, có người dõi theo bước chân vợ mình, thở dài đầy bất lực.

Chiều đó, anh vẫn về nhà đúng giờ, thậm chí còn đón Hến và Sò rồi tắm cho hai con. Chị đang rán cá thì nghe tiếng bọn trẻ léo nhéo.

-“Mẹ Hà ơi, mẹ Hà mang cho bọn con khăn tắm cô bé Lọ Lem với.”

Chị khẽ mỉm cười chạy ra ban công lấy, hai nàng này cũng điệu ghê gớm, không biết giống ai? Vừa vào tới nơi thì chúng đã mỗi đứa một tay dùng hết sức kéo. Mẹ bị bất ngờ phản xạ không kịp, ngã đến ùm một cái.

Cũng may có anh đỡ không chắc chị tha hồ mà uống nước.

-“Hai đứa nghịch quá đi thôi, ai dạy?”

Chị mắng nhẹ, có hai cô bé lấm lét nhìn ba, xong rồi ngấp ngừng ấp úng.

-“Không ai dạy cả, bọn con nhớ mẹ Hà...tắm chung đi mẹ Hà đi...”

Bé Sò nhào vào ôm cổ mẹ, vừa thơm má vừa nhõng nhẽo.

-“Đúng đó, mẹ Hà cởi áo quần ra tắm đi, đằng nào mẹ cũng ướt hết rồi mà...cả ba Hậu nữa...ba Hậu cũng cởi nốt quần ra đi, mặc làm gì cho vướng víu...”

Trời đất cái bọn quý này. Chồng chị biết vợ khó xử liền đỡ lời.

-“Ba mẹ lạnh, không cởi được...”

-“Đâu có lạnh đâu, nước ấm mà, con và em Sò không lạnh, nhờ Sò nhờ?”

-“Vâng, không lạnh ạ.”

Chết với bọn này mất, may mà ông xã ứng biến cực nhanh.

-“Trẻ con thân nhiệt tốt hơn nên không lạnh, người lớn thì khác.”

-“VẬY Ạ?”

Hai đứa mắt tròn xoe ngây thơ. Mà bọn trẻ cũng nhanh quên, chúng tha lời bao nhiêu là búp bê với vịt gà nhựa vào chơi cùng, vừa thổi bong bóng vừa cười khanh khách.

-“Mẹ Hà ơi mẹ giúp bọn con tắm cho em ba bi ê tóc vàng nhé, còn ba Hậu tắm cho vịt đô nan...”

-“Được rồi, tuân lệnh công chúa.”

Anh Hậu đáp đầy nghiêm túc, cũng may anh không giống người ta, chẳng ép vợ đẻ thêm mà ngược lại còn rất cưng con gái. Chị cũng ngồi lại chơi với hai bé.

Ai tới nhà chơi cũng ấn tượng bởi cái bồn tắm khủng. Thực ra hôm đi mua là hết cái cỡ vừa, ông xã lại ửng mỗi nhãn hiệu đó, chủ cửa hàng thì bảo phải nửa tháng nữa mới về nên là quyết luôn lấy cỡ đại.

Giờ nghĩ lại kể cũng tiện. Cả nhà bốn người hăng say ríu rít mãi đến khi người thấy mùi cá cháy khét mới chịu đứng dậy.

Ngày hôm ấy, hai người họ, không ai mở lời trước, chuyện lúc trưa

cứ thế đi vào dĩ vãng. Đêm tới anh cũng không nói chuyện với cái người mọi khi, đúng lịch lên giường lúc mười giờ tối.

Chị dọn dẹp xong cũng chui vào chăn, trở qua trở lại, không tài nào mà ngủ được.

-“Có chuyện gì sao?”

Giọng anh nhàn nhạt, chị đờ một hồi mới nhỏ nhẹ hỏi.

-“Làm anh thức giấc ạ?”

-“Không, anh chưa ngủ.”

Chị thở dài, trở dậy đổi đầu, xoa bóp chân cho anh. Mỗi lần anh có đầu lớn phải nghĩ ngợi nhiều cũng hay bị stress, chị thường làm cách này, chỉ cần ba mươi phút sau anh sẽ lim dim, hơi thở cũng nhẹ nhàng hơn.

-“Chồng à, nếu còn điểm nào chưa hài lòng về em thì cứ nói, em sẽ sửa.”

Anh đưa tay ra chạm vợ, đột nhiên chị thấy như có luồng điện mạnh truyền từ mu bàn chân xuyên thẳng trong tim, bối rối mà rụt lại, tránh đi sự tiếp xúc ngại ngùng đó.

Hà cũng chẳng rõ nữa, dì Hợi nói không biết bao nhiêu lần, các cô ở trường cũng xa xả hàng ngày, mà cái tư tưởng phong kiến phụ nữ phải đoan trang mẫu mực nó như ngấm vào máu, ăn sâu vào tâm tưởng chị rồi.

Anh cũng không ép, chỉ đều đều nói.

-“Không cần, vợ là hoàn hảo nhất rồi.”

Cái câu đó, với tình hình như này, cũng không rõ là khen hay xỉa
đều?

Tầm mười hai rưỡi, hai vợ chồng đang ngủ say sưa thì có tiếng
chuông báo tin nhắn, anh nheo mắt với điện thoại rồi mau chóng bật
dậy vào nhà tắm rửa mặt thay đồ. Chị cũng vì thế mà tỉnh theo, màn
hình anh còn chưa kịp tắt, trên đó, dòng tin nhắn vẫn còn.

“Con lại sốt rồi, nếu anh chưa ngủ thì tới viện được không, vẫn chỗ
cũ.”

Chương 8

Lồng ngực sao thấy nhói? Chị nhắm nghiền mắt, giả như đang ngủ. Anh đi ra, lấy chiếc gối, khẽ khàng nhấc đầu vợ đặt lên, kéo chăn tử tế rồi vội vàng rời khỏi.

Hành động của anh nghĩa là sao đây?

Làm việc xấu nên cảm thấy có lỗi với vợ?

-“Thằng này nó là nguy quân tử thôi, thực ra nó nuôi vợ bé bên ngoài đấy, hai đứa nó còn có một thằng con riêng ba tuổi rồi cơ.”

Lời anh Sáu lúc đó lại vẫn vờ trong đầu khiến chị không tài nào mà chớp mắt được. Đồng hồ cứ điểm từng giây từng giây, có sao chậm đến thế?

Anh đi tới tờ mờ sáng mới ghé qua nhà, bơ phờ xơ xác, ăn tạm bợ rồi vội vã tới công ty nên chị cũng chẳng kịp hỏi nhiều. Cả ngày hôm đấy chị như người mất hồn, đến tối thì ba chồng gọi điện nói ba câu được mấy con cá lăng bự lắm, tối nay cả nhà tụ họp.

Tầm chiều chị thoa chút kem cho đỡ hốc hác, đi đón hai bé rồi ba mẹ con đứng sẵn trước cổng chung cư chờ ba đón. Lũ trẻ ríu rít vì được về ông bà, anh có vẻ mệt mỏi sau một đêm thức trắng và một ngày làm việc dài, còn chị, lòng cũng héo mòn quặn thắt theo.

Nhưng thân làm mẹ hai nhóc, là dâu của một đại gia đình lớn, cuộc sống này, đâu cứ phải làm theo cảm xúc là được?

Vừa bước vào cửa đã ngửi thấy mùi cá thơm phức. Ông Hải tươi cười đón cháu nội.

-“Hai đứa đi học ngoan không thế? Nhớ ông không thế?”

-“Dạ, ngoan ạ. Nhớ ông nhớ bà nhớ tất cả nhà luôn ạ.”

-“Ông ơi anh Khôi đâu ông?”

-“Anh ở trên nhà...”

Bé Khôi là con nhà bác Đăng, anh trai chồng chị. Thằng bé từ nhỏ đã tài năng hơn người, chỉ tiếc bị tự kỉ, chị cũng không hiểu sao anh chẳng nói mà Sò với Hến lại thích chơi với anh vậy, suốt ngày quẩn quít không à.

-“Gớm cô Hà dạo này đũ thế, lấy được chồng tốt phúc quá đi nhỉ?”

Bác Thơm là chị cả, hết năm nay là sang bốn mươi hai. Kể ra bác cũng khổ, hôn nhân đổ vỡ lại không có con cái nên về ở với ba mẹ cũng gần sáu năm rồi. Nghĩ tới lại thấy thương nên chị không chấp nhật lời nói của bác ấy.

-“Nhìn quê một cục, trông chẳng xứng với anh Hậu chút nào. Ít ra chị phải học chị Vân ấy.”

Cô Thẩm ngúng nguẩy, anh Hậu bực mình.

-“Lo việc của mày đi, cả chị Thơm nữa, chị hơn nhà em chục tuổi mà phát ngôn như vậy nghe có được không?”

-“Con người tôi nó thật thà chân chất, chẳng phải cô giáo như vợ chú mà giáo hoạt sang chảnh...”

Chị Hà khẽ bấu tay ông xã, nháy mắt ý bảo bỏ qua. Anh Hậu vì thế cũng không tính toán nữa.

-“Suốt ngày ăn với nằm không chán à, liệu liệu mà đẻ thêm đứa nữa đi.”

Mẹ chồng chị nhắc nhở. Mẹ mong có cháu trai, ai cũng biết.

-“Có bé Khôi đích tôn rồi còn gì, bọn con kế hoạch rồi, dù sao Hà cũng là giáo viên, đẻ thêm người ta kỷ luật.”

Chồng chị đỡ lời, cũng lẩn tránh được một vài ngày chứ đâu có ăn thua, mẹ và bác Đăng gặp nhau là khục khặc nên mẹ vẫn rất cương quyết.

-“Kệ chứ, cùng lắm nghỉ việc ở nhà làm nội trợ.”

-“Ồi dào, tất cả vào ăn cơm, nhanh.”

Ba Hải ngắt lời. Mọi người không ai nói gì nữa, nghe lệnh vào mâm. Chị ngồi cạnh chị dâu. Máy chị em nhà chồng, chắc chị thân với chị Vân nhất, có lẽ cùng cảnh ngộ làm dâu nên hiểu nhau sao?

Mắt bác đỏ hoe, chắc lại cãi nhau với bác Đăng rồi.

-“Vân ăn đi con, cả con Hà nữa, hai đứa bay sao dạo này ba trông ốm quá. Thằng Hậu thằng Đăng làm chồng thế hả?”

-“Hai chị sướng như tiên ấy, lấy đâu được người tốt như các anh con, ba cứ nghiêm trọng hoá.”

Cô Thẩm chen ngang, ba lờm cô, vừa gắp những miếng cá tẩm

giềng nướng ngon nhất cho hai chị vừa bảo.

-“Cả mỡ cả nạc đấy ăn ngậy lắm, hai đứa có dùng được nước này không? Nếu cay quá ba pha nước chấm khác nhé.”

-“Ba, ba chiều hai cô ấy quá sinh hư ra đấy.”

-“Chị buồn cười nhỉ, bốn chục tuổi đầu đi xét nét vớ vẩn.”

Ba Hải quát bác Thơm rồi quay sang hai ông con trai răn đe.

-“Thằng Hậu nghiêm túc ba không nói, nhưng thằng Đăng nhé, mà đừng tưởng ba già rồi không biết lên mạng đọc báo, liệu cái thần hồn đấy.”

-“Ba thì, báo mạng viết vớ vẩn.”

Bác Đăng biện minh, chỉ thấy chị Vân cười khẩy, bé Khôi cũng cúi gằm khó chịu.

-“Cứ đợi đấy, tao mà bắt gặp tao chém tan mấy con đấy, tôi nghèo hơn các anh nhưng tôi không có sợ đâu nhé, người mẫu diễn viên gì cũng muối thành mắm hết.”

-“Ha ha, ông bắt chước truyện cổ tích ông nha.”

Bé Hến hớn hờ nói leo làm cả nhà phì cười.

-“Ôi dào đàn ông chúng nó chơi bời tý làm gì đâu mà ông cứ nghiêm trọng.”

Mẹ Mây bổ sung, ba Hải tức đập bàn đánh rầm.

-“Bà nói thế mà được à? Giờ tôi cũng ra ngoài chơi bởi xem bà chịu được không nhé? Con dâu con gái gì chả là con. Hai thằng kia ba dặn rồi đấy, không nghe mai sau hối hận không kịp đâu. Đàn ông lẳng nhăng về già chỉ có nhục thôi con ạ. Mà cứ nhìn mấy ông Tư ông Tám bạn ba xem, xem giờ mấy giằng mấy giuộc khổ như nào...”

-“Rồi rồi ba, suốt ngày ba cứ nói hoài, ăn cơm đi ba, một vợ một chồng, bọn con hiểu hết rồi...”

Anh Hậu giảng hoà, bác Đăng lăm bằm.

-“Phải, chú nói đúng, một vợ một chồng...nhưng nhân tình thì không thiếu...”

Bác nói khá nhỏ, ba già nên không nghe rõ, chị Thơm cô Thắm cười tủm tỉm. Mặt bé Khôi tối đen, ba bé liền cười xuề xoà.

-“À quên chưa khoe với cả nhà nhỉ, Cún nhà con vừa được giải nhất toán cấp thành phố.”

Ông Hải cười rạng rỡ lắm, chú Hậu rút ngay ví thưởng nóng, thím Hà xuýt xoa khen ngợi, chị Vân thấy vậy cũng mát lòng mát dạ. Không khí đang vui vẻ thì bà Mây lăm bằm.

-“Ồi dào, giải này giải nọ làm cái gì, nói cũng chẳng xong, có khi của lạ nhặt rơi ở đâu chứ chẳng phải dòng giống nhà này...”

-“Mẹ!”

Không chỉ bác Vân, bác Đăng cũng giận suýt hất cả mâm cơm xuống đất.

-“Mẹ nhắc lại con nghe? Mẹ có giỏi mẹ nhắc lại lần nữa xem?”

-“Á à, anh giờ ghê gớm nhỉ? Đại gia rồi nên về trả treo với mẹ anh thế hả? Thế mới nói có thằng con như anh không có còn hơn.”

-“Vâng con cũng đếch cần nhé, từ bé tới giờ mẹ lo cho thằng này được chút nào không hay mở mồm ra là Hậu với chả Hoạ. Chuyện nào ra chuyện đó đi, đừng có lôi cháu vào đây.”

-“Anh...anh...ăn cháo đá bát mà...”

-“Còn nữa, mẹ nói như vậy là xúc phạm vợ con, con không cho phép.”

Bà Mây tức nghẹn họng, định đuổi hết, ai ngờ ông Hải cúi gầm mặt. Mang tiếng làm chồng, ông không bênh bà thì thôi lại đi bênh lũ trẻ ranh.

Bên này ông Hải chấn chỉnh vợ, bên kia anh Hậu xoa dịu anh trai mãi mọi người mới nguôi nguôi cơn giận. Bữa cơm của đại gia đình cứ thế đến tối mịt mới xong. Ba Hải nói các con về sớm không tối, mẹ Mây bực bội ra mặt.

-“Ông chỉ thương con nhà người ta, chẳng thương con mình, có gì lần nào cũng bắt mấy đứa con gái dọn dẹp...”

-“Có vài cái bát, không làm thì tôi làm, bà dờ vừa thôi.”

Thực ra bác với cô cũng đã lần liên hoan nào phải động chân tay. Chị Vân đề nghị thuê giúp việc mà ba không đồng ý, ba chồng chị cố hủ lăm, luôn miệng bảo phí của trời, với lại ba mẹ còn khỏe, bác Thơm cũng chẳng đi làm, suốt ngày ở nhà chả nhẽ mấy việc lặt vặt không làm được mà phải có người hầu?

Chị và chị Vân biết ý mẹ chồng nên đều thay phiên nhau, lần này tới lượt chị, ba cứ ra vào sốt ruột nên chị đành nói chuyện linh tinh giải khuây.

-“Ba đừng lo, mai con dạy chiều.”

-“Ừ, về giữ gìn sức khỏe con nhé, gầy quá thôi.”

-“Con kiêng giữ chồng mà ba, ba thật.”

-“Cha bố nhà cô...”

...

Mãi tới tận mười rưỡi anh chị mới chào ba mẹ, anh bỗng hai con đang ngủ ra xe, vẫn một bé trước một bé sau. Ông xã rất cao to nên trông lũ trẻ chỉ giống như cục bông nhỏ lúc lắc trên người ba thôi, rất chi là đáng yêu.

Có người vợ lẽ đẽo theo chồng, nhìn cảnh ấy bất giác bao muộn phiền đều tan biến.

-“Vợ ngồi ghế sau với con nhé, anh sợ hai đứa ngủ say quá, nhớ xóc một cái giật mình ngã thì khổ.”

Chị vốn cẩn thận nên việc đó là điều hiển nhiên. Chỉ có điều nghe chồng căn dặn, sức nhớ ra anh thực sự là một người ba tuyệt vời.

Phải, cái ngày chị chữa ấy, hồi đó mới chỉ hai tháng thôi, nhà cũng chưa có điều kiện như bây giờ mà anh cứ bắt phải để anh đèo đi làm.

Ngày nào cũng như ngày nào, đều đặn như vắt chanh vậy. Còn nhớ

có hôm trời mưa, hai vợ chồng chui chung cái áo mưa giấy bé xíu, lúc về anh cứ hỏi han áy náy mãi.

Anh bảo anh bất tài để vợ khổ con khổ. Ngẫm lại, thấy đúng là mẹ phúc vì con mà.

Về tới nhà, tắm giặt dọn dẹp xong cũng gần nửa đêm, chị nghĩ ra nghĩ vào, rớt cuộc lấy hết sức can đảm hỏi chồng.

-“Anh à, tối qua anh đi đâu vậy?”

-“Mọi khi anh đi có bao giờ thấy vợ quan tâm đâu, hôm nay lạ thế?”

Chồng đáp làm vợ hơi choáng váng, mãi sau mới cất tiếng dạ được. Ngay lúc ấy có tiếng chuông reo, anh bảo bà xã chờ chút, lát vào nói chuyện. Nằm bên trong, chị nghe tiếng thủ thỉ nho nhỏ, hình như còn nghe loáng thoáng cái gì mà hai mẹ con em ngủ đi, nhớ cho thằng bé uống thuốc đầy đủ.

Không hiểu sao lòng chị thấy lạnh đến vậy, cả người cũng cứ run run như bị sốt. Vừa mong họ nói chuyện nhanh nhanh, lại vừa mong cuộc điện thoại kia kéo dài thêm một chút.

Chị muốn biết sự thật, nhưng chị lại sợ đối mặt.

Có ai hiểu cảm giác này?

Chương 9

Có người vợ đã chuẩn bị tâm lý.

Thậm chí chị đã tưởng tượng ra rất nhiều trường hợp, rằng anh sẽ gian dối, sẽ chối quanh. Nhưng điều chị không ngờ được là, anh lại trả lời đầy nghiêm túc.

-“Con một người bạn bị ốm nên anh tới giúp, lúc này người ta vừa gọi điện báo thằng bé ổn rồi.”

Chị nhất thời choáng váng chẳng biết làm sao, đó đúng là nội dung trong tin nhắn rồi mà. Còn gì đâu mà vắn vẹo hỏi han nữa? Chả nhẽ chị quá đa nghi chẳng?

Đúng là sự đời, có những tình huống chẳng thể lường trước được. Anh đang hoang tử tế hay giống người ta nói, đàn ông đa tình, vợ và bồ đều không thể bỏ?

Có thể chồng quá thẳng thắn, cũng có thể che giấu quá giỏi? Chị chẳng thể phân biệt nổi.

Rốt cuộc, chị, một người mẹ của hai đứa nhỏ, một người vợ coi gia đình là mạng sống, đành phải đánh liều, chấp nhận tin tưởng ông xã.

-“Vợ sao vậy?”

Anh khẽ quay người, tiếp tục giọng trầm trầm.

-“Không phải vợ nghi anh giống bác Đăng đấy chứ?”

Bị chồng nói trúng tim đen, chị đỏ ửng, ấp úng bao biện.

-“Em...đâu có...chỉ hỏi thôi mà...”

Tay anh chạm vào má chị đem theo cảm giác man mát, rồi đột nhiên anh hỏi.

-“Nếu một ngày anh giống ba bé Khôi thật thì sao? Vợ có tha thứ không?”

-“Em...”

-“Nói thật chồng cũng hơi bị bần khoản đấy. Với tính cách của vợ thì có khi gói ghém chồng rồi nhường luôn cho người ta ý chứ nhỉ? Có khi cũng chẳng có chút nào đau buồn khổ sở đâu...à mà vợ nói anh nghe xem anh mà ngoại tình thì vợ nhỏ được bao nhiêu giọt nước mắt?”

Chồng dồn, vợ ấp úng.

-“Em...em...vài giọt...à không...nhiều giọt...”

Thấy bà xã luống cuống, có người chồng phì cười.

-“Ngủ đi, lúc này hai anh em nhậu với ba giờ anh nhọc quá, sáng mai phải họp sớm nữa.”

Anh hơi kéo gối xuống rồi rúc vào người vợ, tay vòng qua bụng siết chặt. Thỉnh thoảng có như vậy, những khi anh say thường thích nằm thấp hơn chị, thậm chí đôi lúc còn mất kiểm soát làm nũng đòi chị phải quay sang ôm lại anh như chị hay ôm Sò với Hến vậy.

Mặc dù lúc này anh giống một đứa trẻ biết hồn dỗi hơn là một người chồng to xác, nhưng chẳng hiểu sao chị lại không thấy nhàm chán, trong lòng ngược lại cảm giác rất ấm áp ngọt ngào.

Đột nhiên chị tự cười chính bản thân mình, nhàn rồi quá rồi nên nghĩ ngợi linh tinh phải không? Lấy được người chồng tốt như vậy, không biết hưởng cứ tự chuốc khổ mình làm chi?

Buổi sáng hôm sau của gia đình chị lại yên bình như mọi ngày. Tâm thông rồi, hai má hồng nhuận đầy sức sống, đến nỗi bác Vân nhìn chị cũng không khỏi cười khúc khích.

-“Hôm qua thấy thím vậy nên gọi đi chơi cho khuây khoả, xem ra là thừa rồi nhỉ.”

Chị hút chút nước cam, giọng nhỏ nhẹ.

-“Dạ, là do em nghĩ nhiều thôi, hai bác ra sao rồi?”

-“Ôi dào, vừa mới hôm kia cái con trẻ ranh vặt mũi chưa sạch nó còn vác mặt tới gặp tôi nói mang thai rồi, đòi chu cấp để giữ miệng kìa, thím bảo có điên không chứ?”

-“Thế bác tính sao ạ?”

-“Mắt nhắm mắt mở làm ngơ chứ sao, tiền của sự nghiệp là hai vợ chồng gây dựng, giờ tôi buông thì chó nó hưởng hết à, còn thằng Khôi nữa, dù gì thì gì tôi cũng phải cố đợi nó trưởng thành rồi mới tính tiếp được, nói chung phận đàn bà đến là khổ.”

Hà thờ dài, chị thấy ngưỡng mộ bác Vân quá, nếu trong hoàn cảnh bác ấy, có lẽ chị chẳng thể chịu đựng được đến thế.

-“Đàn ông thẳng nào mà không ham của lạ, nhất là những ông lắm tiền. Đến mình xem phim gặp soái ca đẹp còn mê nữa là. Nhưng khổ nỗi ông Đăng nhà tôi đã bay bướm rồi còn dại, nào có khôn như em trai. Phải người như chú Hậu kể cả có ngoại tình thì cũng kín kẽ không ảnh hưởng tới gia đình...đằng này cái ông ngố kia, mấy con hồ ly sống ra là nó định nhảy lên mặt tôi ngồi đấy...”

Bác đúng là mẫu phụ nữ cá tính có một không hai, chị chỉ biết cười ngượng.

-“Tôi bảo này, nghe nói chú Hậu có em thư kí đẹp lắm đấy, thím cứ cẩn thận. Đừng để tới ngày nó trèo lên đầu mình.”

-“Nếu đã là thư kí của giám đốc thì dù gì cũng có ăn có học, chắc không đến mức đó đâu chị.”

-“Nào có phải, thấy ông Đăng nhà chị bảo chú ấy có một trợ lý nam lo công việc chính rồi, còn con bé này chỉ có trách nhiệm pha trà với chạy lặt vặt linh tinh thôi, mới tốt nghiệp cấp ba thì phải, chị cũng không rõ sao chú Hậu lại nhận vào làm nữa?”

Chị Hà dăm chiêu, rồi lại tự an ủi ở công ty nhiều người chắc họ không dám làm gì vượt quá giới hạn đâu. Bác Vân thấy vậy liền xoa tay.

-“Trời ạ thím khờ, quá khờ. Đừng trách tôi nhiều lời, thôi thì không cấm được nhưng phải phòng để không có hậu quả, lúc đó rắc rối lắm.”

-“Nhưng...”

-“Không nhưng nhị gì cả, nếu mà có ngày đó thì thím nhất định phải nhẹ nhàng mà giải quyết, đừng có khùng khùng lên là hỏng chuyện...”

mà thôi tôi dặn thừa, thím hiền như đất sao bắt nạt được ai...”

...

Chị cười, nghĩ bác làm quá rồi, đàn ông thì cũng sẽ có người này người khác chứ. Hai người đi lòng vòng mua sắm một hồi thì bác phải qua công ty kí sổ sách, chị cũng phải về chuẩn bị tiệc.

Chiều nay chồng nói dẫn mấy đồng nghiệp trong công ty tới nhà, chị thực sự muốn mọi thứ được chu toàn tươm tất.

Riêng về khoản này thì anh cũng rất yên tâm, vợ anh là người tuyệt đối không bao giờ để chồng mất thể diện. Chuông cửa reo, hai đứa nhóc chạy ra ôm vai bá cổ ba, ngoan ngoãn chào các cô các chú. Nghe nói số sếp sượng, mọi người vẫn chưa thấu, nhưng giờ thì đã hiểu.

Vợ đẹp con khôn, nhà cao cửa rộng.

Nhất sếp.

Mấy người trêu hoài, anh cũng có đôi chút mát lòng. Cô thư kí nhanh nhẹn vào bếp phụ, chị cười cười, vừa mới ban sáng còn nhắc tới con bé xong, thiêng thật đó.

Quả đúng là đẹp, sang chảnh như lời đồn.

-“Chị ạ, em tên Điệp.”

-“Ừ, cô Điệp cứ chơi đi, cũng không có gì làm đâu.”

-“Thôi ạ, ngoài đây toàn đàn ông, chán chết.”

Hai chị em tâm tình thân mật một hồi, đột nhiên cô nhìn chăm chăm tay chị, ấm ức nói.

-“Ôi, nhẫn cưới của anh chị đó ạ, sao xấu vậy? Anh Hậu cũng kì ghê, hôm trước anh đi công tác còn mua tặng em cái vòng tay bằng vàng trắng này, chị xem đẹp không chị...”

Chị nghe mà điếng người, chẳng biết cô bé này là hồn nhiên vô tư hay cố ý đây? Mấy tiếng trước còn thấy bác Vân dặn thừa, giờ lại thấy bác thực sự là gừng càng già càng cay. Chị cố nhin, tươi cười hỏi.

-“Xem ra Điệp với anh Hậu NHÀ CHỊ thân nhỉ?”

Người vợ nào đó đã cố ý nhấn mạnh hai chữ NHÀ CHỊ, vậy mà cô thư kí bé nhỏ vẫn trả lời rất ngây thơ.

-“Vâng, em nghĩ chắc do em nhanh nhẹn được việc với lại có chút nhan sắc, sắp quả thật đối với em không tệ, hôm trước em ốm anh còn tự mình đi mua cháo cho em nữa ạ.”

-“Vậy à? Anh Hậu vốn là người tốt bụng mà.”

Cô Điệp trong lòng như có gai, cố tình là lướt khúc khích thì thào vào tai đối phương.

-“Ôi đời làm nhiều lúc em lại cứ tưởng anh thương em cơ chị ạ...”

Chị Hà tuổi cũng chẳng còn trẻ, nhưng những tình huống như này, quả thật không có chút kinh nghiệm nào cả. Người nhơn nhơn như bé Điệp, cũng là lần đầu chị tiếp xúc.

Cũng may con người chị, giỏi nhất là nhẫn nhịn. Thực tình lừa gạt

ngùn ngụt đến cổ, nhưng vẫn có thể làm như không có gì, nhạt nốt cọng su su cuối cùng, đằm tĩnh đập tòi bắc bếp.

Có người cảm giác thất bại, bực mình liền chốt hạ câu cuối.

-“Chị à, chị là vợ sếp thì cũng phải biết thân biết phận chút chứ, trông chị ăn mặc cứ như con giúp việc nhà anh Hậu vậy. Nhỡ có khách không biết lại tưởng em là vợ anh thì ngại lắm ạ.”

Hà quay lại nhìn Điệp, cứ ngỡ như đang xem phim, trên đời, có kiểu phụ nữ như vậy ư? Cô ấy, rốt cuộc là hiểu thắng chọc ngoáy hay ra mặt nghênh chiến?

Chương 10

-“Thôi thì cứ cho họ tưởng cũng chẳng sao, đằng nào cũng có thành thật đâu mà sợ cô nhỉ?”

Chị nhẹ nhàng trả lời, cô Diệp ức nghẹn cả người. Anh Hậu vừa hay rẽ vào, mấy chú ngoài phòng khách cũng đi theo, nói cười rôm rả.

-“Hai chị em có cần phụ gì không?”

-“Dạ, em xào chỗ rau này là xong thôi. Các chú uống bia gì lát chị chạy xuống mua?”

-“Thôi không cần đâu chị, thấy anh Hậu khoe nhà có rượu quý mà...”

-“Em không uống bia, em thích uống nước ngọt.”

Cô Diệp nhanh nhẩu, chị Hà bảo may quá nhà chị có nước cam. Cô phụng phịu nói cô thích uống nước nho. Cứ chắc mẫm đợt này “sai” được chị, ai ngờ anh Hậu rút ví đưa cô hai tờ năm trăm, vẫn quen giọng sắp ra lệnh.

-“Dưới tầng hầm có siêu thị, cô xuống mua nước nho thì lấy thêm két bia cho bọn anh.”

Chị Hà giật mình quay lại, nhìn điệu bộ mắt húng mà vẫn phải phục tùng của cô đột nhiên thấy buồn cười. Ngẫm lại vài lời bông bột lúc nãy cũng chẳng chấp nữa, dù sao bé ấy vẫn còn trẻ con.

Tuy nhiên phải cảm ơn cô Diệp nhắc nhở, nếu không thì Hà cũng

suýt quên mất mình vẫn đang mặc bộ áo quần ở nhà. Nấu nướng xong xuôi chị tháo tạp dề, vào phòng trong thay bộ váy hôm trước anh mua, trang điểm nhẹ rồi mới ra.

-“Uầy, mẹ đẹp quá!”

-“Mẹ Hà xinh như cô tiên ấy...”

Hai bé reo hò làm chị ngỡ ngàng đỏ cả mặt. Mặc dù sợ sếp nhưng thỉnh thoảng vẫn không kiềm được mà đảo mắt qua, cô Diệp tay vác thùng bia lên cũng sững sờ chẳng kém.

-“Ồi dồi ôi, nhất anh Hậu nhá, đời mấy ai được sướng như vậy.”

Chú Thịnh phát biểu, chú Đạt cũng chen ngang.

-“Thế mới là giám đốc, không thì đã là nhân viên quèn như tụi mình.”

-“Ờ ha, sếp Hậu ơi chả mực sếp bà làm ngon quá, từ giờ mỗi tháng cho bọn em ăn ké ở đây một lần nhé.”

-“Chị Hà thỉnh thoảng tới công ty cho vui, bọn em làm hướng dẫn viên du lịch miễn phí cho ạ...”

-“Sếp Hậu là nóng tính lắm đấy ạ, chị sống thế có bức bối lắm không?”

Nhân viên của chồng hỏi, Hà ngẫm lại thấy anh trước giờ không phải tuýp người lãng mạn ngọt ngào nhưng cũng chưa từng quát vợ nặng nề nên đáp.

-“Không đâu chú, anh nhà chị hiền mà.”

-“Ôi dào ôi, đến hồ đực còn phải sợ hồ cái mà...mày ngu quá...”

Chú Lâm dường như không can tâm, không thể có chuyện một người “dã man” như sếp Hậu lại nhẹ nhàng vợ đực, chú liền quay sang nựng hai bé.

-“Ba có hay cáu không? Có hay mắng mẹ không?”

Bé Hến vừa gặm đùi gà vừa trả lời.

-“Không có, ba không mắng mẹ.”

-“Thế những lúc cãi nhau thì sao?”

Cô Diệp hỏi vặn, chị Hà phì cười. Công chúa lớn hồn nhiên quay sang đáp.

-“Ba Hậu mẹ Hà chưa bao giờ cãi nhau cả ý, nhờ Sò nhờ.”

Chị Hến hỏi, em Sò ngoan ngoãn gật đầu.

-“Vâng, không cãi nhau đâu ạ. Chị Hến với Sò cãi nhau là hư, ba mẹ lớn ba mẹ không bao giờ cãi nhau.”

Một cặp vợ chồng chưa từng to tiếng thường được xếp vào hai loại. Một là thương nhau quá nhiều khiến họ có thể thông cảm cho mọi khuyết điểm của đối phương. Hai là tình yêu không đủ lớn, không quan tâm tới cuộc sống riêng của nhau thì không có xung đột.

Mọi người tất nhiên nghĩ hai vợ chồng sếp thuộc loại thứ nhất, ra sức ngưỡng mộ chúc mừng. Chắc chỉ có cô Diệp là tức tím tái mặt mày thôi.

Bữa cơm hôm ấy vui vẻ rôm rả lắm. Tuy chiếc váy có phần hơi trễ làm chị không được tự nhiên, nhưng cứ nghĩ giữ được thể diện cho anh chị lại thấy mừng thầm trong lòng.

Hà đảo mắt qua nhìn chồng, rõ là anh cười nhưng chẳng hiểu sao chị vẫn cảm thấy có gì đó là lạ. Hình như anh không được vui thì phải?

Cũng không hiểu cái gì làm anh khó chịu nữa?

Khách khứa về hết, thái độ anh ngày càng cau có thấy rõ. Chị tắm rửa dọn dẹp xong xuôi đang định đi ngâm chút gạo nếp sáng mai đồ xôi mà ngó qua thấy chồng vẫn ngồi dựa giường liền tiến tới dịu dàng hỏi.

-“Chồng nhọc à? Em pha sữa ấm cho mình nhé!”

-“Không cần.”

-“Sao vậy?”

-“Vợ lo việc của vợ đi, để anh yên.”

Anh hất tay bà xã, chị thoáng buồn, lủi thủi ra ngoài. Làm mấy việc linh tinh, qua chỗ con kéo chăn cho hai bé rồi thẩn thờ mãi mới về phòng. Anh chắc ngủ rồi, chị lén lút sờ trán chồng, cảm thấy man mát mới yên tâm nằm xuống bên cạnh.

-“Cũng không nghĩ vợ mình đẹp như vậy.”

Giọng anh đều đều khiến chị giật nảy. Chồng khen mà cảm giác cứ sao sao ấy, không thật lòng chút nào cả.

-“Anh chưa ngủ à?”

-“Không ngủ nổi.”

Người chồng thờ dài nảo nề, người vợ tâm lý nhẹ nhàng.

-“Vợ bóp chân cho nhé...”

Chị còn chưa kịp trở dậy thì bàn tay mang theo hơi ấm của anh đột ngột luồn qua lớp váy mỏng, điên cuồng khiêu khích, nơi đầy đặn cũng bị nhá dử dội. Anh trước giờ hiếm khi thô bạo như vậy, nhưng thực lòng chị lại không hoàn toàn thấy khó chịu.

Cảm giác như có một luồng khí râm ran ngứa ngáy dâng trào khiến chị ngưng chín đồ. Anh càng trêu chọc, người chị càng run rẩy khó kiểm soát. Đau đớn ập tới nhưng lại mang theo chút gì đó xao xuyến ma mị, ngọt ngào thổn thức.

Chị phải cố gắng lắm để kiềm nén bản thân khỏi mất mặt trước chồng, không ngờ lại phản tác dụng.

-“Vợ là xác chết hả?”

Anh bực bội trở dậy bỏ ra phòng khách.

Thái độ của anh khiến vợ sững sờ. Nếu có thể, ai đó nói cho chị biết, chị sai ở đâu, được không?

Nỗ lực chăm chồng chăm con.

Nỗ lực trở nên hoàn hảo.

Toàn tâm toàn ý về gia đình, vậy mà vẫn không làm người đàn ông

mà chị yêu hài lòng? Tim chị, nơi đó nhức nhối.

Có bà vợ cứ ngồi thẩn thờ mãi, rồi đêm xuống, gió thổi đập vào cửa kính se se lạnh, chị lại lật đật dậy kéo cửa sổ phòng hai bé, vào cầm thêm chăn mang ra bên ngoài, vẫn là lo lắng cho chồng yêu.

Anh hình như chưa ngủ.

Chị nghe tiếng nói chuyện, rồi tiếng cười đùa.

Cứ ngỡ anh còn tức tối, thì ra là rất vui.

Chị chẳng biết sao nữa, không rõ có nên ra ngoài đấy làm phiền anh?

Anh hôm nay không dùng tai nghe, dù chẳng cố ý, chị vẫn nghe được giọng ngọt ngào của người phụ nữ ấy.

-“Cưng ơi, biết mấy giờ rồi không?”

Chồng chị cũng đáp lại đầy yêu thương.

-“Rồi rồi, em nhọc thì ngủ đi, xin lỗi hơi tâm trạng nên làm phiền.”

-“Hôm à, em nói anh nghe nè, vợ anh ấy, nhất định là có ý đồ đó. Làm gì có chuyện cả năm ăn mặc hải lậu mà đột nhiên khách tới nhà lại sang trọng quý phái, chắc chắn là cậu trai trong công ty anh rồi.”

-“Nhưng Hà rất yêu gia đình em à.”

-“Thế thì anh chẳng hiểu đàn bà, có những loại phụ nữ rất tham vọng, họ luôn ra vẻ mẫu mực, mong được chồng yêu nhưng bên trong lại khát khao có nhiều người để ý đến mình, đó là khoái cảm

được nổi bật và được quan tâm đó anh.”

-“Anh cũng không biết nữa, thường ngày cô ấy hiền khô à, giản dị nữa, nên anh hơi bất ngờ...”

-“Càng hiền càng thâm đó anh...cứ cẩn thận nhé...có khi bị cầm sừng như chơi đó...”

Chiếc chăn vô thức rơi xuống đất, mắt chị nhoè đi, cổ họng cũng nghèn nghẹn.

Cô gái đó là ai? Cô ấy quen chị được bao lâu, hiểu chị rõ vậy ư?

Một người áp đặt suy nghĩ của mình để vu khống đối phương, nông cạn và độc đoán như vậy, anh vẫn kết bạn được sao?

Chương 11

Đêm khuya thanh vắng, có người chồng buồn điện thoại chán chê mới trở lại phòng ngủ. Ánh đèn mờ mờ, bà xã ngồi bất động một góc, cố kiềm những tiếng nấc nghèn nghẹn.

-“Mình sao vậy?”

Anh đặt điện thoại ở chiếc bàn trang điểm rồi ân cần hỏi han.

-“Em...em...”

Chị muốn nói nhiều điều lắm, mà sao khó khăn không cất nổi thành lời? Anh tiến đến ngồi gần vợ, nhẹ nhàng an ủi.

-“Lúc này anh có hơi quá lời, vợ đừng buồn.”

-“Không phải thế...em...”

-“Thế sao? Nếu vợ muốn, có thể chia sẻ với anh. Còn nếu không thì ngủ thôi, anh sẽ không ép.”

Chị hít một hơi thật sâu, từng từ từng chữ ấp úng nức nở.

-“Mình à, không phải em ăn diện vì câu trai đâu...em biết...có thể giải thích anh cũng không nghe...có thể anh cảm thấy lời cô bạn kia đáng tin cậy hơn nhưng mà...em...em...do mình làm giám đốc rồi...em sợ mình mất mặt...em mới vào thay áo quần...”

Anh sững sờ nhìn vợ, chị là mẫu phụ nữ cực kì cam chịu. Nói ra

được những lời này chắc hẳn đã phải cảm thấy ấm ức lắm.

-“Nếu mình không thích...thì lần sau em không mặc nữa...em sẽ vứt hết áo quần đẹp đi...chồng à...trước chồng em chưa từng yêu ai cả, kinh nghiệm em thực sự không có...tới khi làm vợ em luôn cố hết sức...có chỗ nào không phải thì chồng bảo em với...đừng cùng một người khác phán xét em như vậy...em tủi lắm...”

Anh dịu dàng lau nước mắt cho chị rồi bình tĩnh giải thích.

-“Là anh sai, nhưng bạn anh cũng không phải người xấu đâu, cô ấy thẳng tính lắm, có gì nói nấy, với lại cũng lo cho anh thôi...vợ đừng buồn...”

Hà bị ông xã kéo vào lòng, anh xoa xoa tóc chị rồi vỗ về nhẹ nhàng trên lưng, thỉnh thoảng thơm chút chút ở trán. Cách anh dỗ dành vợ giống hệt anh nựng con mỗi khi các bé khóc nhè.

Ngày đó, chị cảm thấy vui thay cho con gái mình, vì chúng có người ba tốt.

Ngày hôm nay, lòng chị đột nhiên thấy ấm áp, cái cảm giác đổi hờn rồi được chồng chiều chuộng mà các cô ở trường nói, đến bây giờ chị mới thấu.

Có những thứ hạnh phúc, đơn sơ mà ngọt ngào khó tả. Giấc ngủ đêm đó, yên bình xiết bao. Để rồi sáng hôm sau, có hai con tiểu quỷ lật đật vào phòng ba mẹ làm trò.

Hai bé nhà chị rất hay, hôm nào phải đi học thì gọi mãi không dậy, nhưng hôm nào được nghỉ thì lại thức giấc rõ sớm.

-“Ba Hậu mẹ Hà ơi, sáng rồi dậy thôi.”

-“Mẹ Hà ơi dậy nấu miến cho Hến đi, Hến thèm ăn miến gà nắm hương mẹ Hà nấu đó...”

-“Ba mẹ ơi sao ba mẹ hư thế, ngủ mãi không dậy...ba Hậu ôm mẹ Hà kìa Sò ơi...”

Chị mắt nhắm mắt mở nhìn quanh, bé Hến lớn trèo được lên giường rồi còn em Sò loay hoay mãi một lúc thì được ba bồng lên. Hai đứa nhỏ nằm giữa hai vợ chồng, ríu rít kể chuyện.

-“Ba Hậu ơi hôm qua em Sò không tè dầm nha.”

Anh cười khen Sò giỏi, khẽ hôn lên má bé.

-“Ba mẹ bao giờ dậy?”

-“Ngủ nữa đi...vẫn sớm mà...cả nhà mình ngủ đi...”

Ông xã dụ ngọt, hai nhóc nhà chị chỉ làm nũng mẹ thôi, còn với ba thì nghe lời lắm, ngoan ngoãn rúc vào lòng anh. Bé Hến ngáy thò thầm.

-“Có sợ sập giường không ạ?”

Chị cố nín cười. Nhớ lại những ngày lũ nhóc cai sữa khổ sở lắm, bám mẹ riết. Anh phải nói dối là ngủ chung thì gãy giường các cô ấy mới phụng phịu về phòng.

-“Không, nằm một lúc thì không sập.”

Ba Hậu khẳng định, chị Hến tỏ vẻ hiểu biết.

-“Vậy nằm một lát thôi ạ, không sập thì ba mẹ làm gì có giường mà ngủ nhỉ?”

Vợ chồng nhà nọ liếc nhau, bật cười âu yếm. Hai bé cố gắng kéo chị vào thật sát, lúc thì chúng rúc vào lòng anh đùa nghịch, khi thì quay sang mẹ hôn hít. Nhất là bé Sò, thỉnh thoảng ngó ngó ba xong rồi nàng ấy lấm lét đưa tay qua áo mẹ sờ sờ, cái môi chúm chím cười cười.

Mẹ xót con nên làm ngõ, đầy nhà người ta con ba tuổi rồi vẫn cho ngậm chơi đấy thôi, có ông xã nghiêm khắc quá, mà chị thì lại sợ chồng chẳng dám phản đối.

-“Sò hư nhé, xuống đứng góc tường cho ba!”

Ba mắng nhẹ, con nhóc giật mình oà khóc. Mẹ đành phải vừa dỗ ngọt con gái, vừa lựa lời xin chồng.

-“Lần này ba tha, lần sau mà thế ba không yêu nữa đâu, biết chưa?”

Bé em sợ hãi gật đầu lia lịa. Anh cười cười, vòng tay ra kéo cả ba mẹ con vào lòng siết thật chặt. Cả nhà bốn người nào đó tíu tít vui vẻ rồi lười biếng ngủ tới mãi tận trưa.

...

Là ngày nghỉ của chị và bé nhưng lại không phải của anh. Vì có dự án dang dở nên chiều đó ông xã vẫn phải tới công ty giám sát tiến độ, có lẽ tối nay tăng ca đến mười giờ mới xong.

Ba mẹ con chơi với nhau đếm xẩm tới thì chị nhận được điện thoại của bé Diệp.

-“Chị ơi sắp Hậu bảo chị mang cho sắp cái cà vạt màu nâu ạ, tầm một tiếng nữa sắp phải tiếp khách quan trọng, nhanh chị nhé.”

-“Ừ được rồi bảo anh yên tâm chị đem liền.”

Tính Hà vốn cẩn thận nhưng lại sợ chồng đang họp nên không dám gọi, chỉ nhắn tin anh còn cần gì nữa không? Đợi mãi chẳng thấy ông xã trả lời, sợ nhớ việc của anh nên ngồi một lát chị liền quyết định đi.

Vội quá chẳng biết gửi con cho ai cả, thế là đành nhét hai em bé đằng sau xe đạp điện, ba mẹ con cùng nhau khởi hành. Đi đường mà chị cứ lo ngay ngáy, thỉnh thoảng lại dừng xe dặn dò các bé ôm chặt với cả dạn chân xa xa ra.

Hai đứa vâng dạ ngoan ngoãn lắm, cứ nghe sắp được tới công ty ba chơi là sướng rơn, chị Hến với cả em Sò tám chuyện tíu tít hết cả lên. Mẹ chúng thì phải đến lúc tới nơi mới thở phào nhẹ nhõm.

-“Ồ...công ty ba...công ty ba to...nhà đẹp ơi là đẹp nha...”

-“Ba...ba Hậu kia kìa...”

-“Ba ơi...ba ơi...”

Bọn trẻ phấn khởi tụt xuống chạy vụt ra ôm ba. Anh Hậu bị bất ngờ nhưng vẫn bồng con lên thơm chùn chụt. Chị gửi xe xong liền nghe chồng hỏi.

-“Mình với con tự đứng lên đây làm gì?”

-“Ơ, anh dặn cô Diệp bảo mang cà vạt mà...”

Vợ nhỏ nhẹ trình bày, chị nghe ông xã giải thích.

-“Đúng là công ty hôm nay có tiệc lớn nhưng anh mượn được của chú Thắng rồi, cái con Điệp này nó rối hơi à? Sao không gọi cho anh?”

-“Em nhắn tin mà...”

-“À chết rồi, anh họp nên điện thoại tắt máy, quên mất. Mà mình này, em phải bắt taxi chứ, đi thế nguy hiểm quá, con nhỏ như vậy nhớ ngã thì sao?”

Có ông chồng giọng sắc mùi trách cứ. Có bà vợ ngây người hồi lâu mới thấy mình ngốc, cũng phải, đáng nhẽ phải gọi xe chứ nhỉ? Cuống quá làm rối hết cả.

-“Thôi mang rồi thì chồng cũng dùng chứ đi đâu mà thiệt, không có gì thì em về trước đây.”

Nói rồi chị định đưa tay ra đỡ con, khổ nỗi hai đứa bướng quá thể.

-“Ừ ừ...không về đâu...ở đây chơi với ba Hậu cơ...”

-“Ngoan nào, tối ba về, ra với mẹ cho ba còn làm việc.”

Mẹ đỡ dành mà con thì cứ bám riết lấy ba, chị thở dài bất lực.

-“Ba Hậu xin mẹ Hà đi, ba xin cho Sò ở đây chơi đi mà...”

-“Cả con nữa, em Sò được ở thì con cũng được ở.”

Anh Hậu nhìn hai con cún nhỏ mè nheo đáng yêu không đỡ nổi, liền mềm lòng đồng ý.

-“Lát anh đưa ba mẹ con về, tới rồi thì vào dự tiệc chung cũng được.”

Chị gật đầu theo chồng.

Đến lúc cánh cửa lớn mở ra mới thấy hối hận.

Và cũng hiểu phần nào nguyên nhân cuộc điện thoại của cô Điệp.

Thật sự là quá sang trọng, đàn ông thì comple cả vạt chỉnh tề, phụ nữ không diện dạ hội cũng váy liền thân ôm sát eo, vòng một vòng ba đầu vào đấy.

Chị nhìn lại chính mình, áo sơ mi trắng, quần kaki cộng đôi dép lê không thể nào đơn giản hơn.

Lại nhìn sang chồng phong độ ngời ngời.

Thường ngày bị em chồng chê quê mùa chị cũng chẳng để tâm lắm đâu, hôm nay mới biết, mình không phải là quê mà là rất rất quê. So với những người con gái trong đây, chị tự thấy giống như thiên nga và cóc ghè vậy.

Một người xem trọng thể diện như chị, giờ phút ấy chỉ mong động đất để tách cái lỗ nào mà chui xuống, quả thật cảm thấy vô cùng mất mặt.

-“Ơ chị Hà, cả nhà ơi vợ sếp Hậu nè...”

Tiếng cô Điệp sang sảng vang vọng, mọi người từ già tới trẻ, từ nhân viên tới trưởng phòng đều đồng loạt nhìn về phía này. Đến một đường lui con bé đó cũng không chừa cho chị.

Hà lắc đầu cười khổ, già ngàn này tuổi đầu rồi còn bị một con nhóc

gài.

Chương 12

Bà xã tội lỗi ngập tràn, lo làm chồng xấu hổ.

Ông xã lại thản nhiên như không, dắt vợ dắt con vào chơi, vui vẻ chỉ dẫn món này món kia. Anh còn ghé tai chị bảo ăn gì thì cứ tự nhiên, anh phải ra kia nói chuyện với đối tác chút nữa quay lại.

Trẻ con được tới nơi lạ, nháo nhác náo loạn cả lên, hại chị chạy theo chúng mà phát mệt.

-“Hà...Hà phải không?”

Có tiếng gọi, nghe quen lắm. Đúng là trái đất tròn, chị tươi cười rạng rỡ.

-“Thầy ạ, em chào thầy, sao thầy ở đây ạ?”

Anh Thanh nghe mà hơi ngỡ ngàng, cái con bé này, hơn nhau năm tuổi chứ mấy mà nó cứ thầy với chả thầy nghe phát già.

-“Ừ, anh đi chơi cùng người bạn.”

-“Thầy về nước bao giờ thế? Bây giờ thầy làm gì ạ?”

-“Anh về được ba tháng, đang làm phó hiệu trưởng trường quốc tế Việt Đức.”

-“Ôi vậy ạ, cháu ruột nhà em cũng học ở trường đấy, thế nào mà toàn chỗ người quen với nhau, có gì nhờ cậy vào thầy ạ.”

-“Chắc cháu bên nhà chồng phải không? Nghe nói Hà giờ còn có hai bé đáng yêu lắm...chúc mừng em nhé, mà cũng hơi tiếc nhỉ?”

Chị nhìn anh gia sư láu cá thừa nào giờ đã chứng chạc lắm rồi, trong lòng bất chợt vui vẻ.

-“Tiếc gì đâu ạ, với em thì đàn bà phụ nữ quan trọng nhất vẫn là gia đình thôi ạ...Sò ơi...Hến ơi...vào mẹ bảo...”

Nghe mẹ gọi, hai bé ngoan ngoãn khoanh tay cúi người, giọng ngọt xơn xớt. Ba chúng từ xa nhìn qua thì hơi nhíu mày, xong vẫn lịch sự ra chào người đàn ông lạ, đoạn dẫn vợ con đi giới thiệu với mọi người trong công ty.

Cô Diệp ức run người, cứ ngỡ làm cho chị ta một phen không ngóc đầu lên được, nào có ngờ từ sếp bé tới sếp lớn, ai cũng tấm tắc khen anh Hậu có phước. Các ông ấy là nịnh hay hoa mắt đây? Trông quê quê bản bản như thế nào có xứng với sếp cô?

Có lẽ bé còn quá nhỏ nên không hiểu chuyện, đều là người từng trải, nhất là những vị có kinh nghiệm. Họ chỉ cần liếc mắt cũng biết đâu là gái để chơi, đâu là người vợ tốt.

Hà có thể không ăn diện, nhưng nhìn qua phong thái là nhận ra chị ấy chắc chắn là kiểu phụ nữ biết lo toan vun vén, ngưỡng mộ giám đốc là vì thế.

Thấy mọi người thoải mái cởi mở, anh không có gì xấu hổ vì bà xã, lòng chị cũng nhẹ nhõm đi nhiều. Chỉ là lúc vào nhà vệ sinh tình cờ lại nghe giọng nói oang oang quen thuộc.

-“Gớm có người quê một cục bị khinh như rác mà cũng không biết,

dương dương tự đắc thấy kì quặc ghê.”

Có bà vợ khế cười, rồi chị điềm tĩnh hỏi lại.

-“Vậy à em, ai thế?”

Cô Điệp giật nảy, trộm nghĩ đây là công ty, lại còn mấy đứn nhân viên cũng đang chứng kiến, nhỡ xảy ra tranh chấp thì chỉ sợ chúng về phe vợ sếp mất. Suy đi tính lại rồi cuộc ai đó chối bay chối biến.

-“Ấy chết, chị đừng có nghĩ em nói chị nha, không phải đâu, em là em nói bà vợ sếp tổng cơ. Chị có nhìn thấy không, già khảm khú rồi mà mặc cả bộ váy đỏ lòe loẹt, cái vòng cổ vàng chói to như cái xích chó ý, đứn đờn trông phát gớm...”

Mấy bé đứng gần đó nén cười. Hà vốn không có thiện cảm với những người thích đâm thọc mĩa mai sau lưng, tuy nhiên nghĩ đi nghĩ lại cũng là thư ký của chồng, cứ cái tính như này sợ rằng mai sau sẽ gây điều tiếng không hay cho ông xã nên chị đành nhỏ nhẹ khuyên bảo.

-“Em à, vợ sếp tổng đáng tuổi mẹ em đó, dù gì thì gì cũng nên tôn trọng bề trên. Và lại mỗi người có một sở thích và cách phối đồ riêng. Đôi khi mình không thấy đẹp mắt, nhưng nếu thân quen thì gọi người ta ra riêng góp ý, không quen thì thôi. Điệp còn nhỏ, xinh đẹp rạng ngời, tương lai còn nhiều cơ hội thăng tiến, em đừng nên nói kiểu như vậy nữa, nhất là chốn công cộng...”

Nhiều khi bản thân có ý tốt nhưng người ta không hiểu lại thành gây họa, chị cũng không ngờ vài lời chân thành của mình lại khiến cô ức điên máu.

-“Chị không phải ba mẹ em thì đừng dạy bảo em được không ạ? Em

cũng đâu có xúc phạm chị gì đâu. Chị thông cảm, tính em thẳng thắn có gì nói vậy chứ không hoàn hảo giả tạo như một số người...”

-“Được rồi, có gì cô cho chị xin lỗi.”

Vợ sếp Hậu thở dài giảng hoà trước, thôi thì một điều nhịn là chín điều lành, cãi vã xô xát ở công ty ông xã thử hỏi đẹp mặt ai chứ?

-“Việc quái gì phải xin lỗi?”

Từ một nơi cách đó không xa, tiếng quát đầy uy lực vang lên, rồi tiếng dập nước xối xả, lại có tiếng đá cửa tới rầm một cái. Người phụ nữ mặc váy đỏ hừng hực đi ra, hùng dũng tiến về phía trước, vung tay vả ba phát không ngừng nghỉ.

-“Mày thẳng thắn gồm nhì con ranh, có giỏi nhắc lại tao xem?”

Ai đó hai bên má sưng vù, mặt tái mét vì sợ. Cô ngay lập tức làm bộ ấm ức khổ sở, tức tưởi giải thích.

-“Em xin chị, chị ơi oan cho em quá ạ, em đâu có nói chị ạ, có cho tiền em cũng không dám, em nói vợ sếp tổng của công ty đối tác cơ ạ.”

Vừa dứt lời, lại có tiếng dập nước ở phòng vệ sinh cuối cùng, chị này thì không có hằm hống như chị trước, đi ra rất nhẹ nhàng khoan thai mà giọng điệu thì dọa người ta phát run.

-“A, ra là thế à? Ra là nó nói mình mới chết chứ. Khổ quá, tính con Bích này từ khi sinh ra đã thích đú thế rồi bé ạ.”

Có nằm mơ chắc cô Diệp cũng chẳng thể ngờ số cô lại nhẹ như vậy, chẳng còn cách nào khác ngoài sụt mướt xin xỏ.

-“Bà nhà nó, đến đi nhà xí cũng không yên, cô em bây giờ muốn nằm thao? Muốn chị Bích dẫn ra gặp sếp Khởi hay theo chị Đào ra gặp sếp Huy?”

-“Chị ơi chị tha cho em với, em trót dại, em đú, em mới là người đú, em van em lạy chị nhà em còn cha mẹ già, hai chị quân tử xin đừng chấp tiểu nhân...em bỗng bột em ngu xuẩn...lần sau em không dám thế nữa ạ...”

Hà thấy Điệp nức nở tự dưng thương thương định nói đỡ, mà chưa kịp mở lời thì các chị đã thủ thi bàn luận rồi thống nhất cái gì đó. Rốt cuộc cô bé đáng thương phải quàng xích chó suốt cả buổi tiệc.

Cái khổ nữa là hai sếp bà “tiết kiệm”, chẳng thém nể mặt người ta mua đồ mới, tận dụng luôn cái xích của em cún chỗ bác bảo vệ ngồi trực dưới công ty, mấy năm rồi nên nó cũng gỉ hoen hết cả, hai cô Điệp từ đó tới tối cứ đứng ru rú trong một góc, khóc cũng không dám mà cười cũng chẳng xong.

Anh Hậu dắt hai bé đi chơi mãi, một hồi không biết vợ ở đâu mà lúc quay ra thấy chị ngồi tám chuyện vui vẻ ở dãy bàn thứ hai thì hơi choáng. Căn bản chị Bích chị Đào hợp lại chính là biệt đội hai con hổ cái, máu mặt cả công ty này có ai mà chưa nghe danh? Cũng chẳng hiểu vì sao một người tính như vợ mình lại thân quen được với họ nữa?

-“Cô Hà làm giáo viên nhỉ? Thảo nào trông người dịu dàng nét na quá.”

-“Chị đừng nói vậy, em tự biết em quê mà. Hôm nay đi vội không chuẩn bị nhiều, lúc đầu em cũng hơi ngại, may mà công ty toàn người tốt...”

-“Ôi dào ôi, quê với chả hương, trót rồi thì kệ nó đi, rút kinh nghiệm lần sau, đằng nào cũng có quan trọng đâu mà.”

-“Dạ.”

-“Cô Hà, từ giờ chơi chung với bọn chị đi...”

-“Sao ạ?”

-“Bọn mình hợp lại thành nhóm tam hổ.”

Chị Bích còn tự nhận chị thuộc dạng đánh đá nhưng khả năng kiềm nén giả bộ rất tốt, bác Đào thì nóng nảy dễ dẫn tới ỉa chảy, giờ nhất định phải bổ sung thêm cô Hà hiền lành nhu mì nữa cho nó đa dạng.

Chị bị hai bà trêu ngược đở cả mặt, lắc đầu từ chối mãi mà không xong. Cũng may lúc sau có ông xã ra giải nguy không thì chẳng biết làm thế nào cả.

Tối mịt hôm đấy cả nhà mới về, hai nhóc được các cô các chú dẫn đi chơi nhiều trò giờ vẫn còn háo hức lắm, anh dụ dàng bé con đặt ở ghế sau rồi tống chiếc xe đạp điện của chị vào cốp.

-“Xe của ba Hậu êm mông thích quá, ngồi xe mẹ Hà mỏi lắm...”

Bé Hến hồn nhiên phát biểu, ba Hậu ngồi vào ghế lái, dụ dàng trả lời.

-“Xe này không phải xe của ba, là xe của cả mẹ Hà và Hến Sò, xe của cả nhà mình.”

-“Thật vậy ạ?”

-“Ừ.”

Anh đáp, lại nghe bên dưới bé em ôm cổ mẹ thì thầm.

-“Mẹ ơi bác Thanh bảo Sò nhận bác làm ba nuôi nha.”

Gia sư cho chị mấy năm liền nên chị rõ hơn ai hết, anh quý trẻ con lắm, giọng chị cũng nựng nựng đùa lại con.

-“Thế Sò trả lời sao?”

-“Sò bảo bác mua búp bê đẹp thì Sò đồng ý.”

Phía trên đột ngột phanh gấp, qua gương chiếu hậu chị thấy mặt ông xã tối đen. Cũng phải, anh coi hai nhóc như bảo bối, giờ nghe con gái nói thế không tự ái mới lạ đấy.

Mẹ Hà cười khỏ, Sò ơi là Sò, sao con tồ quá con ơi? May còn có chị Hến khôn hơn.

-“Đồ ngốc, kể cả bác Thanh mua nhiều đồ chơi thì bác Thanh cũng không thể làm ba tụi mình được, trên đời chỉ có một ba thôi ...”

Cô Sò ngạc nhiên ngơ ngác, chị Hà thì thầm nho nhỏ vào tai bé. Em được mẹ bế nhồm lên, rồi em thòm chụt một cái vào gáy ba, ngọng ngịu nịnh nọt.

-“Sò yêu ba nhất...chỉ ba Hậu mới là ba thôi...ba đừng ghét Sò nha...”

Có người đang tức giận phùng phùng mà nghe giọng điệu công chúa nhỏ dễ thương muộn phiền đều tan biến, tùm tùm cười tiếp tục

lái xe. Hai bé ngộ nguậy ngộ nghiêng bên ngoài, thấy vĩa hè họ bán gấu bông thì hò reo thích thú, chu choe xin xỏ ba.

Nào có phải các nàng ấy không có để chơi đâu, ở nhà có hẳn mấy tủ chất đầy ấy chứ. Anh Hậu thì nổi tiếng cưng con gái rồi, muộn thế rồi mà vẫn dừng xe xuống mua.

Thế nào mà ông xã vừa thanh toán xong ngoảnh ra phát có em gái trẻ măng tươi cười rôm rả.

-“Anh yêu, nhớ em không? Cũng lâu lâu rồi anh nhỉ?”

Anh Hậu lắc đầu phủ nhận, cô bé ngúng nguẩy làm nũng.

-“Gì vậy chứ? Tầm này tháng trước còn bảo anh sướng nhất quả đất cơ mà. Đem đó anh gào tên em to tới mức mấy chị dưới lầu còn nghe thấy ý...tờ một trăm đô anh nhét vào chỗ ấy ấy em vẫn còn giữ nha...”

Chồng khó xử nhìn vợ, cô gái thấy người phụ nữ và hai đứa nhỏ trong xe thì thoáng giật mình, giọng nói run rẩy ấp úng.

-“Vợ anh à? Ặc, xin lỗi nhé, thôi em đi trước đây.”

Chương 13

Em gái còn chưa kịp chuồn đã bị anh Hậu gọi giật lại.

-“Ơ hay cái cô kia, cô vu oan giáo hoạ cho tôi trước mặt vợ con xong cô cứ thế phui tay hả? Đứng lại làm cho rõ ràng đi.”

-“Rõ ràng gì cơ ạ? Người ta đã giúp mà còn không biết đường, thế giờ anh muốn sao? Muốn em nói dối chứ gì...thôi được, em ra nói với chị nhà là lúc nãy em nhầm người, được chưa?”

Cô ngúng nguẩy thì thăm vào tai người đàn ông trước mặt, rằng thì là sau vụ này nhớ tip em nhiều nhiều, có khách nhớ dẫn tới chỗ em. Anh Hậu nóng cả mặt, bực bội quát.

-“Rốt cuộc thì tôi tên là gì cô có nhớ không nào?”

-“Sao lại không? Anh Đăng chứ còn gì nữa? Đại gia nổi tiếng cả một vùng ai mà không biết?”

Có ông chồng cười khẩy, có bà vợ thờ phào. Hai anh em nhà ông xã đáng người cũng hao hao, trời tối như này cô ấy nhận nhầm là phải.

-“Anh thái độ kiểu gì thế? Mà anh cũng ghê gớm nhỉ? Bữa trước tán gái thì lái Lamborghini, tới hôm nay lại đi xe bình thường thế? Đàn ông các anh cũng chiêu trò giả tạo gớm.”

-“Đúng rồi, cô nói gì cũng chuẩn.”

Anh chán chảng buồn chấp, đi thẳng về phía vợ con, hại cô em nóng

máu dai dẳng không dứt.

-“Em còn nhớ cả họ cả tên anh cơ...Nguyễn Hoàng Trọng Đăng
nhé...”

-“Không phải, cô nhầm rồi, ba là ba, không phải là bác Đăng.”

-“Là ba Hậu, ba Hậu với mẹ Hà nhà Hến Sò, bác Đăng với bác Vân
là nhà anh Khôi cơ cô ạ.”

Giọng các bé ríu rít vọng ra từ trong xe. Ba xoa đầu con cưng rồi trao
chú gấu bông to sụ, hai nhóc nhìn thấy gấu cười toe toét, chốc lát đã
quên khuấy chuyện vừa xong.

Trẻ con là vậy mà, có điều, người lớn lại không thế.

Xe khởi động lâu rồi mà không khí vẫn trầm lắng khó tả. Một lát ông
xã mở lời dặn vợ đừng kể lại với chị Vân. Chỉ là kiếm chuyện để nói
thôi chứ anh cũng biết thừa tính bà xã không phải là người thích
buôn dưa bán chuối.

Hà khế dạ, bác Vân bác ấy sành sỏi lắm, chẳng qua là làm ngơ thôi
chứ có việc gì mà qua mắt được bác?

-“Mình này...em...thì là...”

Thấy vợ ấp úng, chồng liền bảo có gì vướng mắc cứ thoải mái nói.
Chị hít một hơi thật sâu, rớt cuộc bình tĩnh hỏi.

-“Chồng đã bao giờ bóc bánh trả tiền chưa?”

-“Nếu rồi thì vợ tính sao?”

Không ngờ được câu trả lời của anh lại là như vậy, chị cũng chẳng rõ sẽ ra sao nữa? Chị chắc chắn sẽ buồn lắm, nhưng ly dị hay chia tay thì chưa chuẩn bị tâm lý. Mới trộm nghĩ vậy thôi mà đã thấy rối rắm hết cả lên rồi, chồng nhìn vợ đăm chiêu một hồi thì đột nhiên phì cười.

-“Thôi đùa đấy, anh tự biết năng lực bản thân kém cỏi, đến làm vợ mình thoả mãn cũng không xong thì còn đi đâu? Mất mặt lắm mẹ nó ạ.”

Má chị đỏ bừng à, chẳng rõ ông xã đùa hay xia đều nữa? Chuyện chăn gối nhà chị nếu so với người khác đúng là có chút nhạt nhẽo, cứ đến lịch là thực hiện thôi, và thường thì sẽ theo một trình tự nhất định.

Kiểu như hai người tắm giặt xong xuôi rồi vào giường, trần trọc qua lại một lát thì chồng quay sang ôm vợ xin ý kiến.

-“Làm nhé!”

-“Dạ.”

Chị dịu dàng trả lời, nằm yên cho chồng tiến hành. Khổ nỗi oái oăm làm sao, đêm nay lại không như mọi lần, có bà vợ bị lột sạch, trả bài xong xuôi mà vẫn chưa được tha. Sự thể là, ông xã hết ngấm với nghịch chán chê thì bế xốc dậy, dịu dàng đặt vợ trên người mình.

Đàn bà con gái mà nằm loã lồ ở cái tư thế này thì còn gì là phép tắc thể thống nữa? Chị cố gắng ngọ nguậy trườn xuống mà không cách nào thoát được vòng tay vững chắc của người ta, cũng ngượng ngịu xấu hổ chẳng dám kêu to hay giận dỗi, chỉ biết đỏ mặt tía tai áp chặt xuống lồng ngực chồng.

Chị nghe tim anh đập thành thịch, tim chị cũng hơi rộn ràng thì phải. Ông xã đưa tay kéo chăn lên rồi siết vợ chặt hơn, thì thầm trêu chọc.

-“Giờ thì anh đã hiểu vì sao hai nàng ấy đi ngủ nhất định phải ôm gấu bông.”

Chị rối tới mức không biết nói gì cho phải, chỉ biết cười trừ. Anh thơn nhẹ vào trán bà xã, tay khẽ đưa lên tóc xoa xoa, động tác chậm dần chậm dần. Chị cảm nhận được hơi thở nhẹ nhàng của anh quyện lẫn mùi rượu.

Xưa kia hồi mới lấy nhau việc đó khiến chị hơi khó chịu, nhưng giờ lại thành quen, không có là nhớ mới chết chứ. Anh suy cho cùng cũng chẳng phải người ham mê gì, chẳng qua vì công việc bắt buộc phải thế thôi.

Một lát thấy chồng ngủ rồi, vợ khẽ vòng qua ôm ấp. Căn bản những lúc anh thức chị hay bị thẹn à. Sau rồi có người lưu luyến nên rất cuộc cứ giữ nguyên tư thế đó ngủ. Cảm giác ấy, bồi hồi xao xuyến mà thao thức lắm, chị hạnh phúc đến nghẹn ngào.

...

Bước sang tuần mới anh bận liên miên, mấy hôm liên tiếp chẳng có thời gian ăn cơm ở nhà. Hai nhóc buồn lắm, nhắc ba hoài nên chị hay dắt chúng xuống chỗ vòi phun nước chơi. Dù sao cho bọn trẻ đi hóng mát cũng tốt, đỡ tù người.

Thế nào mà vừa ra tới nơi đã gặp cô Thắm. Các cháu thì chào cô ngoan là vậy mà cô cũng chẳng thèm đáp lời khiến chị có chút phiền lòng.

-“Chị Hà, đưa tiền đây.”

-“Cô lấy bao nhiêu?”

-“Mười triệu.”

Chuyện là từ khi hai anh làm ăn được thì anh Đăng nhận lo cho ba mẹ và bác Thơm, còn anh Hậu nhà chị chịu trách nhiệm cô Thắm. Nói thì vậy nhưng nhà vợ chồng bác Vân lo hết sinh hoạt phí bên đấy rồi nên anh chị cũng chỉ phải chu cấp tiền tiêu vặt cho cô út thôi.

-“Thắm này, không phải là chị tiếc em đâu, nhưng mà...”

Hà còn chưa nói xong thì cô em chồng đã quát ầm ầm.

-“Này nhé, bà đừng có mà lên mặt dạy tôi. Lấy thế còn ít đó, tiền của anh tôi chứ tiền của bà à mà bép xép, biết điều thì mau đưa ra đây...”

Chị thờ dài, cố gắng nhẹ nhàng hết sức.

-“Cô đợi một lát chị rút cho, ở đây chị không có nhiều tiền mặt tới vậy.”

Con mụ này, rõ ràng cố tình gây khó dễ. Thắm ức chế giật luôn ví trên tay chị ta, sau một hồi đếm đếm mới cau có trả lại.

-“Nhanh lên, vợ sếp mà ví víếc mỏng dính thế? Chẳng có chút tư cách gì cả.”

Cô Thắm học đại học đã ngót nghét bảy năm rồi. Bốn năm đầu là học kinh tế nhưng mãi chơi, nợ lên nợ xuống nên sau thì bỏ. Ba năm trước cô ấy thi lại vào cao đẳng tài chính, bác Đăng hứa là cô chỉ cần lấy được bằng bác sẽ lo việc cho chu đáo nhưng với tình hình này có

khi cuối năm nay cô cũng chưa ra được trường.

Nhìn thấy bà chị dâu mãi mới quay lại, cô bực bội hết cả người.

-“Làm gì mà như rùa thế?”

-“Cái máy nó chỉ cho rút một lần ba triệu...”

-“Được rồi, nhiều lời.”

Thấm giật tiền rồi vội vàng phóng xe đi thẳng. Chị lắc đầu, trộm nghĩ bao giờ cô em chồng này mới thực sự trưởng thành đây?

Chiều tối ba mẹ con ăn uống xong xuôi, chị đang định rửa bát thì anh cũng vừa hay về. Hai bé tíu tíu ra ôm hôn, ba liền mở túi đưa cho mỗi công chúa một con búp bê nhỏ. Ông xã Hà về khoản này thì rất giống chim mẹ, cứ có gì hay hay là nhất định phải tha về cho con.

Chị vội vàng rửa tay, chạy ra ngoài phụ chồng cầm đồ với tháo giày.

-“Mệt không mình?”

-“Cũng bình thường, xin lỗi vợ nhé, ngày nào cũng phải đi làm đến tối mịt. Hến và Sò ngoan không?”

-“Ba Hậu ơi mẹ Hà vắt nước cam để trong tủ lạnh cho ba Hậu đó.”

Chị Hến kể lể, anh thơm chụt một phát vào má con bé rồi quay sang hỏi bà xã.

-“Mình này, lấy anh cái hợp đồng được không?”

-“Hợp đồng gì cơ ạ?”

Buổi chiều anh Hậu ký hợp đồng với đối tác sau đó đi nhậu nên sai cô Diệp mang giấy tờ về trước. Cô bảo có hẹn với bạn, lên công ty thì xa nên hỏi sếp xem có để ở nhà sếp được không, anh nghĩ thế cũng tiện liền đồng ý luôn.

Thế nào mà bây giờ hỏi vợ lại ngơ ngác như không hiểu chuyện gì?

Sếp gọi thư ký, cũng may cô đang chơi ở trung tâm thương mại dưới nhà nên rất nhanh đã có mặt. Giọng cô oan ức thống khổ vô cùng.

-“Ơ em đưa cho chị Hà rồi mà.”

Có bà vợ bị đơ mắt mấy giây mới bình tĩnh trở lại, chị nhẹ nhàng nói.

-“Cô Diệp có khi nhầm rồi, hay cô đưa cho ai chứ không phải chị?”

Anh Hậu đối với công việc vốn là người khá kỹ tính, thấy vậy liền quay sang quát cấp dưới.

-“Làm ăn vậy à? Rốt cuộc cô đưa rồi hay là chưa đưa?”

Cô Diệp sợ xanh mặt, khóc lóc thảm thiết.

-“Em khẳng định là em đưa cho chị rồi mà. Chị ơi, chị thương em với, chị cố nhớ tìm lại giúp em, hay chị già rồi nên lẫn? Rõ ràng chị còn cảm ơn em mà...”

Bé thư ký tức tưởi nước nở, ông xã cũng quay sang nhìn bà xã. Có người vợ bất giác thấy rùng mình, con nhỏ này, có vẻ như nó đào sẵn cái hố và bây giờ chỉ việc đợi chị ngã xuống.

Chương 14

Thư ký thì ôm củ tỏi, bà xã lại nhất định phủ nhận không biết gì, anh Hậu cảm thấy tình hình chẳng đi đến đâu cả, vì vậy bức bối hỏi.

-“Thế trước đó cô đã scan rồi lưu lại theo lời tôi dặn chưa?”

-“Em...em...quên mất...em tưởng nhà anh có máy với cả chị là vợ sếp, đưa cho chị rồi thì chị sẽ biết để scan hay photo chứ...”

-“Nói nhiều, công ty trả lương cho cô hay cho vợ tôi? Cô làm ăn thế hả? Hợp đồng quan trọng thì không biết đâu, cô có biết hậu quả sẽ như thế nào nếu lọt ra ngoài không? Giờ ngay cả một bản scan hay copy cũng không có...”

Có người vợ bất chợt run run, lấy nhau gần ấy năm cũng chưa lần nào chứng kiến chồng nổi nóng như vậy cả. Hôm nọ nghe các chú nói sếp Hậu ghê lắm còn tưởng là đùa.

-“Mẹ Hà ơi em Sò làm rách váy búp bê của con rồi...”

Giọng trẻ con mếu máo phá tan không khí căng thẳng của người lớn. Chị cũng bưng tỉnh, phải rồi, chiều nay đâu chỉ mình chị ở nhà.

Sếp bà khẽ mỉm cười, điềm tĩnh nói.

-“Chiều nay em nấu cơm trong bếp, có Hến với Sò chơi ngoài phòng khách, mình thử hỏi xem hai con có nhìn thấy cô Diệp không?”

Anh Hậu bế bé út, cứng nựng hỏi han. Sò ôm cổ ba một cái, ánh mắt

to tròn long lanh nhìn qua ngó lại, đoạn bi bô bảo không ạ. Cô Điệp hỏi Sò nghĩ lại kỹ đi xem có nhớ nhầm không mà con bé cứ một mực lắc đầu.

Bé Hến phía dưới thấy em được bỗng cũng phụng phịu đòi hỏi, ba nhắc luôn cả chị ấy lên thì thầm.

-“Chiều nay công chúa của ba ở nhà làm gì, gặp những ai?”

-“Hến với Sò đi vòi phun nước với mẹ, gặp cô Thắm, bọn con chào cô Thắm nhưng cô Thắm không chào lại, em Sò bảo có phải em Sò không ngoan nên bị cô ghét không, mẹ bảo không phải thế, mà là vì cô không nghe thấy. Sau đó về nhà mẹ nấu cơm trong bếp còn Hến và Sò xem phim Lọ Lem ngoài phòng khách nè ba. Cô Nguyệt sang cho bánh giò, xong thì ăn cơm với canh chua và chả lá lốt, con ăn ba bát, em với mẹ mỗi người chỉ ăn hai bát.”

Bé con tường thuật vanh vách một thôi một hồi sau đó vừa thom vừa ba nhõng nhẽo.

-“Không gặp cô Điệp, cô Điệp đâu có sang nhà mình đâu, mẹ Hà và em Sò và Hến không nhớ nhầm...cô Điệp mới là người nhớ nhầm đấy ba ạ...”

Thế mới bảo người tính không bằng trời tính. Mặt anh Hậu khó coi lắm rồi, chị Hà nhìn sang cô Điệp run lấy bầy, mặt mũi trắng bệch tái mét tự dưng cũng chẳng muốn làm quá, liền mở lời.

-“Chắc Điệp mãi chơi quá nên quên, trong đầu lại cứ nghĩ đưa cho chị rồi...thôi thì em xuống dưới xem trên đường đi có vút ở chỗ nào không...”

-“Đúng vậy, cô xuống tìm kỹ cho tôi, có gì lên đây nói sau.”

Sếp Hậu quát, thư ký sợ sệt xin lui. Ở trên chị Hà với điện thoại, đại loại nhắn đi một tin rằng, cô tìm cẩn thận vào nhé, kéo tới lúc chị phải dò lại camera thì mất hay.

Hà làm giáo viên cũng đâu phải ngày một ngày hai, tuy chưa quát nạt học trò bao giờ nhưng việc doạ doạ những nhóc khó bảo một chút là sở trường rồi. Thực tình nhà đâu có lắp máy quay đâu, vậy mà thế nào lại hiệu nghiệm, lúc sau cô trở lại với cái hợp đồng, gương mặt tỏ vẻ hờn hờ vô cùng.

-“Đây sếp, đúng là em quên thật, nó vẫn còn ở dưới cốp xe máy, em xin lỗi anh.”

-“Người cô cần xin lỗi không phải là tôi đâu.”

Giọng sếp nhàn nhạt, vợ anh thấy phiền nên chỉ bảo thôi dù sao cũng là hiểu lầm, lần sau làm việc cẩn thận hơn, có gì cô đi chơi với bạn đi kéo để người ta đợi.

Tính chị là vậy, chuyện gì xong thì xong, rất ghét dây dưa nhì nhằng. Anh phạt cấp dưới viết bản kiểm điểm và trừ nửa tháng lương, cô Điệp đi rồi mới quay sang bảo vợ.

-“Con bé này đầu óc đặng trí, thỉnh thoảng lại ngơ ngơ nhưng được cái ngoan và tốt tính lắm, mình cũng đừng để bụng làm gì.”

Bác Vân từng cảnh báo chị có những người con gái như vậy, trước mặt đàn ông thì ngây thơ dễ thương nhưng đàn bà ở với nhau lại chua lòn như dấm bống. Giờ mới thấy chắc phải tôn bác lên làm sư phụ thôi.

Dù sao chị cũng chẳng phải dạng người thích đặt điều sau lưng

người khác. Và lại hình ảnh cô nhóc trong mắt anh là vậy, bây giờ chị đi nói xấu nó, chẳng khác nào tự biến mình thành mụ vợ già khó tính cả. Ngẫm nghĩ thông suốt, sếp bà liền dịu dàng quan tâm sếp ông.

-“Mình lúc này tiếp khách đã ăn no chưa?”

-“Mình nhắc mới nhớ, hôm nay uống miết à, cho anh xin bát cơm với...”

-“Thế mình ngồi nghỉ đợi em chút nhé, để em chạy xuống siêu thị.”

Anh kéo chị lại bảo không cần, đoạn vào bếp xới cơm với chan nước canh còn thừa trong nồi, vui vẻ ăn. Nhiều khi là vậy, cả một bàn tiệc sơn hào hải vị cũng không ngon bằng canh chua vợ nấu.

Chị lấy thêm lọ muối vừng cho anh, nhìn chồng cười âu yếm. Cái người này sao mà dễ nuôi quá vậy?

Tối đó vì phải xem xét lại giấy tờ nên anh không gọi điện thoại với cô bạn như thường lệ, chị cũng ngồi chấm bài cùng bàn làm việc với anh. Tuy hai vợ chồng ai làm việc đấy nhưng thỉnh thoảng ngẩng lên chị cứ thấy ấm áp khó tả.

Chấm được một phần tư lớp thì Hà có điện thoại, là của thầy. Sợ làm phiền tới ông xã nên chị nhẹ nhàng khép cửa đi ra ngoài phòng khách nói chuyện. Anh Thanh muốn nhờ chị nói với ban giám hiệu giúp tổ chức một buổi giới thiệu trường mình cho các em lớp 9 trường chị.

Chuyện cũng chẳng có gì nên chị vui vẻ nhận lời, hai người lâu không gặp nên cũng có hàn huyên hơi lâu một chút. Thầy nhắc lại vài kỉ niệm xấu hổ khiến má chị đỏ bừng, nghĩ lại hồi đó còn nhỏ dại quá, thật mất mặt mà.

Lúc trở lại phòng ngủ thấy ông xã đang cầm bút đỏ chăm chú khoanh khoanh gạch gạch, bà xã nở nụ cười ngọt ngào.

-“Mình mệt thì cứ đi nghỉ đi, em cũng chưa phải nộp điểm trong tuần này.”

-“Không sao, sắp xong rồi.”

Nhiều lúc kể anh giúp chị chấm bài mà dì Hợi mắt tròn mắt dẹt. Không chỉ thế, mấy cái phần mềm giảng dạy của vợ cũng đều là chồng thiết kế cho, đẹp lung linh làm các cô ở trường ghen tỵ hoài.

-“Bọn nhỏ làm tốt không anh?”

-“Cô giáo vui vẻ buồn dựa thế mà vẫn còn quan tâm tới trò cơ à?”

Câu nói của chồng khiến chị đơ người. Anh sau một hồi suy ngẫm cũng tự thấy mình nhỏ mọn, anh buồn dựa cả tới vợ cũng đâu có trách móc hờn dỗi mà chị nói chuyện chút chút thôi anh cũng thấy râm ran gai gai?

Cũng không rõ nữa, chỉ là đôi khi con người ta chẳng thể kiểm soát được cảm xúc của mình thôi.

-“Đùa đấy, khá tốt, không bé nào dưới trung bình cả.”

Anh nghe tiếng vợ dịu dàng cảm ơn, không khí trầm mặc hồi lâu, rốt cuộc có người không chịu được liền buột miệng.

-“Bạn vừa gọi vợ...là ai vậy...vui vẻ nhỉ...”

Hiếm khi thấy ông xã ăn nói ấp úng lạ lạ như vậy, cứ như thanh niên

mới lớn vậy ấy, chị không khỏi ngạc nhiên.

-“Vui gì cơ ạ?”

-“Cũng chẳng có gì đâu, mọi khi vợ chẳng chơi thân với ai nên anh thấy lạ thôi...nếu mình không thích chia sẻ thì anh không ép.”

-“À, thầy Thanh, ngày xưa gia sư cho em ý, anh cũng gặp bữa liên hoan rồi mà, thầy nhờ em chút việc...”

Có người chồng thực lòng rất muốn hỏi việc gì mà sợ mang tiếng kiểm soát vợ nên lại thôi. Sống lâu với chị Hà chắc anh cũng bị lây bệnh thích giữ sĩ diện luôn rồi, nghĩ mà thấy bức bối khó chịu.

Hai vợ chồng trần trọc một lúc thì có điện thoại, anh Hậu nghe máy, tâm tình tệ dần. Chị thấy ông xã thất thần như vậy cũng lo lắng thay.

-“Sao vậy anh?”

-“Bạn anh...bị ngã cầu thang...”

Chị có linh cảm chính là người phụ nữ hàng đêm tâm sự với chồng mình, thứ lỗi cho chị, người ta gặp nạn mà chị chẳng thể thông cảm cho nổi, tâm trạng thực sự rất tệ.

-“Anh phải đi bây giờ.”

-“Dạ...”

Tiếng dạ cất lên, sao mà cay đắng đến thế?

Người đó, cô ấy không còn một ai thân thiết để nhờ cậy hay sao? Có sao đêm hôm rồi còn gọi chồng chị? Đây cũng đâu phải lần đầu chứ?

-“Vợ ngủ sớm đi, sáng mai cho hai bé đi học giúp anh nhé, cảm ơn vợ nhiều.”

Chị yên lặng không nói gì. Anh vội vã vào phòng thay đồ, lúc ra thấy vợ ngồi khom người nhìn xa xăm về phía cửa sổ, đột nhiên cảm thấy bứt rứt khó chịu.

Ông xã liền ngồi xuống chạm vai vợ, khẽ thở dài.

-“Đừng nghĩ nhiều, người ta gặp khó khăn hoạn nạn chả nhẽ lại không giúp hả mình?”

Chị rất muốn cười.

Chị rất muốn trở thành người vợ mẫu mực hoàn hảo, tươi tắn rộng lượng dặn anh đi cẩn thận.

Nhưng chị chẳng thể làm được.

Cái kiểu bạn thân khác giới như thế này, một người lạc hậu như chị không sao mà tiếp nhận nổi. Người ta bảo trái tim đàn ông nhiều ngăn, nói thật chị cũng chẳng biết hiện tại bây giờ chị được xếp vào ngăn nào nữa, ngăn nhỏ hay to?

Cảm giác ghen ngào chua xót, chị buồn buồn hỏi chồng.

-“Mình à, nếu như ngày mai 12 giờ đêm em cũng đi chăm sóc một người đàn ông khác, chúng em cũng chỉ là bạn thôi. Vậy thì mình nghĩ sao?”

Chương 15

Có người chồng hơi hoảng, đàn bà con gái nửa đêm nửa hôm ra chơi bời ngoài phố đã là không chấp nhận được nữa là đi chăm trai?

Đàn ông với đàn bà, sao có thể đem ra so sánh?

Anh đưa tay lau nước mắt cho bà xã, rõ ràng cảm thấy mình cũng không đến nỗi nào, lo cho vợ con đầy đủ, so với bác Đăng thì tốt gấp vạn. Vậy mà nhìn chị cố nén những tiếng nấc lòng anh lại nôn nao khó tả.

-“Hay thế này, mình đi cùng anh...”

Có bà vợ nghe chồng nói vậy thì giật mình, đột nhiên ập a ập úng.

-“Nhưng Sò...và Hến...”

-“Bế dậy, cả nhà đi tất, dù sao vợ cũng biết cách chăm sóc người khác hơn anh mà.”

-“Thôi chồng ạ.”

-“Thôi gì, giờ anh mà đi một mình chắc vợ ở nhà khóc cả đêm mất.”

-“Em...”

Người ta quyết bất ngờ quá làm chị bối rối, đành ngoan ngoãn nghe lời vào rửa qua mặt mũi. Bên ngoài điện thoại réo rất kêu, anh Hậu vội vã nhắc máy.

-“Ừ...chịu khó chút anh tới giờ...à...không phải lo, Hà nhà anh không phải người như thế...vớ lại anh cho cô ấy đi cùng luôn, cả hai bé nữa...nghiêm trọng quá mà phải tới bệnh viện thì anh bảo bà xã chăm em cũng được...sáng mai anh có cuộc họp quan trọng không thể không dự...vớ lại vợ anh chu đáo lắm...em yên tâm...cái gì cơ...em bảo gì...à...vậy thì tốt quá rồi...được rồi...ngủ ngon...”

Chị Hà vừa định ra lấy đồ để thay thì lại nghe chồng bảo.

-“Cô ấy được hàng xóm giúp rồi, chỉ sưng bầm chút thôi không nguy hiểm, không phải qua nữa.”

Ông xã ném điện thoại xuống giường, mệt mỏi cởi bỏ chiếc áo sơ mi xanh. Thường ngày chị hiếm khi nhìn chăm chăm anh, hôm nay vô tình thế nào lại bị cơ bắp kia làm cho điêu đứng.

-“Sao thế?”

-“Chồng...đẹp trai...”

Ngẩn ngơ quá, tới lúc nói ra mới phát hiện bị hố. Chị nóng bừng, ngượng ngập vùi mặt vào chăn. Anh phì cười, thản nhiên kéo gối rồi chui vào cùng vợ, giọng điệu cợt nhả.

-“Đằng ấy vừa nói cái gì nói lại mình nghe xem?”

-“Đâu, đâu có gì đâu.”

Chị ấp úng, anh kéo vợ vào lòng, chợt nghĩ tới chuyện ban nãy. Cứ tưởng bà xã bị bệnh vô cảm ai ngờ cũng có những lúc bốc đồng đáng yêu như vậy.

-“Hôm nay còn biết hỏi kháy anh nữa nhé!”

-“Em đâu dám, lúc nào cơ ạ?”

-“Thì đó, đêm mai đi chăm ai đó đó...”

Anh tùm tùm khơi gợi khiến chị đỏ bừng à. Giờ nghĩ lại vẫn thấy xấu hổ, chẳng hiểu lúc đó ăn phải cái bả gì mà dở hơi đến vậy, còn to gan chất vấn cả chồng nữa, thật chẳng ra sao cả.

Cầm ông xã dựa vai chị ngái ngủ, tay theo bản năng luồn vào trong làm nũng, giọng điệu nửa tình cảm nửa trách móc.

-“Dặn mình bao nhiêu lần cũng chẳng bao giờ nghe, cứ mặc suốt ngày không tốt đâu, nghe bảo còn tăng nguy cơ gây ung thư nữa đấy...”

-“Dạ.”

-“Lúc nào vợ chả dạ? Dạ xong để đấy thì dạ làm gì?”

Đâu có phải chị chưa từng lên mạng đọc báo sức khoẻ hay nghe các dì các bác cảnh báo đâu? Nhưng khổ nỗi cái cảm giác thả rông nó kì quặc lắm, chị cứ thấy không đứng đắn sao sao ấy, cố gắng mãi mà chẳng thay đổi tư tưởng được.

Lần nào chồng phát hiện ra cũng bị lột không thương tiếc à, liệu các anh chồng trên đời có phải anh nào cũng giỏi vậy không? Phải chăng chiếc bánh giò ấy, anh nào cũng có khả năng tháo lớp vỏ thứ hai nhưng lớp đầu tiên vẫn phẳng phiu đẹp đẽ?

Ông xã mắt lim dim mà tay vẫn vô thức mân mê đều đều, cơ thể chị dần xuất hiện cảm giác trống rỗng bủn rủn. Mỗi khoảnh khắc nụ hoa

ấy bị chạm tới là tim gan lại bối rối lạ lùng. Chị cũng chẳng hiểu chính mình nữa, nhiều khi ân ái mãnh liệt thấy đau đớn khổ sở, mà hễ cứ bị trêu chọc chút thôi là cả người râm ran nong nóng, chân tay như kiểu mềm oặt không xương.

Cái chuyện tế nhị nên có bà vợ cũng chẳng dám chia sẻ với ai cả, chỉ sợ bị chê cười kì thị. Những lần như thế, cứ ngỡ như mình là thiếu nữ đôi mươi vậy, bồi hồi xao xuyến mãi mới ngủ được.

...

Bình minh sáng sớm chiếu qua khung cửa sổ, như thường lệ chiếc đồng hồ báo thức réo rất đỗi chuông, chị Hà lật đật định trở dậy mà vướng cánh tay ai đó để ngang bụng, không sao mà hất ra được.

-“Mình à...mình à...”

-“Ngủ thêm đi em, lát cả nhà đi ăn quán cũng được.”

Có ông chồng mệt mỏi đề nghị, có bà vợ dịu dàng nhỏ nhẹ.

-“Giờ thực phẩm bán lắm chồng ạ, hôm trước xem thời sự giờ quán xá họ toàn nhập hàng ôi thiu giá rẻ thôi à.”

-“Người ta ăn được thì mình cũng ăn được chứ sao?”

Anh cầu nài, chị Hà tuy rất nghe lời chồng nhưng bị cái tật là cứ cái gì liên quan tới sức khoẻ gia đình thì rất chi là bảo thủ.

-“Nhưng mà hai bé còn nhỏ quá, đường ruột cũng chưa tốt như bọn mình, em dậy em nấu tý là xong mà, nhé. Đi mà, không con muộn học anh cũng muộn làm đó...”

-“Vợ cẩn thận quá hoá thừa đấy.”

-“Không thừa đâu ạ, cái Nghé con bác Thủy trường em vừa mới tuần trước ăn cháo dinh dưỡng ở cửa hàng xong bị chớ rồi phải đi cấp cứu đó chồng, thôi đợi hai bé lớn lớn chút nha. Em mà cho con ăn cái gì không rõ nguồn gốc là em lo cả ngày luôn...mình à...”

Ông xã thờ dài kéo chăn quay sang một góc, mặc bà xã muốn làm gì thì làm.

Bữa sáng chị nấu cháo thịt băm cho hai nhóc, tráng bánh cuốn cho anh. Ba hộp cơm trưa cũng chuẩn bị sẵn sàng trên bàn. Đáng nhẽ được hưởng những thứ ấy, lòng anh phải hạnh phúc mới phải.

Anh cũng cố ép mình vui vẻ, nhưng mà, tận sâu trong đáy lòng có cái cảm giác gì đó trống trải không nói lên lời.

Mọi người thường ngưỡng mộ gia đình và tình yêu của họ. Máy ai biết cuộc hôn nhân này không hề xuất phát từ tình yêu, bao năm trôi qua, anh thực hiện đúng nghĩa vụ người cha, người chồng. Chị cũng cố gắng hết sức gồng mình để làm người vợ hoàn hảo.

Chị xuất hiện đúng vào giai đoạn anh khó khăn nhất trong cuộc đời của anh, cứ như vậy anh chị dựa vào nhau, hai người giản dị sống ngày qua ngày. Nhưng giờ đây anh cũng không chắc, rốt cuộc là giản dị, hay là nhàm chán?

Hai con người, ở với nhau bằng hai chữ trách nhiệm, liệu còn có thể duy trì được tới bao giờ?

Đưa lũ nhóc đi học, anh tình cờ nhìn qua quán ven đường thấy có cô cậu sinh viên ôm eo nhau cùng húp tô phở, đột nhiên thấy chạnh lòng, đột nhiên tự hỏi, mình đã già đến vậy sao?

Công việc chất đống ngày nào cũng như ngày nào, về nhà thì sinh hoạt như một cái máy. Cũng may thỉnh thoảng còn có người ấy, nếu không anh Hậu nghĩ mình chắc stress đến điên mất.

Chiều tối anh lại có hẹn tiếp khách, cơm nhà chỉ có ba mẹ con nên chị chỉ nhạt nửa mở rau muống thôi, đang dở dang thì có điện thoại, Hà tiện tay ấn mở loa ngoài.

-“Chị à? Em Điệp đây, chị tới đón anh được không? Anh say đang nằm trên đui em đây này, còn hôn em miết chứ, khó chịu ghê á...”

Cái giọng cô Điệp ồm ồm, chị suyt chút nữa rơi cả rổ rau. Hà thất thần một lúc mới phát hiện hàng xóm sang từ bao giờ, chị ấp úng.

-“Cô Nguyệt...”

-“À, nhà chị còn sấu không, em xin vài quả dầm canh...em ngại xuống dưới kia...”

-“Có...còn...cô đợi tôi chút...”

Chị lấy sấu cho cô mà tay vẫn chưa hết run. Chẳng biết cô ấy có nghe thấy không nữa? Nếu vậy thì thật xấu hổ hết sức.

Cô Nguyệt cảm ơn, đi một lát xong rồi nghĩ thế nào lại vòng lại, vọng vào ý kiến.

-“Chị Hà đừng trách em nhiều lời nhé, cùng là đàn bà con gái với nhau nên em thấy ức thay. Em biết với tính chị thì kiểu gì cũng ngồi ở nhà chịu đựng thôi, nhưng chị đừng thế nữa, chị tới đón anh đi, đàn ông say vào là khó kiểm soát lắm. Giờ bọn cờ hó nó cao tay kinh khủng...cẩn thận mất chồng như chơi đó...”

-“Em gọi taxi nhé, đi hay không là chị quyết định.”

Em ấy nói cũng chẳng sai. Chị ngồi bàn thàn một hồi, rồi cuộc quyết định dặt theo hai con xuống, bảo lái xe chở hai bé về ông bà nội gửi trước rồi mới vòng tới địa chỉ mà cô Diệp nhắn tin.

Đó là một quán karaoke khá sang trọng, cô Diệp ngồi hững hờ, áo sơ mi xộc xệch bung hai cúc, dây áo trong cũng tuột mất từ bao giờ. Còn chồng chị, đang ngủ ngon lành say đắm trong lòng cô.

Chị đứng nhìn họ, trong phút chốc cả người căng cứng, chẳng biết phải làm gì cho phải?

Chương 16

-“Chị Hà, chị Hà tới ạ...”

Cậu nhân viên hốt ha hốt hải chạy vào, thấy cảnh tượng trước mặt thì rõ bối rối.

-“Chị ơi chị đừng nghĩ linh tinh nhé, sếp là sếp đứng đắn lắm. Điệp, em làm gì thế?”

-“Ờ...anh Thắng...anh Thắng à...hay anh Tuấn...yêu anh quá...”

Điệp éo là giả say, cậu Thắng bất lực giải thích.

-“Chết con này nó xin rồi, chị à, là thế này, bên đối tác có mấy ông già, uống điên cuồng à. Suốt ngày dọa không uống không hợp tác nên anh Hậu có hơi quá chén.”

Chị hoang mang lắm, thực sự rất mong tin lời cậu ấy. Nhưng nhân viên của anh, nói đỡ sếp một hai câu thì có gì là to tát?

-“Lúc em ở đây anh ấy gục rồi cơ mà...không hiểu sao lại thế nữa...”

Thấy sếp bà lặng thinh, cậu bé không đành lòng, liền dẫn chị tới phòng quản lý.

-“Em ơi phòng bọn anh đặt hôm nay có camera phải không? Cho anh xem lại được không?”

Chị cũng muốn lắm, là người phụ nữ tuyệt vời nhất mực tin tưởng

chồng. Mà lòng chị như có lửa đốt, rớt cuộc không ngăn cản, hồi hộp nhìn theo từng thước phim. Đúng là ông xã chẳng có hành động gì thất lễ cả, chỉ có cô Diệp từ đầu tới cuối tự cởi áo, tự kéo chồng chị vào lòng thôi.

-“Chị à, thông cảm nhé, con bé này thường ngày rất ngoan, chắc hôm nay nó uống nhiều quá không tỉnh táo...”

Chị thờ phào nhẹ nhõm, trở xuống phòng dưới vừa đỡ chồng vừa quay sang bé thư ký cảnh cáo nhỏ nhẹ.

-“Của cướp được vốn chẳng bền lâu đâu Diệp à. Làm mẹ và làm vợ là thiên chức thiêng liêng của người phụ nữ, cứ sao em lại tự hạ thấp mình để chọn con đường trở thành cái bóng vật vờ phá hoại hạnh phúc gia đình người khác hả em? Hành động này tạm thời chị bỏ qua không nói với chồng, lần sau mong bé giữ ý giữ tứ hơn.”

Cô Diệp tức điên mà vẫn phải cố nhịn, giả bộ nói năng làm nhảm. Tới lúc mấy người đó đi rồi, cô mới khẽ nhếch môi nhấp rượu. Muốn rờ lên mặt, cái đất nước này phát triển đến vậy sao? Thừa tiền không biết tiêu gì à mà đâu đâu cũng gắn máy quay hả?

Cô có chơi với một nhóm bạn, gọi là hội hồ ly. Rõ ràng các chị đã dặn dò chỉ cần mô kích hướng đông, bắn tia phía tây thì kiểu gì cũng thành công mà?

Thực ra với mấy sếp sẵn có máu dê trong người thì đơn giản khỏi nói. Nhưng sếp Hậu lại không bừa bãi, cũng chẳng biết sếp là người tử tế thật hay thuộc dạng ăn chơi có chọn lọc nữa?

Nhưng mà dù gì thì gì, chiến thuật chung vẫn là làm cho vợ sếp tức điên không kiểm soát được nữa, biến các mục thành vợ già xấu tính, còn trước mặt sếp thì cứ ngây thơ dễ thương ấy.

Ban đầu cứ tưởng bà này hiền đụt, so với dạng người như bà Bích với bà Đào thì dễ đối phó, ai ngờ đâu mớ thì lúc nào cũng sẵn ở đấy mà mèo mãi chẳng húp được.

Đúng là rất bực mình mà.

Thôi được, để xem sức trẻ dẻo dai như cô và sức già nhăn nheo như chị Hà, ai trụ lâu hơn ai?

...

Lại kể chuyện bà vợ nọ, cũng may có cậu Thắng chứ không chắc chị chẳng đủ sức để xoay sở với ông chồng cao to lực lưỡng này mất. Mọi thứ bừa bộn nên cũng không mời được thằng bé ở lại uống chén trà, biết là có chút thất lễ nhưng tình thế như này thì đành chịu.

Hà sắp nước khăn ấm, giúp ông xả thay áo quần và lau qua người. Chị khẽ thở dài, mấy cái công ty này cũng hay thật, hợp tác thì cứ đến thẳng công ty mà trao đổi, đói bụng thì đi ăn, tại sao mà cứ nhất thiết phải trên bàn rượu mới được cơ chứ?

Chồng trở người ôm vợ. Anh nhà chị vậy đó, cứ say vào là không khác gì trẻ con cả, kéo bà xả vào lòng khiêu gợi tới tấp luôn. Cánh môi kia nghịch ngợm vành tai, rà soát xuống cổ trắng ngần rồi lại mân mê trên xương quai xanh. Từng nụ hôn dịu dàng âu yếm khiến cho chị thấy mình được thương yêu nâng niu lắm.

-“Hà...vợ...vợ...”

-“Em đây.”

Chị đáp, rồi lại nghe anh nói mê cái gì đó, hình như là chuyện hợp

đồng, rồi cũng có nhắc tới Hến Sò, xong lại quay sang kêu vợ khổ sở lắm, vừa gọi vừa rúc vào lòng chị, tay ra sức siết chặt, chân cũng quàng qua gác lên người bà xã.

Vợ cố nằm yên để chồng ngủ ngon, quả thật bị hành hạ bầu vú như một cái gối ôm mà trong lòng cứ ngọt ngào sao sao ấy. Ngẫm lại chuyện cô Điệp ban nãy, đột nhiên hâm dở thế nào lại cảm thấy mình có phúc.

Phải, nếu chỉ là một ông chồng bình thường, liệu ai thèm tranh?

Giống như hội các bà mẹ bím sữa trên mạng có phân tích đó, đời là vậy, hạnh phúc mong manh như bồ công anh trước gió, nào có ai biết được, sớm mai thức giấc mọi chuyện sẽ ra sao đâu?

Thôi thì cứ nỗ lực hết sức mình, cố gắng nắm giữ được ngày nào hay ngày ấy.

...

Anh Hậu trở dậy đầu đau như búa bổ, thấy mình nằm ở nhà thì không khỏi ngạc nhiên. Có người chồng vừa đánh răng vừa thối mắc, chả nhẽ mình đã già?

Lẫn rồi sao?

Đi ra ngoài nhà thấy vắng vẻ lạ thường liền thối mắc hỏi bà xã.

-“Vợ à, hai đứa đâu rồi?”

-“À em cho con qua ông bà, ba bảo hôm nay ba đưa hai bé đi học, tối vợ chồng mình về ăn cơm thì đón con luôn, có cả vợ chồng bác Đăng nữa.”

-“Ừ, tối qua anh nhớ anh nhậu mà nhỉ?”

-“À, cô Diệp bảo anh đang hôn cô ấy, nói em đón anh về.”

Hà nửa đùa nửa thật thăm dò thái độ chồng. Quả thật chị đoán không nhầm, thư ký trong mắt sếp vẫn chỉ là một con nai vàng ngơ ngác.

-“Ôi dào cái con đó trẻ ranh hay thích đùa dai, vợ đừng chấp.”

-“Em biết rồi.”

Chị nhẹ nhàng đáp. Muốn lắm cho anh biết bộ mặt thật của bé ấy để phòng, mà chỉ sợ kể cả có công khai đoạn băng đó mà nó cứ một mực bảo nó say thì cũng không làm gì được à, rồi lại mang tiếng thành mụ vợ lắm chuyện.

Anh nhìn dáng vợ xào nấu trong bếp, đột nhiên nhớ tới cái bộ phim chiếu hàng ngày trên tivi, thấy có ông chồng rất hay ôm vợ từ phía đằng sau. Lúc ấy Hến Sò cũng bảo ba mẹ bắt chước đi mà vợ chồng cứ nhìn nhau ngại ngùng.

Giây phút đó anh nghĩ chắc do có con nên thế, giờ đây mới biết không phải. Già đến nơi rồi, ban ngày ban mặt ai lại không phải trong phòng ngủ, diễn trò sến sảm thế làm gì không biết?

Ý nghĩ vụt qua khiến anh Hậu hơi rùng mình, để ý tới thể diện ư? Từ bao giờ anh bắt đầu trở thành chị Hà version 2.0 rồi?

...

Buổi chiều chồng tan làm sớm, rẽ qua trường đón vợ về đằng nội.

Ông Hải thấy dạo này sắc mặt con dâu hồng hào thì cũng vui hẳn lên, giọng ông phấn khởi hào sảng.

-“Ba còn tưởng phải tiếng nữa anh chị mới qua cơ.”

-“Ba...mẹ...”

-“Ba Hậu...mẹ Hà...”

Hai bé thấy ba mẹ thì tíu tít hết cả lên. Hến Sò được ba bế lên phòng khách chơi với ông, anh Khôi và bác Đăng. Còn chị Hà thì xin phép ba xuống bếp phụ mọi người.

-“Gớm dâu hay là trâu vàng không biết, đến giờ ăn mới thèm vác cái mặt tới.”

-“Người ta là sếp bà nó phải khác chứ mày.”

Cô Thắm chị Thơm móc mĩa. Hai người ấy tuy là ở trong bếp nhưng người cầm ipad người cầm iphone, nào có công to việc lớn gì vất vả gì đâu mà không một lần nào là không cạnh khoé chị cả.

Cũng may còn có bác Vân, nếu không chắc mỗi lần về nhà với chị là một lần cực hình mất.

-“Con Thắm muốn thất nghiệp phải không? Cả chị Thơm nữa, ăn nói cho có chừng mực nha, cẩn thận tháng sau em cắt tiền tiêu vặt.”

-“Cô Vân nhé, cô một vừa hai phải thôi...khốn nạn...lại có ngữ em dâu xóc xĩa chị chồng thế hả?”

Bác Thơm ức điên người mà bác Vân cũng chẳng vừa.

-“Có đấy, chị mà để em nghe thấy chị nói thím Hà một lần nữa thì đừng có trách em. Chẳng qua cô ấy nể chị và giữ thể diện cho chú Hậu thôi chứ chị đừng có nghĩ người ta trước giờ ngu không móc lại được chị nhé.”

-“Vãi thật, dâu nhà này hay nhỉ, hợp vào bắt nạt chị em chồng. Hai cái con cáo già cút về nhà mày đi.”

-“Này này, ăn nói cho cẩn thận. Nhà nào? Nhà này là vợ chồng tôi xây nhé, tôi chưa đuổi chị thì thôi đó. Còn nữa, hàng tháng tiền nó không có chân mà cứ thế chạy sang tài khoản của chị đâu, là con cáo này chuyển đấy. Biết điều thì im miệng đi.”

Không biết có phải khắc nhau không mà cứ động hai ba câu là thành to chuyện. Chị Hà ngăn chị dâu bảo thôi không chấp, bà Mây người lớn đáng nhẽ phải giảng hoà thì lại mở lời xỉa đều.

-“Gớm cô vợ giám đốc và cô vợ đại gia, tôi sợ hai cô quá cơ. Cô Hà thì ăn đầy mồm rồi cả ngày nằm ườn ra, đàn bà phụ nữ mà không chịu đẽ. Còn cô Vân...ôi chao ôi là cô Vân...”

Biết mẹ chồng sắp phát hoả, Hà định kéo bác Vân lên nhà mà bác một mực không chịu.

-“Sao, mẹ có gì khúc mắc mẹ nói con nghe xem nào?”

-“Có gì đâu, người đời người ta bảo đúng mà, cây độc thì không hoa, cái hạng mày đàn bà độc địa nên mới sinh ra thằng con cam đó. Mẹ mày cũng độc nên sinh ra mày, cả tổ cả tông nhà mày là đồ rắn độc...”

Chị thoáng rùng mình, ba Hải nhân từ phúc hậu bao nhiêu thì mẹ Mây ác khẩu bấy nhiêu. Bên cạnh chị dâu tức nước vỡ bờ, không

thèm để ý lễ nghĩa mẹ con gì sất, bất cần xông lên chửi nhau luôn.

-“Bao nhiêu năm nay tôi nhịn bà thế là đủ rồi nhé. Thằng con tôi sinh ra năng động dễ thương, cứ gì ở với bà nội có ba tháng mà thành tự kỷ? Bà mới là loại hồ ly đấy, đến cháu ruột mình cũng ra tay được...”

-“Mày...loại mất dạy...mày đừng có mà vu oan giáo hoạ...”

-“Bà còn dám cãi à? Người thằng bé tím tái hết cả ra tôi nghĩ lại vẫn còn xót con muốn khóc đây này. Có làm hay không bà tự biết nhé, ông trời có mắt đấy. Con cái thiên vị ghét bỏ thì thôi, đến cả đời cháu mà vẫn cay nghiệt, cái loại bà mai sau mà có làm sao cũng méo ai thèm thương đâu mà.”

Bà Mây giận run người, tay với bát tiết canh hất một phát nhằm vào chị Vân. May mà chị phản ứng nhanh tránh sang một bên, cứ ngỡ sẽ vào chị Hà.

Mà đúng là đời không ai nói được chữ ngờ, anh Hậu chẳng biết từ đâu xông ra, lãnh trọn bát tiết đồ rói của mẹ yêu. Ông Hải bác Đăng cũng vừa hay xuống, Hến Sò thấy ba vậy khóc toán loạn, cả nhà không khác gì cái phùng chèo.

Chị Hà vội vã lấy khăn cho chồng. Anh ban đầu tưởng ổn mà lát sau mắt cứ ngứa rồi xót không chịu được, thế là bác Đăng phải chở em đi bệnh viện. Chị Vân với chị Hà cũng ngồi cùng xe luôn.

Ông Hải tức tới mức không buồn nhìn mặt vợ, ông bế bé Sò dỗ dành, anh Khôi bồng Hến rồi bốn người lên tầng đóng chặt cửa. Cô Thắm bác Thơm ngúng nguẩy mở tivi coi phim tình cảm, bà Mây xót con trai, khóc lên bờ xuống ruộng.

Tóm lại là chỉ có một từ, rồi.

Tới nơi hai ông đưa nhau vào khám, hai bà ngồi ngoài đợi cũng sốt ruột không kém, chị Hà cầm áo khoác ngoài của chồng mà tay run lấy bầy.

Được một lát thì điện thoại trong túi kêu liên tục, chị vốn tôn trọng ông xã nên hiếm khi tự nhắc máy, khổ nỗi vợ bác Đăng bên cạnh đang sẵn bực bội liền tức tối lục lấy rồi nhấn nghe luôn.

-“Cưng à, đi đâu làm gì từ sáng tới giờ mà em gọi không được vậy? Nhớ muốn chết à.”

Giọng nói ấy, sao mà điệu đà da diết? Người phụ nữ này và người bạn tâm tình hàng đêm của anh, rốt cuộc là một hay hai?

Thím Hà thở dài mệt mỏi, bác Vân cười khẩy, phán câu xanh rờn.

-“Anh Hậu đang ở trong toa lét em ạ, đi ị, còn đang rặn chưa ra.”

Đoạn bác ném điện thoại trả cho con em, mặt tỉnh bơ như chưa có chuyện gì xảy ra.

Chương 17

Trời phật phù hộ, anh Hậu đợt đó không bị gì nghiêm trọng cả. Bác sĩ bảo chỉ dị ứng chút thôi, tra thuốc một hai ngày là khỏi. Chị Hà lòng như trút được gánh nặng lớn, vừa khoác áo cho chồng vừa thở phào nhẹ nhõm.

Chị Vân tiện thể gọi điện báo cho ba yên tâm. Ông Hải mừng mừng tủi tủi, dặn con dâu nể mặt mình đừng chấp bà xã. Chị cũng cười cười cho qua, quả thật không vì ba Hải chắc không bao giờ chị bước chân về cái nhà đó nữa.

Bệnh viện hôm nay đông nên bác Đăng phải để ô tô bên kia đường, lấy được xe rồi thì hai ông ngồi ghế trên, hai bà ngồi ghế dưới, được một lát vợ bác không kiềm được liền bóng gió.

-“Chị tưởng chú khác, ai ngờ giờ cũng hót chằng kém gì anh trai nhỉ? Xỉnh ra một cái là có người mong kẻ nhớ.”

Anh Hậu xem qua điện thoại, vì hiểu bà xã rất tôn trọng sự riêng tư của mình nên phì cười hỏi lại.

-“A, bác nghe máy phải không? Cô ấy có bảo gì không ạ?”

-“Có gì thì đợi đêm đến chú tâm tình với người ta chứ tôi làm sao mà biết được?”

-“Ặc, bác nghiêm trọng hoá thế? Bạn bè thôi mà...”

Chị Hà bấu tay chị dâu ý bảo thôi, vậy mà bác Vân nhất định hỏi tới

cùng.

-“Bạn giống bạn của anh Đăng hả?”

-“Ồi dào, bác thật, em đâu phải phải đại gia, thế có cái nào thì vợ cầm hết rồi lấy đâu mà đủ đờn.”

-“Gớm tin đàn ông các người có mà đổ thóc giống ra mà ăn. Tài khoản ngân hàng của ông Đăng tháng nào tôi chả quản, thế mà cứ thi thoảng lại có em gái tới báo mang bầu mới kinh hồn chứ. Ngẫm em cũng thấy mình tài hoa đấy, MÌNH Ạ.”

Nhân vật bị mĩa mai chẳng thể yên lặng được nữa, đành phải cười xuề xoa nịnh bà xã.

-“Thôi mà, đàn ông thỉnh thoảng cho chơi bời tí chứ. Nhưng mà kể cũng lạ, anh thề bao nhiêu năm rồi chưa tìm được con ranh nào thay thế được vị trí của vợ cả. Đó vợ thấy đấy, dài nhất là em My My, được có hai tháng rưỡi. Anh cũng đã làm cam kết khi nào bé Khôi đủ hai mươi sẽ chuyển toàn bộ bất động sản cho con rồi mình còn muốn gì nữa?”

-“Ông dám không à?”

-“Rồi rồi...sợ vợ...sợ vợ lắm...anh núp váy vợ, được chưa?”

Nhiều lúc chị không hiểu được suy nghĩ của bác Vân, anh Đăng ngoại tình công khai như vậy mà bác vẫn có thể nín nhịn, mắt nhắm mắt mở làm ngơ.

Chị ấy có lần từng tâm sự, nào có phải hạnh phúc sung sướng gì đâu, nhưng mà còn cả một cái gia tài đang làm ăn được, tách ra cũng lằng nhằng biết bao nhiêu giấy tờ thủ tục.

Rồi thì phận đàn bà ở cái xã hội này khổ lắm, được bao nhiêu người phụ nữ tái giá mà hạnh phúc trọn vẹn? Quan trọng là bé Khôi, cha trốn theo gái mẹ chạy cùng trai, thằng nhỏ suy nghĩ rồi nó còn buồn như nào nữa.

Đặt mình làm bác Vân, Hà hoàn toàn thông cảm. Nhưng trộm nghĩ một ngày nào đó rơi vào hoàn cảnh đó, chị sợ chị không đủ kiên cường mà tiếp tục sống với người chồng như vậy.

Anh Hậu vì dị ứng mắt nên xin nghỉ phép một ngày. Lâu lắm rồi mới có lại cái cảm giác đợi vợ đi làm về, thú thật nghe tiếng cửa cạch trong lòng cũng thấy hơi rộn ràng.

-“Mình dạy xong sớm vậy à? Anh tưởng sáng nay ba tiết chứ?”

-“Đúng là ba tiết nhưng sốt ruột mình ở nhà nên em nhờ chị Tâm trông lớp hộ.”

Ông xã nghe vợ giải thích thì bật cười.

-“Tưởng anh là trẻ con chắc mà phải về trông?”

Mặt chị Hà đỏ bừng, phản ứng của vợ khiến anh nhớ tới người đó. Cô ấy khá giống anh, nóng nảy và cực hiếu thắng. Nếu như bị anh trêu một câu thì kiểu gì cô cũng sẽ tìm cách trả đũa mười câu mới chịu.

Trò chuyện với những người như vậy quả thật rất thú vị. Đàng này bà xã lại hoàn toàn trái ngược, ít khi dám tranh luận với chồng, cùng lắm là ngượng ngượng rồi bảo em đâu có thế.

Nếu thấy anh hơi giận giận một chút, lập tức chị sẽ nhu mì hỏi han,

cần thiết sẽ nhận chị sai. Đó là lý do gia đình chẳng bao giờ xảy ra tranh chấp.

Các chú trong công ty hôm đó có thắc mắc vì sao sếp khó tính mà đối xử với sếp bà lại hiền như vậy? Thực tình đơn giản thôi, sống cùng một người luôn chiều chuộng, cung phụng và nghe lời mình, gọi dạ bảo vâng thì sao nữ nặng lời?

Chỉ là, đôi lúc cảm thấy cuộc sống có hơi đơn điệu. Người ấy nhiều lần từng hỏi, đã bao giờ anh muốn cho mình một lối thoát? Anh thực sự chưa bao giờ nghĩ tới, không chỉ bởi vì ba già cố chấp, con yêu thơ dại, mà điều quan trọng nhất là bà xã.

Có lẽ giữa họ tình yêu là thứ gì đó quá xa xỉ, nhưng nếu rời bỏ mái nhà này, lòng anh chắc chắn sẽ day dứt không yên.

Anh thương chị.

Thương cái người bên anh từ thửa nghèo nàn.

Thương cái người đợi anh về nhà khi hoàng hôn buông xuống.

Thương cái người mỗi lần anh ốm đều vội vã bỏ tiết trở về, hết gọt hoa quả rồi lại pha sữa xay sinh tố.

-“Mình nghỉ ngơi rồi ăn chút nho với xoài nhé, trưa thích món gì em nấu.”

Giọng chị dịu dàng làm anh bừng tỉnh khỏi dòng suy nghĩ mông lung, đưa bừa một đáp án cho bà xã.

-“Tự nhiên thèm đồ nếp vợ ạ.”

-“Vâng...nhưng mà sợ hơi nóng...mắt chồng lại đang dị ứng...đợi em gọi hỏi đã...”

Nói rồi chị liền bấm số, được sự đồng ý của bác sĩ mới quay sang ông xã tươi cười.

-“May quá được ạ, cô Nguyệt cho bó lá khúc trồng ở quê đó, để em đồ xôi nhé.”

Nhiều lúc anh cũng thắc mắc, cứ sao trên đời lại có người dễ thỏa mãn đến vậy? Hến ăn ba bát, Sò không tè dầm, anh về sớm hơn bình thường năm phút...chỉ toàn những điều nhỏ nhặt thôi cũng có thể khiến chị vui vẻ rất lâu.

Đặc biệt vợ anh còn không có thói quen la cà dạo phố, thời gian rảnh rỗi của chị chủ yếu loanh quanh ở nhà, hết dọn dẹp thì ra nghịch nghịch ngoài ban công. Không gian chỗ đó cũng chẳng gọi là rộng rãi thênh thang, vậy mà chị kê cái giá mấy tầng, trồng linh tinh đủ loại rau, từ khóm tía tô, hành lá tới cà xanh cà tím.

Chưa kể trong gầm tủ còn có mấy hộp giá sạch.

-“Hay thỉnh thoảng năng đi chơi với hội bác Vân hoặc mấy cô ở trường đi mình ạ. Anh sợ thế giới của vợ đơn giản quá...”

Chồng không ngồi xem tivi mà theo mình vào bếp, lại còn hỏi han lo lắng, có bà vợ chột thấy ấm áp, liền vờ vịt nhại giọng con gái út bi bô.

-“Sim bồ i dơ bét.”

Hôm đó anh Hậu ngồi nặn bánh khúc cùng vợ, chị làm tròn đẹp gọn gàng bao nhiêu thì của anh méo mó xộc xêch bấy nhiêu, không những thế bột biếc dây ra tay nhoe nhoét hết cả. Nhìn ông xã thờ dãi

chán nản, bà xã hiền dịu bảo.

-“Thực ra mình rất là tuyệt vời rồi, có những người còn chẳng bao giờ vào bếp.”

Anh Hậu nghe thấy mát cả lòng cả dạ, quyết tâm nhặt cái khác nặn cho ra hồn, cũng muốn thể hiện với vợ rằng mình tuyệt vời thực sự, việc gì cũng có thể làm.

Đàn ông mà, ai chả sĩ diện và thích ngọt bùi.

Chị Hà là cô giáo nên càng tâm lý, không bao giờ khen thừa thãi nhưng rất biết nói những câu mang tính chất động viên.

Nhớ hồi cách đây mấy năm, anh lần đầu tiên thăng tiến trong công việc, được quản lý cả dự án game lớn đó. Tiếc là không gặp thời nên thất bại, hồi ấy mọi người đều khinh thường anh, ông Hải dặn lần sau làm việc phải cẩn thận hơn, đến ngay cả anh trai cũng nói trách nhiệm lớn là do chú.

Chỉ có mỗi về nhà vợ vừa tầm quất vừa nhỏ nhẹ tâm sự.

-“Mình đã cố gắng hết sức rồi thì không việc gì phải buồn cả, tất cả là duyên số hết thôi. Trong mắt em mình luôn là người chồng giỏi giang nhất.”

Đôi khi cả thế giới vứt bỏ bạn, nhưng chỉ cần một người thôi, một người tin tưởng bạn thì mọi chuyện sẽ hoàn toàn khác. Câu nói ấy, đến nay anh vẫn còn nhớ như in, nghĩ lại thấy sống mũi cay cay.

Xúc động quá, đột nhiên có ông chồng không kiềm được quay sang khế nhá vào má bà xã, có chị vợ xao xuyến bối rối đến mức làm rơi cả rổ gạo nếp.

Khổ thật, già khấp khủ tơi nơi rồi mà cứ như trẻ con lớp một ấy.

Chồng bật cười, vợ rồi cũng cười, hai vợ chồng họ cùng nhìn nhau cười.

Chương 18

Chiều đó, Hến Sò được cả ba lẫn mẹ đến nhà trẻ đón. Các nàng vui vẻ lắm, nhảy múa tung bừng như hai con sóc nhỏ, hồ hởi lao tới nhào vào lòng ba, nũng nịu đòi bế.

Một nàng ởng ẹo đằng trước, một nàng lúng lẳng đằng sau, chị Hà thấy vậy liền trêu.

-“Hến Sò hư quá nha, không thương ba gì hết, cứ vác hai bị thịt như thế có ngày ba mệt ba còng lưng đó.”

Bé em đằng trước nghe vậy liền sợ sệt ôm cổ ba, luôn mồm hỏi han.

-“Sò có nặng không ba? Ba mệt không ba? Ba còng lưng không ba? Ba mệt thì ba bế Sò thôi còn vớt chị Hến đi bộ ba ạ.”

Anh Hậu nghe giọng con gái cưng quá liền lắc đầu rồi thơm cho cô ấy một cái, chị Hến phía sau ghen tỵ mề nheo.

-“Em Sò ích kỷ...ba...ba chưa thơm con ba à...”

Bé cố ý nhồm lên chìa má để được ba chùn chụt cho vài phát mới chịu thôi.

-“Ba thơm mẹ Hà nữa đi không nhớ may mẹ khóc nè đó...”

Cái lũ quý này, học ai cái thói suy bụng ta ra bụng người không biết? Chị Hà ngại người đi đường, hai bên má nóng bừng, chủ động tránh xa một chút. Anh Hậu tùm tùm vừa nạt con không trêu mẹ vừa kéo vợ

lại gần.

Gia đình họ, bốn người ríu rít dưới ánh nắng chiều nhàn nhạt, giản dị mà bình yên đến lạ kỳ.

...

Chẳng rõ do vợ chăm tốt hay do sức khỏe tốt, ba ngày sau mắt anh Hậu đã hết hắt ngứa ngứa khó chịu. Thậm chí chiều chủ nhật tuần đó còn hẹn đi bơi với cả sếp tổng và vài đối tác nữa ấy chứ, vẫn lượn mấy chục vòng như thường.

Xong xuôi thì mấy ông lớn rủ nhau đi xả stress, lịch trình tiếp theo sẽ là nhậu nhẹt ở bar, sau đó thì đêm nay cùng nhau thức cá độ bóng đá. Anh Hậu là người nhỏ tuổi nhất trong số này, rất biết ý nhận đồ ướm của cả hội giao cho thư ký dọn dò.

-“Mang đi tiệm giặt là rồi phân loại bọc gói cẩn thận gửi lại cho các sếp, còn của anh thì vứt luôn cho chị Hà là được.”

-“Dạ đâu sẽ có đó, các anh yên tâm và đi chơi vui vẻ ạ.”

Cô Diệp trước giờ nhanh nhẹn ngoan ngoãn, lại làm việc cẩn thận nên rất được lòng lãnh đạo. Mặc dù về phía vợ các anh thì không phải thế, nhưng mà có sao, các mục ấy đâu có trả lương cho cô đâu?

Chiều đó, Hà vừa đi đón con về thì chồng gọi điện báo tối nay anh đi với nhóm sếp Huy rồi mai tới công ty luôn chứ không qua nhà, với lại có chút áo quần bẩn lát thư ký mang qua, nhờ vợ giặt hộ anh, cảm ơn vợ nhiều.

Chị vâng dạ rồi khẽ cười, cái ông xã này, là việc của chị thôi nhưng lúc nào anh cũng rất lịch sự. Nghe qua thì có vẻ hơi khách sáo,

nhưng đôi lúc ngẫm nghĩ kỹ chị lại cảm thấy anh trân trọng những gì vợ làm giúp mình, vì vậy trong lòng thấy rất ấm áp.

Nhiều khi đúng là buồn cười, chị đợi cả tối chẳng có con ma nào đem đồ qua, thế nào mà sáng hôm sau vừa ra khỏi trường đã thấy em Điệp váy đỏ ôm sát thân, kính râm sành điệu đến mời đi uống trà.

Đến nơi, bé rụt rè tặng cho chị Hà một chiếc hộp trái tim to hồng rực rỡ. Bên trong chẳng phải quà cáp gì báu bở mà lại chính là chiếc quần sịp của ông xã.

-“Đêm qua sung sướng quá anh để quên ở chỗ em đó, sáng nay anh lại đi làm vội nên em đành tới gửi chị thôi.”

Cũng may anh cẩn thận gọi điện về trước, nếu không chắc giờ này chị bị bé ấy chọc cho điên mất. Thư ký chưa thấy sếp bà phản ứng gì liền nóng ruột bổ sung thêm câu nữa.

-“Chị nên bồi dưỡng chút đi, vừa già vừa yếu để chồng phải tìm chỗ khác giải toả à. Khổ thân quá ạ, mà em kể chị nghe nha, sếp Hậu phải nói là, trên cả tuyệt vời.”

Cô Điệp mong lắm, được ăn một cái tát để còn về công ty khóc lóc thổi phồng mọi chuyện, hoặc ít ra cũng làm người đối diện phát hoá.

Mà đời nó mới sầu làm sao, ai đó không có một chút tức tối, bình thản nâng chén trà, thư thái thưởng thức hương sen thơm ngát, sau đó khéo léo nhấp một ngụm nhỏ.

-“Khá thơm ngon, nhưng vẫn còn hơi chát, có vẻ như lá trà hái xong chưa được ủ kỹ mà đã vội ướp hương, nhưng ở đô thị nhộn nhịp kiếm được quán như này là khá hiếm rồi.”

-“Chị rờ hả? Hay bị đứt dây thần kinh nhức nhĩ? Tôi gọi chị ra đây không phải là để nghe chị làm nhảm linh tinh...”

Chúng kiến em bé gần như mất hết bình tĩnh, chị chỉ khẽ mỉm cười. Không nổi nóng, không cáu gắt cũng chẳng xỉa đổ, ngược lại giọng điệu nhẹ nhàng mà hết sức chân thành.

-“Ơ chị lại cứ tưởng em mời chị đi uống trà? Còn về chuyện cái quần sịp của anh Hậu ý, lần sau Điệp không phải mất công mang trả đâu, nhà chị có nhiều lắm, xanh đen tím đủ loại em à. Nếu em cảm thấy thiếu thốn thì cứ giữ lấy mà dùng, đêm đêm buồn quá thì đem ra ngủi cho dễ ngủ.”

Chương 19

Có lẽ bé Diệp còn sốc lắm, hôm đó cãi nhau ở đằng nhà nội bác Vân nói rất đúng, chị thường ngày là giữ sĩ diện cho chồng chứ chị không hiền đụt. Hà cũng chưa bao giờ tự nhận mình là loại phụ nữ ngây thơ ngốc nghếch.

Bao nhiêu năm trong nghề, học trò ương bướng đủ thể loại, chả nhẽ mỗi lần như vậy lại phải gọi giáo viên khác đến trị giùm? Đối với những bé nhẹ nhàng lần một không xong lần hai chẳng được, ắt lần ba sẽ phải có biện pháp khác.

Bé Diệp trong mắt chị Hà, suy cho cùng cũng là một trong những đứa trẻ ngang ngạnh, nhưng lũ nhóc của chị dù sao cũng có những nét đáng yêu của tuổi mới lớn, còn cô này, quả thật không làm sao mà ưa cho nổi.

Ai đó rời quán lâu rồi mà có người ngồi nốc cả ấm trà vẫn chưa hết giận.

Lần đầu tiên gặp sếp Hậu cô đã trúng tiếng sét ái tình. Đã vậy sếp lại còn trẻ, mà đã trẻ lại còn phong độ đẹp trai, nếu không có chút cảm xúc gì thì chắc cô bị vô cảm mất.

Ở anh có nét chững chạc cuốn hút của người đàn ông trưởng thành, hoàn toàn khác biệt với bọn bạn loại choai cô quen. Những việc vặt lằng xằng của thư ký từ khi nào đã trở thành niềm vui nhỏ nhoi mỗi ngày.

Buổi tiệc nào sếp cũng cho cô theo cùng, sếp với cô như hình với

bóng, cô yêu sếp, mong sếp từ lúc nào không hay. Cái thời khắc phát hiện sếp có gia đình, lòng cô như bị hàng vạn mũi tên xuyên qua.

Người ta cho cô xem ảnh vợ sếp, cô lại càng không can tâm.

So với chị ấy, quả thật Điệp không thấy mình thua kém ở chỗ nào. Cô đẹp, cô có tuổi trẻ, cô hoạt bát cô năng động. Hơn thế nữa, điều quan trọng nhất là cô nghi ngờ, sếp cũng thầm yêu mình.

Nếu không yêu, cứ sao phải đích thân đi mua cháo, vì đâu quan tâm hỏi han những lúc cô đau ốm?

Nhiều khi cô cũng không chắc chắn lắm về tình cảm ấy, bởi lẽ anh không hề mượn chức vị để dồn ép lợi dụng hay chiếm đoạt cô. Đôi lúc Điệp ngẫm hay là giống lời anh Thắng nói, cháo là mua cho bé Sò thì bảo trợ lý lấy thêm một phần cho cô, anh Hậu tuy nóng tính nhưng tốt với tất cả mọi người.

Nhưng nghĩ suy tới lui lại thấy không hợp lý. Anh là đàn ông đã có gia đình, làm sao có thể công khai rõ ràng, chỉ đành mượn có mua cho con gái để lén lút chăm sóc yêu thương cô thôi.

Nhìn vào mắt anh, cô thấu được những tình cảm diết da anh dành cho mình. Cũng như sếp, cô hiểu cái cảm giác thương mà không thể nói, yêu mà không dám vượt lên rào cản định kiến của xã hội.

Thời gian trôi qua, mỗi ngày tim cô lại thêm xót xa khổ sở.

Cô đau cho cô, cô cũng đau cho anh.

Điệp mân mê chiếc lắc tay nhỏ xinh anh tặng, bật khóc nghẹn ngào. Cô nể anh cũng còn bởi vì cô biết anh không phải kẻ bỉ ổi mà vô cớ bỏ con ruồng vợ, nhưng cô nhất định, sẽ giúp anh tìm ra được cái có

chính đáng.

Nhất định làm cho người ta hiểu rõ, rằng cuộc sống hôn nhân của anh là quá bức bối, rằng tình yêu của họ là không có tội.

...

Chị Hà trưa hôm đó cũng không cảm thấy ngon miệng. Tuy nhiên chị vẫn cố gắng ăn đủ hai bát cơm và thêm nhiều rau để giữ cho da dẻ hồng hào. Xưa kia anh còn là nhân viên, lương bổng thấp, nhà lại không có điều kiện thì anh hay tự trách bản thân lắm.

Ông xã thương chị không lấy được người chồng giỏi.

Tất nhiên có kinh tế là cái tốt, nhưng mà nghĩ bây giờ bận bịu công việc có khi hai vợ chồng xa cách hơn ngày đó. Chưa có chuyện gì mà lòng chị cứ bất an sao sao ấy, đột nhiên chị cảm thấy lo lắng cho mái nhà nhỏ của mình.

Nghĩ ngợi linh tinh, có bà vợ hâm dở thế nào lại dành cả buổi chiều lên mạng search về các phương pháp quyến rũ chồng, chăm chỉ tìm tòi, ra sức nghiên cứu.

Để rồi đêm xuống, lấy hết dũng khí mà thực hành.

Thứ đầu tiên Hà chuẩn bị là một bộ váy ngủ ren màu tím, chị hồi hộp mặc lên người, soi trong gương cũng cảm thấy mình rất đẹp.

Tiếc là, không có can đảm bước ra khỏi nhà tắm. Mẹ em Hến lại phải lục đục thay lại bộ áo quần kín cổng cao tường như thường ngày.

Thôi thì mất con hậu ta còn con xe, bà xã tự an ủi mình, chuyển sang chiến lược hai liếc mắt đưa tình. Chị làm y như mẹ Bống dặn trên

diễn đàn, âu yếm nhìn chồng rồi chớp ba phát, liếc sang trái xong đảo qua bên phải, sau đó nở nụ cười đầy ma mị.

Hình như sai sai ở đâu à, ông xã không những không bị chinh phục mà ngược lại còn sốt sắng hỏi han.

-“Mắt mình sao thế? Hay bị dị ứng giống anh rồi? Lọ thuốc trong tủ vẫn còn đấy tra tạm đi em ạ, nếu không khỏi thì mai anh chở đi khám.”

Má chị đỏ bừng, ấp úng nói cũng chẳng rõ lời, ngượng mà chỉ muốn độn thổ ngay lập tức.

Tối đó, ở nhà nọ có chị vợ then rón rén trốn vào chăn trùm kín mít. Chồng lại chẳng được tinh ý cho lắm, một mực kéo ra bắt tra thuốc. Hai anh chị giằng co một hồi, rốt cuộc anh Hậu quát rõ bực bội.

-“Mình hay nhỉ, chẳng một lát là hết chứ có gì đâu.”

-“Trời ạ, mình ơi em nào có phải là Hến Sò mà sợ chẳng, em không bị sao thật mà, mình đi ngủ sớm đi mình.”

Ông xã xem xét lại cũng thấy đúng, thường ngày cứ phải nịnh mãi các nàng mới chịu nhỏ thuốc nên hôm nay cũng theo thói quen nạt vợ luôn. Anh gãi đầu gãi tai cười cười.

-“Ừ bảo thế thôi, vợ không chịu mai đi dạy bụi phấn bay vào nó sưng vù lên thì anh cũng mặc đó.”

Thấy chồng lo lắng cho mình, vợ chợt cảm động chui ra mặc anh muốn làm gì thì làm. Xong xuôi đâu đấy nghe giọng người ta thủ thỉ nhỏ nhỏ xin ý kiến mà then chỉ biết gật đầu.

Từ dì Hợi bác Vân tới hội bím sữa trên mạng, ai ai cũng đồng quan điểm phụ nữ đêm đến là phải lẳng lơ với ỏn ẻn một chút. Cả ngày chăm chỉ lo toan cho gia đình có khi cũng không bằng mấy giây lúc đêm xuống đâu.

Không phải chị thấy mọi người vô lý, mà là ở cái tính của chị, cứ cảm thấy xấu hổ mặt mặt ấy. Nhưng nghĩ đi ngẫm lại, thôi đã cố thì cố cho trót vậy. Có người hít một hơi thật sâu, đợi tới lúc cao trào nhất thì khẽ kêu lấy lòng chồng.

Cứ ngỡ ai đó sẽ thoả mãn lắm, nào ngờ anh lại hốt hoảng lay vợ hỏi han.

-“Mình....sao vậy mình...anh làm mình đau à?”

Chị một mực lắc đầu mà cũng không làm anh yên tâm được, rốt cuộc đành lí nhí tâm tình.

-“Không...em...em...thích...”

Vợ cố gắng là vậy, thế mà kết quả lại chẳng ra đâu vào đâu cả. Chẳng những không làm chồng vui mà còn khiến anh nổi giận âm ỉm.

-“Anh biết anh kém nhưng ít nhất anh cũng phân biệt được đâu là thật đâu là fake, mình không phải thương hại anh như thế.”

Chiếc giường rộng lớn, mỗi người một góc nằm quay lưng vào nhau. Chị thấy tội lỗi lắm, không ngừng tự trách bản thân mình. Cái việc bản năng của người phụ nữ mà với chị sao nó khó khăn đến thế?

Phải chăng chị bị bệnh?

Đầu óc đau buốt rối bời, trong lúc cùng quẫn bí bách, có bà vợ buột miệng nghẹn ngào.

-“Lỗi là ở em, nếu mình thấy nhu cầu chưa được giải quyết triệt để thì hay là mình tìm người khác...”

Anh Hậu tức đến mức đang đêm mà phải chồm dậy xả giận.

-“Hay, thử xem trên đời có con vợ nào phũ phàng với chồng như mình không? Mình cao cả quá nhỉ?”

-“Em...”

-“Anh cho mình cơ hội nói lại lần nữa đây. Mình nhắc lại từng từ từng chữ cho anh xem, mình bảo gì anh cũng nghe, thậm chí giờ đi luôn cũng được...”

Hiếm khi thấy ông xã cáu như vậy, bà xã bất chợt run run. Không biết từ đâu mà nước mắt cứ chảy hoài, nức nở thốn thức chẳng thốt được lên lời. Anh thấy chị vậy thì lại thương thương, nằm xuống kéo vợ vào lòng vỗ về.

-“Anh có làm gì mình đâu mà tự dừng lại thế, nín đi không con nó lại cười cho giờ.”

Mà dường như vẫn chưa hết bực, có người vẫn cố kiết xìa đều thêm câu nữa.

-“Muộn rồi ngủ thôi, tối mai anh ra phố Vọng cho mình hài lòng.”

Lúc này rõ ràng thốt được ra câu ấy mà giờ chính miệng chồng khẳng định có sao lại chua xót đến thế? Chị chủ động nép sát hơn vào anh, ngập ngừng biết lỗi nỉ non.

-“Em sai rồi...mình đừng đi...”

-“Sao? Anh tưởng mình cao thượng không biết ghen?”

-“Không...em...biết ghen mà...”

Chồng nghe vợ ấp úng giải thích thì bật cười. Anh hỏi chị ghen như nào, chị bảo chị đau lòng chị khóc. Anh hỏi chỉ có vậy thôi à, chị bảo thế anh muốn sao?

Anh bảo ít nhất cũng phải đấm cho anh một trận chứ?

Chị nói không được, chồng đau thì vợ xót. Đột nhiên anh thấy ấm lòng, hai người trêu nhau qua lại rồi ngủ lúc nào không biết.

Chương 20

Hôm thứ bảy trường chị có liên hoan văn nghệ nên dắt cả Hến Sò tới chơi. Anh Hậu thì bận việc công ty rồi nên không qua được. Hai bé được học trò của chị cưng lắm, làm nũng bắt nạt các anh chị miết, mẹ Hà phải mắng nhẹ mấy lần.

Bác Thanh hôm nay cũng sang giới thiệu tuyển sinh cấp ba, xong xuôi chạy qua bế Hến Sò suốt, hai con bé này giống hệt mẹ, xinh xắn đáng yêu đáo để.

Anh mua cho lũ nhóc gấu bông mà bọn trẻ cứ rụt rè không dám nhận, mãi sau bé em mới cất giọng ngọt xớt.

-“Bác ơi bác không làm ba con được đâu, con có ba Hậu rồi ạ. Chị Hến bảo chỉ có một ba thôi bác ạ.”

-“Vậy hả, thế là chị Hến không biết rồi, một ba là ba ruột, còn ba nuôi thì có thể có nhiều.”

Bác trêu, hai đứa trẻ con mắt tròn xoe nhìn nhau rồi lại nhìn mẹ Hà. Thậm chí lũ nhóc còn chẳng biết ba nuôi khác ba ruột chỗ nào, nhưng nghe mẹ chúng thủ thỉ bảo như thế là ba Hậu buồn đó thì liền lắc đầu kiên quyết.

-“Không được bác ạ, một ba thôi.”

-“Đúng ạ, Sò xin lỗi bác Sò có ba Hậu rồi ạ.”

Anh Thanh thấy ba mẹ con như vậy thì phì cười, xoa đầu thơm má lũ

nhóc rồi cho gấu bông. Chị Hến vẫn chưa yên tâm nên phải hỏi lại cho chắc.

-“Lấy gấu rồi có phải gọi ba không ạ?”

-“Không cần con ạ.”

Nghe bác nói vậy hai đứa mừng huỳnh, luôn mồm cảm ơn. Xong Hến Sò còn được bác bông đi xem hết chỗ này tới chỗ khác, thích ơ là thích.

Nhà gần trường nên ban sáng ba mẹ con đi bộ, tầm chiều xong việc thì bác Thanh ngỏ lời chở về. Chị Hà chưa kịp từ chối khéo hai nhóc đã ríu rít leo lên xe bác ngồi chễm chệ rồi, thế là mẹ đành phải đi theo, đúng là muối mặt vì con vì cái.

Lại kể chuyện anh Hậu hôm đó chỉ làm tới hai giờ hơn thì có hẹn đi bar chơi với cô ấy. Hai người khá hợp tính nên nói hết chuyện này tới chuyện kia, chẳng mấy chốc đã tới năm giờ chiều.

Anh Hậu uống cạn ly cuối cùng, định về thì nghe tiếng trách móc bên tai.

-“Sớm vậy, chán nhau rồi sao?”

-“Hâm à, nói linh tinh gì thế? Đạo này anh bận quá rồi, tranh thủ về sớm chút không vợ lại buồn.”

Thấy người ta có vẻ dỗi hờn, anh đành gọi thêm ly nữa rồi ra điều kiện chỉ hết chiều này thôi, ai đó không hài lòng nhõng nhẽo.

-“Gớm, tự dưng yêu vợ ghê nhỉ?”

Có người không thừa nhận cũng chẳng phủ định, chỉ đơn giản nói.

-“Vì vợ là vợ anh em à.”

Cô muốn lắm hỏi lại, vợ là vợ anh, vậy còn em, em là ai? Nhưng lí trí không cho phép cô nhớ lời nhỏ mọn đành hanh, cô phải là chỗ dựa tinh thần cho anh chứ không được làm người phụ nữ khiến anh mệt mỏi.

Ngắm rồi đành cay đắng nhấp rượu.

-“Con trai nói nhớ anh.”

-“Lát ra kia anh mua máy bay điều khiển từ xa, em cầm về cho con.”

-“Tình cảm mới quan trọng anh à.”

-“Ừ, hôm nào rảnh anh qua.”

Cô khẽ cười khẩy, rảnh, đợi bao giờ cho anh rảnh?

-“Nếu em chết, anh sẽ khóc chứ?”

Anh cười, người ơi là người, vì đâu tự dưng hôm nay lạ lùng vậy?

-“Không khóc.”

-“Vì sao vậy?”

-“Để em ra đi cho thanh thản.”

-“Thế nếu vợ anh chết?”

Cô thấy người ta khẽ nhíu mày đứng dậy thanh toán. Câu hỏi đó, anh cũng chẳng cho cô đáp án.

...

Ông xã được hôm về sớm, trong lòng vui vui vì nghĩ kiểu gì vợ thấy anh cũng phấn khởi, thế nào mà vừa mới tới cổng chung cư đã gặp cái xe đen sang trọng đậu ngay phía trước.

Hai con gái hôn hít âu yếm tên đàn ông khác.

Bà xã bước xuống dụi dàng vẫy chào người ta.

Cái cảm giác ấy, quả thật không dễ chịu chút nào.

Cố nín, cố nhịn, mà rốt cuộc cũng chỉ chịu đựng được tới bữa cơm. Ba vừa gặp thức ăn cho con, vừa nịnh ngọt.

-“Hến Sò hôm nay đi chơi những đâu, có vui không con?”

Sò gật đầu bảo vui lắm, chị Hến cắn một miếng đùi gà, nhai ngồm ngoàm rồi ngoan ngoãn tường thuật sự tình.

-“Hôm nay đi ra trường mẹ chơi ba à. Các anh chị cho nhiều kẹo lắm, bảo là con cô Hà sao mà xinh thế, chỉ muốn cắn cho mấy cái ạ. Gặp cả bác Thanh nữa, bác Thanh cho gấu bông nhưng bọn con sợ phải gọi ba nên không dám lấy. Em Sò bảo chỉ có một ba thôi, bác bảo có một ba ruột nhưng có thể có nhiều ba nuôi. Nhưng Hến bảo chỉ có ba Hậu thôi, xong rồi bác cho gấu nhưng bác không bắt gọi ba nữa ạ.”

Anh Hậu cười khẩy, trên đời có loại đàn ông vậy sao? Thích có con sao không tự đẻ mà dụ dỗ con gái nhà người ta làm chi vậy?

Cũng may hai đứa nhà anh khôn.

Đúng, con ba Hậu là phải thế chứ.

Vợ anh ngồi cạnh thì tùm tùm, Hến nhà chị vậy đó, không biết mai sau có giỏi được như anh Khôi không nhưng trí nhớ tốt lắm. Người lớn nói cái gì là bé có thể nhắc lại được y chang à, mặc dù có những từ con còn chẳng hiểu nghĩa là gì.

Con nhóc còn được cái nết ăn uống tốt chứ không hay nhõng nhẹo như Sò, đó, vừa mới đó mà đã gặm hết cái đùi gà rồi.

Mẹ Hà gấp thêm cho em chút rau xào, bé ăn ngon lành. Đoạn một lúc như nhớ ra cái gì đó liền vầy vầy ba Hậu.

-“A, lúc đi xe bác Thanh còn bảo mẹ Hà là bao năm trôi qua cảnh xưa còn đó mà người xưa đâu rồi...bác hỏi sao mẹ hứa đợi bác mà mẹ không đợi...”

Có người bị con gái bóc mẽ mà đỏ bừng cả mặt, đất trời ơi, tưởng hai đứa chơi với nhau mà, ai biết chúng nó ranh thế cơ chứ? Đã vậy bây giờ chị ấy còn quay sang tra khảo.

-“Mẹ ơi sao mọi khi mẹ dặn Hến đi đâu cũng phải đợi em Sò thì mới là bé ngoan mà? Sao mẹ không đợi bác Thanh hả mẹ? Thế mẹ Hà là bé hư à?”

-“Mẹ Hà hư á...eo mẹ Hà hư...”

-“Mẹ Hà phải xin lỗi bác Thanh giống chị xin lỗi Sò nhờ Sò nhờ...”

-“Vâng đúng ạ, xong mẹ phải thờm bác Thanh để bác ấy hết giận nữa ạ.”

Ba Hậu mặt khó coi lắm rồi, phùng phùng đứng dậy. Chỉ là muốn đẩy khế cái bàn để đi ra phòng khách thôi mà nào ngờ trong cơn giận giữ lực hơi mạnh, hại Sò đang khoanh tay ngoan ngoãn trên bàn giặt náy mình.

May mà có mẹ Hà giữ kịp thời không thì hôm nay bé em ngã lộn cổ. Vài cái bát văng xuống đất, nước canh đổ tung toé, hai con sợ hãi mếu máo khóc lóc, bà xã thấy thái độ chồng như vậy cũng tái mét.

Chương 21

Hôm ấy có ông chồng không nhin được cơn hoả, cứ vậy bỏ đi, một cái ngoái đầu trở lại cũng chẳng có.

Để lại bà vợ già với hai đứa con thơ nước mắt nước mũi tèm nhem. Em Sò khóc lóc nức nở, chị Hến cũng tức tưởi cuống quít, luôn miệng hỏi mẹ ơi ba Hậu ghét con à?

Mẹ ơi hay là tại Hến chưa ngoan?

Sao ba Hậu lại hất đổ bát canh với đĩa thịt hả mẹ? Ba giận gì vậy mẹ? Ba không thương Hến Sò nữa rồi à mà ba còn đi đâu?

Ba Hậu chưa ăn xong ba Hậu có đói không?

Mấy giờ ba mới về?

Chị Hà lấy khăn lau mặt mũi cho hai đứa, dỗi mãi lữ nhóc mới chịu nín. Rồi các nàng bắt mẹ phải vào nằm cùng, đòi mẹ kể chuyện cổ tích. Tưởng rằng trẻ con thì nhanh quên, khổ nỗi không phải lúc nào cũng như vậy.

Cứ một lúc lại kéo nhau chạy ra ngoài cửa ngóng, ngóng mãi không thấy gì mới tiu ngiu vào giường phụng phịu.

-“Mẹ Hà ơi ba Hậu chưa về mẹ Hà ạ.”

-“Ừ, ba bận công việc mà.”

Mẹ ngọt nhạt dỗ dành, bé em quay sang thì thầm với bé chị, ba bận đó, chắc xong việc ba về. Bé chị có vẻ không đồng tình, léo nhéo phản đối.

-“Mẹ Hà và em Sò ngốc lắm, ba Hậu giận nên bỏ nhà ra đi đấy. Hôm lâu rồi anh Khôi cũng giận bác Đăng xong anh Khôi bỏ nhà á, bác Vân khóc sưng húp cả mắt nha, xong mẹ Hà bảo là Hến với Sò không được học hư theo anh ấy.”

-“Đâu có, Hến nằm mơ rồi.”

-“Không phải, là thật đấy, mẹ quên mất rồi ý. Bây giờ phải đi tìm ba Hậu thôi không ba đi lạc rồi bị ông ba bị ông ấy bắt cóc mất thì khổ lắm đó mẹ Hà à...”

Trời đất cái con nhóc này, chuyện từ đời thừa nào mà nó vẫn cứ nhớ vanh vách vậy hả? Có con ranh quá nhiều khi cũng khổ, chị Hà đành cười trừ giải thích.

-“Chỉ có trẻ con mới bỏ đi thôi, ba Hậu lớn rồi là ba Hậu đi làm. Mọi khi ba vẫn đi làm về muộn đó thôi, Hến không thấy à?”

-“Thật ạ?”

-“Ừ, ngoan ngủ đi, ngủ dậy là thấy ba nha.”

-“Sò đờn ba Hậu gọi điện về chúc ngủ ngon rồi Sò mới ngủ mẹ Hà ạ.”

-“Hến cũng thế, mẹ Hà kể chuyện tiếp đi ạ.”

Anh nhà chị vậy đó, cứng con như cứng vàng, bận bịu thế nào cũng vẫn dành thời gian gọi về nói chuyện với con mấy câu. Bọn này bị chiều hư mất rồi, mẹ ngó đồng hồ thấy mười một giờ kém liền thờ

dài bất lực gọi ba, nhưng là cho hai con nói chuyện.

-“Cô ơi cho con gặp ba Hậu cô ạ.”

Nghe giọng con gái lớn mà chị giật mình. Muộn vậy rồi còn cô nào đây không biết?

-“Ba ơi ba giận rồi bỏ nhà ra đi giống anh Khôi hả ba...ba giận với ghét gì Hến thế....không phải à ba...thế ba ghét em Sò hay ghét mẹ Hà...cũng không phải ạ...vậy ba Hậu bận việc à...Hến nhớ ba quá ba à...ba ơi xong việc ba về với Hến nha...ba ơi lúc nãy ba ăn chưa hết bát cơm ba có đói không ba...”

Chị Hến chưa nhõng nhẹ xong thì em Sò đã hung hãn giật máy méo máu.

-“Ba Hậu ơi Sò ra ngoài cửa...ra để đợi ba ý...nhưng không thấy...dạ...dạ...mẹ Hà kể chuyện cổ tích ạ... ba không về à...ba có về không...ba nhớ Sò không ba...Sò nhớ ba à...chị Hến cũng khóc nhớ ba...mẹ Hà ạ...mẹ Hà thì con không biết...mẹ Hà không khóc...”

Nũng nịu một thôi một hồi các nàng ấy mới trả máy, chị không nghe rõ đầu dây bên kia anh dặn con gì nữa, chỉ thấy lũ nhóc hí ha hí hửng bảo lát ba về.

Cứ ngỡ chồng hứa vui cho con ngủ, ai ngờ tầm ba mươi phút sau chuông cửa kêu thật. Hai đứa bật dậy như lò xo chạy ra ôm vai bá cổ ba. Chị Hà nhân tiện tranh thủ dọn dẹp đồng hồ đống trong bếp, ông xã thì vừa bồng các nàng vào phòng vừa ra sức nịnh nọt.

Anh Hậu lúc nãy nghe con gọi đã sốt hết cả ruột rồi, giờ về thấy bọn trẻ vẫn thức đón mình thì thương chẳng để đâu cho hết. Hai cục bông đáng yêu như này, thử hỏi làm sao mà không xót được đây?

Đỗ dành Hến Sò ngủ rồi tắm giặt xong xuôi anh mới phát hiện ra có vài cuộc gọi nhỡ và tin nhắn mới, liền lập tức mỉm cười rep lại.

“Muộn rồi sao chưa ngủ? Phải giữ da chứ.”

“Ngủ không nổi, lo cho đấng ấy. Em suy nghĩ rất kỹ vấn đề anh tâm sự lúc tối rồi. Chỉ có một đáp án thôi, vợ anh không phải thuộc dạng lãnh cảm ít nói mà người cô ấy yêu không phải là anh. Em nghĩ chắc mối tình đầu với cái anh hiệu phó gì đó sâu đậm quá rồi, em là phụ nữ nên hiểu rõ tâm lý đàn bà, tin em đi.”

“Anh không muốn nhắc lại chuyện đấy nữa.”

“Vâng. Nhưng không phải em nhiều chuyện mà em thật lòng quan tâm tới cảm xúc của anh. Hãy nhớ rằng dù bất cứ chuyện gì xảy ra anh vẫn còn có em, em sẽ luôn là điểm tựa cho anh.”

“Anh biết, em ngủ ngon.”

Anh cắm sạc điện thoại rồi mệt mỏi đặt lưng xuống giường. Vợ anh lau dọn xong cũng nhẹ nhàng kéo chăn chui vào cùng, chẳng biết chồng đã ngủ chưa nhưng vẫn dịu dàng mở lời.

-“Chồng bực những lời bé Hến nói lúc ăn cơm à?”

Đúng là thế thật.

Nhưng cảm thấy mất sĩ diện nên có người phủ nhận.

-“Lúc đó chợt nhớ ra có hẹn với bạn nên anh đi chơi thôi, bực bội quái gì đâu.”

-“VẬY Ạ, THÔI ANH NGỦ ĐI MAI CÒN DẬY ĐI LÀM, KHUYA RỒI.”

Tưởng câu chuyện sẽ kết thúc ở đấy, ai dè tầm chục phút sau chị lại nghe tiếng trách nhẹ bên tai.

-“Ờ THÌ NHẮC MỚI NHỚ, ANH CỨ TƯỞNG TRƯỚC KHI LẤY ANH MÌNH KHÔNG CÓ KINH NGHIỆM YÊU ĐƯƠNG CƠ. HOÁ RA LÀ LÀM MÀU Ạ?”

Giọng ông xã lành lạnh, mà tình cờ bên dưới chân chạm chân còn thấy lạnh hơn. Vợ đành đổi đầu hà hơi matxa, thấy ấm ảm rồi mới nhỏ nhẹ trình bày.

-“CÓ THÌ EM BẢO CÓ, KHÔNG THÌ KHÔNG CHỨ LÀM MÀU LÀM GÌ HẢ MÌNH? HỒI ẤY THẦY THANH MỚI CHIA TAY NGƯỜI YÊU TINH THẦN SA SÚT LẮM, CÒN ĐỊNH BỎ CẢ HỌC BỔNG DU HỌC. VÌ HAI NHÀ THÂN VỚI NHAU VỚI THẦY THANH LẠI LÀ HỌC TRÒ CŨ CỦA BA NÊN BA MẸ ANH ẤY MỚI SANG NHÀ EM NHỜ KHUYÊN BẢO ĐỘNG VIÊN GIÚP. NGÀY ĐÓ THẦY CÒN TRẺ CHƯA CHÍNH CHẮN, THẦY CỨ HỎI EM HOÀI RẰNG LÀ CÓ PHẢI DO THẦY XẤU NÊN TỪ GIỜ SẼ Ế KHÔNG? EM CƯỖNG QUÁ LIỀN BUỘT MIỆNG BẢO KHÔNG PHẢI...THẦY CŨNG XẤU VỪA CHỨ KHÔNG ĐẾN NỖI QUÁ XẤU...”

Nghe chị kể chuyện mà anh bật cười, trong lòng cũng nguôi ngoai phần nào.

-“ĐÓ, XONG THẦY HỎI NHỚ THẦY ĐI DU HỌC VỀ KHÔNG LẤY ĐƯỢC VỢ THÌ SAO? EM CHẴNG BIẾT NÓI GÌ CẢ...THẦY LẠI BẢO HAY LÀ EM ĐỢI THẦY CHO THẦY CÓ ĐỘNG LỰC PHẤN ĐẤU...EM BỊ ĐƠ LUÔN ẤY...NHƯNG BA NHÁY MẮT NÊN EM GẬT ĐẦU ĐẠI Ạ...CHUYỆN CŨNG CHỈ CÓ VẬY THÔI...”

-“CÓ GÌ KHÁC NHƯNG GIỜ MÌNH NÓI VẬY THÌ ANH CŨNG BIẾT SAO ĐƯỢC?”

-“ỒI DÀO, EM MÀ YÊU THẦY ẤY THẬT THÌ LÀM SAO MÀ EM ĐỒNG Ý LẤY MÌNH ĐƯỢC...THEO NHƯ LUẬT NHÂN QUẢ THÌ CÁI TỘI PHẢN BỘI LÀ NẶNG LẮM MÌNH

à...em chẳng dám phạm đâu...”

Cái bà vợ này học thuyết trình ở đâu mà ăn nói nó dễ nghe với xuôi tai thế cơ chứ? Ai đó lúc nãy còn giận hờn hực mà giờ nghe người ta tâm tình có một chút mà tim gan cứ kiểu như có dòng nước mát chạy qua vậy.

Cũng không biết cái bà vợ này có học nghề xoa bóp không mà mỗi lần bà ấy chạm vào chân là cứ thấy thoải mái nhẹ nhàng hết cả người.

Có ông chồng nhắm hờ mắt hưởng thụ. Rõ ràng ngày xưa đến với chị chẳng phải do yêu đương say đắm gì, giờ thì nghĩ già rồi còn yêu gì nữa, thế nào mà thỉnh thoảng nhận thấy vợ không đúng mực phải phép một chút thôi là cứ gai gai khó chịu như bị cả đàn kiến đốt ấy.

Suy tư mãi mà chẳng hiểu nổi chính mình.

Hay giống như Hến Sò, hai con gái, là con của ba Hậu. Phải rồi, có lẽ chỉ đơn giản là, vợ anh, cũng phải thuộc quyền sở hữu của anh.

Đúng vậy, vì vợ là vợ anh mà, có phải vợ thằng khác đâu chứ?

Thông suốt rồi, ông xã cười cười vòng tay qua ôm lấy chân bà xã. Người này thật là, chỉ biết quan tâm tới người khác mà quên luôn cả bản thân mình, sờ thấy cóng cóng à.

Anh thì không biết matxa, chỉ thơm chụt một cái rồi tiện tay nhét vào bên trong áo. Chị Hà phía dưới tim tưởng chừng lạc mất mấy nhịp ấy, ngấm mà thấy chẳng ra cái thể thống gì sất, đời thừa nào có hạng đàn bà chân đặt chân lên ngực ông xã hả?

Còn gì là quy củ thể diện nữa?

-“Mình buồn cười thế nhỉ? Có cái con vợ nào cứ đập chồng bình bịch thế không?”

Giọng anh nửa đùa nửa thật trách cứ. Oan cho chị quá, nào có dám, chỉ là vẫn cố sức giãy giụa kịch liệt. Tiếc rằng người ta kiềm chặt quá chị không thoát nổi, còn bị nạt ngoan đừng phiền anh ngủ mới oái oăm chứ.

Xong rồi cũng chẳng biết sao cả đành nằm yên.

Nằm một lát thấy sao ấm áp dễ chịu quá, thế cho nên chồng lim dim tay lỏng rồi nhưng chị lại chẳng nỡ rút chân ra.

Đêm ấy, thật ngọt ngào.

Sáng hôm sau, cứ nghĩ sẽ là một ngày nắng dịu đẹp đẽ. Nào đâu ngờ, thế sự khôn lường, vừa mới dạy xong tiết hai cô giáo Hà đã được học sinh thông báo có mẹ chồng tìm.

Cũng chưa kịp rót chén nước mời mẹ uống đã được nghe bài ca tổng sỉ vả.

-“Chị Hà à, bây giờ chị nói rõ ràng tôi nghe nào, chị có đẻ hay không?”

Bà Mây quát ầm ầm khiến Hà có chút xấu hổ với đồng nghiệp gần đó, liền thủ thi bảo mẹ thông cảm nói nhỏ giùm con. Khổ nỗi có người không những không chiều lòng con dâu, chất giọng ngược lại tăng lên cao vút và chua loét.

-“Gớm cô giáo sĩ diện hão. Cô sợ tôi làm mất mặt cô à? Vậy sao cô không đặt mình vào tôi, nghĩ cho tôi. Cô có biết cái bà già này không

có cháu trai cả ngày chẳng dám vác mặt ra đường không?”

-“Mẹ à mẹ đừng nói vậy tội chị Vân, với lại có phải con muốn là được đâu, từ hồi đó tới giờ bọn con cũng không dùng biện pháp gì mà, có thể chưa có duyên. Mẹ bớt giận, mẹ tới đây rồi thì trưa qua nhà con ăn cơm nhé.”

Chị cố gắng xoa dịu không khí, mà càng xoa càng như đổ thêm dầu vào lửa.

-“Nhà nào là nhà cô? Bố lão bố toét nó quen à, cái nhà đó là thằng Hậu mua, nhà của con tôi thì cũng là của tôi, cô hiểu chưa?”

-“Dạ vâng con nhớ lời, con mời mẹ trưa qua nhà mẹ ăn cơm ạ.”

So với những người quen biết thì Hà cũng thuộc dạng khéo ăn khéo nói, tiếc rằng ở trước mặt mẹ chồng cứ thốt câu nào là thành sai câu ấy.

-“Nhà mẹ cái mẹ nhà cô ấy, cô móc mĩa tôi phải không? Loại mất dạy, mang tiếng cô giáo học thức cao, chỉ có xỉa đều là giỏi, tôi thèm vào mà ăn với chả uống.”

-“Con đâu dám, mẹ bớt nóng, thôi để con gọi nhà con có gì mẹ bảo anh nhé.”

-“Dở người à mà gọi, nó đang bận công việc gọi cái gì? Đàn bà con gái chẳng biết nghĩ cho chồng gì cả, thế hệ các cô giờ là hư hỏng hết cả, chẳng được một góc của chúng tôi ngày xưa, sượng quá đừng mở hết rồi.”

-“Dạ...”

-“Dạ dẫm cái gì, chỉ có giả bộ là giỏi thôi. Hôm nay tôi đến là muốn nhắc nhở cô rằng, cứ liệu liệu mà triển khai, từ giờ tới cuối năm mà không có tin vui là tôi tìm người đề thuê cho thằng Hậu. Ăn nằm với nhau có khi nó mê con đó rồi cô bị đuổi ra khỏi nhà lúc nào không hay đâu, tôi thương nên tôi cảnh báo trước thế thôi.”

Bà phán xong rồi đi thẳng, để lại con dâu sững sờ. Chuyện tày trời như vậy mà mẹ cứ làm đơn giản như đi chợ mua mớ rau vậy đấy, có gì chắc mấy hôm nữa chị phải thừa chuyện với ba mất thôi.

May mắn là sau đó không có tiết nữa chứ có chắc với tâm trạng này chị dạy dỗ bọn trẻ cũng chẳng thoải mái. Mẹ em Sò rẽ xuống siêu thị mua thức ăn rồi mới lên nhà dọn dẹp.

Bình thường chị luôn giặt đồ bẩn trong ngày, chỉ có đêm qua bận dỗ con nên mới để tới sáng nay. Hén Sò đợt này bớt nghịch ngợm, áo quần không có dính màu vẽ nữa, vì thế chị chẳng cần ngâm với vò qua làm gì.

Khổ nỗi được hôm con ngoan thì ba lại hư.

Áo sơ mi hôm qua ba mặc vương mùi nước hoa ngọt ngào lắm. Chỉ riêng mùi đó thì cũng không có gì nghiêm trọng vì anh hay đi tiếp khách, có hương thơm lạ là chuyện bình thường, điều đặc biệt chính là tùm lum một đống những dấu son môi đỏ rực rỡ.

Chị Hà nhìn mà ghen ghen, cảm giác như vương cái gì đó ở cổ không sao thốt lên lời.

-“*Cô ơi cho con gặp ba Hậu cô ạ.*”

Rốt cuộc là cô nào đây? Tình một đêm hay tri kỉ bao lâu nay?

Có bà vợ hôm đó vẫn cố điềm tĩnh hết sức trước mặt con cái. Đợi đến tối mịt hai nhóc đi ngủ, anh tắm xong đang xem tin tức xả stress chị mới nhẹ nhàng tiến đến ngồi cạnh đưa cho chồng cái áo, giọng nói vô cùng dịu dàng.

-“Mình à, cái này em nên giặt hay nên đóng khung kính treo lên tường làm kỉ niệm ạ?”

Chương 22

Ông xã nghe vậy chột đơ cả người.

Thử tưởng tượng nếu cũng cùng cái áo như này rơi vào tay bác Đào hay bác Bích thì sao? Chắc chắn hai sếp tối nay vác gối ra ban công rồi.

Không thì chí ít cũng được ăn một trận tổng sỉ vả.

Thế nào mà vợ mình, vẫn có thể vừa hiền dịu nhẹ nhàng vừa khiến chồng thấy gai gai trong lòng.

-“Giặt...mình...giặt hộ anh với.”

Anh Hậu ngậm ngừng áp úng. Chị Hà bỏ vào nhà tắm, một câu cũng không nói thêm.

Nói thật lúc thay ra ném luôn vào giỏ đồ bẩn nên cũng chẳng phát hiện ra mấy vết son. Nhưng như vậy không có nghĩa là không đoán được thủ phạm. Thảo nào tối qua có người cứ loanh quanh đằng sau mình, tiếc là lúc đó anh đang tâm trạng, miệng thì tâm sự giải toả tay lại mãi sửa cái giá sách cho thẳng Bi nên không để ý.

Nghĩ ngợi một hồi ai đó liền lấy máy nhắn tin.

“Son trên áo anh là của em à?”

Rất nhanh đã nhận được hồi đáp.

“Nói linh tinh gì vậy, không hiểu gì hết á.”

“Đừng chối và đừng để anh cáo, không ai hiểu em bằng anh đâu.”

“Được rồi, là em đó. Giúp anh thôi mà, trêu một chút xem vợ có biết ghen không.”

“Lần sau đừng bao giờ chơi trò đại dột như thế, anh cảnh cáo luôn đấy.”

“Người ta đọc được lại tưởng anh yêu vợ lắm ấy.”

“Vợ là vợ anh em à.”

“Thôi em xin lỗi, bỏ qua nha. Em đang định cho bé Bi học tiếng anh một thầy một trò với người nước ngoài, nhưng cái lớp ấy đắt quá, 2500 đô một khoá, đang chẳng biết tính sao anh à. Mà không cho con đi học thân làm mẹ lại thấy có lỗi.”

“Đừng lo, mai anh chuyển em 3000.”

“Thôi, ngại chết.”

“Có gì mà ngại? Em còn giúp anh nhiều hơn thế, nếu không có em lắm lúc anh tưởng mình điên mất.”

“Được rồi, em nể anh lắm nên mới nhận đó.”

“Ừ, có chuyện này...”

“Sao cơ ạ?”

“Ngày cưới anh đã hứa trước họ hàng hai bên là sẽ cố gắng đem lại

cho Hà một cuộc sống sung túc và thoải mái nhất có thể. Nên cho dù không yêu anh cũng chẳng bao giờ muốn thấy bà xã buồn. Hiểu cho anh, là thằng đàn ông mà không giữ được lời thì hèn lắm em à. Vậy thôi, ngủ ngon nhé.”

“Rồi, chúc anh ngủ ngon, mơ thấy em nữa thì càng tốt.”

Anh Hậu chợt nhớ lại một thời xa xưa, ngày đấy so với nhà anh thì nhà chị khá giả hơn rất nhiều, trường Hà dạy bây giờ là của ba chị mà. Khi ấy mới gặp nhau vài bận mà chẳng hiểu sao mẹ anh đã quý chị Hà lắm, chưa gì đã ngỏ lời thông gia, vì hai nhà có giao tình từ trước nên ba chị cũng chẳng phản đối.

Từ vụ mối tình đầu đổ vỡ khiến anh mất tin tưởng vào chuyện yêu đương, cảm thấy lấy vợ cũng chỉ là một việc mà thằng con trai cần thực hiện để hoàn thành trách nhiệm với cha mẹ thôi, đâm ra lấy ai chả thế.

Ấn tượng lần đầu với bà xã là anh thấy chị rất đẹp, đúng chuẩn con gái nhà lành da trắng môi đỏ tóc dài mượt mà thướt tha, tính cách thì nhẹ nhàng, ăn mặc giản dị nhưng cả người toát lên cái gì đó rất quý phái ấy.

Kiểu như khí chất riêng mà ít người có được, nhưng thực lòng ngắm mình chỉ là thằng nhân viên quèn lương tháng ba cọc ba đồng nên hơi tự ti, ai đó kéo “vợ chưa cưới” ra ngoài gãi đầu gãi tay trình bày.

-“Công tâm mà nói là em rất hoàn hảo nhưng mà anh chưa yêu em, mai sau cũng chưa chắc đã cố để yêu được em. Nhà anh cũng nghèo nữa, có một anh trai bên trên nên chắc cưới nhau xong phải ra ngoài thuê nhà. Em giờ suy nghĩ lại vẫn còn kịp.”

Chẳng ngờ chị cũng bẽn lẽn tâm tình.

-“Anh à, ai cũng chê em nhàm chán lạc hậu. Trước anh em còn chưa yêu ai nên chẳng có kinh nghiệm gì cả. Anh giờ suy nghĩ lại vẫn còn kịp.”

Hai người ngẩn ngơ nhìn nhau rồi quyết định cho đối phương một ngày suy nghĩ, đúng tám giờ tối mai nói ra quyết định của mình. Hơi xấu hổ nhưng phải thừa nhận thời khắc soạn hai từ đồng ý anh có chút hồi hộp. May mà vừa nhấn send thì máy có tin nhắn mới, chị cũng ưng thuận.

Thoắt cái giờ đã trôi ra Hết Sò riu rít suốt ngày rồi, nhanh thật mà. Nếu không có vợ tần tảo tháo vát chăm lo cho gia đình thì chưa chắc anh đã có được sự nghiệp như giờ. Nghĩ thấy việc vừa xong dù sao cũng có phần lỗi do mình nên ông chồng nào đó liền tắt tivi vào nhà tắm với vợ.

Bà xã rất cẩn thận, như người ta thì ném hết vào máy, nhưng nhà anh thì một số đồ chị vẫn tỉ mỉ giặt tay.

Anh tiến đến ngồi xõm cạnh chậu áo quần to bụi, giọng đều đều.

-“Vợ ghen à?”

-“Có những lúc anh thích mình ghen, nhưng nhìn mình như này anh lại thấy khổ tâm lắm.”

-“Là bạn anh đùa dai, cho anh xin lỗi mình.”

Chị buồn.

Chị rối.

Chị không biết có nên tin chồng hay không?

Những lúc bực tức thì con người ta thường không khống chế được cảm xúc của mình nên hay nói những lời gây tổn thương. Chị biết rõ điều đó, thế cho nên chị lựa chọn im lặng.

Ai bảo con người chị chẳng giỏi gì cả, chỉ được mỗi cái nhịn tốt.

-“Mình vẫn giận anh à?”

Ông xã tay nắm tay, cúi đầu xuống thấp ép bà xã phải đối diện với mình, nỉ non nịnh nọt.

-“Làm sao để vợ hết bực anh đây?”

Vợ rụt tay lại, tiếp tục giặt áo quần khiến lòng chồng ngứa ngáy khó chịu. Anh thở dài nhặt cái quần nhỏ của ai đó ngồi vò cùng. Có người đồ bưng bưng, để anh giặt quần áo đã là không phải phép lắm rồi, lại còn giặt cái đồ bẩn của chị nữa chứ?

Rốt cuộc đành thẹn thẹn mở lời.

-“Mình thật... trả em đây... mình vào đi...”

-“Vào một mình buồn lắm, vợ ghét anh mà.”

-“Em đâu có ghét mình đâu.”

Anh thấy ấm lòng hơn một chút, biết vợ ngượng nên không giặt nữa, rửa sạch tay rồi dựa vào vai chị trấn an.

-“Xưa nay tiếp khách nhiều, quan hệ cũng rộng nhưng anh chưa bao giờ đi quá giới hạn cả, mình tin anh không?”

Giá kể anh chỉ nói không thì chị chắc còn tiếp tục lạnh mặt được đấy, nhưng mà anh lại không như thế, cái tay hư hốn kia đã đưa qua vạt áo nghịch nghịch rồi. Tim gan chị rối ren hết cả luôn à, đã vậy người ta lúc thì nhẹ nhàng ân cần lúc lại cuồng nhiệt say đắm, môi lả lướt hôn dọc cổ rồi lại trườn xuống bả vai, giọng thì thầm cọt nhả.

-“Mình bảo luôn tin anh cơ mà, mình nói mà không giữ lời.”

Ai đó bị trêu đến mức tưởng như tim rớt ra ngoài mất luôn rồi, vừa đẩy chông ra vừa bối rối ấp úng.

-“Em tin...em tin là được chứ gì? Mình để yên cho em giặt áo quần đi mà.”

Anh bật cười tha cho bà xã, nhưng vẫn ngồi đó trù mếu ngắm vợ giặt đồ. Thực ra lấy một người mình không yêu cũng tốt đó chứ, người ta bảo càng yêu nhiều thì càng dễ sinh sự cãi nhau, cuộc sống như này đôi khi nhàm chán nhưng cũng khá nhẹ nhàng dễ thở.

Đêm đó ba Hến quyết giúp mẹ Sò phơi áo quần, cản mãi mà không được cơ. Sau rồi vào trong giường ông ấy cứ hít hà tình củm lắm, thú thật mặc dù xấu hổ nhưng chị phải thừa nhận rằng, một chút tức giận cũng chẳng còn.

Chương 23

Sáng ra kể chuyện với bác Vân thì bị cười thối mũi. Bác bảo thím đúng là con ngốc, chồng đã có ý dỗ dành thì mình cũng phải cố mà làm kiêu thêm tý chứ.

-“Em cũng biết mình vô tích sự mà, nhưng tại nhìn cái mặt thôi là em đã thương lắm rồi ấy.”

-“Ôi dào, thế mới nói đàn bà chết vì mềm lòng mà.”

-“Dạ.”

-“Chuẩn bị xong chưa, tôi với thím đi shopping.”

-“Ơ em xong lâu rồi mà.”

Bác Vân nhìn áo quần của thím Hà nhưng cũng chỉ chẹp miệng chứ không nói gì. Thôi kệ vậy, tính cách thím như thế rồi, cứ thoải mái là tốt nhất chứ cố thay đổi lại thành gượng gạo khó chịu.

Hai chị em lượn qua lượn lại vui đáo để, công nhận bác Vân tính hay, chị còn hợp với bác hơn cả dì Hợi.

-“Đi shop mà thím không mua cái gì thì vui sao được? Lại đây thử bộ này đi.”

-“Ôi ngại lắm bác ạ, hở nhiều quá.”

-“Cái thím này đúng là cổ hủ, tôi già khăm khú ra còn mặc được nữa

là thím...”

Bác phàn nàn hoài nên chị Hà đành phải nghe theo. Lượn được hai tầng trung tâm thương mại, đang định lên tầng thứ ba thì bác có điện thoại, của anh nhà. Bác mở loa ngoài nên chị cũng nghe thấy luôn.

-“Vợ ơi cứu anh với, cái con Hương nó bám riết quá chừng, không làm cách nào cắt đuôi được. Mà ra tay với phụ nữ thì lại không đáng mặt đàn ông, thôi trăm sự nhờ cả vào mình đây. Con bé đang ở bar Duy Thanh đợi anh nhé.”

Mẹ em Sò suýt sặc, đời thừa nhà nào có cái sự vụ chồng chơi gái xong mặt dày gọi cho vợ nhờ giải quyết hộ như vậy không? Chuyện này mà kể cho mấy cô ở trường chắc chắn bọn chúng bảo chị bịa mất.

-“Ông cũng một vừa hai phải thôi chứ, bà đây còn chưa kịp mua phần.”

-“Thôi mà, hôm nào anh đền sau...hay thế này đi, vụ làm ăn ở Đà Nẵng đó, anh sẽ thay vợ chịu trách nhiệm, tuần sau vợ tha hồ đi spa.”

-“Nhớ giữ lời.”

-“Rồi rồi, quân tử nhất ngôn.”

Mẹ Cún tắt máy, chị lục tung các túi, một hồi mới tìm được mảnh giấy nợ. Hà lúc đó chưa hiểu mô tê gì sất, mãi đến khi tới nơi mới thấy quả thật là phục bà chị dâu này sát cả đất.

Ba thằng đầu gấu quần đen áo đen được gọi đã đứng sẵn ở cổng đón bà chủ.

Hai chị nữa tổng cộng là năm người tiến tới phía đối tượng, em Hương rất chi là ức chế, nhưng vì còn giữ thể diện nên cố lên tiếng nhẹ nhàng.

-“Đề nghị mọi người tìm bàn khác được không ạ, bàn này có người rồi.”

-“Đợi anh Đăng hả cưng?”

Chị Hà xém cười, chất giọng của chị Vân, sao mà nó chua, nó khác thường ngày đến thế?

-“Thì sao? Máy người là ai?”

Tên phục vụ vừa hay đi qua, bác lấy ly rượu trên khay, nhấp một ngụm rồi mới thản nhiên hỏi.

-“Thế cô em là ai? Tư cách gì mà ở đây đợi anh Đăng?”

-“Tôi là người yêu anh Đăng thì tất nhiên phải thừa tư cách rồi.”

Khá khen, bé này cũng cứng phết.

-“Vậy hả? Biết anh Đăng có vợ rồi chứ?”

Hương hơi tái mặt, nhìn người phụ nữ đối diện một lượt rồi cố bình tĩnh gằn giọng.

-“Thì sao? Chị là vợ anh ta hả? Có gì thì mời chị về nhà mà giải quyết với chồng còn bọn tôi yêu nhau là thật lòng, tình yêu vốn không có lỗi.”

-“Chắc không? Hai người...thân thiết tới mức độ nào rồi...”

Chưa gì đã thấy bác “đau lòng” tới mức suýt nhỏ nước mắt rồi, em bé kia được đà làm tới.

-“Chị nghĩ mà xem, nếu anh ấy không thương tôi thì làm sao mà có mối quan hệ này được chứ? Nên lỗi không phải ở tôi, tôi chẳng qua chỉ sống đúng với trái tim và cảm xúc của mình thôi. Bọn tôi hiện giờ rất tốt, như người một nhà, tuy hai mà là một.”

Hình như chỉ đợi có câu đấy, chị Vân tươi roi rói lấy tờ giấy nợ đã chuẩn bị sẵn để lên bàn, giọng điệu hớn hờ vui vẻ.

-“May quá em ạ, cái tên này nó nợ chị hai chục tỷ, cầm cả sổ đỏ ba mảnh đất ở Hà Đông của mẹ chị mà mấy năm rồi chưa chịu trả. Chị đòi mãi không được, giờ thì tốt quá rồi, hai người tuy hai mà là một mà, em thay anh Đăng thanh toán cho chị với.”

Bé Hương mặt tái mét, run rẩy đáp ứng.

-“Chị...chị...là ai?”

-“Chị là ai nữa, chị là chủ nợ của thằng đó.”

-“Sao có thể, anh Đăng...anh Đăng là đại gia mà...”

-“Ôi dồi ôi em ngây thơ quá em ơi, đại gia gì chứ, phá sản từ lâu rồi, toàn dùng cái mác đại gia để đi lừa tiền gái thôi. Lúc đầu hắn sẽ chi rất thoáng để cá cắn câu, sau là cuốn toàn bộ tài sản rồi bắt vô âm tín. Em xem, chữ ký với dấu vân tay này của nó chứ còn ai nữa?”

Hương nhìn chăm chú vào tờ giấy nợ, xác nhận đúng là chữ anh Đăng thì sợ muốn xỉu.

-“Chị...chị tìm anh ấy đi...em không có tiền...”

-“Cô nói thế nào hay nhỉ? Đừng tưởng tôi không biết nhé, cô em là ca sĩ nổi tiếng một đêm hát vài bài là có cả trăm triệu ấy chứ.”

-“Em...nhưng em...em nói giỡn thôi...em và anh Đăng không có quan hệ gì cả...”

Bé đã sợ sun vòi rồi mà bác vẫn chưa tha, hùng hổ đứng dậy đập bàn tới rầm một phát, chỉ thẳng vào người đối diện quát lớn.

-“Rốt cuộc mày có chịu trả nợ hay không? Hay để đàn em của bà phải ra tay?”

Hôm đó có người khóc thảm thiết, quỳ lạy van nài đủ kiểu mới được tha. Hà đoán chắc chắn bé ấy lần sau nghe tới tên Đăng chắc chạy mất dép. Chị thấy bác Vân cười khẩy, nhìn qua thì tưởng là nụ cười đắc thắng, nhưng hơn ai hết, chị thấy có nét chua xót thoáng qua.

-“Em thấy bác khổ quá à, bác đã bao giờ nghĩ tới việc tìm niềm vui mới cho riêng mình chưa?”

Có người thở dài, giọng chị buồn buồn.

-“Ai mà không muốn được yêu thương hả thím? Tôi bảo thím bao nhiêu lần rồi mà, còn thằng Khôi đó, con bệnh tật lòng mẹ đau lắm thím à. Đợi nó trưởng thành lấy vợ sống với nhau hạnh phúc thì tôi mới tính tiếp được.”

-“Biết tới bao giờ hả chị? Hay là chị thử nghĩ lại đi, cũng có lúc bé Khôi đi học mà, chị tranh thủ tìm người tâm tình giải khuây...”

-“Ôi dào, đời chứ có phải phim đâu, ngàn này tuổi rồi tìm được người hợp với mình cũng khó lắm ấy. Với lại tôi làm kinh doanh nó phức tạp chứ không như các thím ngày ngày đi dạy xong là về, nhiều khi mình đàn bà con gái tụi nó cứ thích gây sự ý chứ, có cái bóng đàn ông vẫn hơn. Nói chung cho tới khi con trai đủ khả năng quản lý được tất cả thì vẫn cần ông chồng hờ này thím ạ.”

Nghe chị dâu tâm sự mà mẹ Hến cũng náo cả ruột theo. Một lúc thấy bác Đăng tới tươi cười cảm ơn bà xã, hai vợ chồng bác còn rủ nhau lên sàn khiêu vũ trông tình tứ lắm.

Nhìn thế nào cũng thấy anh chị rất đẹp đôi. Hai bác chắc là cặp vợ chồng độc và lạ nhất cái thành phố này mất, đúng là đời có lắm điều trái ngang.

Hà ngồi một lúc chợt nhớ ra cô giáo Hến Sò dặn hôm nay nhà trường có việc nên phụ huynh mười hai rưỡi tới đón các cháu. Chị liền vội vàng chào bác Vân rồi thu dọn đồ về trước. Run rủi kiểu gì vừa ra tới cửa lại gặp anh Thanh, hai thầy trò tay bắt mặt mừng trò chuyện xã giao với nhau vài câu.

Thầy bảo thầy cũng định về rồi, Hà có đi nhờ không, nghĩ tiện quá hai bé đỡ phải chờ mẹ nên chị đồng ý luôn. Nào có ngờ chưa lên được xe đã bị ai đó kéo lại, lưng chị bị người ta đập một cái đau điếng.

-“Á à, cháy nhà mới ra mặt chuột nhé. Thật không ngờ mà, tôi thì vất vả đi hẳn ra ngoại thành cắt thuốc bắc cho con dâu mà nó lại đứ đờn với trai như này đây.”

Mẹ Mây lăn ra đường bù lu bù loa làm mọi người xúm lại ngày một đông, chị giải thích như nào mẹ cũng nhất định không chịu đứng dậy. Anh Thanh cực ghét những người hay ăn vạ kiểu này nhưng thấy bé

Hà nháy mắt nên đành bất lực đứng tránh sang một bên không xen vào chuyện gia đình người khác.

-“Ôi chao ôi cô Hà ơi là cô Hà, ban ngày ban mặt không ở nhà nấu cơm dọn dẹp lại nhơn nhơn vào bar ăn vụng thế này hả? Cô đi cả trái đất này tìm thử xem có bà mẹ chồng nào tuyệt vời như tôi không? Vậy mà cô nỡ lòng nào bôi tro trát trấu vào mặt tôi thế hả cô?”

-“Mẹ ơi mẹ thương con với, mẹ hiểu nhầm rồi, con từ chiều tới giờ đi với mẹ bé Khôi tình cờ gặp thầy con nên về cùng thôi mà. Không tin mẹ vào trong mà xem, bác Đăng bác Vân vẫn còn ở đó.”

Cái con khốn nạn này, làm sai không nhận lỗi còn dám chối quanh. Bà Mây nóng hết cả máu, dùng hết lực tát con dâu đánh bốp một cái. Chị Hà bị bất ngờ nên trượt chân ngã xuống lòng đường, cả một cánh tay chỗ thì bầm tím chỗ thì rớm rớm máu.

Anh Thanh ban nãy thấy mẹ Sò nói vậy nên định vào gọi hai người tên Đăng với Vân ra làm chứng, ai dè vừa quay lưng đi đã nghe tiếng động, ngoảnh lại mà thót cả tim, cũng may cái xe đó phanh kịp chứ không thì chẳng tưởng tượng được học trò cưng của mình sẽ ra sao?

Có ông hiệu phó bốc hoả ngun ngút, ngay lập tức chạy ra vẫy taxi ép chị Hà lên xe về trước, xong xuôi đâu đó mới quay lại xử lý bà già đang đâm liên tục vào người mình.

-“Bác có thôi đi không?”

-“Bớ bà con làng nước ơi, lại đây mà xem này, xem thằng cướp vợ của người khác nó còn to miệng này. Cái loại gian phu dâm phụ nhà chúng mày kiểu gì cũng gặp quả báo, cứ đợi đó.”

Có người bất chấp chửi bới mà có người cũng chẳng hiền, vừa lườm bác già vừa dọa.

-“Bà mà dám hé răng thêm nửa lời thì tôi thề sẽ dẫn bà tới đồn công an và làm đơn kiện bà vì tội phỉ báng người khác, chuẩn bị ngồi tù một gông đi.”

Đời đúng là có những người như bà Mây, gặp người yếu hơn mình sồn sồn như hổ cái, tuy nhiên đối diện với kẻ mạnh thì lại sợ tè ra quần.

Rốt cuộc thì bà cũng chịu câm nín rút lui, nghĩ bụng nhất định lát nữa sẽ lên công ty thẳng Hậu kể cho ra nhẽ, để thằng bé về thăm con vợ mất nết ấy một trận cho nó chừa đi.

Chương 24

Khổ cho mẹ Mây là anh Hậu đang họp, phải ngồi đợi gần một tiếng nữa con trai cưng mới xong. Thư ký của anh nhìn bà hồi lâu rồi sửng sốt cảm thán.

-“Trời ơi sao mà bác trẻ thế ạ? Cháu lại cứ ngỡ như chị gái anh Hậu thôi ý ạ.”

Bà nghe cũng hơi mát lòng nhưng vẫn tỏ vẻ khiêm tốn.

-“Nào có, cô cứ nói quá rồi.”

-“Không cháu nói thật mà, nhìn bác toát lên vẻ quý phái sang trọng, khác hoàn toàn với những con mụ tầng lớp thấp.”

Chẳng hiểu sao mới chỉ gặp lần đầu thôi mà bà Mây thấy quý cô Diệp ghê gớm, bức xúc trong lòng mang hết ra chia sẻ. Cũng may cô là người có tấm lòng thiện lương, không những biết cảm thông cho nỗi lòng của bà mà còn thật lòng tâm tình.

-“Hình như bác cháu mình có duyên hay sao ấy, vừa gặp bác là con thấy thân thiết như mẹ ruột vậy. Mai sau con chỉ mong có mẹ chồng tốt bằng một phần nghìn của bác thôi con cũng thấy mừng lắm rồi...”

-“Ôi dào, ai cũng được như con thì thế giới hoà bình rồi.”

-“Có chuyện này con không biết có nên nói cho bác không ạ...”

-“Đừng ngại, cứ thoải mái con à.”

Ai đó trong bụng khắp khởi mừng thầm, tuy nhiên ngoài mặt lại giả bộ bất đắc dĩ thờ dài.

-“Con sợ mang tiếng phá hoại hạnh phúc gia đình người khác lắm, nhưng mà con thương bác, thương anh Hậu nên thôi đành làm bà tám một lần vậy. Chị Hà không như những gì người ngoài nhìn đâu ạ, có lần anh Hậu bận, con thay sếp tới nhà đưa tài liệu, xong con thấy...con thấy...”

-“Thấy cái gì?”

-“Dạ...thấy...chị ấy ôm hôn một người đàn ông khác thắm thiết lắm ạ....”

Bà Mây nghe mà như có sét đánh ngang tai. Ôi chao ôi là cô Hà ơi, cái nhà này đã làm gì nên tội mà vợ phải một đũa con dâu mất nết như cô hả cô?

Không thể nào mà chấp nhận được.

-“Sao con không nói sớm, cho thằng Hậu sáng mắt ra?”

-“Người không hiểu người ta lại nghĩ con là loại hồ ly chuyên đi phá đám...xin bác đừng nói cho ai chuyện này là do con tiết lộ ạ, con sợ sếp Hậu tin vợ rồi con bị đuổi việc thì chết...”

-“Con yên tâm, bác biết phải làm như nào mà.”

Cô Điệp rơm rớm cảm ơn mẹ anh Hậu, không ngớt lời khen bà là người phụ nữ hoàn hảo hiếm có. Cô bịa thêm vài chuyện nữa, có người càng kể thì có người máu nóng càng dâng trào, hận chỉ muốn băm vằm con khốn nạn nào đó ra thành trăm ngàn mảnh.

Sự tình trở trêu, bà Mây đợi con mãi mà vừa tan họp xong nó lại phải đưa đối tác đi tham quan một vài nơi trong thành phố, mẹ chỉ kịp tóm tắt qua sự tình với trai cưng, thêm mắm dặm muối rồi dặn mai mang cái loại yêu nghiệt đó về cho bà dạy dỗ.

Sếp Hậu bận bù lu một đống công việc, lúc đó chỉ dạ dạ vâng vâng cho qua, phải tới khi gần về nhà mới sực nhớ ra, trong lòng bắt đầu có lửa cháy âm ỉ.

Chị vẫn dịu dàng chạy ra đón chồng, nhưng các con thì lại không ôm vai bá cổ ba như thường ngày, mọi sự chú ý của chúng đều dồn hết lên cánh tay trầy xước của mẹ.

-“Để Hến cất cặp của ba Hậu cho.”

-“Ba ơi Sò tháo giày cho ba nha, mẹ bị đau đó ba à.”

Hai cục bông nhỏ chạy lảng xảng bên vợ, luôn mồm đòi giúp cái này cái kia, thi thoảng lại xót mẹ quay ra thơm chùn chụt vào tay.

Chồng chúng kiến mà ngứa ngáy bức bối không tả nổi, nếu các nàng biết mẹ mình vì đuổi theo trai nên mới ra nông nỗi đó thì chúng còn thương được nữa không?

-“Đi đứng kiểu gì thế? Mắt để sau gáy hả?”

Ông xã hỏi nhàn nhạt, bà xã chỉ còn biết ngậm đắng giải thích rằng không cẩn thận nên bị ngã. Dẫu sao mẹ cũng là mẹ anh, với lại chuyện cũng chẳng hay ho gì cả, tốt nhất qua rồi thì thôi.

Em Sò ôm chân chị theo vào trong bếp, chu môi phụng phịu.

-“Mẹ Hà bị ngã đấy ba Hậu à, thương mẹ Hà lắm...”

Nực cười, ngã cái con khi?

Cứ nghĩ bà xã thanh cao thế nào? Có gan làm mà không có gan nhận ư?

Chồng bố Hến dụ ngồi xem phim hoạt hình với ba mà bé nhất định không chịu, trườn xuống rồi hối hả chạy cùng mẹ với em, vừa đi vừa quay lại tỏ vẻ người lớn.

-“Ba Hậu ơi Hến vào nhặt rau đây ạ. Cô giáo bảo lúc nào mẹ ốm các con phải biết giúp đỡ thì cuối tuần cô mới phát phiếu bé ngoan ý.”

Thấy con mình khôn biết vâng lời thôi thì kẻ làm ba cũng mát lòng mát dạ, nhưng việc đó cũng chẳng thể nào mà xoa dịu được cơn hoả đang bốc lên ngùn ngụt. Có người vì con thơ mà phải kiềm nén giận giữ, đến lúc vợ dọn dẹp xong vào phòng thì uất hận đã dâng tới đỉnh đầu rồi.

-“Có mấy cái bát với vài ba bộ áo quần mà lâu vậy hả mình?”

Thái độ chồng khang khác khiến vợ hơi lạnh lạnh, chưa biết lý do ra làm sao nhưng ngày xưa trước khi đi lấy chồng những điều ông ngoại dạy Hà vẫn còn nhớ, trong nhà một người cương thì người còn lại phải nhu, có như thế hạnh phúc mới bền lâu. Bởi vậy nên chị cố gắng nhẹ nhàng hết sức có thể.

-“Em còn thái thịt ướp sẵn để sáng mai nướng ăn bánh cuốn mình à.”

-“Hôm nay mẹ có tới công ty tìm anh...”

Nói tới đó chồng liền dừng, cũng muốn cho vợ một cơ hội khai thật để còn xem xét nặng nhẹ. Chị Hà đâu phải đũa ngọc, tất nhiên biết tính thiệt hơn, trong trường hợp này trình bày sự thật chính là giải pháp hữu hiệu nhất.

-“À, sáng em đi chơi với bác Vân, rồi bác Đăng nhờ vào bar xử lý chuyện em Hương nên bác Vân rủ em đi cùng luôn. Ngồi được một lát thì nhớ ra Hến Sò tan học sớm liền vội vàng về đón con, tình cờ gặp thầy Thanh nên thầy cho đi nhờ. Mà chưa kịp lên xe thì mẹ tới rồi có chút hiểu nhầm. Nói thật với mình bao nhiêu người chứng kiến, lúc đó em cảm giác như thể diện của mình bị ném hết xuống sông rồi ấy. Chắc chồng bực vì chuyện này à, cho em xin lỗi nhé, em cũng không có ngờ được lại khiến mẹ giận tới mức đó, lần sau em sẽ hạn chế ra ngoài đi chơi...”

Giọng chị nghèn nghẹn.

Anh biết mẹ mình nóng tính hay thích làm âm ỉ, chị Hà lại thuộc dạng phụ nữ coi trọng cái nhìn của người khác nên mất mặt là điều hiển nhiên thôi.

Chồng thấy lời của vợ đáng tin hơn, bởi lẽ còn liên quan tới bác Đăng bác Vân và nhiều người trong quán bar đó nữa, chỉ cần một cú điện thoại là có thể xác minh được rồi.

Ngẫm cũng lạ, anh và người đó tuy rất hợp tính nhưng những lúc cãi vã thì bùng nổ tưởng trời sập ấy. Anh một câu, cô một câu không bên nào nhường bên nào cả, có đợt giận tới cả tháng.

Vậy mà sống với vợ lại khác hẳn, chỉ cần nhìn thấy mắt chị ngân ngấn, mặc kệ đó tình huống như nào cũng khẩn khoản chân thành nhận lỗi về mình là khí thế gia trưởng của chồng giống như bóng bay bị kim châm vậy, từ từ bị rút hơi tới khi xìt lại chẳng còn gì cả.

Khổ nỗi đàn ông mà, giận hết nhưng sĩ diện thì vẫn còn chứ, có người mặc dù biết mình chưa nghe rõ đầu đuôi đã vô lý hậm hực đối vợ nhưng vẫn hăng giọng qua loa.

-“Nào có cấm mình ra ngoài đâu, nhưng đàn bà thì không so được với đàn ông, phụ nữ đã có chồng rồi thì hạn chế mấy cái mối quan hệ khác giới đi.”

-“Em biết mà.”

Chồng kéo vợ vào lòng, cũng dặn thêm lần sau nhìn đường cẩn thận, mẹ hai con rồi chứ có phải Hến Sò đâu mà ngã sượt hết cả da lên thế này. Chị Hà vâng dạ dàng, thở phào mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

Chị chắc không tưởng tượng được rằng, chuyện nó chẳng kết thúc ở đấy.

Chiều hôm sau hai vợ chồng về nhà nội, mặc anh Hậu hết lời giải thích giúp chị mẹ Mây vẫn một mực đay nghiến không tha.

-“Con ơi là con, con bị nó cho ăn bùa mê thuốc lú thành ra mờ cả mắt rồi, lên giám đốc để làm gì cơ chứ, giám đốc rồi mà vẫn còn ngu.”

-“Mẹ cứ ngồi xuống đi, có gì đợi bác Đăng bác Vân tới khắc rõ ràng.”

Chồng chị cháu, cũng may Hến Sò chơi trên gác với anh Khôi chứ người làm ba như anh chẳng mong con gái cưng phải nghe những lời độc địa từ mẹ mình chút nào.

Chị Thơm cô Thẩm xia đều bảo anh đừng có đại nghe người ngoài rồi về hỗn với mẹ. Ông Hải lờm hai cô rồi xua xua vợ.

-“Tôi không tin con Hà như vậy đâu, bà bớt chua ngoa đi.”

Ai đó nghe được lời chồng nói thì như bị muối xát vào tim, khóc lóc thống khổ.

-“Ôi chao ôi đi khắp cả thế gian này có ai khổ như tôi không hả? Tần tảo sớm hôm vất vả vì chồng vì con. Để rồi sao? Để rồi ngày hôm nay con tôi bệnh đũa mà trở mặt với tôi, chồng tôi thương chó mà chửi tôi chua ngoa. Bớ bà con làng nước ơi, đến đây mà xem...ôi... tôi chết đi cho rồi...”

Chị Hà thấy tình hình căng quá, lại thêm nể ba Hải, nể anh Hậu nên nhịn xuống mà ngọt nhạt.

-“Mẹ à mẹ hiểu lầm con rồi, mẹ bớt giận đờn anh chị giúp con với mẹ.”

-“Cái thằng ôn dịch với cái con rắn độc đó thì tin được à? Đừng tưởng bà già rồi mà qua mắt nhé, không chỉ có chuyện ngày hôm nay đâu, tôi còn biết cô trốn chồng rủ trai về nhà đàn đúm cơ.”

Nghe mấy lời vu khống mà mẹ Sò sững sờ như bị hoá đá. Chồng chị cũng thấy chướng tai chướng mắt, toàn là những thứ hàm hồ, một người sợ bị đánh giá như bà xã thì giả sử có ngoại tình cũng nhất định giấu thật kín chứ chẳng ngang nhiên đến vậy đâu.

Sếp Hậu biết vợ giận lắm nhưng vì giữ chữ hiếu cho anh nên vẫn cố nén giữ hoà khí, tự dưng thấy cảm động, có ông chồng siết tay bà xã lên tiếng.

-“Mẹ bớt lời đi một chút được không? May mà vợ con hiền đấy, con mà lấy người khác giờ này chắc tan cửa nát nhà rồi.”

Bé Điệp nói đúng mà, thằng này nó tin con quý kia tới lú lẫn rồi. Bà Mây xót con trai nhưng chuyện ấy lại không có chứng cứ xác thực, khó lòng làm nó tin mình được, rốt cuộc chỉ biết vỗ ngực ai oán.

-“Con với cái, khổ công mẹ thương anh. Rồi có ngày đầu nhú thêm mấy cái sừng thì đừng có mà về ôm mẹ khóc nhé. Mẹ nói anh nghe, cái loại phụ nữ như nó mà sống ở xã hội phong kiến người ta chà cạo đầu bôi vôi thả bè trôi sông rồi ấy.”

-“Thôi mẹ, có gì con sai, con xin lỗi.”

Chị Hà cứ đinh ninh mình nhận sai là sẽ qua, khổ nỗi bà Mây chẳng phải dạng vừa, thấy chị xuống nước lại càng làm quá.

-“Gớm đời có chuyện dễ dàng vậy ư? Làm sai rồi hơn hơn một hai lời xin lỗi là xong à? Ngay bây giờ cô quỳ xuống trước bàn thờ nhận tội với tổ tông cho tôi, quỳ đến bao giờ tôi cho phép mới được đứng dậy.”

Bà Mây vừa dứt lời thì từ ngoài đã có tiếng lanh lảnh của bác Vân vọng vào.

-“Mẹ quá sáng suốt, con hoàn toàn đồng ý. Phải quỳ, nhưng người quỳ không phải thím Hà đâu, mà là mẹ đấy mẹ à.”

Chương 25

Trên đường tới đây chị Vân sốt ruột lắm, liên tục kêu chồng phải tăng tốc, bác lo bà Mây sẽ làm khó thím Hà. Đúng là linh cảm không có sai, vừa đến nơi đã thấy chướng tai gai mắt rồi.

-“Từ thờ bé tới giờ con chưa từng thấy một người phụ nữ nào độc địa như mẹ đó mẹ Mây à, chẳng hiểu ngày xưa mẹ úp sọt kiếu gì mà được ba Hải.”

Bà Mây tức tím mặt, ông Hải thấy chị Vân hơi hỗn nhưng ngấm cũng bởi con bé đang giận nên bỏ qua. Một phần nữa vì nó nói đúng, cái ngày xa xưa cách đây mấy chục năm là ông yêu em gái bà Mây cơ, nhưng trót có con Thơm nên đành phải cưới.

Nói chung bà xã tuy đánh đá nhưng biết lo toan cho gia đình, ông Hải lại hiền nên cuộc sống cũng ít khúc mắc, chỉ là từ ngày có con dâu vào mọi thứ mới bắt đầu phức tạp.

-“Thôi mỗi bên nhường nhau một chút, bà với mấy đứa vào đây vừa uống trà vừa nói chuyện.”

-“Ba, sao ba dờ hơi thế? Cái con nặc nô nó nói với mẹ như thế mà ba bỏ qua được à?”

Cô Thắm ầm ức, chị Vân bực quá quay ra chỉ thẳng vào mặt.

-“Không biết cô bao giờ thì ra được trường, nhưng ra được thì đừng tới nhờ vả con nặc nô này nhé, tự mình lo việc.”

-“Gớm chị làm gì mà vênh, nhà giàu là công sức của anh tôi làm ra, anh tôi chưa nói thì chị cũng đừng lên tiếng.”

-“Cô nhầm rồi, ý vợ là ý trời cô ạ, có ăn gan hùm anh cũng không dám cãi đâu.”

Có người suýt phì cười, cái ông tướng này thì sợ gì vợ cơ chứ, chẳng qua lão giống chị, ngoài thương ba Hải chú Hậu ra thì cái nhà này từ mẹ Mây tới bác Thơm cô Thắm chẳng ưa được ai sất.

-“Bọn mất dạy, biến ra khỏi nhà tao nhanh lên.”

-“Này mẹ đừng có đuổi, nhà này là con với bà xã xây tặng ba Hải chứ không phải cho mẹ đâu. Thích thì mẹ đi đi...”

Bác Đăng cứng quá làm bà Mây phát ghen, bác Vân sực nhớ ra chuyện chính liền thay mặt thím Hà làm rõ trắng đen.

-“Hôm qua con bé này nó đi với con ba à, lúc về thì gặp thầy giáo cũ của nó, chuyện có gì đâu mà mẹ làm quá lên...phải không mình?”

-“Đúng vậy ba, chú Hậu, hôm qua vợ chú đi với bọn anh. Mẹ cũng rờ nó vừa thôi, thời đại nào rồi, kể cả nam nữ gặp nhau cà phê cà pháo cũng là chuyện bình thường, làm gì mà căng.”

Hai vợ chồng nhà chị Hà nhẹ cả lòng, ba Hải nói thôi nhé, mọi chuyện chấm dứt ở đây. Bác Thơm sợ bị cắt tiền tiêu vặt, cô Thắm lo không có việc làm nên chẳng dám ho he, một mình bà Mây thân cô thế cô ức tưởng tăng xông.

-“Hay, quá hay. Trời ơi đất hỡi, cái thân già này còn sống làm gì nữa? Từ chồng tới con đều muốn dồn tôi vào đường cùng, từ con tới chồng đều bắt nhân ác độc mong tôi chết.”

-“Mẹ đừng có làm nhảm linh tinh nữa đi. Chính mẹ mới là người quá đáng đấy. Mẹ tát rồi đẩy thím Hà xuống lòng đường, cái xe đó mà không phanh kịp thì suýt chút nữa thím ấy toi rồi...”

Chị Vân ngửa mắt nên không kiềm được mà phun ra chuyện hôm qua. Thực tình là do anh Thanh tìm chị giải thích sự việc rồi nhờ có gì về nói giúp học trò của mình, nhưng tất nhiên chị phải bảo do người đi đường kể lại chứ đâu dại mà nói tên Thanh ra để rồi bà Mây lại có cớ gây chuyện.

Anh Hậu nghe vậy thì điên cả máu, phần nộ đứng dậy.

-“Mẹ! Thật là mẹ đẩy nhà con hả?”

-“Ừ thì sao? Đến anh ngày bé hư tôi còn đánh nữa là cái loại mất dạy như nó...”

-“Vợ là vợ con chứ có phải người giúp việc hay tôi tớ của mẹ đâu mà mẹ nỡ đối xử như vậy? Đến bầy chó còn biết thương nhau nữa là con người, mẹ quá đáng lắm mẹ à.”

-“Ôi chao ôi anh Hậu ơi là anh Hậu, anh còn nhớ hay chẳng ngày nhỏ mẹ mớm anh từng miếng cơm? Không ai thương con bằng mẹ đâu, mẹ chỉ làm những điều tốt nhất cho anh thôi...giờ anh thấy uất cho quỷ cái thì mẹ đây này...anh thích đánh đấm gì thì cứ việc...rồi một ngày mẹ đi rồi anh mới biết lòng mẹ bao la như biển thái bình...tới lúc đó có hối cũng không kịp đâu...”

Có người nước mắt nước mũi đầm đìa, kêu than ai oán. Có người nắm chặt tay đầy bất lực. Là mẹ anh, đúng, là mẹ anh chứ không phải là con anh để mà giáo huấn hay đòi công bằng.

Ba Hải chán nản khuyên bà Mây xin lỗi con dâu, bà gào thét không chịu, anh Hậu nghĩ lại đêm qua còn làm mình làm mẩy với vợ tự dưng thấy mất mặt vô cùng, hằm hằm kéo chị Hà lên trên gác bế Hến Sò rồi cả nhà dắt nhau bỏ về.

Vợ chồng chú Hậu đi rồi bác Vân thấy mất cả vui, cũng gọi Khôi xuống với chị và anh Đăng, ba người rủ nhau đi ăn bún riêu.

Ông Hải đứng dựa ở cột nhà, nhìn từng chiếc xe hơi phóng ra khỏi cổng ngõ mà ruột gan não nề. Người cha già thở dài, lật đật quay vào bếp bọc từng đĩa thức ăn cất vào tủ lạnh.

Chiều nay thấy bảo chúng nó về thì mừng lắm, ra chợ mua bao nhiêu là đồ, thương con thương cháu đi học đi làm về muộn nên từ ba rưỡi một mình ông đã cặm cụi nấu dần, giờ thì chẳng có ai ăn cả.

Bà Mây đứng trân trân nhìn chồng, ông dọn dẹp xong cũng chẳng nói nửa lời với vợ, cứ thế bỏ ra ngoài, đi gần tới chỗ đình làng Triều Khúc thấy người ta đánh cờ vui vui thì nán lại xem.

Lại nói tới anh con trai thứ của ông hôm đó về tới nhà thì áy náy khôn nguôi, anh không ở phòng khách xem tivi nữa mà cũng bắt chước Hến Sò vào bếp giúp vợ.

Chị Hà nhìn cái mớ rau lang bé tẹo mà bốn người xúm lại nhặt đột nhiên thấy ấm áp dễ sợ. Mỗi người phụ nữ có một niềm hạnh phúc khác nhau, người vui lúc được ăn ngon mặc đẹp, người mừng khi thăng tiến nhiều tiền, chị thấy mình là cổ hủ nhất, thuộc nhóm còn lại, chỉ cần chồng con khoẻ mạnh, gia đình ríu rít bên nhau là rộn ràng cứ như trẻ ra mấy tuổi ấy.

-“Mẹ ơi móng tay em Sò bị thâm đen sì đi ý.”

Chị Hến reo lên vì phát hiện thú vị, xong bé nhìn lại bàn tay mình cũng vậy thì làm mặt mếu. Hà nhìn con lắc đầu cười, các nàng này hay thật, đã đeo găng tay ni lông cho rồi mà hình như vướng víu lại tháo ra từ bao giờ không biết.

Mẹ đặt rổ rau sang một bên, cắt miếng chanh chà xát cho Hến Sò. Hai bé đợi mẹ kì cọ xong liền tự biết đi ra vòi vặn nước rửa, mẹ nhìn theo con ngoan mà thấy vui vui. Nào đâu ngờ vừa quay lại đã thấy “đứa con thứ ba” làm nũng giơ bàn tay bản trước mặt.

Chị hơi ngượng ngượng, nhưng vẫn dịu dàng giúp chồng tẩy sạch nhựa rau lang. Ban ngày ban mặt ít khi hai người ngồi gần nhau thế này, cảm anh tựa vai vợ, chị cảm nhận rõ được hơi thở ông xã nhẹ phả trên cổ mình.

Anh trù mển quan sát vợ, trong lòng dấy lên nỗi day dứt khôn nguôi. Người bình thường bị mẹ chồng mắng vài câu thôi có khi chồng chưa về tới nhà đã gọi điện xả giận tố cáo rồi, đằng này mẹ Hến ngã thâm tím bầm dập cũng không hé nửa lời.

Chị phận đàn bà mà chẳng thèm buôn chuyện, trong khi anh đường đường là đấng nam nhi chưa gì đã nghe lời mẹ về hạnh hoạ này nọ. Suy đi ngẫm lại chồng thấy mình sai sai, hối hận muốn mở lời xin lỗi vợ mà chẳng biết bắt đầu từ đâu?

Chuyện đã qua rồi, chị cũng không trách cứ gì mẹ anh cả, liệu có nên nhắc lại?

Nghĩ ngợi đâm ra ăn không ngon mà ngủ cũng chẳng yên, cả tối có người cứ trần trọc hoài, rốt cuộc tới khi quyết định dậy trút hết cho thoả nỗi lòng thì vợ lại ngủ mất. Chồng lật đật trở mình với lấy tuýp thuốc mỡ, cẩn thận tra từng chút cho bà xã, vừa thoa vừa xót xót, tự hỏi nặng như này biết bao giờ cho lên da non chứ?

Anh chăm chú ngắm dung nhan người bạn đời đang say giấc nồng, gương mặt tròn đầy phúc hậu, lông mi giống hệt Hến Sò, cong dài tự nhiên. Có vẻ như chị gặp mộng đẹp hay sao mà nở nụ cười ngọt ngào lắm, hại ai đó trống ngực thảng thốt, không tự chủ được mà cúi đầu thom nhẹ lên cánh môi ấy.

Ban đầu chỉ muốn chạm chạm chút thôi, mà rồi quyến luyến thế nào chồng lại dây dưa không ngừng. Có bà vợ ngủ chẳng nổi giật mình tỉnh giấc, thấy ông xã say mê cuồng nhiệt thì không khỏi ngơ ngác, theo phản xạ khẽ nhích người ra.

Khổ nỗi chị càng ngượng ngùng thì anh lại càng cố tình trêu ghẹo, bên trên môi lưỡii quấn quít, bên dưới thăm dò chầm chậm, khe khẽ chạm qua lớp vải mềm mại, dịu dàng mơn trớn khiêu khích. Cảm giác vừa thẹn thùng vừa kỳ quái khiến chị cả người run rẩy tê dại, hơi thở cũng trở nên gấp gáp khó tả.

Đêm dài triền miên vô tận, đau đớn tuy vẫn chưa hết nhưng có cái gì đó ấm áp đê mê lắm. Cái dư vị ngọt ngào ấy cứ vương vấn mãi trong chị, thậm chí đến xế chiều ngày hôm sau ngồi gọt mướp vô thức nhớ tới là hai má ửng hồng, tim gan bối rối xao xuyên thấy lạ.

Chẳng biết có phải ông xã thương xót mình vì chuyện của mẹ hay không mà khác hẳn với mọi khi, từng động tác triu mến ân cần vô cùng, che chở chị tựa như châu báu ngọc ngà vậy đó, sau rồi còn rúc vào lòng vợ hít hà ôm ấp mãi tới tận sáng.

-“Mẹ Hà ơi mẹ Hà, Sò đi vũ trụ xong rồi ạ.”

-“Mẹ ơi mẹ...chị ơi chị...Sò xong rồi mà...mẹ ơi...mẹ...”

Chị Hến thấy em gọi khản cả cổ mà mẹ vẫn ngồi ngây ngốc liền chạy

lại lay mẹ sốt xằng hỏi han.

-“Mẹ Hà ơi em Sò xong rồi kìa, mẹ Hà ốm à mà mặt mẹ đỏ thế?”

Chị ấp úng bảo không, gắng sức xoa xoa cho bớt nóng rồi vội vàng vào nhà tắm rửa ráy cho gái yêu. Vừa hay xong thì có điện thoại, bé Hến cũng ngoan, nhanh nhẹn cầm máy đưa cho chị.

Là của cô hàng xóm, giọng hớt ha hớt hải như gặp chuyện kinh thiên động địa ấy.

-“Chị Hà, toi rồi toi rồi...”

-“Sao, cô cứ bình tĩnh xem nào.”

-“Em...em...quán em có đưa nhân viên ốm nên em giúp nó đưa con đi tiêm phòng...”

-“Ừ, muộn thế này chắc cũng xong rồi nhỉ, có gì cần chị giúp không?”

-“Chưa xong chị ạ, còn đông lắm...em thì không cần...nhưng chị Hà à...chị phải bình tĩnh nhé, em thấy anh Hậu nhà chị đi cùng một ai đẹp lắm...hai người đó có cái gì lạ lạ ấy, em chắc chắn không phải quan hệ bình thường, cả một thằng bé tầm ba bốn tuổi gì đó...nó...nó...gọi anh Hậu là ba...”

Cô Nguyệt nói một hồi, không thấy đầu kia có phản ứng gì thì sốt ruột thay.

-“Chị à chị ra đây nhanh lên, chính là cái chỗ chị giới thiệu cho em đó, em sẽ canh cho chị, cả anh cả ả nhất định không để thoát đứa nào...alo...chị à...còn đó không...còn nghe em nói không thể...nhanh lên chị...đàn ông nhiều người mà không bắt tận tay day tận

trán thì họ không chịu thừa nhận đâu...”

Chương 26

Tay chị cầm điện thoại mà run rẩy, người cũng toát mồ hôi lạnh. Vừa dập máy, còn chưa kịp nghĩ gì thì thấy chồng gọi về, thái độ vẫn hết sức bình thản.

-“Mình à anh đang ở chỗ tiêm phòng, có đăng ký cho Hến Sò không?”

Chị thoáng giật mình, khẽ ậm ừ dạ vâng bối rối.

-“Sắp tới còn hai đợt nữa, nhưng anh đăng ký đợt sau nhé tại mai anh phải đi công tác rồi.”

Vợ hiểu lý do chồng làm vậy, anh thương con gái lắm, các nàng thì hay thích làm nũng, phải có ba ở bên nịnh nọt mới chịu cơ. Mẹ Sò trầm ngâm một lát rồi dịu dàng hỏi.

-“Dạ...chồng à...sao tự dưng lại đi ra chỗ tiêm phòng vậy?”

-“À con bạn anh hôm nay tiêm mà, nhưng thằng bé còn nhỏ, cũng nhát như Hến Sò vậy đó, nên cô ấy nhờ anh đi cùng.”

Bạn?

Vẫn là người bạn hàng ngày nhắn tin tâm sự, nửa đêm gọi chồng chị đấy sao?

Cảm giác cổ họng nghèn nghẹn, chị Hà hít một hơi thật sâu, cố ép cho giọng mình nhẹ nhàng nhất có thể.

-“Anh ơi hay lát mời cô ấy và bé qua nhà ăn cơm đi.”

Cứ nghĩ ba Hến từ chối, không ngờ lại vui vẻ đồng ý. Tiếc là lúc về anh chỉ đi có một mình, hỏi ra mới biết chồng đề nghị nhưng cô bạn có việc bận đột xuất nên không tới được, chắc phải để dịp khác.

Vợ múc thìa canh chua cho chồng thử, đoạn nửa đùa nửa thật bảo.

-“Thân được với ông xã nhà em thì chắc phải là người tuyệt vời lắm nhỉ?”

Ba Hến nếm nếm, thấy ngon quá liền tấm tắc khen ngợi, anh húp sùm sụp thêm mấy thìa nữa mới thật thà trình bày.

-“Không, chẳng được hoàn hảo như em đâu. Tuy hơi nóng tính nhưng ruột thẳng như ngựa, con người tốt bụng hiếm có, nói chung đơn giản là hợp chuyện thôi.”

Nghe chồng mình khen người đàn bà khác như vậy quả thật lòng vợ gai gai rấm rứt, chị cố nhin xuống mà cười ngượng.

-“Vậy à, mong là hôm nào được gặp mặt.”

-“Ừ, anh hơi đói đói rồi, cơm sắp được chưa mình?”

Ai đó cố tình đánh trống lảng, chị tinh ý nhận ra sự không thoải mái của anh nên cũng cho qua chủ đề nhạy cảm mà nói.

-“Thịt vịt em om nước dứa rồi, còn chiên nữa là xong...”

Ôi cái món vịt chiên nước dứa thần thánh của bà nhà, ngày ngày thơm thơm cay cay, chỉ ngửi mùi thôi là bụng dạ đã lạo xạo rồi, ông

xã tươi cười hứng khởi phán.

-“Ừầy, tuyệt. Vậy anh với các con đi tắm trước đã nhé.”

Chồng ra phòng khách “bắt cóc” hai công chúa, trêu chọc khiến các con cười khanh khách. Nhà tắm rộn ràng náo nhiệt ghê gớm, Hến Sò vẫn như thường ngày la hét inh ỏi.

-“Mẹ Hà ơi ba Hậu cù con.”

-“Sò hư nha, rõ là Sò cù ba trước mà, quay lưng ra ba kỳ cho nào.”

-“Ba cộ cho Hến nữa ba à...”

-“Mẹ Hà ơi tắm chung đi, nấu cơm sau cũng được mà...mẹ Hà ơi...
mẹ Hà ơi...”

Bọn trẻ được cái dù chơi với ba vui thế nào đi chăng nữa cũng hiếm khi quên mẹ, lúc nào cũng ríu ra ríu rít như chim non vậy đó.

Hai nhóc không gọi được chị thì trước khi lau khô tóc hay chạy ra bếp lắc đầu nguầy nguậy cho nước bắn vào hết người mẹ rồi lè lưỡi lao thật nhanh trở lại chỗ ba cười hề hề.

Chẳng rõ ai dạy hư chúng cái trò này nữa? Mẹ Hà mắng bao nhiêu lần cũng không ăn thua, ba Hậu thì chỉ chẹp miệng bảo kệ đi, con gái ở với nó được mấy đâu, thoát cái đi lấy chồng thì biết bao giờ cho về thăm nhà.

Nhiều khi thấy các nàng thật có phúc, anh nhà chị tranh chức ông bố của năm chắc không có đối thủ mất. Xem kìa, chỉ từ nhà tắm ra phòng ăn thôi mà đưa chị bám riết sau lưng, đưa em cũng chễm chệ ngồi trên vai nghịch tóc ba.

-“Nào hai cục vàng của tôi ơi, ăn cơm đã chứ nhỉ?”

Lũ trẻ vâng dạ rồi trườn xuống ghế ngồi ngoan ngoãn, bé Hến bắt chước ba, hai tay cầm cái bát đưa cho mẹ, giọng ngọt lịm lịm.

-“Cục vàng của con ơi cho con xin bát cơm ạ.”

Em Sò ngạc nhiên nhìn chị, sau thấy hay hay cũng học đòi.

-“Cục vàng Hến Sò, cục vàng ba Hậu với cục vàng mẹ Hà, bốn cục vàng á.”

Ba Hậu cười khoái chí rồi xoa đầu khen con thông minh, chị Hà cũng hơi tủm tỉm. Có người vợ vừa ăn vừa để ý chồng con, không khí gia đình vui vẻ bao nhiêu thì chị thấy bất an bấy nhiêu.

Chị trấn an mình rằng cô Nguyệt đầu có rất tốt nhưng vừa trải qua cú sốc lớn về tình cảm, cũng mới phải điều trị tâm lý một thời gian dài mà.

Phải chăng cô nhầm lẫn rồi? Tiếng ba ấy có khi là của đứa trẻ khác chứ không phải của nhóc đó gọi anh?

Mẹ Sò ép mình suy nghĩ theo hướng tích cực nhất, mới hôm qua hai vợ chồng còn tình cảm là thế, sao có chuyện hoang đường như vậy được?

Chị cố gắng lạc quan, mà sao lại cứ có linh cảm xấu? Lẽ nào đàn ông trên đời này đều vậy?

Lòng chị nặng trĩu, rửa bát dọn dẹp nhà cửa xong xuôi, chuẩn bị đồ đạc áo quần xếp ngay ngắn trong vali cho ông xã đi công tác mà mặt

cứ ngây cả ra, chồng lại tưởng vợ buồn liền vòng tay qua ôm siết một cái.

-“Sao vậy? Đâu phải lần đầu xa nhà đâu?”

-“À...không có gì...mình nhớ ăn uống giữ gìn sức khỏe cẩn thận... mấy loại thuốc thông thường em để trong đây rồi...nếu ốm đau hay có chuyện gì đột xuất thì gọi cho em...”

-“Rồi rồi tuân lệnh.”

Ba Hến thớm chọt vào má bà xã một phát rồi cười cười, đôi lúc chán nản vì cuộc sống quá đơn điệu tẻ nhạt nhưng cũng không phủ nhận được là nhiều khi thấy bà xã thương mình lo cho mình còn hơn cả mẹ thì ruột gan cứ mềm nhũn ra ấy.

Chồng thủ thỉ trò chuyện rồi vuốt ve tình cảm mà lòng vợ rối như tơ vò. Thôi thì đợt này anh đi Đà Nẵng cũng tốt, chị có thêm khoảng thời gian suy ngẫm cẩn thận.

Chương 27

Nhiều khi dự tính hay khác với thực tế, mấy ngày vắng ông xã chị càng nghĩ càng loạn, cứ coi như không có chuyện gì thì lòng chị bất an bực bội.

Nếu tra khảo cho ra ngô ra khoai mà người ta một mực phủ nhận thì sao? Cho người theo dõi chồng nhờ đâu anh phát hiện được hậu quả sẽ như thế nào?

Rồi giả như ba Hến chẳng có lỗi gì mà chính chị lại là người chua ngoa bót nát hạnh phúc gia đình thì xấu hổ lắm.

Rốt cuộc hoang mang chẳng biết làm sao cho phải? Lúc chị còn đang băn khoăn phát stress thì nghe giọng em gái lạnh lạnh phía ngoài.

-“Bác Hà, bác Hà ơi, cửa em với.”

Mẹ Sò rất liền nhanh giấu đi vẻ mệt mỏi, nở nụ cười rạng rỡ ra đón người thương. Dì Hợi hùng hục chạy vào trong, mở tủ lạnh lấy chai nước cam tu một hồi mới ầm ầm xả giận.

-“Bà nhà nó chứ cái lão chồng em, muốn bằm vằm lão mất...”

Chị xoa xoa lưng em gái, bảo có gì cứ bình tĩnh ngồi xuống rồi nói. Dì Hợi cất công sang đây cũng cốt để tìm chị gái trút muộn phiền mà, vì vậy liền hậm hực kể lể.

-“Cái con Lan làm bác sĩ ở trường cấp ba chỗ thầy Thanh đó, chị biết không?”

-“Ơ dì quên à, bé ấy là em gái vợ bác Đăng nhà chồng chị mà.”

-“Ừ nhỉ? Chết cha đầu với chả óc. Con đó mới tậu để đẹp ghê cơ, lần nào đi qua nhà em cũng tinh tướng vênh cái mặt rất chi là ghét.”

-“Ồi dào, có thể thôi hả? Dì đã ác cảm rồi thì người ta cười rạng rỡ dì cũng ghét thôi.”

-“Không mà, thôi nói chung cũng không quan trọng, vấn đề là em thích cái xe đó ơ là thích, chết mê luôn ấy. Thế là hôm qua lúc ông Thìn đi làm về em liền đòi mua. Mà chị biết sao không? Lão dám bảo để xem xét. Khiếp em bực hết cả người luôn á, liền xông lên chửi cho lão một trận, bảo tôi đẻ con cho anh, chăm anh ngần ấy năm mà vợ xin cái xe cũng ken...đó...xong lão quát em im miệng rồi tự nhiên có thể thôi chuyện nợ xọ chuyện kia thành ra choảng nhau àm ỉ cả lên...đúng là cái loại bủn xỉn...không được một góc bác Hậu với cậu Hợp...”

Chị Hà tủm tủm cười, bổ miếng táo cho em gái rồi dịu dàng khuyên bảo.

-“Dì sai rồi đó, ngày trẻ ngang ngạnh còn được chứ giờ tốt nhất là bớt bớt lại một chút.”

-“Bác là chị em hay chị lão thế? Đừng có bênh người ngoài chứ...”

-“Khổ quá thương dì chị mới nói đấy. Đã dặn bao nhiêu lần rồi, vấn đề không phải chúng ta nói cái gì mà vấn đề là chúng ta diễn đạt nó như thế nào, dì hiểu không? Chú vừa đi làm về mệt mỏi, trời lại nóng nực mà dì chả đưa cho được cốc nước đã cứ sồn sồn lên thì cãi nhau là phải. Làm mẹ trẻ con rồi mà chẳng khôn ra được chút nào sất, sao dì không chọn lúc đêm muộn hai vợ chồng tình cảm rồi thủ

thì...”

-“Em nào có được như bác, nhìn sao nổi?”

Dì Hợi bức xúc, bác Hà dặn dò cặn kẽ.

-“Tập mà kiếm lại dì à, rồi tối về xin lỗi chú đi. Chuyện đó để tuần sau hẵng nhắc lại. Dì nên khơi gợi như này này, bảo rằng chồng yêu ơi, vợ thích cái xe kia quá đi mất, chồng chiều vợ một chút được không? Em đi xe đẹp thì người ta khen ai? Khen mình đó, cả cái phố này chả tấm tắc bảo mình tâm lý vợ còn gì...đó...đó...kiểu thế...”

Có người nghe chị gái phân tích mà mắt tròn mắt dẹt. Từ nhỏ dì Hợi đã vô cùng ngưỡng mộ mẹ bé Hến nên có khúc mắc gì cũng tìm bác Hà trước tiên.

Chị ấy là giáo viên dạy Toán, lại vì tính cách khá khép kín, ưa chuộng sự hoàn hảo, không thích buôn dưa bán muối nên người ngoài nhìn vào đôi lúc có thể có cảm giác khô khan. Tuy nhiên nếu thực sự thân rồi mới rõ ở bác có nhiều điểm thú vị đáng để người khác học hỏi lắm, chẳng biết bác Hậu đã khám phá được bao nhiêu phần trăm con người thật của bác Hà rồi?

-“Dì sao ngờ vậy? Đàn ông trên đời hầu như đều ưa nịnh và sĩ diện, dì đừng có háo thắng mà xúc phạm người ta.”

-“Rồi rồi, em nghe bác, mà bác Hậu vẫn phải làm thứ bảy ạ?”

-“À anh đi công tác, mai về...”

-“Chuyện chẵn gói của hai bác đến đâu rồi? Em cũng nói thật bác liệu liệu mà thay đổi với cả đề thêm dưa nữa đi không có bác Hậu bác gửi xừ nó ở chỗ nào rồi thì toi. Giờ đàn ông lấu cá với khôn vặt lắm

bác à, đầy ông về ngoài tử tế cao ngạo nhưng sau lưng thì nuôi tới mấy ổ ý chứ, rồi tới lúc hấp hối vợ nhỏ con thứ mới dung dăng dung dẻ dặt nhau về thăm, đầy trường hợp vợ cả tăng xông vì ức mà...”

Dì Hợi cứ hồn nhiên vô tư làm mẹ Sò thấy nhột nhột. Hai chị em buôn chuyện một lúc thì máy chị có tin nhắn, số lạ nhưng viết teencode kiểu này chắc chỉ có một người thôi, đại loại nội dung là cá đã cắn câu, muốn biết rõ hơn thì hẹn chiều nay bốn rưỡi.

Tin thứ hai là địa điểm cuộc hẹn.

Dì Hợi diên thay cho chị gái, bác Hà thì vẫn rất bình tĩnh. Bác lúc đầu không có ý định đi đánh ghen, căn bản biết quá rõ tính cô Điệp mà. Khổ nỗi ý chí kiên cường bị lung lay bởi em gái xúi giục tiêm nhiễm toàn những chuyện đen tối.

Nào là nhờ may anh Hậu là loại cáo đội lốt thỏ, đàn ông ngoại tình về lại càng tốt với vợ, nào là có khi đầu bác có chực cái sừng rồi mà bác không biết, rồi tới nhìn cho biết thôi cũng có sao đâu.

Thế đó, dì chiến dịch tư tưởng một hồi thì thuyết phục được mẹ Hến, cũng may vẫn còn đặt được vé để bay vào Đà Nẵng.

Hai chị em tìm mãi mới được cái quán cafe đó, vì họ dùng cửa kính nên người đi đường có thể nhìn thấy khách khứa bên trong.

Chồng chị và thư ký tình cảm dạt dào, cô ngồi trong lòng anh, anh cũng ôm cô thủ thỉ ngọt ngào lắm. Lần này thì hai người cùng tỉnh táo chứ đâu có thể dùng cái cớ say sưa để biện minh nữa đây?

Người chị trong phút chốc cứng đờ, chị còn đang rối như tơ vò, chưa biết giải quyết sao với chuyện cô bạn tâm giao của anh thì lại phải gặp cảnh này.

Đúng là hoặ vô đơn chí mà, có lẽ sự hiểu biết của vợ về chồng là ít ỏi quá rồi. Dì Hợi bên cạnh cũng ức sôi cả máu.

-“Gớm thật, bác Hậu nhà bác đúng là loại động vật ăn tạp mà. Không biết điều rủ nhau vào khách sạn mà ban ngày ban mặt còn dám ngang nhiên chứ, may mà em dẫn bác đi nhé. Để em vào phang cho mỗi đũa một phát.”

Chương 28

Có người hằm hằm muốn choảng nhau lắm rồi mà lại bị chị gái cản dâm ra bực hết cả mình quát loạn xạ.

-“Chị hiền thì cũng vừa phải thôi chứ, hiền quá bọn nó lại tưởng mình đụt đấy.”

-“Dì nhỏ nhỏ cái mồm thôi, muốn cả thiên hạ họ biết để họ cười cho à.”

-“Biết thì mặc bố nhà biết chứ, mình có làm sai quái đâu mà sợ? Có cười thì cũng cười hai cái đũa trơ trên kia kia chứ cười gì em? Ngày xưa em đã bảo cẩn thận rồi mà bác khẳng khẳng không nghe cơ, nào có chuyện hào hoa như ông Hậu lại đi cưới một người có vẻ bề ngoài giản dị nhạt nhoà như bác, chắc hồi đó tham nhà mình giàu chứ gì, bực cả mình.”

-“Thôi mà, chuyện nào ra chuyện đấy. Anh Hậu không phải loại hám tiền đâu.”

-“Bác còn bệnh hả? Cái tội gái gú thế này còn tệ gấp mấy cái tội tham đó... mau buông em ra...đúng là bực bối không thể chịu được...”

-“Xin dì, còn thương con chị này thì đừng có vào đó làm loạn.”

Mẹ Sò làm cô Hợi cáu nặng xì ngậ, bực anh rể dâm ra không kiềm được, lời qua tiếng lại với chị gái luôn. Bác Hà nhin từ nãy cũng là quá sức chịu đựng rồi, gạt nước mắt giọng khản đặc.

-“Thế dì muốn chị phải làm sao? Nó đã nhắn tin thì chắc chắn muốn mình tới đây gây sự rồi, mình lại hùng hục hồ báo để mắc bẫy nó à?”

-“Nhưng...”

-“Nhưng cái gì? Sồn sồn lên hạ nhục người khác trước đám đông chị đã không thể làm được rồi, nữa là...nữa là...cái người ấy còn là ba ruột của con gái chị đó dì à...là ông bố vĩ đại nhất trong mắt Hến Sò...dì có hiểu không...hả dì...”

Cô Hợi điếng người, đúng là mình bốc đồng quá đôi khi chẳng nghĩ được nhiều như bác. Chị Hà giải toả một hồi xong thì thần thờ ngồi thụp xuống, dì thấy mắt chị đỏ hoe mà vẫn cố kiên cường không nức nở ra tiếng.

Mẹ Hến là thế, từ nhỏ đã vậy, cái gì cũng chịu đựng một mình không phiền ai cả. Em gái xót chị nên buồn buồn động viên.

-“Thôi em sai rồi, bác đứng lên em đưa về.”

-“Về thế nào được mà về, cái con Iphone chú Thìn mới mua cho dì đâu? Mang ra chụp lấy vài kiểu, nhớ chọn góc đẹp sắc nét vào, để sáng mai chị còn nói chuyện với ba Sò.”

Chị cả đã sai phạm làm em đâu dám cãi. Cô Hợi móc túi tanh tách chực kiểu, ưng ý rồi mới bắt taxi dìu chị gái ra sân bay.

Cả quãng đường bác Hà lặng thinh đến phát sợ, về tới Hà Nội rồi dì mới dám nhỏ nhẹ mở lời xin bác cho em ngủ lại đây một đêm.

-“Thôi dì về đi, còn Tôm với Cua nữa mà...”

-“Bác quên à, Tôm Cua nhà em chả ở với ông bà ngoại từ thứ năm

cơ mà, còn sang trước Hén Sò nhà bác một đêm đó. Mà thôi kệ bác, em cứ ở.”

Chị Hà chỉ muốn giải quyết chuyện gia đình trong khuôn khổ hai vợ chồng nên ra điều kiện sáng mai dì phải về sớm. Dì ngoài mặt vâng dạ đồng ý mà sau lưng lại lật kèo chạy vào nhà tắm nhắn tin cho lão anh rể khốn nạn, đại loại là bác Hà bị ngã vỡ mặt bác về gấp.

Dì cũng thử thể thôi, ai ngờ một giờ sáng thấy chuông cửa thật. Đòi mấy ai được như ba Hén, cứng bở hết mực mà thương vợ cũng hết lòng. Rốt cuộc ông ấy là tham chẳng bỏ được bên nào hay là diễn quá giỏi đây?

Mặc cho chị gái khuyên bảo thì có người vẫn nhảy bổ vào xả giận như đĩa phải vôi, chửi bới ầm ĩ tan hoang cửa nhà.

Anh Hậu ban nãy vội vội vàng vàng, về tới nơi biết bị cô em vợ lừa thì tức điên, giật lấy chiếc điện thoại dì đang cầm bực bội nhận luôn.

-“Đúng vậy, tôi và nhỏ Diệp ngoại tình, được hai tháng rồi, dì vừa lòng chưa?”

Có bà vợ chân tay mềm nhũn, chứng kiến đau một phần, nghe chồng thừa nhận còn đau gấp năm gấp bảy.

Cô Hợi chực lao vào xé xác cái thằng ăn cháo đá bát nào đó, tiếc rằng sức hèn lực mọn bị hấn kéo ra bên ngoài rồi cấm cửa. Cô khẩn thiết gọi mẹ Sò mà chị cũng chỉ nói dì yên tâm, chuyện vợ chồng tự chị lo được.

Dì gào thét đập phá một hồi không có tác dụng đành phải làm lủi đi về. Anh Hậu ở trong tháo được cái cà vạt cũng phát hoả.

-“Đã biết tính dì ấy như thế thì mình phải can chứ?”

-“Mình có biết anh phải bàn giao công việc rồi huỷ tiếp khách chỉ vì một trò đùa chả ra đâu vào đâu không?”

Chồng hằm hằm định giáo huấn vợ thêm mấy câu nữa mà thấy chị khóc nức nở nên không đành lòng. Mở tủ lạnh lấy chai nước, tu xong mới sực nhớ ra chuyện mấy tấm ảnh trong máy dì Hợi, có người chủ động lên tiếng.

-“Chuyện anh và bé Diệp...”

-“Thôi chồng không cần giải thích gì thêm đâu, em mệt rồi. Nếu hai người muốn tới với nhau thì em sẵn sàng tạo điều kiện.”

Vợ gạt nước mắt đứng dậy bỏ vào phòng ngủ hại chồng lửa giận ngùn ngụt, vừa đuổi theo vừa quát tháo.

-“Mình đứng lại cho anh. Mình xem khắp thế gian này có con vợ nào như mình không? Đi bắt gian không vào hỏi cho ra nhẽ lại chụp vài tấm ảnh rồi điệu đà ra về...”

-“Thế mình muốn em phải làm sao? Phải vào giặt đầu túm tóc mình và người ta để thiên hạ cười chê hả? Rồi còn đối tác của mình nữa, phải chẳng mình muốn mất hết mặt mũi để không còn đường làm ăn?”

Bà xã làm ông xã đuối lý, đành phải chuyển chủ đề.

-“Anh...hai đứa đâu rồi?”

-“Con về ngoại. Thôi là do em cổ hủ lạc hậu khiến chồng chán, đến đánh ghen cũng không biết cách, em sai rồi mình à.”

Chị Hà chốt câu cuối cùng rồi chui vào chăn trùm kín mít. Anh Hậu nghe vợ nhận lỗi mà nỡ cả ruột, chủ động thò tay vào bên trong lau nước mắt cho bà xã, nhẹ lời an ủi.

-“Con bé Điệp cả tháng bị fan cuồng bám như đĩa, đến đi công tác mà thẳng nhãi cũng chạy theo, chiều nay nhân lúc rảnh rồi nó nhờ anh tình cảm đóng giả làm người yêu để tên kia biết đường lui. Ban nãy tức dì Hợi quá nên anh trêu dì chút thôi.”

-“Em nghe giống phim quá mình à.”

Giọng vợ ghen ngào, chồng chán chẳng muốn giải thích liền bấm số gọi cho thư ký.

-“Cô Điệp này, fan cuồng còn bám theo cô nữa không?”

Ở đầu dây bên kia giọng bé ấy đon đả ỏn ẻn dễ sợ.

-“Dạ từ chiều tối tới giờ không thấy nhắn tin nữa, em mang ơn sếp nhiều lắm ạ. Thấy anh Thắng bảo ở nhà có việc gấp nên sếp phải về, sếp về tới nơi chưa? Có mệt lắm không ạ?”

Chị Hà giờ tuy trong lòng chưa yên tâm hoàn toàn nhưng chuyện đã tới nước này thì thôi đành lựa chọn tin chồng. Nếu xảy ra trường hợp xấu nhất thì với thư ký chắc anh chỉ chơi bời như bác Đăng, nếu ông xã thấy hối lỗi hứa không bao giờ như thế có lẽ chị vẫn tha thứ được.

Anh Hậu sau đấy có hỏi vì sao chị tự dừng lại qua Đà Nẵng. Vợ muốn lắm khai ra mấy tin nhắn trêu người kia mà phải cố nén lại để dịp khác giải toả một thể. Dẫu sao chị cũng nể tình người ta trẻ con mà nhịn quá nhiều lần rồi, phen này xem ra không vùng dậy đấu tranh không được.

Mẹ Sò cười hiền bảo cùng dì Hợi về đó lấy bộ đồ cổ cho chú Thìn. Có vẻ chồng nhọc, anh chẳng hỏi gì thêm cả mà mệt mỏi vào nhà tắm thay đồ.

Hà gọi điện giải thích cho em gái rồi cũng nhắn hẹn gặp cô Diệp. Nàng rep lại đồng ý ngay. Một lát chị nghe tiếng loảng xoảng trong bếp thì bật dậy, thấy chồng đang hí hụi vét cơm nguội liền bật cười.

Cũng tội, bay về gấp như thế có khi chưa ăn gì.

Chị chải qua rồi búi vội mái tóc, nhỏ nhẹ bảo ông xã ngồi đợi, còn mình thì nhanh nhẹn tĩa ngô ngọt, thái nhỏ xúc xích lạp sườn với hành lá, đập quả trứng vào rang lại chỗ cơm cho chồng.

Có người đói quá và lấy và để, xong xuôi rồi mới dừng dừng phán.

-“Anh thích ăn cơm hơn ăn phở nhiều vợ à.”

Chẳng biết anh chỉ bâng quơ hay nói ý nữa? Chị bối rối dọn dẹp bát đĩa để rửa. Căn nhà có hai vợ chồng tĩnh mịch lạ thường, anh đứng đằng sau vòng tay qua muốn làm cùng mà có người không cho, ngại thủ thỉ.

-“Mình vào nghỉ trước đi.”

-“Thôi anh đứng với mình cơ.”

Chồng ðè cầm lên vai vợ, trùu mển quan sát. Chưa bao giờ rửa bát mà chị thấy vụng về với run đến thế. Đã vậy vừa tắt nước đã bị ai đó bế phồng lên đưa vào giường, giọng điệu trêu đùa.

-“Vợ hay bị đổ mặt nhỉ? Da còn mỏng hơn cả Hến Sò.”

-“Kệ em.”

-“Anh chẳng phải đồ vật mà để mình nhường với tạo điều kiện. Thú thật anh dẫu sao cũng là đàn ông, đi đường thấy gái đẹp tất nhiên không tránh khỏi việc liếc qua một phát, nhưng anh biết điểm dừng, mình hiểu không?”

Chị cười trừ.

Tất nhiên chị hiểu kiếm được người đàn ông cáng đáng toàn bộ kinh tế gia đình, hào phóng với vợ, thương con hết mực như chồng không phải chuyện dễ.

Chỉ có điều, chẳng biết điểm dừng anh nói nó là ở mức nào?

Chương 29

Hôm đó có hai vợ chồng tâm sự linh tinh rồi ngủ mê mệt, mười hai rưỡi mới thềm dậy ăn uống qua loa rồi sang ngoại đón con. Hến Sò nghe dì kể ba về từ lâu rồi thì ngúng nga ngúng nguẩy dỗi hờn, ông xã phải nịnh ngọt cho đi trung tâm thương mại mua gấu bông hai nhóc mới hết làm trò.

Vẫn là anh Hậu ôm con đằng trước, chị Hà lẻo đẹo theo sau, nghe điện thoại chồng réo liên hồi mà sốt ruột thay.

Cũng phục người này, anh đã từ chối cuộc gọi mấy lần rồi mà vẫn rất kiên trì. Hình như là số công việc nên chồng không tắt máy được, bé Sò bắt đầu bĩu môi, Hến thì phụng phịu lên tiếng.

-“Ba ơi sao kêu suốt thế ba...ba ơi Hến nhức đầu quá ba à...”

Anh Hậu rớt cuộc đành phải nhấn trả lời.

-“Ừ...anh đưa hai bé với vợ đi mua sắm...anh biết...anh xin lỗi...nhưng con gái nhớ ba em à...em thông cảm...ừ...cảm ơn em đã hiểu...có gì hẹn tối nhé...”

Chị Hà nghe chồng ngọt nhạt mà lòng râm ran khó chịu, đến khuya họ buồn đưa lê suốt mấy tiếng đồng hồ thì không tài nào mà ngủ nổi. Đếm trăm ngàn con cừu cũng vô ích, có bà vợ ôm chần lặt đặt trở dậy.

Anh Hậu đang vui vẻ hăng say, chợt bắt gặp ánh mắt vợ thì hơi giật mình. Mặc dù tự nhận thấy bản thân chẳng làm gì quá đáng cả

nhưng nhìn bà xã buồn buồn đứng góc tường lẻ loi đột nhiên thấy hơi xót xa.

Cứ ngỡ chị sẽ trách móc hay cầu nhau gì đó.

Nhưng không, vợ chỉ đơn giản tiến đến đắp chăn cho chồng, nhẹ lời dặn dò.

-“Lần sau mình vào giường nằm nói chuyện cho thoải mái, đừng nào em cũng chẳng ngủ được...chứ ngồi ngoài phòng khách thế này đêm khuya lạnh lắm, hại sức khoẻ.”

Nói rồi chị quay người trở lại, nửa câu lèo nhèo cũng không có.

Nếu chị dám ý kiến chắc chắn anh sẽ phản bác trách tội vợ không tôn trọng sự riêng tư, tiếc rằng thái độ dịu dàng hiền hiền của bà xã khiến chồng thương thương, thờ dài tắt máy rồi cầm tay vợ, hai người dắt nhau đi ngủ.

Đêm đó của ba Hến rất yên bình, chỉ không ngờ được sáng sớm vừa tới công ty người ấy đã đứng ở cổng chờ.

-“Tối qua có chuyện gì không ạ?”

-“À không có gì, ăn chưa?”

Cô lắc đầu bảo lo cho anh có nuốt nổi cái gì đâu, anh Hậu mặc dù no nê rồi vẫn chở cô ra quán phở ngon nổi tiếng gọi một bát với hai lon nước ngọt.

-“Em à, lần sau có khi mình chỉ nên tâm tình tầm một tiếng thôi, khuya quá không hay.”

-“Sao vậy ạ? Chán người ta rồi chứ gì?”

-“Nói vớ vẩn, vợ anh không ngủ được, nghĩ tội lắm.”

-“Ồi dào, anh thương vợ nhưng vợ đâu có thương anh? Anh ngốc quá à, rồi bị cô ta dắt mũi lúc nào không biết đâu.”

Nếu không có bức xúc gì thì sếp Hậu cũng chẳng phải dạng đàn ông thích nghe người khác bôi xấu vợ mình, vì vậy liền cắt lời.

-“Đừng nói thế, anh biết em thẳng tính nhưng sự việc đôi khi không như chúng ta nghĩ đâu.”

Người đối diện anh húp sùm sụp, đoạn chẹp miệng đề xuất.

-“Nếu...giả sử thôi nhé...nếu như em không muốn sống xa anh như này nữa...muốn anh bỏ vợ thì anh tính sao?”

Anh Hậu nhấp ngụm nước mà suýt sặc, ho khù khụ xong mới nói.

-“Đùa gì mà dai thế?”

-“Hai người đâu có yêu nhau đâu...nhưng chúng ta...thì khác mà...có rất nhiều thứ...”

Cô ấp úng, anh ngược lại kiên quyết.

-“Vợ anh em à, là người vợ anh mang trầu cau tới xin cưới đàng hoàng, không phải áo quần mà bỏ đâu em.”

Anh thấy cô rơm rớm, anh cũng bất lực không kém.

-“Thấy em không hạnh phúc anh chẳng yên lòng, anh làm em khổ,

anh nhận. Nhưng anh không muốn vì thế mà kéo theo cả vợ anh đau lòng cùng. Hay để anh tìm cho em chỗ dựa nhé, bạn bè anh cũng nhiều người chưa lập gia đình...”

-“Anh đừng bao giờ nói vậy nữa.”

Cô buông dĩa rồi vội bỏ đi, chỉ sợ ở lại thêm giây phút nào nữa sẽ lại cãi nhau. Anh Hậu định đuổi theo mà nhận được điện thoại của bà xã nói có việc khẩn nên vừa giữ máy vừa vội lái xe đến địa chỉ chị bảo.

Chị Hà lúc này đang ngồi uống trà với cô Diệp. Thái độ chị không được hiền hoà dửng dưng như trước, ngược lại bất mãn chất vấn.

-“Thế này là sao hả Diệp? Em nói chị nghe những bức ảnh này là như nào?”

-“Thì chị thấy như nào nó là như thế đó ạ...em với sếp...em xin lỗi chị...”

-“Cô là đồ khốn nạn.”

Thấy vợ sếp mặt bình tĩnh, bé thư ký được đà làm tới.

-“Chị à, chị thương em với. Anh chắc chắn không bỏ vợ nên chị cũng chẳng mất gì cả, với lại tình yêu không có lỗi mà chị. Em thề không bao giờ ra mặt cướp giật hay tranh giành. Chỉ xin chị rộng lượng cho bọn em được sống đúng với trái tim mình.”

Diệp khóc lóc tức tưởi, chị Hà chẳng tức mà chỉ khẽ cười khiến cô hơi nản. Một lát lại thấy sếp bà lôi điện thoại dưới gầm bàn lên, nhẹ nhàng hỏi han.

-“Mình tới đâu rồi? Có nghe rõ không ạ?”

-“Rõ lắm, anh đang tìm chỗ đậu xe, đợi anh chút.”

Chưa đầy mười phút sau thư ký được diện kiến giám đốc. Khuôn mặt anh đen kìn kịt, thất vọng thấy rõ. Thật không ngờ một cô nhóc tưởng rằng rất dễ thương ngoan ngoãn mà lại quý quyết xảo trá tới mức như vậy. Quả đúng là thế gian lòng người khó lường.

Chị Hà dành không gian riêng tư cho hai người tự giải quyết, còn mình thì đi bộ ra xe trước.

Nào có ngờ, vừa mở cửa chưa ngồi ấm chỗ đã thấy chiếc áo ren nhỏ nhỏ xinh xinh toạ lạc ngay ngắn ở ghế sau.

Áo quần của chị nào có được diêm dúa như thế?

Mẹ Hến lạnh toát cả người, ngẫm giá kể cứ như xưa nghèo nghèo một chút cũng tốt, giờ vợ sếp để mà làm gì đâu? Cứ dăm bữa nửa tháng lại thế này chắc có ngày chị sốc mà chết mất.

Chương 30

Trong quán trà có cô thư ký sục sục thút thít với sếp.

-“Chị Hà đi rồi anh à...anh không cần giả bộ nữa đâu...tình cảm của anh em biết cả mà...”

Ba Sò ngẩn ngơ nghe cô trình bày mãi mà chẳng hiểu gì sất.

-“Cô uống lộn thuốc hả?”

-“Anh đừng xấu hổ nữa...em cũng thương anh mà...”

Nói tới đây thì cô nức nở oà khóc.

-“Àu cháo anh mua cho em khi ốm, những cử chỉ quan tâm thường ngày, rồi cả chiếc vòng tay bằng vàng trắng nữa, em luôn trân trọng mà anh...em biết anh có gia đình rồi...nhưng tình yêu này em không thể dừng lại được...em tình nguyện làm người xấu...anh cũng thương em mà...chúng ta...thật khổ cho chúng ta...”

Anh Hậu chợt bật cười khanh khách, tự hỏi mình đã gây nghiệp chướng gì không biết?

Chẳng nhẽ lũ nhóc thời nay đứa nào cũng dễ ăn dưa bở như vậy?

Chồng nhấp ngụm trà từ chiếc chén của vợ rồi mới điềm tĩnh phân trần.

-“Em đi quá xa rồi Điệp à, tình yêu khi gì chứ? Hôm lâu rồi bà xã đi

hội giảng dưới tình nên anh mới phải mua cháo cho con, chú Thăng bảo cô ốm nên anh tiện tay lấy thêm một suất. Vớ cả chiếc vòng tay nữa, đợt đó anh đặt bộ trang sức kim cương cho Hà thì người ta khuyến mại, cái đó là bằng inox mạ bạc thôi, thấy cô thích nên anh cho luôn, chả nhẽ cô không phân biệt được vàng trắng với inox?”

Có người sốc nặng, nước mắt giàn giụa. Mặc cho cô van xin, ăn năn hối lỗi giám đốc vẫn cương quyết cho nghỉ làm.

Chẳng qua vì anh họ Điệp là bạn thân lâu năm của sếp chứ không thì làm sao một người không bằng cấp như cô có thể kiếm được công việc ngon tới thế?

Cuộc đời đúng là lạ, nhiều khi tính toán cẩn thận kỹ càng, cứ ngỡ sắp đạt được mục đích thì tất cả mọi thứ lại ùng một cái vỡ tan như bong bóng xà phòng.

Đôi lúc làm sai rồi, chẳng thể ước thời gian quay lại được nữa.

Anh Hậu vốn ghét loại đàn bà quý quyết nên nhìn người trước mặt tức tưởi một chút thương cảm cũng chẳng có, cứ thế thờ dài chán nản rời quán.

Ra tới xe thấy vợ đang chăm chú nhìn chiếc áo ấy thì có anh chồng mặt mũi đỏ như cà chua chín, ngập ngừng mãi mới thốt lên lời.

-“Mình...mình...mở quà rồi hả?”

Chị Hà giật nảy, chưa kịp thanh minh thì đã thấy chồng gãi đầu gãi tai.

-“Anh...đợt ở Đà Nẵng có đưa đối tác đi mua sắm, ông ấy mua liền hai bộ, một cho chị nhà, một thì bảo anh mang về tặng vợ...nhưng

mà...anh thấy không hợp nên ngại chưa đưa cho mình...”

Bà xã nhìn ông xã ngượng tới mức bối ra bối rối thì hơi tin tin, cố tình đưa mắt xung quanh tìm kiếm, trông ngang ngó dọc mãi mới thấy đúng là có một chiếc hộp màu tím nho nhỏ dưới gầm ghế, nhặt lên thấy bên trong còn chứa thêm một mảnh tam giác ren rúa điệu đà chẳng kém.

-“Vợ không thích à...sao lại ném xuống đó?”

Anh hỏi bất ngờ, chị hơi chau mày nhưng rất nhanh liền tươi cười hiền hoà.

-“Nào có, em lúc nãy thấy cái áo rơi trên ghế nên xem thôi, không biết có cả hộp quà, còn tưởng của cô nào để lại đánh dấu lãnh thổ cơ...”

-“Mình nói gì nghe ghê vậy?”

-“Ôi dào đàn bà có chồng hào hoa phong độ quá nhiều khi hay nghĩ quẩn, mình đừng giận em nhé, là em sai mình ạ.”

Vợ chẳng trách lại còn ngọt ngào khen mình rồi chủ động nhận sai trước khiến chồng thấy bản thân hơi hèn hèn. Bức bối một hồi khó chịu quá có người đàn ông khai thật.

-“Lúc nãy có chở bạn đi ăn sáng, chắc cô ấy nghịch ngợm.”

Mẹ Hến nghe mà nóng hết cả người, đến chín mười chín phần trăm cô này và cô bạn tri kỉ hàng đêm là cùng một người rồi. Ở đâu có kiểu phụ nữ như vậy chứ?

Chị biết mỗi người đàn bà có quan điểm sống khác nhau.

Nhưng bởi vì anh là chồng chị, cũng bởi vì chị là vợ anh nên chị chẳng thể rộng lượng cũng như thông cảm nổi cái kiểu bạn bè tâm giao này.

Hình như người đó không có họ hàng thân thích hay công việc gì quan trọng phải lo hay sao ấy, ban ngày tìm chồng chị đã đành, ban đêm Hến Sò còn đang nghe chuyện cổ tích đã thấy điện thoại ba réo rất ròi.

Hai nàng những ngày đầu còn nũng nịu chút chút, nhưng sau dần các bé như bị dị ứng cấp nặng, cứ nghe chuông kêu bắt đầu cau có xì mặt. Cũng may ba Hậu chiều con, mỗi lần như vậy đều thương lượng hẹn bạn đợi lũ nhóc ngủ đã.

Tiếc rằng thời khắc công chúa nhà anh say giấc nồng thì hoàng hậu lại râm ran bức bối. Chị thử đủ mọi cách, từ soạn giáo án, chấm bài tới lên mạng tìm phim xem mà không thể nguôi ngoai nổi.

Có người vợ bây giờ mới ngắm thế nào là tức nước vỡ bờ. Giây phút đó, việc giữ lòng tự trọng hay hình tượng nhu mì đoan chính cũng chỉ là con muỗi mà thôi.

Mẹ Sò vào nhà tắm, quỵện mình nửa tiếng trong bồn nước sữa dê hoa hồng thơm ngát. Cảm thấy tâm trạng khá khảm hơn một chút mới nhẹ nhàng đứng dậy thay bộ đồ sexy chồng mới tặng, còn không quên xịt thêm một tầng nước hoa ngọt ngào.

Cánh cửa mở ra mới là lúc khó khăn nhất, đúng là có những chuyện cần năng khiếu bẩm sinh thật. Chị ngượng đến mức chân tay luống cuống nên đành phải với thêm chiếc khăn quấn quanh mới dám mò ra phòng khách thủ thi với chồng.

-“Vào giường nói chuyện cho thoải mái mình ạ.”

Anh còn đang hăng say buồn dưa, mãi cười nên bảo không cần rồi xoa xoa tay. Khổ nỗi xoa hơi quá trớn, nhớ gạt cả cái khăn lớn của vợ rơi xuống đất. Chồng nghe tiếng động, vô tình liếc qua thì sững sờ tới mức rơi cả điện thoại.

Lớp ren mỏng manh làm tôn lên đường nét quyến rũ lẫn nụ hoa nhỏ phập phồng kiều diễm. Eo thon cùng cánh sen e ấp thoát ẩn thoát hiện như lời mời gọi khó cưỡng, ai đó ngay lập tức cả người cứng ngắc, gấp gáp kéo vợ ngã nhào vào lòng, những nụ hôn từ trán dồn tới chóp mũi rồi nhẹ nhàng trượt xuống đôi môi đỏ mọng.

Chị không nghĩ được anh lại cuồng nhiệt như vậy, đang định véo nhẹ ông xã ý bảo vào phòng ngủ mà thấy màn hình phía dưới còn hiển thị cuộc gọi, chắc hẳn ai đó vẫn đang nghe thành ra ức chế dồn nén bao lâu nay lại trỗi dậy.

Nguy hiểm nhất là đàn bà khi ghen, ngấm mà chuẩn.

Hiện thực coi trọng lễ tiết như chị Hà mà cũng có ngày nỉ non như mèo nhỏ bên tai chồng.

-“Làm...làm...ở đây...à...mình...”

Chồng nghe giọng bà xã mà như có tia điện chạy thẳng vào tim, da dẻ màu phấn hồng nõn nà trước mặt khiến anh như bị trúng tà, cơ thể khát khao trống rỗng khó tả, không ngừng mơ trớn rong ruổi thân mật.

Chị chưa từng như vậy, chưa từng cùng anh phiêu lưu trải nghiệm cảm giác mới mẻ, chưa từng ngoan ngoãn đến thế. Dù so với người ta cũng chẳng là gì nhưng sự tiến bộ vượt bậc này cũng đủ khiến

chồng hoa mắt chóng mặt, ngán người say đắm vuốt ve, dịu dàng ngắm vợ như một kẻ ngốc.

Ai đó khẽ xoay người bao trọn bà xã, chiếc ghế sofa chặt chội khiến họ dính chặt vào nhau, những điểm nhạy cảm không ngừng cọ xát va chạm. Xúc cảm lạ lùng khiến người chị không tự chủ được mà run lên cầm cập, anh khẽ cười thoả mãn, tham lam náo loạn từng tấc.

Phòng khách ấm áp ngập tràn sắc xuân, ba Hến mãi vui mãi tới tờ mờ sáng mới vội vàng ôm vợ rút quân, mẹ Sò trong lòng nơm nớp chỉ sợ hai nàng thức giấc bắt quả tang thì chẳng biết giấu mặt đi đâu cả.

Chồng luyến tiếc vùi mặt vào cổ vợ hít hà, còn chọc lần sau cố gắng phát huy hại chị cả người lại mềm nhũn. Sáng ra có ông sếp ngồi họp nhưng trộm cười tủm tỉm suốt, lại có cô giáo đối mặt với năm tiết dạy mà hưng phấn thấy lạ, chẳng giống người cả đêm mất ngủ gì cả.

Phải chăng sức mạnh của tình yêu lớn đến vậy?

Lớn tới mức cuối tuần cả nhà đã lên lịch đi sở thú chơi mà chồng nói có việc bận đột xuất vợ vẫn tươi cười dặn anh giữ gìn sức khoẻ.

Hai bé ở nhà chán quá cứ mè nheo nhõng nhẽo hoài. Tầm hai giờ chiều tiện có Tôm Cua nhà dì Hợi qua thế nên tất cả rủ nhau đi công viên nước. Lũ trẻ thích lắm, hò reo mãi thôi, chị Hà bên trên nhìn con mà thấy hạnh phúc theo.

Có dì Hợi là không vừa lòng.

-“Bác Hà đi thay đồ xuống đây chơi đi, lúc này em chuẩn bị hai bộ đồ bơi đó.”

-“Thôi kỳ quặc lắm dì à.”

-“Bác nói thế là bác xia đều em kỳ quặc hả?”

-“Đâu có...mọi người chơi đi...chị không hợp...”

Chị từ chối mà em gái nhất mực rủ rê. Hai bé cũng bò lên làm nũng, năn nỉ chẳng được thành ra cả đám quyết định lôi cái người cổ hủ cố chấp nào đó xuống nước.

Mẹ Hến bị ướt nhẹp, ở bên dưới rồi mới thấy mát mát với cả vui lắm nên dẫn đo mãi rớt cuộc đồng ý vào trong thay đồ bơi. Rẽ tắt hướng nhà gấu, vừa đi bộ qua chiếc cầu tre thì nghe tiếng trẻ con kêu ba Hậu khiến chị giật nảy. Nghĩ bụng cũng buồn cười, đàn bà có khác, hơi chút là lo sợ linh tinh.

-“Ba Hậu...ba Hậu...ba Hậu kiệu Bi...ba Hậu ơi...ba Hậu...”

Đi một lúc thấy tiếng gọi rõ dần, thanh âm hào hức rộn ràng lắm, có bà vợ theo phản xạ tự nhiên liền quay người, giọng của một cậu nhóc chừng ba bốn tuổi.

Quan trọng hơn, ba Hậu của bé, và ba Hậu của Hến Sò, là một người.

Sắc mặt chị dần tái mét, áo quần thấm nước ban nãy bám sát vào người khiến da thịt lạnh toát, trống ngực từng cơn nhức nhối.

Là cơn ác mộng thôi phải không?

Chồng chưa trông thấy vợ, nhưng người phụ nữ đó lại liếc chị rồi khẽ nhếch mép cười khẩy. Lẽ nào cô ấy biết rất rõ về chị?

Lời anh Sáu, lời cô Nguyệt bỗng dưng văng vẳng bên tai, chưa bao giờ chị thấy mình ngu ngốc đến vậy. Phải chăng đây cũng là lý do ông xã không cần con trai?

Cổ họng mẹ Sò nghẹn đắng, chị từng nghĩ, gia đình chị, bốn người rất hạnh phúc. Bây giờ mới nhận ra, gia đình ba người họ cũng viên mãn chẳng kém.

Lạnh.

Buồn.

Đau đớn đến nhói gan nhói ruột, xót xa như bị ai tra tấn rồi sát từng lớp muối vào tim.

Cảm giác này, có ai thấu?

Chương 31

Có người còn chưa kịp tính xem phải làm sao, cứ thế đi về hay ra chào hỏi vài câu thì đã nghe giọng con gái lớn ngọt xơn xớt tim mẹ Hà. Chị gấp gáp quay người ôm bé trở lại chỗ cũ, con còn nhỏ, đáng yêu quá, mẹ không nỡ để bé chứng kiến cảnh đau lòng ấy.

Mẹ Hến lấy lý do bị nhức đầu nên bảo em gái muốn về trước, dì Hợi thấy sắc mặt chị không tốt thì đoán chắc chắn có chuyện gì đó, nhưng khai thác mãi bác không hé nửa lời nên đành thôi, ôm lũ nhóc lên bờ cho về hết.

Hến Sò Tôm Cua mặt xị như cái bị, cũng may trẻ con nhanh quên, các mẹ hứa mua thật nhiều kem là hào hứng ngay. Chị Hà cố ý bảo bọn họ đi đường khác, bởi vậy lúc về cũng không chạm mặt chồng.

Anh Hậu chiều đó tuy đi ăn cánh gà nướng bên ngoài rồi nhưng dầu sao cũng chỉ là lót dạ nên vẫn báo cơm bà xã. Tám giờ tối về tới nơi thấy cửa mở sẵn, bên trong cũng không có tiếng riu rít của các nàng như mọi khi thì hơi hụt hẫng. Ba Hến cất đồ xong xuôi liền ngó quanh nhà đi tìm vợ con.

Chị Hà đang nằm trong phòng các bé, hai nhóc thì im thin thít ngồi cạnh. Thấy ba rồi chúng cũng chẳng thèm lao vào ôm lấy ôm để, đưa lớn giơ ngón tay mập mập lên miệng suýt suýt, đưa út thì bi ba bi ba ngoảnh ra giải thích.

-“Mẹ Hà bị em muỗi bay vào mắt...mẹ Hà bị đau mắt...”

Anh Hậu bật cười, ngồi xuống giường trêu trêu.

-“Muỗi đâu mà muỗi, chắc lúc chiều hai đứa nghịch hư làm mẹ buồn mẹ khóc chứ gì?”

Em Sò ngơ ngác một lúc, rồi hình như sực nhớ ra cái gì đó liền chu miệng chối.

-“Không phải bọn con, là dì Hợi, dì Hợi bảo đẩy mẹ xuống nước nên mẹ mới đau rồi mẹ khóc...dì Hợi hư...”

Chị Hến thấy vô lý liền cãi lại.

-“Đâu Sò nhầm à, lúc đó mẹ có khóc đâu, mẹ cười rồi mẹ bảo vào thay áo quần á, xong mãi lúc chị đi tìm mẹ mới bảo bị muỗi cắn...là muỗi thật đó ạ...mẹ Hà bị em muỗi chích mấy phát liền...xong mẹ Hà bảo nhức đầu về thôi...”

Con vừa dứt lời thì anh Hậu đã thắc mắc hỏi.

-“Hai đứa đi đâu mà xuống nước?”

-“Đi công viên nước...ở gần chỗ nhà anh Khôi ba à...vui ơì là vui ý...”

-“Có lâu đài cổ tích ba nha, có nhà gấu chuông kêu bính bong, có chú lùn đẹp ơì là đẹp...nhưng chưa được chơi hết á...hôm nào ba Hậu đưa mẹ Hà với Hến Sò đi chơi tiếp nha...”

Các nàng càng háo hức khoe bao nhiêu thì ba càng bồn chồn bấy nhiêu. Dẫu biết lỗi của mình ngoài không gọi một cú điện thoại thông báo cho rõ ràng thì cũng chẳng có gì to tát cả nhưng không hiểu sao nhìn trán vợ nhể nhại mồ hôi lại cứ xon xốt.

Không rõ mẹ Sò chiều nay có nhìn thấy không hay chỉ ốm thông thường thôi?

Anh Hậu đỡ dành mãi lũ nhóc mới chịu rời mẹ, ba tắm tấp thay váy hoa xinh xinh cho các nàng rồi bế vào bếp, bón cơm chiều chuộng tụi nhỏ.

Xong xuôi rồi chồng sợ vợ mệt nên ôm con vắt vẻo trên người, vừa đung đưa vừa kể chuyện tới lúc chúng ngủ gà ngủ gật mới đặt xuống giường đắp chăn cẩn thận, đồng thời đem luôn bà xã về phòng.

Lúc mẹ Sò thức giấc đã là mười một rưỡi, chị nhớ rõ ban nãy nấu cơm xong định bụng nằm chơi với con một lúc mà, thế nào lại ở đây cơ chứ?

Chồng chẳng biết về từ bao giờ nữa, vừa sờ sờ trán vợ vừa thờ phào nhẹ nhõm.

-“May quá hết sốt rồi.”

Ông xã nói rồi lật đặt vào nhà tắm cất khăn mặt và chậu thau con. Chị nhìn theo bóng lưng chồng, đoán chắc người ta chăm con chu đáo thì thấy an lòng. Tính ra ba Hến là người đàn ông ngọt ngào, khi xưa chị ở cũ anh cũng chưa từng nề hà việc gì cả.

Càng ngẫm càng thấy tủi, hoá ra trên đời chẳng có việc gì là hoàn hảo.

Ngay trong lúc mắt chị ươn ướt thì anh chui vào chăn cùng, giọng điệu đều đều.

-“Hôm nay lúc đầu đúng là có hợp thật nhưng về sau sếp tổng bạn nên thôi, bạn anh nhờ đưa con đi công viên nước chơi, xin lỗi vì

chưa gọi điện về báo lại cho vợ.”

Chỉ đơn giản vậy thôi sao? Anh thì bình tĩnh quay sang ôm vợ, ngược lại chị ức chẳng thể kiềm nổi.

-“Mình à...em nào có phải bù nhìn...giữa anh và cô ấy...kẻ ngốc cũng nhận ra hai người không phải quan hệ bạn bè thân thiết bình thường...nếu mình còn chút nể tình người vợ này thì làm ơn đừng giấu em nữa...”

Anh Hậ nghe bà xã thắc mắc thì chợt thấy buồn buồn, chuyện đã qua lâu rồi, quá khứ đau lòng lúc nào cũng chôn giấu thật sâu, chưa từng muốn nhắc lại.

Ba Hến nhìn mẹ Sò, tự nhắc nhở đây là người phụ nữ đã bên mình từ những ngày tháng khó khăn nhất, là mẹ của hai cục bông nhỏ đáng yêu nhất trên đời, là người tần tảo sớm hôm lo cho anh, cho con.

Có lẽ chồng với vợ, đôi khi chia sẻ một chút cũng tốt. Anh đặt lại gối, chọn tư thế nằm thoải mái nhất rồi kéo bà xã vào lòng, trầm ấm mở lời.

-“Hi vọng nghe xong vợ sẽ không buồn.”

-“Em không dám hứa...nhưng em sẽ cố...”

Chị nhẹ nhàng đáp, anh thở dài nhớ về một ngày xa xưa.

-“Cô ấy tên Liên, thời đại học bọn anh cùng lớp. Mình biết là tính anh hiếu thắng rồi đó, tính Liên còn hiếu thắng gấp năm gấp bảy. Hồi năm nhất học đại cương hay ngồi cùng bàn xong cãi nhau hoài luôn. Năm hai phân khoa chuyên số thế nào bọn anh đều đủ điểm để vào CNTT,

rồi cùng hoạt động trong liên chi đoàn. Từ đó có duyên gặp gỡ thường xuyên hơn, hiểu nhau rõ hơn rồi yêu nhau...”

-“Tình yêu sinh viên chắc là đẹp lắm phải không mình?”

Anh nghe giọng vợ nghèn nghẹn liền cố ý đan tay qua tóc chị xoa xoa, mãi sau mới kể tiếp.

-“Ừ, hồi đó tuổi trẻ dại dột. Bọn anh gà mờ không biết dùng biện pháp, tới năm ba thì nhỡ dính. Ba mắng anh kinh lắm, nhưng vẫn vì con mà muối mặt sang bên đó hỏi cưới. Khổ nỗi gia đình cô ấy không chấp thuận vì nhà anh nghèo, sau đó sức khoẻ Liên yếu nên cũng không giữ được em bé, hai đứa còn ôm nhau khóc cả tối. Rồi hè năm tư thì đột nhiên anh nhận tin nhắn cô ấy báo chia tay đi, lúc đó tưởng Liên giận dữ đơn giản như mọi khi thôi nên anh không để ý lắm. Hồi ấy còn đang mài đi thực tập, căn bản mong giền dưa bản thân để tương lai có thể lo cho người ta tốt hơn. Nào có ngờ mấy tuần sau có thời gian rảnh qua nhà tìm thì hàng xóm nói Liên ra nước ngoài lấy chồng, cả gia đình cũng sang đó định cư rồi. Anh khi ấy chỉ là một thằng sinh viên quèn, tiền không có lại còn bị đá, cuộc sống bết tắc đến ngọt thờ...”

Mẹ Sò lén lút lau nước mắt, chẳng hiểu sao mọi việc qua lâu rồi mà vẫn thấy đau lòng cho ông xã thế này. Anh Thanh từng thất tình chị nên chị hiểu mà, không rõ ngày đó anh làm cách nào mà vượt qua?

-“Anh mới gặp lại Liên từ đợt tháng Giêng trong lần đi họp lớp. Ngày trước hận bao nhiêu thì giờ thương bấy nhiêu. Hoá ra ngày xưa ba Liên bệnh nặng nên lúc đó cô ấy không có sự lựa chọn nào khác, bắt buộc phải lấy người ta để có tiền chữa trị. Chồng Liên là người cổ hủ, khi phát hiện ra vợ không còn trinh tiết thì thường xuyên đánh đập. Hai người giờ li dị rồi, Liên mang theo con trai về nước. Vì xưa chưa học hết nên cũng không kiếm được việc gì tốt cả, giờ chỉ ở nhà

bán hàng online.”

-“Em nghe bé gọi mình là ba mình à...”

Có thể hỏi vậy sẽ khiến anh chạnh lòng, nhưng hơn ai hết, chị rất muốn biết sự thật.

-“Ừ, bé con từ nhỏ đã thiếu tình cảm của cha. Nó gặp anh là gọi ba miết, anh không thích việc đó nhưng vì thương thương nên cũng chẳng cấm. Với lại hoàn cảnh của họ ra như thế này cũng là lỗi ở anh, nếu ngày đó có thể giữ được đến đêm tân hôn thì tốt. Chả nhẽ mình nghi nó là con rơi của anh? Chỉ cần nhìn màu tóc cũng biết mà.”

Gia đình anh Hậu rất lạ, từ ba Hải, mấy người con rồi tới các cháu đều có tóc màu nâu đen chứ không phải đen nhánh như đa số người bình thường. Tiếc rằng lúc đó cuống quá chị cũng chẳng để ý màu tóc của bé.

Tuy nhiên nếu anh đã nói vậy thì chắc là đúng, thời đại nào rồi cơ chứ, xét nghiệm ADN một phát là trắng đen rõ ràng, người làm công nghệ thông tin như anh chắc chẳng ngu ngốc mà gian dối đâu.

Mới đầu nghe ba Hến không gửi thẳng cu bên ngoài vì mẹ Sò mừng mừng, mà sau càng ngẫm càng thấy đau lòng. Chị cũng chẳng hiểu rõ mình nữa, chỉ là chị mong anh gặp họ vì thương con hơn là chấp nhận sự thật, anh còn tình cảm với người mẹ.

Lấy hết can đảm, có người vợ thủ thỉ hỏi chồng.

-“Mình...còn yêu chị ấy...phải không?”

Dù là một câu dối lòng thì chị Hà vẫn muốn nghe. Nhưng anh lại lảng

tránh không trả lời, chỉ đơn giản bảo đừng lo lắng, anh đã cưới chị thì cả đời sẽ có trách nhiệm với chị.

Hai cái từ trách nhiệm, nghe sao mà nó nặng nề?

Thử hỏi trên đời này, có bà vợ nào muốn chồng bên mình chỉ đơn giản vì nghĩa vụ?

Sau đêm ấy rồi ba Hến mẹ Sò không nhắc lại chuyện đó nữa, chỉ là giữa hai người dường như có sự xa cách vô hình.

Chồng chia sẻ tất cả rồi nên mỗi lần người cũ gọi là vô tư bảo vợ luôn, lúc thì anh nói chuyện với Liên nhé vợ, khi lại Liên gửi lời hỏi thăm vợ, thỉnh thoảng thì thằng Bi bị sổ mũi, anh qua đó lát rồi về.

Chị ngậm đắng giữ hoà khí trong nhà, nhiều bận tức điên người mà lại cố nén xuống. Lời chị dâu dặn chị vẫn còn nhớ, bác nói tìm cơ hội mấy người gặp mặt đi đã xem cơ sự tới đâu rồi, bác bảo thím cố gắng bình tình đợi tôi đi công tác về hai chị em bàn bạc kỹ càng.

Nóng nảy là hồng chuyện.

Chị biết, mọi khi chị chịu đựng rất giỏi.

Nhưng chị cũng chỉ là con người thôi, tích tụ lâu ngày thành ra giống như núi lửa vậy, lúc nào cũng muốn phun trào.

Kiên nhẫn thủ thỉ ngọt ngào với chồng, mời mời cả miệng mới có dịp khách quý hạ cố đến thăm. Cả chị Liên và bé Bi đều ăn mặc rất sang trọng, đối lập với hình ảnh giản dị của chị Hà cũng như Hến Sò.

Anh Hậu dắt người cũ đi tham quan nhà cửa. Vợ anh thì rủ hai con ra chơi với Bi, thấy bảo bé kém Hến mấy tháng thôi mà gầy quá, nhìn

qua còn tưởng bằng tuổi em Sò.

-“Hến chào em Bi đi con.”

Chị Hến ngoan ngoãn nghe lời mẹ, chìa tay ra nắm tay em Bi cười tí tít mắt.

-“Chị chào em Bi, chị là chị Hến, đây là em Sò. Vào nhà chơi búp bê với bọn chị đi...”

-“Tránh ra, cái đồ quê một cục.”

Phản ứng của thằng bé khiến chị sốc gần chết. Hến Sò bị quát mếu máo hỏi mẹ quê là gì, mẹ Hà vội thơm má con rồi nhẹ nhàng bảo.

-“Quê là quê hương, em bé mệt nên câu đó chứ không phải em hư đâu, hai đứa vào phòng chơi trước nha.”

Các nàng đi rồi mẹ mới quay sang hỏi khách quý.

-“Bé Bi, con nói cô nghe sao con lại bảo các em quê?”

-“Vì các em mặc đồ như giẻ rách á, cô cũng thế.”

Với người bình thường chắc ức mà chết, nhưng với cô giáo Hà thì khác, cậu nhóc này cũng chỉ như một học sinh khó bảo. Với lại suy cho cùng tụi nhỏ thì biết cái gì chứ, chẳng qua là vô tình học xấu ở đâu đó thôi.

Chị xoa đầu thằng bé, dịu dàng khen.

-“Cu Bi có quần áo đẹp thật đó. Trông con phong độ quá à, ai mua đồ cho con thế?”

Với bọn trẻ, nguyên tắc đầu tiên là phải ngọt.

-“Là ba Hậu ạ.”

-“À, vậy à. Ba Hậu cũng mua áo đẹp cho chị Hến em Sò nha. Không tin con vào tủ mà xem. Nhưng đang ở nhà mà, mình phải mặc áo quần sao cho mát mẻ thoải mái nhất chứ nhỉ? Bi nói thật cô nghe con mặc nhiều đồ như vậy có thấy nóng với ngứa ngáy không?”

Sở dĩ chị hỏi thế vì thấy cổ thằng bé đỏ rục những vết gãi. Trẻ con đúng là dễ bảo hơn người lớn, ít ra thì chúng luôn sống thật với cảm xúc mình, Bi nghĩ nghĩ một lúc rồi gật đầu.

-“Thế để cô Hà bỏ bớt áo khoác ra nhé, rồi Bi vào trong kia chơi với Hến Sò thì chơi, còn không thì ở ngoài này cô mở đĩa pokemon cho Bi xem...”

-“Dạ.”

Bi được thoát đồ sượng hết cả người, ba đứa mới đầu còn ngại mà lúc sau đã thân ơ là thân rồi.

Chị Hà cười cười rồi vào bếp chuẩn bị cơm đãi khách. Một lát thì chị Liên cũng vào theo, hỏi có gì cần giúp đỡ thì cứ bảo chứ chơi không hoài cũng chán.

Mẹ Sò chưa kịp từ chối thì mẹ Bi đã nhìn thấy trên bếp có chảo dầu sôi, miếng ba chỉ cũng chuẩn bị sạch đẹp cạnh đó, liền tốt bụng giúp vợ anh Hậu chiên thịt.

Khổ nỗi chị vụng, lại đặt ngay phần bì xuống trước khiến nó nổ tanh tách, dầu mỡ không nể tình bắn tung toé vào hai mẹ.

Chị Liên bị đau kêu oai oái, anh Hậu từ ngoài vôi vàng nhảy vào, sốt sắng cầm tay chị đưa lên vôi xả nước lạnh, miệng còn không ngừng trách móc.

-“Dặn em bao nhiêu lần rồi, đã không khéo thì đừng bao giờ vào bếp.”

-“Người ta xin lỗi mà.”

Giọng chị như mèo con làm nũng, anh vẫn chưa hết bực mình.

-“Em xem này, da dẻ kiểu này thì bao giờ mới lành được...”

Có bà vợ ngây người nhìn bàn tay cũng bị bỏng đến đỏ rục của mình, sống mũi cay cay. Rõ ràng chồng chị cáu người ta cơ mà, có sao chị vẫn thấy ngọt ngào trong đó?

Cơm còn chưa ăn, vì đâu cổ họng đã thấy đắng nghẹn đến thế này?

Chương 32

Tiếng dầu mỡ xì xèo đan với tiếng nổ lụp bụp ngày một to khiến bà vợ nào đó bừng tỉnh, vội quay lại tắt bếp. Đôi bạn kia lờ qua tiếng lại chán chê thì rủ nhau sang phòng khách xem tivi. Đúng là có những người hợp tính, gặp nhau cười khanh khách như pháo nổ.

Chị Hà lững thững ra vòi xả nước mát, đoạn với lấy đôi găng tay mỏng xỏ vào rồi tiếp tục nấu ăn dọn dẹp.

Hến Sò đang chơi vui bỗng dừng hai cái mũi khìn khịt hít lấy hít để, ngửi thấy mùi hành phi với nem lụi nướng thơm lừng thì háo hức lắm, rủ cả Bi chạy vào bếp với mẹ.

-“Mẹ Hà ơi cho Hến ăn nem nướng...”

-“Cho Sò nữa...cho Sò nữa nha mẹ Hà...”

Mẹ nhìn các nàng cười hiền, gấp cho mỗi đứa một xiên. Hai chị em vừa thổi vừa ăn thích ơi là thích. Bi lúc đầu còn ngại nhưng thèm tới mức nước bọt ứa cả ra rồi nên chẳng làm khách nữa, lén lút cắn một miếng.

Uầy nem lụi ngày ngày ngon ngon, cu cậu chén tìn tĩn hết cái đó mà chẳng chẳng thoả mãn gì, liền bắt chước chị Hến em Sò xin thêm cái nữa.

Thằng bé đang chén vui vẻ thì có tiếng quát khiến nó giật nảy.

-“Bi! Ai dạy con ăn vụng trước bữa như vậy? Con xem lại bản thân

mình xem có giống cái bọn vô giáo dục ở tầng lớp thấp không hả?”

Bé Bi rơm rớm, Hến Sò hơi hoảng, theo phản xạ nép hẳn vào người mẹ. Chị Hà xoa đầu con cười cười cho bọn trẻ bớt sợ rồi nhỏ nhẹ bảo chị Liên.

-“Là lỗi của em, em cho bé ăn, chị đừng mắng cháu.”

Mẹ Bi cáu lắm nhưng ngẫm lại thôi cũng chẳng chấp cái loại đàn bà văn hoá lùn suốt ngày chỉ biết quanh quẩn trong xó bếp làm chi. Ngó thấy bàn ăn đã dọn đầy đủ chị liền quay ra phòng khách gọi anh Hậu vào dùng bữa.

Không khí vui vẻ lắm, mấy đứa nhóc ngồi ngoan ngoãn khoanh tay trên bàn. Hến Sò lúc nào chả tíu tít, Bi thì lâu lắm rồi mới được ăn cơm với nhiều người như vậy, thằng bé phấn khởi mời to thật to.

-“Con mời ba Hậu mẹ Liên, con mời cô Hà, em mời chị Hến, anh mời em Sò ăn cơm.”

Anh Hậu, chị Liên và chị Hà đều khen bé ngoan, chỉ có Hến Sò là bốn mắt tròn xoe long lanh nhìn nhau, ngờ mất mấy giây mới ngoảnh lại thắc mắc.

-“Ớ, sao anh Bi gọi ba Hậu là ba thế?”

Người lớn chưa kịp nói gì thì trẻ con đã nhao nhao hết cả lên.

-“Anh vẫn gọi từ xưa tới nay mà Sò.”

-“Nhưng...nhưng...ba Hậu là ba của Sò mà...với chị Hến nữa...ba Hậu mẹ Hà mà...”

-“Hai người là ba Hậu mẹ Hà, còn Bi là ba Hậu mẹ Liên đó.”

-“Không được, chỉ có ba Hậu mẹ Hà thôi á...nhất định không được...”

Anh Hậu thấy lũ nhóc bắt đầu cãi cọ đỏ mặt tía tai thì ngọt nhạt gấp cánh gà cho các bé, dỗ dành tụi con ăn cơm đi. Bi ngoan ngoãn nghe lời, khổ nỗi hai đứa con gái của anh bướng quá thể đáng, đứa em một câu đứa chị một lời đua nhau chất vấn.

-“Ba Hậu ơi, anh Bi cũng là con ba à?”

-“Sao hôm nọ ba bảo không được gọi bác Thanh là ba đó, xong ba bảo Hến Sò chỉ được làm con của ba, với cả ba còn bảo ba chỉ là ba của Hến Sò thôi á...Hến nhớ rõ ràng thế mà...”

-“Đúng rồi, em cũng nghe như vậy nha, anh Bi nhầm rồi, đến ba mình còn không biết à, cuối tuần cô giáo sẽ không phát phiếu bé ngoan cho anh đâu, lêu lêu.”

Bi bị hai con tiểu yêu dồn cho đến nỗi phát mếu. Mẹ Liên xót con quay sang gắt gỏng.

-“Hai đứa có thôi đi không hả? Gọi một tý có sao mà lảm chuyện, con gái con nừa đánh đá cá cày chẳng ra cái thể thống gì cả.”

Hến Sò đang riu rít tự nhiên sững sờ rồi òa khóc nức nở. Sếp Hậu giận sôi cả máu, nếu không vì một đám lít nhít trước mặt chắc xách cổ chị Liên ra cãi nhau luôn rồi.

Nhà anh Hậu chị Hà, chồng cứng con gái như cứng vàng, vợ làm giáo viên lại cực kì dịu dàng trong cách giáo dục, bởi thế nên chưa từng nặng lời với các nàng bao giờ, chuyện gì cũng đều nhẹ nhàng

khuyên bảo, hoạ hoãn lắm mới nghiêm giọng một chút thôi.

Ba Hến xót con, vội vàng ôm hai đứa vào lòng dỗ dành nịnh nọt. Mẹ Bi thấy thái độ người yêu cũ khác hẳn liền ngay lập tức xuống nước.

-“Trội ôi cô thương...cô thương...cô nói vậy cũng là muốn tốt cho Hến Sò thôi mà...thôi ngòi xuống ghế cho ba Hậu con còn ăn cơm...”

-“Ừ ừ...ừ thích...ba Hậu đút nha...hôm nay ba Hậu lại đút nha...”

Em Sò phụng phịu, anh Hậu chiều con gái liền gật đầu. Chị Liên bực lắm mà vì ai đó nên vẫn phải nén xuống.

Nghĩ mà thương anh ghê gớm, chị ở trong cái nhà này chưa đầy một ngày đã sắp phát hoả rồi, không hiểu những năm tháng qua anh làm sao mà chịu đựng được?

...

Tối muộn đúng ý chị, anh Hậu đưa hai mẹ con về. Chỉ bực mình ở chỗ hai con quý cái đòi đi theo làm mất cả vui.

Chị Hà rửa bát xong xuôi mới tháo găng tay, vết bỏng không được chăm sóc kỹ thành ra phỏng rộp đau rát. Vừa mới định rửa lại để đi thoa thuốc thì nghe giọng ba chồng gọi liền vội vàng chạy ra mở cửa.

-“Ba, sao ba lại sang tầm này ạ?”

-“Rồng không thăm tôm thì tôm đành phải sang thăm rồng chứ sao? Tay mẹ Sò làm sao thế?”

-“Dạ là con sơ suất thôi ạ, ba vào nhà chơi để con đi gọt hoa quả.”

-“Thôi khỏi cần, Hến Sò ơi ra ông cho kẹo này.”

Chị nói khéo nhà con cho hai bé đi chơi rồi với dạo này bận quá chẳng có thời gian qua nhà, ông Hải hơi thất vọng nhưng vẫn nhẹ lời khuyên nhủ, bảo thôi bà Mây già rồi lắm lắm, mấy đứa đừng để bụng giận dai.

Hai người ngồi nói chuyện một lát thì ba con nhà Hến Sò về, hai bé tíu ta tíu tit sà vào lòng ông, vừa vuốt râu vừa cười đùa. Anh Hậu thì chưa tháo được cái giày ra đã bị ba mắng xối xả.

-“Anh Hậu từ ngày lên giám đốc khác hẳn nhỉ? Oai gớm! Con Hà nó nấu cơm thì cũng phải biết đường mà rửa cái bát, không rửa được thì cũng đứng cạnh úp hộ cho tình cảm. Đằng này vợ bồng nặng mà ăn xong một cái vẫn cắp mông đi chơi được mới sợ chứ, tôi cũng đến chịu anh rồi, làm chồng kiểu gì không biết?”

Các nàng nghe ông nói thì mắt tròn mắt dẹt quay sang ngó mẹ, xong rồi cuống quýt xoa thổi hỏi thăm. Anh Hậu liếc mắt thấy vết bồng của bà xã thì hơi sốc, không hiểu bị từ lúc nào mà anh chẳng hề hay biết gì? Tuy nhiên vì ngại ba ở đây nên có ông con trai cố ý lảng tránh vấn đề.

-“Vâng, con biết rồi.”

-“Cái gì anh chả biết, có thực hiện hay không mới là quan trọng.”

Chị Hà lên tiếng đỡ lời cho chồng, ông Hải ngồi chơi một lát với cháu tới mười rưỡi thì về. Con đòi chở ba mà ông không chịu, cứ nhất định muốn tự đạp xe cho khoẻ.

Người già nhiều khi ương bướng hơn cả trẻ nhỏ, anh Hậu cũng đành chịu, thay áo quần tắm rửa xong mới quay ra mở lời hỏi vợ.

-“Tay mình sao thế?”

-“Em ạ...vừa nãy chiên lại mấy cái nem không cẩn thận bị bỏng...”

Mẹ Sò lấp liếm cho cả hai đỡ khó xử, ba Hến biết thừa vợ nói dối nhưng vẫn giả tin bỏ qua. Vết thương của bà xã phồng phồng rộp rộp chứ đâu phải mới bị, chắc là do vụ rán thịt ba chỉ của Liên rồi, mà lúc đó thấy cô ấy kêu oang oảng, vợ thì vẫn bình thản nên anh tưởng chị không sao.

Giá kể chị trách móc hay hờn dỗi thì tốt, ít nhiều tâm lý anh cũng thoải mái hơn. Khổ nỗi cái người này một câu làm nũng cũng chẳng thèm khiến chồng áy náy khôn nguôi.

-“Còn...còn...đau không hả mình?”

Ông xã buột miệng hỏi vợ, hỏi xong mới thấy bản thân ngu ghê gớm, có phải mình đồng da sắt đâu mà không đau? Vậy mà chị Hà cũng lắc đầu như đúng rồi ấy.

Chồng thờ dài, lật đật trở dậy tìm tuýp thuốc xoa cho vợ. Hình như bà xã bị xót, nhưng anh cũng không thấy chị kêu ca phàn nàn gì cả, chỉ là hơi mím môi thôi.

-“Mình và Liên đối lập hẳn với nhau. Mình nhìn bên ngoài tưởng hiền lành dễ bắt nạt nhưng bên trong lại vô cùng mạnh mẽ, Liên thì ngược lại, trông cô ấy hổ báo thế thôi chứ dễ bị tổn thương với hay khóc nhè lắm.”

Chị nghe ông xã phân tích mà cười khổ. Trên đời này có người đàn bà nào muốn mạnh mẽ đâu? Nhưng lòng của người đàn ông không hề hướng về họ thì yếu đuối để ai xem?

-“Mình thấy Liên là người như nào?”

-“Em thấy thế nào quan trọng sao?”

Anh Hậu chẳng đủ tinh tế để nhận ra sự chua xót trong giọng vợ, rất ngây thơ gật đầu, bảo rằng bạn của chồng thì cũng là bạn của vợ chứ. Chị Hà đành nhỏ nhẹ tâm sự.

-“Em...thì là em ngưỡng mộ thôi...được chồng em thương nhiều như vậy...thực sự rất tốt số...”

-“Tốt số gì đâu, cô ấy cũng khổ lắm chứ. Lấy chồng mà lận đận, anh đoán cũng tại cái tính nóng nảy dễ bốc đồng nên chẳng ở được với ai lâu cả, chắc phải lấy người cực hiền và yêu thì gia đình mới yên ấm được. Nói đi cũng phải nói lại, Liên thuộc dạng người tốt tính hiếm có mình ạ, ngày xưa có đợt anh ghét cay ghét đắng ấy chứ, nhưng rồi một hôm tình cờ phát hiện cô ấy đem thức ăn ở nhà cho mấy con mèo hoang thì có thiện cảm hẳn ra...”

Người ta nói đàn ông vô tâm, thật chẳng sai chút nào.

Có anh chồng cứ vô tư kể này kể nọ, hết chuyện năm nhất tới năm hai rồi vòng qua năm ba mà chẳng để ý lòng vợ đã nấu nê đến mức nào rồi.

Đợt ấy mẹ Sò buồn lắm, chẳng trách ba Hến, chỉ trách bản thân mình thôi. Xưa kia anh hỏi cưới đã nói rõ ràng chưa yêu và chưa chắc đã yêu rồi mà chị vẫn cứ cố đâm đầu vào.

Căn bản ngày ấy còn trẻ, vẫn mộng mơ lắm, cứ ngỡ nếu mình hết lòng hết sức với ai đó, rồi sống chung với nhau ngày qua ngày thì rồi kiểu gì cũng có thiện cảm.

Thời gian trôi qua, thiện cảm có, thương cũng có.

Nhưng lòng người phụ nữ lại tham lam muốn nhiều hơn thế. Đem lên mạng tâm sự thì người ta chửi chị ngu, nói cái loại đó thì còn níu kéo làm gì, giải thoát đi cho nó nhẹ nợ.

Ừ, chị cũng thấy mình ngu thật.

Mà biết làm sao đây? Khi mà chị còn yêu anh nhiều nhiều lắm, khi mà chị không hề muốn Hến Sò phải lựa chọn giữa ba và mẹ, chẳng nhẽ tâm phá hoại đi hạnh phúc bao lâu nay mình dày công vun vén.

Có chị vợ rơi vào bế tắc cực độ, dạo gần đây mặt mũi lúc nào cũng xanh xanh. Chồng nhìn vợ mà xót, nghĩ bà xã ở nhà nhiều mù người rồi nên nhân chuyến công tác đi Thái Lan nửa tháng thì đăng ký cho ba mẹ con sang cùng mấy ngày cuối luôn.

Hai cục bông nhỏ thích ơ là thích, háo hức chạy ra chạy vào đếm từng giờ, nhát nhát lại hỏi mẹ sắp tới ngày đi máy bay sang với ba Hậu chưa. Chị Hà nhìn lũ nhóc mà cũng vui lây theo.

Mà đúng là trẻ con, ở nhà thì hứng, tới lúc đi thật rồi thì bị say với cả nhọc người nên phụng phịu đòi xuống hoai. Chị phải dỗ mãi sắp được gặp ba rồi chúng mới phấn chấn thêm một chút.

Đợi mãi đợi mãi máy bay mới hạ cánh, Hến Sò sung sướng chạy tíu tíu theo mẹ tìm ba. Ngặt nỗi ngóng mãi chẳng thấy ba đâu, các nàng xì hết cả mặt.

Chị Hà đoán anh mắc chút công việc nên dắt con vào phòng chờ. Hai đứa nhọc ngủ thiếp đi trong lòng mẹ, lúc dậy thì kêu đói nặng xì ngậu, chị đành phải mua tạm đồ trong sân bay cho tụi nó.

Mà khổ, con ăn không quen, đứa lớn đứa bé thi nhau nôn oẹ khiến mẹ lo tái cả mặt, tìm điện thoại gọi chồng thì mãi chẳng liên lạc được hại chị càng thêm cuống.

Một tiếng.

Hai tiếng.

Rồi ba tiếng.

Hến Sò khóc hoài, anh trước giờ vốn chu đáo chứ chưa từng như này, chị từ lo cho con giờ chuyển thêm lo cho chồng, thậm chí cầu mong mọi việc vẫn ổn. Ngay lúc chị đang tính tìm khách sạn nào gần gần để nghỉ tạm thì có điện thoại của ông xã.

-“Mình à, anh bận chắc không ra đón được ba mẹ con đâu, mình bắt taxi nhé, địa chỉ anh sẽ nhắn tin sau, có gì mình đưa cho lái xe là họ tự biết.”

-“Dạ, mình vẫn khoẻ chứ?”

-“Anh khoẻ, mình cho anh nói chuyện với hai con.”

Chị Hà đưa máy cho Sò, hai đứa đang dặt dẹo mè nheo mà nghe giọng ba một cái tươi tỉnh hẳn lên, nói cười khúc kha khúc khích.

Ba bảo ba yêu Hến Sò nhiều lắm nha, hện lát gặp lại. Ba Hậu vừa bai bai xong thì máy mẹ Hà lại kêu, chị bận xách đồ nên bảo con nhắn nghe với mở loa ngoài luôn giúp mẹ.

Bé Hến ngoan ngoãn cầm máy, cái giọng cô gì quen ơ là quen, cô chào hỏi qua vài câu rồi bảo mẹ.

-“Em à, bé Bi nhà chị ăn đồ Thái không quen nên bị nôn mửa phải đưa vào bệnh viện, chị mượn tạm anh Hậu nhà em một chút nhé.”

Chị Hà nghe mà điếng cả người. Ước chi bây giờ mình mới chỉ mười tám đôi mươi, nếu vậy chắc chị sẽ bỏ tất cả để mua vé sớm nhất quay về nước.

Mà ước thì cũng chỉ là ước mà thôi.

Nhìn các con mệt mỏi cả quãng đường dài, mong mỏi được gặp ba, háo hức được đi chơi, nước mắt mẹ ứa, tim mẹ bỗng dừng thất lại.

Mẹ đau, nhưng mẹ thà nhẫn nhịn một mình chứ không muốn làm những đứa con thơ ngây kia chịu bất cứ tổn thương nào cả.

Thế mới nói thế gian này, bao la rộng lớn nhất, vẫn là lòng mẹ.

Chương 33

Ngày hôm đó Hến Sò được mẹ Hà gọi xe đưa về khách sạn nha, mẹ tắm tấp cho hai em, thay váy hoa rực rỡ như công chúa ấy.

Thế rồi mẹ dắt hai đứa tới quán ăn sang trọng ơ là sang trọng, gọi những món đắt tiền nhất. Bàn có ba mẹ con thôi mà tới mấy cô chú đứng cạnh phục vụ ý, thức ăn trong đây ngon hơn ở sân bay nhiều, các nàng tôm ta tôm tèm hết đĩa này tới đĩa khác mà chẳng bị nôn hay dị ứng gì hết.

Xong rồi không như những lần trước nằm trong phòng đợi ba Hậu, mẹ cho hai công chúa đi chơi khắp cái khu đấy luôn, mẹ còn cùng tụi nhỏ đua nhau gấp gấu bông cơ.

Mẹ Hà chơi giỏi lắm, gấp được em gấu trúc to bự, Hến cười tít hết cả mắt. Mẹ cũng gấp thêm thỏ con đáng yêu cho Sò. Hai đứa nhảy chân sáo theo mẹ mà hí ha hí hửng, tíu tít nịnh nọt.

-“Mẹ Hà là số một nha.”

-“Yêu mẹ Hà nhất...yêu ơ là yêu ý...mẹ Hà thơm Sò một cái đi...”

-“Thơm Hến nữa nha mẹ...”

Hai em ngọt xớt nũng nịu làm mẹ khẽ cười, dường như mọi muộn phiền đều tan biến. Mẹ thơm chùn chụt lên má phúng phính rồi tung tăng dắt con đi thăm thú nơi này nơi kia, mãi tới tối muộn mới thềm về khách sạn.

Sếp Hậu về gần hai mươi phút rồi mà chẳng liên lạc được với vợ con, ngồi trong phòng đợi lửa giận cứ ngùn ngụt. Đã thế Hến Sò trông thấy anh lại còn phớt lờ mới choáng chửi, ba xuống nước chạy ra gọi mà các nàng trốn chui trốn lủi sau lưng mẹ, không chịu ôm hôn như mọi khi.

-“Sao thế? Hai đứa như vậy làm ba buồn lắm đó.”

Giọng ba rầu rĩ làm em Sò mũi lòng quay lại, chị Hến thì cứng rắn hơn, thủ thủ vào tai Sò cái gì đó rồi hai đứa gật gật đầu, chạy vù lên giường đắp chăn.

Mẹ Hà nhìn bọn nó giở thói trẻ con thì cười khổ, ai bảo thường ngày chồng chiều chúng quá nên sinh hư rồi.

-“Sao anh gọi mình không được? Có biết anh lo như nào không? Ba mẹ con lạ nước lạ cái nhớ đi lạc thì sao? Có gì phải đợi anh về chứ?”

Hay.

Đúng là đàn ông, vô tư quá thể đáng.

Vợ ngậm đắng, giải thích máy hết pin rồi xin lỗi ông xã cho xong chuyện. Đoạn, chị bỏ xuống spa bên dưới nằm một lúc xả stress. Được cái khách sạn anh thuê cũng khá ổn, nhân viên phục vụ 24/24, thái độ thân thiện hoà đồng, dịch vụ cũng rất tốt.

Anh Hậu thì cũng chẳng có tâm trí mà để ý vợ nữa, hai con cứ như vậy khiến ba ảo não dễ sợ. Bao nhiêu ngày xa cách mong nhớ mà giờ gặp lại chúng nở lòng nào lạnh nhạt vô tình thế chứ?

-“Hến Sò chui ra được không? Giận ba cái gì à?”

-“Ba Hậu đi ngủ đi, bọn con phải ngủ đây, ngủ sớm mới là bé ngoan.”

Em Sò ra vẻ hiểu biết, ba em thì vẫn rất kiên trì.

-“Thế ba ngủ chung với nha.”

-“Ừ ừ, ba ra chỗ khác đi, ba ra giường ba đi, ngủ chung là sập giường đó.”

-“Không, giường này xịn lắm không sợ sập đâu, hai đứa không thương ba nữa à?”

Chị Hến nghe ba hỏi thì trề cái môi ra phản đối.

-“Đâu phải bọn con không thương ba Hậu đâu, là ba Hậu không thương Hến Sò, ba Hậu không thèm ra sân bay đón bọn con nha.”

-“Ba bận việc mà, nhiều công việc lắm, phải đi làm mới có tiền nuôi Hến Sò chứ.”

-“A a bắt quả tang ba Hậu nói phét nha, ba Hậu đâu bận việc đâu, ba Hậu đi với Bi cơ mà, rõ ràng con nghe thấy thế á, cô gì điện thoại cho mẹ ý, bảo là mượn tạm nha. Ba Hậu hư rồi, cuối tuần này ba Hậu không có phiếu bé ngoan đâu.”

Có ông bố bị con gái bóc mẽ đến điếng người. Biết lỗi nhận sai rồi nịnh nọt đủ kiểu mà các nàng mãi không tha, rốt cuộc đành đợi tới lúc bà xã về để xin cứu nguy.

Chị Hà nhìn chồng thấy tội tội liền động lòng trắc ẩn, vừa kéo chăn của hai con vừa dỗ dành.

-“Hai đứa nghe mẹ nói này, hôm nay Bi ốm thì ba phải đưa Bi vào

bệnh viện là đúng rồi mà. Ba làm việc tốt sao hai đứa lại trách rồi giận ba thế?”

Bé Sò tròn mắt ngây thơ, nghĩ nghĩ có vẻ hơi hối lỗi. Ngược lại bé Hến không phục chút nào, quay ra chất vấn.

-“Người khác đưa Bi đi bệnh viện cũng được mà...ba đi với Bi xong ba bỏ mẹ con mình ở sân bay ý...sau rồi ba còn nói dối ba bận việc...ba Hậu là hư lắm rồi á...Hến mà méc ông Hải là ba Hậu sẽ bị đánh đòn...”

-“Thôi mà, sao Hến trẻ con quá vậy? Người khác đâu có tiện đường mà đưa em đi. Ba nói dối vì ba sợ Hến với Sò với mẹ lo lắng thôi mà. Đừng hờn ba như vậy tội ba lắm, các con nghe mẹ nha, ra ôm ba một cái đi.”

Các nàng đúng là được cưng quá thành ra đôi lúc lên nước khó bảo, con nhà người ta chỉ cần giơ gậy là đã sợ xoắn cả quấy, đằng này hai đứa làm mình làm mẩy hoài, hại phụ huynh dỗi dành mãi mới được.

Mẹ Hà giải quyết xong thì mệt mỏi về giường mình, các bé nằm gọn trong lòng ba nghe kể chuyện cổ tích. Ba nhớ con đâm ra điện thoại nháy liên tục mà cũng chẳng bắt máy, đợi lữ nhóc ngủ rồi mới khe khẽ nhấn số gọi lại.

-“Có gì không em?”

-“À không, định rủ anh xuống bar chơi.”

-“Thôi em à, anh vừa bị hai đứa hờn một trận vì tội bỏ ba mẹ con ngoài sân bay kia, ngẫm cũng thấy mình sai.”

Anh Hậu thờ dài, chị Liên từ đầu dây bên kia bực tức bảo.

-“Vớ vẩn, sai ở đâu mà sai? Tình huống lúc đó khẩn cấp biết làm sao? Mà bọn nhóc thì biết quái gì cơ chứ, chẳng qua là con mẹ nó nhồi vào đầu thôi, cái loại đàn bà dùng con đày đoạ chồng đúng là không thể chấp nhận nổi.”

Ai đó nghe người yêu cũ phân tích mà sôi cả máu, không vì hai con yêu đang ngon giấc thì chắc ầm ĩ lên rồi. Ba Hậu nhẹ nhàng nhắc nhở đối phương.

-“Em ngậm miệng lại đi. Là vợ anh đó, đừng đi quá giới hạn. Vớ lại anh còn chưa hỏi em cái tội bép xép đâu nhé, cuộc điện thoại lúc đó của em là có ý gì?”

-“Có gì đâu, chỉ là điện báo Hà không phải lo lắng với thông cảm cho mình, đừng giận anh thôi mà. Sao? Bà xã lại khóc lóc tí tê kể tội em à? Anh phải là người hiểu em nhất chứ, hỏi vậy khiến em buồn nha.”

-“Được rồi, anh xin lỗi. Ngủ sớm đi.”

Ba Hến chán nản tắt máy. Tính Liên là vậy đó, đầu ba từ bao giờ rồi mà còn trẻ con lắm, ăn nói chẳng biết chừng mực gì cả. Cô khiến anh lo lắng nhiều, lo cô tương lai không lấy được người tốt, rồi chỉ sợ với cái tính đó thì dăm bữa nửa tháng hấn cho Liên ra đê ở mất.

Anh Hậu thơm nhẹ lên trán các con, lưu luyến ngắm hai thiên thần của mình mãi mới rời khỏi trở về giường lớn. Đêm khuya thanh vắng, những tiếng nấc ngày một rõ, có người chồng vội vã bật đèn ngủ, phát hoảng khi thấy mắt vợ đỏ hoe.

-“Mình...sao thế mình?”

Chị Hà nghe giọng ông xã thì giật nảy, len lén lau nước mắt rồi cố làm ra vẻ tự nhiên giải thích.

-“Em không sao, lạ nhà không ngủ được thôi ạ.”

-“Không sao là thế nào, mình khóc ướt hết cả cái gối rồi còn gì, người ta không biết lại tưởng anh bắt nạt mình.”

-“Đâu có...”

-“Thế dì Hợ lại gây chuyện à? Hay nhà cậu Hợ làm sao? Ba mẹ vẫn khoẻ chứ?”

Chồng hỏi tới tấp dồn dập khiến vợ hơi bối rối. Chị có thể nói chị giận vì ba Hến không ra sân bay đón mấy mẹ con, chị buồn bởi anh còn thương người ấy nhiều thật nhiều sao?

Chương 34

Mọi điều trước hôn nhân chẳng phải quá rõ ràng rồi mà? Anh giữ đúng lời hứa, lo cho chị cuộc sống sung túc, nhà cao cửa rộng, chị đâu thể muối mặt mà đòi hỏi gì thêm nữa?

Anh đã nói có thể mãi mãi sẽ không yêu, là tại chị ngốc nghếch mộng mơ quá thôi. Rồi thì rõ ràng là bé Bi bị bệnh, bây giờ tâm sự thật lòng chẳng khác nào bà vợ già nhỏ nhen mất.

Dẫu sao chồng chị cũng là đàn ông, lòng phụ nữ chắc gì anh đã thấu, nhất là với người phụ nữ anh không yêu.

-“Vợ à...nghĩ gì mà đờ thể...trán nóng quá rồi đây này...anh gọi bác sĩ nhé...”

-“Không...thôi đừng anh...”

Anh Hậu thấy giọng vợ nghèn nghẹn thì thương nên cũng chẳng gượng ép, chỉ là chạy vào nhà vệ sinh vừa xấp nước khăn mặt vừa mang ra lau trán cho vợ, nhỏ giọng quan tâm.

-“Có chuyện gì nói chồng nghe xem nào, có chồng để làm gì?”

Mẹ Hà chẳng biết trả lời như nào, nhớ buột miệng kêu Hến Sò. Ba Hậu nghe tên con gái thì như đĩa phải vôi, sốt sắng tra khảo bà xã, chị bối rối quá đành phải kiếm cái cớ nói bừa.

-“À, cũng không có gì, tại lúc ở sân bay hai đứa bị nôn, em nghĩ mà thấy xót.”

-“Hà? Sao lại bị nôn? Ăn cái gì mà bị nôn? Sao em lại bất cẩn như vậy? Hai con còn nhỏ như thế, thế có nôn nhiều không?”

Cứ động tới các nàng là ba lại xù lông như nhím vậy đó. Mẹ thở dài, thôi trót đâm lao thì đành phải theo lao chứ biết làm sao?

-“Cũng hơi nhiều, khóc nữa, hại em sợ xanh cả mặt. Lúc đó đờm mãi không thấy mình nên em mua thức ăn ngoài sân bay cho tụi nhỏ, hai đứa ăn không quen. Mình đừng giận, suy cho cùng cũng tại em gà mờ chẳng biết hàng quán nào tốt tốt ở đây cả.”

Ba Hến nghe mẹ Sò kể chuyện thì sớn hết cả gai ốc, lao ra ôm mỗi đứa một phát rồi mới quay trở lại. Vợ nhận lỗi mà chồng chẳng thấy nguôi ngoai chút nào cả, tính ra người sai là anh mới đúng.

Con mình không lo lại đi lo con người khác, có thằng cha nào tệ như anh không? Nếu như hôm nay hai cục bông ấy có việc gì thì anh sống sao nổi?

Ông xã ăn năn chẳng ngủ nổi, trần trọc qua lại hoài, bà xã thương thương chồng lại đổi đầu nhẹ nhàng matxa chân.

Thế rồi ba Hến với mẹ Sò sau bao nhiêu ngày xa cách, mới khẽ chạm vào nhau đã thấy rạo rức xao xuyến. Có người cứng nhắc chẳng chịu nổi bắt đầu rà soát tới lui, người kia nhịp tim cũng rối loạn chẳng kém.

Khổ nỗi đời lắm sự oái oăm, nửa đêm nửa hôm chồng vừa mới lột được mảnh vải cuối cùng của vợ thì chuông đã kêu inh ỏi liên hồi. Bực bội lắm mà vẫn phải với áo quần mặc vội, bất đắc dĩ ra mở cửa.

Chị Hà nằm trên giường nghe giọng nỉ non thỏ thẻ bên ngoài thì ức

chế muốn điên, chẳng buồn giữ hình tượng lễ tiết gì nữa, tức mình trở dậy mở tủ lấy chiếc áo sơ mi của chồng khoác vào, cố ý cẩn thận cài lệch một hàng khuy mới mò ra dịu dàng chào hỏi “khách quý”.

-“Mẹ Bi sang chơi ạ.”

Anh Hậu đưa mắt nhìn bà xã đến nội y cũng chẳng thèm mặc, cả người chỉ khoác mỗi chiếc áo mỏng dính xộc xà xộc xệch thì đột nhiên toàn thân tê dại tưởng đứng không vững.

Ngược lại chị Liên ngửa hết cả mắt, ngẫm mãi cũng chẳng hiểu vì sao người yêu cũ của mình có thể chung sống với loại đàn bà rẻ tiền như này ngàn ấy năm trời nữa?

-“Gớm đàn bà phụ nữ tưởng cô Hà thế nào, ai ngờ cũng dâm dăng ra phết nhỉ?”

Ba Hến nghe mà tím cả mặt, cứ sợ mẹ Sò sẽ giận cơ, ai ngờ thái độ của chị vẫn rất nhẹ nhàng lịch sự.

-“Chị thông cảm, em đoán chắc hai mẹ con có việc gì nghiêm trọng lắm nên chị mới gọi khuya thế này, em lo quá liền vội phóng ra luôn. Tại nhà em ban nãy ném đồ đi đâu mà vợ tìm hoài chẳng thấy.”

Anh Hậu bị vợ trách thì cười xuề xoà, cũng chẳng nghe ra được ý tứ gì kỳ lạ trong lời nói của bà xã nữa, căn bản chị thường ngày vẫn hay quan tâm quá mức tới người khác như vậy. Nhớ có đợt cô hàng xóm bị sốt mà ba giờ sáng mẹ Hến cũng nháy sang đánh gió giúp người ta cơ mà, bởi vậy nên giờ lo cho bé Bi với chị Liên là điều đương nhiên thôi.

Chỉ có điều không hiểu làm sao mẹ Bi được quan tâm mà mặt mũi cứ đen kìn kịt, đúng là đàn bà già rồi mà nhiều khi điệu đà đồng đánh

quá cũng gây phiền. Ba Hến chẹp miệng an ủi.

-“Thôi công việc có gì sáng mai giải quyết, còn giờ khuya rồi thì về nghỉ sớm đi.”

Đoạn anh quay sang giải thích với vợ.

-“Liên đợt này sang lấy hàng về bán online, nhưng bị kẻ xấu lừa mất trắng tiền mấy lô liền, tâm trạng không được tốt.”

Thương xót người ấy của chồng, chị đâu phải thánh nhân, cho nên chỉ có thể giả bộ mà thôi.

-“Vậ ạ, ôi tiếc thật. Thôi nếu gấp quá thì hai người vào trong này mà bàn bạc cũng được, em đi ngủ trước đây.”

Có người vợ khế vượn người tỏ vẻ mệt mỏi, đào buri cứ phải gọi là lấp la lấp lửng. Ông xă nhìn theo mà nóng hết cả người, quay lại dặn dò khách qua loa vài câu rồi vội vàng đóng sầm cửa, không nhin được lao vào bà xã dây dưa âu yếm.

Lần đầu tiên khởi đầu chuyện ấy ở nơi khe tường chật chội, chồng phẩn khích cực độ, mơn trớn dọc theo xương quai xanh của vợ khiến đầu óc chị trống rỗng, thân thể theo phản xạ tự nhiên mềm nhũn như nước, cố vòng tay qua bám lấy bả vai chồng làm điểm tựa.

Chị vẫn vậy, hay ngượng ngùng, ít nói. Nhưng chỉ cần chút thay đổi là lướn nhỏ cũng khiến cơ thể anh ngay lập tức có phản xạ, bàn tay ấm nóng gấp gáp gỡ từng chiếc cúc.

Nơi nào đó, có đoá anh đào nở rộ mời gọi.

Nơi nào đó, có ông chồng nhip thờ một lúc một rối ren hỗn loạn.

Anh ôm vợ đặt vào giường, ngây ngốc vuốt ve từng tấc da thịt khiến chị run rẩy từng hồi, vô thức buột miệng gọi chồng.

-“Mình à...mình...như chúng mình có tính là yêu nhau không nhỉ?”

Ba Hến nghe mẹ Sò thắc mắc thì phì cười.

-“Già khẩm khú rồi còn yêu đương cái nỗi gì chứ, mình uống lộn thuốc hả?”

Thực ra không cần anh trả lời chị cũng biết đáp án, chỉ là chính tai nghe nó cứ xót xa làm sao ấy. Dưới ánh điện nhàn nhạt có hai người triền miên không ngừng, trái ngược với ông xã cuồng nhiệt ngọt ngào, bà xã nằm trong vòng tay ấm áp rộng lớn mà lòng bất an đến lạ.

Tính ra sếp Hậu chắc là người đàn ông “mẫu mực” của năm, đêm trước vừa hoạt động hết công suất mà sáng hôm sau vẫn có thể dậy sớm xuống gõ cửa phòng người yêu cũ để giải quyết công việc.

Cứ ngỡ giúp được chị Liên bắt kẻ gian.

Ai dè mẹ Bi ngây thơ quá, gửi tiền cho người ta lại trao tận tay chứ không ra ngân hàng, không có giấy tờ làm chứng, xong rồi chỉ biết mỗi tên anh Bốn, nơi ở, nghề nghiệp của hắn ta chị không rõ, hình dáng thì nhớ mỗi là người cao ráo.

Thế gian này thử hỏi có biết bao nhiêu anh Bốn cao ráo đây?

Ca này khó, đến giám đốc Hậu cũng phải chịu. Thấy người yêu cũ buồn rầu khóc miết, rốt cuộc anh đành bảo thôi tiền hàng anh đền cho, đỡ dành mãi mà chị vẫn nức nở hoài.

-“Em...không phải em tham...mà số tiền đó quá lớn...không có thì em không nhập được đợt hàng tiếp...”

-“Ừ, được rồi, đừng ngại.”

Anh Hậu an ủi, chị Liên phân trần.

-“Nể anh lắm em mới lấy ạ.”

Ba Hến gật đầu, xong chuyện thì tính về đưa mấy mẹ con đi chơi. Nào ngờ chị đã dắt hai đứa đi ngắm bình minh từ bao giờ chứ chẳng thèm đợi chồng.

Có người ba trong lòng ngứa ngáy khó chịu kinh khủng, tung tức tản bộ dọc theo bãi biển để tìm vợ con. Chị Liên thấy vậy cũng thay bikini rồi dắt bé Bi đi cùng, trông họ chẳng khác nào gia đình ba người vô cùng hạnh phúc cả.

Mãi mới tìm được Hến Sò, ba Hậu hơi dỗi nên chỉ ngồi nhâm nhi nước dừa ở ghế gỗ phía xa với người yêu cũ chứ không xuống biển với các nàng.

Hai bé mặc đồ bơi nhìn trắng xinh quá, đúng là con mình có khác, anh Hậu khẽ mỉm cười. Chị Hà thì vẫn diện áo sơ mi quần ngố thôi, mà từ nãy hình như mãi chơi nên bị dính nước hơi nhiều thì phải, vải dính sát vào người lộ cả áo con bên trong.

Sếp Hậu đã nóng mắt thì chớ, chị Liên bên cạnh tấm tắc khen sếp bà trông ngon nhỉ khiến anh giận phùng phùng, lao ra kéo tay vợ mắng nhẹ.

-“Mình xem lại mình đi, ăn mặc thế hả? Còn ra cái thể thống gì cơ

chứ? Để mấy thằng choai choai nó bỏ hết cả mắt rồi đấy.”

Mẹ Hà giật mình ngó lại bản thân mà mặt mỗi lúc một đỏ rực, thầm mắng mình sao có thể bất cẩn đến vậy? Chồng bực bội kéo vợ lên bờ, Hến Sò trông vậy cũng tíu tít bám theo.

Chị Liên mãi hóng hớt, cái cổ vươn cao quá thành ra ghế bị lộn. Chị bị ngã một cú bán mặt cho đất bán lưng cho trời.

Đau quá, đến tiếng kêu cũng ai oán tha lương.

Ba Hến thấy tình thế nguy hiểm thì bảo vợ lên trước, vội vàng chạy tới đỡ người yêu cũ. Mẹ Sò nhìn theo bước chân hối hả của chồng, trong lòng thấy chán nản vô cùng.

Tiếng lũ nhóc léo nhéo đằng sau khiến chị bưng tỉnh, một tay ôm đứa nhỏ bồng lên một tay dắt đứa lớn. Hến hỏi chị có đợi ba Hậu đi chung không, thấy mẹ lắc đầu bé liền ngay ngô thắc mắc.

-“Ba Hậu lại đi với cô Liên ạ?”

Chị Hà sợ con buồn nên chỉ giải thích cô bị ngã ba ra giúp đỡ là chuyện đương nhiên, ba là người tốt. Bé nghe vậy thì vui vẻ quay lại đon đả.

-“Ba Hậu ơi Hến Sò với mẹ Hà về trước nha. Bai bai ba Hậu nha, bai bai cô Liên và em Bi nữa.”

Sò ở trên cũng ngoan ngoãn vẫy tay chào. Anh Hậu nghe giọng gái yêu ngọt xớt thì lòng xốn xang lắm, ngẩng lên trông dáng ba mẹ con nhà nó hoà vào ánh nắng sớm nhàn nhạt thấy bình yên ghê gớm.

Mẹ Hà chỉ bế được Sò thôi, còn chị Hến phải đi bộ khiến ba xót xót,

định hỏi han mẹ Bi vài câu rồi chạy ra bồng công chúa lớn mà chị Liên lại bị nặng quá, sai cả chân chẳng đi nổi nên rốt cuộc ba Hậu lại bất đắc dĩ phải dìu chị về khách sạn.

Chương 35

Chị Liên một tay bám eo anh Hậu, tay kia dắt bé Bi, nhìn lên ba mẹ con nhà chị Hà lồi thối lệch thếch phía trước tự dưng thấy thoải mái ghê gớm.

Người ta nói đầu gối tay ấp cũng thua tình xưa nghĩa cũ, quả không sai.

Mẹ Bi chẹp miệng, có chút thương hại cho mẹ Sò nhưng cũng chẳng biết làm sao cả. Chị đâu phải tiên nữ mà nghĩ cho cả thế gian, sống không vì mình trời chu đất diệt.

Anh Hậu thì tay đỡ người yêu cũ mà mắt không rời khỏi con gái cưng. Ngẫm lại hơi bực bà xã, cứ cố đi nhanh thế làm gì không biết? Chẳng để ý tới Hến chân ngắn phải chạy tíu tít đằng sau gì cả.

Đó, đàn bà đó, kể cả người cẩn thận chu toàn nhất thì nhiều khi cũng sơ ý quá cơ. Chồng lo cho cục bông nhỏ, đang định gọi với dặn vợ đi chậm chậm thôi mà chưa kịp cất lời thì đã thấy con mình vấp phải đá ngã dúm dụi.

Ba sợ xanh mặt, hoảng hốt chạy tới đỡ Hến, có người đang yếu ớt dựa vào anh bị bất ngờ, trượt chân một phát chổng vó ngay giữa bãi biển, hại bé Bi cũng lăn lóc theo chị. Hai mẹ con bị đau điếng, ôm nhau đứng dậy mà dờ khóc dờ cười.

Phía kia sếp Hậu vừa bồng con xoa xoa nịnh nịnh vừa tức tối mắng sếp bà.

-“Mình vội ăn cướp hả mà bước nhanh thế? Hén nhỏ xíu à, đuổi làm sao được mình?”

Mẹ thấy em đầu gối tim bầm thì xót lắm, cộng thêm bao ức chế tích tụ đâm ra mắt cũng rơm rớm. Sò tròn mắt nhìn mẹ, nhìn sang ba cúi rồi lại nhìn chị Hén mếu thì tự dưng cũng sụ sụ sụ sụ.

Chồng thấy vợ khóc con hờn thì tim gan mềm nhũn, hạ giọng dỗ dành mấy mẹ con nhà nó, dắt về khách sạn thay đồ rồi đưa đi ăn sáng.

Hén Sò mới đó thôi mà đã cườì toe toét rồi, chị Hà ngồi ăn mà bị chồng khoác tay qua vai thì thấy hơi ngại ngại, chẳng hiểu sao nơi công cộng mà ông xã cứ làm như chỗ vắng người không bằng.

-“Mình à...mình ăn đi...”

Vợ nhắc khéo, sống với cái người này bao nhiêu năm anh Hậu lại quá hiểu đi. Cũng vì quen rồi nên không bực, chỉ là ghé tai thì thầm trêu chọc bà xã.

-“Mình mắc bệnh ngôi sao nặng quá rồi đấy, đất Thái này biết ai với ai đâu mà phải giữ hình tượng.”

Đoạn anh quay sang giỡn với lũ trẻ, ra sức đố các nàng.

-“Con gì ăn cỏ?”

-“Con biết, con trâu ạ.”

Sò nhanh nhẩu trả lời, Hén bên cạnh thì ra vẻ hiểu biết hơn.

-“Ồi dồi ôi, đâu chỉ con trâu đâu, con bò nữa nè, con ngựa, con voi,

con tê giác...bao nhiêu là con á...cả con người nữa...”

-“Êu êu, chị Hến sai rồi nhé, con người đâu có ăn cỏ đâu.”

-“Có mà, thi thoảng ba mẹ vẫn ăn hành với lá hẹ đấy thôi, chẳng qua là chúng mình không ăn được.”

Bé chị bĩu môi giải thích, bé em tỏ vẻ không phục.

-“Hành với hẹ là rau thơm ý, không phải là cỏ, chị nhầm rồi.”

-“Đâu, cũng tính là cỏ mà, em Sò không biết thì thôi á, đúng không ba mẹ?”

Các nàng bắt đầu chí cha chí choé, chị Hà phì cười, anh Hậu phải hỏi câu khác làm phân tán sự chú ý của chúng.

-“Ở nhà mình ba Hậu đẹp hơn hay mẹ Hà đẹp hơn?”

Ca này khó, nhiều lúc sếp bà thấy sếp ông cũng trẻ con kinh khủng luôn, cứ rảnh rỗi là mang tụi nhỏ ra chọc thôi. Hai cục bông nhỏ ngơ ngác, mắt to tròn long lanh hết ngó ba lại ngó mẹ, mãi lâu sau bé Hến mới rụt rè phát biểu.

-“Ba Hậu đẹp trai hơn...nhưng mẹ Hà lại đẹp gái hơn ạ...”

Em Sò thấy hay hay cũng thích chí bổ sung.

-“Vâng vâng đúng rồi, ba Hậu đẹp trai nhất quả đất, mẹ Hà đẹp gái nhất hệ mặt trời, hí hí.”

Hai đứa con gái này cứ như thiên thần ông trời ban tặng vậy, khôn khôn với đáng yêu ghê gớm, ba mẹ có thể ở nhà cả ngày với các em

cũng không chán.

Anh Hậu chị Hà đưa mắt nhìn nhau, trong lòng đều có chung một cảm xúc, ấy chính là tự hào.

Ai đó mãi vui với gia đình, tới lúc nhận được điện thoại của người yêu cũ mới sực nhớ ra chuyện ban nãy, vội vàng nhắc máy xin lỗi mẹ Bi.

Cũng may chị Liên là người tính tình xởi lởi tốt bụng nên không hề trách anh, chỉ rủ tẹo nữa đi trung tâm thương mại thì sáu người đi cùng cho vui. Anh Hậu ngay lập tức đồng ý mà chẳng thêm hỏi ý kiến bà xã.

Chị Hà tuy khó chịu nhưng mặt vẫn tươi như hoa. Chị đặt lợi ích của Hến Sò lên trước, chỉ đơn giản nghĩ các bé có quyền được ở cạnh ba, được đi chơi vui vẻ. Mẹ Sò là vậy đó, một khi đã cố ý giả bộ thì đối phương khó mà đoán được chị nghĩ gì.

Mẹ Bi thấy mẹ Sò vẫn cười đùa được thì hơi tức tức, trộm nghĩ thi thoảng người yêu cũ phàn nàn vợ vô cảm quả không sai. Máy người dạo một vòng thì dừng lại ở shop quần áo hàng hiệu khá to, anh Hậu bảo hai mẹ cứ thoải mái mua sắm đi, anh chịu trách nhiệm dẫn ba bé sang gian trẻ con thử áo quần.

Chị Hà thấy váy áo ở đây hở nhiều quá, không hợp với mình nên đi thẳng qua gian hàng nam lựa đồ cho chồng.

Ngược lại chị Liên chọn được rất nhiều món ưng ý, thường thì nếu đi với người yêu cũ chị sẽ mua sắm thả ga hơn, căn bản anh Hậu rất đàn ông, mọi lần kể cả chị tranh thế nào thì anh cũng nhất định không để phụ nữ trả tiền.

Mẹ Bi nhọc công thay thay thử thử mấy tiếng trời cuối cùng cũng tạm hài lòng, quay sang thấy người bạn đi cùng trong giỏ toàn quần áo nam thì chân thành tâm sự.

-“Hà cũng phải chọn cái gì đi chứ em? Chỗ chị em với nhau chị nói thật lòng, trông em quê quá à. Nếu không vì đi với chị và anh Hậu thì chưa chắc người ta đã cho em bước chân vào cái hiệu quần áo sang trọng như này đâu.”

Thực ra những gì chị Liên nói không hoàn toàn sai, chuyện một vài cửa hiệu hay nhìn cách ăn mặc để đánh giá khách hàng là bình thường. Chị Hà nghĩ vậy nên cũng chỉ cười cười.

-“Vâng cảm ơn chị nhắc nhở. Nhưng mà em cũng toàn đi cùng ông xã chứ chẳng bao giờ tới mấy cửa hàng như này một mình nên chị không phải lo cho em đâu ạ.”

Đúng là cổ hủ khó cải tạo, mẹ Bi chán nản đi lên chỗ thanh toán cùng người cũ. Khổ nỗi thế gian lắm sự khó lường, anh Hậu thấy chị Hà thì phấn khởi ném hết đồ trong giỏ của mình vào cho vợ rồi dắt ba đứa ra ngoài ăn kem.

Tính chị Hà xưa nay đều rất chiều chồng nên dần dần tạo cho anh Hậu thói quen xấu. Cứ gia đình đi mua sắm ở đâu mà mặc định bà xã đứng xếp hàng đợi thanh toán còn ông xã bế hai con ra ngoài chơi trước.

Vợ cũng chưa bao giờ thấy bất mãn vì chuyện đó, anh làm ăn bên ngoài vất vả nên cái gì đỡ được chồng là chị thấy hạnh phúc lắm rồi. Với lại thẻ lương ở công ty của anh, sổ tiết kiệm chung với mấy cái tài khoản ngân hàng chị quản hết mà, biết ba Hến có khoản ngoài nhưng mẹ Sò cũng chưa từng soi mói, căn bản mua sắm chi tiêu trong nhà có bao giờ thiếu đâu.

Chị Liên rơi vào thế bí, chẳng gọi anh Hậu quay lại được mà bảo chị Hà trả tiền thì nhục lắm, rớt cuộc đành rút ví.

Mà số đúng là nhỏ, chẳng hiểu sao cái máy dờ hơi lại từ chối nhận thẻ của chị. May mà nhân viên ở đây biết nói tiếng anh, họ giải thích qua lại, chị nghe hình như là bảo có thể tài khoản của quý khách số dư không đủ.

Mẹ Bi ngoảnh lại thấy mẹ Sò điềm nhiên như không, từ đầu tới cuối chẳng có phản ứng gì sất, cũng không thềm đề nghị giúp đỡ. Mọi người trong hàng bắt đầu sốt ruột vì phải đợi lâu, chị Liên giữ lòng tự trọng nên thà vớt lại ba phần tư chỗ váy áo cũng nhất định không mở lời xin cứu trợ.

Ra khỏi quầy rồi, chị nhìn bà xã anh Hậu tươi cười thanh toán, còn nói vài câu tiếng anh trơn tru khen dịch vụ tốt cũng như cảm ơn thu ngân thì tức tím mặt tím mày.

Mẹ Bi nghĩ mà thấy bất công, loại đàn bà ích kỷ cổ hủ nhàm chán lại cưới được chồng ngon, còn người phụ nữ tuyệt vời như mình thì vợ phải thẳng đại gia dờm, chưa đầy ba năm đã phá sản.

Đúng là hồng nhan bạc phận, các cụ nói cấm có sai bao giờ.

Chương 36

Mặc dù không ưa kiểu người bần tính như chị Hà nhưng một phần vì nghĩ mình quân tử không chấp kẻ tiểu nhân, một phần nể anh Hậu nên mấy ngày đi chơi cùng chị Liên vẫn cố tỏ ra vui vẻ, thi thoảng trong bữa ăn chung cũng trò chuyện đôi chút với mẹ Sò.

-“Bây giờ chị với anh Hậu mà ngoại tình thì không biết Hà phản ứng như nào nhỉ?”

Sếp Hậu nhấp ngụm bia mà suýt sặc, hận không nhét được cái giẻ lau vào mồm chị Liên ngay lập tức. Tuy nhiên ngó sang thấy bà xã vẫn bình thản gỡ cua cho Hến Sò thì lòng nhẹ nhàng đi đôi chút.

Hến hỏi mẹ ngoại tình là gì? Ba bé xoa đầu bảo không có gì đâu, mẹ Bi thấy anh Hậu chau mày khó chịu thì liền đổi chủ đề.

-“Nói thật chị là chị ngưỡng mộ Hà lắm. Nhiều người phụ nữ mà thấy chồng nói chuyện với đàn bà khác thâm đêch chắc là họ lồng lộn lên rồi ý, đằng này em vẫn thoải mái được mới hoành tráng chứ. Không biết là cao thượng không ghen hay không yêu đây?”

Thực ra anh Hậu cũng tò mò muốn nghe đáp án nên quay sang nhìn vợ. Chị Hà chan nước sốt cho con rồi khẽ lau tay, dịu dàng đáp.

-“Không phải thế đâu chị à, mà là vì phúc em lớn, cưới được tấm chồng hoàn hảo hiếm có. Thiết nghĩ bất cứ người đàn bà nào được làm vợ anh Hậu thì cũng tin tưởng chồng hết mực thôi ạ.”

Sếp được vợ khen mát hết cả mặt, tuy ngoài miệng bảo anh có gì

đâu mà mình cứ nói quá nhưng trong lòng cứ như có trăm đoá hoa đua nở vậy. Trong khi đó chị Liên chỉ cười cười bảo.

-“Chị đùa đấy, toàn người có học thức ai lại làm cái trò mèo mà gà đồng như thế. Chị và anh Hậu chỉ là bạn tâm giao giúp nhau khuây khoả trong cuộc sống thôi. Cả chuyến đi Thái cũng vậy, chị sang sau anh ấy hai ngày đó, chuyện bé Bi bị dị ứng thức ăn cũng là ngoài ý muốn, em đừng hiểu nhầm mà trách chồng.”

Mẹ Sò dạ hết mực ngoan ngoãn rồi gấp thức ăn cho ông xã. Sự thật thì đúng như chị Liên bảo, chuyện chị sang Thái anh Hậu cũng không biết trước. Thế nên mới có cái dở là trợ lý của anh chỉ đặt vé máy bay cho Hậu Hà Hến Sò thôi, còn mẹ con chị phải tự túc.

Bởi vậy tối muộn hôm đó mẹ Bi lại phải gõ cửa phòng khách sạn nhà người yêu cũ, giải thích rằng chưa biết cách mua vé online mà ra đại lý thì bất đồng ngôn ngữ không giao tiếp được, có gì trăm sự nhờ anh Hậu giúp.

Mẹ Sò nghe ai đó trình bày mà bị ngây ra mất mấy giây, cứ ngỡ dân CNTT của Bách Khoa thì điền điền với click vài phát trên web là muỗi chứ, với lại chị ấy còn buôn bán nữa cơ mà?

Tuy nhiên thương ba Hến đang vất vả làm báo cáo chuẩn bị cho buổi họp cuối cùng với cả cũng chẳng thích gây sự nên chị chỉ nhỏ nhẹ đề nghị.

-“Cái đấy đơn giản lắm, chị vào đây em dạy.”

Sếp Hậu bận bù lu một đống công việc nên cũng gật đầu tán thành.

-“Ừ tốt quá, mình giúp mẹ Bi hộ anh nhé.”

Có người điên lắm, nhưng vẫn phải ngậm bồ hòn làm ngọt cho qua. Hai mẹ rủ nhau vào giường ngủ lớn bắt đầu công cuộc mua vé máy bay, các bé cũng ríu rít hóng hớt xung quanh.

-“Hà chỉ làm giáo viên thôi mà cũng đua đòi dùng MacBook cơ à?”

Em Sò thấy cô nói vậy thì chu môi khoe khoang.

-“Ba Hậu con mua mác búcc đấcc cô ạ, ba còn mua cho mẹ ai phôn hồng đính em bướm bướm xinh ơi là xinh á. Ba bảo bao giờ Sò với chị Hến lớn ba cũng mua rồi dán em thỏ cho bọn con nha.”

Chị Hà véo nhẹ má cục bông nhỏ rồi cẩn thận hướng dẫn mẹ Bi đăng nhập, điền thông tin cơ bản và chọn chuyến bay. Tất cả đều diễn ra thuận lợi, chỉ còn bước cuối cùng là chị đưa máy cho chị Liên rồi bảo.

-“Chị điền số tài khoản của chị vào đây rồi click xác nhận là xong ạ.”

Đoạn mẹ Sò quay ra tủ lạnh lấy hoa quả ra gọt, Hến thấy cô mãi chẳng có động tĩnh gì, tưởng cô quên nên bé tốt bụng nhắc nhở.

-“Số tài khoản cô ạ, mẹ Hà bảo chỉ cần điền số đó vào là được rồi á, là mua được vé máy bay cho cô với em Bi đấcc cô ạ.”

Chị Liên đã bực thì chớ, nghe cái giọng léo nhéo bên cạnh càng ngứa tai, không kiềm được ngoảnh sang mắcc nhỏ.

-“Trẻ con biết cái gì mà bép xép, biến ra chỗ khác đi.”

Em Hến đang vui vẻ thì như bị dội gáo nước lạnh, mếu máo chạy ra ôm mẹ, thủ thỉ bảo con ghét cô Liên lắm. Chị Hà vốn thích con mình lớn lên sẽ trở thành một cô gái ngọt ngào, không mang lòng thù hận

hay âm ức với ai cả nên đành lựa lời giảng giải nịnh nọt.

Tính Hến chẳng đánh đá như Sò nhưng rất khó thay đổi chính kiến, mãi một hồi sau bé mới chịu ngoan ngoãn tay hứa với mẹ không bực cô nữa.

Là trẻ con thật tốt, nhanh giận nhanh quên. Mọi chuyện ở Thái cũng như vậy mà về nước cũng chẳng khác, đàn ông vô tâm, đàn bà bằng mặt không bằng lòng, tụi nhỏ thì ngày một thân thiết, tíu ta tíu tít suốt ngày.

Khổ nỗi con người mà, nhẫn nhịn càng lâu thì nhu cầu xả ra càng lớn. Chị Liên thì đã có anh Hậu tám chuyện cả ngày, chỉ còn chị Hà là phải nhờ tới công việc để vơi đi nỗi trống trải trong lòng.

Thế nên trong trường giờ các cô ấy quen rồi, ai có việc bận là nhờ bác Hà dạy thay, cũng chẳng cần trả tiết. Thậm chí chị còn nhận thêm dự án Toán Học Ứng Dụng làm cùng với thầy Thanh để giết thời gian.

Đây là một dự án phi lợi nhuận do thầy chịu trách nhiệm, mục đích là giúp học sinh từ tiểu học tới phổ thông thêm hiểu biết về những ứng dụng của toán học trong đời sống cũng như khơi gợi cho các em thêm hứng thú, không còn cảm thấy môn học quá khô khan.

Khối lượng công việc hơi nhiều mà lại chỉ có hai người làm nên có chút vất vả. Dì Hợi suốt ngày kêu bác Hà hăm nặng rồi, không có trợ cấp mà cũng làm. Mẹ Hến cười cười, thực ra có những thứ niềm vui chẳng thể mua được bằng tiền mà, tuy nhiên có nói thì cũng chưa chắc dì đã hiểu nên thôi.

Anh Hậu thấy dạo này vợ bận thì cũng tâm lý sắp xếp công việc để về sớm xem có việc gì giúp được thì giúp. Nào có ngờ vừa vòng xe

vào cổng đã bắt gặp bà xã toe toét trước mặt ai đó, lên trên thấy Hến Sò ở nhà không có ai trông thì càng bức bối.

Chồng ôm cục tức ngồi ở phòng khách, đợi được vợ về thì mắng xối xả.

-“Mình đi đâu mà để các con ở nhà thế hả? Có biết xã hội bây giờ nguy hiểm như nào không? Xểnh ra một cái là có chuyện. Mình vô trách nhiệm nó vừa thôi.”

Chị Hà sợ con thấy không hay, liền kéo ông xã vào phòng ngủ nhỏ nhẹ giải thích.

-“Em chỉ chạy xuống năm phút lấy tập tài liệu thầy Thanh đưa thôi, với lại đối diện còn có cô Nguyệt chú Trung đang ở nhà mà, mình làm gì mà nghiêm trọng thế?”

Sếp Hậu thấy hơi bị hớ, nhưng vì sĩ diện đàn ông nên vẫn nặng giọng.

-“Cô Nguyệt thì chưa biết khỏi điên chưa, còn cái thằng Trung gì gì đó cũng mới gặp một vài lần, tin được à? Nói chung mình xem lại tư cách làm mẹ của mình đi.”

Anh nói xong thì tức tối bỏ sang phòng Hến Sò chơi. Với một người đàn bà dành toàn bộ tâm sức và tình cảm cho gia đình như chị Hà thì những lời chỉ trích của chồng chẳng khác nào dao sắc cứa dần cứa mòn từng lớp da thịt.

Đau.

Tim chị, nơi ấy đau lắm.

Chị thần thờ trở lại bếp nấu ăn. Từ hôm ấy mẹ Hến như người vô hình, ít cười, ít nói. Chồng gọi thì dạ, không gọi thì cả ngày chị cũng lười chẳng thèm mở miệng.

Anh Hậu chán cái không khí gia đình ngọt ngào nên chiều thứ bảy rủ chị Liên đi bar xả stress. Tâm sự xong quả thật thấy nhẹ lòng hơn rất nhiều.

-“Em bảo anh có nên xin lỗi cô ấy không?”

-“Anh có gì sai mà phải xin lỗi?”

Mẹ Bi hỏi ngược lại, ba Hến suy nghĩ một hồi thì bảo.

-“Nhưng dù sao anh cũng là đàn ông, vợ là vợ anh nữa, có khi xuống nước một chút cũng tốt chứ tình hình như này anh bức bối lắm, nhiều khi chán chẳng muốn về nhà.”

-“Ôi dào, anh cứ hiền quá rồi có ngày vợ đè đầu cưới cổ đấy. Đàn ông là phải biết cách dạy vợ, lơ mơ thì tấn cho một trận. Còn nếu không xuống tay được thì cũng lạnh nhạt vài ngày đi cho biết lẽ độ. Thử xem có ai sướng như cái Hà, nhà cửa kinh tế chồng lo hết, đàn bà phụ nữ không phải bươn chải kiếm tiền nhiều khi tầm nhìn kém, sướng quá hoá rồ.”

Sếp Hậu thấy người yêu cũ nói cũng đúng, có khi vợ mình được chiều quá nên dạo này hơi kiêu rồi.

-“Anh cứ nghe em, tối nay ở lại đây chơi cả đêm xem sáng mai về nó còn dám láo không? Lại ngoan như chuột nhắt ấy chứ.”

Có người trong men say gật gù đồng ý. Mẹ Bi rủ ba Sò ra nháy cùng, nhân cơ hội thử thi bảo cái máy tính của chị cũ quá rồi đang định đổi,

hỏi anh có biết chỗ nào bán MacBook tốt tốt không thì gửi tiền nhờ anh mua hộ.

Anh Hậu nghe vậy liền phì cười, bảo khách sáo thế, thứ hai anh đặt rồi gửi cho chú tiền nong gì.

Ở một nơi khác, chưa đầy một tiếng sau, có chị vợ nào đó đang ngồi kể chuyện cổ tích cho con thì điện thoại rung.

Là ảnh.

Chồng chị cũng người ta ôm nhau khiêu vũ, tình cảm nồng nàn dưới ánh đèn lung linh mờ ảo. Gương mặt anh sáng bừng tràn ngập hạnh phúc, thoải mái tự tại chứ không cau có giống những lúc ở nhà với vợ.

Chị xem hình mà run run, cảm giác như có một dòng khí lạnh buốt dần lan toả khắp người.

Điện thoại rơi, rồi nước mắt cũng rơi.

Hén nhìn mẹ thì giật nảy, bé cuống quít hỏi mẹ ơi mẹ sao thế. Nhưng mẹ chẳng trả lời em, cả người mẹ ngã rạp xuống đất.

-“Mẹ Hà ơi, mẹ Hà mở mắt ra đi...mẹ Hà ơi...mẹ Hà mở mắt ra nhìn Hén đi mẹ ơi...”

Chị Hén nức nở lay mẹ, em Sò cũng hoảng hốt ôm mẹ gọi thảm thiết.

-“Mẹ Hà ơi mẹ giận Sò à, sao mẹ không động đây...mẹ Hà ơi Sò ngoan mà...mẹ Hà ơi dậy đi mẹ Hà ơi...ba Hậu ơi ba Hậu ở đâu thế...mẹ Hà ơi xin mẹ Hà đừng chết...ông Hải ơi...bác Vân ơi...”

Trong căn phòng nhỏ rục rĩ sắc hồng, có hai đứa trẻ sợ hãi cực độ, khóc lóc âm ỉ náo loạn.

Chương 37

Lúc chị Hà tỉnh lại đã là gần nửa đêm, thấy mình đang nằm trên giường con gái, xung quanh lỗ nhỏ mắt mũi đỏ hoe. Chị ngây người chưa hiểu chuyện gì cả thì nghe giọng cô Nguyệt vui vẻ.

-“May quá bác tỉnh rồi, ông Lâm bảo cơ thể bác bị suy nhược quá đó, bác liệu liệu mà bồi bổ vào.”

Ông Lâm là bác sĩ đông y ở ngay tầng dưới, ông về hưu lâu rồi nhưng còn nhớ nghề lắm, xung quanh hễ ai có ốm đau gì mà giúp được thì ông đều sang bấm huyệt miễn phí.

Chị đoán chắc Hến Sò gào thét kinh quá nên bà con cô bác cả khu tụ họp hết ở nhà chị rồi. Mẹ Sò nhỏ nhẹ cảm ơn hàng xóm, cha ông ta có câu bán họ hàng xa mua láng giềng gần quả không sai.

-“Chú Hậu nhà cô đi công tác à mà khuya như này không thấy?”

Mẹ Nhím hỏi, mẹ Sò chỉ biết dạ vâng cho qua. Bà nội Bò Sữa bên cạnh lên tiếng.

-“Cũng may nhà còn có hai đứa nhỏ chứ nói gở nằm ngất như thế tới sáng mai chắc thành cái xác vô hồn.”

-“Cái bà này thật, phui phui cái mồm, không sao là tốt rồi.”

-“Ồi dào, sống chết có số cả, mấy mẹ làm gì mà nghiêm trọng.”

-“Số thì ai chả biết là số, nhưng một phần thôi, cũng phải biết tự bảo

vệ sức khoẻ của mình chứ.”

Hội phụ nữ đang tám chuyện thì đột nhiên có anh chàng đeo kính trông cao to đẹp trai lắm, hiền hiền đứng ngoài cửa, tay cầm túi hoa quả với cái áo khoác mỏng ấp úng gọi Nguyệt ơi.

Cô Nguyệt đỏ bừng hết cả mặt, chạy ra nhận đồ rồi phũ phàng đuổi thẳng bé về làm các bà tiếc hùi hụi.

-“Xoài ngọt nho mọng. Được, bác chấm thằng này đó Nguyệt ạ. Con tốt số nhỉ, yêu anh nào là anh đó đẹp như tranh vẽ, anh này còn hơn cả anh Bách Khoa ý chứ.”

-“Ôi dào ôi, yêu đương gì đâu, mấy mẹ đừng có hiểu nhầm, em là em sợ đàn ông rồi. Anh ấy là quen với ba mẹ em thôi, anh nuôi cả nhà ạ.”

-“Thôi đi, cô làm màu quá, anh nuôi mà vừa mới rời khỏi nhà vài bước đã sốt sắng mang áo khoác thế hả? Thằng này mà không có tình ý gì với cô tôi xin thề tôi bé làm con kiến.”

Ai đó bị trêu ghê quá liền ngượng ngượng đổi chủ đề.

-“Bác Hà đề được hai đứa con khôn ơi là khôn. Ước gì mai sau con em lanh bằng nửa con bác thôi em cũng thấy hạnh phúc lắm rồi.”

Cô vừa nói vừa thối thối bát cháo, chị Hà ăn thìa cháo nóng thấy bụng ấm ấm dễ chịu đi nhiều, lại nhìn hai nhóc mỗi đứa một bên chui rúc bám riết lấy mẹ thì cảm giác nhẹ nhõm lắm.

Sẽ chẳng sao cả, phải không?

Đúng vậy, chẳng sao cả đâu, dù thế nào đi chăng nữa thì mẹ Hà vẫn

còn hai cục bông nho nhỏ đáng yêu này, là tài sản vô giá của mẹ.

Các bà buồn dứa một lúc thì rút quân cho người bệnh nghỉ ngơi. Nhìn hai thiên thần đang say giấc nồng trong lòng, thỉnh thoảng lại chóp chép cái miệng cứng ơ là cứng, mẹ thương chẳng nở xa, cứ thế ba mẹ con ôm nhau ngủ ngon lành.

Tầm bốn giờ sáng thì chuông kêu liên hồi, có người say khướt giờ mới thềm mò về nhà. Chị Hà còn sốt, đầu óc choáng choáng nhức nhối nhưng vẫn cố trở dậy mở cửa cho ông xã.

Anh uống nhiều quá thành ra chưa vào được tới nhà tắm đã nôn tới tấp. Vợ xót chồng lại lật đật đi nấu canh giải rượu rồi giúp anh lau người với thay quần áo ngủ.

Ba Hến lúc đi đường còn ợ chua khó chịu lắm, thế nào về nhà một lát được vợ chăm thì đỡ hẳn, nằm trên chăn thơm đệm mềm mà thấy thoải mái vô cùng.

Có người sáng khoái quay sang ôm bà xã mè nheo. Anh chất vấn sao dạo này chị lạnh nhạt thế làm anh rất stress, anh tâm sự anh hỏi Liên thì cô ấy khuyên chơi bời một đêm cho chị biết mặt. Rồi anh báo hôm nay anh với người yêu cũ ôn lại bao nhiêu kỉ niệm, nụ hôn đầu tiên của hai người như nào, cảm giác khi ăn trái cấm ra sao, vân vân và vân vân.

Mỗi lần nói xong ai đó lại lè nhè thắc mắc bà xã có nghe rõ không, chị chưa gạt đầu thì anh sẽ cố kể to thêm. Vợ chỉ biết cười khổ, tối mai mà kể cho chồng nghe những hành động của anh lúc này thì chắc ông xã chẳng bao giờ tin đâu, có khi lại bảo chị bịa chuyện cũng nên.

Mẹ Sò cay đắng nghĩ về người đàn bà đó rồi lại chua xót nhớ tới chuyện mình bị ngắt ban tối, chị nào nề hỏi chồng.

-“Mình à, bây giờ em mà chết, liệu mình có buồn không?”

Anh kéo chị sát hơn, vừa đưa tay qua áo mơn trớn vừa cúi đầu.

-“Mình hỏi dờ hơi...đang yên đang lành chết chết thế quái nào được...mình chết thì ai bế cháu ngoại với anh...ai cùng anh chăm Hến Sò khi các nàng ấy đẻ đái...mình là giống y như Liên nói rồi...sướng quá hoá sinh sự...nhưng chẳng hiểu sao...mà thôi...nói chung cũng chẳng sao cả...chỉ là...mình không thể chết mình à...”

Chồng cầu nhau đôi lời rồi rúc vào lòng vợ, khoé môi ấm áp khẽ bao phủ nụ hoa kiêu diễm, mặc cho bà xã cố gắng đẩy ra thì vẫn cứng đầu bám riết.

Mẹ Sò thở dài bất lực, ngay lúc này đây, chị thấy chán ghét bản thân biết bao.

Chị chán mình tiến thoái lưỡng nan, chẳng đủ sức níu kéo tình cảm lại càng chẳng nở xa ba Hến.

Trước nay vợ tưởng rằng chồng không rung động với mình cũng có sao đâu, cứ sống với nhau như vậy tới già cũng được mà.

Nhưng trước kia là trước kia, là anh không yêu chị cũng chẳng yêu ai. Đến bây giờ khi rõ ràng người ấy chiếm vị trí quan trọng trong tim chồng thì chị mới thấm cảm giác ấy chua xót đau đớn đến nhường nào.

Người ta bảo, con gái yêu đơn phương thật khổ.

Nhưng liệu có ai biết, làm mẹ rồi, lại yêu đơn phương chính ông xã của mình còn khổ gấp trăm gấp vạn.

Mẹ Sò vòng tay qua ôm chồng, lấy hết can đảm thơm nhẹ lên trán anh rồi trầm ngâm ngắm ông xã. Tự dưng nhớ về lần đầu tiên gặp cái người này lòng đã xốn xang lắm, tới bây giờ hai mụn con lớn tướng rồi tình cảm cũng chẳng bớt mà chỉ có thêm.

Ba Hến ngủ một mạch tới bảy giờ mới thức giấc, ngẩng lên bắt gặp ánh mắt bà xã trêu mếu nhìn mình thì không khỏi sửng sờ. Xem ra người yêu cũ của anh cao tay ghê, nhiều khi đàn bà là phải trị thì mới bớt kiêu.

-“Mình còn mệt không?”

Chị chủ động hỏi làm anh càng thêm hứng khởi. Trộm nghĩ mẹ Bi phải chuyển nghề sang làm chuyên gia tư vấn hôn nhân gia đình giúp các cặp đôi giải quyết mâu thuẫn mới đúng.

Có dịp nhất định anh sẽ trả ơn cô chu đáo.

Ông xã còn ngây người chưa kịp nói gì thì đã nghe giọng lũ nhóc nheo nhéo ngoài cửa. Ba Hến nhanh tay kéo chắn, mẹ Sò vội vã cài lại mấy chiếc khuy áo xộc xệch rồi mới chui ra nựng các nàng.

-“Hai đứa lại dậy sớm thế à?”

-“Mẹ Hà ơi mẹ Hà...mẹ Hà thấy sao rồi?”

-“Mẹ Hà ơi sáng rồi mẹ có mệt nữa không ạ?”

Cả hai vợ chồng cùng ở trong phòng mà bọn trẻ chỉ ôm hôn với tíu tít hỏi thăm mẹ làm ba chúng có phần chạnh lòng.

-“Hến Sò không thương ba nữa rồi.”

Bé Sò ngỡ ngác ngó ba đang đổi, Hến thấy mẹ cười cười lắc đầu thì quay sang phụng phịu giải thích.

-“Không phải đâu, bọn con có thương ba mà, nhưng hôm qua mẹ Hà bị ngã nha.”

Chồng nghe con kể thì tự dưng giật nảy, anh có hỏi mà chị chỉ lấp liếm nói không sao, hơi chóng mặt thôi. Chị thì thầm với Hến Sò cái gì đó rồi bảo anh mấy ba con cứ chơi em dậy nấu bữa sáng.

Ba Hậu đợi mẹ Hà đi rồi mới trở dậy đóng cửa, đoạn anh quay lại ôm hai đứa nịnh nọt.

-“Hôm qua mẹ bị làm sao thế?”

-“Mẹ dặn không được nói ạ.”

Em Sò ngây thơ trả lời, chị Hến bên cạnh thấy bé ngốc quá liền mắng nhỏ.

-“Sò buồn cười thật đấy, mẹ đâu dặn thế đâu, mẹ dặn là ba hỏi thì bảo mẹ không bị làm sao. Sò nói thế thì lộ hết cả bí mật rồi còn gì?”

Anh Hậu biết con gái mình rất ngoan và nghe mẹ nên không tốn công ép buộc mà chỉ lựa lời phân tích.

-“Không sao, mẹ bảo không được nói với ba nhưng đâu có cấm hai đứa kể chuyện với em gấu bông đâu.”

Nhân lúc bọn nhỏ đang ngây ngốc nhìn nhau có ông bố đã chớp thời cơ giả giọng gấu bông lấy lòng con gái.

-“Chị Hến ơi...chị Sò ơi...chị kể cho em nghe đi...hôm qua mẹ Hà bị làm sao thế ạ?”

Em Sò bị dụ, bàn tay nhỏ xíu mập mập chìa ra xoa đầu gấu bông rồi khai sạch sành sanh.

-“Mẹ chị bị ngã, mẹ chị không mở mắt ra, chị với chị Hến gọi nhưng mẹ không trả lời...bọn chị khóc gọi ba gọi ông Hải...xong thì các bác sang bế mẹ lên giường nha...ông Lâm bấm huyết cho mẹ...hình như bà ngoại của Bò Sữa bảo suýt nữa mẹ sẽ trở thành cái xác vô hồn nha...gì nữa nhỉ...à xong mọi người còn khen bọn chị khôn nữa...kiểu gì nếu cô giáo biết thì tuần sau cũng được hai phiếu bé ngoan đó...chị sẽ cho em một phiếu...”

Hến ngơ ngác một lúc thì như chợt nhớ ra cái gì đó liền giã náy.

-“Ồ nhưng mà như thế thì ba Hậu nghe thấy mất rồi còn gì. Sò ngốc quá là ngốc Sò à. Mẹ Hà sẽ không yêu Sò nữa đâu.”

Em Sò mếu máo vì bị dọa, ba Hậu đành bảo lúc nãy ba bịt tai rồi, chưa nghe thấy gì cả.

Hến hỏi ba nói thật không, ba gật đầu khẳng định cho các bé yên tâm. Hai chị em thở phào nhẹ nhõm, chỉ có ba chúng là tim gan như bị cả đàn kiến thi nhau giày xéo, sống mũi cũng cay cay đỏ ửng.

Chương 38

Ba Hậu nằm chơi với hai con một lát rồi nóng lòng nóng ruột dẫn các nàng về phòng xem phim hoạt hình còn mình thì lao ra bếp ngó bà xã. Nhớ lại lúc tờ mờ sáng anh còn nôn ra nhà nữa hay sao ấy, hình như mẹ Sò cũng dọn dẹp sạch sẽ rồi.

Chị đang đứng chặt thịt gà, chòng từ xa nhìn cảnh ấy tự hỏi chẳng biết có phải vợ mình sở hữu năng lực siêu nhiên không mà bàn tay mảnh khảnh xương xương thế kia vẫn cầm chắc con dao phay to bự.

Hai mắt chị thâm quầng, mặt cũng xanh xao tím tái. Người thì gầy guộc chắc gió thổi qua cái là bay mất thôi.

Ban nãy tưởng trị được vợ, ba Hến hả dạ bao nhiêu thì giờ thấy náo nề bấy nhiêu. Ừ thì cứ coi như lần chiến tranh lạnh này anh thắng, nhưng sao cảm giác lại bức bối khó chịu đến như vậy?

Nếu hôm qua anh ở nhà, có phải mọi việc sẽ khác?

Giá như lúc anh về, chị tát anh lấy một cái.

Giá như chị chỉ thẳng vào mặt anh mà chửi, mà bới anh là thằng khốn nạn, chơi bời đú đờn cả đêm vợ bị ngất mà cũng không hề hay biết, đã thế khi về còn làm mình làm mẩy bắt vợ phải chăm sóc đủ kiểu.

Giá như vậy, có lẽ anh sẽ cảm thấy đỡ áy náy hơn.

Có người làm lũi tiến lại gần đặt tay lên vai vợ, nhiệt độ nóng rãy

truyền tới khiến anh khẽ rùng mình.

Mẹ Sò vẫn chưa dứt cơn sốt, lại cộng thêm đêm qua chẳng ngủ được mấy nên đầu óc có hơi chuyển choáng. Chị định cố xào qua chỗ thịt gà này xong thì ra phòng khách ngồi nghỉ một chút mà khổ nỗi không cố được, cả người cứ lạnh toát, ba Hến chạm nhẹ vào thái nhưng cảm giác cứ như bị đẩy một cái, chân run run suýt nữa thì khụy.

Cũng may có anh đỡ đằng sau, chòng hốt hoảng bồng vợ vào giường. Thấy sắc mặt anh không tốt lắm, chị liền cố cười cười cho không khí khuây khoả.

-“Không sao mình đừng lo, em mệt chút thôi...cũng già rồi mà.”

Ba Hến chẳng đáp lời, chỉ vội vã lục tung tủ tìm thuốc hạ sốt cho mẹ Sò uống rồi lại chạy như bay vào nhà tắm xấp nước khăn mặt đặt nhẹ lên trán chị. Nhìn vợ gầy gò yếu ớt thấy thương thương, mà cứ ngẫm người ta cái gì cũng chẳng nói với mình lại hơi buồn.

-“Lấy nhau bao nhiêu năm rồi nhưng đằng ấy vẫn chưa coi tớ là người thân.”

Giọng ông xã nửa đùa nửa thật, bà xã thẫn thờ một hồi cũng đánh liều trêu lại.

-“Thế đằng ấy coi tớ là người thân rồi hả?”

-“Tất nhiên rồi.”

Anh đáp chẳng cần suy nghĩ, chị lại tò mò hỏi khéo.

-“Thế giữa tớ và Liên, đằng ấy thân với ai hơn?”

Chồng vắt một cái khăn khác, vừa lau chân tay cho vợ vừa suy ngẫm. Anh chưa bao giờ đặt hai người phụ nữ trên bàn cân như vậy cả. Liên là Liên, là người đầu tiên cũng là người duy nhất cho anh nếm trải cảm giác yêu là gì.

Ngày xưa à, nông nổi cuồng nhiệt lắm, tuần cãi nhau mấy bận liền nhưng kiểu cái duyên cái số ấy, không tách ra được. Đợt đó có lần chưa mua kịp đồ ăn sáng thôi mà mẹ Bi đã điên tiết ném cả cái hộp bút vào mặt anh rồi ngúng nguẩy giả bộ thân thiết với thằng em khoá dưới, nhớ lại thấy người đầu mà đáng yêu dễ sợ.

Còn Hà lại khác, từ hồi lấy về chẳng mấy khi sút mẻ. Cuộc sống đơn điệu ngày qua ngày khiến anh đôi khi khát khao cái cảm xúc giận giận hờn hờn thời trai trẻ cũng như thèm muốn có người để tâm sự.

Một bên là hai tâm hồn cô quạnh an ủi lẫn nhau, chia sẻ niềm vui nỗi buồn. Bên kia lại có ràng buộc con cái cha mẹ, trách nhiệm nghĩa vụ và các giá trị đạo đức xã hội. Ba Hến nghĩ một hồi chẳng biết thân bên nào hơn cả, rốt cuộc chỉ khẽ nắm tay mẹ Sò kết luận.

-“Anh sẽ lo cho mình sống sung túc cả đời, vì mình là vợ anh.”

Chị Hà nghe người ta hứa đảm bảo mà thấy chua xót, chị biết so với những người phụ nữ phải bươn trải kiếm từng đồng tiền nuôi con, trả nợ cho chồng rồi suốt ngày bị đánh đập thì chị sướng hơn rất nhiều.

Biết là vậy đó, nhưng tâm vẫn chẳng thông, vẫn muốn được nhiều hơn một chút.

Vì mẹ Sò không thích đồ ăn ở ngoài nên sáng hôm đó ba Hến đành phải vào bếp. Thịt gà thì hơi chay cháy, miến nấu trương phềnh ra, cũng may hai bé dễ tính chan nước vào là húp sùm sụp hết bát.

Chị Hà thì lại thấy ngon mới lạ đời chứ, chẳng mấy khi ông xã nấu mà, khen ngợi tới tấp làm anh Hậu như nở từng khúc ruột.

Rồi vợ anh cuối cùng cũng khỏi ốm, sang tuần mới chị nhận dạy thay dạy thêm bận liên miên hết cả thành ra dự án với thầy Thanh toàn phải để đến tối mới làm được. Nhiều khi ý kiến bất đồng mà không gặp mặt trực tiếp khó giải quyết vô cùng nên thầy hẹn chị xuống cafe ngay dưới nhà.

Ban đầu mẹ Sò còn ngại ngại, sau thấy hai nhóc ngủ rồi mà ba Hến mãi buôn chuyện cười sang sảng cả tối thì nấu hết cả ruột nên đồng ý luôn. Không khí trong quán khác với ở nhà, chủ yếu là toàn các cô cậu sinh viên thôi, chị Hà vào đây cũng thấy mình trẻ ra vài tuổi ấy.

Xong thì bác Thanh cũng khá quan tâm với chị, dần dần hai thầy trò ngoài chuyện công việc thì chia sẻ với nhau nhiều hơn.

-“Anh mấy hôm nay chẳng hiểu sao cứ hắt xì hơi hoài, không biết ai nhắc nữa.”

-“Không ai nhắc thầy đâu ạ, là thầy bị cảm rồi, từ giờ thầy đừng uống nhiều nước đá nữa, với cả lát ra kia em mua thuốc cho thầy.”

Có người khế cười nhìn mẹ Hến. Bao năm trôi qua bé vẫn vậy, tính trầm nhưng hễ xung quanh ai gặp chuyện gì thì lại nhiệt tình quá mức.

Ngày xưa lúc chuẩn bị xuất ngoại, anh cứ ngỡ mãi mãi không quên được người yêu cũ, tự dặn lòng mình đàn ông là phải mạnh mẽ. Thế nào mà sang rồi mới ngộ ra, người lo sẽ nhớ thì không nhớ, lại vương vấn cái người mà mình không ngờ tới nhất.

Thương lắm cái dáng nhóc con cặm cụi làm bài tập, hai má hây hây đỏ mỗi khi bị trêu. Rồi thì nhiều lúc anh bực bội linh tinh hay tìm chị trút giận, tất nhiên anh vin vào lý do bài này tính sai bài kia trình bày chưa được để mắng mỏ.

Nếu với bé Hợi chắc ầm ĩ lên rồi, vậy mà bé Hà nhẫn nhịn chẳng dám cãi nửa lời, chỉ đơn giản bảo em biết rồi thầy ạ, em sẽ sửa thầy đừng bực.

Nuối tiếc lớn nhất của anh là không nhận ra sớm hơn để theo đuổi chị. Rồi một thời gian sau đó nghe tin người ta lấy chồng, tim gan như bị ai cứa xé, về nước nhìn chồng chị đẹp trai phong độ ngời ngời thì lại càng thất vọng.

Biết là mình chẳng còn cơ hội, nhưng mà để quên đi, là cái gì đó không hề dễ dàng.

Cái tuần ấy được gặp mẹ Sò nhiều nhiều chắc là tuần vui nhất của bác Thanh. Ngược lại ba Hậu mấy ngày đầu vui vẻ không để ý, tới hôm thứ sáu chị Liên bận đi lấy hàng không buồn điện thoại được, vào nhà chẳng thấy vợ đâu mới giật mình gọi điện hỏi mình đi đâu thế, nghe chị nhỏ nhẹ trình bày mà điên muốn đập máy.

Có người bực bội khó chịu lắm mà giữ sĩ diện đàn ông nên đành lấy con làm bia đỡ đạn.

-“Mình về ngay đi, Hến Sò không thấy mẹ đang khóc um lên kia kìa.”

Chị Hà nghe thế thì sốt ruột chạy như bay lên nhà, lên thấy các con ngủ im lìm ngon lành thì ngơ ngác nhìn chồng, ba Hến chỉ chẹp miệng.

-“Anh nựng một lúc con lại ngủ rồi.”

Mẹ Sò thấy không có gì liền vào phòng làm việc mở máy tính tiếp tục chat video với thầy giáo, thảo luận nốt công việc còn dang dở. Ba Hến trong lòng ngứa ngáy bức bối, đi qua đi lại một hồi rồi cuộc không nhìn được, vào đập máy tính của vợ tới rầm một phát.

-“Cả tối các người hí húi với nhau dưới kia chưa đủ hay sao mà về vẫn phải mặng nòng thế hả?”

Chồng xia đều làm vợ sững sờ, chị nhỏ nhẹ giải thích đây là công việc, giữa chị và thầy chẳng có gì cả. Chị bảo anh làm ơn nguôi giận rồi hai vợ chồng từ từ nói chuyện.

Chị hết nước hết cái năn nỉ mà càng nói ông xã càng phùng phùng, không những không nghe ngược lại còn buông lời xúc phạm vợ.

-“Mình im đi. Đàn bà con gái mười một giờ tối không ở nhà chăm chồng trông con lại đi đàn đúm với trai là cái thể loại gì hả? Tưởng mình thanh cao như nào, hoá ra thật giống với những gì Liên bảo, cũng chỉ là dạng đàn bà giả bộ đoan chính học thức, thích gây sự chú ý.”

Nghe người ta châm chọc mà lòng chị nhói, cảm giác đau đến xé ruột xé gan.

Những năm tháng thanh xuân rực rỡ nhất, chị dành cho anh.

Trái tim chị từ khi biết thốn thức, cũng chỉ yêu một người là anh.

Vậy mà có sao anh nữa?

Mẹ Sò hít một hơi thật sâu, giọng chị đầy kiên cường.

-“Phải, mình nghĩ sao thì nó là vậy. Em chính là loại đàn bà như thế đó.”

Chị toan bỏ sang phòng con mà lại bị chồng giữ lại, sự ích kỷ như con quỷ ác độc khiến anh trở nên mất kiểm soát. Cả chị, ngay lúc này đây chị dường như cũng không còn là chính mình, bao uất ức thống khổ cứ thế theo nước mắt tuôn trào.

-“Sao mình có thể vô lý như vậy chứ? Mình không tự nhìn lại mình xem, mình và người ấy cả đêm buôn chuyện em có nói gì không? Các người khiêu vũ âu yếm trong quán bar rồi lại gửi hình khiêu khích em, em đã trách mình chưa? Hai người đàn bà cùng bị bồng nhưng mình chỉ quan tâm xuýt xoa người ta, mình đã thử đứng ở vị trí của em xem nó đau như nào chưa? Em cũng là con người chứ không phải sắt đá mình à, cay đắng lắm mình không hiểu được đâu.”

Lần đầu tiên từ khi lấy nhau, chị Hà dám lớn tiếng cãi chồng. Anh Hậu choáng tới nỗi đờ mắt một lúc, mãi sau mới tức tối quát lại.

-“Hay. Quá hay. Mình đúng là dạng xảo quyết đổi trắng thay đen, rõ ràng gian díu với thầy giáo cũ giờ lại về lên mặt đồ lỗi ngay sang cho anh. Mình làm anh quá thất vọng.”

Chị Hà ức phát run, chán chảng buồn tranh luận, chỉ đơn giản bảo chồng.

-“Vâng, em chỉ có thế thôi. Ai làm mình không thất vọng, làm mình yêu thương thì mình cứ việc tới với người đó.”

Anh Hậu giận sôi cả máu, chỉ thẳng vào mặt vợ tuyên bố.

-“Được, mình không phải thách. Chúng ta giải tán. Sau này mình đừng có mà hối hận.”

Chương 39

Mâu thuẫn trong hôn nhân, cãi nhau là chuyện bình thường thôi. Cái bất thường ở đây là ba Hến cứ có khúc mắc gì là y như rằng đi tìm người cũ để giải khuây.

Chị Liên nhìn thấy anh Hậu thì vui vẻ hẳn lên. Căn bản hàng vẫn còn chuyển cuối đang ngại lắm, giờ anh có xe thì tốt quá rồi.

Kể ra cái ông này đúng là ga lăng, không những phụ chị sắp xếp dọn dẹp các thứ đâu ra đấy mà toàn bộ tiền mấy đợt khát chưa trả cho người ta anh cũng thanh toán hộ.

Xong xuôi thì đêm muộn rồi, hai người nhìn nhau cười khúc kha khúc khích. Thật giống hồi sinh viên quá, nhớ đợt ấy cùng đi buôn hoa nhân dịp ngày quốc tế phụ nữ thì phải, ôi dòi ôi cái tội chiếm vỉa hè, bị bảo vệ đuổi mà chạy bán sống bán chết.

-“Uống chút không anh?”

Mẹ Bi hỏi, ba Hến gật đầu. Chai rượu vang bật nắp, hai tâm hồn cô độc bên nhau, thân thiết tâm sự mọi muộn phiền trong cuộc sống.

-“Kể cũng nhọc quá, em ước sau này mở được cái spa chăm sóc sắc đẹp của riêng mình.”

-“Có gì khó đâu, tuần sau anh tìm địa điểm cho. Cứ làm từ từ, ban đầu nhỏ rồi về sau mình mở rộng dần.”

Anh Hậu đề xuất, chị Liên bĩu môi nhõng nhẹo.

-“Ừ ừ, ừ thích. Thích có đất sổ đỏ của riêng mình cơ, rồi xây cái biệt thự bảy tầng, lắp cả thang máy nữa. Em với Bi ở tầng cao nhất còn sáu tầng còn lại để kinh doanh.”

Ai đó nghe mà bật cười.

-“Gớm nởm ọ, cái gì cũng muốn ngay và luôn thì làm sao nổi? Tính em mãi cũng chẳng lớn được.”

-“Không phải em không lớn được, mà là em có hoài bão. Em bảo này, anh có mảnh đất mấy trăm mét vuông ở quận Đống Đa phải không? Hay đăng ấy để rẻ cho em đi.”

Ba Hến rót thêm ly rượu rồi phân trần.

-“Đất đó là của ba vợ anh cho, anh định khi nào Hến Sò lớn thì sang tên thôi chứ anh không thích động tới.”

-“Thế còn mảnh ở Đông Anh mà xây mấy cái trung tâm thương mại ý? Khu đấy chắc không phải của ông già bên kia chứ?”

-“Ừ không phải. Chỗ đấy lúc đầu là anh với bác Đăng hùn vốn, anh chỉ có 2 phần thôi còn của bác là 8 phần. Sau đó hai anh em bận quá nên đưa cho bác Vân quản lý với làm giấy tờ. Kể ra bác dâu cũng thoáng tính, lúc góp là một chuyện, lúc phân chia lại vẫn để 5-5, chỉ có điều xong xuôi thì mẹ bé Khôi rút sổ đỏ cho Hà nhà anh cầm luôn. Mà sao em biết nhiều thế?”

Anh Hậu thắc mắc làm cô người yêu cũ giật nảy. Bây giờ mà bảo em tò mò nên xem trộm tài liệu lúc anh không để ý thì chắc ba Hến giận lắm.

Chị chẳng đại đâu, nên là ngay lập tức tươi cười như hoa đối chủ đề.

-“Ồ anh kể cho em mà, anh quên rồi hả?”

-“VẬY à? Ừ, chắc nhiều việc quá nên anh chẳng nhớ gì cả.”

-“Anh để bà xã quản hết tiền nong mà không sợ có ngày em ấy đá anh ra đường à?”

Anh Hậu xua tay bảo Hà không phải loại người như thế. Chị Liên không đồng tình, hỏi vặn không phải loại như thế, thế thì thế nào mà làm anh đêm hôm tức tối đến mức như vậy?

Ba Hến nhớ tới chuyện ban tối lại giận sôi người, uống liền tù tì mấy ly rượu sau đó mới chậm chậm tâm sự. Mẹ Bi nghe mà ức thay cho anh, giọng điệu bức bối thấy rõ.

-“Chán người quá, người dạy vợ như thế thì có ngày nó trèo lên đầu người nó ngồi ấy. Em đã bảo rồi mà, đời này làm gì có loại hiền đụt như thế, giả tạo thôi.”

-“Anh cũng đang lo cô ấy lấn át mình, nhưng có phải hôm nay anh hơi nặng lời không?”

Anh Hậu bần khoản, chị Liên máu nóng rùng rục, vừa vỗ vai anh vừa giảng giải.

-“Nặng cái gì mà nặng? Thế là còn tử tế chán. Cái Hà nhà anh sượng chẳng biết đường hưởng. Ở đâu có cái kiểu đàn bà con gái lại đi so bì với đàn ông như thế không? Em đây này, em tuy có nóng tính nhưng chồng nói một chưa bao giờ dám cãi hai, nữa là cái kiểu giả hiền như nó, nói chung người ta nói cấm có sai, vẻ ngoài càng tao nhã bao nhiêu thì càng thâm bấy nhiêu.”

-“Anh chẳng rõ nữa, công nhận lòng người khó lường.”

-“Khó cái gì mà khó, cái Hà nhất định là gian gian dúi dúi với tên Thanh rồi. Anh nghĩ mà xem, bọn mình nói chuyện bao lâu em ấy có ý kiến gì đâu, đừng một phát bị anh bắt gặp lại giờ chứng cứ. Cái loại đã sai lè ra méo nhận còn đổ lỗi cho người khác đúng là khốn nạn.”

Mặc dù chị Liên hơi quá lời nhưng anh Hậu phải công nhận rằng điều chị nói giống y hệt những gì anh suy luận. Có thể Hà vẫn còn tính đàn bà dám làm chưa dám chịu, nhưng chị chắc không biết được chiêu trẻ con đó làm sao qua được mắt anh và mẹ Bi.

-“Thế bao giờ ra toà?”

Anh Hậu nhìn chị Liên cười khổ.

-“Điên à, nóng giận thì nói vậy chứ toà án quái gì. Lấy con gái nhà người ta rồi thì sướng khổ gì cũng phải chịu trách nhiệm. Với cả khi xưa anh với bác Đăng khó khăn ba vợ cũng cho vay vốn không ít.”

Ai đó nêu quan điểm rành mạch làm mẹ Bi ngậm ngùi chua xót. Chị nhấp ngụm rượu rồi khẽ rút chiếc nơ nơi cổ áo, nhích vào anh gần thật gần. Tay chị âu yếm khoác qua vai người ta, khoe môi đỏ mọng ghé sát môi anh khơi gợi.

Tùng là người cũ, hơn ai hết chị hiểu rất rõ phản ứng cơ thể của anh.

Cứ ngỡ sẽ là một đêm mặn nồng thấm thiết, chẳng ngờ ba Hến lại một mực trốn tránh.

-“Đừng em, thế này không đúng đâu.”

-“Có gì mà không đúng chứ? Vui vẻ chút thôi mà, yên tâm em không phải là gái mới lớn, nhất định không mè nheo ràng buộc anh.”

Có người vừa đon đả vừa e ấp nép vào lòng người kia. Anh không nỡ làm chị đau, chỉ dịu dàng đỡ chị xuống rồi trầm ngâm tâm sự.

-“Phụ nữ mà phải dùng chung đàn ông là rất đáng thương em à, anh không muốn vợ anh bị như vậy, càng không muốn em cũng thế. Chẳng phải ban đầu lúc mới liên lạc em nói chỉ làm bạn tâm giao thôi mà? Cho dù chúng ta yêu nhau tới thế nào cũng không thể được, em căn bản không phải vợ anh. Và anh, quan trọng là anh còn có một gia đình trên vai, Hến Sò mà biết thì anh không có mặt mũi nhìn con đâu, em hiểu không? Cuộc đời anh đến bây giờ chẳng mong gì cả, chỉ mong con gái mãi coi anh là người ba tuyệt vời nhất là được. Còn vợ chồng không hợp thì về già anh sang nhà các cô ấy bế cháu là xong.”

Ba Hến kiên quyết như vậy làm chị chỉ biết mím môi cay đắng. Tự hỏi chàng trai nhiệt huyết năm xưa đi đâu rồi?

Thời gian đúng là liều thuốc tàn độc nhất, cái gì cũng có thể thay đổi được.

Ngày ấy anh thấy chị là lao tới ôm ấp hít hà, nay đêm đến đang vui vẻ cùng nhau lại bỏ vào phòng con trai chị nghỉ ngơi, đúng là nực cười.

Anh Hậu ở trên giường bé Bi lăn qua lăn lại cũng không sao chớp mắt được. Kể cũng lạ, nhà là do anh chọn, ký hợp đồng thuê ba năm liền. Chính anh là người lựa giấy dán tường rồi sang sửa linh tinh, ban ngày trông thấy hài lòng lắm mà cứ sao ban đêm nằm chẳng

thoái mái gì cả.

Cảm giác này giống hết mọi lần đi công tác xa, phải chăng là lạ nhà? Cứ tưởng chỉ có chim chóc mới nhất quyết phải bay về tổ, thì ra loài người cũng kỳ quặc thật đấy.

Có thể là tâm linh tương thông, chồng khó chịu ở nơi nào đó thì vợ ở nhà cũng thức trắng đêm. Sáng ra mắt sưng vù như gấu trúc mẹ lại phải nói dối Hến Sò là bị muỗi đốt.

Rồi mẹ Hà sợ ra trường điều tiếng không hay nên đưa bọn trẻ đi học thôi rồi gọi điện báo cậu Hợp nghỉ một ngày. Vừa mới đặt lưng vào giường nghỉ một lát đã thấy có người bất thành linh xuất hiện trước mặt làm chị sợ tưởng rớt tim ra ngoài.

-“Bác Vân, em cứ nghỉ tuần sau bác mới về? Sao bác vào được đây?”

Mẹ bé Khôi ném một lô lốc cái loại túi váy hàng hiệu vào tủ áo quần rồi cũng nhảy lên giường đắp chăn thủ thủ.

-“Mua cho thím đó, không mặc được thì cho cái Hợp. Thím có khoá đầu mà tôi chả vào được. Tôi sốt ruột về sớm, máy bay vừa hạ cánh lúc năm giờ sáng, có gì thím nói lại ngọn ngành xem nào, từ hôm đó tới giờ tiến triển ra sao rồi?”

Chị Hà nghe mà rơm rớm, bác Vân rất cẩn thận trong việc gìn giữ sắc đẹp, mọi lần bác đi Nam Phi về thì toàn trốn trong spa cả mấy ngày liền thôi, giờ lại lao thẳng tới đây làm chị thực sự rất cảm động.

Mọi chuyện mà kể về nhà ngoại thì sợ ba mẹ lo, dì Hợp cậu Hợp lại nóng tính hay gây sự nên chị Hà ầm ức bao lâu mà chẳng có ai chia sẻ, nay có chị Vân về thì như nắng hạn gặp mưa rào, hai chị em dẫu

ôm nhau nức nở tâm tình.

Mẹ Cún nghe mà nẫu nề hết cả.

-“Ồi dào kể cũng khó nhỉ? Giá cứ như lão Đãng chơi bời một vài hôm là xong, đằng này bạn tâm giao nó mới chết chứ.”

-“Bác bảo em làm sao bây giờ? Người ngoài cuộc thường tỏ hơn mà.”

Chị Vân thở dài, ngẫm nghĩ một lúc rồi bảo.

-“Nói thì thím đừng giận tôi nhé. Là tôi thương nên tôi mới khuyên thật lòng đấy, thím không tự tin giành được tình yêu của chú thì tốt nhất chia tay tìm bến đỗ mới. Thím còn trẻ nên mọi thứ dễ dàng chứ không như tôi, Hến Sò cũng còn nhỏ tuổi nên dễ thân lắm. Ví dụ bây giờ thím tìm được người thương thím thật lòng thì chỉ cần dăm bữa nửa tháng là hai con bé hoà hợp được rồi, còn anh Khôi thì khác, càng lớn càng khó thím à. Vớ lại nếu thím muốn tái giá sinh con với người ta bắt đầu cuộc sống khác thì tôi sẽ nuôi Hến Sò cho.”

Mẹ Hà mới chỉ nghĩ tới việc xa hai cục bông nhỏ thôi mà đã đau quặn thắt cả ruột gan rồi, mẹ Cún thấy vậy liền an ủi.

-“Thím lấy chồng sớm thôi chứ tính ra thím vẫn còn trẻ mà, chẳng nói ngoa chứ con bồ mới của ông Đãng nhà tôi, cái gì mà nữ hoàng nhạc bốp đó, con ấy còn hơn thím mấy tuổi lận cơ, có ba đời chồng rồi nó vẫn cứ nhờn nhờn đấy thôi. Nói chung giờ bọn mình cũng phải học tập các em ấy thím ạ, ích kỷ một tý cho nó dễ sống, cứ nghĩ tới người khác hoài nhưng người ta lại chẳng bao giờ chịu hiểu.”

-“Nhưng bác cũng có bỏ bác Đãng đâu?”

-“Ồi thím so với tôi thì so làm sao được? Tôi già xừ nó rồi, với tôi không còn tình cảm với lão Đãng nữa thím à, không còn nên không buồn không quản. Tôi nói rồi, tôi và lão giờ là đôi bên lợi dụng lẫn nhau. Thím mặt dày được như tôi không? Hay chú Hậu quan tâm tới con Liên một chút thôi là thím cũng đau lòng? Nếu mặt dày được như thế thì thím cứ sống tiếp như này, cho nó tức lồng lộn lên.”

Hôm ấy hai mẹ nói chuyện mãi tới tận ba giờ chiều mới rủ nhau đi ăn. Tranh luận phân tích cả buổi rồi cuộc mẹ Sò quyết định cho hôn nhân của mình thêm hai chục ngày nữa. Sau đó nếu cảm thấy có thể khống chế cảm xúc và chịu đựng được thì chịu đựng, trong trường hợp tù túng bức bối quá thì chị sẽ tự cho mình lối thoát.

Chị cũng tưởng ba Hến giận thì chắc phải bốn năm hôm nữa mới về nhà cơ, chẳng ngờ năm rưỡi đã thấy chuông kêu.

Hai con hớn hờ chạy ra mở cửa cho anh, còn vợ thì vẫn làm lì trong bếp.

Chồng về không những không nhảy ra xin lỗi mà đến một câu chào hỏi cũng chẳng có, còn ra cái thể thống gì nữa đây? Xem ra bà xã được chiều quá hoá rồ rồi.

Ông xã tất nhiên giữ sĩ diện nên không mở lời trước, trong nhà người lớn làm mặt lạnh với nhau, chỉ có tiếng trẻ con riu rít.

-“Ba Hậu ơi sao sáng nay Hến không thấy ba, mẹ Hà bảo ba bận đi làm à? Ba mệt không ba?”

-“Ừ, ba bận lắm. Ba Hậu mệt quá Hến Sò à.”

Hai đứa nghe ba kêu nhọc liền tíu tít lao vào mở tủ lạnh, chị Hến cẩn thận bê đĩa hoa quả sắt nhỏ dầm sữa chua, em Sò lếch thếch mang

cốc nước cam mát lạnh ra cho ba yêu.

Anh Hậu nhìn con mà sống mũi cay cay, con thế mới là con chứ. Chẳng bù cho vợ, mà không biết là vợ hay là cái của nợ đây?

Ba kiệu hết đưa chị đến đưa em vi vu từ phòng khách qua phòng ngủ rồi vòng tới ban công. Hến Sò sượng quá cười ha hả rộn ràng gọi mẹ Hà.

-“Mẹ Hà ơi xem này, xem Sò làm máy bay này.”

-“Ồ lúc nãy Hến cũng được làm nha, ba Hậu tuyệt vời nhất quả đất.”

Mọi khi nghe em gọi là mẹ ngẩng lên khen ba Hậu giỏi với ba Hậu thật là cường tráng rồi cười âu yếm lăm lăm cơ, lần này mẹ chỉ bảo hai đứa dễ thương quá rồi lạnh lùng cúi xuống nhặt rau.

Hến Sò được khen tất nhiên vui tít cả mắt lên rồi, chỉ có ai đó bị bơ là ngứa ngáy bức bối thôi. Có người vừa chơi với con vừa cố ý kể chuyện to thật to.

-“Ngày xưa ngày xưa trong khu rừng nọ có một cô bé quàng khăn tím tên là Hờ. Bé Hờ ở với bé Hắt trong ngôi nhà gỗ nhỏ, vui ơi là vui. Hàng ngày bé Hắt đều đi hái hoa quả và mang nước suối về cho bé Hờ. Thế nhưng bé Hờ được nuông quá sinh hư, nửa đêm nửa hôm chẳng ở nhà ngủ mà lại chạy sang đú đờn với sói già gian ác tên là Thâm. Bị bé Hắt bắt gặp nhưng bé Hờ không chịu nhận lỗi hối cải mà còn ương bướng cãi lại bé Hắt...”

Lũ nhóc mắt to tròn lắng nghe chăm chú. Ba hỏi các con thấy bé Hờ hư không, em Sò thơm ba một cái rồi ngoan ngoãn gật đầu. Chị Hến dăm chiêu ngẫm nghĩ một lúc, rốt cuộc cũng tán thành.

-“Đúng rồi ạ, bé Hờ hư ơì là hư ý. Sang nhà sói già để mà bị ăn thịt à, thật là ngốc nghếch. Cuối tuần chắc không được phát phiếu bé ngoan đâu, ôi chao đáng buồn ghê á.”

-“Ừầy Hến của ba mới nhỏ xíu mà đã hiểu chuyện thế nhỉ? Theo Hến thì bé Hờ phải làm gì bây giờ?”

-“Bé Hờ phải xin lỗi bé Hắt nha, rồi thơm bé Hắt làm lành ấy.”

Ba Hậu cười khoái trá, Hến liếc thấy mẹ Hà đi ra ban công hái mấy khóm hành thì bám theo rồi ôm chân mẹ ríu ra ríu rít kể chuyện cô bé quàng khăn tím. Mẹ Hà nghe xong chỉ khẽ cười, xoa đầu em rồi mẹ bảo.

-“Ba Hậu nhớ nhầm chi tiết truyện rồi, bé Hờ chưa từng đú đờn với sói già Hến à. Chỉ có bé Hắt thỉnh thoảng lại qua đêm ở nhà cô cáo Lờ thôi.”

Chương 40

Em Hến nghe được chi tiết mới thì sừng sốt lắm, vội vã ùa vào khoe ba yêu.

-“Ba Hậu ơi ba Hậu ơi, nhầm rồi ba Hậu ạ, bé Hắt chơi với cáo đấy. Eo ôi bé Hắt mới là bé Hur.”

Anh Hậu mặt đen kìn kịt, chưa kịp giải thích gì thì đứa con út đã ngây ngô lay chị hỏi lấy hỏi để.

-“Thật á? Thật á chị Hến? Cáo mấy đuôi đó chị Hến?”

Ba Hậu bực bực bảo cáo đâu mà cáo, mẹ trâu thôi. Nhưng cục bông nhỏ trước giờ rất tin tưởng vợ nên chẳng thèm nghe lời anh, lại riu rít với giọng hỏi mẹ con cáo đó có mấy đuôi.

Chị Hà bật cười, đáp bừa rằng có chín đuôi. Mẹ vừa dứt lời thì Sò nhỏ đã há hốc có vẻ sợ sệt lắm, quay sang chị Hến thủ thỉ.

-“Cáo chín đuôi là hồ ly đấy.”

Hến ôm em một cái rồi cũng đồng tình.

-“Ừ đúng rồi, con hồ ly tinh á...eo ui sợ nhỉ...ba ơi ba...ba Hậu ơi ba Hậu ...đêm đêm mà bé Hắt cứ sang nhà nó là bị hút máu dần dần đó ba à...hút xong rồi nó sẽ ăn thịt nha...”

-“Bây giờ phải gọi Na Tra tới ý.”

-“Không không, chị nghĩ là mời Mỹ Hầu Vương vẫn hơn chứ, chú ấy có bao nhiêu phép thuật á.”

Mặc cho ba giải thích này nọ hai đứa vẫn cứ ríu rít bàn tán mãi tới lúc ăn cơm mới thôi.

Mẹ Hà không chỉ cẩn thận trong khẩu phần dinh dưỡng của Hến Sò mà còn rất quan tâm tới ông xã. Vì anh phải đi tiếp khách nhậu nhẹt nhiều nên bữa cơm nào vợ cũng làm tới mấy loại rau xanh liền đặt gần chỗ chõng nồi, hôm nay là ngọn su su xào tỏi, nộm rau muống, dưa chuột chua ngọt và canh cua mồng tơi.

Khổ nỗi khi bực ai đó người ta hay có xu hướng làm những điều khiến đối phương phiền lòng. Anh Hậu vòng tay ra xa lựa miếng thịt kho tàu to bự, rồi lát sau lại gấp sườn ram, tiếp đến là cánh gà chiên xù, cứ thế cả bữa không thèm động tới mấy cái đĩa trước mặt.

Như thường ngày chị Hà sẽ chủ động gấp cho anh rồi nhỏ nhẹ khuyên mình ăn nhiều rau xanh cho mát ruột. Thế nào mà hôm nay mẹ Sò lạnh lùng mặc kệ luôn, ba Hến muốn ăn gì thì ăn cũng chẳng thèm quan tâm.

Ai đó ôm cục tức đến tận tối, tắm xong liền bực bội vác đôi dép đầy nước ở buồng vệ sinh đi lê la khắp nhà, thậm chí lúc lên giường còn cố ý để quả đầu chưa sấy nằm lên gối, chân ướt thì điềm nhiên lau vào chăn.

Lau xong thì có người len lén liếc sang quan sát thái độ bà xã, cứ ngỡ mẹ Sò ức sôi máu lên rồi, ai dè chị thản nhiên lấy chổi lau lại nhà, một lời oán trách nhắc nhở cũng không có.

Anh Hậu thấy vậy lại càng điên, mà đã điên thì chớ, lại gặp ngay Hến nhỏ lững thững sang tìm mẹ Hà nhõng nhẽo kêu mất ngủ. Chẳng

biết nàng ấy giống ai mà cái giọng nheo nhéo nheo nhéo.

-“Á á bắt quả tang ba Hậu đi ngủ để tóc ướt nha. Như vậy là sáng mai ba dậy sẽ bị đau đầu đấy, rồi em gối sau này cũng bị mốc nữa. Lêu lêu ba Hậu hư, ba Hậu hư nhỉ mẹ Hà nhỉ?”

Ba bị con gái vạch mặt thì ngượng chín người, đành ấp úng bảo ba quên. Mẹ Hà chẳng bình luận gì cả, chỉ bế Hến về phòng thôi. Lát sau ba cũng sang cùng, chị Hến với em Sò nằm gối đầu lên đùi ba với cả gác chân lên người mẹ nghe kể chuyện cổ tích mà thích ới là thích, chưa đầy ba chục phút đã mơ màng khò khò rồi.

Ba mẹ em thì con ngủ một phát là lại nhìn nhau mặt tỉnh bơ ngay. Chị Hà chưa đưa ra được quyết định cho mình nên ngại mở lời, anh Hậu thì sĩ diện đàn ông đâu có cho phép bản thân hạ mình trước.

Cho nên là chiến tranh lạnh cứ thế tiếp diễn cả tuần liền. Vợ như người vô hình, chồng thì nhiều lúc phát bực. Trước kia thèm uống cốc nước cam chỉ cần ới một cái, nay lại phải lật đật dậy tự pha.

Mà cái bà vợ này đúng là không biết tính toán gì cả, mua dao thì mua con bình thường thôi, dao gì mà sắc đến nỗi bỏ có quả cam cũng bị cứa một phát là sao?

Đàn ông đàn ông như này cũng chẳng đáng, nhưng đàn bà nhìn thấy thì lại xót, ai đó vội vàng chạy ra ban công hái mấy cái lá hoàn ngọc đưa cho chồng cầm máu. Tiếc rằng ông xã chị không những không nhận mà ngược lại còn xỉa đều.

-“Gớm hôm nay mặt trời mọc hướng Bắc hay sao mà vợ mình lại quan tâm tới mình thế cơ chứ?”

Mẹ Sò chỉ nhỏ nhẹ bảo nếu mình không thích dùng lá thì em lấy bông

băng cho. Ba Hến được nước lại càng kiêu, đáp lại rất phũ phàng.

-“Thôi khỏi cần, thời gian của mình còn phải dành cho ai đó, anh nào có dám phiền.”

Chị Hà tức run người, nhưng lại nhịn xuống gầm lưỡi trở về giường ngủ chứ không chấp lời ông xã. Anh Hậu thấy vợ lạnh lùng bất cần thì như muốn phát hoả luôn.

Cái thể loại gì đây cơ chứ?

Sai rành rành mà vẫn cứ ngoan cố. Còn nữa, trước kia chồng sổ mũi tý thôi cũng sốt sắng hết cả lên. Bây giờ bị cú sậu sâu như thế cũng không thềm nhỏ nhẹ nịnh nọt. Quả thật thức khuya mới biết đêm dài, vợ anh đúng là loại giả tạo trước sau bất nhất giống y như lời mẹ Bi cảnh báo.

Ba Hến ôm cục tức mãi mà chẳng chợp mắt được. Mẹ Sò nằm một lúc thấy yên ắng, tưởng ai đó ngủ rồi liền lật đật trở dậy dùng khăn ướt lau vết máu khô dính bết lại rồi giã mấy cái lá cho vào mảnh băng trắng rồi cuốn cẩn thận cho chồng.

Chị đang rón rén định đặt tay ông xã vào trong chăn thì bị anh bất ngờ vòng qua siết chặt. Có người kéo vợ ngã dúi dụi trên lồng ngực mình, giọng điệu hờn dỗi thấy rõ.

-“Ai mượn mình quan tâm?”

Mẹ Sò hai má đỏ bừng, vừa cố trườn xuống vừa ấp úng nói.

-“Là em nhiều chuyện...mình thông cảm.”

Người ta bảo ghét nhau là ghét ở cái thái độ quá không sai. Giá như

chị Hà hiểu chuyện chỉ bằng một góc của chị Liên thôi thì chắc anh có phúc lắm. Đẳng này đã khiến người ta ngứa mắt rồi mà điệu bộ lúc nào cũng nhàn nhạt như kiểu khinh nhau ấy, nhìn phát bực mà.

Ai đó tức mình chỉ muốn bắm vằm người bên cạnh cho hạ hoả. Khổ nỗi đánh vợ thì quá mất mặt đi, đâm ra chỉ còn cách luồn tay qua váy rồi nhéo mông bà xã một cái đau thật là đau.

Chị Hà đã ức lại còn xấu hổ, mặt mũi nhăn nhó thấy rõ. Anh Hậu thì có chút hả lòng hả dạ, càng lúc càng rúc sát vợ hơn, vò đảo ép bươi chán chê mới buông lời khiêu khích.

-“Nhỏ đi nhé, rời chồng ra mấy ngày là biết ngay. Vậy mà còn bướng!”

Nhỏ là do chị ăn ít ngủ kém chứ bộ, ba Hến làm gì mà nghiêm trọng hoá vậy? Mẹ Sò ngược nóng bừng cả người, cố hết sức đẩy chồng ra mà đúng là so với người ta cứ như trứng chọi đá ấy, không tài nào mà xoay chuyển được tình thế.

-“Anh cho mình cơ hội cuối cùng đấy, giờ mình chịu nhận lỗi là được, anh không chấp mình nữa.”

Giọng chồng câu thấy rõ, giọng vợ cũng cương quyết không kém.

-“Mình à, vấn đề của chúng ta không đơn giản chỉ là một lời xin lỗi.”

-“Có gì mà không đơn giản? Chẳng qua là mình cậy có chỗ dựa rồi nên dạo này mới dám bố láo như thế phải không? Mình nói anh nghe, thằng ôn dịch đó thề thốt cái gì với mình? Bây giờ chúng ta ly dị là mình nhảy ngay sang thuyền của nó chứ gì?”

-“Mình nói linh tinh quá à, mình ngủ đi.”

Đêm hôm khuya khoắt chị cũng chẳng muốn âm ỉ làm gì nên nhẩn nhẩn đủ đường, vậy mà chồng chẳng chịu hiểu, cứ được đà là lấn tới.

-“Sao? Anh đoán trúng tim đen của mình nên mình nhột chứ gì? Cái loại đàn bà giẻ rách như mình anh quá hiểu đi.”

Cả giận mất khôn, anh Hậu thốt ra câu đấy xong cũng biết mình hơi quá nhưng lời nói như bát nước đổ đi chẳng rút lại được nữa. Chị Hà nghẹn đắng cả người, cắn tay chồng một cái thật mạnh rồi nhân lúc anh không để ý vội chạy vào nhà vệ sinh bật khóc nức nở.

Anh Hậu bên ngoài cũng bực đến mức đập cửa sầm sầm.

-“Anh cho mình năm phút để bước ra ngoài, không thì đừng trách anh ác.”

Có người hằm hằm dọa vợ mà đến khi nghe bà xã nấc từng tiếng thốn thức thì lòng lại như bị hàng vạn mũi kim đâm từng chút, từng chút một.

-“Mình à...chỉ là gặp nhau bàn chút công việc thôi mà sao mình cứ đay nghiến em hoài vậy...thế giả như mai sau chị Liên chị ấy tái giá...mình và chị ấy cứ thân thiết như vậy rồi chồng chị ấy cũng chửi vợ như mình đối với em thì mình thấy sao?”

Anh Hậu nghe vợ hỏi mà cứng cả họng, ở bên trong giọng chị nghẹn ngào lắm, chị hỏi anh hôn nhân ngàn ấy năm anh thấy ức chế về cái gì nữa thì hôm nay kể hết chị nghe một thể.

Chồng bèn cố lục lợi kí ức, mà tìm mãi, tìm hoài cũng chẳng tìm được điều gì cả. Chỉ là một vài hình ảnh khi xưa ủa về, cái ngày nào đó anh bị ngã xe máy phải nằm ở nhà nửa tháng liền, hồi ấy khó

khăn vợ vẫn ngày dạy thêm ba bốn ca, một mình quay như chong chóng cả học sinh lẫn chồng, lại còn em Hến trong bụng nữa chứ.

Vậy mà lúc nào chăm sóc anh người ta cũng cười cả, phải đến lúc anh bắt gặp vợ nôn mửa tím tái mặt mày trong nhà tắm chị mới thôi không giả bộ.

Đột nhiên nhớ tới lại thấy nhói lòng, có người đi tìm chìa khoá dự phòng, gấp gáp mở cửa rồi lao vào với khăn mặt lau nước mắt cho bà xã rồi nhẹ giọng an ủi.

-“Anh...ban nãy nóng nên hơi quá trốn...mình đừng ngồi đây lạnh... về giường ngủ đi...”

Ba Hến định đưa tay qua bồng nhưng mẹ Sò trốn tránh, chị chui vào chăn cuộn tròn rồi nằm nép sát vào tường. Chồng thương thương muốn tới gần nhưng vợ cứ đẩy thành ra mấy lần thì nản, cũng quay đi một mình một góc.

Cuộc sống mãi cứ bế tắc mệt mỏi như vậy, tới ngày thứ mười bảy thì chị nhận được điện thoại của chị Liên. Hai người gặp nhau ở quán cafe ngay dưới nhà, mẹ Sò tới sớm hơn năm phút, mẹ Bi thì vừa đặt mông xuống ghế, còn chưa ấm chỗ đã đơn đơn đả đả.

-“Gớm từ bé tới giờ chị chưa từng thấy ai mặt dày như cô Hà.”

Chị Hà nhắm ngum nước rồi chỉ khẽ cười khẩy.

-“Vâng, em da mặt dày nên mới thế chứ da mặt mỏng thì đã tìm người đàn ông nào có vợ để đào mỏ rồi ạ.”

Có người nghe xía đều mà giận phùng phùng, chỉ thẳng tay vào mặt mẹ Sò quát tháo.

-“Cô đúng là rắn độc ngậm máu phun người, làm giáo viên mà ngu thế hả? Tôi và anh Hậu là bạn bè tâm giao giúp đỡ lẫn nhau chứ không phải lợi dụng tiền bạc. Tôi mà thềm mấy cái cắc bạc ấy à?”

-“Em chỉ nói bâng quơ thế thôi chứ nói gì chị đâu mà chị phải sồn sồn lên thế?”

Mẹ Sò thản nhiên đáp làm mẹ Bi điên cả tiết, chẳng nề nang gì lời ngay cái hộp vuông vắn chuẩn bị từ lâu đưa cho đối phương, giọng điệu đầy thách thức.

-“Thôi thì đi thẳng vào vấn đề nhé. Tôi nghĩ cô và anh Hậu nên giải thoát cho nhau đi, lý do thì cô mở chiếc hộp này ra sẽ rõ. Tôi có quen người làm ở toà án, yên tâm sẽ giúp cô lo thủ tục nhanh nhất có thể.”

Chương 41

Trên thế gian này có hay không người đàn bà chẳng hề tò mò về chuyện mèo mả gà đồng của chồng?

Trước đây chị Liên cứ nghĩ không có, bây giờ thú thực mới sáng mắt.

Đúng là sống lâu mới biết lòng người nông sâu, con vợ anh Hậu nói trắng ra thuộc thể loại giả tạo lâu năm quá nên đứt xù dây thần kinh cảm xúc rồi. Nhưng không sao, hộp đã chuẩn bị, dù người ta không muốn động thì chị cũng mở cho mà xem.

Mẹ Bi lắc đầu ngao ngán, chậm rãi lôi từng món đồ kỉ vật ra trình bày với mẹ Sò.

-“Đây là album ảnh ngày đại học của anh chị, bộ này tập hợp ảnh hôn nhau. Chị thích nhất là cái ở cạnh Hồ Tiền, em nhìn thấy môi anh Hậu dày không? Người ta bảo đàn ông môi dày là chung tình lắm em à, yêu một người yêu cả cuộc đời luôn á.”

-“Bộ này là hồi kỳ thứ tư bọn chị cùng đạt học bổng, hai đứa rủ nhau lên Tam Đảo chơi. Bức nhỏ nhỏ phía dưới là chụp trước khi chuẩn bị ấy ấy đó em...”

-“Hộp 1000 con hạc này anh Hậu gấp tặng chị nhân ngày sinh nhật.”

-“Cái điện thoại màu hồng em thấy chứ, tuy hơi hủi nhưng là cả tháng lương đi giao hàng của anh đấy, chị tới giờ nghĩ lại vẫn cảm động nên chưa vứt đi.”

-“Bông hoa hồng khô này chị giữ làm kỷ niệm, thực ra anh mua 99 bông cơ em ạ...đó...còn nhiều thứ lắm...”

-“Đây đây mới nhất luôn, cái đêm đó chẳng biết em giận gì ông xã mà để người ta phải chạy tới chỗ chị tâm sự.”

Ba Hến tìm ai mỗi lần có khúc mắc thì chị thừa đoán được. Chỉ là chẳng hiểu sao xem tận mắt hình ảnh người đàn bà khác váy áo xộc xệch ôm ấp chồng mình vẫn thấy chua xót đến thế?

Mẹ Sò ngậm đắng, cố giữ bình tĩnh nhẹ nhàng bảo.

-“Sao chị phải mất công thế làm gì, chỉ cần nhân lúc đêm đến chồng em đang sượng thì rên rỉ vài câu xúi anh bỏ vợ là xong mà?”

Chị Liên tái cả mặt, trộm nghĩ đúng là dạng con cha cháu ông thích thể hiện. Thử hỏi cái loại cổ hủ bất tài cộng thêm mồm miệng độc địa thế này, ngoài trường của lão ba già ra thì nơi nào thềm nhận nó làm giáo viên cơ chứ?

-“Nói em nghe nhé Hà, chị đây quân tử không thềm sống bản đầu. Chẳng qua đàn bà con gái với nhau chị thương em phải mang danh chồng bỏ nên mới bày nước giúp thôi. Chuyện tình cảm người nào không được yêu thì người đó là người thứ ba, chưa kể em lại là người đến sau. Người anh Hậu thương là chị, còn em chẳng khác nào con hồ ly già chia uyên rẽ thúy cả, đêm đến em vẫn ngủ ngon được với cái xác vô hồn chị cũng thấy tài đó.”

Mẹ Bi nhiệt tình phân tích chỉ điểm, tiếc rằng mẹ Sò hiểu biết thấp mãi chẳng tiếp thu nổi, thái độ bất cần nhìn phát ghét.

-“Rồi, có gì chị và cái xác đó bàn bạc với nhau nhé. Em không rảnh,

chào chị.”

-“Giờ lại định về ton hót với chồng à? Cả cái vụ ở sân bay lần trước cũng thế, cô đúng là con vẹt lắm chuyện. Nhưng cứ thoải mái nhé, mang cái hộp này về gửi anh Hậu luôn hộ chị.”

Chị Liên thách thức nhưng chị Hà chỉ gọi phục vụ thanh toán rồi đi thẳng chứ chẳng buồn đôi co. Chị đâu có phải thiếu nữ hai mươi tuổi bồng bột đâu mà người ta nghĩ có thể chơi bài khích tướng được?

Thứ nhất, chị Liên với cô Diệp khác nhau. Giữa vợ và thư ký chồng tất nhiên tin vợ hơn. Nhưng giữa chị và người yêu cũ thì thôi chẳng cần so cũng biết kết quả, còn chưa kể khi vỡ lở ra thì chị ấy đã chuẩn bị sẵn nước mắt ngăn nước mắt dài mô li phê mọi thứ.

Thứ hai, trước mặt anh Hậu chị Liên cũng hống hách như vậy chứ có nể nang gì đâu, giờ kể cả có băng ghi âm thì cùng lắm anh cười bảo cô ấy nóng tính với cả lo nghĩ cho anh nên mới giờ thói trẻ con chứ không phải người xấu. Vậy nên người ta mới bảo, thương nhau thì củ ấu cũng tròn là vì thế.

Còn ba ngày nữa, tẩn ba ngày nữa cơ đấy.

Nhưng mà liệu có cần thiết nữa không? Ngay giờ phút này đây chị đã thấy bức bối ngọt ngọt vô cùng.

Chị không đi thẳng về nhà mà qua xin cô giáo cho lũ nhóc nghỉ học sớm. Chỉ có nhìn thấy hai bé tíu tíu lòng mẹ mới nguôi ngoai phần nào. Hén tung tăng đi trước, hén ha hén hờ.

-“Mẹ Hà ơi ba Hậu về rồi à mà mẹ lại đón bọn con trước mấy tiếng liền như thế?”

Em Sò bên cạnh nghe thế thì mắt sáng long lanh, cái giọng ngọt ơ là ngọt.

-“Đúng rồi, chắc chắn ba về rồi á. Mẹ Hà ơ đi nhanh lên đi không ba Hậu đợi.”

Các em phấn khởi chạy làm mẹ phải rảo bước nhanh hơn để đuổi kịp con, với được tay hai đứa rồi mẹ mới dịu dàng bảo.

-“Không, ba Hậu chưa về, hai đứa ngốc lắm, nếu mà ba về rồi thì ba phải đi đón tụi con chứ.”

Lũ trẻ tiu ngiu hẳn đi, Hến Sò níu tay mẹ ríu ra ríu rít.

-“Thế hôm nay mấy giờ ba về ạ? Ba có tắm cho bọn con không?”

-“Mẹ ơ mẹ chủ nhật tuần này đi công viên nước đi mẹ đi.”

-“Đúng rồi xong ba Hậu kiệu lên chơi trò hái hoa quả nha, sướng ơ là sướng. Mẹ Hà có thích không để lần này Hến bảo ba kiệu mẹ lên nữa?”

Nhìn hai con ngây ngô trò chuyện mà lòng mẹ náo nùng. Chị có thể không cần chồng, nhưng Hến Sò không thể không có ba.

Chị có thể mạnh mẽ dứt khoát, nhưng nhìn con, chị lại không đành lòng.

Hôm ấy, có bà vợ trầm tư cả buổi, rốt cuộc cũng nghĩ thấu.

Lại có ông chồng đang định rút sạp lao ra phòng khách chém gió thì bà xã đột ngột tiến tới siết chặt từ phía đằng sau. Hình như mẹ Sò có điều muốn tâm sự, cứ ấp úng mãi không thành lời.

-“Mình à...em...em...mình...”

Ba Hến bỏ tạm điện thoại trên bàn trang điểm, quay người đỡ vợ ngồi xuống giường rồi nhẹ nhàng bảo chị có chuyện gì cứ bình tĩnh nói.

-“Mình...em biết là em hơi quá đáng...nhưng từ bây giờ trở đi...mình không liên lạc với chị Liên nữa được không mình?”

Phải cố gắng lắm chị mới thốt ra được lời đề nghị ấy. Đúng như dự đoán của chị, nét mặt chồng cau có thấy rõ, ngay lập tức mắng vợ xối xả.

-“Mình điên hả? Hay uống lộn thuốc? Mình sai rành rành ra anh đã không chấp rồi mà mình cứ làm tới là sao? Anh và Liên là bạn bè trong sáng mà mình cứ làm như anh chim chuột gì không bằng...”

Mẹ Hến vội vã cầm tay ba Sò rồi rít phũ nhận.

-“Không phải...em không dám...nhưng mà mình thường bảo hôn nhân của chúng ta không có tình yêu phải không? Thực ra không phải như vậy mình à...em chẳng biết diễn tả sao nữa...từ giây phút đầu tiên gặp mình tim em đã đập thốn thốn lắm rồi...mình có nhớ hôm đi chụp ảnh cưới không...mình là làm theo lời thợ chụp ảnh hôn em thôi nhưng từ lúc về em cứ như người mất hồn ý, dì Hợi cậu Hợp còn trên em lấy chồng chứ có phải trúng số đâu...”

Tính ra thì trước giờ mẹ Sò hiếm khi nói nhiều như vậy, giọng cũng nức nở nghẹn ngào làm ba Hến thấy thương thương nên không bực nổi. Anh thở dài rồi kéo bà xã vào lòng, vừa vỗ vai an ủi vừa kiên nhẫn lắng nghe chị kể lể.

-“Cái tuần đầu tiên lấy mình em còn tưởng là mơ cơ...ngày nào giật mình thức giấc đều phải bật điện lên nhìn mình một cái mới thấy yên tâm...căn bản em tự thấy bản thân chẳng có gì nổi bật cả...ngược lại mình thì đẹp trai hơn tất cả những người đẹp trai em từng gặp...”

Chị Hà tâm sự thật lòng thôi nhưng kiểu già rồi còn nói những điều trẻ trâu nên má ngược đở hết cả. Anh Hậu nghe vợ khen thì trong ruột như nở hoa ý rồi mà ngoài mặt vẫn phải giữ sĩ diện e hèm.

-“Mình cứ nói quá, anh cũng bình thường mà.”

-“Mình bình thường sao được mà bình thường, em nói thật đàn ông to cao như mình là hiếm mà. Chính vì vậy em rất áp lực, lúc nào em cũng nỗ lực cố gắng sao cho hoàn hảo để xứng đáng với mình. Em thực sự rất sợ phải xa mình, cái đợt mình bị ngã xe mình nhớ không? Nghe ba gọi điện báo mà em sợ gần chết, tự bảo mình mà làm sao đợt đó chắc em đi theo mình luôn ấy. Rồi bao nhiêu năm em vẫn nghĩ mình chẳng yêu em cũng được, cứ sống thế này ngày qua ngày là tốt rồi...nhưng...”

-“Nhưng sao?”

-“Mình không nhận ra à mình? Em và thầy Thanh hoàn toàn không có gì cả, người em yêu trước tới giờ chỉ có chồng em thôi, chính vì vậy nên em rất khổ tâm. Lúc đầu em sợ gia đình tan nát nên mới không dám nói, em cứ nghĩ em giỏi nhẫn nhịn. Khổ nỗi em cũng chỉ là người đàn bà bình thường thôi mình à, mình hiểu không? Em có tuổi rồi nhưng em vẫn ghen vẫn hờn...em thực sự không thể chịu đựng được việc hai người thân thiết như vậy...”

Lấy nhau bao nhiêu năm, hai con cũng lớn tướng rồi đột nhiên vợ lại tỏ tình khiến chồng bối rối lạ lùng. Chị bảo hi vọng anh sớm cho chị câu trả lời, dù có là như nào chị cũng tôn trọng quyết định của anh.

Kể cả trong trường hợp xấu nhất thì chị vẫn mong sau này họ có thể làm bạn.

Anh muốn tập trung suy ngẫm lắm mà chẳng hiểu sao từ nãy tới giờ đầu óc cứ choáng choáng, người ngợp thì xao xuyến bủn rủn như trai mới lớn ấy, không tài nào mà nghĩ được cái gì.

Cúi xuống lau nước mắt cho bà xã thì cái mùi oải hương thoang thoang xộc vào mũi, khoảng cách gần gần khiến cả người anh nóng ran. Có người cố gắng nhẫn nhịn nhưng lâu dần cũng chẳng kiểm soát nổi, rốt cuộc đành mở lời hỏi bà xã.

-“Mình này... hơi mất mặt nhưng mà mọi chuyện để tối mai được không... còn bây giờ... thực sự anh nhịn lâu quá rồi... thêm nữa chắc bệnh mất...”

Chồng mong lắm một câu dạ ngọt ngào mà đợi mãi vợ chẳng nói gì cả. Một lát ai đó thất vọng toan đẩy bà xã ra bỏ vào nhà tắm thì lại thấy người ta chủ động bỏ áo ngoài, ngón tay trắng nõn mượt mà kéo dây yếm bên trong làm lộ ra cánh xuân sắc mơn mớn e ấp mời gọi.

Gió lạnh ùa qua khung cửa sổ khiến chị hơi run, chị biết hạnh phúc của mình thì chính mình phải nắm giữ. Anh Hậu là người xem trọng chữ tín, nếu ngày mai anh trả lời không liên lạc với người yêu cũ thì chị sẽ chẳng bao giờ phải lo lắng về họ nữa.

Chị cũng rõ hơn ai hết, chị còn thương anh nhiều lắm. Hến Sò cũng cần có ba.

Khổ nổi thấu đáo là thế nhưng tay chân thì luống cuống đến khổ, cái bước đong đưa cuối cùng dì Hợi dạy ý, chị không làm sao mà thực

hiện nổi. Rốt cuộc múa chẳng ra múa nhảy chẳng ra nhảy, lóng nga lóng ngóng ngã ngựa xuống đệm.

Cũng may là chồng không cười gì cả, chỉ là tiến tới tựa đầu lên vai vợ. Tay anh khẽ nâng niu nơi ấy, khoé môi âu yếm đặt xuống, ban đầu chỉ là mơn trớn nhẹ nhàng, mà càng về sau càng mãnh liệt như hổ đói lâu ngày.

Phòng xuân triền miên ướm át, nơi tuyết trắng ửng những dấu ấn, hai đoá hồng nhỏ cũng dần đỏ thắm. Có người đê mê chìm đắm, có người lại rối loạn khôn nguôi.

Từ bao giờ chị biến thành loại đàn bà hèn kém tới vậy? Dùng cả chuyện ấy để đạt được mục đích của mình?

Chị tự hỏi bản thân có còn lòng tự trọng không?

Không, chẳng còn nữa.

Lòng tự trọng là cái gì chứ? Lòng tự trọng có giúp chị giữ được cái gia đình mà chị yêu hơn cả mạng sống không?

Mẹ Sò cố gắng gạt mớ bong bóng trong đầu, cơ thể thả lỏng hết sức phối hợp cùng người ta. Chị tập thay đổi theo lời các mẹ dạy dỗ, trên giường thì không cần quá coi trọng sĩ diện lễ tiết làm gì, có thể nào thì trình bày như vậy.

Lần đầu tiên ba Hến nghe vợ lí nhí bảo vợ hạnh phúc, sau đó còn khen mình giỏi thì hơi bị đơ. Rồi kiểu như nỗ lực bao nhiêu năm tháng rốt cuộc cũng có ngày được công nhận, anh vui vẻ hẳn lên, tập trung hết sức chứng tỏ bản thân với bà xã.

Ai đó khép mắt cảm nhận từng nụ hôn nóng bỏng của chồng, sự cọ

xát va chạm trên từng tắc da thịt truyền thẳng vào tim thứ cảm xúc trống rỗng mơ màng. Có những khoảnh khắc sao mà đẹp đẽ và ngọt ngào tới vậy? Nếu như thế gian chỉ có hai người, có lẽ chị sẽ tưởng rằng anh yêu chị.

Một đêm lao động mệt nhoài nên mẹ Sò chiều theo đề nghị của ông xã là cả nhà cùng ra ngoài ăn sáng. Anh thấy vợ nghe lời thì tâm trạng tốt hẳn lên, mãi tới lúc vào phòng làm việc mới sực nhớ ra chuyện quan trọng.

Ba Hến dẫn đo cả ngày trời cuối cùng mới đưa ra được quyết định. Năm rưỡi chiều anh qua gặp chị Liên, hai người không đi đâu mà chỉ ngồi trong xe trò chuyện.

-“Em à, từ giờ trở đi bọn mình đừng liên lạc với nhau nữa.”

-“Hả? Anh rồ à? Đùa gì mà dai thế?”

-“Anh hoàn toàn nghiêm túc. Thực ra bây giờ anh mới biết là Hà yêu anh rất nhiều, ngẫm cũng thấy bọn mình quá thân rồi. Nói đùa chứ như bà Bích hay bà Đào thì chắc em bị dẫn cho một trận như tử tù lâu rồi, dù sao Hà như thế là còn hiền. Với lại cũng là vợ chồng còn sống với nhau lâu dài...”

Mẹ Bi nghe ba Hến trình bày mà mặt tái xanh, chị ức tới mức nước mắt ứa cả ra.

-“Anh đúng là ngu ngốc. Con Hà còn lâu nó mới yêu anh, nó làm vậy chỉ vì nó ích kỷ muốn chiếm hữu tất cả thôi. Anh không nghe lời em thì sau này có hối cũng không kịp đâu.”

-“Anh xin lỗi nhưng mà giờ anh phải lựa chọn em à. Anh sẽ chuyển cho em một khoản đủ dùng trong mấy năm tới, thông cảm cho anh.”

-“Em thềm vào, anh nghĩ em là loại gái ấy chắc. Nó bắt anh lựa chọn thì anh bỏ quách đi, con vợ như thế anh còn cần làm gì hả anh? Anh cũng đâu có yêu đâu?”

Anh Hậu giật mình nhìn chị Liên, mãi sau mới bình tĩnh giải thích.

-“Em mãi vẫn không lớn được thế? Vợ trót lấy rồi nói bỏ là bỏ được hả? Sống làm sao mà thất đức thế được? Rồi còn Hến Sò mới bé xíu à, chúng cần tình thương của cả ba lẫn mẹ.”

-“Vâng...vợ anh...con anh...thế còn em thì sao? Không vì năm xưa lỡ trao cho anh thì chòng em có đay nghiến đánh đập em thế không? Cả đời em vì yêu anh mà khổ. Vậy mà bấy nhiêu năm chỉ yêu mình anh...bây giờ anh lại nở phũ với em thế hả anh...anh nghĩ đi...xem mình tàn nhẫn tới mức nào anh à...”

Mẹ Bi khóc lóc rồi mở cửa chạy xuống, nhìn thấy chiếc xe tải đang trước thì như con thiêu thân muốn lao vào. Cũng may anh Hậu kịp thời đuổi theo bắt được chị chứ không chẳng biết hậu quả sẽ tồi tệ tới mức nào?

Hai người giằng co qua lại rồi chẳng may trượt chân ngã xuống lòng đường. Anh Hậu chỉ bị trầy xước nhẹ nhưng chị Liên ngất xỉu phải đưa đi cấp cứu. Bác sĩ khám qua bảo bệnh nhân không sao mà chị mãi chẳng tỉnh, lúc tỉnh rồi thì cứ lơ ngơ lơ ngơ làm anh vừa lo vừa áy náy.

Ba Hến nhờ người đón Bi rồi hôm ấy một lớn một bé trực trong viện. Ở nhà Hến Sò đi ngủ từ lâu rồi, mẹ các em thì ngồi bần thần trước mâm cơm đợi chòng, đợi tới gần một giờ sáng mới nhận được tin nhắn của anh chỉ vồn vện vài chữ.

“Liên bệnh tội lắm, anh ở lại chăm sóc.”

Có người vợ quẳng hết thức ăn ra thùng rác rồi chua xót quay vào ôm chặt hai thiên thần bé nhỏ.

Mẹ ngậm ngùi nói lời xin lỗi với các em.

Mẹ bảo mẹ đã cố hết sức rồi nhưng năng lực mẹ có hạn, hi vọng khi lớn lên tụi con thông cảm cho mẹ.

Rồi mẹ mệt mỏi trở về phòng, mở máy tính lên tải mẫu đơn xin ly hôn.

Chương 42

Trong khi đó ở phòng hồi sức cấp cứu mặc cho anh Hậu hết mực an ủi cưng chiều, mặc cho bé Bi méo máo sụt sịt thì người mẹ nào đó vẫn gào thét inh ỏi đòi tìm đến cái chết.

-“Sao cản em, anh biến đi. Anh đâu có quan tâm gì tới em nữa, cứ để em được đi cho thanh thản.”

-“Mẹ Liên ơi mẹ đừng buồn đừng bực nữa...Bi xin mẹ mà...”

-“Ba Hậu sẽ không bao giờ gặp mẹ con mình nữa đâu, con có hiểu không? Chỉ vì người đàn bà khác mà ba Hậu định bỏ rơi mẹ con mình đó Bi à...tình nghĩa bao nhiêu năm mà sao có thể tàn nhẫn đến thế?”

Tiếng khóc lóc tức tưởi làm y tá với bác sĩ trực chán nản lắc đầu. Họ còn lạ gì nữa, lại một gia đình tan nát vì hồ ly. Trách người vợ trẻ con một thì phải trách ông chồng trăm lần. Phụ nữ mà, bao giờ chả khổ hơn.

Mấy em sinh viên thực tập thì sợ bệnh nhân nổi điên nên cứ đứng thập thò ngoài cửa, chỉ có vài chị y tá giàu kinh nghiệm là nhẹ nhàng vào khuyên nhủ.

-“Em trai này, dù gì em cũng là người sai rồi. Giờ xin lỗi người ta rồi nịnh nọt một tý cho yên cửa ấm nhà thì có mất cái gì đâu chứ?”

-“Thân đàn bà khổ lắm em à, hết mang bầu lại đẻ đái, rồi bây giờ nước bắn thức ăn thì chẳng sạch, bao nhiêu loại bệnh phụ khoa tới

chán. Ai mà vào hoàn cảnh cô ấy chẳng khủng hoảng.”

-“Đúng đấy, thôi thì em là đàn ông em nhường chút đi...”.

Anh Hậu nghe thấy cũng có lý, lại ngó xung quanh các bệnh nhân khác không ngủ được đang nhìn mình hằm hằm thì ngại lắm, đành ngọt nhạt dỗ dành người yêu cũ.

Chị Liên làm mình làm mấy mãi mới chịu húp tý cháo. Rạng sáng tỉnh giấc người ngợm đờ đờ hơn một chút, lại thấy anh bông bé Bi ngủ gà ngủ gật trên ghế tựa thì lòng ngọt ngào khó tả.

Có người với chiếc chăn dũi dằng đắp cho hai ba con, nở nụ cười mãn nguyện. Cụ bà giường bên cạnh dậy đi vệ sinh qua nhìn cảnh ấy cũng cảm động, liền tạt vào thủ thỉ hỏi han.

-“Chú nhà là diễn viên điện ảnh hay sao mà đẹp trai phong độ thế?”

Mẹ Bi nghe mà mát cả lòng, cũng thì thầm tâm sự.

-“Không anh là giám đốc công ty game ạ.”

Bà nghe vậy thì cười móm mém, sau đó rủ chị ra bên ngoài tản bộ. Hai người lúc này mới thoải mái chuyện trò.

-“Ôi được cả gỗ lẫn sơn còn gì? Nhưng lần sau con nên khéo léo con à, đừng ầm ĩ như vậy. Chú này là còn hiền chứ phải cháu trai tôi chắc nó tát vỡ mồm vợ ra rồi đấy. Bà nói là có ý tốt thôi đừng trách bà nhiều lời, đàn ông thành đạt đẹp mã thì gái bám là chuyện bình thường.”

-“Vâng ạ, con biết chứ. Cái con hồ ly phá hoại hạnh phúc của con ấy, kể cũng mặt dày lắm. Biết thừa anh không yêu rồi mà bám mãi không

dứt, đã vậy còn tòi ra hai đũa nhóc rồi thủ đoạn tới mức dùng tụi nhỏ để gây khó dễ, bắt anh bỏ con. Nói thật với bà thường ngày con cũng hiền lắm chứ, chỉ là hôm qua tức nước vỡ bờ đâm ra muốn chết quách đi cho xong...”

Nhìn cô gái trẻ rơm rớm nước mắt mà bà cụ xót quá liền cảm thán.

-“Ôi chao ôi đừng dại con ạ, mà sao lại có loại đàn bà khốn nạn thế cơ à?”

-“Vâng, con còn tới gặp em ấy bảo buông tha cho anh Hậu rồi mà thái độ nó nhờn nhờn lắm bà à, còn bảo con có gì thì tự về giải quyết với nhau nó không rảnh, bà bảo có ức không cơ chứ?”

-“Ừ, ức quá đi chứ. Công nhận con cũng thuộc dạng hiền, phải bà thì bà đập cho nát luôn rồi đấy. Hay nó chơi ngải thẳng bé rồi cũng nên, giờ xã hội loạn thật, nghe con kể thôi mà bà cũng thấy ghê sợ. Thôi có gì mình bình tĩnh giải quyết, con đừng nghĩ nhiều kéo tổn hại sức khoẻ.”

Hai người buôn dưa được một lúc thì chị Liên nghe anh Hậu gọi mình nên hai người rảo bước nhanh hơn đi về chỗ hành lang. Vừa tới nơi ba Hến đã được bà già vỗ vai khuyên nhủ.

-“Con à, phụ nữ như cô này là thiện lương hiếm có đấy, con nhớ chăm sóc đối xử tốt với người ta nhé.”

Mẹ Bi được khen sướng phổng hết cả mũi, thẹn thùng cảm ơn cụ bà. Bà cầm tay hay anh chị cho nắm vào nhau rồi chậm rãi bảo.

-“Bà biết con hai giằng hai giuộc có chỗ khó xử nhưng mà người ta có câu của chồng công vợ còn gì, con thành đạt tới ngày hôm nay chẳng phải nhờ vợ tần tảo chăm sóc gia đình sớm hôm mà, cho nên

dù gì thì gì cũng đừng quên tình nghĩa vợ chồng.”

Người già là vậy, thỉnh thoảng nhiệt tình quá mức. Nhưng anh Hậu cũng chẳng phiền, chỉ là tự nhiên nhớ tới một lô lốc các lễ giáo gia đình mà ba Hải hay dạy thôi. Đôi lúc anh cũng chẳng hiểu vì sao các cụ lại khắt khe đến thế, nhưng mà nhiều khi nghe nhiều quá đâm ra tư tưởng cũng bị ảnh hưởng rồi.

Chị Liên nghe tới câu đó thì bực lắm, chào vội bà cụ rồi dắt Bi vào giường dọn đồ. Về phía anh Hậu thì vẫn luôn ga lăng như vậy, thủ tục viện phí lo lắng chu toàn hết thảy, còn mua thêm rất nhiều thuốc bổ cho chị.

Bé Bi và mẹ được ba Hậu đưa đi ăn sáng rồi chở về, lúc sắp tới cổng bé thấy mẹ nắm tay ba, giọng mẹ nghẹn ngào lắm.

-“Nếu anh còn ý định đấy thì chỉ cần nhắn tin với em, em sẽ tới công ty anh rồi nhảy từ tầng cao nhất xuống để cả đời anh không phải vướng bận nữa.”

Bi nghe thế thì hoảng quá khóc ré lên, ba Hậu ngược lại bực phát điên.

-“Em làm ơn bớt ương bướng đi giúp anh với, đầu ba có thừa rồi mà lúc nào cũng như con nít vậy?”

-“Được, ngay bây giờ anh nói với em rằng anh không cần em nữa, em lập tức chết ngay để giải thoát cho anh.”

Chị Liên ngúng nguẩy dỗi hờn làm anh Hậu lại phải mềm lòng xuống nước trước.

-“Thôi anh sai, em về nghỉ đi.”

-“Anh còn yêu em mà, phải không? Còn tình cảm thì mới quan tâm chứ. Anh dám nói với em là anh không còn chút rung động gì không? Anh dám không? Anh dám khẳng định nếu em chết đi anh sẽ không đau lòng, không hối hận chứ? Anh sẽ sống vui vẻ cả cuộc đời còn lại sao?”

Mẹ Bi hỏi dồn nhưng ba Hến không trả lời. Anh lau nước mắt cho chị, dắt hai mẹ con lên phòng nghỉ ngơi rồi mới qua nhà thay bộ áo quần để tới công ty.

Cứ ngỡ mọi mệt mỏi sẽ kết thúc ở đây.

Tưởng rằng chim về tới tổ rồi sẽ được tự do thoải mái.

Nào có ngờ từ ĐƠN XIN LY HÔN đặt ngay ngắn đẹp đẽ chính giữa bàn làm việc.

Cái gì mà không hợp nhau?

Cái gì mà toàn bộ tài sản ông xã tôi hưởng còn tôi xin nuôi hai con?

Mẹ Sò ăn gan hùm rồi hả? Còn không thềm bàn với chồng? Anh Hậu máu nóng dồn hết lên đỉnh đầu, giận phùng phùng xé năm xé bảy rồi vút vào thùng rác. Không vì chuẩn bị cho cuộc họp lúc một giờ chiều chắc ba Hến phi tới trường lôi cổ vợ về mất.

Hôm đó xong việc là ba rưỡi, có người không còn tâm trạng làm việc nên về sớm đón con. Cả một ngày stress gần chết, nhìn thấy hai đứa phúng pha phúng phính mới đỡ hơn đôi chút.

Em Sò chị Hến lúc lắc đĩa trước đĩa sau, cười đùa ríu rít rồi thơm ba Hậu chùn chụt khiến lòng ba như có dòng nước mát lạnh chảy

qua. Quãng đường từ mẫu giáo về nhà gần lắm, nhưng ba cố ý đi chậm thật chậm, trước khi bấm thang máy còn vòng qua siêu thị mua búp bê cho lũ nhóc nữa.

Bọn trẻ thích lắm, mặt mày phơi phới cả lên. Hեն đang hớn hờ mà quay sang thấy ba thờ dài thườn thượt thì líu lo hỏi.

-“Ba Hậ sao đấy? Ba Hậ nhớ mẹ Hà à?”

-“Không...ba không sao...”

Cục bông lớn yên tâm quay lại ngắm đồ chơi. Một lát sau chẳng hiểu sao đột nhiên chị ý lại thẫn thờ, vỗ vỗ má ba nhõng nhẹo.

-“Chết rồi Hեն nhớ mẹ Hà quá ba à...mọi hôm đều là mẹ Hà đi đón...”

Cục bông nhỏ nghe vậy thì giật mình ngó quanh rồi cũng mếu mếu.

-“Sò cũng nhớ mẹ Hà rồi, sao hôm nay mẹ Hà không đi đón? Mẹ Hà về chưa ba?”

-“Mẹ Hà về rồi, mẹ Hà bao giờ chả về sớm hơn ba Hậ.”

-“Thôi Sò đi về nhà với mẹ Hà cơ ba Hậ ạ, không mua gì nữa.”

Chị Hեն gật đầu lia lịa tán thành. Anh Hậ tất nhiên chiều con, khổ nổi lên tới nơi thì nhà cửa vắng tanh, chẳng thấy bóng dáng bà xã đâu cả. Hai nàng mặt xị hết cả ra hại ba dể dành mãi mới chịu vào xem phim hoạt hình đợi mẹ.

Các em thi nhau rúc vào người ba. Còn ba thì trầm ngâm ngắm gái yêu, được mỗi cái trán cao của ba thôi còn từ mắt mũi miệng đều

giống hệt mẹ, cứ như là khuôn đúc vậy, càng nhìn càng thấy yêu thế cơ chứ. Chắc mai sau lớn đất chồng lắm đây.

Anh Hậu thương hai đứa này nhất trên đời, vì tụi nó bảo nhảy vào biển lửa anh cũng sẵn lòng. Mặc dù cuộc sống hôn nhân có quá nhiều lúc nhàm chán, anh cũng thừa biết rằng có thể nếu tới với chị Liên anh sẽ hạnh phúc hơn, lấy vợ biết chia sẻ thì tất nhiên cả ngày thoải mái mà cười đùa.

Mặc dù tình cũ không rủ cũng tới, rung động là chuyện chẳng thể tránh khỏi.

Nhưng mà trên cương vị một người cha, anh không cho phép mình đi quá giới hạn. Nhỏ như vậy đã phải chứng kiến cảnh gia đình ly tán thử hỏi làm sao sau này phát triển bình thường được? Hén Sò chẳng may bị tự kỉ như bé Khôi chắc ba cả đời ăn năn mất.

Rồi anh nhớ tới bà xã, không yêu, không chia sẻ quá nhiều thì bù lại được cái ít gây gổ. [T R U Y E N F U L L . V N] Với lại dạo này chuyện vợ chồng cũng khấm khá hơn rồi mà, cảm xúc chẳng được nồng nàn như ngày đại học với người yêu cũ nhưng đâu có tệ đâu, thậm chí nghĩ tới vợ trong cái yếm đó là người ngợm cứ bủn rủn rồi ấy chứ.

Suy đi tính lại rồi cuộc thông suốt nên ba Hén quyết định cho mẹ Sò thêm một cơ hội nữa. Khi chị về anh vẫn vui vẻ như thường chứ không nhắc tới chuyện ly hôn, định bụng tối đến thì tâm sự mong bà xã thông cảm cho chuyện của Liên, cô ấy một thân một mình nuôi con kể cũng vất vả lắm.

Khổ nỗi chồng càng nhẫn thì vợ lại càng được đà mất dạy, chị chủ động hỏi anh có thấy tờ giấy trên bàn không?

Thấy ông xã lắc đầu chị liền quay ra khởi động máy tính, xong xuôi thì chậm rãi mở file word lưu trên màn hình. Anh Hậu chứng kiến một màn bất cần của bà xã thì tức lộn cả ruột, ngay trước lúc chị nhấn in đã giật laptop đóng sầm một cái rồi vút vào học tủ.

-“Mình...trả em...”

-“Máy anh mua mà.”

Ba Hến trả lời đầy thách thức, mẹ Sò cũng chẳng chịu nhường bước, không có giấy tờ thì chị trình bày miệng vậy.

-“Em muốn ly hôn, mình có tất cả tài sản, em có hai con.”

Có người nghe vợ nói mà gân xanh nổi hết cả lên, không kiềm được quát tháo ầm ĩ.

-“Mình điên à? Còn chưa đâu ra đâu đã cuống cuồng thế là sao? Hay thẳng chớ nào nó đã lót đường sẵn cho mình sau khi ly hôn rồi?”

Mẹ Sò giận run cả người, giọng chị nhỏ nhẹ nhưng vẫn rất quật cường.

-“Mình thôi ngay việc xúc phạm em đi.”

Anh Hậu thấy vợ hỗn quá thì càng phẫn nộ.

-“Mình cứ tử tế thì ai mà xúc phạm được mình? Cái loại đàn bà bỏ chồng thử hỏi cả thế gian này xem có chấp nhận được không? Mình nói anh nghe anh làm sao? Không lo cho mình nổi ba bữa cơm à? Hay không có nhà để ở, không có xe để đi? Lễ Tết giỗ chạp nhà vợ cũng đã buổi nào vắng mặt chưa? Đến cái thẳng nghiện rượu cạnh nhà ba suốt ngày làm loạn mà bà xã nó vẫn ngoan ngoãn một điều

dạ hai điều vâng cơ mà? À nói cho mình biết mình cũng đừng có kiêu quá nhé, anh là thương Hến Sò thôi chứ không phải anh không sống thiếu mình được đâu. Còn mình, làm mẹ mà không nghĩ tới con hả? Mẹ kiêu quái gì thế?”

Ai đó phân tích sa sả như thế mà có người đầu vẫn cứng hơn đá.

-“Càng ngày mình càng quá đáng mình à. Mình có thể nói em làm vợ chưa tốt chứ đừng bao giờ lảng mạ bản năng làm mẹ của em.”

Vợ vừa dứt câu thì mặt chồng đã đỏ phừng phừng, anh bế phốc chị ném không chút thương tiếc lên giường rồi lớn tiếng.

-“Bây giờ mình muốn sao? Tình huống hôm qua anh tính được à? Mình làm người mà không có lòng thương thế? Anh và cô ấy còn có quá khứ, còn có tình nghĩa với nhau. Anh bỏ mặc được à? Anh nói rồi, chỉ là bạn tâm giao giúp đỡ lẫn nhau thôi. Anh thề có bóng đèn anh chưa từng ngủ cùng cô ấy. Sao mình cứ phải làm quá lên thế?”

Mẹ Sò bị ba Hến ghì chặt hai vai tới đau điếng, cả người cũng nôn nao khó chịu vô cùng. Chị chẳng rõ tại sao gần đây chị lại hay thấy hoa mắt chóng mặt, rồi bụng dạ thì nhiều lúc tức tức, lại còn hay đổ mồ hôi lạnh nữa.

Đầu nhức như búa bổ lại cộng thêm mệt mỏi thất vọng, có người vợ chán nản chẳng buồn tranh luận với chồng.

-“Rồi, em quá đáng. Tất cả tội lỗi do em, nhưng em quyết rồi. Mai mình không ký thì em sẽ nộp đơn phươg.”

Anh Hậ chưa bao giờ bất lực như vậy, giọng trầm trầm buồn hẳn đi.

-“Mình bảo mình yêu anh cơ mà? Hay tất cả chỉ là nguy biện cho mối

tình thầy trò của mình? Bao nhiêu năm nay anh cố gắng anh phấn đấu để làm gì? Không phải là lo cho mình và con à? Mình có biết khoảnh khắc nhìn thấy lá đơn đó anh giận tới mức nào không? Anh cảm thấy như là mình giội một gáo nước lạnh vào mặt anh vậy đó. Anh như này mà bị vợ bỏ, thể diện ném đi đâu hả mình?”

-“Vậy mình viết đơn, mình bỏ em. Em ký.”

-“Sao mình ngang như cua ấy, mình không thể thông cảm cho anh và Liên sao? Không đơn từ gì cả, anh không đồng ý.”

Chị Hà tức nghẹn hết cả người, chị nhìn thẳng vào mắt anh, cay đắng đáp.

-“Được, không thì không. Vậy mình bỏ em ra, tình cờ làm sao sáng nay cậu Hợp mới nói chuyện bảo thầy Thanh bị cảm, đêm nay em muốn tới chăm sóc thầy ấy. Sáng mai em về, hi vọng mình thông cảm cho bọn em.”

Nhân lúc ba Hến không để ý mẹ Sò liền cấu eo chồng thật mạnh rồi vội vã lao thẳng ra khỏi nhà. Anh Hậu tức tím mặt mày mà vẫn phải gấp gáp phóng theo vợ.

Chị Hà bấm được thang máy nhưng anh Hậu chạy nhanh cũng chẳng kém, một chồng một vợ nửa đêm nửa hôm dép còn chẳng thềm xỏ, chơi trò đuổi bắt ngay dưới lòng đường đến là hài.

-“Mình ơì đợì anh với, anh trượt chân giẫm phải phân chó rồi, thối là một chuyện nhưng mà đau lắm ấy.”

Có người đang mài miết mà nghe chồng nã nê uỷ mị thì động lòng thương lật đật quay lại. Anh Hậu thấy vợ trúng kế bản thì sung sướng nắc nẻ như lợn nái được mùa. Nào có ngờ cái giọng ha hả

của anh đánh thức lũ chim bồ câu nhà cô bán xôi gần đó, chúng đập cánh toán loạn rồi cùng nhau phèn phẹt chẳng chút nề nang.

Chương 43

Trời khuya man mát, trăng sáng vằng vặc làm nổi bật quả đầu nhầy nhầy nhờn nhớt chỗ trắng chỗ xám của ba Hến. Mẹ Sò đứng từ xa mím môi nhin cười mà đỏ bừng hết cả mặt, chồng chị ngược lại giận sôi máu làm ba làm bầm.

-“Mấy cái con ranh con mắt trợn ngược hết lên trời à mà không nhìn thấy bố mày?”

Vẫn biết ông xã nóng tính nhưng đôi co cả với chim thì vợ cũng xin thua.

-“Mình làm gì mà ngơ ngơ như con ất ơ thế? Hến Sò còn ở trên nhà không ai trông đấy.”

Chị Hà nghe chồng nhắc mới giật mình vội vã chạy về với con. Cũng may hai cục bông nhỏ vẫn đang ngủ rất ngon lành, cái miệng chúm chím yêu ơi là yêu ý. Mẹ thơm các em chùn chụt rồi kéo chăn chui rúc cùng luôn.

Khổ nỗi mới gà gà gật gật được một chút đã có người hắng giọng nơi đầu giường.

-“Mình sao không về phòng?”

-“Đêm nay em ngủ với con.”

Vợ trả lời nhỏ nhẹ rồi quay vào ôm tụi nhỏ, chồng không chịu nín áo hỏi han.

-“Giường bé xíu như này ba mẹ con nằm sao được? Đau lưng lắm, rồi mai sau chưa già nó đã còng đấy.”

-“Mặc kệ em.”

-“Hay mình sợ hôi à? Đừng lo, anh tắm gội sạch sẽ rồi mà, không tin mình gửi kiểm tra thử đi?”

Anh Hậu mặt dày dí cả bộ tóc ướt vào mặt vợ. Chị Hà thấy phiền phức khó chịu lắm, mà sợ ba Hấn chơi lầy quá nhớ làm hai đứa thức giấc thì khổ nên mẹ đành phải nhượng bộ ngoan ngoãn nghe lời chồng trở về phòng.

Kể cũng lạ, bên kia thoải mái bao nhiêu thì về đây không khí ngột ngạt bức bối bấy nhiêu, lăn qua lăn lại mãi mà chẳng thể nào chớp mắt nổi. Chồng chị bên cạnh cũng chưa ngủ, anh ngập ngừng mở lời.

-“Thôi thì mình đàn bà nông nổi, chuyện hôm nay anh tha thứ. Đừng bao giờ nhắc lại nữa.”

Đêm muộn rồi xảy ra xung đột lần nữa thì cũng chẳng hay ho gì nên mẹ Sò nhìn ba Hấn, không tranh luận âm ỉ mà chỉ nói nhỏ.

-“Em quyết rồi mình à, sáng mai em sẽ gửi mail mình xem giùm em, có chỗ nào chưa hợp lý thì chúng ta thảo luận sau.”

Anh Hậu nghe vợ trình bày mà ruột gan sôi sùng sục. Từ xa xưa các cụ đã có câu dạy vợ từ thừa bơ vợ mới về, ấy thế mà anh lại không nghe.

Âu cũng là do anh chiều bà xã quá, để bây giờ chị kêu căng vênh

váo quá rồi, nào có cái thể loại đàn bà con gái ương bướng ngang ngạnh đến thế là cùng?

-“Mình trèo lên đầu anh mà ngồi luôn đi này.”

Ai đó mĩa mai xỉa xối, có người lặng thinh chẳng thêm nói gì cả.

Vợ coi khinh mình làm chồng tức gần chết, anh kéo chị vào lòng, gác chân ghì tay siết chặt thật chặt. Tụi nhóc nhà anh thì chỉ cần trừng mắt đã sợ xoắn cả quấy rồi, nhưng mẹ tụi nhóc thì khác, bị cắn bằm cả vai mà vẫn rất cứng đầu.

Dù nước mắt có chảy, nhưng nhất định không mở miệng van xin. Quả thật loại người thường ngày hiền hiền trầm trầm thì đến lúc điên lên đáng sợ gấp trăm vạn lần kẻ nóng tính, ba Hến chấp nhận đầu hàng, hôn miết từ xương quai xanh ngược lên cổ rồi mặc cho bà xã giầy giụa vẫn vừa mơn trớn nhẹ nhàng nơi vành tai vừa thủ thỉ.

-“Mai anh bay vào Nam, thứ bảy tuần sau về hứa sẽ nói chuyện nghiêm túc với mình.”

Chị Hà tưởng ông xã đùa thôi, ai ngờ sáng ra thấy anh cuống cuống chuẩn bị vali thật. Mọi khi vợ sắp xếp đâu ra đấy nên quen rồi, bây giờ có mấy cái áo sơ mi thôi cũng lộn xộn hết cả.

Mẹ Sò nhìn ngửa mắt quá đành quay vào gấp hộ, ba Hến tranh thủ cơ hội nhảy vào phòng con gái cưng nựng dặn dò đủ điều. Các nàng biết sắp phải xa ba yêu nên mặt nghệt hết cả ra, mắt rơm rớm suýt nữa thì khóc. Ba thấy thế lại càng chẳng muốn rời con, thơm thơm hôn hôn mãi mới dứt được.

Cuộc sống của chị Hà mấy hôm ấy nhẹ nhõm thấy lạ. Cái dự án với anh Thanh không những đã hoàn thành thuận lợi mà nợ lên còn

được cấp trên khen tới tấp. Bây giờ dạy xong mẹ Sò cũng chẳng vội vàng vàng về nhà mà hay xuống phòng hội đồng chơi với mọi người.

-“Ồ bác Hà dạo này bắt đầu có thói quen ngồi lê đôi mách với bọn em rồi hả?”

Dì Hợi troll đều, cô Thư bên tổ Địa véo dì một phát rồi hớn hờ kể lể.

-“Chị Hà ơi còn quên chưa cảm ơn chị, em nghe lời chị không mặt nặng mày nhẹ với chồng nữa, xin xỏ cái gì là ngọt ngào nhẹ nhàng, từ lâu rồi gia đình cứ như có gió mới vậy á.”

-“Nói thừa, bác Hà quân sư là chỉ có chuẩn thôi, mình cũng thế, thỉnh thoảng khen lão nhà vài câu, ối dồi ôi lão sượng phát rồ, đàn ông đúng là cái bọn ưa ngọt.”

-“Ừ đúng, nhiều khi mấy lão trong lòng mừng bỏ xừ đi được nhưng ngoài miệng vẫn anh đâu thế đâu, mình cứ nói quá.”

-“Không, nhà tớ thì không màu mè như vậy. Hấn lúc nào cũng vênh mặt lên bảo sao dạo này vợ mình nhận xét chuẩn thế chứ nì, nghe thốn cực các mẹ ạ.”

Mấy cô cười rúc ra rúc rích. Các thầy đi qua cũng chẳng vừa, nhảy vào chọc ngoáy bọn bà nào có tốt đẹp hơn mấy đâu, nịnh cho một chút có mà phờn cả sáng ấy chứ.

Chị thuộc dạng ít nói nhưng nghe các cô các cậu chém gió cũng thấy vui đáo để. Nhìn mọi người, rồi nhìn lại chính bản thân mình, tới giờ phút này mẹ Sò mới thấm, nhiều khi không quan trọng người phụ nữ đó nết na hoàn hảo như thế nào, mà cái quan trọng là vị trí của cô ấy trong trái tim người đàn ông lớn bao nhiêu?

-“Bác Hà ơi cái con nặc nô lại tìm bác kìa.”

Tiếng dì Hợi lanh lảnh vọng vào, dì khá khó tính, ghét rất nhiều người, trong danh sách dài dằng dặc đó có cả bác Thơm cô Thắm nhà ba Hải.

Cô giáo Hà vội vàng ra cổng trường gặp em chồng, cái cô này mãi vẫn chẳng lớn được, gặp chị dâu mà chưa chào hỏi gì đã hất hàm ra lệnh.

-“Rút tôi 70 triệu.”

-“Cô làm gì mà cần lắm tiền như vậy?”

-“Cái bà này, thọc mạch hỏi nhiều, tôi bảo rút thì cứ rút đi, tiền của anh tôi chứ của bà à mà lắm mồm.”

Cô Thắm cúi bản định giật túi xách của mẹ Sò, tiếc rằng người đối diện cũng chẳng phải dạng vừa, chị chậm rãi bảo.

-“Cho dù cô đoán được mật khẩu thì thẻ của anh chị không thể rút được 70 triệu tiền mặt ở ATM trong một ngày. Cho nên cô không nói lý do thì chị cũng sẽ không ra ngân hàng lấy tiền đâu.”

-“Tôi là em gái thì tôi lấy tiền của anh trai có gì là sai? Bà đúng là cái loại khốn nạn...bà...vớ bà Vân đồn mật không kém gì nhau cả...tôi sẽ mách anh Hậu...”

-“Được, cô thoải mái, mách luôn cả ba Hải nữa nhé.”

Cô Thắm nghe tên ba thì sợ xanh mặt, ba mà biết chắc ba đập cô lên bờ xuống ruộng mất. Thế nên sau một hồi suy tính thiệt hơn cô đành

xuống nước.

-“Sắp tới sinh nhật người yêu tôi rồi, anh ấy bảo ước vọng duy nhất là được đổi xe mới.”

Mẹ Hến nhìn cô em chồng lắc đầu thờ dài, người ta thì được moi tiền của trai đây cô nhà này ăn gì mà gốc quá thể đáng. Nghĩ đi nghĩ lại thôi thì cũng là em gái anh nên chị mở lời khuyên nhủ.

-“Cô cẩn thận không gặp phải thằng họ Đào tên Mỏ đấy. Ngoài kia còn nhiều trai tốt, cứ xem xét kỹ lưỡng đi kéo sau này lún sâu lại thiệt thòi.”

Ở đời nhiều khi làm phúc phải tội, chị Hà hôm đó mà không phản xạ nhanh chắc ăn luôn cái vả của em chồng rồi cũng nên. Cô Thắm thì đại, đi xin tiền ngọt nhạt nhẹ nhàng còn chưa ăn ai đặng này lại cứ sồn sồn lên thế thì giải quyết được cái gì.

Rốt cuộc cô đành rút kinh nghiệm dụ dàng hiền thực đến xin chị Vân, khổ nỗi bà này còn phũ hơn cả bà Hà. Gọi điện cho ông Đăng ông Hậu thì không ông nào thèm bắt máy hại cô bị người yêu giận không thèm nhìn mặt, đến là khổ.

Nịnh hết hơi anh mới mới lòng tha thứ cho Thắm, nhưng anh bảo anh muốn đi Hạ Long ăn chả mực. Thắm đường cùng hết cách đành phải mò tới trường cấp ba tìm gặp thằng cháu tự kỷ, lèo nhèo nhí nhéo mãi may mà nó còn thương tình vớt cho mấy triệu lẻ không thì toi mất.

Nói chung cháu ông Hải đưa nào chả ngoan. Anh Khôi dù không thích cô Thắm lắm nhưng vẫn giúp, Hến Sò thì ngày nào cũng như ngày nào, hễ rảnh ra một cái là kéo mẹ Hà lại gần mồm năm miệng mười.

-“Ba Hậu đẹp trai nhất hệ mặt trời á.”

-“Vâng vâng, chị Hến nói đúng rồi mẹ ạ, ba Hậu phong độ nè, biết lo cho vợ cho con xong lại kiếm tiền giỏi nữa, ai lấy được ba Hậu là người sung sướng nhất thế gian này nha.”

Cục bông nhỏ chu choa, cục bông lớn ôm em gái cứng một cái rồi gật gù thêm nếm.

-“Mẹ Hà lấy được ba Hậu đấy, suy ra mẹ Hà sướng ơ là sướng ý. Mẹ Hà nhớ ba Hậu không mẹ Hà? Nhớ nhỉ mẹ nhỉ? Có ba Hậu ở nhà vui phải biết ấy, Hến thích ở với ba Hậu hơn là bác Thanh, em Sò cũng thế. Ba Hậu đi làm vất vả lắm ý, nên mẹ Hà với Hến Sò ở nhà phải ngoan ngoãn. Mới cả mẹ Hà này, có những chuyện trong cuộc sống cần phải cân nhắc kỹ lưỡng, nhiều khi đi một bước sai rồi là có hối cũng không kịp đâu.”

Chị Hến nói một hơi mệт quá phải ăn tạm một quả táo lấy sức, em Sò bên cạnh hí hửng chen vào bổ trợ.

-“Còn nữa mà...còn cái bát nước ý...bát nước...bát nước...à bát nước hắt đi, xong cái bát bị vỡ tan tành thành nhiều mảnh đó...rồi...rồi...rồi vỡ...rồi...”

-“Rồi nước trong bát không lấy lại được. Sò ngốc quá à, có câu đó cũng không nhớ.”

Bé em bị chê thì hơi dỗi, tạm thời cắt xoẹt chị Hến. Mẹ em mấy hôm đầu còn kìm nén được nhưng dần dần cứ hể hai con vệt con mở miệng là chị thấy nhức hết cả đầu, chịu không nổi đành gọi bọn chúng vào đàm phán.

Hến Sò nghe mẹ phân tích thì dạ dạ vâng vâng ngọt xót, tối hôm ấy ba gọi về các nàng tranh nhau nói.

-“Ba Hậu khỏe không? Ba Hậu ăn mấy bát cơm? Sò ăn hai bát...mẹ Hà ăn nửa bát...chị Hến ăn ba bát...”

-“Không phải đâu con ăn tận ba bát rưỡi cơ, à ba Hậu ơi mẹ Hà bảo không cần pi a nữa đâu ạ, mẹ thuộc hết rồi. À ba ơi ba có biết câu kệ nào xui đại trẻ con là kẻ tiểu nhân không ba?”

Ba già ở đầu dây bên kia đống cả người, Hến nhỏ xíu à, hiểu cái quái gì chứ. Chắc chắn là mẹ Hà xui rồi, nhưng thôi nội bộ đang lục đục anh cũng chẳng muốn thêm dầu vào lửa làm gì, chỉ nhờ các nàng bảo mẹ Hà tối nay đừng vội đi ngủ sớm.

Hến Sò ngoan ngoãn nghe lời, gác máy một cái là chạy vào nhà tắm khoe rối rít. Nhưng mẹ chẳng hào hứng gì cả, mặt mẹ Hà xanh lăm, mẹ Hà nôn rất nhiều, em Sò nhìn thấy máu thì khóc thét. Chị Hến đang định quay lại gọi điện mách ba Hậu thì bị mẹ kéo lại, mẹ bảo không sao đâu, chắc do bị dị ứng thức ăn thôi.

Bọn trẻ mếu máo đưa chạy ra rót nước đưa kiếng chân lên giặt khăn mặt đưa cho mẹ lau miệng. Mẹ Hà nhìn gái yêu mà rơm rớm, quả thật tới giờ phút này, ngoài hai cục bông nhỏ xinh thì đời mẹ chẳng cần gì hết nữa cả.

Đúng mười hai giờ đêm có người bấm chuông, mẹ Hà nhận được hộp quà thất nơ to bụi của ba Hậu, trong đó có đôi giày cao gót màu hồng đính kim cương đẹp lung linh nha. Em Sò mãi ngủ tít mít, chỉ có chị Hến chồm dậy lượm tấm thiệp của mẹ lên hóng hớt.

-“Ừầy, mẹ Hà ơi chữ C nè, chữ H nữa nè, chữ U, lại chữ C nữa, chữ M...trong đó viết cái gì thế mẹ?”

Chị Hà xoa đầu con, dịu dàng đọc cho bé.

-“Chúc mừng sinh nhật vợ yêu.”

-“Eo, eo...mẹ Hà đấy...mẹ Hà là vợ yêu của ba Hậu đấy...ớ...nhưng mẹ Hà ơi...sinh nhật mẹ Hà sau sinh nhật em Sò cơ mà...còn lâu lâu lâu lâu mới đến ý...với cả chỗ này sai rồi...chỗ này không phải số 5 đâu ạ...”

Hến được các cô dạy nên nhận được mặt số rồi á, kể cả số điện thoại ba mẹ với anh Khôi bé cũng thuộc vanh cách ấy. Nhóc con ngây thơ chất vấn hoài làm mẹ lại phải giải thích rằng đấy ba tặng quà sớm cho bất ngờ, với cả trên thiệp ghi ngày nhận nên số 5 là đúng rồi.

Bé nghe thấy có lý nên thôi không thắc mắc, ngáp ngắn ngáp dài chẳng mấy chốc đã ngủ ngon lành trong lòng mẹ.

Thấm thoát cũng tới ngày ông xã về, chị Hà lo con còn nhỏ thấy ba mẹ tranh luận thì không hay nên gửi hết sang ông bà ngoại. Ban đầu chị định ngồi ngoài phòng khách đợi chồng, mà sau bụng lại cứ đau râm ran, người ngợp cũng chuyển choáng nhức nhối thì đành vào giường nằm.

Anh Hậu từ lúc xuống máy bay lòng đã vui khắp khởi rồi. Đôi giày đó là hàng thiết kế độc quyền đặt từ bên Pháp, cũng chính là mơ ước bao lâu nay của chị Liên. Một người sành điệu như mẹ Bi còn mê mẩn nữa là người cổ hủ như mẹ Sò, thời khắc nhìn thấy chắc sướng phát rồ lên mất.

Ai đó trộm nghĩ đợt này nếu vợ biết điều nhận lỗi xin xỏ chắc anh cũng bỏ qua thôi chứ cũng chẳng chấp đàn bà làm gì. Nào đâu ngờ

về tới nhà bà xã còn không thềm ra mở cửa, quà sinh nhật đặt nguyên trong hộp chưa động, đơn xin ly hôn vẫn ngay ngắn trên bàn.

Ba Hến điên cả tiết, hằm hằm lao vào phòng ngủ quát tháo inh ỏi. Mẹ Sò đầu óc ù ù như có cả đàn ong bay qua lượn lại nhưng vẫn cố gượng dậy nhỏ nhẹ.

-“Mình hứa sẽ nói chuyện nghiêm túc bình tĩnh mà?”

-“Anh hứa...ừ thì anh hứa...nhưng anh không nhịn được. Mình bị dở người à? Hay uống lộn thuốc? Chẳng nhìn ở đâu xa, nhìn ngay Liên kia kìa, một thân một mình nuôi con khổ biết bao. Còn mình, sướng quá rửng mỡ hả? Anh lo cho mình còn thiếu cái gì nữa thì mình nói anh nghe xem nào?”

Vợ chán chẳng muốn đôi co nữa, chỉ đơn giản nhìn chồng rồi chua xót hỏi.

-“Em thích màu gì nhất hả mình?”

-“Vàng...xanh...à không hồng...mà tự dưng mình hỏi linh tinh vậy?”

-“Còn nữa, em thích ăn món gì nhất? Em thích làm việc gì nhất vào lúc rảnh rỗi? Em thích nghe loại nhạc nào? Bộ phim yêu thích nhất mọi thời đại của em là gì? Em thích được tặng cái gì nhân dịp sinh nhật hoặc các ngày lễ đặc biệt? Em đi giày cỡ bao nhiêu? Năm nay em dạy Toán khối mấy? Hiện tại trong trường em có chủ nhiệm lớp nào không? Mình trả lời được bao nhiêu câu?”

Ai đó đột nhiên bị đờ, có những chuyện tưởng dễ mà lại như đánh đố không bằng. Có ông chồng tới giờ mới hiểu hiểu ra vấn đề, khổ nỗi chưa kịp nghĩ gì thì điện thoại kêu réo rất, lại đành phải khất bà xã giờ anh đi có việc gấp, tối về bọn mình sẽ bàn bạc cụ thể.

Ba Hến đi một lát thì bụng mẹ Sò bắt đầu quặn thắt, tưởng nín một lúc là qua như mọi lần, ai ngờ lần này bị nặng, từng cơn từng cơn đau đến tái tê. Cổ họng bắt đầu nôn nao khó chịu, chị vội điện thoại gọi cho chồng mà anh mãi không bắt máy, rốt cuộc không biết làm sao đành nhấn số em gái.

Dì Hợi nghe giọng bác Hà đứt quãng thì hơi hoảng, ba chân bốn cẳng lao chạy xuống lấy xe máy rồi phi như bay đến Royal. Tới nơi thấy bác nằm thờ yếu ớt trên nền nhà, xung quanh rất nhiều máu tụ đọng người dì cứ bủn rủn hết cả ra, bấm gọi cấp cứu thôi mà run cầm cập luôn.

Trên đường đi bác nôn nhiều lắm, mà công nhận bác này gan chịu đau giỏi. Từ nhỏ đã vậy rồi, cùng bị ngã dì la om sòm lên còn bác thì chỉ cắn răng nín nhịn thôi. Mẹ Tôm xót ruột khóc rưng rức làm mẹ Sò phải nắm tay động viên ngược trở lại mãi mới nguôi.

Cũng may năm ngoái ba làm thẻ VIP cho mấy chị em rồi nên mọi thủ tục đều rất tối giản cộng thêm dịch vụ cực kỳ tốt, xe cứu thương tới cổng bệnh viện là đã có đội ngũ y tá bác sĩ mang xe đẩy cáng ra đón rồi.

Thế nào mà trái đất tròn, dì Hợi vừa cúi xuống tháo cái dép ra để chạy chân đất cho tiện thì ngẩng lên đã thấy bóng dáng anh rể ôm người phụ nữ khác trong lòng tình cảm lắm, còn hối hả hỏi các y tá xem đau bụng kinh thì tới khoa nào.

Cớ sao dì chỉ là người ngoài cuộc thôi mà cũng thấy ghen đấng thế này?

Mẹ Tôm chẳng rõ bác Hà có nhìn thấy cảnh ấy không? Chỉ biết rằng từ nãy tới giờ bác kiên cường là vậy mà nay nước mắt lại lã lã

chảy. Nhìn chị gái mà lòng dì nhói, định ghé tai an ủi vài câu mà đột nhiên thấy mặt bác trắng bệch lạnh lẽo, rồi sờ chân tay cũng lạnh toát theo.

Có vẻ mọi người xung quanh cũng thấy sự bất thường của mẹ Sò nên vị bác sĩ lớn tuổi nhất vỗ nhẹ hai má chị rồi ngay lập tức thực hiện sơ cứu. Dì Hợi lo quá luôn mồm hỏi thăm loạn hết cả lên, bác Hà thì mãi không có động tĩnh gì cả.

Một lát sau dì nghe bập bõm người ta bảo bệnh nhân mất ý thức rồi giờ phải chuyển gấp sang phòng cấp cứu số ba thì sợ đến nghẹt thở, nín không được thành ra oà khóc nức nở. Dì chỉ có mỗi bác Hà là chị gái thôi, hôm nay bác làm sao thì chắc dì bầm vằm thẳng anh rể khốn nạn với con mắt kia thành trăm ngàn mảnh mất.

Chương 44

Ở nhà ông Hào đang thay phiên làm ngựa cho Tôm Cua Hến Sò, mấy ông cháu cười đùa khanh khách. Bà Hào trong bếp ngó ra cũng thấy vui đáo để, cha bố nhà chúng nó chứ, giữ con như giữ vàng lâu lâu mới cho về thăm ông bà một lần.

Khổ nỗi cháu ngoại là cháu người ta đâu phải muốn ở cùng là được. Cái thằng Hợp cứ đợi đấy, cuối năm nay không rước được con nào về đây thì đừng có trách. Bà già nghĩ ngợi rồi thở dài, vừa đứng dậy cầm cái nồi cơm thì có điện thoại của con gái, giọng nghẹn ngào nức nở làm mẹ cũng sợ tái cả mặt.

Sợ Hến Sò nghe thấy lại khóc lóc ầm ĩ nên bà chỉ kêu ông Hào vào bếp nói thầm thôi. Ông hốt hoảng gọi cậu Hợp chú Thìn xuống rồi ba cha con gấp gáp vào viện, bà Hào ở nhà trông cháu mà lòng lo ngay ngáy.

Dì Hợi thấy ba, ông xã với em trai thì lòng nhẹ nhõm hẳn đi, mặc kệ mọi người ở phòng chờ còn mình thì hùng hục quay ngược lại hỏi thăm toán loạn. Cũng thông cảm cho dì, tính nóng hơn lửa mà nhịn được từ nãy tới giờ quả thật là kì tích rồi.

Bệnh viện quái gì to dễ sợ, hại dì môi miệng như chân mới tìm được mắt. Nói chung điên tiết lắm rồi nên không thềm nể nang gì sắt, cứ thế tóm tóc đối phương rồi nghiêng răng nghiêng lợi mà đập.

Bởi vì ba Hến có cho xem ảnh nên mẹ Bi nhận ra là em gái mẹ Sò. Chị với cả em, đứa thì giả tạo mắc ớn đứa thì sồn sồn như cọp cái, tóm lại một lũ vô học như nhau, nhà nào đẻ được hai con này đúng

là vô phúc.

Không phải do chị đang đau bụng thì một chút mười con nặc nô cũng chấp hết nhé. May mà y tá với anh Hậu đi mua hoa quả về vào can ngăn kịp thời không thì hôm nay mặt mũi bầm hết còn ra thể thống gì nữa.

-“Bỏ bà mày ra, bà phải giết chết cái con hồ ly cướp chồng người khác.”

-“Con ranh con mày đợi đấy, mờ cờ đờ nhà mày chứ, mười tám đôi mươi đâu mà còn đau bụng kinh, ẽo a ẽo ợt...Nói cho mày biết chị bà có thể bỏ qua cho mày chứ bà không bao giờ...”

-“Cả cái ông này nữa, ăn cháo đá bát. Sao ông không nghĩ lúc ông nghèo kiệt xác ra bà Hà nhà tôi vẫn thương ông lấy ông, giờ giàu rồi đâm đố đốn à, loại mất nết.”

Mẹ Tôm sôi máu hét inh ỏi làm ba Hến ngượng chín mặt mày. Anh quay lại xin lỗi mọi người rồi kéo cô em vợ ra ngoài răn dạy.

-“Dì một vừa hai phải thôi chứ, kém hiểu biết thì đừng nói xàm. Không phải tất cả phụ nữ đều như nhau và không phải cứ lấy chồng rồi là hết đau. Liên bị thống kinh, hạ huyết áp rất nguy hiểm. Với cả cái gì mà hồ ly, anh và cô ấy chỉ là bạn bè thôi, thấy người ta gặp nạn chả nhẽ không giúp đỡ?”

Tính mẹ Sò kín nên chuyện người yêu cũ của chồng đến em gái cũng không hay. Dì Hợi nghe anh Hậu khẳng định chắc nịch thế thì thấy mình hơi hớ, nhưng linh cảm phụ nữ ít khi sai lắm, chẳng hiểu sao dì cứ thấy giữa họ có cái gì đó là lạ nên vẫn lớn tiếng vắn lại.

-“Bạn bạn cái quái gì mà ôm nhau thăm thiết thế hả? Bạn đau bụng

kinh gọi phát đi liền còn vợ ở nhà sắp chết cũng không liên lạc được với chồng. Tôi hỏi anh thứ bạn nào mà quan trọng hơn cả vợ? Bạn trên giường hả? Nói anh nghe đừng có giỡn mặt con Hợi này nha, bà Hà hôm nay làm sao thì cả anh và con khốn kia cứ chuẩn bị tinh thần đi là vừa.”

Mẹ Tôm xả một thôi một hồi mới quay lại chỗ chị gái. Anh Hậu nghe phong phanh chị Hà làm sao thì sốt ruột gặng hỏi mà dì Hợi làm cao ngúng nguẩy không chịu trả lời nên ba Hến đành phải đi theo. Dì đến nhà C đang định rẽ trái thì nghe giọng ba Hào sang sảng.

-“Hợi ơi Hậu ơi quay lại con...xong rồi...bị xuất huyết dạ dày thôi... người ta chuyển chị xuống nhà A nghỉ ngơi rồi...mà sao thái độ mẹ Tôm với ba Hến méo mó thế?”

Dì Hợi bị ba trách thì ấm ức ghê gớm, ngay lập tức chạy tới khoác vai ông cụ kể tội anh rể.

-“Ba không biết thì thôi, bác Hà nôn bao nhiêu máu phải vào cấp cứu gọi anh không được, tới nơi lại thấy anh ôm người phụ nữ khác đi chữa đau bụng kinh, anh còn bao biện là bạn anh cơ đấy, ba thấy nực cười không ba? May con chạy sang kịp không thì tối nay mẹ Sò được ăn xôi chuối rồi cũng nên.”

Ông Hào nghe thì cũng hơi ấm ức cho con gái, nhưng ông không phải cô Hợi bộp chộp mà làm quá. Thiết nghĩ nam nhi trai tráng ba chục tuổi đầu ai chả có sĩ diện, đến nghe ba ruột cần nhần còn khó chịu huống chi ba vợ?

Chúng ta chẳng thể ép buộc bất cứ một ai suy nghĩ theo quan điểm của mình cả, điều khả dĩ nhất có thể chính là dùng sự tử tế và tấm lòng chân thành để cảm hoá họ.

Biết rõ điều đó nên ông chỉ quay sang chậm rãi nhỏ nhẹ.

-“Đừng chấp em Hợi tính nó nóng từ xưa rồi. Bạn con thế nào hả con? Đã đỡ hơn chưa? Một số bác sĩ với anh giám đốc bệnh viện này là học trò cũ của ba, có gì khó khăn con nói một câu ba giúp cho.”

Phải ba vợ người ta chắc chửi đồng con rể lên rồi, đằng này ba Hào một lời trách móc cũng không có ngược lại còn quan tâm tới Liên khiến anh Hậu thấy thẹn vô cùng, nói hai từ cảm ơn ba thôi mà cũng ngại ngùng ấp úng đến lạ.

Ông Hào đi bộ tới phòng thấy con gái còn chưa tỉnh thì rủ mấy đứa ra ngoài tản bộ để cho hai vợ chồng nhà nó có không gian riêng tư. Anh Hậu rõ ràng chính tai nghe bác sĩ bảo tình hình giờ không nguy hiểm nữa rồi mà chẳng hiểu sao cứ nhìn vợ sống lưng lại lạnh toát cả ra.

Mẹ Sò gầy quá, bàn tay xương xẩu nổi rõ mấy cái gân xanh, cả người cũng rệu rã không có tí sức sống gì cả. Ba Hến vòng tay qua vuốt lại chỗ tóc mái cho vợ mà lòng trĩu nặng, tự nghĩ ngợi trấn án đủ kiểu mà tâm trạng cũng không khá lên được.

Đúng lúc ấy ngoài cửa truyền tới tiếng y tá gọi, cô ấy hỏi anh xem có phải là người nhà của cái chị tóc xoắn xoắn vàng vàng bị đau bụng kinh không thì qua đó ngay, chị ấy lại lên cơn đau dữ dội lắm.

Anh Hậu rối rắm thấy rõ, Liên thực tình không được tốt số như Hà, hiện tại gia đình họ hàng đều sống trong Nam nên ngoài này chẳng có ai thân thích cả, ốm đau cũng tội lắm. Nghĩ thì thấy thương nhưng giờ mẹ Hến Sò như này anh cũng chịu thôi, làm phiền ba chị Hà thì ngại nên rốt cuộc có người đành gọi điện nhờ vả chị dâu.

Bác Vân kể cũng tốt bụng, đang tắm bồn mà lại phải lật đật dậy đi chăm người ốm. Chị Liên kêu gào một hồi mà khổ phản tác dụng, người muốn gặp không được gặp, người chẳng muốn đối diện thì lại phải giáp mặt.

-“Nhớ chị không cưng? Ngày xưa chị, anh Đăng với ba Hải bê tráp sang nhà hỏi cưới mà ba mẹ cưng chê nghèo trả đồ đấy.”

Gớm cứ làm như siêu mẫu không bằng, cái loại chua ngoa như bà chồng ngoại tình là đúng rồi. Chị Liên ngán ngẩm chẳng muốn dây dưa nên chỉ đáp cộc lốc.

-“Nhớ.”

Chị Vân cười ngọt ngào rồi nắm tay bệnh nhân tâm sự tình cảm.

-“Vừa hỏi qua thấy bảo Liên thuốc uống cũng uống rồi, y tá thì thay phiên matxa cho mấy tiếng đồng hồ cũng không khỏi mà thương em quá cơ. Thôi chỗ thân quen nên chị giúp, chị là chị thuê cho em hai người chăm sóc đặc biệt, viện phí chị cũng sẽ thanh toán đầy đủ. Thích thì ở luôn tới kỳ kinh nguyệt tháng sau cho tiện, đỡ phải phiền anh Hậu bồng vào viện. Cứ yên tâm nghỉ ngơi đi, còn cu Bi để chị lo cho.”

Chị Liên nghe thấy tên con trai thì sợ xanh mặt, bật dậy túm áo con mụ đối diện nóng ruột chất vấn.

-“Bà điên hả? Thằng bé ở đâu? Bà làm gì nó rồi? Tôi nói bà nghe bà mà dám làm gì nó tôi liều sống chết với bà.”

-“Ừ, chị cũng nói cô nghe mười phút nữa cô không khỏi đau bụng thì ngày mai chị đưa nó sang Trung Quốc chơi luôn.”

Thực ra doạ cứng mềm thôi chứ trẻ con cứng chết đi được ai mà nữ bất nhân như vậy. Nhưng vì chị Liên có ấn tượng không tốt với chị Vân nên tưởng bác nói thật, sợ con trai làm sao nên đành vội vã bắt dậy đòi xuất viện.

Chương 45

Chị Liên trước mặt chị Vân bắt buộc phải gọi nói với anh Hậu là khỏi hẳn rồi nhưng lúc đón Bi về nhà nghĩ vẫn còn ức lắm, đi ra đi vào không nhìn được đành nhấn số người yêu cũ thỏ thẻ tâm tình.

-“Hình như cái Hà ton hót nói xấu gì em với bác Vân hay sao mà bác ngứa mắt với em lắm, ban nãy còn dọa bán thằng Bi đó.”

Anh Hậu bật cả cười, vội vã trấn an ai đó.

-“Điên à, em đau bụng chứ có phải đau đầu đau mà nói năng dờ hơi thế? Mẹ Cún thương trẻ con cực kỳ, với cả bác ấy tin vào luật nhân quả lắm, đến mấy con bồ của bác trai chị dâu anh còn chẳng bao giờ làm gì quá quắt nữa là, phải quý lắm bác mới tới viện chăm em giúp anh đấy nên em đừng nghĩ xấu cho người ta như vậy.”

Quý quý cái con khi, đúng là mù quáng quá mức. Đến bao giờ kẻ ngốc ấy mới nhận ra từ chị dâu, vợ tới cả nhà vợ của mình toàn một lũ đạo đức giả đây? Tuy nhiên nghe anh nói thế chị cũng bớt lo lo về mẹ Vân hơn, hoá ra cũng chỉ là cái thùng rỗng kêu to chứ làm được tích sự gì?

Mẹ Bi còn đang định kể lể thêm vài thứ nữa nhưng ba Hến đã vội tắt máy. Chị gọi mãi chẳng được thành ra bực bội lắm, ngoảnh sang thấy con trai mãi chơi điện tử mà phát rồ cả lên, quát mãi bé mới chịu vào viết chính tả.

Bi phụng phịu sứt sứt tội tội, mẹ ôm em rồi nịnh rằng em là con trai phải biết phấn đấu học giỏi thật giỏi để sau này còn mua được nhà to

xe đẹp. Thăng bé kể cũng ngoan, rơm rớm một lúc thôi rồi lại chăm chú luyện chữ.

Trong khi đó ở bệnh viện có bà vợ cứ mê man miết khiến chồng nã nề khủng khiếp. Lần nào anh bị ốm cũng là vợ cơn bụng nước rút phục vụ tận tình, vậy mà dạo gần đây chị xảy ra chuyện anh luôn là người biết sau cùng.

Con người đúng là hay mâu thuẫn, xưa kia ba Hến ghét cay ghét đắng cái kiểu mẹ Sò toàn giả bộ tươi roi rói mỗi lần người nhọc với cả sốt sinh sịch, nhưng giờ phút này đây, biết vợ mệt lắm mà vẫn mong vợ tỉnh rồi cười nhạt với mình một cái thôi cũng được.

Nhớ năm nào đó chị Hến to quá làm khổ mẹ Hà sinh khó. Ba Hậu ở ngoài hành lang thấp tha thấp thỏm, bác sĩ ra hỏi trong trường hợp cấp bách thì giữ người lớn hay giữ trẻ nhỏ dọa cả nhà một phen náo loạn. Cũng may trời phật phù hộ, hai mẹ con Hà Hến đều bình an vô sự. Cái khoảnh khắc lần đầu tiên cha gặp gái yêu nó thiêng liêng lắm, hân hoan nghẹn ngào khó mà diễn tả được.

Mẹ Mây thích cháu trai nên chỉ gọi là đi cùng ba Hải cho vui thôi, nhìn Hến nhỏ chẳng có nét nào của thằng Hậu thì càng chán, nói ra nói vào khiến chị Hà tủi thân phát khóc. Quan điểm của chồng chị lại khác hoàn toàn, nựng nựng cục bông nhỏ rồi bế thấp xuống cho bà xã ngắm đồng thời cũng thật thà thủ thỉ.

-“Đừng nghe mẹ nói vớ vẩn. Hến nếu giống anh xinh thì bình thường, giống mình mới là chuẩn. Mình xem này, lông mi cong vút y hệt mình luôn, mình đúc rất là giỏi nhé. Anh cũng giỏi nhỉ mình nhỉ... công anh ngày đêm cày cuốc mà nì... ui trụi ui thương quá... thương ghê... con gái ba Hậu đấy... mai sau là mỹ nhân rồi... rồi lấy chồng sinh con ra ba mẹ lại tới bế cho nha...”

Dù biết anh vui quá thành ra nói năng mất kiểm soát nhưng lòng chị nhẹ nhõm ấm áp lắm, kéo áo chùng bảo em nghỉ một lát. Anh Hậu thấy sắc mặt vợ trắng bệch nhợt nhạt thì lo chị xỉu mất nên dặn mình chỉ được ngủ chút xíu thôi đấy nhé, chị Hà phì cười gật đầu đồng ý.

Có người càng nghĩ tới chuyện cũ lại càng sốt ruột, ngày ấy sinh em lớn mất nhiều sức như vậy mà chỉ tầm tiếng rưỡi sau chùng lay nhẹ là chị cũng biết rồi, hôm nay không hiểu làm sao anh gọi mãi vợ vẫn cứ im lìm chẳng có động tĩnh gì cả.

Ba Hến tự dưng thấy hơi rùng mình, sợ sợ đưa tay lên cánh mũi vợ kiểm tra, thấy được hơi thở nhẹ nhàng của chị mới an tâm đôi chút. Ai đó khẽ nhúm người dậy kéo chiếc quạt thông gió cho thoáng khí rồi lén lút trèo lên giường ghé người nằm cạnh bà xã.

-“Mình à...”

-“Dậy đi mình, anh đợi mình lâu quá.”

Chồng bị vợ ngó lơ cảm giác trống trải khủng khiếp, buồn buồn xoay mặt người ta về phía mình, khẽ ngậm lấy vành môi khô khốc, mân mê từng chút từng chút một.

Ngoài cửa dì Hợi chứng kiến một màn tình nồng ý thắm mặt mũi lập tức đỏ bừng. Già rồi nhưng nhìn ông bà ấy thấy tim gan xao xuyến theo à, hai bác này chẳng bao giờ thể hiện tình cảm nơi công cộng làm dì tưởng hôn nhân khô khốc nề nếp giống mấy ông lão bà lão chứ, ai ngờ đâu cũng có lúc ngọt ngào hơn cả phim cô dâu an thế này?

Rõ ràng lúc này bác Hậu quan tâm con yêu nghiệt kia ruột gan dì cứ phải gọi là sôi sùng sục, vậy mà bây giờ thấy ánh mắt bác nhìn bác Hà cảm giác lại lạ lắm. Nó giống như cái kiểu bác trai cương nung

chiều chuộng Hến Sò vậy đó.

Không quá nhiệt huyết sôi sục nhưng vẫn rất bình dị ấm áp, chính là thứ cảm xúc yêu thương gắn bó giữa người thân với người thân. Mẹ Tôm khẽ mỉm cười, đang định khép cửa thì giọng ba Hào ba Hải rôm rả vọng tới, ngoài chú Thìn cậu Hợp còn có anh Đăng chị Vân bé Khôi, đoàn thăm bệnh nhân mà nhộn nhịp như đi chợ hội vậy đó.

Bác Hậu nghe tiếng người thì vội vã nhào dậy, dìu để ý bác gấp gấp lau nước mắt vào ống tay áo rồi mới quay ra vui vẻ tiếp chuyện cả nhà. Bác Hà thì mãi tới tối mới tỉnh, chắc còn giận bác Hậu lắm nhưng chị ấy là người biết nghĩ trước nghĩ sau, trước mặt gia đình hai bên vẫn làm như không có chuyện gì xảy ra cả.

Mẹ Sò húp xong bát cháo loãng thấy đỡ đỡ, ngại làm phiền ba mẹ rồi anh chị em lo lắng cho mình nên xin về nhà. Bác sĩ Lương vào khám lại thấy ổn ổn nên kê thuốc rồi dặn dò bệnh nhân.

-“Là em thích nên anh cho em xuất viện, nhưng đêm nay hoặc sáng mai mà có vấn đề gì thì gọi vào số này anh tới ngay, đừng có ngại nhé. Về ăn uống giữ gìn cho tốt vào, cô Hà ngày xưa xinh lắm cơ mà, lấy chồng vào thấy xuống sắc ghê quá. Giờ thế kỉ 21 rồi, nam nữ bình đẳng, sống không hạnh phúc thì giải quyết đi cho nhẹ người.”

Ba chị ríu rít cảm ơn học trò, anh Lương cũng gỡ đầu gỡ tai bảo thầy đừng khách sáo, em nợ thầy nhiều. Riêng anh Hậu hơi bực mình, căn bản chưa thấy tên bác sĩ nào mà vô duyên tới như vậy, thế nên bỗng vợ ra xe rồi mà thái độ anh vẫn còn cau có hậm hực lắm.

Chị Hà cả quãng đường đi chỉ ngắm quang cảnh xung quanh chứ không nói câu gì. Ban đầu ba Hến tưởng mẹ Sò mệt, mãi sau chị từ chối chồng giúp, muốn tự đi bộ lên nhà làm anh chạnh lòng ghê gớm.

-“Hến Sò cứ để ở bà ngoại nhé, sợ đón về thấy mẹ ốm các nàng lại khóc. Với cả hoá ra từ lúc mình tỉnh là mình diễn kịch để giữ sĩ diện hả?”

Ông xã hỏi, nhưng chị chẳng đáp, chỉ lặng lẽ bước từng bước, về đến nơi thì rẽ vào nhà tắm thay áo quần rồi chậm rãi sang phòng Hến Sò ngủ thiếp đi. Chồng muốn trò chuyện một lát mà thương vợ nhọc nên để chị nghỉ ngơi. Rồi nhìn thấy chăn của các nàng bé quá sợ mẹ Sò nằm không thoải mái anh liền quay về phòng mình lấy chăn.

Chẳng biết do trời tối hay do già rồi mắt kém mà vừa mới mở cửa ra đi được vài bước ba Hến đã ngã sõng soài. Anh khập khiễng với cái công tắc bật đèn ngủ, ánh sáng chan hoà ấm áp dần lan toả khắp căn phòng, vết máu loang lổ trên sàn nhà cũng lúc một rõ.

Máu thấm vào vạt áo in màu đỏ sẫm, có ông chồng bất giác rùng mình.

Dẫu biết máu từ đâu, dẫu biết mọi chuyện đã qua rồi nhưng cứ sao cứ thấy man mác buồn, cảm giác nẫu nề day dứt đeo bám đến bức bối khó chịu. Ba Hến thần thờ thay đồ rồi mang chậu với khăn ra ngoài nhà dọn dẹp.

Lau qua lau lại có một chút thôi mà thấy lưng tê nhức ghê đó, vậy mà mọi khi nhà anh lúc nào cũng sạch bóng thơm mát, công nhận phục bà xã thật. Anh Hậu xong việc thì bê chăn sang đắp cẩn thận cho vợ rồi khẽ nằm xuống găt gao ôm lấy chị.

Trên chiếc giường nhỏ xíu của hai cục bông nhỏ, mẹ Sò mê man lúc nóng lúc lạnh, ba Hến trần trọc cả đêm mất ngủ, người ngòm mẹt mòi phờ phạc thấy rõ.

Bình minh hôm sau rực rỡ hơn bao giờ hết, chị Hà mở mắt thấy

chồng ôm trọn mình trong lòng, đồ ăn bốc khói nghi ngút với thuốc thang để sẵn trên chiếc bàn gần đấy thì cứ ngỡ như đang mơ vậy đó.

Anh Hậu khẽ thớm lên trán bà xã rồi thì thầm.

-“Ăn nhé, anh bón cho mình.”

Có bà vợ choáng gần chết, nhưng vì không quen để chồng hầu nên chị tự mình nhào dầy dùng bữa sáng, vừa ăn vừa cố nghĩ xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện tà trời gì mà lại khiến ông xã đột nhiên dịu dàng đến phát sợ?

Mãi tới khi uống xong thuốc, nghe ba Hến tâm sự chị mới dần dần hoàn hồn. Chồng tỉ tê nhiều chuyện lắm, rồi anh cầm tay chị, trù mến thương lượng.

-“Từ giờ anh sẽ không nói chuyện với Liên nữa, cũng sẽ hạn chế gặp cô ấy, nhưng những lúc cô ấy gặp khó khăn mình cho anh tới giúp được không mình?”

Giá kể anh nói câu này ngay từ giây phút đầu tiên chị bắt anh lựa chọn thì tốt biết mấy. Trước đây nghĩ lại chị cũng thấy chính mình bông bột, sao có thể đưa ra yêu sách vô lý như vậy cơ chứ?

Khoảnh khắc thấy anh ôm cô ấy hót hải lo lắng, lòng chị đau đớn như nào anh liệu có thấu? Suy cho cùng người ta thương nhau tới vậy, yêu nhau nhiều đến thế thì càng cấm đoán họ lại càng nhớ nhung vụng trộm mà thôi.

-“Mình không thương Hến Sò à? Đừng bao giờ nghĩ tới chuyện li dị nữa nhé.”

Ba Hến năn nỉ, mẹ Sò ngậm đắng, nhìn thẳng vào mắt anh chị hỏi.

-“Nếu chúng ta cứ tiếp diễn liệu một ngày nào đó mình có thể yêu em nhiều hơn chị ấy không?”

Có người rơi vào thế bí, mối tình với Liên là những năm tháng thời trai trẻ nhiệt huyết nhất, là khắc cốt ghi tâm. Thời gian trôi, giờ làm ba của hai đứa trẻ rồi, bảo yêu lại chị Liên chưa chắc đã được nóng bỏng như thế huống chi người cổ hủ lạc hậu như chị Hà?

Nhìn vợ rơi lệ mà chồng cũng chán nản theo. Anh kéo chăn cho chị rồi xuống dưới nhà đi loanh quanh tản bộ. Giờ buông thì thương Hến thương Sò, thương cả người vợ bao nhiêu năm tần tảo chăm lo cho mình, rồi thì có một loạt cảm xúc rất lạ lùng trong lòng khiến anh không nữa.

Mà níu thì chắc chỉ còn cách sống đối với lòng mình, giống mấy ông bạn nổi khổ suốt ngày về nhìn vợ ngọt xoén xoét nào là vợ là năm bờ oản, yêu vợ nhất trên đời, thực sự anh ngượng mồm chịu không làm được.

Có ông chồng nghĩ suy mãi chẳng giải quyết được cái gì, sức nhớ vợ đang bệnh lại ở nhà một mình thì nóng lòng nóng ruột vội vã chạy lên. Nào có ngờ vừa về nhà liền thấy đôi giày đen bóng lạ hoắc để chễm trệ trước lối ra vào, bên trong vọng ra tiếng nói thì thà thì thụt.

-“Hà...nghe anh này...ly hôn đơn phương cũng không phức tạp lắm đâu. Đừng sống cho người khác nữa, hãy sống cho chính em. Em còn trẻ mà, cả tương lai tươi sáng còn ở phía trước...đời chỉ sống một lần thôi...phải hưởng thụ chứ em...”

-“Em biết thầy à...em cũng quyết rồi, chỉ là em xót Hến Sò quá...”

-“Không sao, còn có rất nhiều người, có thầy Hào, cô Hào, rồi dì Hợi chú Thìn cậu Hợp. Anh nữa, nếu em tin tưởng anh sẽ thương các bé như con ruột.”

Anh Hậ nghe mà điên hết cả tiết, cái gì mà như con ruột? Loại chó má, muốn có con sao không tự sinh mà nhắm nhe con người khác làm chi vậy?

Xã hội nào có phải thiếu gái đẹp đâu mà lại nhục tới nỗi lăm le hốt vợ người khác hả? Cái thằng này mạch nó chấp chỗ nào rồi không biết?

Ba Hến lửa giận ngùn ngụt mở toang cửa phòng, vừa hay được chứng kiến bà xã mình với thầy giáo cũ tay đan tay, ánh mắt nhìn nhau say đắm thiết tha.

Giỏi.

Giỏi thật.

Mẹ Sò quá giỏi, ngay trong phòng ngủ của con mà dám chơi trò mèo mả gà đồng.

Sếp Hậ tức tím mặt tím mày, một mặt lôi tên khốn nạn nào đó ra ngoài giải quyết rõ ràng, một mặt khoá trái cửa nhốt vợ bên trong tránh tình trạng có người ăn vụng còn nói đỡ cho tình nhân.

Chương 46

Anh Thanh sợ chị Hà lo nên vội nhắn tin bảo yên tâm không sao đâu, thầy sẽ giải thích rõ với chồng em. Mẹ Sò vẫn còn sót lại cộng thêm tác dụng của thuốc nên ngồi bần thần một lát rồi ngủ miết lúc nào không hay.

Thực ra sự việc cũng chẳng có gì, trái đất tròn con trai bác Vân học trường thầy Thanh, đôi ba câu chuyện thế nào mà lại lọt ra vụ anh Hậu và cô người yêu cũ. Thầy xót trò, lại còn tình cảm nên không kiếm được chủ động cầm tay chị khuyên nhủ động viên đôi lời.

Thế nào mà qua anh Hậu nhìn lại thành vợ mình gian gian dúi dúi. Thầy Thanh biết đáng nhẽ gia đình người ta đang bất hoà thì làm người lương thiện phải xông vào can ngăn. Nhưng mà càng nghĩ mà tức thay chị Hà, càng nghĩ càng thấy thằng này không xứng nên cũng vô liêm sỉ luôn một thể.

-“Chú hỏi cái gì mà hỏi? Chú nhìn thấy thế nào thì nó là như thế đó.”

Anh Hậu tức tái mặt, giận dữ túm cổ áo đối phương tra khảo.

-“Bao lâu rồi? Tôi hỏi các người được bao lâu rồi?”

-“Mười năm... hai mươi năm...à không ba mươi năm. Chú đừng có tưởng chỉ mình chú với con Liên mới biết yêu đương thắm thiết nhé, bọn đây là thanh mai trúc mã quen nhau từ lúc còn cời trường cơ, chẳng qua vì hiểu nhầm nhỏ nhỏ mà mới lạc mất nhau thôi.”

Có người chém gió thành bão, có người tức hộc máu.

Thì ra là vậy, quen nhau từ nhỏ.

Thanh mai trúc mã, ngọt ngào lãng mạn khác gì tiểu thuyết không hả? Nào là em với thầy không có gì cả, người em yêu là mình, nào là em chỉ hứa bừa động viên tinh thần thầy thôi.

Giả tạo.

Quá giả tạo.

Dù sao hai anh đều là đàn ông trưởng thành rồi nên hôm ấy không đến mức đánh nhau, nói chuyện rõ ràng xong rồi thì thôi. Bác Thanh lúc đầu hơi cắn rứt lương tâm nhưng sau càng nhìn ba Hến càng thấy thất vọng, vợ chồng chẵn gối bao nhiêu năm trời còn không tin tưởng nhau thì giải thoát là cách tốt nhất.

Về phía anh Hậu, chỉ có vài hôm liên tiếp mà xảy ra biết bao nhiêu là chuyện, thất vọng mệt mỏi chán chường chẳng còn biết đi đâu cả ngoài tìm tới chị Liên.

Cũng may còn có chị lúc nào cũng dang rộng vòng tay ra đón anh. Ba Hến mở tủ lấy chai rượu, vừa ngả lưng vào sofa vừa tu ồng ộc, mẹ Bi ôm gối ngồi bên cạnh, sau khi nghe người ấy trút hết muộn phiền mới nhỏ nhẹ tâm tình.

-“Em nói anh bao nhiêu lần rồi anh đâu có chịu nghe? Thấy mình ngốc chưa? Sừng trên đầu chắc dài cả mét rồi đó.”

-“Ừ, giờ anh mới biết anh ngu.”

-“Thôi đừng buồn, nhiều khi có những người quá xảo trá điều ngoa chúng ta đâu có phòng bị được, đau một lần rồi thôi anh à.”

Ba Hến thở dài trần trờ.

-“Từ khi lấy vợ chưa bao giờ anh thất vọng như này, cố gắng vì gia đình vì vợ con nhưng những thứ nhận được lại đắng ngắt.”

-“Ồi dào, đời nhiều đứ đờ trờ trẽn lắm. Nghe ông Thanh nói thế có khi trước khi anh và cái Hà lấy nhau nó chơi bời với ông ấy chán rồi cũng nên.”

Chị Liên tỏ vẻ sáng suốt kết luận, anh Hậu xoa tay phủ nhận.

-“Không phải đâu, còn hay không anh là người rõ hơn ai hết.”

-“Úi trời, đàn ông các anh đúng là ngốc. Giờ dịch vụ hết rồi, mất cái đó vá lại dễ không ý mà. Thôi thì cứ coi như chưa là gì của nhau đi thì thời gian gần đây chắc chắn lên giường rồi nên con vợ anh nó mới mở mồm ra là đòi li dị như vậy chứ. Cái loại người gì mà đổi trắng thay đen, nó sợ mang tiếng mình ngoại tình nên đổ vấy cho chúng ta thôi. Người đâu mà sống quá bản luôn.”

Những gì mẹ Bi phân tích trùng khớp với suy nghĩ của ba Hến, quả thật càng ngấm càng cay, từ nãy tới giờ nốc gần hết chai rượu rồi mà vẫn chưa hạ hỏa nổi.

-“Anh tính bao giờ ly hôn?”

-“Con gái anh còn nhỏ quá...anh không muốn các bé phải xa mẹ...vợ nữa...vợ là vợ anh mà...năm mơ anh cũng chẳng tưởng tượng được có ngày mình bị chơi một vố đau như thế...”

-“Nhưng tình hình cứ mãi như giờ thì biết tính sao? Thấy anh suốt ngày phải cầu cạnh con giẻ rách đấy em xót lắm, nghe em dứ dứ đi

cho nhẹ nợ anh à.”

Mẹ Bi quả quyết, ba Hến mở thêm chai rượu nữa, từ từ rót vào ly. Cũng loại rượu này thỉnh thoảng đến bữa ăn bà xã hay rót cho một chút, nói rằng uống vào có lợi cho sức khỏe, khi ấy thấy ngon miệng lắm mà, chẳng hiểu sao giờ đầu lưỡi chỉ thấy vị chan chát.

-“Anh không biết vì sao anh lại hèn đến thế nữa? Có cảm giác gì đó cằn cào bức bối lắm. Ngày xưa cô ấy theo anh khổ cực vất vả, nghĩ đến bù như nào cũng không đủ. Anh đã mua mảnh đất ở ven hồ rồi đấy chứ, định âm thầm xây biệt thự rồi bất ngờ tặng bà xã nhân dịp kỉ niệm mười năm ngày cưới. Rồi còn bao nhiêu kế hoạch dự định cho tương lai bỗng chốc xa vời quá...”

Trong lòng chị Liên thấy hơi khó chịu, nhưng chị vẫn cố mỉm cười rồi vòng tay qua xoa xoa lưng người ta an ủi.

-“Đó là cái cảm giác thân quen anh à, sống với con chó lâu ngày mình còn có cảm tình nữa là một con người? Nhưng chả nhẽ chó nó không cần anh nữa anh quy lụy theo nó liệu có đáng không? Nghe em này, ly hôn đôi khi không phải là nghiệt ngã, mà nó là sự giải thoát tốt đẹp nhất cho những kẻ khốn khổ đi tìm hạnh phúc mới. Hà muốn chấm dứt với anh nghĩa là nó chọn thầy Thanh của nó rồi, anh cũng đâu có yêu Hà mà đôi bên phải giày vò nhau như vậy?”

-“Em không hiểu được đâu...Hến Sò...”

-“Hến Sò thì sao? Còn có em mà? Em yêu anh, em cũng sẽ thương Hến Sò như con ruột. Thậm chí còn hơn rất nhiều lần bởi vì em thích con gái mà. Hai bé đáng yêu lắm, nhiều khi em mới gặp tụi nhỏ thôi mà về nhà đã thấy nhớ phát điên.”

Anh Hậu chột cười, Liên hơi nóng tính nhưng quả thật là người phụ

nữ nhân hậu tốt bụng hiếm có. Mà hai cục bông nhỏ của anh dễ thương thật cơ, đêm nào đi công tác xa ba cũng phải gọi về nhà nói chuyện với các nàng mới thấy thoải mái.

-“Em có thể làm vợ anh, làm mẹ ba con, em sẽ chăm sóc thật tốt cho tụi nhóc. Nếu anh muốn em có thể đẻ thêm cho anh đủ một đội bóng nữa, rồi chúng ta sẽ có một gia đình hạnh phúc.”

Ba Hến trầm ngâm không nói gì, mẹ Bi nghĩ lại chuyện cũ mà xúc động, nước mắt giàn giụa.

-“Có khi nào anh nhớ tới đứa nhỏ đáng thương chưa kịp chào đời của chúng ta? Có khi nào anh nhớ thuở sinh viên ngọt ngào, những buổi hẹn hò lén lút dưới gốc liễu bên Hồ Tiền? Em còn yêu anh nhiều lắm anh biết không? Anh hỏi em sao không tái giá, làm sao em có thể khi người em yêu từ đầu tới cuối chỉ có mình anh...anh lấy vợ sống hạnh phúc em sẽ luôn đứng từ xa ủng hộ anh...làm bạn tâm tình của anh...nhưng giờ thấy anh khổ tim em như bị ai bóp nghẹt vậy đó... nghe em đi mà...đừng day đoạ bản thân mình nữa...”

Chị Liên ôm lấy người yêu cũ nghẹn ngào nức nở. Sau một hồi phân tích khuyên giải rốt cuộc anh cũng đồng ý nghe chị. Cứ ngỡ đêm khuya ai đó sẽ ở lại, chẳng ngờ được anh bảo hiện tại không có tâm trạng, với cả anh muốn giải quyết dứt điểm phía chị Hà đã, có làm gì cũng phải quang minh chính đại chứ không muốn lén lút vụng trộm.

Nói thế nhưng ba Hến chưa về nhà ngay. Dẫu sao mẹ Sò còn bệnh quá, người yếu rọt ra nên bây giờ cũng không phải thời gian thích hợp để bàn chuyện ly hôn.

Vậy nên có ông giám đốc thuê cái khách sạn cạnh công ty rồi sáng sớm hôm sau sai trợ lý qua Royal lấy hộ áo quần tiện thể báo luôn với vợ mình vào Nam tuần sau mới về. Được cái chú Thắng này

cũng thuộc dạng thích đâm đầu vào chốn thị phi thành ra vừa hoàn thành nhiệm vụ lên gặp sếp đã mồm năm miệng mười.

-“Hեն Sò cứ khóc hỏi sao ba Hậu đi công tác nhiều thế...vừa mới đi xong lại đi tiếp rồi...hai sếp lần này giận nhau to ạ? Thấy sếp bà mặt xanh lét như tàu lá chuối, cả người cũng sắp thành bộ xương di động rồi...”

Sếp ông đột nhiên bồn chồn xót xa, cái bệnh xuất huyết dạ dày khâu ăn uống là quan trọng lắm, chẳng biết mẹ Sò có tuân thủ đúng như bác sĩ dặn không nữa?

Thần thờ một lúc có người tự thấy bản thân ngu ghê gớm, còn ba Hào mẹ Hào, còn dì Hợi chú Thìn cậu Hợp, ba Hải bác Vân, một tá người đấy rồi còn gì. Chưa kể người tình thanh mai trúc mã thăm thiết mặn nồng nào có tới lượt anh phải lo?

-“Sếp...sếp...ngĩ gì thế?”

-“Hà có hỏi gì không? Có thắc mắc vì sao tôi lại đi công tác không?”

Chú Thắng thật thà lắc đầu. Sếp Hậu bực bực đuổi trợ lý ra ngoài làm việc, còn mình thì cũng cố tập trung xem xét mấy cái hợp đồng đợt mới. Xem một lúc thấy chán, bất giác nhìn vào tấm ảnh gia đình trên bàn làm việc thấy cứng đờ sợ. Đúng là con gái ba Hậu, xinh đẹp thế không biết.

Ba ngần ngợ trước vẻ ngây thơ của tụi nhỏ, lát sau đảo mắt qua nhìn thấy cái mặt bà xã máu điên lại dờn lên não, tức mình đập bộp khung ảnh một cái xuống mặt bàn.

Thời gian quả luôn là liều thuốc hữu hiệu, một tuần qua đi tâm trạng ba Hեն cũng dần ổn định, thôi thì hôn nhân mai mối, anh không yêu

chị, không hứa hẹn mặ̣n nòng nên cũng chẳng có tư cách gì để trách chị thay lòng bội bạc.

Có chẳng chỉ là phậ̣n đậ̀n bà sợ xã hội cười chê, sợ mất sĩ diện hình tượng nên không dám thừa nhận mình thương ai ngoài chồng.

Nhưng thôi dẫu sao cũng là mẹ các con, là người bao nhiêu năm nay tận tâm chăm sóc vun vén cho gia đình nên ba Hến không muốn làm căng, cứ giải quyết trong êm đẹp là tốt nhất.

Chính vì vậy , tối thứ sáu về gặp chị thái độ anh rất chân thành nhẹ nhàng.

-“Anh nghĩ kỹ rồi. Anh sẽ giải thoát cho mình, thoả thuận ly hôn mình muốn như nào cũng được, nhưng Hến Sò là của anh.”

-“Em không cần gì cả, em chỉ muốn ở với Hến Sò thôi.”

Vợ quả quyết khiến chồng phát bực.

-“Sao lằng nhằng thế, mình có thương con đâu mà đòi nuôi với chả dưỡng? Giả tạo màu mè ít thôi anh mệt mỏi lắm.”

Chị cố giữ cho không khí gia đình yên ấm nên chỉ bảo nhỏ nhẹ rằng thôi thì có gì để toà án giải quyết rồi toan bỏ vào phòng chơi với con. Anh Hậ̣u thấy vợ bất cần thì bực hoả, kéo chị lại quát tháo.

-“Mình đúng là ngang như cua, không thể chấp nhận nổi. Mình muốn đi với thằng chó đó thì đi một mình thôi việc gì phải lôi Hến Sò theo chịu khổ cùng, con gái ở với ba dưỡng nguy hiểm bỏ xừ đi được, không nghĩ cho chúng nó à?”

Mẹ Hà nghe chối tai quá rối cuộc cũng phải bật lại.

-“Mình nói linh tinh quá mình à, thằng nào? Em chẳng theo thằng nào hết. Không ở với em chả nhẽ ở với chị Liên?”

-“Liên khác, cô ấy là người cực tốt. Bọn trẻ sẽ có cuộc sống vui vẻ.”

Hai người giằng co một hồi, chồng không kiềm chế nổi bùng những lời cay nghiệt xúc phạm vợ. Vợ cũng tức nước vỡ bờ thành ra giận quá, cắn chồng rồi đập một cái thật mạnh.

Anh Hậu bị bất ngờ, đầu đập ngay vào tủ bếp, loạng choạng ngã dúi dúi xuống đất bất tỉnh. Chị Hà lay mãi mà chồng không có động tĩnh gì thì hoảng loạn lắm, định chạy vào nhà lấy điện thoại gọi cấp cứu thì nghe Sò khóc lóc chất vấn.

-“Mẹ Hà ơi sao mẹ Hà đẩy ba Hậu ngã?”

Bé Hến cũng nức nở, hai đứa vội vã lao vào gọi ba, rồi chúng quay lại hỏi chị rằng, mẹ Hà ơi sao mẹ Hà độc ác quá vậy?

Mẹ nghe con mếu máo mà điếng cả người. Giây phút ấy chị tưởng như cả người bị rơi tự do xuống mười tám tầng địa ngục. Chồng không thương đã đành nay hai cục bông nhỏ lại ghét mẹ, có người cảm giác mọi thứ trong tay dần dần vụt mất.

Tim đau nhói, chị tự hỏi phải chăng mình là người không ra gì nên mới rơi vào hoàn cảnh ngang trái này?

Chương 47

Sức chị Hà dẫu sao cũng chỉ là sức đàn bà, anh Hậu lại to khoẻ cường tráng nên việc chị đẩy anh tới ngất xỉu vốn rất hoang đường. Nguyên nhân sâu xa tất nhiên do anh Hậu làm màu.

Cãi nhau với bà xã, chị bướng quá làm anh bực cả mình. Định dọa mẹ nó một chút cho chừa cái thói lên mặt với chồng đi mà thế nào số nhỏ, Hến Sò từ đâu chui ra ầm ĩ cả lên, khóc lóc inh ỏi hại ba sốt cả ruột đành phải lờm ngờm bò dậy dỗ dành.

-“Ui trụi ui ba thương, ba thương...ba mẹ đang chơi trò chơi ý mà...”

-“Thật không ba?”

-“Ba đau không ba? Hến thấy ba ngã mà, mẹ Hà đẩy ba ngã.”

Hai bé nức nở hỏi han, ba cười xuề xoà giải thích mãi các nàng mới chịu tin. Rồi liếc qua thấy vợ đứng bần thần một góc như người vô hồn mới sực nhớ chuyện ban nãy, nét mặt anh có phần nghiêm khắc.

-“Lúc nãy ba nghe cái gì mà độc ác ý nhỉ? Ai dạy Hến Sò nói từ hỗn như vậy với mẹ? Phạt đứng úp mặt vào tường bốn mươi phút.”

Các nàng nghe ba quát thì rơm rớm nhưng lại không dám trái lệnh, lủi tha lủi thủi bước ra “vùng đất phạt”, mẹ Hà xót con gái nên mở lời xin xỏ.

-“Thôi mình à, con còn nhỏ không ý thức được, cũng do con lo cho mình rồi cuống lên thôi.”

Hến Sò lấm lét quay lại, mắt long lanh mọng nước nhìn ba mong chờ. Anh Hậu thấy cứng quá nên cúi lòng, vẫy tay ý bảo ra đây rồi thủ thủ với tụi nhỏ.

-“Hai đứa làm mẹ Hà buồn đấy.”

Lũ trẻ hình như ý thức được lời ba dạy, chúng oà vào lòng mẹ ra sức hối lỗi nịnh nọt, cái giọng ngọt xơn xót hết cả lên.

-“Mẹ Hà đừng ghét Sò nha, Sò biết sai rồi, xin mẹ Hà đấy.”

-“Cả Hến nữa nhé, sáng mai mẹ vẫn nấu miến thịt gà nắm hương cho Hến nhé, Hến yêu mẹ lắm mẹ à...”

-“Nha...nha...mẹ nha...”

Chị Hà ôm hai bé mà sống mũi cay cay, bây giờ mới có cảm giác mình được sống. Có ông chồng quan sát vợ con một hồi, bao trăn trở tự dưng bay sạch. Lòng anh dịu xuống, cũng phải, con là con chung, anh yêu con như vậy thì cái người mang thai chín tháng mười ngày thử hỏi làm sao mà không có tình cảm được chứ?

Ngẫm rồi ba vòng tay qua ôm ba mẹ con, lựa lời hỏi đứa lớn.

-“Mấy hôm nữa ba phải đi công tác xa, Hến đi theo ba nhé.”

Mẹ Sò giật thót cả người, lẽ nào ý anh là chia chác? Hai bé nhỏ như vậy anh nỡ lòng nào đem tách? Nhưng dù sao chuyện đó cũng không có gì quá vô lý, anh là ba ruột tất nhiên nếu ra tòa có quyền tranh nuôi con với chị.

Mà một khi đã tranh thì cơ hội để chị giành được hai bé là cực kỳ

khó, nhất là ở thời điểm này gia đình bên nội của Hến Sò rất có thể lực. Chị thương con nên càng không muốn dồn các bé tới mức phải đứng trước toà lựa chọn, bởi vậy nên mẹ đành bình tĩnh lắng nghe ý Hến.

-“Có ba à, thích quá, Hến đi chứ nì. Cho cả em Sò và mẹ Hà theo với ba nha.”

-“Không được, lần này chỉ cho một trẻ con đi theo được thôi, hoặc Hến hoặc Sò.”

Hai đứa hết tròn xoe ngơ ngác nhìn nhau rồi lại nhìn mẹ Hà, em Sò nhỏ hơn nên quyết nhanh lắm, phải có mẹ thì mới đi cơ. Dù sao giữa mẹ và Sò vẫn còn những bí mật nhất định mà ba không biết, kể ra thì rất là xấu hổ nha.

Chị Hến nghĩ một lúc cũng gật đầu đánh rụp một cái.

-“Đúng rồi, Hến chẳng đi đâu, Hến đi thì Hến nhớ mẹ Hà với em Sò lắm ba à, với cả ai nấu miến với rán cánh gà cho Hến ăn?”

-“Nhưng ba đi công tác xa đấy, Hến không nhớ ba à?”

-“Hến có nhớ ba, nhưng thôi ba đi rồi ba lại gọi điện, xong ba Hậu mau mau về nha.”

Ba già phân tích câu kéo đủ trò mà bọn trẻ một mực không chịu khiến lòng anh thoáng buồn, nhưng vì thương con nên chẳng ép. Hến Sò ngồi một lúc thì thắc mắc hỏi ba mẹ chơi trò gì đấy, cho tụi con chơi với. Chị Hà bảo trò đó không thú vị đâu, vào xem phim vẫn vui hơn. Em Sò nghe vậy hơn hờ chạy ra phòng khách bật tivi, chị Hến léo nhéo đằng sau.

-“Không, đừng xem phòng khách. Xem phòng ba mẹ ý, phòng ba mẹ tivi nét hơn với cả năm sướng hơn.”

-“Nhưng sập giường đó chị ạ.”

-“Đâu, đâu có sập đâu. Lần trước ba chả bảo nằm một lúc thì không sập còn gì nữa.”

Em út chọt ngậy người, rồi hai đứa hí hửng kéo ba mẹ vào trong. Hai anh chị biết cũng chẳng còn nhiều thời gian vui vẻ nữa nên đều tươi cười chiều con. Các nàng nằm giữa, Sò bao giờ cũng xí nằm cạnh mẹ rồi nên chị Hến lớn hơn phải nhường, cả nhà xem phim vui ới là vui nha.

-“Ồ Hoàng Tử kia, eo ui Hoàng Tử đẹp trai như ba Hậu ý, mẹ Hà xinh giống Công Chúa.”

-“Không, Hến Sò mới là công chúa.”

Anh Hậu trêu bé, hai ba con trò chuyện ríu rít một góc. Ở góc kia em Sò vừa xem phim vừa rón rén đưa tay qua vạt áo mẹ sờ sờ. Nhiều lúc chị Hà cũng lo con không phát triển bình thường nên cũng chịu khó đọc nhiều báo với hỏi các mẹ trên diễn đàn.

Tuy nhiên mọi người đều bảo do bé muốn gần gũi mẹ, cộng thêm hành động đó giúp bé thấy thư thái dễ chịu hơn, mỗi khi bất an là bé sẽ lần mò nhằm giải tỏa cơn sợ hãi, bé còn nhỏ nên chẳng sao đâu, lớn thêm chút nữa vẫn thế thì ba mẹ mới cần suy nghĩ.

Chị Hà thấy yên tâm nên cứ để con tự nhiên. Chồng chị thì khác, rất ngứa mắt với cái việc ấy. Cứ ngỡ anh đang mãi xem phim mà thế nào vẫn biết, tay anh luồn qua ôm trọn tay nhỏ của Sò siết chặt. Bé bị đau khóc ré lên, vợ biết ông xã cảnh cáo con thôi nhưng họ xa nhau

lâu ngày rồi, chị cũng không phải là không còn cảm xúc với anh nên có chút không tự nhiên khi bị chồng chạm vào chỗ đó.

-“Bé đi đấy, xem ra ông phó hiệu trưởng tay nghề kém quá, không chăm sóc cho người tình được tử tế một chút.”

Mẹ Sò nghe mà ức, chủ động đẩy chồng ra rồi ôm bé vỗ về. Hến ngây thơ không biết gì cả, tưởng Sò sợ quái vật nên quay sang ôm hôn dỗ dành em. Anh Hậu tự dưng bị cô lập thì ức hết cả người, vòng cái chân qua gác lên vợ rồi cũng xúm vào chung vui.

-“Thôi thôi ba thương, nín đi, lần sau không được hư nữa nha.”

-“Em Sò hư cái gì đấy ba?”

-“Không có gì, Hến nịnh em đi con.”

Chị Hến dạ vâng rồi khua môi múa mép rõ điệu nghệ làm em Sò cười khanh khách. Ba xoa đầu hai chị em, rồi tiện tay xoa luôn cả đầu mẹ Hà. Phía kia bộ phim vẫn đang chiếu, phía này vợ chồng mỗi người một suy tư, lũ trẻ thì nô đùa một lát ngủ lúc nào không hay.

Anh Hậu nghĩ thấu đáo rồi mới bế các con về phòng, đoạn bản thân quay trở lại nói chuyện nghiêm túc với vợ.

-“Thôi thì đã tới nước này cũng chẳng cứu vãn được nữa, nhưng mình đàn bà thì đừng đứng đờn, để anh viết cho không xã hội họ đàm tiếu.”

Một câu nói của anh, chẳng hiểu sao khiến chị cảm động. Không khí trở nên u uất khổ tả, một góc bàn anh Hậu lạch cạch gõ gõ, một góc tủ chị Hà sửa soạn thu vén cả đống giấy tờ.

Rồi cái gì tới cũng phải tới, anh in những thứ mình viết đưa chị kiểm duyệt. Lý do rất đơn giản cũng rất thật, cuộc sống nhạt nhẽo, vợ chồng không chia sẻ được với nhau. Chị bảo chị hỏi người ta nếu chị viết như vậy thôi thì quá trình hoà giải sẽ rất lằng nhằng.

Anh Hậu nhiều khi điên muốn thêm chữ vợ bội bạc vào đơn nhưng vì con nên lại nén xuống, cẩn thận gõ thêm năm từ.

“Chuyện chẵn gối bất đồng.”

Đó, vợ chồng mà chuyện ấy tệ hại thì đổ ông bà nào không giải thoát cho họ nhé.

Hến Sò tạm thời ở với mẹ, đợi các con lớn thêm một chút ba sẽ có cách dụ dỗ sau. Căn bản nếu anh đến với Liên thì lũ trẻ cũng phải có khoảng thời gian thích nghi cùng cô ấy, dù sao chuyện này cũng một sớm một chiều thôi, người tốt như Liên tội nhóc không thân mới là lạ đó.

Bên dưới anh có ghi thêm toàn bộ tài sản chung tính tới thời điểm này đều chuyển hết cho vợ. Chị Hà đọc tới đấy cũng chẳng lấy làm vui mừng gì, công anh vất vả gây dựng thì anh hưởng chứ chị không muốn nhận những thứ không thuộc về mình. Bởi vậy sau khi soạn xong hết mọi thứ thì có bà vợ cẩn thận bày vào cái hộp rồi đưa trước mặt chồng.

-“Đơn nộp cho toà thì thế nào cũng được nhưng cái này em muốn trả mình. Đây là toàn bộ giấy tờ đất đai, có cả sổ đỏ nữa. Phía trái là sổ tiết kiệm ngân hàng với mấy cái thẻ lương của mình. Vàng với dây chuyền mua trữ để ngăn này, ngoài ra còn có mấy chục triệu tiền mặt nữa...”

-“Có cần rạch rời thế không? Xem ra chỗ dựa của mình cũng giàu

phết nhỉ? Sẵn sàng ôm một con đàn bà ra đi tay trắng.”

-“Mình đừng xúc phạm em nữa mình à, nếu có thể hãy giữ hoà khí vì con, chúng ta đều đầu ba rồi.”

Không hiểu sao có người lòng ngứa ngáy bực bội không yên. Ông xã ném cả cái hộp vào ngăn tủ rồi khoá lại, đoạn bỏ vào nhà vệ sinh xả nước tắm. Mãi một lúc sau chị Hà mới thầy chồng ra khỏi, thái độ của anh cũng bình tĩnh hơn rất nhiều.

-“Xin lỗi mình, mình soát lại rồi in giúp anh cái đơn với.”

Mẹ Sò lật đật ra bàn làm việc, xong xuôi tất cả thì ký trước, sau đó nắn nót viết tên mình. Ba Hến cũng đứng ngẩn ngơ cạnh chị, lấy nhau mấy năm rồi giờ mới để ý chữ cô giáo Hà đẹp như vậy đó, tròn trịa y như chữ trong vở văn mẫu vậy.

Anh vỗ vỗ vai chị rồi cũng cầm bút ký tên mình, trong lòng dấy lên cảm giác trống rỗng dễ sợ. Khoảnh khắc anh đóng nắp bút cũng là lúc mối quan hệ vợ chồng của họ chính thức chấm dứt, chị Hà cắn môi để khỏi bật khóc, anh Hậu tâm trạng cũng chẳng khá khẩm mấy, mỗi người một bên giường bàn thần hồi lâu.

Mãi cho tới lúc đồng hồ điểm bốn giờ sáng anh Hậu mới hỏi.

-“Mình tính như nào? Bao giờ thì đi thêm bước nữa?”

-“Em nói thì mình không tin đâu, thôi cứ để thời gian trả lời đi. Thế còn mình?”

-“Anh chắc thuê căn hộ gần đây, tối tối anh qua chơi với con, đợi con ngủ rồi anh về.”

Chị Hà nghĩ thấy tội tội, nhưng chả nhẽ ly hôn rồi lại sống chung trong một mái nhà thì cũng kỳ nên chị bảo.

-“Hay là mình cứ ở đây đi, em đưa con về ngoại cũng được, không thì căn nhà trước ở Hoàng Mai bây giờ cậu Hợp cũng không ở nữa, em dọn về đó.”

-“Mình hâm à, lũ trẻ ở đây quen rồi, thích nhà này. Mình phải nghĩ cho con chứ.”

Mẹ Sò nghe thấy cũng có lý nên thôi không cãi chồng. Đôi ba câu chuyện thế nào mà vẫn cứ mình mình em em anh anh, cả hai người đều ngượng chín mặt, mà thói quen lâu năm khó bỏ nên thôi để khi nào ra toà xong thì sửa sau.

-“Cuối tuần sau ba bảo về chơi đấy, anh tính thưa chuyện với đảng nội. Sau đó anh đèo mình về xin phép ba Hào mẹ Hào rồi sang thứ hai anh đi nộp đơn. Mình thấy thế nào?”

-“Cũng được mình ạ.”

Anh Hậu nhìn xa xăm, ngoài cửa sổ vẫn hơi tối tối, mặt trời phía xa đang dần nhú. Vẫn còn nhớ cái đêm tân hôn năm nào chẳng ngủ được, ôm chị Hà thao thức ngắm bình minh mà giờ thời gian trôi nhanh thật đấy, thoát cái đã đến ngày chia ly.

Cuộc sống mà, đôi khi chẳng lường trước được điều gì cả.

-“Lúc này em hơi mạnh tay em xin lỗi. Đầu mình còn đau không?”

Thực ra không đau lắm, nhưng anh lại gật đầu. Chị Hà bật dậy lấy tý dầu gió sức cho chồng. Tay chị mềm mại quá, công nhận được bà xã matxa cho vẫn là nhất.

-“Mình này, dù sao cũng cảm ơn mình vì mấy năm qua chăm sóc vun vén cho tổ ấm, hết lòng vì anh và các con.”

Chồng tâm sự hại vợ suýt rơi nước lệ, chị khẽ lau đi giọt nước ở viền mắt rồi cũng thật lòng bảo.

-“Ngoại trừ thời gian gần đây có hơi đau lòng thì việc làm vợ của mình cũng rất tuyệt. Nhiều lúc được người ta khen mà em mát hết cả mặt. Cũng khá nhiều người ghen tỵ với em nữa.”

Anh Hậu bật cười, quay sang hỏi bệnh dạ dày của mình thế nào rồi, chị Hà nói khỏi hẳn rồi làm anh cũng đỡ lo. Hai người cứ thế nói luyên thuyên toàn chuyện không đâu, tới tầm sáu giờ chị toan dậy nấu bữa sáng thì chồng kéo tay lại, anh hỏi rất chân thành.

-“Có thể làm bạn không?”

Vợ gật đầu, vô cùng dịu dàng. Đằm thắm ngọt ngào tới mức tự dung anh muốn siết chị một cái thật mạnh. Có người thấy mình hâm quá liền vội vã day hai thái dương, ép bản thân nghĩ sang chuyện khác.

Sáng hôm đó của anh vẫn như thường ngày, chỉ có điều sau khi đưa Hến Sò đi học liền tìm người yêu cũ chia sẻ. Chị Liên nghe chuyện mà tưởng đang mơ cơ, đúng là duyên phận, những người yêu nhau rồi cuộc cũng về với nhau.

Hạnh phúc ngọt ngào, ngỡ như ở trên thiên đường vậy.

-“Mẹ Sò không nhận nhưng chắc anh để lại toàn bộ tài sản.”

Mẹ Bi đang hút cốc nước cam chùn chụt mà suýt sặc, hằm hằm hổ hổ đứng dậy đập bàn.

-“Anh điên à? Tài sản có phải một con bò đâu mà nói dễ nghe thế? Anh để hết cho nó thì anh sống bằng gì? Có thằng nào dại như anh không hả?”

-“Em bình tĩnh, anh sao lại sống bằng gì? Anh có công ăn việc làm, căn bản ngày xưa lấy cô ấy anh tay trắng nên giờ anh cũng muốn ra đi như vậy thôi. Dù sao của chồng công vợ mà.”

-“Công công cái quái gì chứ? Vãi thật đấy, quá sướng còn gì, ở nhà thổi cơm sáu bảy năm mà được thừa hưởng một đồng như thế thì đũa méo nào chả làm được. Cái con này cũng cao sang ghê gớm, thích hết cả người còn làm bộ làm tịch. Không được, nhất định em không đồng ý.”

Mặc dù mẹ Sò có tư tình với thầy giáo cũ nhưng anh Hậu chắc chắn chị không giả tạo khoản này bởi lẽ thứ nhất nhà ngoại Hến Sò rất khá giả, cả hai trường trung học lẫn phổ thông đều là của ba Hào. Thứ hai anh Thanh là hiệu phó trường quốc tế nên không đến nỗi không lo được cho bạn gái.

Nhưng mà, càng biết thế thì nhìn thái độ chị Liên anh lại càng sốc.

Chương 48

Mẹ Bi thấy ba Hến tròn mắt ngạc nhiên thì tim đánh thịch một cái, người cũng rờn rợn nổi gai ốc, chị rút ví lấy ít tiền mặt đưa cho anh rồi dụi dàng quan tâm.

-“Cũng không nhiều nhưng anh cầm lấy tiêu tạm nhé, em thương anh quá nên mới bực đó. Mặc dù em thấy bất công nhưng thôi, nếu anh thích thế thì em cũng đành chịu, mình về ở bên nhau, có rau ăn rau có cháo ăn cháo, cùng lắm là như ngày sinh viên chứ gì.”

Chị cố ý nhắc tới hai từ “sinh viên”, anh Hậu chợt nhớ về thời xa xưa. Lần đầu tiên gặp Liên anh không thấy chị đẹp ngất ngây như hồi nhìn thấy mẹ Sò, nhưng ở trong cái trường hiếm nữ như Bách Khoa là rất nổi bật rồi, ngày đó được bao nhiêu vệ tinh tán mà chẳng hiểu sao cô ấy vẫn chọn yêu thằng nghèo kiết xác như anh.

Hồi mẹ Bi mang thai cũng tội lắm, hai gia đình đều khó khăn lấy đâu ra đồ tắm bổ. Bạn bè cùng tuổi còn đang thì con gái mơn mớn sắc xuân, chị lại suốt ngày bị ốm nghén khổ sở, cộng thêm thi cử nhiều môn thành ra sắc mặt lúc nào cũng xanh xao.

Tới bây giờ nghĩ lại, anh vẫn không khỏi áy náy.

-“Sao suy tư vậy? Đừng có nói là anh sợ em tham tài sản của vợ chồng anh nha. Em buồn đấy.”

Anh Hậu nghe chị Liên chất vấn tự dưng thấy mình dở hơi quá, quen biết hơn chục năm rồi, lại còn trải qua cả thời thanh xuân bên nhau, người con gái này như thế nào anh còn không rõ?

Chỉ là, mãi vẫn trẻ con khiến người ta phải lo lắng.

-“Liên à, giờ làm mẹ rồi chứ có còn mười tám đôi mươi đâu hả em? Ăn nói cũng phải biết trước biết sau chứ, nhiều khi người ta không hiểu rõ lại nghĩ em tham lam xấu tính đó.”

-“Cả thế giới có thể ghét bỏ em, nhưng chỉ cần anh tin em là đủ.”

Anh Hậu phì cười, chị lúc nào cũng nũng nịu âu yếm như cô nhóc vậy. Nhưng thôi có sao đâu, ít ra trên đời còn một người đàn bà thực lòng yêu thương, để ngoài tai mọi định kiến xã hội mà ngày ngày sẽ chia bầu bạn cùng anh.

Dù trong bất cứ hoàn cảnh nào cũng không bỏ mặc nhau chứ chẳng như ai đó, thầy giáo cũ về nước một thời gian là rục rịch đá bay chồng ra khỏi nhà.

Bao nhiêu ngày qua rồi mà nghĩ tới chuyện mèo mả gà đồng của chị Hà anh Hậu vẫn thấy đắng không tả nổi. Chị Liên an ủi người yêu cũ vài câu rồi rủ đi trượt cỏ. Cái trò này kể cũng thú vị ra phết, mỗi tội anh Hậu thấy mình già xừ nó rồi còn trượt trượt quái gì nữa, không hợp chút nào hết.

-“Vậy về với em, ba người nhà mình nằm xem tivi cũng vui mà.”

-“Thôi sau này còn nhiều thời gian, anh muốn dứt điểm chuyện của mình đã, giờ anh về đón con.”

-“Ừ, không sao cả. Nhiều lúc em ước gia đình không gặp hoạn nạn, nếu vậy em đã chẳng phải ra nước ngoài lấy chồng, chuyện chúng ta cũng không lỡ dở. Nhưng thôi mọi thứ qua rồi, hãy nhớ rằng anh luôn có em.”

Chị Liên luôn sống như thế, cả đời vì người khác mà quên đi bản thân mình. Khi xưa trao cho anh thanh xuân rực rỡ nhất, tới bây giờ lúc anh là thằng đàn ông hai con rồi tình cảm vẫn vững chắc không đổi thay.

Anh Hậu cảm động ôm chị nói lời xin lỗi, hứa rằng sau này sẽ đền bù. Hôm ấy tụi nhóc chỉ học múa hát linh tinh buổi sáng nên anh gọi cho vợ nói buổi trưa mình sẽ đón các nàng. Lâu lắm rồi ba con nhà Hến Sò mới có buổi hẹn hò đúng nghĩa.

Hai bé lúc đầu hí hửng vui vẻ lắm, mà được tầm nửa tiếng thôi đã lại bài ca mẹ Hà đi đâu rồi, mẹ Hà ở đâu thế, sao mẹ Hà không tới đón với đi ăn cùng?

Anh dỗ với kể chuyện cười mãi chúng mới nguôi ngoai, buổi chiều rủ đi thăm vườn thú nhưng Sò không chịu, nói nhớ mẹ Hà lắm rồi, chị Hến thấy em mếu máo cũng rơm rớm theo nên ba đành phải đưa về.

Tới nơi một cái lũ trẻ như chim non sổ lồng ùa vào lòng mẹ kể chuyện ríu rít, trong bếp rải cái chiếu với mấy ổ hạt sen. Cứ tới đợt là người ở quê ba Hào gửi cho một đồng hạt tươi, bà xã rất chịu khó, toàn ngồi bóc cẩn thận rồi phơi khô cất nấu dần chứ không dùng hạt bán sẵn ngoài chợ bao giờ cả.

Hến Sò hớn hờ nằm dựa đầu trên đùi mẹ, tay nhỏ xíu mà cũng ra điều giúp mẹ lấy tâm sen. Thực ra vợ rút sẽ nhanh hơn, nếu là chị Liên chắc chắn quát bé Bi lên học bài luyện chữ rồi.

Tuy nhiên chị Hà thì khác, dù mất công nhưng vẫn bỏ đôi để con làm cùng cho vui. Hến Sò ở nhà hầu như mẹ ở đâu các em sẽ ở đấy, tới lúc này anh Hậu mới giật mình nhận ra một sự thực vô cùng chua xót.

Mặc dù các con thấy ba về là bám lấy quần quít tít mù, mặc dù anh đi xa con nhớ nhiều, nhưng con chưa bao giờ nóng lòng nóng ruột đến mức không chịu được phải đòi gặp ba gấp như với mẹ.

Nếu cứ tiếp diễn như này thì tới bao giờ mới tách được một trong hai đứa để đi theo anh đây? Nghĩ rồi có người tự nhủ từ giờ phải tranh thủ tận dụng thời gian ở với Hến Sò nhiều nhiều một chút cho tội nhỏ quen hơi dần đi là vừa.

Các em thấy ba ngồi xuống cùng thì thi nhau bò sang khoe thành quả, ba Hậu tự hào quá, khen con gái tới tấp. Bình thường một mình chị Hà làm chỉ hai ba tiếng là xong, hôm nay cả nhà bốn người góp sức mà thế nào ngồi mãi tới sáu rưỡi tối, đã thế đồng của ba con nó hạt nào hạt nấy sút mẻ hết cả.

-“Hoàn thành nhiệm vụ rồi, đi tắm đi.”

Ba thở phào vươn vai, hai cục bông nhỏ cũng bắt chước đứng dậy vẫy người, xong là cái giọng ngọt xơn xớt rủ rê mẹ.

-“Vâng, đi tắm thôi...mẹ Hà tắm chung không mẹ Hà?”

-“Đúng đó vào tắm chung đi, tắm với ba Hậu sướng lắm mẹ Hà à, ba Hậu kì lưng cho thích cực luôn á.”

Chồng nói đỡ hộ vợ rằng mẹ phải nấu cơm, các bé cũng ngoan nên không mè nheo nhiều. Tối đó cả nhà ăn canh mộc nấu thả ngon ơ là ngon nha. Đêm đến công chúa đi ngủ hết có người mới lịch sự trình bày.

-“Anh tìm được nhà rồi, cũng may thuê được ở chỗ chợ Ngã Tư Sở, tối mai anh chuyển qua. Cứ tạm thế đó sau này nếu ai để lại mua

được một căn trong khu này nữa thì tốt, anh muốn ở gần con, còn nếu không chắc phải tìm cái chung cư mới rồi mua hai hộ.”

-“Dạ, chỗ đó điện nước các thứ đầy đủ chứ mình?”

-“Đủ, mình không phải lo. Cuối tuần sau gặp gia đình hai bên rồi đó, mình chuẩn bị tâm lý chưa? Ba mình thì chắc dễ hơn chứ ba anh chính anh cũng đang lo đây, sợ ba vác gậy đập cho anh một trận mất.”

Chị Hà tự dưng thấy nặng lòng, tính ba Hải xưa nay đã thế rồi, ba cổ hủ lắm. Ba hay bảo các anh chị ngày nay lý sự vớ vẩn, xưa kia thế hệ chúng tôi chẳng yêu đương gì còn sống với nhau được tới già cơ mà.

-“Mình cứ thưa trước rồi em sẽ gặp ba nói chuyện sau, em bảo...”

-“Bảo gì cơ?”

-“Thì bảo...bảo...như mình viết đơn đó...chăn gối...chăn gối bất đồng...”

Gớm cái mẹ Sò này, bao nhiêu năm rồi mà cứ ngại ngùng như mới cưới ấy, ba Hến tự dưng thấy buồn cười, ghé đầu vào trêu chọc.

-“Tớ hỏi thật bạn Hà câu này này, ấy ấy ý, có bao giờ bạn thấy sượng không?”

Chị Hà ngượng đỏ bừng hết cả mặt, lí nhí bảo chồng đi ngủ đi rồi trùm chăn qua đầu cho bớt thẹn. Mãi một lúc sau nghĩ thế nào chị lại chui ra trả lời.

-“Có thì có, nhưng đau nhiều hơn bạn à, tại cà rất quá cỡ.”

Chẳng rõ trách móc hay khen ngầm nữa, tuy nhiên một câu đó cũng đủ khiến hai bạn mắc cỡ đến mức cả ngày hôm sau chẳng dám nhìn thẳng vào mặt nhau, mãi tới lúc tối mịt trước khi xách vali ra khỏi nhà bạn Hậu mới ngập ngừng dặn bạn Hà.

-“Sáng mai anh có việc không qua được, mình cứ nói dối con là anh đi làm rồi.”

Chị lặng lẽ gật đầu.

Anh đi rồi căn nhà trở nên ảm đạm đến lạ kỳ, đôi gối uyên ương rục rĩ giờ chỉ còn một, chiếc giường cũng trở nên rộng rãi quá mức.

Đột nhiên nước mắt chị chảy, có những chuyện là do chính mình quyết định, có những việc đã chuẩn bị tâm lý từ lâu rồi, mà tới lúc nó xảy ra thật trong lòng lại trống rỗng ngỡ nề khó tả.

Chương 49

Kim đồng hồ chạy tích tắc tích tắc, từng giây trôi qua chầm chậm, trời tối rồi lại sáng. Hôm nay có mỗi một tiết lúc 8 giờ 35 thôi mà cô giáo Hà ngỡ như mình đứng lớp cả ngày vậy.

9 giờ 20 trống điểm, chị rệu rã trở về nhà. Mở tủ lạnh lấy cốc nước mát tự dưng nhớ đợt nọ ba Hến đi nhậu khuya về đói mà tìm hoài không thấy đồ ăn liền cáu ầm ỹ.

-“Mình không phần anh cái gì à? Anh đã dặn thế rồi mà, mình chẳng thương anh gì cả.”

Vợ vội vàng giải thích rằng đã ướp sẵn thịt bò với nhặt rau rồi, chỉ đợi anh về là xào thôi. Chồng biết mình hơi hờ nhưng vẫn loanh quanh trong bếp với vợ, thấy chị nếm nếm là anh đòi ăn liền.

Thật lòng mà nói anh Hậu là mẫu đàn ông khá được. Ngoài việc hơi gia trưởng một chút thì trong công việc anh là người có đam mê, có chí tiến thủ, về phía gia đình thì có trách nhiệm với vợ con, giữ tròn chữ hiếu với ba mẹ.

Lấy được ông chồng tốt, hai cục bông nhỏ xinh xắn, một mái nhà yên ấm ngọt ngào, cứ ngỡ mãi như thế nắm tay nhau đi tới cuối con đường.

Nào có ngờ sự xuất hiện của mẹ Bi khiến mọi thứ hoàn toàn đảo lộn. Âu cũng là cái duyên, trước lúc cưới anh thoả thuận rõ ràng chưa chắc đã yêu, dì Hợ cậu Hợ khuyên can nhiều, bảo con gái lấy người không yêu mình khổ lắm. Vậy mà chị cứ như con thiêu thân

đâm đầu vào biển lửa, giờ đây có trách cũng chỉ trách chính mình.

Mẹ Sò mang quyển album trong tủ ra mân mê xem lại, cái này là lần đầu tiên ba Hến nghe lời thợ chụp ảnh ngoảnh sang hôn chị. Ngày xưa chồng chị đẹp trai nhưng hơi gầy, giờ thì ngoài những lúc bận công việc anh đều chịu khó tập luyện với chế độ ăn uống tốt nên người săn chắc hơn rất nhiều.

Cái này là khi mới sinh đứa đầu, chụp trong căn nhà cũ. Ba Hến lưu giữ rất nhiều khoảnh khắc đẹp của cả nhà, mẹ Sò chăm chú xem từng chút một, tấm ảnh các nàng rạng rỡ tươi tắn đu bám trên người ba khiến chị bất giác mỉm cười.

Phía sau bức hình đó có nét chữ rằn rỏi của ông xã.

“Thân phận hèn mọn làm tôi tớ của bé Hến và bé Sò.

P/S: Bé Hà đang chụp ảnh.”

Khoé mắt ươn ướt, chị với bút nắn nét viết kế tiếp anh vài dòng, chỉ là muốn giải toả một chút.

Đau.

Nỗi đau của một người phụ nữ yêu gia đình hơn mạng sống, liệu có ai thấu?

Đó là thứ cảm giác cay đắng chua xót nghẹn ngào không nói nên lời, đó là những đêm dài trần trọc chẳng chớp mắt nổi, là những bữa chẳng nuốt nổi cái gì cả.

Tim chị nhói, bụng cũng quặn thắt, cái bệnh dạ dày tưởng đỡ rồi giờ lại tái phát, chưa khi nào chị thấy cuộc sống bế tắc cùng cực như bây

giờ.

Ba con nhà Hến Sò nghe tiếng nôn khan của mẹ Hà trong nhà vệ sinh thì vội vã chạy vào, các bé nhìn thấy máu sợ phát khiếp, hét inh ỏi cả lên. Anh Hậu lấy khăn lau mặt cho vợ rồi đỡ chị vào giường.

-“Mẹ Hà sao đấy? Mẹ Hà bị ốm à? Hến đưa mẹ Hà đi bác sĩ tiêm nha.”

-“Mẹ Hà đau không mẹ Hà?”

Hai nàng rối rít làm mẹ thương quá, phải ngọt nhạt dỗ dành mãi. Ba Hến ở lại chăm vợ chăm con mãi tới mười rưỡi, trước khi đi vẫn còn không an tâm hỏi han.

-“Mình cảm thấy thế nào rồi? Có cần anh ngủ lại không?”

-“Không đâu mình...mình à...cảm ơn mình nhiều.”

Vợ khách sáo quá làm chồng thấy buồn cười, ừ, thực ra giờ cũng đâu còn là vợ chồng đâu, có chăng chỉ là cái đơn ly hôn vẫn chưa nộp được. Anh thờ dài, dặn dò chị vài ba câu rồi lặng lẽ rời khỏi.

Dạo này quả thật sếp Hậu cũng hay bị stress, công ty đang trong dự án lớn một đống việc lớn ngổn cộng thêm cứ tầm tối tối là thấy đầu đau ê ẩm. Mấy ngày tan ca đúng giờ còn chịu đựng được chứ đỉnh điểm tối thứ năm đi nhậu khuya về thấy mắt hơi mờ mờ, chân tay loạng choạng tưởng ngã, đã thế réo mãi mà chẳng thấy bà xã ra đón.

Ba Hến khản cả cổ mới chợt nhớ ra mình chuyển nhà lâu rồi. Anh cười khổ rồi rút chìa khoá mở cửa, vào tới giường nằm một lúc không hiểu sao thấy buồn buồn, định gọi điện cho mẹ Bi tâm sự nhưng chắc chị đang say giấc nồng nên không liên lạc được. Nằm

thần thờ hồi lâu chẳng ngủ được, có người mò mẫm nhấn tin cho đỡ chán.

“Ban nãy về gọi mãi không thấy mình anh bực hết cả người. Đúng là già nên lắm cảm rồi.”

Khuya vậy mà vợ rep được luôn, tài thật đó.

“Anh đi tiếp khách à mà khuya thế? Nếu mệt quá thì đừng tắm nhé, chịu khó vắt cốc nước cam hoặc chanh mà uống.”

“Ừ, nhọc quá mình ạ, nhà cũng không có loại hoa quả gì cả.”

Ba Hến tâm sự linh tinh thế thôi, nào đâu ngờ chưa đầy nửa tiếng sau đã thấy mẹ Sò diện nguyên bộ quần áo ngủ, tay ôm lọ nước mơ ngâm hồi hả chạy sang.

-“Nhà hết cam rồi, cho mình này, để đây mà dùng dần. Mỗi lần say rượu thì pha một cốc uống là đỡ đấy...thôi em về đây.”

Chị vừa định quay đi thì bị người ta kéo lại, giọng điệu nhỏ nhỏ ấp úng.

-“Tớ...tớ...đau đầu suốt từ thứ hai mà không khỏi bạn à...giúp...giúp tớ với...được không?”

Mẹ Sò hơi ngại, nhưng nhìn ba Hến đầu tóc bù xù người ngợm xanh xanh nên xót ruột ở lại matxa cho anh.

Thôi, dù gì đi chẳng nữa cũng là bạn bè chung giường gần bảy năm trời.

Bạn Hà day đều hai bên thái dương ai đó rồi bấm từng huyệt trên

đỉnh đầu, động tác rất thành thực. Tới lúc chuyển xuống mu bàn chân là bạn Hậu đã thấy nhẹ nhõm thoải mái đi nhiều lắm, mắt lim dim rồi nhưng vẫn cố trò chuyện.

-“Ai dạy bạn món này thế?”

Lúc thì mình mình anh anh, lúc lại bạn bạn tớ tớ, đoán ba Hậu làm màu trêu chọc rồi nhưng mẹ Sò cũng kệ, anh thích thế nào thì chị đổi theo anh, cũng chỉ là cách xưng hô thôi mà, tranh luận làm gì cho mệt người.

-“Ông ngoại tớ, ông ngoại tớ trước là thầy lang, ngày nhỏ ba mẹ tớ bạn dạy học nên bọn tớ ở nhà ông bà ngoại suốt mà, bạn quên à? Mà không...bạn có biết đâu mà quên.”

-“Ừ, xin lỗi bạn tớ hơi vô tâm. Hén Sò ngủ à? Bạn có gửi ai trông không thế?”

-“Gửi em Nguyệt.”

Hai người nói gà nói vịt một lát thì anh buồn ngủ rũ rượi, bảo chị lấy hộ cái áo vest rồi mau về trông con đi không muộn quá phiền hàng xóm. Mẹ Sò mở tủ lấy đồ cho ba Hén, chẳng ngờ được anh cầm rồi khoác lên người chị.

-“Cẩn thận kéo lạnh ốm, trong túi có chìa khoá, mình đóng cửa giùm anh với.”

-“Anh còn chìa dự phòng không?”

Thấy ba bọn trẻ gật đầu mẹ Hà mới an tâm đi về, thế nào mà vừa bước vài bước đã gặp người mà chị không bao giờ muốn gặp.

Thực ra chị Liên cũng không ngủ sớm đến vậy, chẳng qua là mãi cãi nhau với ba bé Bi về tiền trợ cấp nên lúc lâu sau mới thấy cuộc gọi nhớ của anh Hậu, sợ anh giận nên phi luôn tới đây làm món quà bất ngờ.

Tâm trạng đang phấn khởi thì chớ, nhìn thấy mẹ Sò tự dưng tụt hết cả hứng.

-“Đêm hôm khuya khoắt đến đây làm gì? Trên đời này có người nào trơ trẽn hơn cô không hả cô Hà? Vừa ăn nằm với ông hiệu phó vừa không tha cho ông giám đốc. Quá tham, tham như mỡ, ba mẹ nào để được con đàn bà như cô đúng là vô phúc.”

Chị Hà nghe mà điên, máu nóng bốc lên rồi nên phát hoả luôn.

-“Này đừng có ngoa miệng như vậy, chị tử tế thì em sẽ chu toàn cho hai người. Còn nếu thích xúc phạm nhau thì đừng trách em ác, đơn tới giờ còn chưa nộp ra toà đâu. Cẩn thận không cả đời danh không chính mà ngôn cũng chẳng thuận nhé.”

Mẹ Bi tức tím cả mặt, trộm nghĩ không thèm chấp cái loại mặt dày nên mặc kệ đi tới trước cổng ới anh Hậu. Khổ nỗi gọi người thì người ngủ li bì chẳng nghe thấy, ngược lại đàn cầu nhà bên cạnh kêu cứ ăng ẳng không ngừng làm chị bực hết cả mình.

-“Chó với cả má, đúng là một lũ CHÓ MÁ. Sống nhục sống bản như chó.”

Mẹ Sò biết là cạnh khoé rồi, nhưng chị chỉ khẽ cười rồi bảo.

-“Chị trách làm gì mấy con chó, chắc tụi nó thấy có người sửa to hơn mình nên tự ái đấy.”

Có người bỏ về làm người kia ức lòng lộn, ra sức nháy máy anh Hậu mà mãi chẳng được, rốt cuộc gọi với ai đó.

-“Này, rõ ràng lúc nãy tôi thấy cô khoá cửa, khôn hồn thì đưa chìa khoá đây.”

Từ thừa cha sinh mẹ đẻ cô giáo Hà chưa từng thấy ai đi nhờ vả mà thái độ lại hống hách như vậy. Nếu bình thường thì chắc chị ném luôn cho rồi đấy, khổ nỗi giờ lòng chị cũng đang không được vui, quả thật chẳng biết nên làm như thế nào cho phải?

Chương 50

Chị Liên thấy người trước mặt như con ngơ đăm ngửa cả mắt, trông kìa, còn dám lấy áo vest của anh Hậu nữa chứ, đàn bà con gái gì mà trơ tráo quá thể đáng.

Mà khoan đã, cả người mặc đồ ngủ thế kia thì chị đoán được chìa khoá ở đâu rồi. Mẹ Bi cười khẩy, xông tới thò tay vào túi áo mẹ Sò lấy đồ cần tìm. Cả cái chùm bao nhiêu là chìa nhưng vì sĩ diện nên chị cũng không thèm hỏi, tự mình thử từng cái một.

Chị Hà hơi bực nhưng nghĩ tới còn đang nhờ vả hàng xóm nên chẳng chấp nhặt nữa, vội vã chạy về. Lên tới nơi thấy nhà có tiếng thủ thủ nho nhỏ à, nhỏ nhưng vẫn rất bá đạo, đúng giọng em Nguyệt.

-“Anh chưa nghe rõ lời tôi nói hả? Mai dạy tiết một thì về nghỉ trước đi, cứ bám theo sang đây làm gì không biết.”

Chú đeo kính nhá khế vào vành tai cô bánh giò rồi ngọt giọng làm nũng.

-“Đừng đuổi mà, tội anh lắm.”

Cô Nguyệt má hồng rục cả lên, ngượng ngượng nói tránh.

-“Tội tội cái con khỉ, màu mè hoa lá càn, bà lại đập cho vài phát bây giờ.”

Nghe cô Nguyệt hổ báo dọa dẫm mà chị Hà phì cười, cũng cùng kiểu nóng tính mà chị thấy cô này đáng yêu thế không biết, ngược lại mẹ

Bi phát ngôn ra câu nào là chối tai câu ấy. Cô chú phát hiện ra chủ nhà đứng ngay ở cửa thì nhìn nhau tủm tủm, chị Hà mở lời cảm ơn hai người thôi chứ không mời lại chơi, tại khuya rồi chẳng muốn phiền đôi bạn trẻ.

Ngẫm mới thấy, phụ nữ không nhất thiết phải xinh đẹp giỏi giang nét na hay công dung ngôn hạnh mới được gọi là chuẩn mực. Thực ra chỉ cần nắm giữ được trái tim người bạn đời của mình thì nhất định trong mắt anh ấy, cô gái đó sẽ là hoàn mỹ nhất.

Đã yêu rồi thì mọi khiếm khuyết đều trở nên nhỏ bé.

Mẹ Sò thở dài, ngửi cái áo của ba Hến thấy không được thơm cho lắm nên lại lật đật lôi hết các thứ trong túi ra để đem đi giặt. Tự dưng mò được chùm chìa khoá nhà của anh chị giặt cả mình, thế chùm chị Liên thó lúc nãy là chùm nào?

Chùm nào thì chị cũng không rõ, chỉ có điều tưởng tượng ra cảnh ai đó ngúng nguẩy chửi nhau tay đôi với mấy con chó trong lòng bất giác thấy hài hài. Chẳng biết ba Hến có dậy được mà chứng kiến những thước phim sống động ấy không nữa?

Câu trả lời là không, anh Hậu lâu lắm mới có một giấc ngủ ngon, miên man tím mít mãi tới tận gần bảy giờ. Mọi khi sống với vợ thì thỉnh thoảng anh còn có thời gian xuống bể bơi dưới nhà làm vài vòng được chứ từ ngày ở riêng toàn tỉnh giấc muộn đêm ra chuyển luôn bộ môn thể dục buổi sáng thành chạy bộ.

Vừa mới rẽ qua cái vườn hoa chỗ đại sảnh đã nghe giọng con gái ngọt ơ là ngọt, ba còn tưởng là mơ cơ đấy.

–“Ba Hậu...á...ba Hậu kìa chị Hến...”

-“Đúng rồi...ôi ôi...ba Hậu thật đó...sao mẹ Hà bảo ba đi làm rồi...”

-“Ba ơi, ba ơi, Sò đây này...ba ới...ba...”

Chị Hà ấp úng giải thích rằng mẹ nhầm, các em ríu rít như bắt được vàng. Anh Hậu thấy hai con tinh thần phấn chấn cả lên, lao ra ôm bé thơm chùn chụt.

-“Ừầy, con ai mà xinh gái thế? Áo quần cũng đẹp quá luôn.”

-“Con mẹ Hà ba Hậu. Bộ thể dục cấp bồ Hà Hến Sò ba ạ.”

Ba Hến nhìn ba mẹ con nhà nó đồng phục hồng nhạt giống hệt nhau thân ới là thân, tự dưng thấy mình lạc lõng thì hơi chạnh lòng, làm giọng dỗi dỗi.

-“Mẹ Hà may đồ cho mỗi Hến Sò, cố tình đẩy ba Hậu ra rìa rồi.”

Em Sò vội vã lắc đầu chối nguây nguẩy, chị Hến hiểu biết hơn nên ôm cổ ba thò thẻ giải thích.

-“Không phải mẹ Hà đâu, hôm nọ bác Vân mua cho đấy ạ. Bác Vân cũng mua cho ba nữa, bác dặn là nếu ba Hậu mặc không vừa thì Hến mang cho bác Thanh hộ bác Vân nha.”

Chồng tức tím cả mặt, vợ cũng lúng túng không kém. Con với chả cái ngây thơ quá đi mất, bác đùa hay nói thật mà cũng không biết. Đứa lớn đã thế đứa bé còn hồn nhiên hỏi thăm.

-“Ba Hậu có mặc không ạ? Nếu không thì gửi cho bác Thanh cho đỡ phí ba à.”

Anh Hậu bực bội lắm mà trước mặt con vẫn phải cố nén xuống, ba

ôm các bé vào lòng rồi thủ thỉ.

-“Ba có mặc chứ, chắc chắn là vừa. Hến Sò phải cất kỹ vào, không được cho bác Thanh, cũng không được cho ai hết cả nha.”

Bọn trẻ nghe lệnh thì hí hửng gật đầu đồng ý rồi còn ngoắc tay ba nữa. Chị Hà thấy anh không vui nên cố ý vỗ vỗ lưng nhỏ nhẹ quan tâm.

-“Bác Vân trêu thôi, mình đỡ đau đầu chưa?”

Người ta bảo đàn ông dù có râu già tóc bạc vẫn còn trẻ con quả không sai, ba tụi nhỏ giận chị dâu rồi giận lây sang cả vợ. Bà xã hỏi cũng không thèm trả lời, cứ thế bồng lũ nhóc lên chạy bon bon đằng trước mặc xác ai đó phía sau.

Hến Sò kể cũng đáng yêu, vừa nịnh ba Hậu giỏi vừa quay lại vẫy vẫy tay động viên mẹ Hà cố lên. Khổ nỗi dù sao ba các em cũng là nam nhi sức dài vai rộng, mẹ có gắng thế nào cũng chẳng đuổi nổi, rốt cuộc mệt quá đành phải ngồi ghế đá nghỉ một lúc.

Anh Hậu vừa vác hai cục bông vừa chạy nên tầm hai chục phút đã thấm mệt rồi. Nhưng được cái mồ hôi toát được ra người ngợm thấy khoẻ hẳn lên, buồn bực ban nãy cũng dần nguôi ngoai.

-“Chúng ta dứt điểm rồi mình muốn yêu ai thì yêu anh cũng chẳng cấm đoán, chỉ là trước mặt bọn trẻ nên giữ ý giữ tứ một chút.”

-“Theo mình thì em yêu ai?”

Vợ hỏi, chồng thản nhiên đáp.

-“Mình cứ đùa, làm như anh là thằng ngốc chắc? Mối tình thanh mai

trúc mã thật khiến người người ta cảm động.”

Mẹ Sò thoáng buồn, lẽ đời là vậy, một khi người ta đã cố tình không tin thì càng giải thích càng sai. Chị đưa ông xã chai nước suối, theo thói quen định lau mồ hôi cho chồng, anh cũng hơi ghé đầu xuống hưởng thụ.

Nhưng tới khi ánh mắt họ chạm nhau, bỗng dừng cả hai cùng ngượng ngùng. Gì đây chứ? Ông xã bà xã, chẳng phải chỉ là trên danh nghĩa thôi hay sao?

-“Ba Hậu ơi Sò đói rồi.”

-“Hեն cũng vậy mẹ Hà à.”

Giọng hai cục bông nhỏ vọng vào, xem ra Hեն Sò chán nghịch hoa với bắt chuồn chuồn rồi. Ba Hեն giật lấy cái khăn từ tay mẹ Sò lau qua đầu qua loa rồi rủ cả nhà đi ăn hàng, cái quán này là của bạn anh nên yên tâm sạch sẽ lắm. Chị Hà thấy an tâm nên cũng gật đầu ưng thuận.

Ba gọi cho tụi nhỏ miếng gà, còn hai người lớn ăn cháo. Mẹ Hà hơi ngạc nhiên bởi trước giờ anh rất thích đồ nước kiểu như phở bún miếng mà, chẳng hiểu vì đâu hôm nay lại đổi khẩu vị?

-“Mình bị dạ dày thì chịu khó ăn tạm bát cháo nhé, anh cũng ăn cùng mình cho vui.”

Chồng bưng cái bát vào bên trong cho vợ, lại còn dặn thôi đừng cho tương ớt hay hạt tiêu vào làm gì. Từ ngày ký đơn tới giờ người ta hiếm khi dùng những lời lẽ xúc phạm cay nghiệt, chị biết đó là do anh không còn coi chị là bà xã nữa nên hạn chế áp đặt cái tính gia trưởng nóng nảy.

Nhiều lúc lòng chị trống trải cô đơn vô cùng nhưng đôi khi ngắm thấy sống như này cũng được, như những người bạn bình thường tôn trọng lẫn nhau, không ràng buộc thành ra không yêu cầu khát khe ở đối phương.

-“Hôm nọ anh đọc báo thấy người ta bảo bệnh của mình muốn khỏi thì chế độ ăn uống rất quan trọng, hạn chế ăn rau sống, các gia vị cay, đồ uống kích thích với cả mấy loại thức ăn dai cứng nhé.”

Anh Hậu cẩn thận dặn dò vợ rồi vừa ăn vừa quay sang bòn cho đứa nhỏ. Đứa lớn thấy em được chiều cũng nhõng nhẽo đòi quyền lợi làm ba bận tíu tíu luôn.

-“Giỏi lắm, ăn miếng thịt gà nha...ngon không?”

-“Cũng được...nhưng không sướng bằng ăn ở nhà ba à.”

-“Em Sò nói đúng đấy, không có giò gà nè, không có nắm hương nè, thiếu cả cái rau gì gì ý...”

Mẹ Hà nghe mà mát hết cả ruột, quay sang cù nhẹ các em rồi mắng yêu lũ quý con. Hến Sò nhột quá cười khanh khách, ba Hậu thấy vậy cũng bật cười. Mọi người trong quán nhìn họ tràn ngập ngỡ ngàng, gia đình hai con gái mà vẫn hạnh phúc quá, thật hiếm có.

Chị Hà bị chú ý nên hơi thẹn, anh Hậu chợt nhớ tới cái lần đầu tiên dắt chị Hà đi ăn quán. Mẹ Sò ngày ấy mặc dù chưa cưới nhưng ngoan lắm, một điều dạ hai điều vâng, trước lúc dùng bữa lau sạch bát đĩa, sau khi ăn hai tay cầm khăn với tăm dĩa dĩa đưa cho anh.

Ngay từ giây phút ấy, anh đã biết người con gái này nhất định sau này sẽ trở thành mẹ hiền vợ đảm. Ba chị cũng rất tốt tính, thưở đó ba

thường bảo hai đứa đi chơi ở đâu cứ lái xe hơi của ba cho tiện.

Khổ nỗi có người vì sĩ diện đàn ông nên từ chối, bắt tội ai đó phải khổ sở cùng anh lang thang khắp chốn trên cái con xe lọc cà lọc cọc, nhớ đi vào ổ gà một cái chắc ê mông cả ngày. Vậy mà mẹ Sò chưa bao giờ kêu ca phàn nàn làm anh còn nhầm tưởng có khi do chị thương anh rồi nên những vấn đề khác chỉ là chuyện nhỏ.

Bây giờ mới ngộ ra, tất cả chỉ là ảo tưởng.

-“Hôm nay đi học với cả ba và mẹ nha.”

Em Sò phụng phịu năn nỉ làm ba mẹ thoáng giật mình, cái mặt làm nũng yêu không chịu nổi thế kia thì ai mà nỡ từ chối cơ chứ? Anh chị tươi cười dắt các bé ra mẫu giáo rồi mới quay lại ai lo việc người đấy.

Chị Hà không nghĩ bữa sáng hôm nay lại vui vẻ tuyệt vời đến vậy, anh Hậu cũng thế, thực tình chẳng có chuyện gì lớn lao nhưng lòng nhẹ nhõm thấy lạ. Lúc về nhà mở máy phát hiện ra mấy chục cuộc gọi nhớ của chị Liên tối qua thì hơi choáng, nhưng công ty có nhiều việc quá nên mãi tối muộn anh mới qua tạ lỗi với người yêu cũ được.

-“Em biết anh nhọc mà, không trách anh đâu. Chỉ có điều con vợ anh đúng là thủ đoạn, hôm qua nó vớt cho em cái đồng khí gió gì không biết, thử mãi không trúng cái nào.”

Mẹ Bi vút đánh đập chùm chìa khoá xuống bàn, ba Hến nhìn qua liền bảo.

-“Là chìa khoá nhà ở Royal, chắc lúc đó trời tối nên nhầm.”

-“Nó có mà nhầm ấy, chắc chắn là cố tình.”

Đàn bà nhiều lúc cứ thích bêu giếu nhau nhưng lại không hiểu một sự thật rằng, đàn ông đôi khi họ chẳng quan tâm mấy chuyện nhỏ nhặt ấy.

-“Ôi dào, cứ cho là như thế đi thì em cũng hơn Hà ba tuổi cơ mà, em rộng lượng chấp làm gì người ta nhỏ nhen.”

Chị Liên cứng miệng chẳng nói được gì thêm đành chuyển chủ đề.

-“Còn mấy chục tiếng nữa thôi, em mong quá à.”

-“Ừ, anh thì hơi hơi lo đây. Không biết phản ứng của ba ra sao?”

-“Cùng lắm là chửi anh vài câu, cái Hà cũng đồng ý thế thì ba Hải còn làm được gì nữa? Anh yên tâm đi, các cụ doạ thế thôi chứ khôn lắm, mình cứ kiên quyết lên, trời không chịu đất thì đất đành phải chịu trời thôi.”

Anh Hậu thở dài, chị Liên nhìn anh tự dưng cũng thấy stress. Cửa ải này chị không lo nhưng mà để suôn sẻ tới được với nhau thì cũng còn kha khá thử thách chứ cũng chẳng đơn giản.

Thứ nhất chị rất ngửa mắt với việc chồng tương lai của mình còn liên lạc với vợ cũ. Cái khó là chị không cấm được bởi vì con người anh Hậu kiểu quân tử chơi đẹp ít khi thù dai ai bao giờ, không còn tình thì vẫn còn nghĩa, hơn thế giữa họ còn hai con yêu nghiệt mới khổ chứ.

Có lẽ cách tốt nhất là cùng anh giành quyền nuôi cả Hến Sò, chỉ có như vậy mẹ chúng mới không có cớ đeo đuổi phá vỡ hạnh phúc của chị nữa thôi. Rồi còn về đảng nhà anh Hậu, làm sao để lấy lại cảm tình từ phía ba Hải mẹ Mây, còn cả con chị dâu quý cái nữa chứ?

Mới nghĩ thôi mà chị Liên đã loạn hết cả lên, thôi nước tới đâu tát tới đấy vậy chứ biết làm sao? Giờ chỉ mong cuối tuần này mọi chuyện thuận buồm xuôi gió, thứ hai anh gửi đơn êm đẹp.

Mãi suy tư nên mẹ Bi không để ý có điện thoại, ba Hến thấy chuông kêu nên vô tư bắt máy hộ.

-“Cờ mờ đờ con cờ hó, mấy giờ rồi mà mày chưa chở thằng bé tới? Bố mày chậm tiền trợ cấp có chín ngày thôi mà mày chia cắt cha con thế à? Mày có còn lương tâm nữa không hả con cáo già kia? Đợi đấy, bố mày tới nhà mày bây giờ.”

Tên Việt kiều nào đó nói xong thì tắt máy đánh rụp. Nói thật lòng anh Hậu cũng không ghét ba Bi lắm, đàn ông mà, nhất là đàn ông châu Á nhiều khi vẫn chưa bỏ được cái quan niệm cổ hủ lạc hậu rằng phải lấy vợ còn nguyên vẹn. Mẹ Bi trước đó chắc không nói rõ ràng nên ông ấy thấy bị lừa rồi điên lên là điều dễ hiểu.

Tuy nhiên nam nhi trai tráng đánh vợ thì cũng chẳng quý nổi.

Anh Hậu bỏ điện thoại xuống, chậm rãi bảo.

-“Liên à, em hận thì hận nhưng không nên chia rẽ tình cảm ba con họ như thế, làm vậy là thất đức lắm đó. Anh cũng là cha nên anh hiểu tâm trạng của ba bé Bi.”

Chị Liên còn ngơ ngác chưa hiểu gì thì anh Hậu đã thông báo.

-“Ông Bảo sắp qua đây đó, ông ấy về nước từ bao giờ mà em không kể anh nghe?”

Chương 51

Nhà có điều hoà mà mẹ Bi vẫn vã mồ hôi hột, chị lấp bắp giải thích qua loa rằng anh Bảo mới về em chưa kịp kể rồi cố bình tĩnh lên vào nhà tắm gọi điện cho lão ta, thương lượng rằng cứ ở chỗ cũ chị mang con tới bây giờ.

-“Bố mày có tin được không đây?”

-“Tôi còn sống ở cái đất này chứ chạy đi đâu được mà ông phải tin mới chả không tin? Giờ tôi và Bi cũng không có nhà, ông qua chỉ tổ mất công thôi. Lần này tôi sẽ để ông giữ thẳng bé một tuần.”

-“Được rồi, bố cho mày hai mươi phút, dám giờ trò thất hứa đêm nay bố đốt nhà.”

Góm thật đấy, đàn ông với chả đàn ông mở mồm ra là dọa nạt. Ban đầu còn ngỡ đại gia giàu có lịch thiệp thế nào ai ngờ cưới về không khác gì quân đầu đường xó chợ, chẳng bằng một góc anh Hậu.

Phận đàn bà lấy nhầm chồng nhục không để đâu cho hết. Mẹ Bi nghĩ tới những ngày tháng cùng cực của mình mà ghen đấng, chỉ ước sao thời gian trôi nhanh thật nhanh để mau tới ngày anh Hậu được giải thoát rồi họ lại hạnh phúc bên nhau như nhiều năm về trước.

Chị hít một hơi thật sâu lấy lại tinh thần, đoạn trở ra tươi cười bảo rằng lão Bảo đổi ý rồi, giờ chị phải đèo Bi qua đó. Anh Hậu nghe vậy thì đề nghị chở hai mẹ con đi, chị Liên không từ chối, chỉ là yêu cầu anh dừng xe cách địa điểm gặp thực sự mấy trăm mét.

Đợi lâu nhưng ba Hến cũng chẳng máy may nghi ngờ gì, căn bản nghĩ chắc giống anh với chị Hà thôi, thỉnh thoảng gặp lại thì cũng phải chào hỏi nói chuyện đôi ba câu chứ về được luôn à?

Có người ngồi một mình trong xe trầm ngâm quan sát cảnh đêm tấp nập, nhìn thấy lũ nhóc ríu rít rẽ ra từ lớp học tiếng anh buổi tối chọt giật mình, giờ xe đạp điện có nhiều loại mới trông đẹp phết. Ba Hến suy tư một lát rồi nhắn tin cho mẹ Sò.

“Xe điện mới có nhiều loại hay ho lắm, mình thích loại gì lên mạng tìm rồi gửi ảnh hôm nào anh mua cho.”

Được đổi xe cứ tưởng bà xã phải phấn khởi lắm, ai dè chị nhắn tin rõ mất hứng.

“Không cần đâu, xe em vẫn mới mà.”

“Sặc, con đấy cổ lỗ sĩ lắm rồi, chẳng qua do mình chịu khó lau chùi thôi.”

“Mình chưa ngủ à?”

“Anh chưa, đang đưa Liên với con đi gặp ba bé. Mình sao chưa đi ngủ? Ban tối ba mẹ con ăn gì? Hến Sò ngủ chưa? Em Sò dạo này hay giành chảnh của chị Hến lắm thỉnh thoảng mình để ý một chút nhé.”

“Vâng, mình đi cẩn thận.”

Mẹ Sò làm ba Hến bực bực à, hỏi han quan tâm dài dằng dặc như thế mà nhắn lại đúng có năm từ. Đang định gọi điện giải toả một trận thì lại nhìn thấy ai đó tập tễnh từ xa, anh Hậu vội vã nhảy xuống xe lao ra chỗ chị.

-“Sao thế này? Lúc đi nguyên vẹn mà lúc về tả tơi hết thế?”

-“Em bị ngã.”

Chị hỗn hển tâm sự, anh đột nhiên cúi bần.

-“Ngã gì mà ngã, ông Bảo lại đánh em phải không?”

Thực ra cũng không hẳn là thế, mẹ Bi mỗi miệng đòi tiền trợ cấp lão mới chịu nhè ra bốn triệu, nhưng lúc đó chị liếc thấy trong ví lão còn rất nhiều tiền nên cố tình giật để lấy thêm một triệu nữa. Ba Bi cũng chẳng vừa, dứt khoát giữ khư khư, hai người giằng co một hồi rất cuộc chị Liên mất đà ngã lăn lông lốc xuống dưới bậc thềm.

Khổ nỗi chuyện xấu mặt như thế nào có dám kể. Ba Hến thì cứ đinh ninh chị bị bắt nạt nên một mực đòi gặp lão Bảo. Mẹ Bi phải khuyên ngăn mãi anh mới hạ hoả, vì sợ chị chân tay bầm dập tím tái bất tiện nên đêm đó anh Hậu ngủ lại phòng Bi để có gì còn giúp đỡ.

Chị Liên nằm một mình tự dưng thấy hơi tủi thân, không hiểu vì lý do gì mà cái chuyện tưởng chừng rất đơn giản ấy lại bị trì hoãn mãi không xuôi?

Cớ sao người ta cứ cố tình lẩn trốn?

Lẽ nào là do ba Hến không muốn làm chuyện khuất tất khi chưa giải quyết xong thủ tục. Nghĩ cũng phải, bây giờ có nhiều phụ nữ điều ngoa lắm, rõ là chuẩn bị nộp đơn rồi nhưng lại lợi dụng đúng thời cơ sơ hở để đi rình mò bắt quả tang chồng lén lút với người khác.

Sau đó họ sẽ dùng chính bằng chứng ấy chống lại đối phương trên toà nhằm giành quyền nuôi con cùng toàn bộ tài sản. Anh Hậu cực kỳ

thương con gái nên việc anh tính toán cẩn thận chút cũng là phải thôi.

Chị Liên ngẫm nghĩ một lúc thấy hợp lý thì thở phào. Sáng ngủ dậy việc đầu tiên của chị là bảo hôm nay tụi nhỏ được nghỉ học thì nhờ anh chở hai con tới chơi. Anh Hậu tất nhiên vui vẻ đồng ý, tuy nhiên chị Hà nghe tin lại có phần muộn phiền.

Cho con gái đi chơi riêng với chồng và người yêu cũ của chồng, thử hỏi có người mẹ nào thấy thoải mái? Chị biết đây là việc sớm muộn gì cũng phải đối mặt, nhưng thôi thì tránh được ngày nào hay ngày đấy.

-“Để em đưa hai bé qua mình đỡ phải đi lại vất vả, em sẽ bắt xe mình không phải lo.”

Mẹ Sò khéo léo lựa lời, ba Hến thấy vậy cũng hợp lý nên tán thành luôn. Hến Sò được ra ngoài sướng kinh khủng khiếp, mà háo hức bao nhiêu thì tới nơi thấy thất vọng bấy nhiêu.

Ba Hậu chỉ thơm các bé thôi chứ không ôm ấp hỏi chuyện rối rít như mọi khi, ba bảo ngồi đợi ba một chút vì ba còn bận dứt cháo cho cô Liên ăn.

Mẹ Hà thủ thỉ rằng tay cô đau Hến Sò thông cảm cho cô. Mẹ Bi nhân cơ hội cũng muốn thân thiết với lũ trẻ hơn một chút, mà cái bọn này đúng là ngu giống hệt con mẹ nó, được khen xinh khen đáng yêu mà chỉ lí nhí con cảm ơn cô rồi cái mặt đần thối ra làm tụt cả tâm trạng.

Hai cục bông nhỏ kiên nhẫn ngồi chờ, chờ mãi chờ hoài lâu ơ là lâu á. Cô Liên ăn xong ba lại phải thoa thuốc cho cô Liên, rồi ba còn đi pha nước cam nữa. Bọn nhỏ ngoan không dám ý kiến nhưng cái mặt thì méo xệch rồi, mẹ Hà hiểu tính các con nên liên tục xoa lưng vỗ về

an ủi.

Khổ nỗi trẻ con ấy, đã tủi thân thì làm sao mà kiềm nổi. Chị Hến phụng phịu quay vào ôm mẹ, em Sò oà khóc đòi về. Anh Hậu nghe con dỗi thì ngạc nhiên lắm, lập tức lao tới hỏi han, tiếc rằng các nàng được chiều quen nên độ ngưng nguẩy cao chẳng kém cô Liên.

-“Không thích đâu...ba không thương Sò nữa...mẹ Hà ơi về thôi...”

-“Sao lại thế? Ba không thương tụi con thì còn thương ai...ngoan nào...ra ba bế...”

Ba dỗ nhưng em Sò còn hờn, chị Hến thì mếu máo.

-“Không phải á, từ nãy tới giờ ba Hậu không thèm nhìn Hến nha, ba thương cô Liên hơn rồi ý.”

Anh Hậu hơi choáng, căn bản trước kia anh bận chăm chị Hà ốm tụi nhỏ toàn ngoan ngoãn ngồi bên cạnh xem phim hoạt hình à, kể cả đợt năm ngoái hai đứa theo ba vào viện với bà Mây chúng cũng chỉ lon ton chạy qua chạy lại chứ chưa từng giận um cả lên như thế này.

Chị Hà thấy con gái làm màu quá đáng thì cũng xấu hổ thay, vội chữa thẹn rằng hai nhóc còn ngại ngủ nên khó tính, chúc chị Liên mau lành bệnh còn giờ xin phép anh chị em đưa cháu về trước, dịp khác sang chơi sau.

Hến Sò vừa làm mình làm mẩy mà nghe mẹ thủ thỉ nín đi lát mẹ cho đi chơi đu quay mắt liền ráo hoảnh ngay mới giỏi chứ. Hai đứa cúi người chào ba Hậu chào cô Liên xong thì liến thoắng chân sáo theo mẹ.

Anh Hậu thấy hai cục bông nhỏ lạnh lòng bỏ đi không thèm quay

người ngó ba rồi luyến tiếc như mọi khi thì ưng ỨC, dặn dò người yêu cũ vài câu rồi lấy chìa khoá xe đui theo ba mẹ con. Chị Liên hút cốc nước cam mà nghẹn đắng, kiểu này muốn hạnh phúc chắc chắn phải chinh phục được hai con nhóc đó và đón chúng về nuôi thôi.

Người ta bảo con gái là người tình kiếp trước của ba quả không sai, khổ thân ba già dể bã bọt mép các cô ấy mới chịu quán quít như trước. Hết chơi đu quay cầu trượt thì ba phải kiểu này, phải làm ngựa chạy nhong nhong quanh nhà nữa. Vợ nhìn cảnh ấy cũng tội nghiệp chồng lắm mà đùa chẳng biết làm sao cả, ai bảo thường ngày anh chiều chúng quá đâm sinh hư.

Rồi thì cũng tới cuối tuần, ông Hải phấn khởi suốt từ mấy hôm trước cơ. Cũng tại từ vụ xích mích lần đó nên lâu lắm rồi cả nhà đâu có được tụ họp đông vui đầy đủ như này.

Ông dậy từ năm giờ sáng xách làn đi chợ, đi tới hàng nào là sà vào hàng đó, sang sang khoe hết cái này tới cái kia, nào là hôm nay bọn nó về, thấy con Vân gọi điện còn báo cáo thằng Khôi được giải nhất môn đấu vật, nhà Hậu Hà thì em Sò tặng nửa cân, chị Hến được các cô giáo ở lớp khen có trí nhớ tuyệt vời, học thuộc được cả bài thơ dài mấy trang giấy lộn.

Các cụ già khoe con khoe cháu là thú vui rồi, với cả bà con hàng xóm ở đây thân thiện lắm nên mọi người đều mừng cho ông, một số thân thiết hơn còn trêu chọc.

-“Giờ ông Hải là ba đại gia rồi chứ có phải như xưa nữa đâu, cứ ới một câu là có người mang đồ tới việc gì phải nhọc công thế?”

-“Ồi dào các chị chẳng hiểu gì sất, còn sức thì cứ làm cho khoẻ chứ, ngồi ở nhà mãi làm cảnh à? Mình tự làm thì nó bảo đảm, với cả thằng Đăng với thằng Hậu thích ăn đồ tôi nấu lắm đó, nhất là món

lươn om chuối mẻ.”

-“Dạ, ông như thế thảo nào các anh nghe lời.”

-“Đó, nói mới nhớ, cái Hồng bán ông nải chuối xanh với, còn thằng con mẹ Mận kia nhà còn lươn thì để ông mấy con ngon ngon nhé.”

Ông Hải cứ thế lang thang từ đầu chợ tới cuối chợ, tha lôi một lô lốc bao nhiêu thứ về nhà. Nấu nấu nướng nướng xong vừa tròn chín giờ, ông lại đi bộ ra chỗ đầu làng Triều Khúc ngắm người. Già rồi, mắt có hơi kém nhưng xe nào là xe của con mình thì vẫn nhận ra ngay, nhất là xe của anh con trai cả, độc và lạ ở quanh đây ít khi thấy có cái nào giống như thế.

Vợ chồng Đăng Vân về trước, thằng cháu đích tôn thấy ông nội thì nhảy xuống cùng đi bộ về nhà.

-“Gớm cao quá là cao, hồi ông cao bằng Khôi cụ đã giục lấy vợ rồi đó, thế con có người yêu chưa?”

Ba Đăng lái xe chậm chậm, mẹ Vân mở cửa kính ngó ra trên chóc.

-“Cún kìa, hôm nào mời ông nội đi ăn tào phớ con nhỉ?”

Thằng cháu ngượng đỏ cả mặt nên ông cũng không trên nữa, hai chục phút sau xe nhà Hậu Hà Hến Sò cũng tới cổng ngõ. Ba nấu sẵn rồi nên hai cô con dâu chỉ phải vào dọn bàn thôi. Cơm nước xong xuôi chú Hậu nhờ anh Khôi bế các em lên trên nhà chơi, xong xuôi chú mời ba cốc trà, đang định thừa chuyện thì chưa gì chị Vân đã cướp lời.

-“Ba, bọn con muốn ly hôn.”

Ông Hải suýt nữa thì sặc, anh Đăng bên cạnh cúi gầm mặt.

-“Mình bị rò à, anh chỉ bảo làm giấy giả ly hôn thôi mà.”

-“Giả giả làm quái gì cho rách việc, làm thật luôn đi. Tôi chịu ông hết nỗi rồi.”

Chị Vân làm căng, ba chồng bảo chị cứ bình tĩnh, có gì thì cứ từ từ trình bày.

-“Chẳng có gì ba ạ, em người tình của con trai ba khóc ướt hết hai cái gối rồi đòi anh li dị vợ mới chịu tiếp tục mối quan hệ.”

Mẹ Mây vừa tòm tẻm nhai trầu vừa nói để vào.

-“Gớm thôi, đàn ông chơi bời tí có sao mà cô cứ làm quá, nó chưa đuổi cô ra khỏi nhà là may rồi đấy, nào có cái ngữ đàn bà con gái đòi bỏ chồng? Cha mẹ cô không biết dạy con à, tam tòng tứ đức để đi đâu?”

Chị Vân nghe mà điên cả tiết, phùng phùng đứng dậy xả một tràng.

-“Này nhé, mẹ không biết gì thì mẹ đừng có xía vào. Con thách lão Đăng kiếm được người vợ nào hơn con đấy? Thử hỏi trên đời có loại đàn ông nào dám bữa nửa tháng đổi một em, rồi còn mặt dày đến mức nhờ vợ tới giải quyết hộ không?”

-“Mình ngồi xuống đi, lát về chúng ta nói chuyện sau.”

-“Chuyện trò cái con khi? Ông chơi bao nhiêu thì chơi tôi nào có cấm, nhưng tôi giữ thể diện cho ông thì ông cũng phải giữ thể diện cho tôi một tí chứ? Cứ ngày nào cũng chình ình trên báo như thế thì tôi chứ bố tôi cũng chịu ông luôn. Rồi còn thẳng Khôi ngày ngày đi học bị

người ta bàn tán, ông không biết thương con à? Khổ có phải thiếu nơi tình tứ đâu, rì sọt hâu teo đứng tên ông cũng mấy cái cơ mà, sao không dắt nhau lên đó hú hí mà cứ phải thể hiện ở nơi công cộng là dư thế nào? Muốn ép bà đây học máu chết phải không?”

-“Thôi đi, rõ ràng là mình thuê phóng viên rình lén để hạ bệ Huệ.”

-“Tôi mà thêm làm cái trò bẩn đó à? Nói cho Đăng biết nhé, Vân này không dây thì thôi chứ đã ra tay là ba mặt một lời chứ không thêm đâm lén sau lưng vậy đâu.”

Có người tuyên bố hùng hồn làm người kia phải xuống nước trước.

-“Vậy không phải là mình à?”

-“Đầu hai thứ tóc rồi mà vẫn còn dại, cứ cho là bị chụp trộm đi thì cũng chỉ chụp được một lần hai lần chứ cả mươi lần đều chụp được thế hả? Ông tưởng mình là tổng thống chắc mà sang tận châu Âu rồi vẫn có ba ba ra zi đi theo? Mỡ đấy mà húp.”

-“Này Vân xia cái gì thế hả Vân? Vân giỏi Vân nhạt lại lần nữa cho Đăng nghe xem nào?”

Hai bác nóng nảy quá, không có chú Hậu thím Hà ngăn cản chắc suýt nữa lao vào choảng nhau rồi. Bác Thơm cô Thắm nghe ngứa tai liền đá đểu rằng nam nhi mà để vợ nó hỗn như vậy là quá nhục. Anh Đăng bị mô kích đâm ra hơi nóng máu, e hèm quát nạt bác Vân vài câu.

Ba Hải chứng kiến một màn thì sôi cả máu, với cái điệu cày phang cho thẳng con trưởng vài phát rồi chửi xối xả.

-“Này thì Đào...này thì Hương...này thì Huệ...cái tính lẳng nhăng...”

cái tính lảng nhãng mãi không chừa...”

-“Ba...đau con...đau mà nị...đau lắm ba...”

Có người kể cũng ngoan, ba đánh chỉ dám kêu chứ không dám tránh.

-“Đau cho chết đi...đỡ chậ đất...để ra anh làm tôi quá mất mặt, có lớn mà không có khôn. Anh đúng là ngu ngơ như một con chó đeo nơ, vàng thì vút, mấy cái cục ...út thì cứng.”

Bác Đăng bị ba chỉ trích trước toàn thể gia đình thì uất ức gào ầm lên.

-“Ba hay nhỉ? Đã chửi chó rồi còn khuyến mại thêm cái nơ làm chi nữa? Ba định xỉ nhục giới tính của thằng này luôn đấy hả? Ba bớt can thiệp vào cuộc sống của con đi, con lớn rồi chứ có phải lên ba lên bốn đâu.”

Mẹ Mây bĩu môi, quay sang bóng gió đẩy ông xem giờ nó lớn đủ lông đủ cánh rồi có cần ông quản đâu, thương xót làm gì cho mất công. Ba Hải tức tím mặt, tiện cái chén trong tay phi thẳng về phía con trai.

-“Anh mà còn dám dây dưa với con mắ m đó thì đừng có gọi tôi là ba nữa.”

Tuy rằng chỉ sướt chút da ở trán, không đau lắm nhưng hể là đàn ông ai chả có lòng tự trọng, ba Cún lửa giận ngàn ngụt đớp chát lại luôn.

-“Ba nhìn lại mình xem có thấy nực cười không? Có gì mà ba cứ thích áp đặt tư tưởng quan điểm sống của ba lên bọn con? Xưa nay

mỗi thời một khác rồi, ba cổ hủ lạc hậu nó vừa thôi.”

-“Anh...anh...biến ra khỏi nhà cho tôi.”

-“Ồ sờ kê luôn, thích thì chiều, đây chỉ sợ được dăm bữa nửa tháng lại có người gọi điện kêu nhớ con nhớ cháu thôi.”

Anh Đăng nóng máu đập cửa đánh rầm một cái rồi bỏ đi, ông Hải điên tiết cầm dép tổ ong đuổi theo. Khổ nỗi già rồi tuổi cao sức yếu nên không những không đuổi được thằng mất dạy ấy mà chính mình lại bị đột quy.

Bác Thơm cô Thắm ở nhà với Khôi Hến Sò, số còn lại theo ông vào bệnh viện. Một người trong phòng cấp cứu mà năm người bên ngoài lo ngay ngáy. Đợi mãi mới thấy có chị y tá đi ra báo rằng tình hình xấu có gì cả nhà chuẩn bị tinh thần đi.

Mẹ Mây nghe tin liền ngất xỉu, chị Vân chị Hà bật khóc, ngay cả hai ông con trai thường ngày cứng rắn là vậy mà cũng không kiềm nổi nước mắt. Chú Hậu vội vã cõng mẹ chạy sang phòng khác, bác Đăng run rẩy ngồi bệt xuống góc tường gần đó. Ban nãy đại gia đình còn chửi nhau tung bưng khói lửa, giờ đây không khí đã u uất trầm mặc khó tả.

Chương 52

Trời phật phù hộ nên mẹ Mây chỉ bị choáng, ba Hải cũng qua cơn nguy kịch. Bác Đăng mừng mừng tủi tủi như nàng dâu nhỏ mấy năm mới được về thăm nhà, bác Vân thấy thương nên tới gần vỗ về.

-“Ba sẽ khoẻ thôi mà, mình phải phấn chấn lên chứ.”

Có người động viên thế mà người kia tâm trạng mãi chẳng khá khẩm lên, mẹ Mây ngoa ngoắt chỉ trích không ngừng làm bác càng náo nê, quay sang ôm vợ khóc rưng rức.

-“Ba mà làm sao thì tội anh nặng lắm, kiếp này chắc trả không hết à.”

-“Không sao cả, Vân sẽ trả cùng Đăng.”

Chị Vân quả quyết khẳng định, anh Đăng sục sục hỏi.

-“Đăng khốn nạn quá rồi phải không Vân?”

-“Không, không phải thế đâu, Đăng phải suy nghĩ tích cực lên chứ. Thực ra Đăng lông bông nhưng được cái kiếm tiền giỏi, biết kinh doanh và thoắt tính. Nói chung suy cho cùng thì Đăng cũng khốn nạn bình thường thôi chứ không đến mức khốn nạn quá.”

Anh Hậu nghe chị dâu nịnh chồng mà choáng hết cả người, chẳng rõ là an ủi hay đá đểu nữa? Mẹ Mây ghét mùi thuốc trong bệnh viện nên lái xe của bác Đăng đưa mẹ về nhà, bác Vân lúc này mới quay sang bảo vợ chồng chú Hậu.

-“Tôi bảo ông tài chở Khôi Hến Sò về nhà chị rồi, có cái Na cái Nết chăm hai đứa yên tâm. Giờ có khi chú thím về nghỉ ngơi đi, tầm mười một rưỡi vào thay ca cho anh chị.”

Vợ chồng nhà Hậu Hà nghe hợp lý nên cũng gật đầu đồng tình. Ba Hến đèo mẹ Sò tới Royal thì không dừng thả người mà lại lao thẳng xuống tầng hầm đậu xe, sau đó thì vô thức bấm thang máy mở cửa vào nhà, chọn một góc sofa ngồi bần thần.

Chị biết tâm trạng anh rất tệ. Ban nãy chồng tỏ ra bình tĩnh bởi vì bác Đăng đã rồi rồi nếu anh không mạnh mẽ thì cả nhà sẽ loạn mất.

Anh thương ba Hải nhiều như thế nào, chị sao lại không rõ? Từ ngày về làm dâu chị chưa từng thấy anh cãi ba nửa lời, cái gì cũng nhất nhất nghe theo. Nói đi cũng phải nói lại, bởi vì ông nội Hến Sò là người quá tuyệt vời nên các con mới yêu quý ông như vậy.

Ngay cả chị đây, từ lúc ba vào cấp cứu lòng bồn chồn không yên à. Chẳng biết động viên ba Hến như nào cho phải nên mẹ Sò đành vào bếp nấu bát miến gà rồi cẩn thận bê ra cho chồng.

Anh Hậu bụng đói đói rồi nên chẳng từ chối. Cầm đôi đũa mới thấy phục con gái, chính xác trong bát miến có thịt gà xé, giò, nấm hương, hành và rau mùi, ớt tiêu gia vị thì bày sẵn ở cái bát nhỏ bên ngoài.

Trước giờ ăn ngon ngon nhưng cũng không để ý trong đó có gì. Lâu lắm mới được ăn đồ bà xã nấu, húp thìa nước mà ấm cả bụng.

-“Cảm ơn mình...mình không ăn à?”

Chị Hà cười bảo em không đói, mình ăn đi rồi nghỉ. Bình thường thì trong khoản ăn uống anh Hậu rất tôn trọng ý kiến của bà xã, chỉ có điều nghĩ chị bị dạ dày cứ bỏ bữa như thế thì làm sao mà khỏi được

nên anh không cho tiêu ớt vào nữa, đoạn gấp gấp bảo vợ ăn cùng cho vui.

Mẹ Sò ngại, ba Hến thắc mắc mình chê mồm anh thối à mà không dám dùng chung đĩa, chẳng biết trả lời như nào nên chị đành phải ăn. Xong xuôi anh Hậu nhớ ra mình nhầm nhà rồi nhưng mười một rưỡi phải vào viện đêm ra ngại về, cứ thế đặt lưng ngủ luôn ở sofa.

Chị Hà thấy chồng nằm co quắp tội quá liền lấy chăn lấy gối mang ra cho mà thế nào anh hôm nay chẳng khác gì con gái cả, chăn thì hất tung toé xuống đất, gối cũng chẳng chịu nằm mà lại cứ lần lần mò mò rúc đầu vào trong lòng bà xã.

Có lẽ anh Hậu bị căng thẳng, khoé mắt anh ươn ướt, chị nghe anh nói mơ cái gì mà chuẩn bị đồ lễ cúng ba rồi mua lợn nấu chuối đặt trên bàn thờ, một lát lại siết chị chặt thật chặt. Vợ xót chồng nên chẳng dám cự nhiều, chỉ đơn giản là ngồi ngắm anh.

Giá kể có thể ghét người ta đi một chút thì tốt biết mấy. Chuyện này mà mang lên diễn đàn tâm sự chắc chị bị các mẹ chửi te tua cho mất thôi. Chính chị cũng biết bản thân mình ngu ngốc cố chấp, khổ nỗi có những chuyện lý trí bảo mà trái tim lại không nghe.

Ở đâu đó có viết chỉ cần chứng kiến người mình yêu hạnh phúc thì cũng đủ mãn nguyện rồi. Quả thật chị có chút mừng cho chồng vì được ở bên người anh thương, nhưng bản thân chị lại không thể cười một cách trọn vẹn được.

Ngôi nhà vắng bóng anh rộng rãi đến phát sợ, những cử chỉ yêu thương săn sóc anh dành cho người cũ như những vết dao cứa dần cứa mòn tim gan chị. Quyết định buông tay tưởng rằng tình cảm sẽ vơi dần, nào đâu ngờ thương nhớ vẫn đóng đầy như cũ.

Tính tới thời điểm hiện tại khá khảm hơn chắc chỉ là anh không còn gia trưởng áp đặt như trước, chị cũng không tự cho mình cái quyền ghen tuông của một bà vợ, cuộc sống nhẹ nhàng dễ thở hơn.

Nhưng trống rỗng.

Thỉnh thoảng tối muộn máy báo có tin nhắn của chồng, chị đọc đi đọc lại tới chục lần, muốn lắm hỏi anh nhiều thật nhiều thứ, rằng xa em như vậy mình có từng nhớ? Rằng sống với nhau gần bảy năm trời, mình ra đi có cảm thấy lưu luyến không?

Soạn soạn rồi mà lại chẳng dám gửi, đêm đêm trằn trọc một mình trên chiếc giường rộng lớn, nước mắt ướt đẫm cả gối, đau đớn xót xa liệu có ai thấu?

-“Mình ơi anh đau đầu quá...mình đâu rồi...à...à quên...chuyển nhà rồi...có mình ở đây thì tốt...”

Ba Hến nói ngất quãng hỗn hển lắm, chị nghe anh gọi tên chị hoài à. Dầu chỉ là trong mơ thôi nhưng cũng thấy ấm lòng lắm, mẹ Sò đưa tay nhẹ nhàng day day hai bên thái dương của chồng, anh hình như thư giãn hơn thì phải, chân tay không co quắp với đập linh tinh nữa, hơi thở cũng ổn định hơn.

Tối hôm đó, có người đã bạo gan thơm nhẹ lên trán ông xã, cứ đinh ninh rằng trời không biết đất chẳng hay. Tiếc rằng chồng chị thực ra tỉnh giấc từ rất lâu rồi.

Ban đầu anh cố tình nằm thêm vì thấy thoải mái, sau thì lại phải giả bộ ngủ say để tránh ngại ngùng cho đôi bên. Cái cảm xúc lúc ấy nó lạ kì lắm, có chút gì đó mê đắm ngọt ngào, có chút gì đó bông bênh nhẹ nhõm, mọi muộn phiền lo lắng bỗng chốc trở thành hư không.

Ba Hến lười biếng ngủ thêm nửa tiếng nữa, tới lúc dậy thấy sáng khoái hơn nhiều, nhớ tới cái chuyện ngưng ngưng ban nãy thì lại chẳng rõ có thật hay không nữa? Ông xã bảo bà xã cứ ở nhà nghỉ đi nhưng chị ngó ý muốn vào cùng thành ra anh cũng chẳng cản.

Bác Vân kể lại ông Hải tỉnh một lần rồi nhưng được vài phút lại hôn mê, bác Đăng không an tâm liền dặn dò thêm.

-“Anh chuyển ba tới phòng chăm sóc đặc biệt rồi, cũng nhờ họ kê thêm cái giường nhỏ nữa, không được thoải mái như ở nhà nhưng chú thím chịu khó nghỉ luôn ở đấy chứ đừng xuống phòng cho người nhà, chỉ sợ đêm hôm ba làm sao thì chết, có gì nhớ gọi cho bọn anh.”

Vợ chồng Hậu Hà ngoan ngoãn gật đầu, tiễn anh chị về rồi cũng vội vã trở vào với ba Hải, mặt ba hốc hác tiều tụy nhìn thương quá.

Ba Hến mẹ Sò ngồi ở giường đối diện, đêm hôm khuya khoắt chẳng có việc gì làm nên đành trò chuyện.

-“Nhà anh trước kia chẳng khá giả gì rồi mà mẹ còn tính tiêu hoang thành ra cứ nợ nần chồng chất. Ba anh khổ lắm, hồi xưa còn nhiều ao với ruộng ấy, mùa đông rét căm căm mà vẫn dậy từ bốn giờ sáng đi đánh giậm.”

Vợ thấy chồng chia sẻ thì cũng mở lòng tâm sự.

-“Ngày nhỏ ông ngoại em cũng hay kể chuyện đánh giậm lắm, ông còn dẫn em về quê cho tập bắt cua cơ. Ông em dậy em nhiều thứ lắm, ông thương em nhất nhà, ngày trước ba mẹ bận dạy học em ở với ông bà, bọn con trai cứ đến chơi là ông lại bảo đưa nào tán được cái Hà nhà ông là mai sau sướng lắm đó.”

Chị Hà hơi lờ lờ nên ngưng, anh Hậu xoa đầu chị rồi bảo.

-“Có gì phải xấu hổ, mình biết chăm sóc người khác thì lấy được mình tất nhiên là sướng rồi, có điều ngày trước mình chẳng kể làm anh không biết mình thân với ông ngoại như vậy, hôm nào rảnh anh sẽ về thăm ông.”

Vợ nói đông chồng nói tây biết bao nhiêu là chuyện, nói nhiều tới mức mà ông Hải đang hôn mê cũng phải bừng tỉnh quát nạt.

-“Hai đứa bay đêm hôm khuya khoắt rồi mà vô ý thức, cứ hót như sáo làm ba nhức hết cả đầu, cẩn thận không mẹ Mây lại thức giấc.”

Ba nói được câu đó xong lại thêm thiếp mắt. Con trai con dâu gọi bác sĩ thì ông ấy bảo chắc ba bị mê sảng thôi, nhưng nhận thức được như thế là mừng rồi. Anh Hậu phấn khởi hết cả người, ôm chị Hà quay mấy vòng lặn, hai anh chị già khảm khú rồi mà tự dưng nhìn nhau cười rôm rôm rả rả như trẻ con cấp một vậy đó.

Mấy ngày sau đó mọi thứ dần đi vào quỹ đạo, anh Hậu anh Đăng bận việc nên trực ca tối, ban ngày thì bà Mây với bốn chị Thơm Vân Thắm Hà chia nhau ra chăm sóc ông, ba đứa nhóc Hến Sò Cún cũng vào thường xuyên lắm. Đúng là có ốm đau mới biết được lợi ích của nhà đông con.

Chị Liên nhận được tin ba Hải nhập viện thì buồn không tả nổi, ngẫm nghĩ dù gì phận con cháu cũng nên tới thăm cho phải đạo. Chị chán nản rẽ qua siêu thị mua cân đường hộp sữa rồi vào viện.

Đã bực bội thì chớ lại còn gặp chị Hà đang lững thững xách cái âu cháo chứ, ức phát hoá luôn. Mẹ Bi điên tiết chạy tới giật đồ, mẹ Sò theo phản xạ giữ lại, giằng co một hồi thành ra chiếc âu vỡ choang, nước cháo nóng bắn tung toé lên chân hai mẹ.

-“Chị nói Hà nghe này, em có tận tụy bao nhiêu đi chăng nữa thì anh Hậu cũng không bao giờ yêu em đâu. Cái ngữ đàn bà dùng khổ nhục lợi dụng lấy lòng một ông già sắp chết thì tương lai chẳng bao giờ ra gì đâu em ạ.”

Chị Hà còn chưa kịp nói gì thì bác Đăng đã từ đâu xông tới giáng hai phát tát liên tiếp lên mặt chị Liên. Vậy rồi mà bác còn chưa hạ hoả, cái gắt ầm ĩ hết cả lên.

-“Con cờ hó, mày bảo ai là ông già sắp chết hả? Tao hàng ngày chạy chữa lo nơm nớp mà mày dám lộng ngôn rủa ba tao thế à? Cờ mờ đờ cái con khốn nạn, tao xé xác mày...”

Cũng may có anh Hậu với chị Vân chạy ra chứ mình chị Hà chắc không cản nổi bác Đăng. Ba Khôi bực bội bỏ vào với ông Hải, chị Liên theo anh Hậu còn chị Hà đi với chị Vân.

Chị em dâu thôi mà nhiều lúc mẹ Sò cứ nghĩ là ruột thịt ấy, nhìn bác cúi xuống trườn đá lên vết bỏng ở mu bàn chân cho mình mà chị cảm động quá.

-“Không sao đâu bác, bản có tý cháo ấy mà.”

-“Điên, tôi điên thay thím luôn. Anh em nhà ông Đăng đúng là giống nhau, yêu vào mờ cả mắt chẳng phân biệt nổi tốt xấu.”

Chị Hà cười cười hỏi bác.

-“Chuyện hai bác tới đâu rồi ạ?”

-“Tới đâu được nữa, giờ ba bệnh thế có mười lá gan lão Đăng cũng không dám quấy. Cái con Huệ đó, chẳng được cái nước gì sắt, mông

ngực còn kém cả con Hương cơ mà lão cứ suốt ngày quẩn lầy mới lạ chứ, chưa khi nào tôi thấy lão bám con nào dai như con này. Mà thím thấy dạo gần đây anh chồng thím hơi hăm không? Vụ đánh con Liên cũng thế, trước nay có bao giờ động tay động chân với đàn bà đâu. Tôi nghi lão bị chơi ngải thím ạ.”

Mẹ Sò sốt sắng hỏi han, chẳng ngờ được bác vẫn có thể cười rất sáng khoái.

-“Ôi dào thím lo làm quái gì. Ngu thì cho chết, cả cái đứa nào chơi lão nữa, rồi có ngày bị ngải quật chắc nhục lắm đó. Chuyện của thím sao rồi?”

Chị Hà thật thà kể lại toàn bộ sự việc, bác Vân nghe rồi khuyên nhủ.

-“Thôi thôi chịu thêm thời gian nữa đi, chứ chú thím mà công bố tin sốc chẳng khác nào giết ba đâu.”

-“Vâng, chắc phải thế bác ạ.”

-“Thế thím đã hẹn hò với thầy giáo cũ được buổi nào chưa?”

Thấy em dâu chần chừ rồi thái độ là lạ tự dưng bác Vân giật nảy cả mình, hốt hoảng hỏi mẹ Sò.

-“Đừng nói với tôi thím còn yêu chú nhé? Còn yêu thật hả?”

-“Em...cái đó...”

-“Ôi dồi ôi thím đại quá là đại, còn trẻ còn son thiếu gì trai đẹp đâu mà cố chấp làm gì để ôm khổ ôm nhục vào người. Thím không nhìn cái gương tôi mà học tập đi này, trẻ không dứt được giờ già bố nó mất rồi mới thấy tiếc.”

Bác thương nên mắng thế thôi, mà thực lòng cũng biết chuyện tình cảm khó nói nên chẳng cố gượng ép thím ấy làm gì cả. Trong khi đó ở ghế đá dưới gốc cây buri ba Hến thoa thuốc cho mẹ Bi xong thì thay mặt anh trai mình ngỏ lời xin lỗi chị.

-“Thôi không sao, thực ra sự việc cũng chẳng có gì, chỉ là mẹ Sò ton hót đặt điều vu khống nên bác Đăng bác Vân mới hiểu nhầm em.”

Chị cao thượng không chấp nhận khiến anh cảm động vô cùng.

-“Thực ra vợ anh hơi ích kỷ một chút chứ cũng không phải người xấu đâu em à. Chắc ngay từ đầu đã không có thiện cảm với em nên mới vậy. Với lại giờ Hà đang thân với chị Vân mà có sự xuất hiện của em cô ấy lo lắng cũng là tâm lý bình thường của phụ nữ mà.”

Vợ anh?

Mẹ Bi đến bốc hoả bởi cái tật quen chưa sửa được của anh Hậu mất, chị cố nuốt cơn tức xuống rồi bình tĩnh bảo.

-“Rồi, vì anh nên em sẽ quân tử không chấp nó nữa, giờ mình vào thưa với ba chuyện hai đứa rồi nói luôn anh và Hà sẽ ly hôn cho dứt điểm đi.”

Ai đó đề nghị mà anh kiên quyết phản đối hại chị choáng váng không tả nổi.

-“Thần kinh anh có vấn đề không vậy? Sao hôn nhân của các người cứ lằng nhằng lan man mãi không dứt được thế? Suốt từ đời thuở nào rồi mà có mỗi cái tờ đơn cũng không nộp được, nói đùa cuộc sống nhạt nhẽo thế cứ kéo dài được cái tích sự gì đâu? Em ngoài cuộc cũng mệt mỏi theo đây này.”

-“Thế giờ em bảo anh phải làm sao? Có phải như ở phương Tây hay trai trẻ yêu đương mười tám đôi mươi nói chia tay là xong luôn đâu? Bên dưới hai con nhỏ còn ngây dại, bề trên thì ba đang ốm vẫn chưa được xuất viện. Gia đình anh và nhà mẹ Sò lại đều cổ hủ như nhau, cưới rồi chuyện nó đâu còn là của hai người nữa.”

-“Gớm hôn nhân của ba Hến mẹ Sò mà viết thành tiểu thuyết chắc người đọc phát điên lên mất, có khi tác giả cũng gom được cả rổ đá gạch về xây nhà ý chứ. Tại đợi chờ mòn mỏi hết chap này qua chap khác mà nam chính nữ phụ cứ dây dưa nhì nhều mãi chẳng dứt điểm được, gây bao nhiêu đau thương cho nữ chính.”

Ba Hến nghe mẹ Bi ví von chỉ biết thở dài. Chị biết anh thương ba lắm nên vụ gửi đơn chắc tới mùa quýt mất, có lẽ phải bàn hướng khác.

-“Hay là em và Bi chuyển tới ở cùng anh nhé. Anh ở một mình em nghĩ tội lắm, em muốn chăm sóc anh. Chúng ta cứ giấu thôi, đợi khi nào ba anh khoẻ thì thưa chuyện.”

Có người trầm ngâm một hồi, nói chung sớm muộn gì thì chị Hà và anh sẽ phải đi bước nữa. Anh giờ già rồi cũng chẳng ham hố yêu đương tìm hiểu người mới làm gì, có lẽ chị Liên là lựa chọn hợp lý nhất rồi.

-“Ừ, vậy đi. Mai anh sẽ thuê xe chở đồ của hai mẹ con sang, chịu khó ở chật một chút tới khi nào anh mua được nhà to hơn.”

-“Không sao, vật chất tiền bạc không quan trọng, tình người mới là cái cốt lõi. Thôi em về đây.”

Chị Liên ấy, mãi vẫn như vậy. Ăn nói bồ bã nhưng cái tâm tốt lắm,

sống ngay thẳng vì người khác chưa từng vụ lợi gì cho bản thân cả. Anh Hậu trù mẩn tiển chị rồi quay vào phòng bệnh với ba, suốt bao nhiêu hôm rồi mà ông Hải vẫn chưa thềm nhìn mặt con trai trưởng.

-“Ba ơi con biết lỗi rồi mà. Xin ba đấy, con bỏ em Huệ rồi.”

-“Gớm tin anh chắc đổ thóc giống ra mà ăn.”

Ba Cún đi tới gần hơn thề thề thốt thốt. Năn nỉ mõi hết cả miệng ba anh mới thềm quay ra phán câu xanh rờn.

-“Được, anh có lòng thì tôi cũng có dạ vậy. Từ giờ lắp cái máy quay ở trước cổng nhà anh ấy, đêm nào dám không về nhà là tôi biết liền à. Cũng đừng bao giờ nghĩ tới việc dùng công nghệ với tiểu xảo qua mặt ông già này nhé, thỉnh thoảng tôi sẽ gọi điện bắt chọt cho con Vân hoặc thằng Khôi rồi bảo nó đưa máy cho anh, không có mặt thì đừng trách tôi ác.”

Bác Đăng thấy ấm ức lắm nhưng vẫn phải vâng vâng dạ dạ đồng ý, thôi thì không chơi đêm thì chơi ngày vậy. Bác Vân yên lặng từ nãy mà đột nhiên lại ý kiến.

-“Ba, sao lắp riêng nhà con? Phải lắp cả nhà chú Hậu nữa.”

Chương 53

Chú Hậu nghe tin như sét đánh ngang tai, vội vàng lên tiếng.

-“Ơ hay bác này buồn cười, nhà em thì liên quan gì? Tốn kém cả ra.”

Thím Hà kéo áo chị dâu xin xỏ mà bác chẳng thèm để tâm, phân tích rất chi hùng hổ.

-“Tôi biết chú trai ngoan nhưng ba à, ba nghĩ mà xem, phòng bệnh hơn chữa bệnh phải không ạ? Thà bây giờ cứ quản chặt một tý còn hơn tới lúc chú ấy lại đổ đốn như anh trai thì hết thuốc chữa mất.”

Anh Hậu điếng cả người, thường ngày rất hiền mà giờ cũng phải lao vào tranh luận với bà chị dâu. Hai người nói qua nói lại một hồi không bên nào chịu bên nào, rốt cuộc ông Hải e hèm.

-“Anh Hậu anh ngay thẳng thì sợ quái gì chứ. Thôi không nhiều lời nữa, mua máy quay thì mua cả đôi luôn đi, đáng mấy tiền đâu mà. Cái Hà về nấu cho ba bát miến ngan với, ăn cháo suốt ngày chán lắm rồi. Các anh chị còn lại tạm thời có thể giải tán.”

Ba Hến bất lực thờ dài, thực ra ngay từ lúc ba phát điên với bác Đăng phải nhập viện anh đã biết mọi thứ không dễ dàng, đơn từ thủ tục ly hôn chắc còn lâu mới giải quyết được. Chính vì vậy anh mới đồng ý để chị Liên chuyển tới.

Không hiểu sao lòng cứ buồn man mác, nhưng rồi anh lại tự an ủi bản thân thôi thì nó là cái duyên cái số hết. Vợ mình chưa đâu vào đâu đã có thằng khác trong khi mình đàn ông trai tráng việc gì phải

hèn kém quy luy tới thế?

Bây giờ hợp lý nhất chắc là ly thân ngầm, soạn một bản cam kết hai bên có quyền qua lại với người mới và không can thiệp vào cuộc sống riêng của nhau. Trong thoả thuận sẽ ghi quyền lợi nghĩa vụ, giấy trắng mực đen rõ ràng như thế thì chẳng bên nào có thể lợi dụng sơ hở của đối phương để giành quyền nuôi con cả.

Ba Hến ra ngoài nói nhỏ với mẹ Sò, vợ xem ra khá dễ tính, chồng muốn như nào cũng đồng ý hết. Anh Hậu chở chị Hà về nhà nấu miến cho ba, còn mình tranh thủ ngồi phòng khách sửa soạn giấy tờ.

Bác Vân nói chuyện với bác sĩ xong cũng đang định về thì vừa hay thấy Hến Sò Cún lon ton vào bệnh viện nên vầy vầy lại.

-"Hến Sò ơi hôm nọ bác Vân thấy ngoài hàng có búp bê công chúa đẹp lắm nha, em búp bê đi được nè, chào Hello Hello được nữa nè, còn có cả nhà to cho em búp bê ở nha, cả bộ nôi niêu với váy áo nữa."

Trẻ con mà, đồ chơi có bao nhiêu rồi cũng muốn thêm nữa, thêm mãi. Hến Sò nghe mà phát thèm, luôn miệng bảo bác Vân mua về nha. Bác Vân thủ thủ dặt dò tụi nhóc bao nhiêu là thứ, bác bảo phải làm y như lời bác dặn thì mới được á.

Em Sò hơi ngơ nhưng mà chị Hến đã nhớ nhớ được rồi, phấn khởi ngoắc tay bác thề non hẹn biển, trước khi qua thăm ông còn vọng lại nhí nhéo.

-"Bác Vân nhớ nha bác Vân nha, bác mua cả búp bê hoàng tử cho tụi con nữa nha."

Cún véo má bọn nhóc rồi bồng lên, mẹ Cún ngó theo hai đứa cháu

cười cười gật đầu, vừa mới đứng dậy đã nghe ba Cún léo nhéo.

-“Chết rồi mình ơi em Huệ tới tìm anh, nặng nặc đòi vào thăm ba nữa. Mình giải quyết hộ anh với.”

-“Gớm mình mình anh anh, Đấng ngoặt ngào thế hả Đấng? Ra và cho hai cái là xong mà, nhờ vả Vân làm chi?”

Bác Đấng lúng túng giải thích rằng bé Huệ bướng lắm không dùng chiêu đó được đâu, với cả dù gì cũng từng một thời dầm thắm anh chẳng nở xuống tay. Bác Vân nghe cũng hơi nhẹ lòng, còn đang tưởng ông này trúng ngải hoá ra không phải, chắc lúc nãy lo cho ba quá nên với cô Liên có chút nóng nảy khó kiềm chế thôi.

Ly Đào Mai Huệ, chưa hết năm mà bộ sưu tập đã lắm hoa thế rồi, không biết từ giờ tới Tết lão còn thêm bông nào nữa đây. Nói chung bực thì bực nhưng nể tình quen biết bao nhiêu năm chị lại đành giúp đỡ.

Ông xã đứng quan sát từ xa, chẳng thấy đánh nhau cũng chẳng chửi bới, nhỏ nhẹ dịu dàng vậy mà chưa đầy năm phút em Huệ đã tái mặt vội vã bỏ về thì nể bà xã lắm. Lúc vợ quay lại anh thán phục dò hỏi.

-“Mình và em ấy tâm sự gì đó?”

-“À, Vân xưng là chị gái Đấng, tên Thơm. Huệ hỏi ba ở phòng nào thì Vân nói ba vẫn khoẻ mạnh mà, người bệnh nằm viện là Đấng.”

-“Hả? Vân nói vậy chắc Huệ lo cho Đấng lắm đó, mà Vân bảo Đấng bị ung thư à mà Huệ chạy mất dép thế?”

Ba Cún tò mò thắc mắc, mẹ Cún tỉnh bơ đáp.

-“Đâu có, làm gì mà nghiêm trọng tới mức ấy hả Đăng? Chỉ là chút lậu với chút trĩ lâu năm thôi.”

Sặc.

Bác Đăng mặt nóng phừng phừng hận chỉ muốn bóp chết người trước mặt, bác Vân thản nhiên đeo kính râm rồi sang chảnh quay người.

Gớm, già rồi còn điệu.

-“Giờ mình đi đâu?”

-“Tắm bùn.”

Có người cụt lùn vọng lại, có người xĩa đều phía sau.

-“Ờ, bùn đất bắn bỏ mịa đi được, có cái quái gì mà Vân cứ thích chui rúc vào chỗ đấy thế?”

-“Kệ Vân.”

-“Ê, tự dưng Đăng thấy buồn chán quá, Vân cho Đăng đi với.”

Ba Cún hót hải chạy theo, mẹ Cún bĩu môi móc mịa bắn thì đi làm gì nhưng chồng chị mặt vẫn rất dày, không những không tự ái mà ngược lại còn giật chìa khoá trong tay vợ để đi lấy xe.

-“Này này, Đăng ngồi ghế phụ đi.”

-“Vân đùa hả?”

-“Đùa cái gì mà đùa, xe của Vân thì chỉ mình Vân được lái thôi,

không thích thì Đăng lấy xe Đăng mà đi.”

Cũng chẳng hiểu có vì đâu tự dưng anh lại hiền dễ sợ, hơi bất mãn tý thôi chứ vẫn nghe lời bà xã, chiếc Dodge Viper cứ thế lao vút đi trong gió. Cái bà vợ này cũng máu thật, đường thành phố mà luôn lách ghê vãi cả đạn.

-“Vân đi gì mà như ăn cướp thế hả? Chậm chậm thôi.”

Khuyên ngăn thế rồi mà ai đó chẳng nghe gì sất, ngược lại mở lời khiêu khích.

-“Cửa xe không khoá đâu, Đăng sợ thì có thể nhảy xuống bất cứ lúc nào.”

Ba Cún nghe mà điên cả tiết, ngay lập tức đạp lên chân vợ để phanh gấp rồi lôi mẹ Cún ra ghế phụ còn mình giành vô lăng quay xe về phía ngoại thành. Ra tới đường cao tốc rồi có người mới bắt đầu tái mặt, chọc phải con cáo già đúng là chuyện ngu xuẩn nhất trên đời.

Hôm ấy chị bị đưa đi lòng vòng mấy tiếng đồng hồ, về tới Spa thì nôn thốc nôn tháo, thẳng chống gối nạn chẳng nói được câu gì tử tế thì chớ, vừa giả bộ vỗ vỗ lưng vợ vừa đá đều.

-“Đã bảo rồi mà, Vân đừng có đú với Đăng làm gì.”

Chị Vân tức sôi cả máu, sẵn cái đống hổ đốn trong bụng nên chẳng nề nang gì sất, một phát ngẩng lên phun thẳng vào mặt ông xã. Anh Đăng ngửi mùi chua chua tanh tanh thì ruột gan cồn cào khó chịu không nhịn được, rớt cuộc hai vợ chồng thi nhau mưa lên mưa xuống.

-“TỜM. Vân chơi lầy vừa thôi chứ, tờm lợm quá luôn, Đăng sợ từ giờ

tới tới Đấng chẳng nuốt nổi cái gì nữa đâu.”

Có người cố nín cười xoa đầu người kia.

-“Ngoan, đừng giận. Tối về Vân chưng mắm tép cho mà ăn.”

-“Thật á?”

-“Trẻ con đâu mà đùa?”

Anh Đấng mắt sáng hơn sao, mắm tép này không phải cái hộp đồ đồ ngoài hàng hay dùng để chưng thịt đậu mà làm từ một loại cá rất đặc biệt chỉ ở Đại Cường quê nội chị Vân mới có, màu nâu đậm thơm phưng phức, chỉ cần đun một ít rồi hái mấy quả sung chấm thì tuyệt vời, chuẩn cơm mẹ nấu luôn ấy.

Tết nào chị cũng ủ vài chum, ai xin cũng cho nhưng riêng ba Cún thì chục năm rồi cấm không được động tới.

-“Sao hôm nay Vân dễ tính thế hả Vân? Từ giờ cho ăn vĩnh viễn luôn nhá đừng ken bon bòn xin nữa nhá tội nghiệp Đấng.”

Vợ nghe chồng nhí nhèo mà buồn cả cười, chồng thấy vợ cười cũng nhe nhe nhớn nhớn theo. Lâu lắm rồi Đấng đại ca mới phát hiện ra rằng, cô bạn thanh mai trúc mã của mình sau bao nhiêu năm rồi mà vẫn điệu chảy cả mỡ.

Và chắc là dành rất nhiều thời gian tắm bùn với đi spa, da dẻ mịn căng thế kia ai mà biết có con trai lớn tướng rồi cơ chứ? Chắc từ giờ anh cũng phải chịu khó giữ gìn nhan sắc chứ không ra đường họ chê thua bạn kém bè thì nhục lắm.

Lại kể chuyện chị Liên từ lúc nhận được điện thoại của anh Hậu

thông báo tình hình thì như phát rồ luôn, bát đũa đồ đạc bay tứ tung, Bi sợ lắm mà vẫn lấy hết can đảm chạy ra hỏi han mẹ.

-“Mẹ Liên ơi mẹ làm sao đấy? Ai làm mẹ buồn thế.”

Chị ôm con vào lòng, nghẹn ngào nức nở.

-“Là ba Hậu đó Bi à, ba Hậu đối xử quá bất công với mẹ, mẹ giận ba lắm.”

-“Mẹ giận ba á? Thế mẹ có yêu ba không mẹ?”

Có yêu ba Hậu không à?

Chắc đó là câu hỏi thừa nhất trên đời. Yêu. Tất nhiên là yêu lắm chứ.

Nhớ ngày nhập học năm đó ở C2, anh đứng ngay trước chị. Người ta rất cao, hơi gầy nhưng được cái mặt đẹp trai thư sinh làm sáng cả hội trường, mấy bạn nữ khối D thỉnh thoảng cũng len lén quay sang nhìn.

Ấn tượng ban đầu của anh với chị không được tốt cho lắm, mẹ Bi có thể linh cảm được. Chị phải bỏ ra rất nhiều tâm huyết mới lay chuyển được lòng chàng, con gái mà, không nhất thiết phải tỏ tình trước làm gì, chỉ cần những hành động nhỏ nhặt hỏi han quan tâm thường xuyên, mưa dầm thấm lâu thì kiểu gì các ông ấy chẳng siêu lòng.

Nhất là trong môi trường Bách Khoa nữa chứ, ít nữ ít đối thủ cạnh tranh.

Tiếc rằng cuộc đời lắm sự khó lường, sự xuất hiện của ba bé Bi đã làm mọi thứ đảo lộn. Chị không thương anh Bảo, nhưng những thứ anh đem tới cho chị nó mới lạ, nó đẹp đẽ lắm.

Đời chị từ khi sinh ra đã khi nào được dùng váy túi hàng hiệu?

Đã bao giờ được vào nhà hàng sang trọng như thế?

Rồi cả cái du thuyền trắng lệ giữa vùng biển xanh rì thơ mộng, có nằm mơ chị cũng không dám nghĩ tới.

Hồi đó còn nhỏ quá nên bông bột, lỗ trao thân cho người mình chẳng yêu. Sáng thứ hai về trường đi học gặp anh Hậu thấy tủi hổ vô cùng, giữa giờ ra B6 uống nước đậu mà còn không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Rồi lại một quyết định sai lầm nữa, bỏ ra nước ngoài cưới đại gia. Sau này hối cũng không kịp nữa rồi, khoảng thời gian đó chị rất hay chảy nước mắt, có đợt khóc nhiều tới khản cả tiếng.

Nhớ anh.

Thực sự rất nhớ.

Ngày chị trở về, nắng vàng ruộm cả một góc trời. Từ lâu ghe tin giờ anh thành đạt, có vợ đẹp con xinh, tim đã thấy nhói. Mà tới lúc đứng từ xa chứng kiến gia đình họ ríu rít bên nhau còn đau gấp trăm gấp vạn.

Cớ sao cuộc đời phũ phàng?

Bao năm tháng anh nghèo khổ có chị đồng hành, nhưng lúc anh công thành danh toại lại là người phụ nữ khác cùng sánh đôi. Cảm xúc khi ấy nó xót xa lắm, giống như người phụ nữ đó cướp đi mọi thứ thuộc về chị.

Thực sự không thể hiểu tự trọng đàn bà để đi đâu mà cô ta có thể chấp nhận lấy một người đàn ông không yêu mình?

Chị yêu anh Hậu, anh cũng yêu chị. Vị trí đó, hạnh phúc đó ngay từ đầu lẽ ra phải là của chị. Mệt mỏi, chán nản và buồn tủi, chị dỗ Bi đi học bài còn mình thì gọi điện cho mẹ kể lể tâm sự.

Bà Khúc nghe xong liền khuyên nhủ.

-“Hoàn cảnh con bây giờ chắc kiếm được trai tân hơi khó, nhưng mà u nói thật lòng con mà xen vào gia đình nhà người ta lúc này là con không đúng đâu.”

-“Không phải đâu u, cái Hà nó ngoại tình với thầy giáo cũ mà, quên mất con chưa kể, con đó giả tạo lắm u à.”

Bà ngoại Bi nghĩ mà thương anh Hậu vô cùng, đau lòng cảm thán.

-“Ồi chao ôi đàn bà mà lẳng lơ thế hả con?”

-“Dạ vâng ạ, nhưng giờ vướng ba anh Hậu rồi một lô lốc các việc con không biết tính sao đây? Cả anh Hậu và con cùng khổ.”

-“Ừ tội tui bay, mà ly thân là được rồi còn gì. Con tưởng dọn về ở với nhau mà sướng à, dăm bữa nửa tháng chả chán chết đi được ấy chứ. Tới u và thầy con thỉnh thoảng còn cãi nhau mà. Không việc gì phải vội, có phải ai cũng có cơ hội được trở lại tuổi thanh xuân, được yêu được tán thêm một lần nữa đâu. Đàn ông hay cả thèm chóng chán lắm con đừng có chưa gì đã sấn lấy họ, nên biết làm mới mình, phải như phải mời, cứ hẹn hò hai ba chục buổi cái đã.”

Càng nghe mẹ phân tích chị càng thấy thấu đáo. Cũng đúng, anh Hậu già rồi chứ có phải choai choai đâu mà thôi thúc tò mò về

chuyện ấy, có khi từ từ khơi gợi lại từng chút một, cái cảm xúc lần đầu tiên nắm tay, trao nhau nụ hôn ngọt ngào rồi dần dần từng bước tiến tới cái giây phút thăng hoa kia lại hay hơn.

Chị cảm ơn mẹ rồi rít, vừa mới cúp máy thì nhận được tin nhắn.

“Bỏ thằng Hậu, bù lại Lavender Spa sẽ nhượng tên cho em.”

Số lạ nên chị Liên cũng chẳng biết ai cả, nhưng Lavender Spa thì biết, là cái Spa chị hay tới, chuyên nhập hương liệu từ Pháp về, to đẹp hoành tráng lắm.

Chả lẽ đại gia nào đó thương thầm chị nên mới chi thoáng như vậy?

“Em yêu suy nghĩ kỹ càng rồi quyết định đi nhé, anh không đùa đâu.”

Lại một tin nhắn nữa, chị đoán trúng phúc mà. Công nhận nhiều khi đẹp quá cũng khổ, gái một con rồi mà các anh cũng không tha cho thế này.

Chương 54

Lâu lâu có người chết đứ đừ vì mình thấy hay ho ra phết, tuy nhiên vui vui chút thôi chứ ham hố gì mấy cái viễn vông hảo huyền đấy?

Có phải ngu dại gì đâu mà cả hai lần có thể dẫm lên cùng một vết xe đổ? Đại gia chẳng? Đại gia mà to à?

Đại gia, lắm tiền thì cũng lắm tình, lắm tình suy ra lắm tật.

Yêu đương chơi bời toán loạn thử hỏi mấy ai thật lòng? Hotgirl trẻ trẻ ngoài kia còn được có được chục tháng, không biết đầu ba như chị các anh ấy vờn trong mấy tuần đây?

Phụ nữ đến tuổi rồi không còn mơ tưởng viễn vông nữa, nhiều tiền tất nhiên tốt, nhưng đêm đêm cô đơn trần trọc trên đồng tiền liệu có sướng không? Cộng thêm làm ăn lớn không cẩn thận thì dễ phá sản, cứ xem cái gương ba bé Bi đó, chị mà không nhanh chân li dị chắc cả đời ôm nợ cùng lão mất.

Thôi, chi bằng lấy cái người có chức tước ổn định, biết thương con thương cái, có trách nhiệm với gia đình và quan trọng nhất chính là người khiến cho trái tim mình thổn thức, như vậy chẳng phải tốt hơn gấp trăm gấp vạn lần hay sao?

Spa với chả sờ beo, về với nhau rồi chả nhẽ anh Hậu lại không đầu tư cho vợ một chút? Còn bao nhiêu đất đai chung với bác Đăng đó lo gì thiệt? Nói chung sống trên đời không nên nhìn những thứ màu mỡ hoa hòe hoa sỏi trước mắt mà quên đi cái lợi ích lâu dài.

Đúng là chị cần kinh tế.

Nhưng cũng cần một người bạn đồng hành tới khi đầu bạc răng long.

Cho nên Liên giờ không tham chức người tình đại gia nữa đâu, chỉ cần đơn giản làm phu nhân giám đốc là được rồi.

Nghĩ ngợi một hồi mẹ Bi lịch sự nhắn trả lời.

“Cảm ơn anh đã quan tâm nhưng em yêu anh Hậu. Những thứ vật chất đối với em chẳng quan trọng. Mong từ lần sau anh đừng làm phiền em nữa.”

Cũng nhận ra bản thân hơi làm màu nhưng kệ đi, đàn ông ai chả thích phụ nữ sống ngay thẳng không toan tính. Ở một góc phòng nào đó, ba Hến nhận được tin nhắn thì ngay lập tức tháo sim rác rồi bỏ đi.

Dạo gần đây có kẻ xấu cứ suốt ngày gửi email và tin nhắn nặc danh bôi xấu chị Liên là con hồ ly hám danh lợi. Thiết nghĩ không có lừa cũng chẳng có khói, mấy ngày ba nguy kịch đầu óc rối bời quá chưa giải quyết được, hôm nay rảnh rồi hơn chẳng hiểu sao lại muốn thử người yêu cũ một chút.

Thái độ của mẹ Bi khiến ba Hến rất hối hận về hành động tiểu nhân của mình, chắc chị bị đũa nào ghét nên nó chơi đùa rồi. Cũng có chút cảm động, dù sao ít nhất trên thế gian này vẫn luôn có một người phụ nữ mãi yêu anh, trong mọi hoàn cảnh cũng nguyện cùng anh đồng tâm cộng khổ chia sẻ khó khăn ngọt bùi.

Mặc dù ba Hến và mẹ Sò lấy nhau không phải xuất phát điểm từ tình yêu nhưng việc chị với thầy Thanh cũng ảnh hưởng không nhỏ tới

tâm lý anh.

Hết lòng vì vợ vì con lại bị chơi vố đau như vậy thử hỏi ai mà không ức? Nhưng thôi cái gì qua rồi thì qua, chỉ là nghĩ tới tụi nhỏ lại hơi buồn buồn.

“Anh thương con, mới bé xíu mà gia đình đã tan vỡ, không biết con có giận anh không?”

Có người dùng số thật nhấn tin tâm sự, người kia dịu dàng an ủi.

“Không đâu anh, anh là người ba tuyệt vời nhất rồi, người đáng bị giận là cái kẻ trơ trẽn đi ăn vụng kia kìa.”

“Dù sao cũng là mẹ bọn nhỏ, về sau nếu có sống chung em đừng nhắc chuyện không hay này trước mặt chúng.”

“Dạ, anh yên tâm. Mà anh suy nghĩ tích cực lên, Hến Sò có hai mẹ chẳng phải tốt hơn hay sao? Em nói thật em thích con gái mà, nhiều lúc nhìn tụi nhóc đáng yêu cứng chết đi được ấy, em thương con như con ruột.”

Anh Hậu nghe mà ấm lòng lắm, anh cũng sẽ cố gắng thương yêu Bi hết lòng. Họ nhấn tin vài ba câu rồi chốt lịch chủ nhật tuần tới sẽ là buổi hẹn hò đầu tiên của hai người.

Vì vợ là vợ anh, viết bởi nhím, chỉ chịu trách nhiệm nội dung trên wattpad và wordpress nhà nhím, hi vọng các bạn thông cảm cho đoạn chèn.

...

Ngày ông Hải ra viện cũng là ngày hai chiếc máy quay chính thức

được lắp ở nhà hai thằng con trai, bất kể khi nào đi công tác đều phải có giấy xác nhận từ công ty.

Nghĩ mà cũng buồn cười, công nhận trên đời chuyện kỳ lạ gì cũng có thể xảy ra được.

Tuy rằng hai anh đã thề không bao giờ giở trò mèo với cái camera nhưng ba Hải đâu phải con nít, biết thừa chúng nó mà muốn chơi thì có cấm đằng trời. Tuy nhiên thôi thì được tới đâu hay tới đấy, chơi lúc nào thì chơi cứ tối về nhà với con dâu và cháu ông là ông mừng ròi.

Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, ngày xưa ông yêu em gái bà Mây như thế mà lấy vợ hai ba năm lại đâu vào đấy ngay, hi vọng các con ông cũng như vậy.

Có thể chúng bức xúc ông lắm lắm, nhưng ông thương con nên mới vậy. Không nói đâu xa nói luôn ông Tư bạn ông kia, một vợ mấy bồ rong chơi suốt ngày, tới khi già bị bệnh bồ sợ chạy mất dép, vợ thì hận nên cũng chẳng chăm, long đong lận đận đến là khổ.

Ba nghiêm đảng ba thì con lách luật đảng con. Nhà anh Hậu chị Hà mọi chuyện được giải quyết vô cùng êm thấm, trên danh nghĩa vẫn vợ vợ chồng chồng nhưng sự thực chỉ là những người bạn tốt không hơn không kém.

Ba Hến đã cầm lại thẻ lương của mình, quần áo không để bà xã giặt mà cứ mấy ngày anh đem ra tiệm một lần. Chị từ giờ cũng không phải chuẩn bị phần cơm trưa cho người ta nữa, chỉ có điều vì các con nên bữa tối và bữa sáng họ vẫn ngồi chung bàn.

Anh Hậu là người sòng phẳng, hàng tháng ngoài chuyển tiền vào tài khoản vợ để cùng tích góp cho tương lai bọn trẻ thì ăn bữa nào anh

cũng rạch ròi thanh toán bữa đấy. Kể cả xà phòng khăn mặt kem đánh răng hay bất kể đồ gì, khoản chi tiêu gì trong nhà cũng chia bốn, anh trả ba phần của Hậu Hến Sò, chị Hà trả phần chị Hà.

Bà vợ hờ góp ý rằng lương chị đủ không nhất thiết phải phức tạp như vậy nhưng ông chồng hờ kiên quyết không tán thành. Anh bảo nếu muốn đơn giản thì đàn ông như anh mới là người nên đứng ra chi tất, tất nhiên chị Hà không chịu, tranh luận mãi chẳng ra đầu vào đâu rốt cuộc họ đành giữ nguyên tỷ lệ ba một như cũ.

Vấn đề xung hô tạm thời chưa giải quyết được, căn bản đôi bên cùng chung suy nghĩ không cần quá gượng ép làm gì kéo về bên nội lại nhớ lời làm ba sinh nghi.

Chuyện ngủ nghỉ cũng phức tạp, phòng khách hay phòng con đều không hợp lý, bàn bạc một hồi cuối cùng đôi bạn già thống nhất vẫn dùng chung phòng cũ, chỉ khác là bạn Hà trải đệm xuống đất.

Chẳng phải bạn Hậu chèn ép gì đâu, lý do tại bạn Hà cổ hủ không thích nằm trên chõng thôi. Cả tháng nay rồi mẹ Sò rất hay nhận được tin nhắn quan tâm của thầy giáo cũ, mấy hôm ba Hải ốm chị bận bịu quá thành ra bây giờ chị mới có thời gian đọc và trả lời từng tin một.

Công nhận thầy có khiếu hài hước, đêm hôm khuya khoắt mà thi thoảng kể nhiều chuyện khiến học trò phải bấm bụng nhin cười. Cố gắng giữ ý giữ tứ là vậy rồi mà vẫn làm phiền anh chồng hờ nào đó.

Điện đóm bỗng dưng sáng choang.

Có người bực bực nhưng rồi thấy vợ ngơ ngác ngỡ ngàng thì e hèm chữa thẹn.

-“Không có gì...nhắn tin trong bóng tối như thế hại mắt mình ạ...”

-“Dạ, em cảm ơn mình.”

Mặc dù chăn ấm đệm êm thơm tho gấp mấy lần cái nhà trọ hủi kia nhưng đột nhiên anh thấy bức bối ngột ngạt ghê gớm, buồn buồn chán chán liền dịch sát ra mép giường hỏi han.

-“Mình nằm dưới đất như thế có lạnh không?”

Mẹ Sò sặc điện thoại rồi quay sang trò chuyện với ba Hến.

-“Bên dưới có đệm, bên trên có chăn rồi mà mình, ấm lắm ạ.”

-“Ừ...mình này...anh và Liên sắp hẹn hò...chỉ muốn hỏi xem mình có ổn không thôi?”

-“Sao mình lại hỏi vậy?”

-“Thì là...nếu bây giờ mình thông báo mình chuẩn bị tiến tới với thầy Thanh chắc hẳn anh sẽ không thoải mái lắm...ý anh là...ai chả ích kỷ...”

Anh không nói hết nhưng đủ để chị hiểu. Đúng vậy, đàn ông thường ít nhiều có tính chiếm hữu, mặc dù không yêu nhưng khi vợ thuộc về người khác họ vẫn thấy khó chịu.

-“Nếu em nói em không ổn thì mình tính sao?”

-“Anh xem cái phim Mỹ chiếu lúc chín giờ ấy, thấy các cặp đôi trong đó tuân thủ theo luật rất hay, rằng chia tay xong để tôn trọng và không gây tổn thương cho đối phương thì họ thường độc thân một khoảng thời gian nhất định trước khi có người mới. Nếu mình buồn thì trong vòng sáu tháng cho đến một năm nữa anh cũng sẽ làm như

vậy, không bắt đầu một mối quan hệ nào cả.”

Tính ra ba Hến cũng khá quân tử đấy chứ, xong xuôi rồi mà vẫn còn lo cho cảm xúc của chị. Tuy nhiên một khi tim anh đã hướng về người ta thì sáu tháng, một năm hay ngay ngày mai thì cũng chẳng có gì khác nhau cả. Mẹ Sò thở dài, chậm rãi nói.

-“Em không sao cả, mình vui vẻ là được.”

-“Ừ, cảm ơn mình. Anh cũng mong mình được hạnh phúc, nhưng khi nào mình và thầy Thanh ấy ấy ý...thì mình bảo trước với anh một câu được không?”

Anh Hậu dằn dò, chị Hà chán chẳng muốn giải thích nên chỉ gật đầu đồng ý cho xong. Được một lúc thì anh thêm thiếp ngủ mất, chị nằm bên dưới lặng lẽ nhìn bóng lưng chồng, trong lòng ngọt ngào khó tả.

Cứ nghĩ bản thân mạnh mẽ lắm, mấy ngày xa anh mới biết mọi thứ thật sự rất kinh khủng. Khi bạn yêu thương người nào đó quá nhiều, đột nhiên cuộc sống không có sự xuất hiện của họ sẽ thấy mất mát vô cùng.

Từ lúc anh về nhà căn nhà như có luồng khí mới, tim gan chị cũng nhảy múa tung tăng theo. Nếu chị không đề nghị ly hôn trước thì sẽ sao nhỉ? Liệu có phải bây giờ họ đang ôm nhau ngủ không? Chị rất nhớ cái cảm giác được chồng gói gọn trong lòng, vòng tay của anh, ấm áp rộng lớn lắm.

Nhưng liệu chị có thể không đau không giận khi anh quan tâm chăm sóc chị Liên không?

Không, chẳng thể nào.

Nếu không dứt điểm thì cả cuộc đời còn lại của chị sẽ lòng vòng luẩn quẩn như vậy mà thôi.

Nghĩ thấy bác Vân nói rất đúng, chị còn trẻ, còn có cả tương lai ở phía trước. Như thế này có lẽ là hợp lý nhất, tạm thời không thấy trống vắng vì phải xa anh, rồi biết đâu một ngày đẹp trời nào đó, chị tìm được người thật lòng thương chị, chị cũng yêu người ta, như vậy chẳng phải rất tốt hay sao?

Lâu lâu mẹ Sò mới có một đêm ngon giấc tới vậy, sáng sớm dậy nấu nướng mà tâm trạng cũng phấn khởi theo. Ba Hến khen cơm dẻo canh ngọt làm vợ mát cả lòng cả dạ, trước khi tới công ty anh cũng không quên thơm các con chùn chụt.

Bọn trẻ chẳng hiểu sao mặt không tươi như mọi khi, em Sò phụng phịu bảo ba thơm cả mẹ nữa đi, ba mẹ bối rối chưa biết xử lý ra sao thì chị Hến đã ngúng nguẩy.

-“A, Hến phát hiện ra là ba Hậu không yêu mẹ Hà nha.”

Gì vậy?

Vợ chồng Hậu Hà tròn mắt tưởng con gái nhà ai chứ không phải nhà mình ấy, may sao có ông chồng nhanh trí.

-“Người lớn thì không thơm nhau Hến à.”

-“Ừ phải đâu, anh Khôi thơm chị Thu nè, bác Đăng thơm bác Vân nè, hình như là ba Hậu ghét mẹ Hà ấy. Mẹ Hà là mẹ Hến mà ba, sao ba lại ghét mẹ? Mẹ Hà xinh đẹp dễ thương như cô tiên vậy á, Hến yêu mẹ chết đi được đây này, ngày nào Hến cũng thơm mẹ ý. Ba ôm mẹ rồi thơm mẹ đi thì Hến tin ba không ghét mẹ.”

Hեն ra sức ép buộc, Sò cũng hết mực đồng tình ủng hộ nha. Hai em mặt xị như cái bị rách, ánh mắt long lanh to tròn nhìn ba mẹ mong chờ. Anh Hậu thấy con cứng quá chẳng cưỡng nổi đành kéo bà xã vào lòng rồi nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán chị.

Chỉ có vậy thôi mà hai người đều nóng bừng hết cả mặt, run rẩy cứ như trẻ con mới lên lớp một vậy đó. Vợ ngỡ ngàng chạy vào lau bếp, chồng tới phòng làm việc rồi tim vẫn cứ đập thình thịch không tài nào mà kiểm soát nổi, trong khi đó tụi trẻ hí ha hí hửng thì thụt với nhau sắp có búp bê công chúa rồi nha, sướng thế chứ nị.

Ngày anh Hậu hẹn hò với chị Liên cũng cho bé Bi đi cùng, anh bế Bi còn chị lẽo đẽo bên cạnh hai ba con, ai ai nhìn họ cũng suýt xoa à.

Kể cả trước đây lấy chồng đại gia cũng nào có cái cảm giác được cả xã hội ngưỡng mộ như thế này, cũng tại anh Bảo đã xấu lại còn vầu. Tâm trạng chị Liên đâm ra rất là tốt, chỉ có anh Hậu hơi bực thôi, dặn đi dặn lại bao nhiêu lần già rồi thì ăn nói cho nó từ tốn chừng mực một tý mà cứ hể tới cửa hàng nào mà không vừa lòng với nhân viên một chút là mẹ Bi lại quát tháo inh ỏi khiến anh muối cả mặt.

Thiết nghĩ nếu đi với chị Hà chắc chẳng bao giờ phải rơi vào cái cảnh dở khóc dở cười như vậy.

Cả buổi sáng Bi và mẹ được ba đưa đi mua sắm hết chỗ này tới chỗ khác thích ơ là thích, thế nào mà trưa đến vừa hay rẽ vào quán súp bào ngư mới mở thì lại gặp ngay ba mẹ con Hà Hեն Sò.

Chị Liên định rủ người yêu đi nơi khác mà khổ cái tính anh Hậu cứ thấy hai con nhóc đó là mừng như bắt được vàng ấy, ba con nhà chúng nó quẩn quít tít mù không thể nào mà tách ra được, cái bàn ăn có hai cái ghế cạnh ba Hậu thì hai đứa cũng tranh luôn mất.

-“ Hôm nay mẹ Hà cho Hến Sò đi chơi cầu trượt với đu quay nha. Bà Hậu xong việc rồi nên ra đây tìm Sò với chị Hến à? Sao sáng chủ nhật ba cũng phải đi làm ạ? Lớp con chỉ học từ thứ hai tới thứ sáu thôi nha, lớp ba Hậu vất vả quá à.”

Sò đâu có biết là gặp gỡ tình cờ đâu, ngây thơ rúc đầu vào lòng ba nũng nịu. Hến bên trái vòng tay qua ôm ba giọng ngọt xơn xớt.

-“Lúc nãy bác Vân rủ mẹ Hà với Hến Sò chiều qua nhà bác Vân chơi rồi bác Vân với bác Thanh sẽ kể chuyện cổ tích cho tụi con á.”

Anh Hậu nghe mà ngứa cả tai, thủ thỉ bảo Hến Sò chiều nay ở nhà với ba đừng đi đâu cả. Mẹ Bi tức tưởng tăng xông, rõ ràng lúc nãy còn quyết hai rưỡi chiều cùng đi xem phim vậy mà giờ anh thay đổi kế hoạch nhanh như chong chóng, cũng chẳng thèm hỏi qua xem ý kiến chị như nào.

Bực bội quá nên có người phải ghé qua nhà vệ sinh xả nước lên mặt cho hạ hỏa, run rủi kiểu gì lúc ra lại gặp ngay người quen.

Cô Điệp chứ ai?

Nghe anh Hậu kể nhiều rồi, mấy lần qua công ty cũng gặp, xem chừng vẫn còn hận mẹ Sò ghê gớm lắm, ánh mắt như giấu dao găm thế kia có chết không cơ chứ?

Cũng phải, đang từ chức thư ký giám đốc giờ phải đi làm bồi bàn lương tháng ba cọc ba đồng ai mà chẳng ức? Nhưng không thế thì biết làm sao, bằng cấp chẳng có việc đâu dễ xin?

-“Chị nghe qua chuyện của em rồi, thương em quá gặp đúng phải loại giả tạo khốn nạn.”

Cô Điệp trước cũng ghét chị Liên lắm, tại suốt ngày quẩn lầy anh Hậu ý, không hiểu sao hôm nay cứ như gặp được người cùng hội cùng thuyền, rơm rớm nước mắt tỳ tề tâm sự.

Chị Liên xoa đầu cô nhỏ nhẹ bảo.

-“Nín đi, bây giờ quyền lực trong tay em mà.”

Mẹ Bi nói rồi hất hàm về phía nồi súp đang sôi. Cô Điệp vừa nhìn đã hiểu ra vấn đề, ngay lập tức vui vẻ trở lại.

-“Theo chị thì như nào? Nước rửa chân của tôi hay múc hần nước trong toa lét?”

Có người phì cười, với tờ giấy ăn và chiếc bút cạnh đó ghi lên mấy chữ.

-“Ngoài hiệu thuốc bán loại này đấy, em chạy ra mua một liều rồi bỏ vào bát của nó, cũng không đắt lắm đâu.”

-“Nhưng chị phải nói rõ là thuốc gì chứ? Nhỡ may chết người thì sao? Tôi chưa muốn đi tù đâu.”

Nàng thư ký cũ lo lắng hỏi han, nàng người yêu cũ trầm ngâm giải thích.

-“Yên tâm, cái này người bình thường dùng không ảnh hưởng lắm nhưng với những đứa từng bị xuất huyết dạ dày thì chết dở sống dở đấy.”

-“Nó bị dạ dày à? Con Hà ấy?”

Chị Liên gật đầu, cô Điệp mắt sáng như sao, cảm ơn ân nhân rồi vội

vã lao như bay ra hiệu thuốc, vui vẻ tới nỗi trên đường đi cười hoài không khép được miệng.

Chương 55

Số cô Diệp đúng là nhỏ như chó, được hôm cần thì cả hai hiệu thuốc gần quán đều đóng cửa. Trộm nghĩ sắp sắp nấu xong rồi không ra tay nhanh chắc chẳng kịp, bởi cơ hội có một không hai, nên cô lại đành phải quay về.

Còn đang tính vào múc tý nước trong bồn cầu thì vừa hay vấp phải thằng Đạt, gớm cái giọng rõ phờn luôn.

-“Ôi dào, táo với chả bón, nhẹ hết cả bụng.”

-“Rặn được rồi đấy à?”

Chị Diệp hỏi thăm, bé Đạt toe toét chia sẻ.

-“Úi giời, đờn đấy mà rặn, phải có thuốc đó. Công nhận cái loại này nhuận, dùng chút xíu thôi mà cứ ào ào cả ra ý chị ạ.”

Nghe nó trình bày tự dưng cô mừng hóm, quay sang hỏi nhỏ.

-“Này, còn không? Chị xin một ít.”

-“Ôi dào bà chị làm gì phải thẹn, đây, cho cả gói luôn này. Nhưng nhớ uống một phần năm thôi đấy nhé kéo lại té tòng.”

-“Rồi, biết rồi, đi làm việc của mà đi.”

-“Dạ.”

Chú Đạt trở lại bếp băm thịt, cô Diệp đợi anh Long nấu xong cũng nhanh nhẹn múc súp cho khách, ngó ngang ngó dọc không thấy ai để ý liền lén lút giờ trò xấu. Xong đâu đấy cô đích thân mang ra phục vụ sếp ông sếp bà.

Anh Hậu nhận ra nhân viên cũ nên hỏi han vài ba câu giữ lịch sự. Cô Diệp cảm động lắm nhưng nhìn cái mặt mụ Hà thấy mất cả vui nên chỉ dạ vâng qua loa rồi mau chóng đi sang bàn khác thanh toán. Đúng lúc mọi người chuẩn bị ăn thì chị Liên có điện thoại, Hến Sò thèm ơ là thèm mà ba dặn phải đợi cô Liên nên hai bé đành ngồi ngoan ngoãn khoanh tay lên bàn.

Cô Liên nói chuyện với ai mà lâu thế không biết?

Hến sốt hết cả ruột á, rảnh rồi quá đâm ra ngó qua ngó lại từng bát súp một. Ngon kinh khủng nha, mỗi bát có hai em bào ngư, một em to với một em bé xíu à, phải nhìn kỹ lắm mới thấy.

Nhưng mà sao bát của mẹ Hà có mỗi một em to thôi nhỉ?

Hến đâu có biết cô Diệp làm thế để đánh dấu cho dễ nhớ đâu, chỉ thấy ẩm ỨC ghê gớm à, nhóc con bĩu môi rồi chạy qua chỗ em gái thủ thủ nho nhỏ. Sò nghe lời chị gọi anh Bi quay lại nói chuyện với mình, Hến tranh thủ cơ hội đổi bát của mẹ Hà với bát của cô Liên.

Rất là nhanh á.

Em Bi còn chẳng biết gì luôn, các nàng nhìn nhau cười tít cả mắt, bây giờ thì mẹ Hà được ăn hai con bào ngư rồi nha.

Vợ chồng Hậu Hà nhìn hai đứa con gái mà xấu hổ thay, trẻ con giờ láu cá ghê gớm, chẳng hiểu ai dạy tụi nhóc mấy cái trò khôn vặt này nữa? Tuy nhiên vì mẹ Bi vào rồi nên anh chị người nháy mắt kẻ khề

gật đầu, thống nhất lát về nhà xử sau.

-“Ơ mấy ba con sao không ăn đi, đợi em làm gì?”

Mẹ Bi vô tâm quá, mẹ Sò ở đây mà cứ đơn đơn đả đả chẳng giữ ý giữ tứ gì cả. Ba Hến lắc đầu thờ dài bảo cả nhà ăn đi không nguội.

Súp nấu rất vừa miệng, bọn trẻ tởm tẻm ngon lành. Chị Liên thì vừa ăn vừa len lén nhìn trộm chị Hà, công nhận kiểu cách dễ sợ, đến ăn cũng không gây ra một tiếng động nào, sống giả tạo như thế mà không thấy mệt mỏi à?

Không sao cả, để xem em ấy thanh cao quý phái được tới bao giờ?

Cái loại đàn bà trọng sĩ diện chị chả thừa hiểu, nếu có đau chắc cũng cố nhịn xin phép đứng dậy chứ nhất định không nhăn nhó kêu gào đau, sợ mất mặt mà. Thôi em nhọc thì em cứ về trước cũng được, để chị và anh Hậu đưa lũ nhóc đi chơi.

Mẹ Bi nhòm hoài ngó mãi mà chẳng thấy đối phương có biểu hiện gì khó chịu cả, ngược lại chính bản thân mình thấy bụng râm ran đau mới lạ chứ. Rồi nhục nhã hơn nữa, có những cái nó diễn ra ngoài tầm kiểm soát của chị.

Cứ tưởng mọi chuyện sẽ cứ thế đi vào quên lãng, ai ngờ em Sò tai thính, ra điều nghe nghe ngóng ngóng, mũi khìn khịt hít hít rồi ngay lập tức mặt xị như cái bị, bàn tay nhỏ xíu vừa phẩy qua phẩy lại vừa ngây thơ thắc mắc.

-“Ai đánh rắm thế ạ? Ai đánh rắm mà bum bùm thúì quá à...bum bùm bùm...xì xì xì...thúi hoắc luôn ý...”

Chị Liên đỏ bừng cả mặt, vội vã chữa ngược.

-“Hến đấy, Hến ăn cái gì mà xì hơi khiếp quá.”

Hến nghe mà giật nảy mình, nàng bị oan tức ghê gớm luôn, mếu máo níu ống tay áo ba thanh minh.

-“Không, không phải Hến đâu, Hến thề luôn đó. Rắm của Hến khác mà, nhỏ nhỏ dễ thương lắm chứ không to đùng đoàng như thế đâu.”

Ba Hậu xoa đầu con gái, mẹ Hà dỗ dành thôi ăn đi mẹ thương nhưng nàng vẫn nức nở chẳng nguôi ngoai.

-“Hến mà oánh rắm thật thì ba Hậu phải thấy thối chứ, ba Hậu ngồi cạnh Hến mà. Người Hến cực kỳ sạch sẽ thơm tho nha, không tin ba ngửi đi ba...”

Em Bi thấy chị Hến khóc lóc thương quá mà còn bận nhai bèo ngư, mãi tới lúc nuốt xuống rồi mới chậm rãi quay sang hỏi mẹ.

-“Không phải chị Hến đâu, là mẹ Liên mà. Cục rắm của mẹ mà mẹ cũng không nhận ra á?”

Có người bị con trai bóc phốt giận tím cả mặt, anh Hậu chị Hà nhìn nhau cố nén cười. Món chính bắt đầu được dọn ra, Hến húp nốt bát súp rồi tỏ vẻ hiểu biết kể lể.

-“Cô Liên ơi cô Liên, là do khí hôi thối tích tụ trong ruột già của cô bị đẩy qua hậu môn á, thường sẽ tạo thành một tiếng động nha. Anh Khôi con dạy thế đấy.”

Cô Liên diên diên bực bực mà cũng chẳng làm gì được, bụng dạ cứ nhộn nhạo ì ạch tới khổ, cả bữa ăn chưa đầy một tiếng mà phải thăm cái nhà vệ sinh tới hai lần.

Thói đời là vậy đó, tốt nhất sống ngay thẳng đừng bày kế hại ai làm gì, bởi cẩn thận có ngày gậy ông đập lưng ông lại không biết giấu mặt vào đâu cho hết nhục.

Về phần Hến Sò thì đêm ấy cả ba Hậu với mẹ Hà cùng vào kể chuyện cổ tích cho các em nha, sau đó ba Hậu nghiêm giọng dạy dỗ.

-“Sao hôm nay hai đứa lại bàn nhau đổi bát? Không được làm thế nữa nhớ chưa, hành động đó là xấu, ích kỷ.”

Đứa bé sợ sệt nên khai ngay rằng do chị gái xúi, đứa lớn lấm lét nhìn ba mẹ rồi phụng phịu trình bày.

-“Tại Hến thích mẹ được ăn hai em bào ngư ý.”

Mẹ Hà nghe thấy ngọt như mía lùi à, mẹ khẽ ôm gái yêu vào lòng, xoa xoa đầu bé thủ thỉ.

-“Mẹ Hà cảm ơn Hến nha, nhưng lần sau Hến nhớ gọi cô phục vụ bảo cô cho mẹ con thêm bào ngư chứ không nên đổi bát như vậy nghe chưa?”

-“Dạ, Hến nhớ rồi ạ, mẹ Hà có ghét Hến không?”

Mẹ véo má em rồi thơm mỗi đứa một cái nựng yêu.

-“Không, mẹ Hà yêu Hến Sò nhất trên đời.”

Hến Sò cười ngây ngô, các em đồng thanh đáp bọn con cũng yêu mẹ Hà nhất trên đời. Ba Hậu giận đen cả mặt, tui thân bỏ ra phòng khách. Hến Sò ngơ ngác chẳng hiểu gì, mãi sau được mẹ Hà mớm lời các nàng mới nháo nhác ùa tới trèo lên người ba thơm thơm nịnh

nịnh.

-“Ba giận à? Ba Hậu giận như con nít á...Hến Sò yêu ba Hậu mà... yêu như yêu mẹ Hà ý...cùng xếp thứ nhất luôn...”

Có ông chồng cười phớ lớ, có bà vợ đứng một góc nhìn ba con nhà nó quẩn quít lấy nhau trong lòng ấm áp lắm. Hạnh phúc đôi khi chỉ đơn giản là được thấy những người mình yêu thương mỗi giây mỗi phút đều vui vẻ.

Chương 56

Những ngày sau đó nhà họ ăn cơm muộn hơn thường lệ, ba Hậu đèo chị Hến đi học thêm lớp buổi chiều từ năm tới bảy giờ cùng với bé Bi, hai vị phụ huynh thường nhân cơ hội ấy ngồi quán cafe chuyện trò ôn lại kỉ niệm xưa, có lúc thì rủ nhau đi mua sắm.

Mẹ Hà ở nhà chán nên nghe lời bác Vân dắt Sò ra phòng tập yoga. Em Sò lần nào đi cũng mang cả balô nhét đầy thú bông nhỏ để góp chơi cùng các bạn ở đấy, vui ơ là vui ý, nhiều lúc mẹ đỡ mãi em mới chịu nhấc mông đứng dậy đi về.

Có hôm mẹ vừa bồng em vào thang máy thì gặp ba cũng đang bồng chị Hến nha, Hến Sò gọi nhau í ới cả lên. Ba Hến nhìn mẹ Sò thì hơi nóng mắt, cái bộ này chắc lại mẹ Cún mua cho rồi.

Đồ gì mà dính sát sàn sạt thế kia hả? Đào trước bươi sau cứ phải gọi là núc na núc nui, mẹ hai con rồi chứ có phải mười tám đôi mươi đâu mà thoáng tính thế không biết, để mấy thằng nhãi ranh bên cạnh bổ hết cả mắt rồi ấy.

-“Chú em tránh ra chút đi.”

Anh Hậu nhỏ nhẹ nhắc nhở, thế nào mà bọn trẻ ngày nay phép lịch sự tối thiểu cũng không có, lập tức quay lại cao giọng.

-“Bố mày éo thích tránh đấy làm gì được nhau?”

Hến sợ run cả người, quay lại úp mặt vào vai ba. Vì có các nàng ở đây nên anh Hậu chẳng thèm chấp nữa, chỉ là đưa tay kéo vợ con về

phía mình. Sò quay lại nhìn ba cười cười, ba cúi xuống thơm lên trán em.

Ba Hậu rất là cao nha, một tay ba bồng chị Hến rồi tay kia ôm mẹ với Sò á, lúc về tới nhà ba cũng không xem tivi mà quanh quẩn trong bếp với mẹ Hà và hai em, vừa nhặt rau ba vừa trêu.

-“Đào này đào to bươi nở ra phết mình nhi?”

-“Á, có đào ạ? Sò thích ăn đào nha...đào to ở đâu hả mẹ?”

Chị Hến cũng reo lên sung sướng, mẹ Hà ngượng hồng cả hai má, mẹ bảo các em ba Hậu đùa rồi nhân lúc bọn nhóc không để ý chị nói nhỏ chỉ đủ mình anh nghe thấy.

-“Đào bươi chưa là gì đâu mình, ban nãy có củ cà rốt chọc lưng em đau ghê á.”

Ông xã sốc nặng, trước khi cưới có nghe phong phanh dì Hợi bảo rằng đừng bao giờ dại mà trêu bà Hà nhà em thái quá, bởi bà ấy không chấp thì thôi chứ đã nói mà không khiến đối phương ghen mới là lạ đấy.

Thực ra bao nhiêu năm chung sống chị cũng ít khi bật lại anh, chắc còn nể tình vợ chồng. Giờ thì hay rồi đây, nhân thời gian ba còn yếu chưa thừa chuyện được anh cũng muốn tìm hiểu xem rốt cuộc bà xã mình là người như nào, nói thật cũng có chút tò mò.

-“Ừ mà nghĩ cũng tui, bạn Hà ghét cà rốt hay sao mà chẳng bao giờ thấy ăn?”

Ba Hến cố tình nhấn nhá chọc ghẹo đối phương, cứ ngỡ mẹ Sò bối rối lắm ấy, ai ngờ chị tình bơ đáp.

-“Ồi dào tở không ăn thì có người khác ăn chứ nó có mớ được đâu mà bạn phải tở.”

Chồng choáng, xem ra thực sự không phải vợ nhảm chán không có tài tranh luận như người yêu cũ, mà là do chị chưa thềm xuất chiêu. Anh Hậu ngược nhìn nhìn bà xã, chính anh cũng không hiểu sao trong lòng lại thấy hứng khởi tới vậy.

Chị Hà dạo này tối đến còn ra ban công hí hụi với đồng hoa cỏ nữa. Tại đợt trước bù lu một đồng các thứ làm mấy hành hồng với lyly của chị bị sâu phá hết à, giờ phải cải tạo lại một thể. Hôm nay đang cắt tỉa thì tự dưng con gái lớn chạy ra ôm mẹ thật chặt, mắt bé đỏ hoe hết cả.

Mẹ xót ruột liền bồng em lên đi qua đi lại dỗ dành, Hến sợ ba Hậu hay sao ý mà cứ ngó ngó vào trong rồi chẳng dám nói. Mẹ bế em về phòng, khoá chặt cửa rồi nựng nựng.

-“Giờ chỉ có mẹ và Hến thôi, ai bắt nạt Hến nói mẹ nghe nào?”

Mẹ phải ngọt nhạt mãi em mới oà khóc tức tở.

-“Hến...Hến...Hến thích đi yoga với mẹ và em Sò cơ...không thích đi học nữa đâu...học khó...ghét...không hiểu gì cả á...”

Em nức nở làm mẹ cũng rơm rớm theo, mẹ mở balô của em lấy sách ra kiểm tra mà càng nhìn mẹ càng choáng.

Phép nhân và phép chia trong phạm vi 100? Dạy cho một đứa trẻ mẫu giáo?

Có buổi hai tiếng thôi mà bắt các cháu luyện bao nhiêu chính tả là

chính tả thế này?

Thấy anh Hậu bảo cho con theo lớp này vui lắm nên trước giờ chị lại cứ yên tâm rằng học tập tô tập vẽ với múa hát thôi chứ có ngờ đâu anh cho con vào lò nồi như nồi vẹt thế này?

Mẹ nghĩ mà xót cả ruột, kể chuyện linh tinh cho Hến vui rồi vỗ về bé ngủ. Tối đó chị cũng chưa nói gì với chồng cả, tới hôm sau lúc anh chuẩn bị đưa con đi học vợ mới đứng ra ngăn cản.

-“Mình à, từ giờ cho Hến ở nhà thôi, không phải đi học thêm gì cả.”

Anh Hậu nghe lại tưởng chị nói đùa nên không để ý, tới lúc gọi Hến thấy con bé khoá trái cửa trốn trong phòng mới quay trở lại nói chuyện với bà xã.

-“Mình lại chiều hư con rồi, mau bảo Hến đi không muộn giờ.”

-“Em không chiều hư con, mình xem, mẫu giáo đã học nhân, đâu có cần thiết hả mình?”

Anh Hậu cầm quyển vở trên tay chị Hà bật cười bảo.

-“Ôi dào có gì đâu, Cún nhà bác Đăng hai tuổi rưỡi đã nhân được rồi, ngay cả bé Bi kém tuổi Hến đấy, tuy không thông minh bằng Cún nhưng cứ cho đi học sớm các cô dạy cái là biết.”

-“Cún tư chất hơn người từ nhỏ, bé Bi cũng khác, còn Hến là con em, em biết rõ hơn ai hết, con không theo được đâu mình à. Chúng ta không nên so sánh những đứa trẻ với nhau, mỗi nhóc có một điểm mạnh riêng, hãy cứ để chúng phát triển theo năng lực.”

-“Mình nói thì hay đấy, nhưng mình làm mẹ mà không nghĩ cho con

à? Mình đã bao giờ xem thời sự chưa? Nộp hồ sơ vào lớp một căng go kém gì thi đại học đâu? Con người ta học được thì con mình cũng học được. Bây giờ không học tới lúc đấy có kịp không? Con không đỗ được vào trường điểm thì tới lúc đó ai chịu trách nhiệm? Xã hội thời nay khốc liệt lắm mình lạc hậu không biết được đâu.”

-“Vâng, em lạc hậu, vậy mình cứ nhìn nước Nhật hay các nước bên châu Âu mà xem, bậc tiểu học của họ cực kỳ nhẹ nhàng, tuổi các bé bây giờ quan trọng nhất là phát triển thể chất và nhân cách mình à. Với lại trường điểm cũng chẳng thi những kiến thức cao siêu như thế đâu.”

Chị Hà có cái lý của chị Hà, anh Hậu cũng có cái cứ của riêng anh.

-“Nước họ là nước họ, nước ta là nước ta. Bây giờ học khó, tới lúc đi thi gặp bài dễ đi là vừa, mình chẳng hiểu gì cả. Ngày xưa anh ôn thi cũng phải chiến lược như vậy, nên anh mới đỗ thủ khoa Bách Khoa năm đấy đấy, 28.5 điểm. Liên cũng thế, được gần 27, còn mình chắc kiểu học như vậy thảo nào điểm thấp.”

Ba Hến đang phát hoả nên cũng hơi xía xói, mẹ Sò thì vẫn giữ được bình tĩnh, chị chỉ điềm nhiên hỏi.

-“Mình biết em được bao nhiêu điểm không mà bảo thấp?”

-“Bao nhiêu? Cùng lắm thì tầm 22 hoặc 23 chứ gì? Với lại nếu mình giỏi thì ba Hào đã không phải mời thầy Thanh gia sư nhé, đừng ở đó mà hỏi đều anh. Không nói nhiều với mình nữa, muộn học của con rồi.”

Anh Hậu bực bội tìm chìa khoá phụ mở cửa rồi hết nước hết cái dĩa dành mà khổ nỗi con gái nằng nặc đòi ở nhà. Em Sò thấy chị Hến nức nở cũng thương cảm sụt sịt theo, mẹ ôm con cương quyết

chống đối chồng.

Rốt cuộc ba đành phải đầu hàng, chiều đó đưa con chị Liên tới lớp rồi nghĩ tới con mình mà anh cứ sốt hết cả ruột ấy, bỏ một buổi mất bao nhiêu là kiến thức đã đành, lại chưa kể nếu mai sau Hến cứ được mẹ dung túng như thế thì tương lai biết đi về đâu đây?

Ba Hậu thương con phát stress, chị Liên thở dài an ủi.

-“Khổ thân anh lấy phải con vợ ngu xuẩn không theo kịp thời đại. Cũng khổ thân Hến Sò có bà mẹ như thế thì làm sao mà trưởng thành được.”

-“Thực ra thì những gì Hà nói cũng không hẳn vô lý, nhưng chắc tại từ bé được sinh ra trong gia đình khá giả, tốt nghiệp một cái là chuyển về trường ba Hào dạy luôn nên không được bươn trải nhiều, suy nghĩ còn đơn giản.”

Thế giới bao la rộng lớn, cùng một việc nhưng chắc chắn mỗi cá nhân sẽ có cách nhìn khác nhau. Có những người biết chấp nhận sự thật ấy mà bao dung, nhưng cũng có kẻ thấy ai khác mình là kỳ thị.

-“Thì đó, những đứa quá sung sướng thường bị ảo tưởng sức mạnh, nhìn đâu cũng thấy màu hồng. Làm mẹ rồi mà vẫn ngờ như thế thì có mà chết.”

Mẹ Bi càng nghĩ càng xót xa cho ba Hến, bao nhiêu năm ở với một đứa vãn hoà lùn như thế chắc cuộc sống của anh bế tắc kinh khủng lắm. Chị gợi ý rằng sắp tới thành phố tổ chức cuộc thi “Bé Giỏi Bé Ngoan” cho các bé từ 3-5 tuổi, anh nên đăng ký cho Hến tham dự, khi nhìn thấy kết quả của con thấp so với bạn bè cùng lứa thì tự khắc chị Hà sẽ hiểu ra vấn đề mà thôi.

Ba Hến thấy hay liền đồng ý luôn. Năm nay thế nào mà đông, có tận 200 hồ sơ tất cả nên ban tổ chức đành phải ra thêm một đề thi phụ gồm mười câu hỏi. Vì là cuộc chơi cho trẻ nhỏ nên kể cả các em có bí từ thì giám khảo cũng gợi ý đến khi nào tụi nhóc ra đáp án thì thôi.

Tất nhiên kết quả tuyển chọn sẽ dựa trên thời gian của từng bé rồi.

Có em trả lời trong mười phút, có em bảy, có em thông minh hơn thì sáu phút rưỡi, riêng Bi chỉ cần bốn phút hai mươi tám giây thôi, em làm mẹ Liên nở mày nở mặt lắm.

Đến lượt chị Hến, chẳng hiểu sao vào hai chục phút rồi mà vẫn chưa được ra. Anh Hậu lần này đưa con đi thi mục đích để khai thông tư tưởng cho chị Hà, tuy không quá kỳ vọng vào bé nhưng dẫu sao cũng là phụ huynh mà, tâm lý ngồi ngoài phòng chờ công nhận cứ căng thẳng kiểu gì không biết.

Ngó sang thấy vợ cũng bối rối chẳng kém mình, mẹ Bi bên cạnh bâng quơ cảm thán.

-“Kể ra mà Hến được chị nuôi dạy thì chắc chỉ tầm bảy tám phút là xong thôi.”

Mẹ Sò thấy chối chối nhưng còn mãi lo cho con gái cứng nên cũng chẳng thèm chấp. Chờ mãi đợi hoài cánh cửa ấy mới hé mở, Hến nhỏ lững thững đi ra mặt méo xệch luôn á.

-“Hến trượt rồi ý.”

Cái giọng buồn thiu thương ơ là thương, ba Hậu vội bồng em lên vỗ về, cô Liên xoa xoa đầu khuyên bảo.

-“Nào, Hến đã biết mình dốt nát tới mức nào chưa? Thôi nhé, từ giờ

con đừng lười nữa nhé, chịu khó đi học thêm với em Bi nha, đừng nghe lời kẻ xấu rồi mai sau nghèo kiết xác ra đó.”

Chị Hà nghe mà phát bực, chẳng hiểu chị Liên nghĩ gì mà có thể dùng hai từ “dốt nát” với một đứa trẻ nhỏ xíu? Nhiều khi bản năng làm mẹ nó lạ lắm, có thể chấp người ta mĩa mai mình nhưng một khi đã động tới con gái cưng là thấy gai gai khó chịu rồi.

Mẹ tiến lại gần thơm nhẹ lên trán Hến rồi ngọt giọng dỗ dành.

-“Hến ngoan ngoan, mẹ thương Hến lắm. Hến của mẹ giỏi nha, mẹ ở đây rồi không ai có quyền ép Hến đi học cả. Giả như có nghèo thì cũng có sao đâu, có nhiều ăn nhiều có ít ăn ít, mình nghèo nhưng mình không hèn, không đào mỏ ai là được nhỉ?”

Có người thấy nhột, tức tối bật lại.

-“Này Hà ơi em xìa xói cái gì thế? Chị nói em nghe chị thương Hến như con ruột nên mới lo lắng cho bé nhé, em đừng có lấy bụng tiểu nhân mà đo lòng quân tử. Mang tiếng là giáo viên mà không biết cách nuôi dạy con, có mười câu hỏi dễ như ăn kẹo cũng không trả lời được, Hến ở với em lâu nên mới bị đụt theo đó.”

Hến nghe cô nói mắt rơm rớm, dụi dụi vào cổ ba Hậu mếu ma mếu máo.

-“Đâu phải thế đâu...Hến trả lời được hết mà...nhưng tại Hến xinh đẹp với dễ thương quá ý...cái chú giám khảo bảo Hến xinh với thông minh thế này thì phải làm con dâu chú ấy, phải về ở nhà chú thì chú mới cho đỗ...nhưng mà Hến nhớ ba Hậu với mẹ Hà với em Sò chết đi được á...Hến nài nỉ xin chú ấy chọn bạn khác về làm con dâu nhưng chú ấy nhất định không đồng ý...chú bảo chú chỉ ưng Hến thôi...mà Hến không chịu...chú lại bảo không chịu thì giờ không còn

cách nào khác...phải đánh trượt Hến...đánh trượt vì cái tội không nghe lời ban giám khảo...thế là Hến bị trượt...”

Chương 57

Hến khóc nức cả lên, ba Hậu lau nước mắt cho em rồi thủ thi tình cảm.

-“Sao Hến ngốc thế? Hến cứ giả bộ đồng ý làm con dâu chú ấy đi có mất gì đâu, sang đó ở vài tuần thôi, nịnh chú chăm cho giải nhất rồi hết cuộc thi Hến lại về nhà.”

Em nghe ba xúi thì ngây cả người, nghĩ nghĩ ngại ngại thấy không ổn liền phụng phịu.

-“Nhưng mấy tuần lận đó, ba Hậu không nhớ Hến à?”

-“Không, ba không nhớ.”

-“Cơ mà...cơ mà...nhỡ chú ấy thương Hến quá rồi bắt ở lại mãi mãi thì sao...chú không cho Hến gặp ba nữa ý...ba không buồn à ba?”

Ba lắc đầu làm cục bông nhỏ tũn thân hết sức, ngúng nguẩy dỗi hờn nằng nặc giơ tay đòi sang mẹ bông. Nhưng ba đâu có để em thoát dễ thế, giữ chặt ơ là chặt, chị Hà nhìn chòng con vô tư chọc nhau giữa khán phòng bao nhiêu phụ huynh mà phát ngượng, nhưng cũng thấy chút gì đó ngọt ngào lắm.

Ngược lại tâm trạng chị Liên không tốt chút nào, bản tính hiếu thắng nên vẫn cố kiết hỏi.

-“Thế Hến trả lời mười câu hết bao lâu?”

-“Dạ, con không biết cô Liên ạ.”

Mẹ Sò tất nhiên tin lời con gái, đoán hoặc các cô các chú mãi trêu quá không thông báo cho bé, hoặc nàng ấy vì nghĩ mình trượt nên buồn rĩ rượi chẳng để tâm. Trong khi đó mẹ Bi lại thờ dài chán nản, trộm nghĩ mới nhỏ xíu đã nói dối trắng trợn như thế chẳng biết lớn lên còn điêu ngoa cỡ nào nữa?

Thường thường nếu ra toà người cha hay giành được quyền nuôi dưỡng đứa lớn, vậy thì rất có thể tương lai Hến sẽ ở với anh chị, lanruanhim. Nói thật lòng chị cũng không ghét bỏ gì Hến cả, chẳng qua ở đứa trẻ này có một vài điểm chưa được, đặc biệt là tính điệu đà quá mức, hay làm nũng và cái mồm cứ xoén xoét suốt ngày ấy.

Tuy nhiên suy cho cùng cũng là máu mủ ruột thịt của người ta, sau này chị sẽ giúp anh uốn nắn con bé dần dần.

Ba Hậu thì chẳng quan tâm nhiều mấy thứ linh tinh, con gái ba mà, ba cứng chẳng để đâu hết được ấy. Ôm nàng Hến trong lòng rồi lại thấy nhớ nàng Sò, vì ban giám khảo cũng chẳng công bố kết quả trong hôm nay nên anh Hậu không nán lại hội thi nữa mà gọi xe cho mẹ con Bi rồi chở Hến Hà về bên nội ăn cơm.

Ông Hải còn yếu mà vẫn cùng Khôi với Sò ra ngõ đón Hến, em hôm nay là tâm điểm của cả nhà nha. Ai cũng xúm lại hỏi chuyện thi cử làm bé kể lể tới mệt nhoài cả người luôn.

-“Thế là Hến chấp nhận trượt à?”

-“Vâng bác Vân ạ, trượt thôi ý, cô Liên bảo Hến dốt nha, nhưng mẹ Hà con bảo không phải, Hến thế là giỏi rồi, lỗi là do Hến dễ thương thôi, vì quá dễ thương nên mới trượt.”

Cái miệng chúm chím ngọt xơn xớt làm tim bác Đăng mềm nhũn luôn à, bắt chợt quay sang rủ rê vợ.

-“Vân này, hay tối nay Đăng sang rồi mình làm thêm đĩa nữa đi.”

-“Ôi dào sang cái gì mà sang, thời gian ấy chi bằng Đăng chạy vào rừng mơ mà bắt con tằm bỏ.”

Có người mĩa mai làm người kia bực bội ghê gớm. Giận gì mà giận kinh thế chứ nị, chục năm rồi mà vẫn chẳng nguôi ngoai?

-“Con gái ba Việt có khác, từ Lan Rùa tới Vân Điệu đều dai như đĩa.”

Rùa là biệt danh của dì Lan. Con bé đó khá dễ thương nhưng bị cái tính đã điệu lại còn chậm chạp lè mề. Bác Vân tuy không chậm nhưng điệu thì gấp năm gấp bảy em gái.

Điệu là điệu từ trong trứng nước cơ nhé, nhớ ngày mẫu giáo chẳng có cái chuyện quái gì mà nàng suốt ngày thừa với chả gửi, con thừa cô bạn Đăng cấu con, con thừa cô bạn Đăng vẽ bậy lên vở tập tô của con, con thừa cô bạn Đăng xé cái điều của con với bạn Tuấn, con thừa cô bạn Đăng thơm trộm lên má con.

Lần nào mẹ Cún thừa là y như rằng lần đó ba Cún phải đứng góc lớp.

Nhiều khi trông cái mặt kiêu kiêu vênh vênh phát ghét luôn ấy, chẳng biết lại xúi dại gì Hến Sò nữa, nhìn nghi nghi à.

Lâu lắm cả nhà mới có một bữa cơm vui vẻ tới như vậy, căn bản cũng tại ba Hải mới ra viện không lâu nên từ vợ tới các con đều rất cẩn thận trong khâu ăn nói, thiết nghĩ nếu mỗi người chịu nhịn nhau một chút thì cuộc sống có phải dễ thở hơn rất nhiều không?

Đại gia đình ngồi buồn dựa chém gió tới tám rưỡi tối mới giải tán. Về tới nhà ba Hậu đang định đưa hai cô nhóc đi tắm thì thấy mẹ Sò kéo vạt áo.

-“Mình này...Sò thì thoải mái nhưng Hến...Hến...em thấy...người ta bảo...”

Chuyện khó nói nên chị cứ ấp úng mãi, cũng may anh Hậu khá thông minh, nghe câu là hiểu ý liền à. Anh cười phá lên rồi thuận tay véo má vợ trêu.

-“Ôi dào, mình hâm, người ta là người ta mình là mình. Mỗi nhà có một cách nuôi dạy con cái chứ, có nhà khác nhà mình nhưng cũng đầy nhà giống chúng ta mà. Ngày xưa mẹ Mây vụng quá mà bọn anh bé chưa biết nên ba Hải vẫn tắm cho bốn chị em đấy thôi, với cả chả nhẽ mình không tin tưởng anh?”

-“Không phải...em...em...”

-“Tất nhiên anh cũng nghĩ cho con, nhưng Hến còn nhỏ xíu à chẳng sao đâu, từ năm sau mới cần tới mình.”

Vợ nghe chồng nói thì thở phào, nhiều khi cứ nghĩ đàn ông vô tâm nhưng hoá ra không phải, họ chỉ vô tâm với những thứ không ở trong tim họ thôi.

Điển hình như ba Hến đây này, các em được ba chăm bẵm từng li từng tý từ khi lọt lòng, từ việc vẽ lông mày bằng lá trầu tới tắm lá gì hoa gì, chẳng biết có công dụng không nhưng anh Hậu đều vô cùng cẩn thận tỉ mỉ.

Nhất là cái đợt nóng quá rôm sảy thì thôi rồi, hại ba đứng ngồi không

yên, mở miệng là nhắc vợ cho con ăn đồ mát mát thôi. Nói chung cái gì có qua thì cũng có lại, ba thế nên tụi nhỏ thân anh lắm, chơi bời đùa nghịch chán chê trong bồn tắm mới í ới gọi mẹ nhờ mang khăn bông cô bé Lộ Lem.

Con ba Hậu thế đó, được chiều quen rồi nên thỉnh thoảng cứ quên hết cái này tới cái kia à. Mẹ mắng yêu vài ba câu thôi chứ cũng cưng các em lắm, lại lật đật đem vào cho bọn nhóc.

-“Con cảm ơn mẹ Hà ạ, ba Hậu ơi ba gọi đầu cả cho mẹ Hà nữa đi.”

Chị Hà ngại nên vội vã xua xua bảo tý nữa mẹ tự gọi cũng được. Sò tiu ngịu nói thầm với chị gái rằng chán thế chứ nì, sợ cuối tuần không có lâu dài cho búp bê ở rồi ý, mẹ còn chưa hiểu gì thì Hến đã cất giọng mời chào.

-“Ơ được ba Hậu gọi cho sướng hơn nhiều ơ là nhiều á, ba Hậu vò tóc nha, mát xa nha, xong cho xà phòng vào tạo bao nhiêu bọt thơm lừng hết cả lên ý. Sao mẹ Hà lại không thích? Hay là mẹ Hà ghét ba Hậu ạ, ba Hậu là ba của Hến Sò mà sao mẹ lại ghét ba?”

Đứa lớn mồm năm miệng mời, đứa nhỏ cũng nũng nịu mè nheo. Hai chị em nhì nheo ầm ĩ làm ba nhức hết cả đầu, đành bảo vợ thôi mình ra đây anh gọi cho. Chị Hà ngượng ngượng nhưng cũng nghe lời chông cho xong chuyện.

Cái giường gọi đầu thần thánh của Hến Sò đây mà, nhớ đợt lâu rồi bọn nhóc xuống tiệm cắt tóc ở dưới tầng trệt với ba thấy hay hay liền khoanh tay ngoan ngoãn xin bác chủ cửa hàng cho tụi con mang về nhà. Bác bảo ừ thế cũng được nhưng phải để ba Hậu lại. Hến Sò nghe hoảng quá vội vã lắc đầu nguầy nguậy rồi lao vào ôm ba chặt thật chặt, chỉ sợ hở ra ba bị bác bắt thì chết.

Con với chả cái đáng yêu quá thể đáng, làm ba mát lòng mát ruột ghê gớm, tối về phấn khởi đặt luôn cái giường giống hệt tặng lũ trẻ. Phục vụ hai cục bông nhỏ bao nhiêu lần thuần thục thế mà gọi cho vợ lại cứ lóng nga lóng ngóng, phải chăng là do tóc chị quá dày?

Công nhận dày thật, đen mượt nữa chứ.

-“Ba ơi chỗ bên trái vẫn chưa ướt hết ba à...”

Sò bi cô nhắc nhở làm ba giật mình phụt cả vòi nước vào mặt mẹ. Chồng luống cuống xin lỗi, vợ bối rối ngượng ngùng, trong khi đó hai đứa nhỏ tựa cằm vào thành bồn tắm ngây ngốc nhìn ba mẹ rồi cười hề hề.

Xong xuôi ba đồng chí Hà Hến Sò ngồi xếp thành hàng ngang nha, đồng chí Hậu cầm máy sấy giải quyết lần lượt từ con đến mẹ. Chồng cẩn thận tỉ mỉ quá, hơi thổi nhẹ nhẹ đều đặn phả vào cổ khiến tim vợ đập loạn, thực sự đã rất lâu rồi họ không gần gũi, giờ đây chỉ một cái chạm nhẹ của người ta nơi bờ vai cũng đủ làm chị run rẩy.

Anh Hậu cũng chẳng khá khẩm hơn là mấy, từng thớ tóc mềm mại như tơ cùng cái mùi oải hương thân thuộc xộc thẳng vào sống mũi hại đầu óc mơ màng chũnh choáng đến lạ kỳ. Máy sấy đặt xuống rồi nhưng vẫn cứ thấy lưu luyến, tay anh luồn qua chia tóc chị làm ba rồi tết tết cho giống Hến Sò.

-“Mình...mình...làm gì vậy?”

Vợ ấp úng hỏi, chồng chưa kịp đáp tụi nhóc đã hồ hởi nhảy vào trả lời thay.

-“Ba Hậu tết đuôi sam đấy mẹ Hà ạ, tết vào là xinh như công chúa luôn.”

-“Công chúa Hến, công chúa Sò, công chúa Hà, ba công chúa nha.”

Chị Hà ngược lên nhìn con, chỗ to chỗ nhỏ rồi bù hết cả lên thế kia mà kêu đuôi sam à? Đúng là trẻ con, ba bảo xinh là cũng tưởng mình xinh thật. Các em chơi loanh quanh đợi ba mẹ xong thì kéo hai người vào phòng đòi kể chuyện cổ tích.

Lâu lâu được ngày nghỉ nên các bé làm nũng hư lắm, mãi chẳng chịu đi ngủ đâu, nghe hết chuyện này tới chuyện kia mà vẫn ríu rít om sòm cả lên à. Ba Hậu mãi vui nên quên mất tiết mục tâm sự đêm khuya với mẹ Bi, đành phải nhắn tin hẹn chị chiều mai hẹn hò bù.

Chương 58

Em Bi sang chỗ ba Bảo từ sáng sớm rồi nên lần này chỉ có hai anh chị với nhau thôi, vừa mới gặp người yêu anh Hậu đã nhắc nhở.

-“Liên này, anh biết em thương Hến nhưng đừng bao giờ dùng những từ kiểu như “dốt nát” trước mặt con bé một lần nữa hiểu chưa? Với cả em hơn Hà ba tuổi nên nhường nhịn cô ấy được tý nào thì nhường giúp anh với, đừng suốt ngày ba cái trò đàn bà cạnh khoé nhau anh nhúc đầu lắm.”

-“Ơ nó thái độ em trước mà, với cả thương con là không nên suốt ngày khen với nịnh rồi đưa con lên trời anh hiểu không? Phải cho nó biết nó đang ở đâu để còn tiến bộ, ngày xưa ba mẹ mình cũng đánh chửi suốt đấy có sao đâu.”

-“Anh biết thế nhưng con gái như khúc ruột của ba vậy đó, cái gì con sai thì nhẹ nhàng chỉ bảo thôi, bất kể ai nặng lời với bé anh cũng không thích.”

Chị Liên tuy không đồng tình với quan điểm của anh Hậu nhưng cố nhịn xuống để cho êm ấm. Hai người về Bách Khoa la cà hết quán này tới quán kia rồi lại tay nắm tay dạo bước quanh công viên Thống Nhất.

Hoa lá rụng rã, chim chóc líu lo ríu rít khiến chị có cảm giác như mình được trở lại tuổi mười tám. Khi xưa sánh đôi bên anh hãnh diện một thì giờ đây nở mày nở mặt gấp trăm gấp vạn, đàn ông thành đạt ở độ tuổi ba mươi mang nét hào hoa chững chạc, thực sự khó có thể chối từ được.

Yêu lại từ đầu, không phải ai cũng có cơ hội này.

Cảm xúc khi tựa đầu vào vai anh cùng thương thức những thức phim lãng mạn vẫn vẹn nguyên như thế. Bộ phim này là do chị chọn, được chuyển thể từ tiểu thuyết cùng tên trên wattpad của Vịt Xinh, nói về một người con gái vì trả nợ giúp gia đình đã phải bán mình cho đại gia, để rồi hàng ngày bị tra tấn đánh đập cực kỳ thảm hại.

Nữ chính diễn rất đạt, nhiều cảnh lột tả chân thực tới mức khán giả bên dưới lũ lượt sụt sịt theo. Ngay cả anh Hậu thường ngày mạnh mẽ như vậy mà cũng ứa nước mắt, chị biết chẳng phải người ta đau lòng vì nhân vật, mà sự thật là xót thương cho số phận của chị.

Mẹ Bi xúc động đến nghẹn ngào, bao nhiêu năm trôi qua, tình cảm anh Hậu dành cho chị vẫn nồng nàn như thuở ban đầu. Kể ra mẹ Hến Sò cũng rất tội nghiệp, số phận người đàn bà không được chồng yêu thương nó nghiệt ngã lắm.

Nhưng cuộc đời mà, gieo nhân nào thì gặt quả ấy thôi, lỗi là do em ấy quá cố chấp, còn trách ai được nữa?

Một buổi hẹn hò tuyệt vời, xem phim xong anh đưa chị đi ăn rồi lại chu đáo chở về, trước khi xuống xe chị ôm nhẹ người yêu rồi dịu dàng chào tạm biệt.

Ánh mắt anh nhìn chị say đắm lắm, có vẻ như ba Hến rất thất vọng vì không được mời lên nhà, chẳng phải là chị yêu anh ít hay chán chọe gì, chỉ là chị muốn mọi thứ diễn ra thật hoàn hảo, muốn dần dần khơi gợi từng cung bậc cảm xúc trong anh, muốn cùng nhau chơi trò đuổi bắt.

Giây phút anh bắt được chị, cũng là lúc anh thêm khát chị đến phát

điên.

Đàn ông vốn là vậy mà, cái gì càng khó nắm giữ sẽ càng kích thích. Mẹ Bi kêu sa quay người, vừa mới định bấm thang máy thì chuông điện thoại đã réo rất kêu.

-“Liên à, cảm ơn em vì mấy cái túi nhé, chị với cái Thẩm thích mê từ lâu rồi mà con Vân ken bon bún xin quá xin mãi không được.”

Có người phì cười, xin sao được mà xin? Túi hàng hiệu loại đó hiếm lắm chứ, đừng tưởng nhiều tiền là mua được, phải có thẻ hội viên nữa cơ.

Chị thì chẳng có thẻ cũng chẳng có tiền, chỉ có tài mua hàng fake chất lượng cao hối lộ bác Thơm cô Thẩm thôi.

-“Dạ, của ít lòng nhiều mong cô bác đừng chê.”

-“Ôi dào em vẫn phóng khoáng như xưa đó, giá kể em là em dâu chị thì tốt quá đi mất, hôm nào sang nhà chị ăn cơm đi.”

Chị chị em em buôn lê bán dưa cả tiếng đồng hồ bao nhiêu chuyện trên trời dưới đất thân ơi là thân, đề tài sôi nổi nhất chính là bôi bác hai cô con dâu vàng nhà ông Hải, nhất là cô mẹ Hến Sò.

Trong khi đó người bị chỉ trích vẫn đang ngồi chăm chú chấm bài. Hến Sò đêm qua với ngày hôm nay nô nhiều quá thành ra ngủ từ sớm rồi, ba tụi nhỏ đi chơi mà làm người ta tưởng đi đánh trận về vậy đó, thờ ngắn thờ dài, giày cũng chẳng thềm tháo cứ thế lê vào trong phòng ngủ, nói lòng được cái cà vạt xong thì cả người cũng như mất lực ngã nhoài xuống giường.

-“Hẹn hò vui vẻ chứ mình?”

Chị Hà mở lời hỏi thăm, thôi thì dù sao cũng là bạn cùng phòng. Anh Hậu mệt mỏi đáp.

-“Cũng tạm...à...lọ thuốc nhỏ mắt nhà mình còn không nhỉ?”

-“Còn mình ạ, mình sao thế?”

-“Dạo này anh già bố nó rồi, hôm nay đi xem phim trông cái màn hình lớn mà cứ bị chảy nước mắt mãi mới sợ chứ.”

Mẹ Sò bật cười, quay sang trêu ba Hến.

-“Chắc do xem phim cảm động quá đấy mình ạ.”

-“Mình hâm, hoa hết cả mắt có nhìn được cái quái gì đâu mà cảm với chả động?”

Chồng câu làm vợ hơi sốt sắng, không nhìn được buột miệng dặn dò.

-“Mai mình đặt lịch hẹn bác sĩ đi, sợ viêm nhiễm gì thì khổ.”

-“Không sao đâu, có khi tại anh dùng máy tính nhiều, công ty dạo này bận liên miên luôn. Mà mình có nhận được tin nhắn gì không?”

Bà xã khẽ gật đầu, thế rồi ông xã bà xã cùng nhìn nhau tủm tỉm cười. Làm cha mẹ nó là như thế đấy, mình xếp thứ nhất có khi cũng không vui bằng con cưng được lọt top 15 bé xuất sắc đâu.

Ban tổ chức chắc sợ phụ huynh so đo các cháu nên không công bố số phút cụ thể, chỉ nhắn tin trượt hay đỗ, những bé trượt thì động viên an ủi còn những bé đỗ thì cổ động tinh thần để 27 thi chung kết.

Cứ tưởng tuy Hến kém nhưng xinh nên các cô chú thích trêu, ai ngờ em lại làm ba Hậu mát mặt thế chứ nì.

Mẹ Bi nhận được tin nhắn sau anh vài phút, chẳng hiểu sao Bi cũng đổ mà lúc đó mặt chị cứ nghệt cả ra, ba Hến đoán chắc do chị mãi suy nghĩ chiến lược dạy Bi thế nào để vòng tới đạt kết quả cao nhất.

Tính cách anh Hậu và chị Liên khá tương đồng, cùng là người tham vọng nên cũng phần nào hiểu được đối phương. Chẳng bù cho vợ anh, tính trầm, bảo tới nơi rồi nhưng lúc nào cũng bình chân như vại vậy đấy.

Thôi kệ đi, cứ để lần này Bi toả sáng tự khắc bà xã sẽ lo lắng cho tương lai Hến nhỏ thôi, giờ anh nói nhiều cũng vô ích à.

Mẹ Sò thấy ba Hến trần trở rồi dụi dụi mắt mãi thì xót ruột lật đật đứng dậy ra tủ ngoài phòng khách tìm thuốc, khổ nỗi mang vào tới nơi thì anh lại gà gà ngủ mất, nhìn cái dáng co quắp đến là tội.

-“Mình à...mình...nằm thế này đau người đấy...mình...dậy thay áo quần cho thoải mái...mình...”

Ai đó nghe câu được câu mất, trong mơ màng lờ lờ biếng đáp.

-“Thôi anh ngại lắm, mình cời hộ anh với.”

Vợ hơi sững sờ, chồng cầu nhau một lúc thì bừng tỉnh, nhớ tới lời vừa nói tự dưng ngại ngại. Cũng tại trước kia quen thói được bà xã hầu hạ nên giờ nhiều khi mệt mỏi cứ quên bém mắt là đã ly thân rồi. Không khí ngưng ngập kỳ quái, có người vội vã bật dậy nhận lấy lọ thuốc nhỏ mắt từ tay vợ rồi lao thẳng vào nhà vệ sinh, có kẻ luống cuống chạy ra bàn tiếp tục công việc.

Chị chấm được thêm hai bài nữa thì điện thoại đổ chuông, bác Vân ở đầu dây bên kia tức tối thấy rõ.

-“Thím dở hơi à mà từ chối chú Thanh hết lần này tới lần khác như thế?”

-“Em...em...chưa sẵn sàng....”

-“Bây giờ còn chưa sẵn sàng thì đợi tới bao giờ cho sẵn sàng? Năm mươi chắc? Thím không thử thì làm sao biết được mình có rung động hay không? Mà cũng có gì to tát đâu, chỉ là thầy trò đi dùng bữa tối với nhau thôi mà, dù gì người ta cũng là thầy giáo cũ, một chữ cũng là thầy, nửa chữ cũng là thầy. Thử xem có con học trò nào kiêu sa đồng đánh như thím không?”

Bác Vân nói chung chẳng nghiêng về phe nào cả, kiểu thấy cá là tát vào ao thôi, chẳng cần biết con gầy con béo ra sao. Thím Hà về với chú Hậu cũng được mà thím ấy tìm được ý chung nhân bác càng mừng. Thế cho nên mẹ Cún cứ nửa thuyết phục nửa mô kích đến khi mẹ Sò phải chịu trận thì thôi.

-“Nhớ đấy nhé, mà thím cũng nên bảo chú Hậu một câu cho phải phép.”

-“Dạ, em biết rồi.”

Vợ vừa hay cúp máy thì chồng cũng ra ngoài, chị cẩn thận xếp sắp lại giấy thi của học sinh rồi trải chăn đệm xuống đất chuẩn bị đi ngủ, chuyện hơi tế nhị nên nằm trần trọc mãi tới khuya mới mở lời được.

-“Mình này...mai...chắc tối mai em đi chơi với thầy Thanh...mình...mình ổn chứ?”

Cứ ngỡ ông xã ngủ rồi, ai ngờ tầm nửa tiếng sau đột nhiên thấy anh bật đèn nhỏ, quay người ngó xuống chỗ vợ ấp úng hỏi.

-“Hai người...chính thức rồi à?”

-“Không đâu, chỉ là ăn tối thôi ạ.”

Chị Hà đáp rồi len lén nhìn chồng, sâu thẳm trong tim chị mong anh cản chị đừng đi, nhưng có lẽ đó là hi vọng quá xa vời, ba Hến trầm ngâm một lát rồi chậm rãi bảo.

-“Ừ, nhưng đừng về muộn quá bởi nhà gắn camera, ba biết thì không hay đâu. Chúc tụi em vui vẻ.”

Lòng vợ buồn man mác, lại một đêm dài thật dài. Có lẽ nếu là chị Liên câu trả lời sẽ khác chẳng? Liệu anh có ghen lồng ghen lộn lên không nhỉ?

Cớ sao bản thân chị cứ mãi cố chấp như vậy?

Ba Hải cũng khoẻ khoẻ rồi, việc thừa chuyện chỉ là sớm muộn thôi. Rồi cũng có ngày anh dọn ra với chị ấy.

Rồi cũng có ngày họ phải xa nhau.

Cũng đâu còn con nít nữa mà mãi cứ ngu muội tới vậy? Chị còn trẻ mà, vẫn có thể bắt đầu một cuộc sống mới hạnh phúc hơn. Còn ba Hào mẹ Hào, bác Vân dì Hợi cậu Hợi, cả Hến Sò cùng bao nhiêu người yêu thương chị nữa, chị chẳng muốn mọi người cứ phải lo lắng thương hại mình.

Mẹ Sò thờ dài, hôm sau chị vẫn đi chợ nấu cơm xong xuôi cho mấy ba con rồi sáu rưỡi mới vào buồng sửa soạn thay đồ. Hến Sò vừa

thấy mẹ bước ra đã tíu tíu bám lấy trầm trồ nũng nịu.

-“Uầy...uầy...uầy...mẹ Hà xinh thế.”

-“Ôi chao ôi mẹ Hà mặc váy đẹp như cô tiên vậy á, mẹ Hà đánh son nha, hai má hồng hồng nữa, mẹ Hà đi đâu đấy? Mẹ Hà cho tụi con đi theo với.”

Mẹ cũng muốn lắm mà nhìn thấy ba lắc đầu nên đành dụi dụi mắt.

-“Cái chỗ này họ không cho trẻ con vào, Hến Sò ngoan ở nhà với ba Hậu lát về mẹ mua gấu bông cho nha.”

Hai cục bông nhỏ mặt xị như cái bị, phụng phịu ôm mẹ dậm dậm.

-“Thế mẹ Hà đi nhanh nhanh nha, không là em Sò nhớ mẹ rồi em ý khóc đấy.”

-“Êu êu chị Hến cũng khóc mà.”

Mẹ nghe giọng các em ngọt xơn xớt tự dưng chỉ muốn ở nhà thôi à, thơm mỗi nàng một cái rồi lưu luyến bịn rịn mãi mới bước ra khỏi cửa được. Hến Sò ngó thấy mẹ vào thang máy rồi thì tiu ngiu hắt đi, ba Hậu phải nịnh rằng vào lấy đồ ra đây chơi dựng lều hai đứa mới tươi tỉnh trở lại.

Em Sò khuôn ít hơn nên xong trước, nhưng ba Hậu chẳng đón Sò gì cả, ba cứ đứng ở cửa sổ làm gì không biết? Bé lon ton chạy ra ôm chân ba, ba bồng nàng ấy lên, nhóc con nhìn ngang ngó dọc rồi đột nhiên hét ầm ỹ.

-“Á...mẹ Hà kia...mẹ Hà dưới kia kia...mẹ Hà ơi Sò nè...chị Hến ơi

mẹ Hà...bác Thanh mới mua xe ô tô đẹp nha...bác Thanh khoác áo cho mẹ Hà... bác Thanh sợ mẹ Hà lạnh á...”

Hến nghe giọng em gái í ới liền vút đồ ở đấy lao ra đu bám ba yêu. Sò nhỏ gọi mẹ toán loạn, chị Hến thì tinh ý hơn, bé lấm lét quan sát ba một hồi sau đó ân cần hỏi han.

-“Ba Hậu ơi sao mặt ba Hậu buồn rười rượi thế? Ba Hậu bị ai bắt nạt à?”

Chương 59

Chiều tà gió thổi đều hiu, phía dưới chiếc xe bốn bánh hoà vào dòng người tấp nập, phía trên hai cục bông nhỏ được ba bông lại phòng khách. Ba Hậu cực kỳ khoẻ nha, một mình ba kê hết đồng bàn ghế với tủ gọn lại đó, kê để còn có chỗ dựng lều cho Hến Sò ý.

Lều lần này to lắm luôn, các em sướng kinh khủng khiếp, lon ta lon ton vào phòng ngủ bê hết chuyển này tới chuyển kia, chạy nhiều tới nổi mặt hồng rục cả lên.

-“Ba Hậu ơi mang hộ Sò em búp bê công chúa bác Vân mới mua với ạ.”

-“Không, Sò thích thì Sò tự mang chứ. Nhiệm vụ của ba là mang chăn gối đệm thôi mà?”

Anh Hậu chọc con gái, nàng ấy bĩu môi nũng nịu.

-“Sò mới chân lắm á, ba Hậu giúp Sò đi mà.”

-“Cũng được, nhưng khi nào ba già như ông Hải bé Sò không được bỏ rơi ba đâu nha.”

Nhóc con mệt lắm rồi nên vâng vâng dạ dạ lấy lòng, ba đang định đứng lên thì bắt gặp công chúa lớn vừa kéo xềnh xệch giỏ đồ chơi vừa hỏn hển nói.

-“Không...không cần...chị mang cho Sò đây rồi...ba Hậu...ba Hậu...hết buồn chưa?”

Có người phì cười, véo má con gái chối dây đẩy, rằng ba vui lắm mà, có buồn chút xíu nào đâu? Đoạn mấy ba con cùng bắt tay vào công đoạn trang trí, tụi nhóc hơn hờ nói cười rôm rả luôn à.

Hến Sò được ba chiều ơ là chiều ý, ba chơi đồ hàng cùng các em rồi còn xới cơm mang vào lều dứt cho từng đĩa một. Ăn xong ba Hậu dắt đi đánh răng rửa mặt nha, rồi ba còn cho phép đêm nay ngủ ở trong lều nữa cơ.

Hai nàng sướng điên cả người, phấn khởi hò reo ầm ĩ. Sò nằm giữa ba và chị Hến, ba Hậu ngắm em lâu ơ là lâu á, xong ba trầm ngâm bảo.

-“Sò xinh thật đấy, xinh giống y hệt mẹ Hà.”

Cục bông nhỏ thích chí cười tít cả mắt, cục bông lớn nhồm dậy mè nheo.

-“Ớ Hến nữa, Hến cũng xinh giống mẹ Hà, mọi người đều bảo thế.”

Ba Hậu gật đầu tán thành làm Hến phồng mũi ghê gớm. Nàng gác chân lên người ba rồi tỉ tê tâm sự.

-“Mẹ Hà không những xinh mà còn thơm nữa nha, Hến thích ngửi mẹ Hà cực kỳ luôn.”

-“Sò cũng thế...rúc vào người mẹ Hà ấm ơ là ấm ý...ba Hậu thích rúc mẹ Hà không ba Hậu?”

Bé con vô tư hỏi han nhưng ba không đáp. Ba chỉ kể chuyện linh tinh ngày xưa của ba mẹ cho tụi nhỏ nghe thôi, cứ ngỡ không có gì thú vị ấy vậy mà lũ trẻ hóng hớt kinh lắm, ríu rít mãi mới ngủ.

Anh Hậu nằm một lát thì nghe thấy tiếng cạch cửa, lò dò bò ra khỏi lều, nhìn vợ rồi nhìn mấy cái bát còn để bên cạnh bỗng đứng hơi ngượng.

-“Anh...lúc nãy mãi chơi với con quá chưa kịp rửa...”

Chị Hà biết tính chồng sòng phẳng nên mới để tâm mấy chuyện đó, anh từng đề nghị giờ ly thân rồi việc nhà cũng nên chia đôi. Nhưng mái ấm này bao nhiêu năm vẫn do chị chăm sóc, đó cũng là niềm hạnh phúc nhỏ nhoi của chị nên chẳng muốn sẻ chia.

-“Mình đừng ngại, cứ để đấy em làm cho. Việc xó bếp em lo, bao giờ có thứ hồng hóc giả như nước nôi hay máy móc gì đó thì nhờ tới mình, vậy là công bằng rồi.”

Bà xã đặt túi xách với quà cho các bé xuống ghế rồi nhanh tay dọn dẹp bát đĩa xoong chảo. Xong xuôi quay ra vừa hay bắt gặp ánh mắt ông xã, chẳng biết anh đứng đó từ bao giờ nữa?

Không hiểu có chuyện gì mà ba Hến thất thần đến vậy?

-“Mình à...mình...mình sao thế?”

Vợ nhỏ nhẹ gọi, chồng giật mình gãi đầu gãi tai ấp úng đáp.

-“Không...không có gì...đêm nay anh ngủ ngoài lều với các con nên mình không phải trải đệm xuống đất nữa.”

-“Dạ.”

-“À...bộ đó được đấy...váy ren tôn dáng...lộ vai mảnh khảnh nhìn rất đằm thắm. Mình đẹp lắm.”

Anh Hậu khen có chút xíu thôi mà hai má chị Hà đã nóng bừng bừng lên rồi. Cả bữa tối dưới ánh nến lãng mạn là thế mà chẳng làm chị rung động bằng mấy lời nói của chồng. Đêm khuya rồi nghĩ tới vẫn thấy thốn thức à, trần trọc thao thức mãi thấy khó vào giấc nên mẹ Sò quyết định dậy pha cốc sữa ấm để uống.

Chị hay có thói quen lần lần mò mò tới lúc ra bên ngoài mới bật điện, căn bản sợ đánh thức ông xã cộng thêm sống ở đây nhiều năm rồi, quen thuộc từng ngõ ngách mà, chưa từng bị vấp ngã bao giờ cả.

Khổ nỗi thói đời đôi lúc chẳng như mình tính toán, chị vừa bước vài bước đã bị va đập vào vật thể lạ, cũng may có vật thể đó đỡ lại không thì trượt chân vỡ mặt là cái chắc.

-“Mình đi đâu đấy?”/ -“Mình đi đâu đấy?”

Ba Hến mẹ Sò đồng thanh hỏi nhau, người bảo vào lấy tài liệu kê nói ra uống sữa. Anh sợ chị ngã nên dắt bà xã theo mình rồi lần tới chỗ công tắc, chiếc đèn tròn toả ánh sáng nhàn nhạt, hai vợ chồng lăm lét nhìn nhau, chẳng hiểu sao mặt ai cũng đỏ.

-“Mình nằm giường lớn có dễ chịu hơn không?”

Anh Hậu mở lời trước, chị Hà thành thật đáp.

-“Không mình à, mấy ba con ở lều đẹp với nhau tình cảm nhỉ?”

-“Ừ, mình thích thì ra nằm cùng cho vui.”

Thế nào mà mẹ Sò lại gật đầu đồng ý, chị pha sữa cho cả anh nữa, uống xong rồi chị chui vào ôm Hến Sò còn anh thì nằm phía kia đọc tài liệu, một lát mới quay sang hỏi vợ.

-“Hẹn hò thế nào hả mình? Vui không? Người ta tốt với mình chứ?”

-“Dạ, thầy tốt với em từ xưa mà mình.”

Thầy Thanh thuộc kiểu đàn ông khá lịch thiệp, biết chị còn chưa sẵn sàng nên hai thầy trò hôm nay toàn trò chuyện trường lớp giáo dục linh tinh. Ý chị lúc trả lời cũng chỉ đơn giản là tình cảm thầy trò thân thiết lâu rồi nhưng anh Hậu lại nghe ra nghĩa hoàn toàn khác.

-“VẬY thì tốt quá còn gì, thầy Thanh kể ra cũng chung tình, chúc mừng mình.”

Chồng chúc mà sao chị chẳng nghe ra ý tứ chân thành gì cả, giọng điệu cứ là lạ ấy, vợ thờ dài tâm tình.

-“Mình với em đến nay có với nhau hai mụn con rồi nhưng mình vẫn chưa hề hiểu em.”

Anh Hậu chậm rãi đáp anh cũng thấy vậy đó, tại mình sống chèn chu tạo vỏ bọc quá dày khiến người khác khó tiếp cận. Chị Hà cười khổ, thực sự là vỏ bọc quá dày hay do anh chưa từng để tâm?

-“Mình với chị Liên ổn chứ?”

-“Tốt nhưng có một vài chuyện hơi bực bội. Ví dụ như đi mua sắm nhiều lúc cô ấy quát nhân viên xối xả khiến anh ngại không biết chui vào đâu cả.”

-“Thực ra nhìn cửa hàng sang trọng thế nhưng lương của mấy em đó không cao lắm đâu, chỉ tầm 15-20k một giờ thôi à, bị mắng kể cũng tội.”

-“Ừ anh cũng nghĩ vậy đó. Mà khổ góp ý bao nhiêu lần cũng không sửa được.”

Ca này khó mẹ Sò cũng chẳng biết khuyên ra sao cả, nhưng chị vẫn chăm chú nghe anh trút nỗi muộn phiền, thi thoảng động viên chồng cố lên, lúc lại thì thầm rằng đàn bà thích ngọt anh gắng kiềm bớt tính nóng đi một chút.

-“Anh nóng tính lắm à? Anh thấy anh bình thường mà sao ai cũng kêu nhi?”

Con người mà, thường khó nhận ra khuyết điểm của mình lắm. Nhưng chị là giáo viên nên nói chuyện rất khéo léo.

-“Tuy có hơi nóng tính nhưng xét về tổng thể là người đàn ông giỏi giang, có trách nhiệm, nói chung em chấm được 9/10 đấy. Hi vọng mai sau Hến Sò lấy được người như ba Hậu...chỉ là...”

Chỉ là người ấy cũng yêu Hến Sò thì tuyệt.

Anh Hậu lòng như có dòng suối mát chảy qua, bồi hồi hỏi vợ.

-“Chỉ là làm sao cơ?”

Bà xã ngại ngùng vội vàng nói tránh.

-“Chỉ là đẹp trai phong độ quá, chỉ sợ phải cạnh tranh nhiều.”

Ông xã tưởng như được rót mật vào tai vậy ấy, miệng bảo mình làm gì mà nói quá thế nhưng tim gan cứ đập loạn xạ à, định đọc tài liệu một chút nhưng thấy số má loạn xạ chán phèo, liền quăng luôn giấy tờ một góc, kéo chăn rồi quay hẳn sang vừa nghịch tóc Hến Sò vừa khen lại vợ.

-“Mình cũng thế mà, ngoài hơi cứng nhắc với trên giường còn thiếu nhiệt tình ra thì là một người phụ nữ chịu thương chịu khó, công dung ngôn hạnh đủ cả, anh mà chấm là anh cho mình 7/10 điểm đấy.”

-“Thế nếu mình chấm chị Liên thì sao?”

-“Chấm theo quan điểm đàn ông nói chung hay theo quan điểm của anh?”

Theo quan điểm của anh chắc 10/10 rồi nên chị Hà bảo theo quan điểm đàn ông nói chung đi, anh Hậu ngẫm nghĩ suy xét rồi cho 5/10, căn bản cái tính nóng với vụng nên điểm số bị giảm đáng kể.

-“Công nhận thầy Thanh sau này được ở với mình là có phúc lớn đấy.”

-“Chị Liên cũng thế mà mình.”

Hai đồng chí Hậu Hà buồn hết chuyện người yêu lại sang chuyện con cái ba mẹ ông bà đôi bên, căn bản giờ bạn bè rồi chị Hà bớt cái kiểu chồng nói một thì không dám cãi hai, thỉnh thoảng cho ý kiến hay hay nên nhiều vấn đề càng bàn luận càng sôi nổi.

Ông buồn đưa bà bán chuối tí ma tí mít mãi tới gần ba giờ sáng mới ngủ.

Chương 60

Hôm trước rôm rả vui vẻ là thế, vậy mà sáng hôm sau thức giấc có hai người cùng sốc như nhau, một người nằm gọn gàng trong lòng ngực người kia, một người tay siết chân gác ôm chặt thật chặt.

Các nàng ngủ sớm dậy sớm, chui ra một góc chơi đồ hàng từ bao giờ không biết? Ba Hậu mẹ Hà ngưng chín cả mặt, còn chưa kịp nói gì thì Sò nhỏ đã nũng nịu báo cáo.

-“Ba ơi lúc nãy cô Liên gọi điện thoại đấy, chị Hến nghe máy.”

-“VẬY HẢ? Cô bảo sao con?”

Ba Hậu vừa ngáp ngủ vừa hỏi, Hến ngoan ngoãn đáp.

-“Cô bảo cho cô gặp ba, Hến với Sò lay ba nhưng ba cứ rúc vào người mẹ Hà mãi không chịu nghe nên Hến bảo cô như thế, Hến còn bảo người mẹ Hà thơm với ấm áp lắm nên ba Hậu chắc chưa dậy được ngay đâu, mấy tiếng nữa cô gọi lại cho ba con nha. Cô bảo không cần nữa, bảo Hến nhắn với ba đừng bao giờ gọi cho cô nữa.”

Vợ chồng nghe con gái líu lo trình bày mà méo cả mặt. Hến ơi là Hến, sắp tốt nghiệp lớp mẫu giáo bốn tuổi rồi chứ còn ít ỏi gì đâu mà sao ngây thơ thế hả con ơi?

Cục bông lớn hại ba bị người yêu giận lên giận xuống, mãi tới hôm 27 các bé đi thi chị mới chịu liếc anh một cái. Khổ nỗi chẳng có cơ hội nói chuyện vì ba Hải cũng tới cổ vũ cho cháu gái cưng.

Hến thấy cô Liên dặn Bi nhất định phải giành giải nhất thì bản khoăn chạy ra chỗ mẹ Hà hỏi xem Hến có phải thế không? Chị Hà ngày xưa đi học cũng hay đặt mục tiêu để bản thân phấn đấu nhưng giờ làm mẹ rồi lại khác, tất nhiên con đạt thành tích cao ai chả mát mặt mát mày, cơ mà thi cử còn phụ thuộc nhiều yếu tố, trong đó may mắn chiếm một phần nhất định.

Thế nên mẹ chẳng muốn gấy áp lực cho nàng ấy, chỉ bẹo yêu một cái dặn dò Hến nỗ lực hết sức mình là mẹ vui rồi. Em gật đầu lia lịa, đoạn tíu tíu nháy chân sáo đi loanh quanh, cái mồm liến thoắng hỏi chuyện hết người này tới người kia.

Bi nhìn thấy ngưỡng mộ vô cùng luôn, ông bà cùng cô bác chú dì đều tới xem chị thi nha, còn có một cụ già râu tóc bạc phơ nữa, là cụ ngoại của chị Hến đó, bao nhiêu cổ động viên luôn á.

Chẳng bù cho Bi, chỉ có mỗi mình mẹ Liên thôi.

Cậu bé buồn buồn cố ngó xung quanh xem sao, ngó qua ngó lại một lát tự dung mắt sáng ngời ngời à.

Hàng ghế cuối cùng...ba Bảo.

Đúng là ba Bảo rồi.

Nhưng ba suýt suýt nên Bi không dám chạy xuống chỗ ba, mặt buồn thiu đi vào hậu trường à. Anh Bảo nhìn con trai xót xót nhưng sợ giáp mặt vợ cũ chị lại lảm chuyện ầm ĩ làm bé mất tập trung nên đành lặng lẽ ngồi cuối quan sát.

Mẹ Bi ngồi ghế hàng đầu tiên chỉ sau ban giám khảo, đại gia đình nội ngoại nhà Hến Sò chiếm cả hàng thứ mười bảy, anh Hậu ngồi ngoài cùng nói chuyện với ông ngoại vợ, ông cao tuổi rồi mà vẫn còn minh

mẫn lắm.

Ông quý Hà nhất nên tất nhiên tình cảm mau chóng được lây lan sang cho cháu rể, còn rủ từ tuần sau chiều chiều sang ông truyền cho một ít bài bấm huyết dùng khi cấp bách.

Nói qua nói lại ba Hến phải thừa nhận rằng số chị Hà rất may mắn, được sinh ra trong gia đình không những có học thức lại còn rất khá giả. Sướng là sướng từ thuở lọt lòng, chẳng bù cho chị Liên, tới hạnh phúc cả đời của chị cũng vì ba mẹ mà phải đánh đổi.

Giờ một thân một mình nuôi con ngoài Bắc nữa chứ. Dù sao đau khổ ngày hôm nay của chị một phần cũng là do anh đóng góp, ngẫm thấy thương thương, có người tự trách mình đợt vừa rồi chiến tranh lạnh lòng dạ hẹp hòi không nhường mẹ Bi một chút để người ta buồn tủi lo nghĩ nhiều trông xanh xao quá.

Anh rút điện thoại soạn vài dòng ngọt ngào dỗ dành người yêu rồi qua chỗ vợ ngồi để cho Hến Sò chơi với cụ. Các nàng quý cụ ngoại lắm, lần nào gặp cũng thi nhau vuốt râu cụ tới tấp, râu dài ơ là dài ý.

Mãi tới lúc chị Hến lên sân khấu thì cụ bế em Sò trong lòng. Vòng đầu tiên thi xem bé nào tính nhanh. Ban giám khảo cho các phép toán đơn giản, các con phải chạy tới gốc cây đối diện hái bông hoa in số kết quả đem về dán vào bảng của mình.

Bi hoàn thành đầu tiên, các bé khác cũng lần lượt kết thúc bài thi, chỉ có mỗi Hến còn loay hoay con cuối mãi chưa xong, chẳng hiểu hai quả bơ cộng ba quả xoài thì ra cái gì nữa?

Em Bi tốt bụng hái bông hoa ghi số năm đưa cho chị Hến, mẹ Liên ở dưới tức tím cả mặt, cái thằng quý này, thi với cử mà đi nhắc bài người ta thế hả? Cũng may Hến ngốc nghếch lắc đầu không nhận rồi

lại tiếp tục đăm chiêu.

Mẹ làm giáo viên dạy toán mà con dốt thật đấy, hai cộng ba cũng không biết bằng mấy có chết không cơ chứ?

Chị MC nhắc còn hai phút nữa thôi làm Hến cuống cả lên. Giá kể đó là hai quả bơ cộng ba quả bơ thì sẽ ra năm quả bơ đấy, nhưng mà bơ cộng xoài thì thực sự ôi chao ôi, chịu luôn á.

Khó kinh khủng khiếp à.

Chuông kêu rồi nhưng Hến nhỏ vẫn chưa nghĩ ra, đành phải để trống, giám khảo lượn qua lượn lại thấy con dâu tương lai mặt xị như cái bị liền trêu chọc.

-“Sao thế? Lười học hay sao mà không làm được bài?”

Hến bị quát giạt cả mình, mếu máo rơm rớm.

-“Đâu phải thế đâu, con toán này ba Hậu mẹ Hà với các cô giáo ở trường mầm non chưa dạy Hến ý.”

Cái giọng ấm ức thương dễ sợ, ba chồng bế phốc con dâu lên đưa vào phòng trong ăn kem cùng các bạn, đoạn thủ tha thủ thỉ.

-“Đó, Hến thấy chưa? Chi bằng về ở nhà ba, làm con dâu ba, hàng ngày chơi với anh Ốc vui ơi là vui ấy, rồi ba dạy Hến giỏi thật giỏi nha.”

Nịnh thế rồi mà con bé này vẫn cứng đầu ghê gớm. Hội thi tạm nghỉ giữa giờ cho mấy bé ăn uống vui chơi đồng thời phụ huynh bên dưới cũng có cơ hội làm quen. Mẹ Bi tâm trạng phấn khởi lắm, Bi làm xong đầu lại còn đúng hết thế kia kiểu gì vòng này cũng về nhất rồi.

Ba Hến mẹ Sò ngồi xa quá với cả lúc gái yêu đứng thi lại được xếp ở chỗ góc trái nên phía anh chị không nhìn rõ bài của con, nhưng loáng thoáng nghe nàng ấy với chú giám khảo trò chuyện thì cũng đoán được chắc bé bỏ ý nào đó rồi.

Giải lao nên mọi người bắt đầu tám chuyện, anh Hậu nghe giọng dì Hợ to nhất, khổ nỗi hội trường ồn quá nên câu được câu mất, đành quay sang hỏi lại vợ cho chắc.

-“Ban nãy hình như dì bảo bên nhà mình ngày xưa cũng có người được thủ khoa Sư Phạm, 28.5 điểm phải không? Chắc cậu Hợ à?”

Chương 61

Vợ dượng đáp vâng đúng rồi ạ làm chồng thờ phào nhẹ nhõm. Điểm đó chỉ có thể của ba chị em nhà Hà, dì Hợi tất nhiên không tự đi khoe khoang về mình rồi nên còn lại cậu Hợi và chị Hà.

Cũng may mà là của cậu Hợi.

Nếu không thì chắc anh Hậu chẳng biết giấu mặt vào đâu cho bớt nhục nữa. Hai vợ chồng trao đổi linh tinh vài thứ thì Hến nhỏ từ cánh gà chạy ra tíu tít hỏi mẹ.

-“Mẹ Hà ơi mẹ Hà một quả chuối cộng ba quả chuối có phải bằng bốn quả chuối không ạ? Còn nữa hai quả đào cộng hai quả đào cũng bằng bốn quả đào nhỉ mẹ Hà nhỉ?”

-“Ừ phải rồi, đề thi của Hến đó à?”

-“Dạ vâng ạ.”

-“Sao Hến lại biết cộng hay thế?”

Sở dĩ chị hỏi như vậy bởi tối chủ nhật tuần trước ngồi chơi que tính mới dạy con cộng trong phạm vi 3 thôi, việc bé tính được cả trong phạm vi 5 khiến mẹ hơi bất ngờ.

Nàng ấy cười hí hửng rồi chen vào giữa thủ thi bí quyết với cả ba lẫn mẹ.

-“Hến đâu có biết cộng đâu, Hến đếm đấy mẹ Hà ạ. Lúc nãy trước

khi vào thi anh Khôi dặn thế, để ợt đi á, như cái hình thứ bảy nha, Hến đếm hàng đấy vẽ một quả đào, hai quả đào, ba quả đào, bốn quả đào, thế là Hến đi tìm bông hoa có ghi số 4 dán vào. Nhưng Hến bỏ mất ý cuối rồi mẹ Hà ạ, tất cả các bạn đều làm được chỉ mình Hến là gốc ghếch, mẹ Hà có buồn không ạ?”

-“Không, chẳng sao cả, mẹ Hà tự hào về Hến lắm.”

Hến được mẹ khen sướng hết cả người, tí tởn chạy ra chỗ bác Vân bác Đăng chơi. Em đi rồi ba Hậu mới nhẹ nhàng nhắc vợ.

-“Mình đừng có con hát mẹ khen hay như vậy, làm bé ảo tưởng sức mạnh.”

Sự thực thì kết quả của Hến kém hơn tất cả các bạn mà, nếu chị nghe lời anh cho con đi học trước như nhà người ta thì có phải hôm nay hoàn thiện được hết rồi không?

-“Nếu bé chưa cố gắng hay lười biếng nhất định em sẽ uốn nắn, nhưng đằng này...vấn đề hơi khó nói nhỉ...mình đã từng nghe câu *‘Ai cũng là thiên tài. Nhưng nếu bạn đánh giá một con cá dựa theo khả năng leo cây của nó, nó sẽ sống suốt cuộc đời tin rằng nó ngu ngốc’* của Albert Einstein chưa?”

-“Đã từng nghe, nhưng ý mình là sao?”

Anh Hậu thắc mắc, chị Hà từ tốn trình bày quan điểm của mình.

-“Ý em là mình nên đánh giá con qua sự nỗ lực của bé hơn là thành tích. Em không phủ nhận kết quả cũng thể hiện một phần nào đó nhưng mà mỗi bé có năng khiếu sở trường khác nhau, nếu đem so sánh thì quá khập khiễng, ví dụ như cá chẳng thể nào trèo cây được đó.”

Công nhận mẹ Sò có khả năng thuyết phục người khác, ba Hến nghe mà êm tai thế chứ nì. Tuy nhiên đàn ông mà, rất ghét phải thừa nhận vợ đúng mình sai.

-“Ừ nhưng cho con đi học trước vẫn hơn chứ, tới lớp sẽ giỏi hơn các bạn.”

-“Giỏi hơn để làm gì hả mình? Mới có bốn tuổi phải vác cái cặp sách nặng trĩu trên vai rồi học thêm chỗ này chỗ kia liệu có cần thiết không ạ? Em thì em thấy bước đầu dạy nhân cách và để bé thoải mái phát triển thể chất vẫn là tốt nhất. Mình có muốn con gái học nhiều tới còi cọc cả ra, cứ cái đà ấy mai sau vòng một lép kẹp vòng ba chẳng có tí mỡ nào không?”

-“Mình làm gì mà nói quá thế, đây người vừa học cao mà mông ngực vẫn nở nang mà. Với cả các bé cũng đã tới tuổi dậy thì đâu mà mình lo?”

Miệng bảo thế thôi chứ anh Hậu cũng phải thừa nhận rằng muốn có thể hình cân đối ngoài chế độ ăn uống thì việc luyện tập và thường xuyên chơi thể thao là rất quan trọng.

-“Hồi lấy em mình còn nhom, mấy năm nay mới có sáu múi à.”

-“Ấy chết, thế mà anh nhớ sau đêm tân hôn có người khen body anh đẹp, hoá ra là bốc phét.”

Ba Hến nói kháy, mẹ Sò mặt ửng hồng vội vàng giải thích.

-“Đâu có, ngày đấy cũng đẹp mà, nhưng giờ quyến rũ hơn gấp vạn lần.”

Chồng đỡ ửng cả tai, kể ra dạo này anh với bà xã cũng hâm lắm, cứ rảnh rỗi là ngồi buồn dưa lê, chuyện nọ xọ chuyện kia chẳng bao giờ hết chủ đề. Không vì phía bên trên ban tổ chức chuẩn bị công bố kết quả vòng một chắc đôi bên còn chém gió thêm chút nữa ý chứ.

Điểm của các bé rất khá, hầu hết dao động từ 6-8, có hai bé được 9 là Bi và bé Hồng Ngọc, riêng chị Hến đạt 9.5/10 làm ba mẹ chị há hốc cả ra. Nhưng có lẽ người sốc nhất phải là cô Liên, ùng ùng nổi giận đứng dậy thắc mắc.

Ông Hải nghe giọng nói quen quen mà xa quá với lại già rồi mắt kém nên mãi không nhớ ra ai cả.

Trưởng ban giám khảo Lê Ngọc Khang chậm rãi bảo chị ngồi xuống rồi chiếu câu hỏi cuối cùng và các đáp án của thí sinh lên màn hình lớn.

Đó là hình vẽ hai quả bơ, dấu cộng ở giữa, tiếp đến là vẽ ba quả xoài.

Phần bảng đáp án có chỗ trống cho thí sinh dán hoa và một quả bơ bên cạnh.

-“Vâng, hầu hết các em đều bị những câu hỏi trước đánh lừa nên chủ quan chỉ lấy hai cộng ba rồi vội vàng tìm bông hoa có số năm để dán vào trước quả bơ. Như vậy chẳng phải là hai bơ ba xoài thành năm bơ sao? Có thành được không ạ?”

Phía dưới bắt đầu xôn xao, phía trên chú Khang tiếp tục trình bày.

-“Đáp án của ban tổ chức là hai quả bơ cộng ba quả xoài thì kết quả đồng trái cây đó vẫn chỉ có hai quả bơ mà thôi. Vâng mấy câu trên là đồ thật, câu này là đồ mẹo ạ. Tuy em Hến không trả lời được nhưng

là thí sinh duy nhất để ý tới sự khác biệt, vì vậy ban giám khảo chúng tôi quyết định cho bé thêm 0.5 điểm thưởng. Đề nghị quý vị cho Hến một tràng pháo tay.”

Các bậc phụ huynh giờ mới hiểu vấn đề, ngoài một số người có chút ganh tỵ thì còn lại đều tán thưởng rầm rầm. Phụ huynh em Hến nở hết cả mày cả mặt, mẹ Hà nhìn con gái mà ruột mát rười rượi, ba Hậu thì cười không khép được miệng.

Sang vòng thứ hai thi khả năng kể chuyện của các bé. Đề bài em hãy kể lại cảnh sum họp của gia đình em tối hôm qua. Hầu hết các con có chuẩn bị trước nên em nào em nấy đều trình bày khá tốt, từ ánh đèn sáng ra sao, bình hoa mẹ cắm trên bàn tươi rói rói thế nào tới những tràng cười náo nhiệt hạnh phúc của đại gia đình.

Chỉ khổ thân mỗi bạn Hến.

Mặt méo xệch luôn ý à, bị khớp mắt gần một phút, đến khi chị MC bảo Hến đừng run nha, tối qua nhà Hến như nào thì kể lại như thế thôi bé mới lấy lại tinh thần cầm mic chậm rãi trả bài.

-“Dạ, con kính chào ban giám khảo và toàn thể mọi người đang theo dõi hội thi ạ. Con chào mẹ Hà con chào ba Hậu, chào em Sò, Hến chào nhà ông nội, nhà ông ngoại. Sau đây con xin được kể ạ...ơ nhưng chị ơi Hến không nhớ hôm qua mấy giờ trời tối nữa...sáu giờ hay bảy giờ ạ?”

-“Hến kể từ bảy giờ đi nha.”

-“Vâng ạ, bảy giờ hôm qua mẹ Hà rửa hoa quả rồi đem lên bàn thờ thắp hương các cụ, mẹ con khấn các cụ phù hộ độ trì cho cả gia đình mạnh khỏe. Ba Hậu đứng dưới bảo rằng mình cứ thì thầm như thế anh sợ các cụ không nghe thấy đâu, gào to lên. Mẹ Hà lúc đó không

đáp nhưng lúc lễ xong mẹ bảo là kệ em, em thành tâm là được. Xong rồi ba Hậu trêu làm mẹ Hà ngã thương ơ là thương á, tội con định cắt xoẹt ba Hậu nhưng mẹ Hà bảo không được hư, ba không cố ý. Mẹ bị đau chân nên ba bồng mẹ đặt lên ghế sofa. Hến Sò lấy dầu cho ba Hậu xoa, tội con cũng định xoa nhưng ba bảo đưa ba làm không nhớ dầu vào mắt lại cay.”

Ừầy, mệt quá à, Hến thở hổn hển rồi nha, vậy mà ban giám khảo bên dưới yêu cầu phải kể hết, kể thật chi tiết cho tới lúc đi ngủ ý.

-“Xong rồi thì ăn cơm ạ, ăn với rau muống luộc dầm sấu, vịt khìa nước dừa, dưa chuột chua ngọt với mắm tép chưng thịt bác Vân cho. Ăn xong ba Hậu mẹ Hà tranh nhau rửa bát, kết quả là ba Hậu thắng ạ.”

-“Sao Hến hư thế? Lớn như vậy rồi mà để ba mẹ già rửa bát à?”

Tội nghiệp Hến nhỏ, suốt ngày bị ba chồng tương lai troll thôi, nhóc con vội vàng giải thích.

-“Chú Khang ơ Hến chưa biết rửa bát mà, nhưng Hến Sò cũng giúp ba úp bát nha. Xong rồi tội con xin vào giường ba mẹ xem phim vì cái tivi trong đó to hơn. Ba Hậu đồng ý nhưng xong em Sò ngủ gật mắt ấy, cả mẹ Hà cũng vậy.”

-“Thế là chỉ còn Hến và ba Hậu xem phim thôi à?”

-“Không, có mỗi mình Hến á, ba Hậu chẳng chịu xem chung gì cả. Ba Hậu nằm nghịch tóc mẹ Hà với tội con à, xong ba còn tranh cầm tay mẹ Hà với em Sò ý, nhưng Sò ngủ say tít mít nên không biết. Ba Hậu thơm thơm tay mẹ Hà rồi áp lên mặt ba, ba nhìn mẹ suốt thôi, xong ba thì thềm...”

Phía trên con gái hồn nhiên như cô tiên, phía dưới ba ra hiệu tới tấp mãi mới thu hút được sự chú ý của nàng ấy. Hến nhìn thấy ba Hậu lắc đầu thì ngập ngừng không dám kể tiếp.

-“Hến...Hến quên rồi các cô chú ạ...”

-“Ở chỗ Hến đứng có cài thiết bị phát hiện nói dối đấy, Hến mà nói dối lập tức chú cho trượt luôn.”

Nhóc con bị dọa sợ run cả người, nhưng suy đi tính lại trượt cũng còn hơn là không được ba Hậu yêu nữa á, rốt cuộc đành lí nhí kết luận.

-“Hến quên thật rồi ạ, xem phim xong Hến ôm mẹ Hà với em Sò đi ngủ, ba cũng tắt đèn rồi ôm tụi con. Con xin kết thúc bài thi của mình ở đây ạ.”

Bé con đáng yêu quá, cả hội trường vỗ tay nồng nhiệt. Riêng chỉ có chị Liên là đăm chiêu lắm, công nhận mẹ Sò thâm thật, lợi dụng cả đứa con gái bốn tuổi để công kích đối phương.

Thế gian này thử hỏi còn ai ác độc hơn?

Quen ba Hến ngần ấy năm chả nhẽ chị lại không hiểu anh? Cuồng nhiệt nóng bỏng nghe còn hợp lý chứ mấy hành động sến sẩm kiểu như si mê ngây ngốc ngấm người yêu xin thừa rằng không bao giờ có đâu ạ.

Lẽ nào cuộc điện thoại hôm ấy cũng là nó xúi cái Hến chọc tức chị? Vậy mà lại trúng kế, mẹ Bi càng nghĩ càng thấy mình ngu, càng ngẫm càng tức lòng lộn.

Trong khi đó ở hàng ghế thứ mười bảy hai đồng chí Hậu Hà nhìn

nhau thấy ngỡ ngàng ngỡ ngàng khó tả, tầm chục phút sau sau anh Hậu mới e hèm giải thích.

-“Hեն mơ ngủ nói linh tinh đấy...mình...mình đừng tưởng thật.”

Dẫu cho anh không dặn thì chị cũng chẳng dám tin, chồng thấy vợ gật đầu thì yên tâm bàn tiếp.

-“Anh định sau khi Hեն thi xong thì mời cả hai bên nội ngoại đi ăn liên hoan bữa lớn, mình thấy sao?”

-“Dạ, tùy mình ạ, nhưng vừa giải lao ba Hào chạy ra ngoài rồi.”

Anh Hậu cười bảo không có gì, giờ anh ra tìm ba thừa chuyện. Cuộc đời thật lắm sự khó lường, nào đâu ngờ ngoài cậu Hợp ra ba còn có một đứa con trai khác.

Hai người đứng phía cuối hội trường, vui vẻ rôm rả vô cùng.

-“Thanh à, ba mẹ con sốt ruột rồi đó, liệu liệu từ giờ tới Tết dất đứa nào về ra mắt đi chứ.”

-“Con chỉ yêu em Hà thôi thì biết làm thế nào đây thầy?”

-“Cha bố nhà anh, nhìn kìa, mẹ Hà rồi kìa, hai con lớn tướng rồi chứ ít ỏi gì đâu? Nói thế để đến tai thằng Hậu thì mang tiếng em nó chết.”

-“Thế nhờ hôn nhân của em Hà không bền vững thì ba phải để phần suất con rể cho con đấy.”

Thầy Hào biết tính thằng học trò cứng hay thích đùa dai nên cũng gật đầu bừa cho xong. Ba Hậu chứng kiến một màn tình thân mến thân thì sững sờ tưởng hoá đá, tên đó, chính là tên người tình trong mộng

của vợ anh, không con không cái tới đây làm gì cơ chứ?

Hến nhà anh thừa người cổ vũ rồi nhé, chẳng mượn.

Bực bực à, đã thế chị Hà còn lao ra tay bắt mặt mừng chào hỏi rồi cảm ơn thầy đã bớt chút thời gian ghé qua như đúng rồi ấy. Cả cái nhà ngoại gặp ông phó hiệu trưởng trường cấp ba thôi mà cứ như được diện kiến siêu sao quốc tế, ngay cả ba Hải với bác Vân bác Đăng cũng xúm vào hỏi han này nọ.

Nào là cháu Khôi nhà tôi học tốt không thầy, nào là mong thầy quan tâm tới cháu nhiều hơn, gia đình xin chân thành cảm ơn ạ. Ba Hải già thế rồi mà một câu dạ hai câu vâng, hết mực tôn sư trọng đạo bực ông con trai đứng cạnh tưởng điên luôn.

Mãi tới lúc MC mời quý vị phụ huynh ổn định chỗ ngồi thì hàng đưa lên mới tạm nghỉ buồn. Kết quả vòng này bé Ngọc được 10, sau đó tới Bi 9.5, các bé còn lại điểm từ 7 tới 9.

Tuy chú Khang thương Hến nhất, chấm con điểm tối đa nhưng mấy cô chú còn lại cho rằng bài kể chuyện hay phải là bài nêu được đầy đủ ý giống như bài văn mẫu trong tờ biểu điểm ấy, nên rốt cuộc tổng trung bình của hội đồng giám khảo em Hến đạt 7.5.

Vậy là sau hai vòng Ngọc đang tạm dẫn đầu với điểm số 19, Bi theo sát nút với 18.5, Hến được 17 xếp thứ sáu.

Vòng cuối cùng, cũng là vòng khó nhất, chia làm 3 đợt thi để thử thách trí nhớ của thí sinh.

Đợt một màn hình lớn chiếu ảnh của mười loại quả khác nhau trong 20 giây. Trong thùng chứa có rất nhiều trái cây bằng nhựa, thí sinh có ba phút để nhặt bỏ vào giỏ của mình.

Đợt hai chiếu mười con vật, đợt ba chiếu mười dụng cụ học tập, luật chơi tương tự. Các con ngây ngô phân vân rồi nhiều em còn bò hẳn vào trong tíu tít hỏi loạn lên làm phụ huynh ở dưới cười như nắc nẻ.

Chị Hến thì thơ mấy trang chị còn nhớ được hướng chi cái trò này, xong nhanh lắm, còn nhật hộ em Bi nữa cơ. Mỗi tội Bi thấy lúc này mình nhắc bài chị không nghe nên giờ Bi cũng chẳng thèm, dỗi dỗi tự nhật luôn. Phần đếm kiểm tra chắc là vui nhất, cả hội trường cùng hô theo ban giám khảo rầm rộ cả lên.

Mỗi thứ đúng được tính 1 điểm, nói chung năm nay toàn bé giỏi, thấp nhất cũng đạt 19 điểm, tầm giữa giữa thì 20-23, sau đó tới Bi 25, bé Ngọc xếp nhì 27.

Chễm trệ ở vị trí số một không ai khác, chính là con gái mẹ Hà, 30/30.

Trưởng ban giám khảo đại diện cho hội đồng thi lên công bố kết quả chung cuộc, năm nay chỉ có một giải nhất với tổng điểm 47, một giải nhì 46 điểm, những bé còn lại đều trao giải ba hết.

Cuộc thi cho trẻ con mà, con nào cũng có giải.

-“Thay mặt hội đồng thi tôi xin gửi lời cảm ơn chân thành nhất và sâu sắc nhất tới các vị khách quý, các vị phụ huynh và các nhà tài trợ. Mời em Nguyễn Hoàng Trọng Khôi, đại diện cho học sinh giỏi thành phố Hà Nội lên trao thưởng cho các bé đạt giải ba, xin kính mời ông Phạm Minh Thanh, phó hiệu trưởng trường quốc tế Việt Đức lên trao giải nhì cho bé Ngọc con ba Trình mẹ Phương.”

-“Và cuối cùng, xin trân trọng kính mời giáo sư tiến sĩ khoa học Hà Quốc Trung lên trao giải nhất cho bé Hến con ba Hậu mẹ Hà.”

Thời khắc chú Khang gọi tên cả cái hàng ghế thứ mười bảy hò reo rồi nhảy ào ào lên tường chừng sập hội thi. Người buồn nhất hôm nay có lẽ là mẹ Liên, nhìn con trai lẫn trong đồng các bé được giải ba mà mẹ rơi nước mắt, thi với chả cử, không có chút công bằng gì sất.

Nhưng chị buồn là chuyện của chị, còn người khác vui lại là chuyện của họ. Bên nội bên ngoại nhà Hến Sò sượng phát điên phát rồ, tranh nhau thơm với bông em, cậu Hợp phờn quá hét ầm lên.

-“Hến của cậu giỏi quá à, ba giỏi mẹ giỏi thảo nào Hến cũng giỏi, cậu thương Hến lắm lắm luôn.”

-“Cậu cũng thủ khoa 28.5 mà, Hến giỏi là do cậu giỏi nữa đó.”

Ba Hến khiêm tốn đáp lại, cậu Hợp nghe mà thẹn cả người.

-“Ồi dào anh ơi em chẳng dám, thủ khoa mỗi Sư Phạm thôi, sao so được với mẹ Hến thủ khoa cả nước, 30 không cần làm tròn.”

Anh Hậu nghe mà tưởng như sét đánh ngang tai, hoa mắt chóng mặt choáng váng ngỡ đang mơ vậy đó.

30 điểm?

Nếu sau anh ba khoá thì là một trong chín thủ khoa xuất sắc nhất của cả nước rồi còn gì nữa?

Có người méo cả mặt, khi xưa nóng nảy nhỡ lời giờ chỉ mong có cái quạt mo che mặt cho đỡ thốn thôi. Đúng lúc ấy thì ba Bi vỗ vỗ vai rủ đi nhậu, nhưng vì còn đại gia đình đang chờ nên ba Hến từ chối.

Anh Bảo cũng không gượng ép, chỉ là ghé tai anh Hậu tâm tình nho

nhỏ.

-“Đừng rút kim cương đi để rồi nhặt phân chó về, chú không nghe lời anh đời chú sau này chỉ có nhục thôi.”

Chương 62

Hội thi lúc bế mạc nhốn nháo nhộn nhạo, các bố các mẹ sẵn lấy con cái ôm hôn thắm thiết, chỉ có mỗi em Bi bị mẹ Liên mắng xối xả. Tủi thân quá bèn lén ra ôm ba Bảo, chị Liên nhìn theo thấy anh đang đứng cùng người yêu bỗng dựng tóc gáy cả mặt.

Nhiều năm về trước anh Bảo đỗ siêu xe ở cổng Bách Khoa có bắt gặp chị nắm tay anh Hậu dung dăng dung dẻ nên ấn tượng khó phai, anh cho chị hai sự lựa chọn, một là tiếp tục với thằng sinh viên nghèo đó, hai là bỏ học lấy anh rồi chuyển ra nước ngoài sống ngay lập tức.

Lựa chọn khi ấy, cả đời nghĩ lại chị vẫn thấy nuối tiếc.

Bởi từng được xem ảnh nên anh Hậu chắc chắn cũng nhận ra ba Bi, tim chị đập thình thịch, nén nỗi lo âu rồi cố bình tĩnh đi tới chào hỏi.

-“Anh tới xem con thi ạ, sao không nói với em một tiếng? Đạo này anh khoẻ không?”

Hiền dịu nhẹ nhàng, anh Bảo nghe phát buồn nôn, ngó lơ chị ôm Bi đem ra chỗ khác chơi. Anh Hậu chau mày thờ dài, cái thể loại gì mà vợ cũ chào hỏi cũng chẳng thèm đáp lời?

Lại còn ví người ta là phân chó?

Đàn ông đàn ông chia tay xong thì thôi chứ để bụng chấp nhặt tiểu nhân vậy à? Nhìn người yêu cũ rơm rớm ba Hến thấy tội nghiệp ghê gớm, khổ nỗi một phần vì tên hiệu phó nào đó đang ôm Sò nhỏ thủ thi rất tình cảm, một phần vì ông Hải dần tiến tới phía này làm anh rối

ren chẳng có tâm sức mà để ý nhiều nữa.

Rốt cuộc đành an ủi đôi ba câu rồi chạy tới vừa giằng con vừa dắt ba ra ngoài để không chạm mặt mẹ Bi. Nội ngoại nhà Hến Sò cũng nô nức rời khỏi hội trường, thẳng tiến tới nhà hàng năm sao của bác Đăng liên hoan lẩu hải sản.

Lớn tuổi nhất là ông ngoại chị Hà râu tóc bạc phơ, nhỏ nhất có em Cua nhà dì Hợi vừa mới cai sữa. Bác Vân dặn nhân viên nấu riêng bột cho bé rồi chỉ đạo đầu ra đây, công nhận quá uy nghiêm luôn, có vẻ như tụi nhóc làm thêm cũng chỉ sợ bà chủ chứ với ông chủ thì khá nhàn.

Đoạn có bà mẹ vầy vầy con trai cưng.

-“Cún ơi xuống dưới nhà bếp đem mấy bìa đậu phụ lên cho mọi người ăn lẩu đi con.”

Cún thường ngày lạnh lùng ít cảm xúc mà hôm nay chẳng hiểu sao mặt đỏ phừng phừng rồi ngoan ngoãn nghe lời. Bác Đăng nhìn con trai nghi nghi liền quay sang hỏi vợ.

-“Thằng Khôi sao thế? Đừng nói với anh là nó tương tự con nhóc nhà chú bán đậu rồi nhá.”

-“Ôi dào Đăng lo cho mấy em chân dài của Đăng đi, quan tâm tới con trai Vân làm gì?”

Vợ xía xói làm chồng bực cả mình, tay lần xuống dưới bàn ăn trên hoa ghẹo nguyệt trong khi đó miệng vẫn tỉnh bơ thủ thỉ.

-“Con trai Vân? Nực cười, không có chuối của Đăng xem Vân đề thế méo nào được? Già rồi còn hờn dai, Đăng nói Vân nghe Vân cứ giận

Đặng như vậy tới cuối đời người thiệt là Vân đó.”

-“Kệ Vân, không phải chuyện của Đặng.”

-“Ừ, kệ thì kệ. Ấy da, bánh bao để lâu ngày mốc thối ra rồi còn kiêu với chả căng...”

Chị Vân ức nghẹn họng, với chiếc đũa vụt một phát không thương tiếc xuống tay ông xã. Anh Đặng đau tím mặt tím mày mà đông người nên đành nhịn xuống ghi nợ lát về tính sổ sau.

Mấy nồi lẩu lần lượt được dọn ra, trước khi khai tiệc từ cụ tới ông bà nội ngoại hai bên đều lần lượt đứng dậy phát biểu khen ngợi bé Hến rồi hai cháu Hậu Hà giỏi giang dạy con tốt, những cháu khác cứ thế phát huy.

Vợ chồng nhà nọ được bữa ruột gan mát rười rượi, hai cục bông nhỏ hay được ba chiều dứt cơm nên toàn tranh ngồi cạnh, mẹ Hà thì ngồi phía đối diện giữa bác Thanh và cậu Hợp. Bác Thanh lau bát lau đũa cho mẹ nha, bác còn hỏi mẹ có ăn được hải sản không, nếu dạ dày còn yếu thì để gọi riêng món khác.

Mẹ Hà đáp mẹ ăn được rồi, bác lại dặn cô phục vụ rằng nồi đó không được bỏ ớt, ba Hậu thì chưa ăn đã tu cạn cả cốc bia to bự luôn.

Bàn ăn hôm nay có hai người giống nhau, chăm chú bóc tôm cua ghẹ lắm ấy, chỉ là khác mục đích, ba Hậu gỡ cho Hến Sò còn bác Thanh gỡ giúp mẹ Hà nha.

-“Ăn miếng đậu nữa nhé, đậu phụ mềm.”

-“Dạ, em cảm ơn thầy.”

-“Cái đợt hội giảng sắp tới Hà có tham dự không? Vào Đà Nẵng mấy ngày vui lắm, nghe cậu Hợp bảo lâu rồi em chẳng đi đâu xa cả, thực ra nếu nhớ con thì cho cả Hến Sò cùng đi cũng được mà. Yên tâm anh trong ban tổ chức, sẽ lo cho ba mẹ con chu đáo.”

-“Dạ, thầy cho em suy nghĩ chút được không ạ?”

-“Ừ cứ thoải mái, em ăn thêm nhiều rau vào nhé.”

Ngoài bà Mây rất ngứa mắt với con dâu còn lại mọi người nghĩ đơn giản tình thầy trò nên chẳng để tâm. Hến Sò nhiều khi ăn xong lâu rồi mà há mồm mãi ba Hậu mới để ý dứt thêm cho các em ý, xong ba lại uống bia, cả bữa ba chẳng ăn gì cả, chỉ toàn uống thôi.

Mẹ Hà hình như cũng biết nên lúc về mẹ xuống dưới lấy ít mì xào hải sản về cho ba nha, nhưng ba Hậu mệt hay sao á, ba bảo không cần rồi cứ thế vào nhà tắm đóng sầm cửa.

-“Ba Hậu ghét Hến Sò à? Hến Sò hư rồi á? Có phải do tội con lười không chịu bóc tôm nên ba Hậu giận không?”

Các nàng đứng ngoài phụng phịu hỏi han, mẹ Hà dịu dàng giải thích rằng ba mệt rồi dắt con về phòng dỗ dành, đợt tội nhóc ngủ chịch mới trở lại phòng mình mở tủ trái chần đệm chuẩn bị đi nằm.

-“Mình này...anh...anh...xin lỗi...”

Có người thoáng giật mình, giọng chồng ấp úng lạ lùng lắm.

-“Anh...biết...biết điểm thi đại học của mình rồi. Mấy lời hôm trước cho anh rút lại, xin lỗi mình nhiều.”

Mẹ Sò nghe chồng tâm sự mà lòng dạ thấy ngọt ngào sao sao ấy,

người gia trưởng như anh Hậu thốt ra được lời xin lỗi quả thật không dễ dàng gì. Vợ không muốn làm khó chồng nên khéo léo chuyển đề tài.

-“Ồi dào em may mắn đấy, thực lực thì không giỏi bằng mình đâu. Thế mình hôm nay làm sao mà bao nhiêu đồ ngon cũng không động đũa thế?”

-“Tớ tự thấy nhục dần đều bạn ạ, nuốt cái gì cũng không trôi. Bạn đào hộ tớ cái lỗ cho tớ chui xuống với.”

Anh Hậu đáp nửa đùa nửa thật, chị Hà cũng cười cười trêu lại.

-“Nhà không có xẻng đâu, đào sao được? Nhưng có mì đấy, tớ dậy xào lại cho bạn nhé!”

-“Sao bạn lại quan tâm tớ tớ thế?”

Vì sao ư?

Vì tớ thương bạn.

Bạn đói thì tớ sốt ruột, bạn ốm thì tớ xót, bạn buồn khiến tớ ảo não theo.

Nhưng liệu bạn có tin?

-“Bạn là ba Hến Sò mà.”

Có người thẹn thùng nói tránh rồi bỏ vào bếp, có kẻ cũng bật dậy lật đật theo sau. Ăn uống no nê xong thế nào cả vợ lẫn chồng cùng lên cơn điên, bê cái ghế sofa to bự đem ra ban công ngồi ngắm trăng ngắm sao.

-“Từ giờ việc dạy dỗ con cái giao hoàn toàn cho bạn. Tớ nghĩ thông rồi, có lẽ tớ mới là người cổ hủ áp đặt.”

-“Không ai hoàn hảo cả bạn à, bọn mình sẽ cùng dạy dỗ và góp ý cho nhau. Mà trăng đêm nay tròn nhỉ?”

-“Ừ, sắp rằm rồi, rằm trăng còn tròn hơn, bạn có lạnh không?”

Chị Hà lắc đầu nhưng ông xã vẫn vào nhà lấy chăn mỏng đem ra, chị kể anh nghe về những đêm trung thu ngày thơ bé, anh kể chị nghe chuyện hồi lên sáu đã biết theo ba và bác Đăng ra đồng bắt tôm bắt tép. Kí ức ngọt ngào đẹp đẽ làm sao, có những người trước đây bạn tưởng nhàm chán nhạt nhẽo, một ngày nào đó ngấm lại mới bàng hoàng nhận ra, họ không hề đơn điệu, chẳng qua là vì bạn chưa từng để tâm khám phá.

Vợ chồng già luyện thuyên rồi ngủ lúc nào không hay, làm hai cục bông nhỏ thức giấc chạy vào phòng ba mẹ không thấy người hoảng quá khóc lóc toán loạn, ba chân bốn cẳng vội vã chạy đi tìm.

Hớt ha hớt hải mới thấy á, ba Hậu ôm mẹ Hà ngoài ban công kia kìa.

-“Chị Hến ơi em bảo này hoá ra là ba Hậu cũng thích rúc vào người mẹ Hà nha.”

Sò khẽ thì thầm, Hến bĩu môi tỏ vẻ hiểu biết.

-“Ôi chao ôi, chị biết từ lâu rồi á.”

-“Thế mẹ Hà thích cho ai rúc nhất, Sò hay chị Hến hay ba Hậu?”

-“Tất nhiên là chị rồi, chị xinh với đáng yêu nhất nhà mà.”

-“Uầy uầy, còn lâu đi, Sò xinh hơn chị Hến á.”

Lũ trẻ chí cha chí chóe ầm ĩ cả lên làm ba mẹ chúng bưng tỉnh. Cái tư thế mờ mờ ám ám làm anh chị ngượng ngùng bối rối khùng khiếp, nhìn nhau rồi lại nhìn con, ngại ngại nên đành véo má các nàng rồi ông bồng đứa lớn bà bế đứa nhỏ, không nói không rằng bỏ vào trong đánh răng rửa mặt.

Sang tháng mới sếp tổng giao cho giám đốc phát triển cùng lúc ba dự án game mới, ấn định ngày ra mắt sẽ trùng với công ty đối thủ thành ra mọi người đều phải ở lại làm tăng ca, riêng sếp Hậu với trợ lý còn ăn ngủ luôn ở công ty.

Là công việc có giấy tờ xác nhận đảng hoàng nên ông Hải không làm khó con trai, tuy nhiên thỉnh thoảng vẫn đạp xe qua kiểm tra cho an tâm.

Ba Hến bận liên miên, nhiều khi buổi chiều còn đi tiếp khách nên buổi trưa rẽ qua lớp mẫu giáo chơi với con một lúc chứ cũng chẳng về nhà. Có hôm anh vừa mới họp giao ban xong thì nhận được điện thoại của con trai nuôi, giọng meo ma meo máo kêu đói.

-“Mẹ Liên ốm rồi ba à, không ai nấu cơm cho Bi ăn cả, mẹ cũng không ăn gì từ hôm qua rồi.”

Ba nghe con sụt sịt mà sốt cả ruột, vội vã lấy xe rẽ qua thăm bé. Thằng nhóc gầy xanh cả ra, lúc anh gọi cơm tới nó ăn ngấu ăn nghiêng thấy thương ghê gớm. Chị Liên thì nằm lì trong phòng không chịu dậy, anh gọi rồi dứt cơm cho cũng ương bướng hất đổ, bát đĩa rơi xuống đất vỡ loảng choảng.

-“Em điên rồi hả? Nói em nghe anh đủ mệt rồi nhé, sức chịu đựng

của anh nó có giới hạn thôi.”

Chương 63

Hiếm khi người yêu dùng lời lẽ nặng nề như vậy, cả người chị như bị hẫng, mãi sau mới nức nở nghẹn ngào.

-“Anh quát em? Anh lại quát em cơ đấy. Em là cái gì mà lúc anh buồn thì anh tìm tới tâm sự còn lúc vui anh ngay lập tức quên mất? Mấy tuần nay anh mất tâm mất thích với con mắt nào mà vứt bỏ em với con? Cuộc đời em đã chẳng còn nơi nương tựa mà anh lại lạnh lùng với em thế hả anh? Sức chịu đựng của anh có hạn à, được, được, vậy anh đi đi, em không ăn mặc em, em chết mặc em anh đừng có quan tâm nữa.”

Giám đốc Hậu đợt này bù lu một đống việc u hết cả đầu đâm ra dễ nổi nóng. Giận quá nên anh cũng không kiểm soát được mình, cứ thế bực bội bỏ đi mặc kệ người yêu oán trách.

Chị Liên thấy thái độ ba Hến cương quyết thì sợ tái mặt, vội vã bò dậy ôm chân anh khóc lóc tức tưởi. Chị khóc tới khản cả giọng, kêu gào thống khổ đến mức kiệt sức ngất đi, cũng may bác sĩ riêng tới khám bảo không có gì nguy hiểm cả.

Ba Hến ôm Bi ngồi một góc thẫn thờ nhìn mẹ, chẳng biết có phải cái người này đã sang đầu ba từ lâu rồi không?

Nếu là chị Hà thì dù anh có đi vắng cả tháng cũng không bao giờ có chuyện Hến Sò thiếu một hạt cơm chứ đừng nói tới việc bị bỏ đói. Nhưng nếu là chị Hà thì ốm đau như này chắc người nọ lo lắng người kia sốt ruột loạn cả lên ấy chứ.

Từ ba Hải tới ba Hào, rồi thì ông ngoại râu tóc bạc phơ đến dì Hợi cậu Hợp, kể cả bác Vân bác Đăng cũng thương cũng mến.

Cuộc đời nó vậy đó, có những người sướng từ trong kén, lại có những người khổ mà khổ mãi không dứt. Chẳng hiểu sao số chị Liên quá cực, sống cô độc cái gì cũng một thân một mình đến tội.

Âu cũng tại anh, nếu ngày đó không cướp đi đời con gái của chị phải chẳng mọi chuyện sẽ khác? Ba Hến nghĩ mà áy náy khôn nguôi, đợi mẹ Bi tỉnh thì dẫn đi ăn với mua sắm bù, chị mè nheo đòi thuê giúp việc ngay anh cũng chiều.

Từ ngày có người trông Bi chị Liên nhàn hẳn đi, rảnh rỗi quá nên quyết định lên công ty anh Hậu thăm thú, mục đích cũng để cho bọn nhân viên biết mặt sếp bà đi là vừa.

Tới phòng rón rén vào định ú oà người ta như thời xa xưa, nào đâu ngờ cái giọng buồn dưa bán lê thảm thiết tình cảm khiến chị muốn nổi điên.

-“Anh định bắt cá hai tay hả? Ly thân rồi mà chưa dứt được sao?”

-“Hâm à, gọi về cho Hến Sò thì chả nhẽ không hỏi han cô ấy? Bọn anh giờ là bạn thôi, thực ra anh mới phát hiện Hà rất có duyên ăn nói, có hôm hai vợ chồng ngồi tới ba giờ sáng vẫn chưa hết chuyện. Lúc nào rồi em với Hà cũng ngồi uống trà tâm sự với nhau xem, biết đâu lại hợp thì hay.”

-“Về sau chia tay hẳn thì thôi đừng liên lạc nhiều anh à, không hay chút nào cả.”

-“Có sao đâu em? Ngày xưa mình cũng thế mà.”

Anh Hậu vừa xem báo cáo vừa vô tư đáp làm chị Liên ức sôi máu. Tuy nhiên nói ra thì hơi nên chị đành ngậm bồ hòn làm ngọt đi ra phía sau bóp vai cho người thương. Đến tầm chiều thấy ba Hến giải quyết giấy tờ gần xong mẹ Bi liền ghé tai nũng nịu.

-“Em mới ngắm được đôi dép cao gót đẹp lắm, ở trung tâm thương mại phía đối diện ấy, đang sale nên giá cũng rẻ cực kỳ luôn, có 999 USD thôi à, mình đi ăn rồi rẽ qua đấy nha.”

Gớm cái người này, cứ như gái mới lớn vậy ấy. Hồn nhiên nhí nhảnh không khác gì con cá cảnh, anh Hậu gật đầu rồi mà lúc đứng dậy vươn vai thế nào tình cờ liếc qua cửa kính thấy ba Hải đang đạp xe lóc cóc rẽ vào cổng công ty.

-“Toi rồi, em cầm thẻ của anh mua gì thì mua này, đi mau mau không lại to chuyện.”

Có người vội vã dạn dò, có kẻ ầm ức nhõng nhẹo.

-“Ừ thích đâu, giờ ra nhờ đựng ba thì cũng thế mà.”

-“Không gặp được đâu, ba anh không thích đi thang máy, vớ lại mắt ba kém rồi em bịt cái khẩu trang vào là ba không nhận ra đâu.”

-“Sao cứ bắt em trốn chui trốn lủi hoài thế? Nhân tiện thì thưa chuyện có phải hay không? Em tin rồi ba sẽ thương em như ba thương anh vậy.”

-“Thôi em bớt ảo tưởng sức mạnh đi, ngay cả bác Đăng còn bị đập cho tơi bời khói lửa nữa là. Đợi hai ba tháng sức khỏe ba ổn định anh với mẹ Sò thưa chuyện rồi mới tới lượt chúng ta tính gì thì tính.”

Ba Hến cương quyết nên mẹ Bi đành phải ngoan ngoãn nghe lời,

ngúng nguẩy nhận thẻ rồi bịt khăn kín mít đi sang trung tâm đối diện mua sắm. Đúng là trời phật phù hộ, anh chị hôm nay coi như thoát được kiếp nạn lớn.

Ông Hải lộc cộc cầu thang bộ mãi mới lên tới nơi, ông thương con trai làm khuya vất vả, xốt ruột đem cho bát chuối om lươn với mấy quả ổi lê trồng sau vườn. Xong vì còn hẹn bạn già đánh cờ tướng nên ông chỉ dặn dò con giữ gìn sức khỏe chứ không ở lại chơi lâu.

Anh Hậu tiễn ba một đoạn, sống mũi thấy cay cay à. Tóc ba trắng bạc vậy rồi mà vẫn nấu cho anh ăn, trong khi anh bao nhiêu năm nay lo hết cái này tới cái kia nhiều khi cả tháng cũng chẳng chịu về nhà.

Ba Hến thờ dài, quay vào bên trong lau đĩa lau thìa rồi chậm rãi thưởng thức. Ngon, công nhận rất ngon. Trước kia anh cứ ngỡ chuối om lươn như này là hoàn hảo rồi, có điều từ khi lấy vợ mới được khai sáng.

Tự dưng lòng nặng trĩu, có người lấy máy ra nhẩn tin thắc mắc.

“Chuối om lươn mình nấu khác ba ở điểm gì?”

“Em dùng mẻ thay giấm với cả cho thêm chút tóp mỡ nữa mình ạ.”

Thì ra là vậy, thảo nào có mùi thơm đặc trưng mà ăn lại ngậy ngậy nữa, Hến Sò cứ húp sùm sụp hết bát này tới bát khác à.

“Thật lòng anh thích ăn kiểu của mình hơn, nhưng đừng nói gì với ba nhé.”

Chị Hà xem tin mới nhận, đang lau nhà mà cũng phải bật cười. Đạo gần đây cuộc sống của chị khá yên bình nhẹ nhàng. Phía sau trường có mảnh đất, lúc đầu cậu Hợp với ba tính xây thêm phòng học nhưng

rồi lại thôi, căn bản chỗ đó cũng nhỏ quá chẳng bõ.

Thế nên mẹ Tôm với mẹ Sò bàn nhau trồng rau sạch cho cả nhà, mà khổ mẹ Tôm lười chày thây, tính khí cũng không kiên nhẫn, cuốc được hai luống là bỏ luôn à, toàn bộ phó mặc cho chị gái.

Mẹ Sò thì cứ hết giờ dạy lại lang thang ngoài vườn xới xới tĩa tĩa thành ra cũng chẳng có thời gian nghĩ linh tinh nữa. Thỉnh thoảng chị còn dắt tụi nhóc qua đây chơi, tay nhỏ xíu cầm cái gáo đồ chơi múc nước tưới cây yêu ơi là yêu á.

-“Mẹ Hà ơi rau này có phải rau răm không ạ?”

-“Ừ, đúng rồi. Hến của mẹ giỏi quá.”

Hến được khen phổng cả mũi, em hái mấy lá đưa cho mẹ Hà rồi ngọt giọng làm nũng.

-“Mẹ Hà cầm về rồi mai mẹ Hà nấu cháo hến rau răm cho Hến ăn nha.”

Cục bông lớn nài nỉ làm cục bông nhỏ cười khanh khách á.

-“Hihi, chị Hến ăn cháo hến. Hến Hến...cùng là hến à...Sò cũng ăn... mai mẹ Hà nấu nha mẹ Hà...”

Mẹ thơm các em rồi dịu dàng gật đầu. Hôm sau chị ninh cháo với xương từ sáng, tới trưa xào hến xong định ra nhà trẻ đón con về sớm thì lại nhận được điện thoại của chú Thắng.

-“Sếp Hà ơi...toi rồi...sếp Hậu...viện...năm viện...ngộ độc rau sắng chị ạ...”

Trợ lý của anh vừa thở hỗn hển vừa báo cáo tình hình làm bà xã sắp ở đầu dây bên kia cũng cuống cuồng theo. Ba Hến bị dị ứng rau sắng ghê lắm, điều này anh chắc chắn rõ hơn ai hết chứ? Chẳng hiểu có làm sao lại bất cẩn tới vậy.

-“Sếp ông nằm ở phòng E308 chị nhé...bệnh viện gần công ty...em sẽ nhắn địa chỉ...nhưng mà cái phòng này hơi đặc biệt...nếu rẽ từ cổng phía Nam vào thì sẽ thấy cửa sổ, sau đó chị phải đi vòng qua mới tới cửa chính...cửa chính đối diện với cổng phía Bắc, xung quanh có rất nhiều quán ăn...”

Chị Hà cúp máy rồi mà tay vẫn run cầm cập, cố bình tĩnh múc bát cháo sau đó vội vàng cầm âu chạy lên với chồng. Phòng ốc đúng là kỳ lạ như chú Thắng nói, nhưng cũng may như thế lại tránh cho mẹ Sò một cuộc gặp mặt không mong muốn.

Xem ra chị lo lắng thừa rồi.

Ở trong đó, ba Hến, mẹ Bi...tình cảm âu yếm dạt dào khiến người ta phải ngưỡng mộ.

-“Em phải chạy khắp phố mới tìm được miếng xào cay anh thích đó...cực cay luôn...dậy ăn cho nóng nào...em bón nhé...”

Tim chị, nơi ấy đột nhiên nhói.

Mấy tuần không gặp, ba Hến gầy đi nhiều quá. Hình như lần này anh bị rất nặng, mặt mũi chân tay sưng húp đỏ ửng, ăn miếng nào là nôn miếng đấy, có ông bác sĩ vội vã đi vào khám qua xong lại cúi gầm ỉ.

-“Ôi dồi ôi dốt ạ, đừng có ăn đồ cay. Đang bị ngộ độc mà, húp cái gì thanh đạm thôi, mau mau đi mua thứ khác cho ông xã không lại đỏi là ra.”

Mẹ Bi vâng vâng dạ dạ rồi hớt hải lao ra ngoài. Mẹ Sò xót chồng ứa nước mắt, chẳng biết làm sao đành níu tay em y tá nhờ vả. Em bé khá dễ tính nên vui vẻ đem âu cháo vào cho bệnh nhân rồi bảo mình mua theo lời chị dặn.

Anh Hậu mở ra ngửi mùi thơm ngào ngạt, một phần cảm động trước tấm lòng đội ngũ y tá bác sĩ, một phần bụng réo nên ăn luôn không do dự.

Thìa thứ nhất, cháo ấm làm bụng cũng ấm.

Thìa thứ hai, sực nhớ con gái cứng cũng thích ăn cháo hến.

Thìa thứ ba, có người bắt đầu ghen ghen, ngó ngang ngó dọc thấy bóng dáng quen quen phía cửa sổ thì cẩn thận đặt âu xuống bàn rồi lật đật xỏ dép chạy vòng qua đằng đó.

Bà xã lui thúi một góc, mắt mũi đỏ hoe à.

Khoảng khắc ấy, lòng ông xã cũng bứt rứt không yên, cảm giác nhộn nhạo còn cào cứ như có cả đàn kiến bò qua bò lại trên chọc ấy.

Lại nhớ cái ngày mới lấy nhau, chị vô tình nấu canh cua rau sống hại anh cả người nổi mẩn đỏ ửng, suốt cả một đêm ai đó ôm chồng nức nở thổn thức, còn mếu máo bảo thôi mình li dị em quách đi cho rồi.

Tính chị Hà vậy đó, thường ngày cứng rắn nhưng hễ chồng con làm sao là mau nước mắt lãm. Thực ra lỗi do anh quên chưa dặn vợ thôi, nhưng chị cứ tự trách bản thân rồi buồn mất mấy ngày luôn. Thời xưa nghe dì Hợi nói mẹ Sò rất mê cái rau đấy, vậy mà từ hồi đó tới giờ thấy bà xã cạch luôn à.

-“Lớn rồi còn khóc nhè.”

Ba Hến khế trách, mẹ Sò giật mình đáp bừa.

-“Đâu có đâu, em bị muỗi bay vào mắt mình à.”

-“VẬY ĐỂ ANH GIÚP MÌNH.”

Vợ còn chưa kịp từ chối thì chồng đã áp hai tay lên má, miệng ra sức thổi thổi. Khoảng cách gần quá, tim chị bỗng dưng đập loạn. Cử chỉ dịu dàng triu mến của anh, là do đang bệnh sao?

Nụ hôn trên mi mắt, cũng chẳng biết vô tình hay cố ý?

-“Mình...đỡ chưa...sao lại...”

-“Anh đỡ nhiều rồi. Trưa nay họp xong anh ăn luôn cơm suất ở công ty, cũng không để ý.”

Chính xác hơn là, nhiều năm được bà xã lo cho từ chân tơ kẽ tóc, thành ra hơi chủ quan. Có người khế gục đầu vào vai vợ, trầm ngâm thủ thủ.

-“Cảm ơn mình...vì đã đến thăm anh.”

-“Mình tự dưng sao vậy?”

-“Anh nghĩ rằng mình sẽ không qua.”

Ba Hến cười khổ, mẹ Sò thấy chồng là lạ liền đặt tay lên trán anh kiểm tra, hơi nóng hầm hập truyền tới hại chị lo ngay ngáy, hốt hoảng vỗ vỗ vai người ta dạn dò.

-“Mình cố ăn nhiều vào với hạn chế thức khuya nhé. Thôi mình vào nghỉ đi không ngoài này gió máy làm sao thì khổ...em về đây...mình giữ gìn sức khoẻ...”

Giọng chị Hà buồn buồn, chị cũng không nghĩ anh lại nắm tay mình siết nhẹ rồi ghé tai thì thầm ở lại chút đã. Cái kiểu nỉ non thực sự chẳng giống cặp vợ chồng già sau ly thân chút nào cả, người đi qua không biết có khi tưởng nhầm họ đang ve vãn tán tỉnh nhau ý chứ.

Quả thật hiện giờ mặt chị đỏ ửng thẹn thùng như gái đôi mươi. Anh cũng chẳng khá khẩm hơn là mấy, ngượng ngượng ngại ngại, bí quá đành phải nói tránh.

-“Ở lại...đợi anh ăn xong...tiện thể...tiện thể...mang...mang...âu về...”

Ba Hến vội vàng quay người đi vào, mẹ Sò lẽo đẽo theo sau, mẹ Bi chứng kiến một màn mà ruột gan sôi sùng sục, vớt hộp cháo vừa mua xuống giường cho người yếu rồi kéo ai đó ra ngoài nói chuyện riêng.

-“Gớm, cô giáo Hà, rảnh rồi quá nhỉ? Thảo nào chất lượng giáo dục mấy năm nay tụt dốc không phanh.”

Chị Hà chán chẳng buồn tranh luận, chị Liên ngược lại tức lồng lộn.

-“Này này, đừng có kiêu kỳ khinh người thế em à. Nói thật từ thờ bé đến giờ chị chưa từng thấy một con đàn bà nào mặt trơ trán bóng như em cả. Anh Hậu yêu chị, đó là một sự thật mãi mãi không bao giờ thay đổi, anh ấy tốt với em cũng chỉ vì em là mẹ Hến Sò thôi, chớ ảo tưởng sức mạnh rồi sau này tự chuốc nhục đó.”

-“Rồi, em xin chân thành cảm ơn chị đã nhắc nhở và lo lắng cho em.

Tiếc rằng chúng ta mỗi người một quan điểm không bao giờ hoà hợp được với nhau đâu chị à, tốt nhất là dừng thôi.”

Nhiều lúc mẹ Sò cũng không hiểu nổi mẹ Bi nữa, không nói thì trách kiêu chảnh, mà nói rồi cũng chẳng yên thân.

-“Em không phải dùng cái giọng xỉa đều đó hiểu chưa? Đừng tưởng con Hến được giải nhất mà căng nhé, em quen biết mua giám khảo chị thừa hiểu, nể mặt ban tổ chức chị không thèm bóc mẽ thôi. Còn nữa, hạnh phúc không phải của mình thì có giành giật cũng chẳng được đâu em, đừng lôi đũa con gái đáng thương của em vào cuộc, cũng đừng bắt chấp mọi thủ đoạn để đạt mục đích. Ba mẹ em ở đâu mà không dạy cho em đạo lý làm người hả Hà?”

Đúng lúc ấy nhân vật nam chính hốt hải lao ra, căn bản bác Đăng vừa mới nhắn tin, vồn vện có một câu thôi mà làm thẳng em trai sững sờ điều đứng.

“Tôi vừa chở ba qua thăm chú, tôi giờ đi có việc lát vào sau.”

Cái kim trong bọc lâu ngày cũng phải lòi ra, quả nhiên là chân lý ấy. Ông Hải e hèm làm mẹ Bi ba Hến mặt tái xanh tái mét. Ông cũng chẳng to tiếng gì, chỉ bình thản kéo con dâu về phía mình rồi chậm rãi mở lời.

-“Tôi ở đây, ba Hà đây. Có gì xin mời thiên kim đại tiểu thư tiếp tục chỉ bảo.”

Chương 64

Trong khi chị Hà với chị Liên còn đang đờ thì anh Hậu phản xạ khá nhanh, lập tức xông ra nắm tay vợ rồi bối rối chào hỏi mẹ Bi như kiểu bất ngờ lắm ấy. Ông Hải nhìn thái độ thẳng con trai thấy ôi chao ôi là nực cười.

Con nít ranh mà đòi qua mặt lão già này hả?

Ấn tượng của ông với cái chị Liên này cũng hơi khó nói, trước kia cũng thương cũng mến lắm, căn bản tại thằng Hậu đại dột, làm con gái nhà người ta còn đang đi học đã có chửa, xong lại còn xảy nữa chứ, nghĩ mà xót ruột.

Nhưng rồi chị đột ngột bỏ thằng bé đi lấy chồng đại gia làm cảm tình trước kia của ông đổ hết xuống sông xuống biển. Đợt đó thằng Hậu suy sụp ghê gớm lắm, cả ngày cứ thất thểu như cái xác khô vậy ấy, từ ngày cho sang nhà anh Hào gặp con bé Hà mới thấy nó phấn chấn vui vẻ lên, lấy vợ vào có điểm tựa, sự nghiệp cứ thế thăng hoa ầm ầm.

Ấu thì phúc phận đời thằng Hậu tới nay cũng là nhờ cái Hà, khổ nỗi quý con dâu bao nhiêu ông bực chị Liên bấy nhiêu. Cũng không nghĩ còn có duyên gặp lại chị, tiếc rằng cái duyên này thật chẳng mấy tốt đẹp gì cả.

Đàn bà con gái ăn nói hợm hĩnh chua ngoa nghe chướng cả tai, không hiểu con mắch đó và thằng Hậu liên lạc với nhau lâu chưa mà ban nãy nó tự tin vênh vác đến vậy?

-“Chị này là ai nhỉ? Thông cảm tôi già rồi trí nhớ không được tốt lắm.”

Từ đợt nhập viện lần trước ông Hải bắt đầu có dấu hiệu hay quên cái nọ cái kia nên anh Hậu lại cứ tưởng ông hỏi thật, ngây thơ đáp.

-“Liên ba à.”

-“Liên nào nhỉ?”

Ba già ngơ ngơ ngác ngác hại con trai phải giải thích bã bọt mép mới nhận ra. Đoạn ông quay sang chị chậm rãi bảo.

-“Thông cảm, cũng bảy tám năm rồi, tại mắt con cũng nhạt nhoà chẳng có cái quái gì đặc biệt nên bác quên xừ mất.”

Vợ chồng Hậu Hà được phen choáng váng, thường ngày ba Hải liên lắm à, có bao giờ móc mĩa ai như thế đâu, chị Liên ấm ức nhưng vì bề trên nên vẫn phải nhỏ nhẹ.

-“Dạ, nghe nói anh Hậu bị dị ứng nên con tới thăm.”

-“Ừ, bác cảm ơn. Thế con thăm xong chưa?”

Mẹ Bi rụt rè gạt đầu, ông nội Hến Sò tươi cười thân thiện.

-“Thăm xong rồi thì về đi chứ còn ở đây làm gì hả con?”

-“Dạ...vậy bác và anh giữ gìn sức khoẻ...con về ạ...”

Chị Liên quay người lẻo đẻo bước đi, chị Hà thì ba chồng ở đây nên có muốn chuồn e rằng cũng khó. Ba cha con nói chuyện một lát thì bác Đăng bác Vân rẽ qua, đủ hai thằng quý tử rồi ông Hải mới hắng giọng hỏi han.

-“Anh Hậu có định nối lại tình xưa không thế? Có thì bảo tôi trước một câu, để tôi chuẩn bị voi chín ngà gà chín cựa ngựa chín hồng mao tới rước Liên tiểu thư về cho anh.”

-“Gà ngựa nhằm nhò gì đâu ba, có khi con phải mở kho hốt cho chú ấy mấy rổ kim cương đá quý thì may ra mới ăn thua.”

Được cả cái bác Đăng nữa, chẳng nói giúp câu nào thì thôi lại còn thừa nước đục thả câu có thốn không cơ chứ? Anh Hậu mặt đen kìn kịt, xua tay chối đây đẩy.

-“Đâu có đâu ba, ba nghĩ nhiều rồi. Từ hồi Liên về nước tới giờ tụi con mới gặp nhau đúng có hai lần à.”

-“Hai lần hay mấy lần tự anh biết rõ nhất. Cứ liệu cái thần hồn đấy, léng phéng là không xong với tôi đâu.”

Chẳng mấy khi ba giáo huấn chú Hậu làm tâm trạng bác Đăng tốt ghê gớm. Ngồi hóng hớt mà chỉ chực thời cơ để thêm mắm dậm muối.

-“Chú học chạy marathon đi là vừa, đề phòng có ngày ba Hải cầm dép tổ ong đuổi theo.”

-“Anh Đăng anh ngậm mồm vào cho tôi nhờ, nhức đầu. Tôi nói các anh nghe đừng có tham bát mà bỏ mâm, yêu nhau thì dễ nhưng chung sống lâu dài được mới khó. Đời thằng đàn ông lang bạt lông bông đến khi về già nhục không để đâu cho hết ấy. Nhất là anh Đăng đó, hoa thơm cỏ lạ cũng chẳng bằng một tấm chân tình đâu, đầu hai thứ tóc rồi còn dại.”

-“Vâng, ba nhắc hoài nhắc mãi à.”

Bác Đăng nói chung chẳng phục, theo quan điểm của bác thì ba già cổ hủ rồi. Nhưng cũng chính vì ba già nên bác lại càng không dám cãi liều, cái gì cũng giả bộ nhất nhất nghe theo.

Hôm đó thậm chí còn là đưa con gương mẫu lần lượt chở ba về Triều Khúc, chở vợ chồng Hậu Hà tới Royal rồi còn qua lớp mẫu giáo đón Hến Sò hộ chú thím ấy.

Bác Vân ngồi hàng ghế dưới chơi với hai cháu, vừa lấy gấu bông cho vừa dặn dò tỉ mỉ.

-“Mai là sinh nhật mẹ Hến Sò phải nhớ đó, chiều mai đi học về nhớ dặn ba Hậu mua quà cho mẹ Hà nha.”

Em Sò vâng dạ gật đầu, chị Hến ngả vào lòng bác nũng nịu mè nheo.

-“Bác không nhắc thì Hến cũng nhớ á, xong nếu Hến bảo ba Hậu thơm mẹ Hà là bác Vân lại mua búp bê cho tụi con phải không ạ?”

-“Ừ đúng rồi, Hến giỏi quá à.”

Vợ đưa tay véo má cháu yêu, chồng đang lái xe cũng phải bật cười góp vui.

-“Hến Sò mà bảo được bác Vân lên đây thơm bác một cái thì bác mua cho con búp bê to gấp chục lần con đó.”

Uầy.

Ôi chao ôi, to gấp chục lần cơ á?

Hai cục bông nhỏ khắp khởi mừng thầm, ngay lập tức bốn mắt to

tròn long lanh nhìn bác Vân năn nỉ. Nhưng mà bác không chịu á, các em đành phải gỡ chiêu độc.

-“Bác Đăng đẹp trai lồng lộng nha, sao bác Vân lại không thơm bác Đăng ạ? Bác Vân ghét bác Đăng à? Bác Đăng là bác của tụi con nha, Hến Sò yêu bác Đăng chết đi được sao bác Vân lại ghét ạ?”

Lũ quỷ này nữa, láu cá ghê gớm, mẩu câu đó là để áp dụng cho ba mẹ chúng nó cơ mà, có làm sao lại mang ra sai linh tinh thế này?

-“Bác Đăng nói dối đó, nếu không tin tụi con có thể hỏi thử xem bác có biết tên em búp bê là gì không?”

Các nàng ngay lập tức với tay níu áo bác Đăng, thấp thỏm mong ngóng mà bác trả lời sai toét luôn à, rốt cuộc bĩu môi quay lại ôm bác Vân, chỉ có bác Vân mới biết chỗ mua thôi.

Bác Vân là nhất rồi á.

Bác ôm các em vào lòng tiếp tục hỏi chuyện ríu rít, hại chồng bác bên trên tức nghẹn họng. Bao nhiêu năm rồi, bao nhiêu con đàn bà bị khuất phục dưới chân, vậy mà vẫn còn sót một con, chính là con vợ mình, chẳng thể nào khống chế được.

Vênh vênh căng căng nhìn ngửa cả mắt.

-“Sò ơi Sò bảo bác Vân hộ bác rằng sự việc năm đó không như bác nghĩ đâu. Nhược điểm của bác ấy chính là quá tự tin, luôn cho rằng mình đúng.”

Sò cứ tưởng bác nói thật, ngây ngô nhắc lại không sót một từ. Bác Vân cũng không vừa khi lợi dụng Hến để gửi “tâm tình”, Hến nghe rõ ràng rồi thì chu môi truyền đạt.

-“Bác Đăng ơi bác Vân xin được hỏi lại bác rằng là, mấy năm nay mặt bác chình ình báo lớn báo nhỏ, bác Vân phải suy nghĩ như thế nào cho đúng ạ?”

-“Bác Vân ơi bác Đăng là nam nhi đại trượng phu, có nhu cầu á.”

Cứ như thế tụi nhóc cứ nhiên trở thành liên lạc viên cho các bác mãi tới lúc về nhà. Hai cục bông nhỏ khoanh tay cúi người chào ba mẹ ngoan ơi là ngoan á, em Sò cúi thấp quá còn rớt cả cái mũ xuống đất nhìn yêu gì đâu à.

Ba Hậu phấn khởi chạy ra đón hai tiểu công chúa, mặt ba Hậu bị sưng vù nha, thương ghê ấy, lũ trẻ ôm ba hỏi thăm rồi rít luôn. Mẹ Hà bảo ba không sao, còn đưa tuýp thuốc để các em thoa cho ba.

Ngón tay Hến Sò nhỏ xíu à, xoa xoa bôi bôi xong thi thoảng còn thủ hỏi ba có xót không ạ làm ruột gan ba già mát rười rượi, may mà bị ốm nên được nghỉ tha hồ mà chơi với con, cả tháng bận rộn nhớ tụi này kinh khủng khiếp ấy.

Đi đâu cũng chẳng bằng về đùa nghịch với hai cô nhóc này.

Đi đâu cũng chẳng bằng...về nhà!

Đi đâu cũng chẳng thấy yên bình dễ chịu như ở nơi đây. Có lẽ do hợp phong thủy rồi, từ căn phòng thoáng thoáng mùi oải hương tới chiếc chăn ấm áp đều đem lại cảm giác sáng khoái lạ lùng, đêm qua ở công ty còn đang stress tưởng phát điên mà đêm nay ở nhà ngủ li bì luôn.

Có người miên man một mạch mãi tới xế trưa mới thức giấc.

Đập vào mắt là bó hoa oải hương tím mộng mơ xếp hình trái tim nằm ngay ngắn trên mấy quyển giáo án của vợ. Hoa này trong nước làm gì có, xem ra phải đặt tận bên Pháp rồi, cũng kỳ công ghê gớm nhỉ?

Thiếp cũng tím nốt, phía trong là dòng chữ đầy rần rỏi.

“Mong em có một ngày thật ý nghĩa.

Từ giờ em hãy sống cho chính em. Cười lúc em vui và khóc khi em buồn, đừng cố kiềm nén hay nhẫn nhịn vì ai cả.

Trong mắt anh, em mãi là cô bé hoàn hảo nhất.

Phía cuối con đường, nơi ấy, anh vẫn chờ.

Anh Thanh.”

Kinh thật, già tổ bố ra rồi còn sến sẩm, đọc phát ớn, hồng cả tâm trạng ngày mới của ba Hến mà. Đã vậy mẹ Sò còn lật đật chạy vào ôm bó hoa ra góc bếp, phấn khởi ngồi tĩa tĩa cắt cắt mới hoành tráng chứ.

Hoa người ta cắt công bó rồi thì cứ thế vút luôn vào lọ là xong việc gì phải mất công đến thế?

Vẽ chuyện.

-“Mình thấy đỡ hơn chưa?”

Vợ ân cần hỏi thăm, chẳng ngờ chồng đáp lại rất chi cộc lốc.

-“Chưa.”

-“Bụng dạ vẫn khó chịu ạ? Chán quá, đáng nhẽ sáng nay em phải gọi mình dậy dùng bữa sáng mới đúng, thôi mình vào đánh răng rửa mặt đi rồi ra ăn trưa cho đúng giờ.”

-“Không mượn mình quan tâm.”

Ông xã lúng búng rồi bỏ vào nhà tắm, lúc ra đã thấy vợ dọn cơm canh xong xuôi, thức ăn toàn đồ mềm thôi à, anh đang ốm nên chị còn nấu thêm cả nồi cháo ếch nữa. Nhìn một bàn la liệt bao nhiêu thứ ngon có người tự thấy thèn thẹn, lí nhí bảo vợ.

-“Anh cảm ơn...có gì mình cứ đưa hoá đơn...anh sẽ chuyển tiền đầy đủ. À, tính thêm cả công mình nấu vào nhé.”

Ba Hến rạch ròi quá làm mẹ Sò chưa ăn cổ đã nghẹn đắng à, cũng may chị là người biết tiết chế cảm xúc, vẫn dịu dàng gấp đồ cho chồng rồi động viên anh ăn nhiều nhiều vào cho mau khoẻ.

-“Anh lớn rồi chứ không phải Hến Sò, anh thích ăn gì anh tự gấp được.”

-“Dạ.”

Không khí yên lặng ngọt ngào, mãi một lát sau anh Hậu mới e hèm.

-“Hoa đẹp đấy.”

-“Vâng, công nhận đẹp nhỉ mình nhỉ? Lúc nãy em đặt trên bàn uống nước mà sáng cả phòng khách.”

Mẹ Sò thật thà tâm tình, ba Hến vớt cái muôi đập một cái xuống bát làm nước canh bắn ra tung toé.

-“Mình sao thế?”

-“Nhỡ tay.”

-“Dạ.”

-“Dạ dẫm cái gì, mình suốt ngày dạ với chả dạ, người không biết lại tưởng mình ngoan lắm.”

-“Em xin lỗi...mà mình này...tối nay em có hẹn...nhưng em sẽ nấu cơm rồi đón con xong mới đi...dù sao ở nhà mình cũng chướng mắt với em mà.”

-“Mình đi thì cứ việc đi, cơm anh biết nấu, Hến Sò anh tự đón được. Với cả anh chướng mắt với mình bao giờ, mình đừng có mà đổ tiếng ác nhé.”

-“Mình cau có khó chịu suốt từ nãy tới giờ mà.”

-“Mình hỏi ngốc nghếch thế? Anh mới bị dị ứng đi viện về, cả người nổi mẩn, bụng dạ thì nhộn nhạo, theo mình anh có thấy dễ chịu được không?”

Có người bực tức bỏ vào phòng ngủ làm người kia sốt sắng chạy theo. Chị tìm lọ thuốc rồi cẩn thận bôi cho chồng, ngẫm kể cũng tội, mẩn đỏ chi chít như này chắc ngứa lắm. Tay chị xoa tới đâu da dè anh mát mẻ dễ chịu tới đấy, ông xã mắt nhắm lim dim, bà xã ngồi matxa tới hai giờ kém thì chuẩn bị sách vở ra trường, thấy người ta ngủ nên chị không làm phiền mà chỉ viết giấy nhắn để lại.

“Vậy chiều nay dạ xong em không qua nhà nữa, mình đón con nhé. Chúc ba cha con buổi tối vui vẻ.”

Vợ đi rồi, căn nhà trống vắng đến lạ kỳ.

Chồng cầm tờ giấy nho nhỏ nằm thẩn thơ thẩn, có nỗi buồn man mác len lỏi trong tim không sao mà nói lên lời.

Trong khi đó người yêu anh đang mang con trai cưng đi gặp “bà nội tương lai”. Bà Mây vừa nhìn thấy Bi trống ngực đã đánh thịch một cái.

Thằng bé...tóc của nó màu nâu đen, trong số những người bà biết thì rất ít người có màu tóc tự nhiên như vậy.

Giống hệt ông Hải, giống hệt thằng Hậu.

-“Bi, chào bà đi con.”

-“Dạ, con chào bà ạ. Bà đẹp như bà tiên ý bà.”

Đúng là con trai có khác, phong độ lịch sự đáng yêu quá đi mất.

Mẹ gọi cho Bi một cốc nước cam, bé ngồi đọc sách gần quầy pha chế còn mẹ nói chuyện với bà ở bàn ngoài ban công.

-“Bác à, bác chịu gặp con quả thật con biết ơn vô cùng. Lần đầu tiên gặp bác con đã biết bác đảm đang hoàn hảo hiếm có khó tìm, khi đó con chỉ có một khát vọng là được làm con dâu bác. Nào có ngờ ba bị bệnh nặng, nhà nghèo không có tiền chữa, chẳng còn sự lựa chọn nào khác...từ ngày ra nước ngoài không một ngày nào là con không nhớ tới bác...bác chính là thần tượng của con...nhờ có bác con mới sống mạnh mẽ được tới ngày hôm nay...”

Bà Mây nghe bùi hết cả tai, e hèm bảo.

-“Bác tuyệt vời thì nó là sự thật hiển nhiên rồi, ở đời phải sống nhân hậu còn để đức cho con cháu con à. Mà thôi cái gì qua rồi thì cho qua đi, bác cũng không ghét con nữa.”

-“Vâng, nhưng con áy náy lắm ạ, chính vì con mà anh Hậu lấy phải người vợ không ra gì, đã không chịu đẻ con trai cho anh rồi lại còn ngoại tình với thầy giáo cũ, hàng đêm nghe anh tâm sự mà nước mắt con cứ chảy hoài.”

Chuyện này bà Mây cũng không ngạc nhiên lắm, cái nhà vô phúc, được hai đứa con dâu như hai con cọp cái vậy đó, khổ nỗi lũ đàn ông từ chồng đến con toàn thẳng bù nhìn nên mới bị dắt mũi.

Tuy nhiên nghi ngờ là một chuyện, tận mắt nhìn thấy tin nhắn của con trai gửi cho chị Liên mới đau đớn. Thì ra nó đã biết tất cả, nó cũng rất đau khổ, cũng chỉ vì ông Hải nên mới nhịn nhục.

Mẹ Bi thấy bà Mây phẫn nộ thì cố nhin cười, lừa người già dễ thật đấy. Mà chẳng cứ người già, bây giờ đầy trường hợp nguy tạo tin nhắn đem lên mạng bóc phốt mà mọi người vẫn tin ầm ầm đấy thôi.

-“Bác à...không chỉ anh khổ...con cũng khổ lắm. Đúng là duyên trời nghiệt ngã, chỉ vì bé Bi không phải máu mủ của chồng trước mà hai mẹ con bị ông ấy đánh quá trời luôn. Nhưng dù thế nào con cũng không hối hận, có được cốt nhục với người mình yêu thì khổ bao nhiêu cũng chịu được...”

-“Cái gì...con nói cái gì? Thăng Bi...vậy nó...nó...là con...”

Bà Mây sững sốt hỏi han, chị Liên thì cứ úp úp mở mở, đợi đến khi bà tò mò phát điên chị mới thả thính.

-“Thôi bác à, ba ruột Bi là ai thì trên đời này mình con biết là được

rồi, nói ra nhiều kẻ không hiểu lại tưởng con điêu ngoa lợi dụng họ.”

-“Không sao cả...có bác bảo kê...con nói thật đi...có phải là con của thằng Hậu không?”

Có người nóng ruột thắc mắc, có kẻ nức nở tức tưởi.

-“Khổ lắm bác à...năm ấy con trốn về nước...rồi đêm đó...đêm đó... chúng con không làm chủ nổi mình...chết...con nhớ lời...bác coi như chưa từng nghe thấy bác nhé...Bi không phải là con anh Hậu đâu... bác đừng hiểu nhầm...không phải ạ...”

Chị càng chối thì bà lại càng tin, bà liếc nhìn bé Bi, công nhận có vài nét của anh Hậu chứ cái mặt không đặc sệt giống mẹ như Hến Sò. Nhìn mà cứng ghê gớm, bà thèm bà khát cháu trai bao nhiêu năm rồi, khẩn vái tứ phương, chẳng thể ngờ được cháu lại ở gần mình đến vậy.

-“Bác à, đây là chút lòng thành của con, của ít lòng nhiều mong bác nhận giùm con.”

Bà Mây mắt sáng rùng rục nhìn coi trầu khám ngọc. Người đâu mà có tâm dễ sợ, chẳng bù cho con Vân con Hà quanh năm chỉ biết dắt đi cất quần áo với cho mấy cây vàng, không bao giờ chịu để ý tới sở thích thực sự của mẹ chồng gì cả.

Có lẽ người như chị Liên mới là mẫu con dâu lý tưởng của bà.

-“Con đừng lo gì cả, có gì cứ nói với riêng bác thôi. Rồi bác sẽ đòi lại công bằng cho con, bác sẽ tống cổ con quý cái kia đi để đón mẹ con con về. Hãy tin ở bác, ông Hải rất thương vợ, bác mà dọa tự tử thì ông cũng chẳng làm gì được đâu. Cho nên là con cứ thoải mái tâm sự, không phải sợ.”

Mẹ Bi oà khóc, mãi sau chị mới đưa ra một tập giấy tờ rồi sụt sịt trình bày.

-“Đúng là đi khắp thế gian cũng chẳng tìm được người đàn bà thứ hai có tấm lòng thiện lương như bác. Vầng hào quang tỏa ra từ bác khiến con muốn giấu diếm cũng thấy thẹn với lòng mình. Vâng, bác đoán đúng rồi ạ, Bi chính là con ruột của anh Hậu. Nếu bác không tin có thể xem xét nghiệm ADN ở đây, trùng khớp tới 99.99% đó bác à.”

Chương 65

Bà Mây vội vàng lấy kính lão ra đeo, ngấu nghiến đọc như muốn nuốt gọn từng từ từng chữ. Gương mặt bà trong phút chốc đã hưng phấn rạng ngời.

Trời phật phù hộ, rốt cuộc bà cũng có một thằng cháu trai.

-“Bác à, nhưng bác đừng giao bằng chứng này cho người khác nha bác, chỉ sợ họ không tin lại vu khống con làm giấy tờ giả mạo thì chết. Nhất là chị Vân ý, chị ấy giàu nên có thể mua được bác sĩ, chắc chắn sẽ về phe mẹ Sò mà nói con bịa đặt.”

Cái con Vân thì bà còn lạ gì nữa, cả thằng Đăng nữa, hai vợ chồng nhà nó mất dạy như nhau mà.

-“Con cứ yên tâm tin tưởng ở bác. Thế thằng Hậu biết chưa con?”

-“Dạ, con cũng không rõ nữa. Anh nhận Bi là con nuôi, chắc anh cũng biết, tại anh thương thằng bé lắm bác à. Con đoán anh sợ ba nên cố ý không thừa nhận.”

-“Ừ thôi con thông cảm cho nó, ông Hải nhà bác hơi khó tính. Nhưng con đừng lo, việc này bác sẽ dàn xếp chu toàn cho con và Bi.”

Bà Mây với chị Liên kể ra hợp chuyện ghê gớm. Trước kia có lần bà tức nhà nọ chửi nhà kia mà mỗi lần như vậy chị Hà không ủng hộ mẹ chồng thì thôi lại còn ra điều cao sang nhắc nhở mỗi người có một quan điểm sống, mẹ đừng bức xúc nhiều làm gì cho chóng già.

Đó, bảo thế có ức không cơ chứ?

Nhưng chị Liên thì khác, chị với bà ngồi mĩa mai người này xía xói người khác, hết chuyện hàng xóm láng giềng lại sang chuyện phim ảnh.

-“Đạo này bác có xem cái phim Vợ Anh chiếu trên tivi lúc sáu giờ tối không ạ?”

-“Có, phim dài tập của đài truyền hình PD chứ gì? Cả khu bác xem, bàn tán rôm rả lắm. Đùa chứ cái con hồ ly sống dai như đĩa, nhạt nhẽo phát chán luôn. Thế mà mỗi lần về ăn cơm thấy con Vân con Hà thích phát cuồng lên mới sợ chứ con. Bọn nó còn hỏi bác rằng nếu ba Hải ngoại tình thì mẹ mong ba về với mẹ vì người kia xấu quá ba không có chỗ nào về hay là vì ba nhận ra ba không thể sống thiếu mẹ? Con bảo thế có khăm không?”

-“Quá khăm chứ bác, hỏi vớ hỏi vẩn chả liên quan. Đợt vừa rồi con tức quá gửi hẳn tâm thư bức xúc tới cái con biên kịch yêu cầu viết tập cuối luôn đi.”

-“Thế nó có trả lời con không?”

-“Có bác à, nó lý sự rằng bây giờ không thể vì một người mà kết thúc phim, hứa khi nào có hơn một nửa lượng theo dõi gửi đơn khiếu nại tới đài truyền hình thì sẽ viết tập cuối. Nhưng rốt cuộc chẳng mấy người viết đơn cả, con đoán họ còn muốn xem tiếp để ném đá cho vui, chứ phim nhằm không có chút giá trị nào như này chắc chỉ có những người rảnh rang mới thích thôi.”

-“Con nói chí lí, ôi chao ôi con biết con Hà nó phát ngôn ngứa tai như nào không? Nó bảo đạo diễn đã nói trước là ông ấy dẫn dắt theo kiểu những mẩu chuyện nhỏ nhặt quanh ta, phim gia đình nên sẽ bị hạn

chế đối tượng theo dõi, nhất là những người ưa chuộng phong cách sôi động tình yêu cuồng nhiệt.”

-“Ồi dào, chỉ giỏi bao biện. Mẹ Sò văn hoá lùn cả ngày rồi rồi không có việc gì làm nên thích rồi bênh cái phim đó là đúng rồi, con cũng chẳng bất ngờ.”

-“Ừ, bác cũng nghĩ thế, mà nó lại bảo mỗi một món ăn dọn ra có người thấy mặn có người thấy nhạt là chuyện bình thường, mẹ đừng nên nhục mạ những người có sở thích khác mình như vậy. Đúng là dở hơi, ngu dốt mình tốt bụng khai sáng cho lại còn không biết ơn.”

-“Đúng bác ạ, phải chửi cho mà sáng ra, để lần sau còn tiến bộ chứ ạ.”

Hai mẹ con buôn dưa bán lê cả tiếng đồng hồ mà vẫn rôm rôm rả rả ấy. Bà chơi với Bi lâu lắm, bà còn dắt Bi đi siêu thị mua cho thằng bé bao nhiêu áo quần, mãi tới chiều tối mới về nhà ý kiến ý cọ với ông Hải.

-“Con Hà ngoại tình với thằng Thanh đó, tôi không thể chấp nhận được đứa con dâu như thế nữa. Ông gọi bọn nó về rồi bảo con nặc nô đó viết đơn giải thoát cho con trai tôi đi.”

Bà nghiêm túc là thế mà chồng bà vẫn thản nhiên xem tivi như điếc vậy.

-“Ông Hải, ông ghềnh ngãng hả? Con trai bị cấm sừng như thế ông không xót sao?”

-“Bà hâm à? Im mồm để tôi nghe Hoài Linh diễn cái.”

Vợ giận tím mặt tím mày, ra sức bôi nhọ con dâu mà chồng chẳng

thèm đoái hoài. Rốt cuộc tức nước vỡ bờ nên bà buột miệng.

-“Nói ông nghe thằng Bi là cháu ruột mình đó. Nhưng ông đừng có mà đánh mà mắng con trai tôi.”

Ông Hải không hề sừng sốt như bà nghĩ, ngược lại ông cười sảng sặc luôn. Từ nãy tới giờ xem hài cũng chưa có chi tiết nào khiến ông nghiêng ngả ngả nghiêng như thế.

-“Bà lú hả? Ăn sảng nói bậy...có khi lát nữa tôi phải gọi điện cho thằng Đăng nhờ mua thuốc chống ngu cho bà thôi.”

-“Ông...ông xúc phạm người quá đáng...cháu mình không thương... cái đồ...cái đồ ác độc...”

-“Ôi chao ôi bà sinh con mà không hiểu tính à? Nói con thằng Đăng còn tin được chứ con thằng Hậu thì còn mơ đi.”

Mẹ Bi dự tính chỉ có chuẩn mà, mấy người trong nhà này đều ngốc nghếch như nhau, thành ra sự việc trắng cũng đổi thành đen được.

-“Ông đúng là có mắt như mù rồi ông Hải ạ, không nói nhiều với ông nữa, hoặc ông chọn nó hoặc ông chọn tôi, nếu nó còn làm con dâu thì tôi chết cho ông xem.”

Bà Mây phải cứng miệng như vậy bởi bà biết, anh Hậu rất nể ba, ba không đồng ý thì có thách anh cũng chẳng dám làm liều. Bà vừa ngúng nguẩy bỏ ra ngoài sân vừa dọa dọa dẫm dẫm.

-“Tôi đếm đến mười...ông không nghe tôi thì tôi nhảy ngay xuống cái giếng này...”

-“Một.”

-“ ... ”

-“Hai.”

-“ ... ”

-“Ba.”

-“ ... ”

-“Bốn...Năm...Sáu...Bảy...Tám...Chín...”

-“ ... ”

-“Chín rưỡi.”

-“TỪ ĐÃ.”

Ông Hải hét lớn, từ trong nhà cuống cuồng chạy ra. Bà Mây thở phào nhẹ nhõm luôn à, phải thế chứ. Suy cho cùng ông cũng chẳng thể nào sống thiếu bà được.

Bà với con yêu tinh đó, tất nhiên bà phải quan trọng hơn rồi.

-“Sao? Tưởng ông không quan tâm tới cái thân già này nữa?”

Có người bấu môi xỉa đều, có kẻ chậm rãi chỉ điểm.

-“Bà có thích nhảy thì ra ngoài sông ngoài hồ mà nhảy, cái giếng này tôi mới cho người lọc tháng trước, nước hãy còn trong, bà thông cảm đừng làm ô uest.”

-“Ông...ông...”

-“Mà thôi đi, chết trôi chết nổi con cái lại mất công vớt, có gì bà vào trong này tôi lấy cho mấy viên thuốc ngủ mà uống.”

Bà Mây ức nghẹn cả họng, tủi thân khóc lóc chạy vào buồng dọn đồ đạc đòi bỏ về quê. Ông Hải tỉnh bơ không tiến, bà Minh đi qua trông thấy chị gái dỗi hờn thì nén cười trêu chọc.

-“Chị đi thông thả nha, anh Hải cứ để em lo.”

Bà Mây nghe mà chỉ muốn bùng cháy, mà đang giận ngùn ngụt nên mặc kệ luôn, cứ thế lao ra đường vẫy xe về Giáp Bát. Bác Thơm cô Thắm đi chơi nên nhà giờ chỉ còn bà Minh và ông Hải.

-“Cả nhà vẫn ổn chứ ạ?”

-“Ổn cả.”

-“Đặng dạo này khoẻ không ông?”

-“Khỏe, nó không khoẻ con ai khoẻ nữa, cái thằng mất nết, gái gú tùm lum à, tôi phát điên vì nó mất.”

Ông Hải trút muộn phiền, ngoảnh sang thấy mắt bà Minh đỏ hoe tự dưng thương thương nên chuyển chủ đề.

-“Được cái thằng Khôi giỏi lắm nhé, thi gì cũng giải nhất, năm nào cũng được nhận phần thưởng học sinh xuất sắc của thành phố đó. Nhưng nó đi du học rồi, chắc Tết mới về cơ, để tôi lấy ảnh cho bà xem.”

Bà Minh mở lời xin ông luôn mấy tấm giữ làm kỉ niệm, ông Hải in

cũng là để cho bà mà nên thoải mái gặt đầu. Bà cẩn thận cất vào túi áo rồi tươi cười nhờ vả.

-“Có gì ông thay tôi chăm cái Vân nữa nhé, thôi tôi về đây, ngồi lâu không hay. Mà ông không đuổi theo chị ấy à?”

-“Ôi dào, một tháng doạ bỏ nhà mấy lần thành quen rồi. Bà không phải lo, về ngay bây giờ ý mà.”

Ông vừa dứt lời thì có tiếng cạch cửa thật. Bà Mây đến giờ vẫn chẳng thể nào ưa nổi bà Minh, định đi nhưng sợ giao trứng cho ác nên đành lật đật quay lại. Mấy chục năm trôi qua rồi mà hai chị em gái bà vẫn lục đục như vậy.

Nghe bảo con gái bà Minh vừa mua được cái nhà hai tầng cũng trong làng Triều Khúc, mất tầm một tháng sửa sang xong thì bà sẽ chuyển về đây sống. Bà Mây khóc không ra nước mắt luôn, đàn ông mà, chỉ sợ tình cũ không rủ cũng đến.

Thế cho nên đành gọi điện cho con dâu tương lai tỉ tê tâm sự. Cũng may chị là đứa biết điều nên chỉ nhẹ nhàng an ủi bà.

-“Không sao bác à, con biết bác trai vẫn có ác cảm với con nên không tin tưởng là điều đương nhiên. Bi được nhận bà nội thôi là con cũng mừng lắm rồi ạ. Mỗi tội thằng bé thiệt thòi quá, con thấy Hến Sò là con gái mà chưa gì đã được bác Đăng cho đất, đăng này Bi đường đường là cháu đích tôn lại chẳng có gì.”

-“Đừng lo, còn bà ở đây thì trước sau gì Bi cũng có phần. Mẹ Bi cũng ráng chịu nhé, rồi đâu khắc có đó, nhất định sẽ danh chính ngôn thuận à.”

-“Dạ, đi khắp thế gian cũng chẳng tìm được người nào tốt bụng hơn

bác. Con cảm động quá ạ.”

Bà Mây đang riu rít chém gió với mẹ Bi thì ông Hải đi vào thành ra đành phải gác máy. Mềm nắn rắn buông, bình thường ẻo ọt làm màu làm mè còn được chứ giờ địch ngay trước mắt cứ nóng nảy là chỉ có thiệt thôi, cho nên dù tức chùng sôi máu nhưng bà vẫn ngọt nhạt xuống nước hỏi han nịnh nọt.

Ông Hải thấy thái độ vợ xun xoe mà buồn cả cười, trong khi đó con trai ông buổi chiều đi đón tụi nhỏ về thì nhận được tin sốc.

-“Hôm nay là sinh nhật mẹ Hà đó ba. Ba Hậu chở tụi con đi mua quà cho mẹ Hà đi.”

Anh tưởng hai cục bông nhỏ nhằm lẫn nên phải giờ lại số xem, ai ngờ chính mình mới là người nhằm. Chẳng hiểu lần trước tặng quà lệch ngày như vậy chị có buồn không nữa?

Sinh nhật đầu tiên của anh sau ngày họ cưới nhau, đúng lúc đồng hồ điểm 0 giờ sáng chị lay anh dậy rồi nhét vào tay chồng một chiếc áo len tự đan. Ba Hến cảm động lắm, trước giờ chưa từng có ai quan tâm anh nhiều như vậy, lại còn chọn đúng thời khắc đầu tiên của ngày mới nữa chứ.

-“Cảm...cảm...ơn...mình...anh...vui...”

-“Mình còn có điều ước gì muốn thực hiện nữa không?”

Chị dụi dụi mắt, anh cười tủm tỉm rồi ghé tai vợ thì thầm. Mẹ Sò ngượng chín người nhưng vẫn lật đật chạy vào nhà tắm thay váy. Tính chị nhát cội thêm cổ hủ lạc hậu nên chỉ bẽn lẽn ngồi cạnh giường chứ chẳng hoàn thiện được yêu cầu của ông xã.

Tuy nhiên hai má vợ hây hây đỏ cũng đủ khiến tim gan chồng náo loạn. Anh kéo chị vào lòng, khẽ mân mê xương quai xanh mảnh khảnh rồi nhẹ nhàng gạt dây áo, cảnh xuân quyến rũ e ấp dưới lớp ren mỏng manh hại anh ngứa ngáy tê dại.

Cũng không phải lần đầu chạm, chẳng hiểu sao vẫn bồi hồi thổn thức đến thế. Từng nụ hôn nồng nhiệt chuyển từ nơi trắng mịn tròn trịa tới nụ hoa diễm lệ đầy mê hoặc, hơi thở của vợ lúc một gấp gáp, cánh môi chồng không ngừng đùa nghịch nhấm nháp.

Chiếc váy kia rơi xuống, da dẻ chị cũng nhuộm màu phấn hồng, hai tay bất giác vòng qua cổ ông xã, cả người mềm nhũn tựa vào anh. Đầu óc anh khi ấy trống rỗng hỗn độn, anh siết vợ chặt hơn, cố gắng áp sát vào người chị, tham lam tận hưởng thứ cảm xúc ấm áp nồng cháy đầy mãnh liệt.

Đêm đó, anh ôm chị lâu thật lâu.

Năm tháng trôi qua, bận rộn hối hả, nào có nhớ những khoảnh khắc ngọt ngào ấy? Để rồi hôm nay mừng tượng lại, vẻ đẹp mơn mớn thuần khiết trong quá khứ của ai đó bất chợt khiến anh khao khát.

Gần bảy năm chung sống, sinh nhật anh, chị chưa từng quên.

Nhưng sinh nhật chị, hình như anh chưa từng nhớ.

Đợt ấy chị hỏi, em thích màu gì nhất hả mình?

Đợt ấy, anh chẳng thể trả lời được.

Ngày hôm nay, nhờ có một người đàn ông khác, anh đã biết đó là màu tím, màu của hoa oải hương.

-“Ba Hậu ơi ba sao ba đơ thế ạ? Đi thôi ba, đi mau mau còn về tổ chức sinh nhật cho mẹ Hà nha.”

Con gái ngọt giọng nhắc nhở. Anh chờ các bé tới tiệm đồ lưu niệm, Sò chọn cho mẹ Hà một quyển sổ làm giáo án còn chị Hến mua bánh xà phòng oải hương thơm lừng, ba Hậu cũng lựa sợi dây chuyền đính đá màu tím nha.

Ba còn mua bánh sinh nhật với bao nhiêu bóng bay nữa ý, ba cha con hì hà hì hục ngồi bươm bươm buộc buộc mất gần một tiếng đồng hồ mới phủ đầy được cái phòng khách.

Toàn bóng bay trắng trắng tím tím, chắc chắn mẹ Hà sẽ thích lắm nha.

Nhưng mẹ Hà mãi chưa về à.

Hến Sò bắt đầu sốt ruột hỏi thăm ríu rít cả lên, anh Hậu sực nhớ ra vợ đi chơi nên đành động viên con gái chịu khó đợi. Hai cục bông nhỏ đòi gọi điện kêu mẹ về mà ba không cho phép à, tụi nhóc xì mặt kêu đói, ba chiều con vào bếp rang cơm.

Lúc này bé Hến mới hí hửng chạy tới điện thoại bàn bấm số. Gọi hai lần mà chẳng thấy mẹ Hà nhắc máy ý.

-“Hay chị Hến nhớ nhầm số mẹ Hà rồi?”

-“Đâu có, chị nhớ đúng mà.”

Nhóc con kiên nhẫn gọi lại lần nữa, nghe giọng mẹ ở đầu dây bên kia mừng huỳnh luôn.

-“A...mẹ Hà...mẹ Hà ơi Hến nè...”

-“Sò nữa nè mẹ Hà ơi...mẹ ơi mẹ đi đâu thế? Tối nay mẹ có về không? Máy giờ mẹ về ạ?”

-“Mẹ có chút việc tầm mười một giờ mẹ về nha, Hến Sò ngủ ngoan nhé.”

-“Ừ ừ không được đâu mẹ Hà ạ. Mẹ ơi mẹ về nhanh lên nhá, Hến với em Sò với ba Hậu có cái này cho mẹ hay cực kỳ luôn ấy. Với cả...với cả tụi con nhớ mẹ Hà lắm rồi, để hôm khác đi làm việc được không ạ? Bây giờ mẹ Hà về ngay về luôn nha mẹ Hà.”

-“Hến ơi Sò ơi...ra ăn cơm con...”

Lũ trẻ nghe giọng ba gọi liền hoảng hốt dập máy. Chị Hà vừa đặt điện thoại xuống bàn thì anh Thanh cũng thả vào lòng bàn tay chị một sợi dây chuyền bằng vàng trắng, mặt của sợi dây đó màu tím trong suốt, trạm trổ dựa trên hình ảnh của đoá hoa oải hương, trông kiêu sa lấp lánh vô cùng.

Bên dưới có khắc ba cái tên Hà Hến Sò.

Không thể phủ nhận được, chị Hà rất cảm động. Nếu thầy đặt hai từ Thanh Hà lồng vào nhau sẽ là chuyện bình thường, nhưng ở đây lại là tên ba mẹ con chị. Thầy lúc nào cũng nghĩ cho chị, vậy mà cứ làm sao chỉ đi chơi với thầy có mấy tiếng thôi lòng chị cũng không yên?

Giọng hai cục bông nhỏ cứ luẩn quẩn trong đầu à, hại mẹ sốt ruột mãi không nguôi.

-“Anh chở em về nhé!”

Thầy với áo khoác cho trò cứng rồi lịch sự đề nghị. Thầy với chị đi xe

mất cả tiếng mới tới đây, nhà hàng này nằm ở ngoại thành, hồ nước rộng lớn mênh mang được anh bố trí thả hoa đăng sáng lung linh huyền ảo.

Mất công là thế nhưng lại không hề ca thán dù chỉ một câu, sẵn sàng đặt cảm xúc của mình sau cảm xúc của chị. Thầy đối với chị, chính là nâng niu trân trọng.

Còn chị đối với thầy, tới bây giờ có lẽ vẫn chỉ dừng lại ở hai từ kính trọng.

-“Thầy...em xin lỗi thầy...thầy bảo em phải làm sao đây?”

-“Em cứ làm những gì khiến em thoải mái nhất.”

Thầy càng tâm lý thì chị càng khó nghĩ, trong lòng quả thực rối bời hơn bao giờ hết. Nên ở lại tận hưởng bữa tối lãng mạn hay nên về với con, về với người chồng chưa từng nhớ ngày sinh nhật của chị?

Nếu các mẹ bìm sữa rơi hoàn cảnh này, không biết các mẹ ấy lựa chọn ra sao nữa?

Chương 66

Giá kể cuộc đời cho chị một lần được trở lại thuở mười tám, nhất định chị sẽ không phải do dự đến thế. Cứ tự nhủ từ ngày hôm nay trở đi sẽ sống vì mình nhiều thật nhiều, vậy mà cứ sao nghe con gọi ruột gan lại rối bời?

“Lúc nãy Hến Sò mè neho mình à? Nhà không có chuyện gì đâu, mình đi chơi vui vẻ.”

Tin nhắn của chồng đến thực sự rất đúng lúc, chị Hà như trút được gánh nặng trong lòng, nhẹ nhõm tiếp tục dùng bữa tối với thầy Thanh. Gió thổi đều hiu, trên chiếc thuyền êm ả lặng lẽ trôi giữa những đoá hoa đăng rực rỡ sắc màu, thầy chủ động ghé qua đeo dây chuyền cho chị. Khoảnh khắc ấy, thật sự rất lãng mạn.

Hai thầy trò mãi trò chuyện nên tới mười một giờ rưỡi mới về tới Royal, thầy khoác áo cho chị rồi dặn dò đi cẩn thận. Chị Hà chột phi cười, chỉ là từ đây lên nhà thôi mà, thầy cũng cẩn thận quá rồi.

Tuy nhiên chị vẫn vâng dạ, trước khi mở cửa thì nhắn một tin cho thầy an tâm.

Cửa mở rồi, tâm trạng chị chưa từng hỗn độn đến thế.

Bóng bay trôi bồng bềnh khắp nhà, bánh sinh nhật ba tầng “Chúc mừng sinh nhật mẹ Hà” đặt ngay ngắn trên bàn uống nước, ở góc ghế sofa nào đó Hến Sò đang ngủ khì khì vạ vật trên người ba.

Mẹ Hà nhẹ nhàng đi dạo loanh quanh, căn phòng trang trí đẹp quá,

mẹ ứa nước mắt vì cảm động, mẹ hối hận mãi khôn nguôi, ước gì thời gian quay trở lại, mẹ lập tức sẽ lao ngay về với gia đình nhỏ của mẹ.

Chị tiến tới gần ghế sofa, dịu dàng quỳ xuống ngắm nghía ba cục bông hai nhỏ một lớn. Cục bông nhỏ má hồng hây hây rất đáng yêu, cục bông lớn tuy ngủ mà vẫn chau mày, chẳng biết dạo này công việc có áp lực gì không nữa?

Mẹ Hà thơm mỗi em một cái rồi ngửi ngửi da dẻ các nàng, thơm ghé gớm cơ. Chị Hến giật mình tỉnh giấc, thấy mẹ Hà thì hét toán loạn, vội vã quay người lay ba với em gái.

-“Sò ơi Sò ơi, mẹ Hà nè...mẹ Hà về rồi...ba Hậu...ba Hậu ơi mau dậy thôi...dậy chúc mừng sinh nhật mẹ Hà thôi...với cả các cô các chú đang theo dõi truyện Hậu Hà của ba mẹ con ơi, có một chút trục trặc nhỏ nên chap này dì Lan Rùa nhà con chỉ đăng một phần ba trên đây thôi ạ, phần tiếp theo lát nữa các cô các chú tìm đọc ở facebook Lan Rùa(fb:/lanruanhim) của dì nhà anh Khôi con nha. Dì con sẽ up lên đó trước bảy giờ tối ạ.”

Ba Hậu với em Sò mắt nhắm mắt mở bật dậy. Hến tíu tít chạy đi lấy bật lửa cho ba thắp nến, các em đợi mẹ Hà ước xong thì lần lượt lôi quà ra tặng. Riêng anh Hậu thấy vợ đang mang chiếc vòng lấp lánh sắc tím, sang trọng nổi bật gấp mấy lần cái sợi mảnh của anh thì cười nhạt rồi ngay lập tức giấu quà trong túi quần.

-“Ba Hậu...quà của ba Hậu đâu rồi?”

-“Rơi mất đâu rồi ý Sò à.”

-“Thế thôi ba Hậu hôn mẹ Hà đi, hôn bù thay quàá. Mau lên mau lên ba Hậu, không có quà là không được đâu ý...”

Hến nhanh nhẹn đề nghị hại ba mẹ đở phùng phùng. Mà lũ nhóc nhà chị dạo này chẳng hiểu bị làm sao nữa, không biết từ lúc nào các bé trở nên cực kỳ nhạy cảm, mè nheo hờn dỗi đủ trò bắt ba mẹ phải thực hiện bằng được mới thôi.

Ba Hến rút cuộc chịu thua hai cục bông nhỏ, lờm lờm các nàng rồi một tay kéo mẹ Sò vào lòng, một tay đỡ gáy, chậm rãi áp môi mình vào môi vợ, nhẹ nhàng hôn miết.

Bàn tay chồng xoa đều đều phía eo khiến người vợ bất giác mềm nhũn, chị vô thức dựa anh sát hơn, nụ hôn ấy, càng lúc càng say đắm, càng lúc càng cuồng nhiệt mê loạn. Cánh môi anh dịu dàng mơn trớn đôi gò má, rong ruổi ngậm lấy vành tai chị, hơi thở ấm áp của anh khiến dây thần kinh xúc cảm của chị run rẩy, toàn thân nóng ran tê dại.

Tim chị đập thảng thốt, tim anh cũng rối ren đến lạ, con họ đưa ngời ngấm ba mẹ mắt tròn xoe long lanh, đưa buồn ngủ rũ rượi ngã rằm một cái xuống ghế sô pha.

Chương 66-2

Vợ chồng Hậu Hà tái mét mặt, cũng may là ghế êm mềm mại nên nàng ấy chẳng sao cả, chớp chớp miệng xinh rồi ngoan ngoãn ngủ tiếp. Tuy quá sinh nhật bà xã rồi nhưng Ông xã vẫn rất ga lăng, anh xưng phong dọn dẹp nhà ngoài còn để chị bế Sò vào trong ngủ trước, Hến nhỏ thơm ba một cái rồi lẻo đẹo theo mẹ và em.

Ba Hến xong xuôi về phòng không thấy Vợ thì rẽ qua phòng các nàng. Nhìn mấy mẹ con chui rúc trong chiếc giường nhỏ tội ghê cơ. Em Sò út ít được chiều hơn thành ra hư quá rồi, hết quay trái giành chần của chị Hến lại quay phải rúc vào mẹ Hà, cái tay nhỏ xíu thò vào trong áo mẹ nghịch hỗn ơ là hỗn à.

Anh Hậu thương tình nàng ấy đêm nay thức khuya nên không gọi dậy phạt, chỉ đơn giản đặt tay con về vị trí cũ. Vợ mặc áo ngủ cổ rộng thành ra nơi trắng mịn nào đó vô tình đập vào mắt chồng, mơn mớn đẹp đẽ khiến chồng ngẩn ngơ thất thần, cảm giác khát khao thèm muốn bỗng dâng trào mãnh liệt.

Chải cố gắng lắm có người mới kiềm nén được ngọn lửa đang bùng cháy trong mình, lật đật đi lấy thêm chăn đắp cho Hến nhỏ rồi nhẹ nhàng kéo lại áo ngay ngắn cho bà xã cẩn thận bồng chị về phòng.

Bình minh sáng hôm sau chim hót líu lo, mẹ Sò là người tỉnh giấc trước, thoáng sửng sốt khi cả người đang bị ai đó Ôm gọn gàng. Rõ ràng tối hôm qua chị định ngủ với con mà? Là do anh lo các bé nằm chen chúc sao?

Sao đó ngại trải đệm dưới đất cho chị nên vút lên giường luôn cho tiện?

Có lẽ vậy.

Cô giáo Hà cười khổ, khẽ đẩy chồng để lách ra mà nào ngờ anh lại càng giết chặt hơn, đầu anh VÔ thức rúc vào bờ vai chị hít hà,

chân tay cũng lười biếng bám vợ như hoa hồng leo tường ngoài khung cửa sổ. Mùi hương dịu nhẹ thân thuộc của ba Hến quanh quần bên chóp mũi khiến chị lưu luyến chẳng muốn rời

Vợ Vòng tao qua ôm lảo chòng rồi Xoa Xoa tóc anh. Rõ ràng cái người nào vô tâm gây cho chị biết bao nhiêu đau khổ, vậy mà cứ sao chỉ ở bên anh chị mới thấy hạnh phúc trọn vẹn.

Tiếc rằng, hạnh phúc ấy quá ngắn ngủi.

-“Em gêu mình, giá như một ngày nào đó mình biết em yêu mình”

Chị thủ thỉ rồi áp má mình vào má ba Hến, có nhiều chuyện muốn anh hiểu, có nhiều thứ mong anh thấu, chỉ là, ông xã chẳng bao giờ tin tưởng chị, thường ngày không, trong mơ cũng không.

-“Tưởng anh là thằng ngốc chắc, chỉ có anh thật lòng thôi chứ mình yêu thầy Thanh”

Ba Hến cầu nài làm mẹ Sò giật nảo mình, chị gọi gọi nhưng anh vẫn miên man ngủ à, có lẽ chỉ là ngủ mê nói linh tinh. Vợ rón rén lật áo chòng, thấy mấy vết mẩn đỏ lặn dần thì thở phào nhẹ nhõm. Chị nằm ngáy ngốc mãi đến khi người ta mỗi người quay sang phía đối diện mới lật đặt trở dậy chuẩn bị bữa sáng.

Bà xã cố tình làm ba hộp cơm trưa nhưng trước khi ông xã đi làm chỉ nhỏ nhẹ bảo nhớ tay nấu hơi nhiều. Anh vừa khỏi ngộ độc bụng yếu nên cũng chẳng sĩ diện từ chối, cẩn thận cầm lấy hộp cơm rồi dịu dàng chào vợ con.

Từ đó trở đi, ngày nào mẹ Sò cũng nhớ tay nấu nhiều cơm.

Ngào nào ba Hến cũng cứ lảng lạng mà nhận, căn bản ăn cơm công ty một thời gian mới biết giá trị của cơm nhà. Chưa kể thức ăn làm sạch sẽ đậm đà gia vị thì từng hạt cơm cũng dẻo thơm, nhai có vị ngọt lảm chứ không khô không khốc như ngoài quán.

Ban đầu có người hơi ngại, nhưng xong lâu dần mặt cũng dày dần, thôi thì ba phúc nhờ oon. Dầu sao cũng trả tiền đầy đủ, dầu sau cũng chỉ là ăn đồ nấu thừa của các nàng ấy thôi mà?

Ba già nghĩ ngợi thấy không có gì to tát nên thoải mái gấp chút gói sứa thường thức. Miếng sứa dai dai giòn giòn hoà quyện hương thơm quyến rũ của các loại rau sống và nước mắm cốt cá cơm, thỉnh

thoảng có vài hạt lạo bụi bụi ngậy ngậy đến là ngon.

Húp thêm chút canh ngao mỏng tươi, mát hết cả ruột cả gan.

Tâm trạng tốt là thế, thế nào mà đang yên đang lành thì nhận được tin nhắn của nhân viên ngân hàng cảnh báo tài khoản của quý khách đã âm một cách đáng kể, kèm theo là giấy tờ được scan rõ ràng.

Ồi vậy?

Mhầm lẫn chẳng? Đợt vừa rồi chuẩn bị cho ba dự án game thành ra sếp Hậu bận túi bụi đầu tắt mặt tối, có gì cũng là trợ lý đi mua, mà đều là việc của công to nên thanh toán bằng tiền công quỹ, chẳng động tới tiền riêng mấy.

Mà dù có động thì anh cũng chưa bao giờ để nợ đĩa ra như vậy. Ba Hến đang định gọi lại hỏi cho rõ ràng mà bất chợt nhìn thấy mẹ Bi đi vào nên liền hiểu ra vấn đề. Chết thật, suýt nữa thì quên người yêu cầm thẻ của mình.

-“Cung ơi tan làm đi thôi. Ba dự án game sắp hoàn thiện chưa thế”

-“Vừa bàn giao sáng nay rồi, em làm gì mà để ngân hàng phải gửi giấy nợ đến cho anh vậy?”

Mặt ba Hến rất khó coi, mẹ Bi đành cười xuề xoà làm nũng.

-“Ồi chào ôi anh bận quá chẳng nắm được tình hình gì cả. Đồng bào miền Trung đợt vừa rồi gặp lũ lụt lớn em theo năm nhóm tình nguyện đi năm đợt khác nhau, ngoài ủng hộ tiền mặt thì còn mua mì tôm, ruốc và quần áo tới ủng hộ nữa. Cuối tháng lấy được tiền hàng em chuyển khoản trả lại anh”

Anh Hậu nghe chị Liên trình bào thì cũng lướt qua mục tin nhanh trên web, công nhận thiệt hại nặng thật đấy. Nhìn cái ảnh Ông bà cụ râu tóc bạc phơ phải ngồi trên mái nhà mà nao cả lòng.

-“Thôi đi em à mà chuyển, em làm thế là đúng, trÔng bà con tội quá đi mất”

-“Anh có của em có công, đừng giận em nha, tính em anh biết rồi đấy, không giúp đê em ngủ không ngon”

Giận gì cơ chứ, tính chị Liên anh lại thừa hiểu đi. Tuy hiểu thẳng

với ăn nói có phần bỗ bã nhưng tốt bụng hiếm có, đến con mèo đói chị còn xót ruột nữa là con người.

-“Anh lại thuê thêm trợ lý mới à? Cái con đó mất dạy ghê, gặp em mà không thèm chào”

Chị phụng phịu kể lể, anh vỗ về giảng hoà.

-“Đừng nghĩ linh tinh, con bé đó tên Nhung, ngoan lắm, chẳng qua nó bị cận nặng nhưng ngoài giờ làm việc không đeo kính đâm ra thỉnh thoảng hơi ngơ thôi. Là cháu gái báo Đào vợ sếp Huy đó, tốt nghiệp loại ưu, bước đầu bác ấy chỉ gửi gắm tới chỗ anh học hỏi thôi, anh tin với năng lực của nó thì trước sau gì cũng thăng tiến”

-“Ồi dào, con cháu sếp thì thích tốt nghiệp loại gì chẳng được?”

-“Không nên suy xét chủ quan thế em à, hồi sinh viên năm nhất nó được giải Olympic toán học toàn quốc đó, năm ba thì giật giải nghiên cứu khoa học. Anh đào tạo qua anh biết, rất sáng tạo. Mới vào nhưng có nhiều chỗ nhanh hơn cả chú Thắng”

Giọng anh Hậu khi nói về cô trợ lý lộ rõ vẻ phấn khởi, thực ra đơn giản chỉ là đàn anh cảm thấy tự hào vì đàn em khoá sau, về hậu bối, về cấp dưới được việc. Khổ nỗi chị Liên lại cảm thấy như anh rất có hứng với Nhung, tâm trạng chị Vi thế cũng không được thoải mái cho lắm.

Ngơ cái quái gì mà ngơ, đàn bà thông minh làm gì có con nào ngơ? Chẳng qua cố tình thả thính sếp Hậu mà thôi.

Cũng phải, sếp hào hoa phong độ đến thế cơ mà. Mới tiếp xúc còn khiến chị em tim đập chân run nữa là làm việc tiếp xúc với nhau hàng ngày. Con này xem ra không dãn mặt thì không được rồi.

Mghĩ là làm, tối hôm đó mẹ Bị chuẩn bị quà gửi cho cô Nhung, tuy nhiên chị lại không ký tên chính mình mà chơi trò ném đá giấu tay.

Cô trợ lý mới sau khi bóc quà thì cũng không sợ sệt ngạc nhiên như chị dự đoán. Có mỗi cái đầu lâu với chút máu me thế nào mà cũng đòi dọa hả? Lại còn tấm thiệp với hàng chữ in ngay ngắn bằng mực đỏ nữa chứ.

“Cảnh báo lần một dành cho em, hãy yên phận ở vị trí của mình

thôi nhé Nhung.

PS: Vợ sếp của em, chị Hà Mẹ Hến Sò”

Kinh thật, vợ sếp cơ à? Vợ sếp mà to à?

Chính là cái cô giáo viên dạy toán công dung ngôn hạnh mà mấy anh trong công ty hay nhắc tới đó sao?

Xem ra cũng chỉ là hư danh thôi, người tử tế thánh thiện chẳng ai làm cái trò mèo nào cả. Thôi số chị cũng nhỏ rồi, động vào Nhung là nhỏ quá rồi.

Cô Nhung cẩn thận cất hộp quà vào hộc bàn rồi cười khẩy, ngón tay thoăn thoắt lướt trên bàn phím. Chuẩn dân công nghệ thông tin, mới chực phút đã có đủ các thông tin cần tìm kiếm.

Chị tặng quà thì cô cũng phải đáp lễ chứ nì, cũng giống chị lần đầu nướng tay, lần đầu của cô cũng rất nhẹ nhàng, chỉ là một cái confession thôi mà.

Admin của page trường này làm việc nhanh thật đấy, chưa đầy hai tiếng bài đã được đăng lên trang chủ. Chị Hà thì không hay la cà chơi trên mạng nên phải đến khi dì Hợi vội vã chạy sang Văn phòng gọi mới biết.

–“Chết toi chứ bác Hà ơi, không biết đũa nào ăn cháo đá bát, tự xưng là học sinh của báo hai khoá trước, bị bác vụt đến chảy máu đầu. Nhưng hồi đó nhà nó nghèo mà ba Hà cậu Hợi lại làm to nên không dám tố cáo, giờ mới đủ can đảm để vạch trần bộ mặt thật của bác. Ôi chao Ôi kể dài dài ơi là dài, báo tự đọc đi nè”

Mẹ Sò nhận điện thoại từ tay dì, kéo mãi kéo mãi mới hết. Phần comment mới gọi là khủng khiếp, gần sáu trăm cái, chủ yếu là nháy vào bênh cô giáo nhưng tất nhiên cũng có rất nhiều nick dùng từ ngữ miệt thị khá nặng nề.

Cả cuộc đời chị từ khi sinh ra đến nay, làm việc gì cũng đều nhìn trước ngó sau xem có ai bị ảnh hưởng hao tổn thương không, cứ tự nhủ rằng mình không làm gì sai trái thì người ta cũng chẳng hại đến mình.

Vậy mà, cơ sự lại như thế nào đây.

Đúng là có một số chuyện chẳng thể ngờ trước được. Mặc dù lúc

đi họp trên bộ về cậu Hợp với tư cách phó hiệu trưởng đã yêu cầu admin gỡ bài nhưng sự việc đó vẫn có ảnh hưởng không nhỏ đến chị Hà.

Giá kể những lời miệt thị đó của người dung kẻ địch viết như chị Liên chẳng hạn, ít ra còn thấy nhẹ nhàng hơn. Đằng nào lại từ chính học trò của chị, những đứa trẻ mà chị yêu thương hết mực.

Buồn. Chán.

Cả một tuần liền tâm trạng trống rỗng não nề không sao khá lên nổi. Có lẽ là năm hạn tháng giêng, việc ở trường của mẹ Sò đã chẳng tốt rồi mà việc ở công ty của ba Hến cũng không ổn.

Chiều thứ bảy đó, có bà vợ đang ngồi ủ rũ chăm mấy bông hoa ngoài ban công thì nhận được điện thoại từ trợ lý của chồng.

-“Chị Hà... em Thắng đây. Anh Hậu có nhà không chị cho em gặp anh chút... có việc gấp... nhanh chị...”

-“Anh chưa về chú ạ, có gì chú cứ bình tĩnh nói”

-“Vâng nhưng chị đừng kể với anh nhé. Có kẻ chơi xấu anh, dám đứng lên làm đơn yêu cầu bãi bỏ chức giám đốc của Sếp Hậu. Sếp biết nhưng chủ quan lắm, đâm ra em cũng không để ý. Vừa nãy vào ngó giật mình nhận ra bọn chúng đã thu thập được 24 chữ ký rồi”

-“24 chữ ký thì sao hả chứ?”

-“Ở công ty em có luật bất thành văn, giám đốc nào nếu sau một tháng “vinh dự” nhận được 100 chữ ký là chắc chắn bị mất chức, còn nhận được 50 chữ ký thì ban lãnh đạo sẽ mở cuộc họp xem xét. Nói chung cũng lành ít dữ nhiều chị à, riêng hôm nay có thêm 5 người ký tên nữa, em chỉ sợ tình hình này sang tuần sau là anh Hậu chính thức lên thớt rồi chứ không cần đợi tới cuối tháng”

Chị Hà nghe chú ấy nói mà cứ lạnh toát cả người, anh Hậu đam mê công việc này lắm. Bao nhiêu lần bác Đăng rủ ra ngoài làm chung mà anh đâu có chịu đâu, nói rằng không phải chuyên môn sở trường nhàm chán không chịu nổi.

Nói gở chứ ngộ nhớ bị mất chức thì không biết anh có chịu nổi cú sốc này không?

-“Sao mà lại ra nông nỗi này hả chứ?”

-“Chị cũng biết mà, sếp chỉ giỏi chuyên môn thôi chứ nóng tính lắm. Trong công việc thì yêu cầu cao, hay đòi hỏi nhân viên làm thêm giờ, cũng không biết dỗ ngọt cấp dưới như phó giám đốc. Thành ra ai hiểu thì mới quý chứ còn lại ghét cực. Sáng nay em còn nghe tụi nó đồn đọt này 99% là anh Hậu xuống để anh Đạt lên thay rồi. Thế cho nên em mới muốn tìm sếp để xem có cách gì ngăn cản không cho mọi người vào ký nữa, tránh trường hợp lên 50 chữ ký lại to chuyện”

Chương 67

Chú Thắng hồ hởi tâm sự thêm với chị Hà vài vụn xích mích ở công ty của giám đốc Hậu với cấp dưới, sếp bà là người thấu hiểu và biết lắng nghe nên chú càng nói càng hăng, mãi đến khi có điện thoại của sếp ông mới thôi buôn dưa bán chuối. Mẹ Sò ban nãy còn rầu rĩ nãy nê vì bị vu oan mà giờ tự dưng quên sạch luôn, đầu óc chỉ toàn chuyện của ba Hến à, đi ra đi vào đứng ngồi không yên vì lo cho chồng. “Mình có ăn tối ở nhà không ạ?” Đắn đo mãi chị mới dám nhả đi một tin, tầm nửa tiếng sau anh rep lại, chỉ đơn giản hai từ. “Anh không” Căn bản giờ sếp Hậu cũng đang căng não, dặn dò trợ lý đôi ba câu xong anh qua nhà chị Liên luôn. Mẹ Bi và ba Hiến trước học cùng khoa, những chuyện liên quan tới công việc như này tâm sự với chị là hợp lý nhất.

-“Cái lũ mất dạy, mai anh đuổi việc hết đi cho em”

-“Điên à?”

-“Mình là giám đốc mình có quyền chứ anh?”

Chị Liên thắc mắc, anh Hậu cười khở.

-“Quyền thì quyền nhưng tự dưng đuổi hết thế công việc bù lu một đồng đồng đấy ai làm? Em tưởng đào tạo một đứa nhân viên thạo nghề dễ lắm à? Ngẫm cũng bực, chưa bao giờ anh nghĩ bọn cấp dưới của mình lại dám láo như vậy. Giờ quan trọng nhất là phải tìm cách khống chế để đơn không vượt qua 50 chữ ký”

-“Ôi dào, đơn giản, không đuổi thì mình nạt, ngay từ đầu tuần sau

anh răn đe ác vào, bắt làm tăng ca, dọa cắt lương giảm thưởng xem, có mà chả sợ tái mặt ấy” Ba Hến thấy mẹ Bi nói có lý nên gật gù đồng tình. Từ trước đến nay dù có nóng tới mấy anh cũng chỉ quát nạt thôi chứ chưa bao giờ động vào kinh tế, tại ngày xưa từng nghèo khổ nên hiểu phần nào sự thiếu thốn của anh em. Thời buổi khó khăn mà, lương thưởng đáng mấy đâu, nhiều khi mua vài hộp sữa cho con với cả đi ba bốn cái đám cưới là hết. Tuy nhiên thả lỏng nhân viên kiểu này xem ra là hại chính bản thân mình rồi.

Với một vài đối tượng, có lẽ thực sự phải giải quyết bằng tiền bạc như mẹ Bi bày mưu. Chị vừa an ủi động viên vừa giúp anh vắt áo khoác lên giá cho đỡ vướng, vụng về thế nào mà vắt ngược làm lọ dầu gió trong túi rơi xuống đất, cũng may chưa vỡ.

–“Mẹ Sò cẩn thận gớm nhỉ? Ly thân rồi mà vẫn quan tâm chồng cũ ghê thế.”

Chị Liên khó chịu dò xét, anh Hậu cười xuề xòa bảo không phải, của cái Nhung. Ban nãy anh nhức đầu nên nó dúm cho, con bé sống tình cảm lắm. Anh kể rất vô tư, đổi lại chị giận tím mặt tím mày mà vẫn phải cố nén xuống, đích thân vào bếp đãi ba Hến món tử, trứng rán hành. Làm món này kỳ công lắm, phải xắt nhỏ cả hành củ lẫn hành lá mới đủ thơm, mà mỗi lần xắt là cứ hoa hết cả mắt ấy. Cộng thêm mùi trứng sống đập ra tanh ngòm thấy ghê ghê á, rồi cho nhiều muối quá thì mặn, mà bỏ ít thì lại nhạt. Tóm lại rất phức tạp, tuy nhiên vì những người thương yêu nên chị sẵn sàng hi sinh tất cả.

Về phía sếp Hậu do được vợ chiều nhiều năm thành hư, bây giờ trứng tráng là phải tráng bằng chảo vuông, cẩn thận tráng từng lớp một giống kiểu Nhật mới vừa khẩu vị anh.

Nói chung ăn đồ mẹ Bi nấu chẳng ra cái quái gì sất, nhưng quý là quý cái tấm lòng nên ba Hến vẫn nhiệt tình khen ngợi.

-“Ngon thật không đấy hay hai ba con khen lấy lòng em?”

-“Ngon thật mẹ Liên ạ, ngon hơn thường ngày rất nhiều nhưng chưa ngon bằng mẹ em Hến làm đâu á.”

Khổ thân Bi vừa dứt lời thì bị mẹ lườm cho một cái sợ run cả người, thẳng nhóc không dám phát biểu thêm nữa, cúi gằm mặt xuống bàn chậm rãi ăn cơm. Anh Hậu thấy tội nên đưa tay ra bồng con rồi bón cho cu cậu.

Bi cũng quý ba Hậu lắm, ăn xong cứ muốn giữ ba ở trong phòng chơi xe lửa với kể chuyện cổ tích mà mẹ Liên chẳng cho phép gì cả ú. Mẹ bắt bé ngồi học toán với cô giúp việc rồi mẹ chiếm ba của Bi luôn à.

-“Con còn nhỏ cho học ít thôi em ạ, kéo sau này lại còm nhom ra.”

Anh Hậu có ý tốt khuyên bảo nhưng chị Liên cứng đầu không nghe nên anh cũng mặc kệ luôn. Chẳng phải máu mủ ruột thịt của mình nên không xót ruột xót gan đến mức tranh luận gay gắt như đợt với bà xã về chuyện của gái cưng. Ba Hến ngồi ngả người trên ghế tựa, mẹ Bi rón rén tới bên nép vào lòng anh, hai tay vòng qua ôm eo. Mấy bữa trước chơi chiến thuật câu như hững hờ quả không uống công mà, giờ đây chỉ một hành động tình cảm nho nhỏ cũng đủ làm anh ngây ngất. Chị hơi rướn người, môi chạm môi khơi gợi khiêu khích. Hình như lâu rồi ba Hến chưa được hôn, động tác của anh có vẻ gượng gạo lắm, ngay cả thói quen chạm eo chị hay mơn trớn như xưa anh cũng chần chừ. Chị dựa anh thật sát, cố ý tạo những tiếp xúc cần thiết nhưng sau một hồi nồng nhiệt lại chủ động đẩy người yêu ra, phụng phịu làm nũng.

– “Thôi khuya rồi anh về đi không ba Hải biết lại to chuyện.”

Nhìn mặt anh đỏ rùng rục chị cũng hơi thương thương, chắc anh thèm khát chị đến phát điên rồi.

Nhưng biết làm sao được? Đàn ông mà, càng khó chiếm được họ càng trân trọng mình. Nhất là hiện tại anh còn chưa dám dẫn chị về ra mắt gia đình, cứ dễ dãi quá anh lại thấy cuộc sống như này ổn, không chịu ly hôn với vợ thì toi.

Cứ phải mồi cho người ta yêu chị đến điên cuồng rạo rục, say đắm si mê tới mức không thể từ bỏ được, sang tên toàn bộ đất đai tài sản cho chị và Bi chứ không phải Hà Hến Sò thì tới lúc ấy tính gì cũng dễ. Chị đoán ít nhiều những bức bối bây giờ cũng khiến anh ghét ba Hải thêm một chút, chỉ vì ba mà đêm nay anh không được ngủ lại với chị mà. Ôi cũng tội mà thôi cũng kệ, ai bảo ông già ấy cản đường chị? Ba Hến đúng kiểu đàn ông ngay thẳng, mặc dù đang hẹn hò nhưng người yêu nói ý một cái là về luôn chứ cũng chẳng mè nheo xin ở lại. Lên tới nhà còn chưa kịp cầm chìa khoá vào ổ đã thấy cửa mở toang

-“Mình về rồi ạ!”

Mẹ Sò nửa mừng nửa lo, ân cần giúp chồng cất đồ, ba Hến thấy lạ liền hỏi han.

-“Mình...có chuyện gì sao? Mình đợi anh à?”

-“Không...đâu có đâu...em đang xem Vợ Anh mà...em tua lại để xem...”

Anh Hậu cười tự giễu, lại còn tưởng chị vẫn như xưa, ngồi ở phòng khách mong chờ, nghe thấy tiếng bước chân của anh là lao ra đón chứ. Xem ra dưa bở dạo này giá rẻ quá rồi, bà xã có đợi thì đợi thầy giáo của bà xã chứ đợi gì ông xã?

-“Sao mặt mình nổi mẩn đỏ nhiều thế?”

-“Ừ, chắc lại dị ứng thức ăn lạ hay sao ấy, nhưng bị nhẹ thôi, cũng không ngứa ngáy gì cả, mình đừng lo”

-“Vâng, mình đừng tắm khuya nhé!”

Chồng nghe lời vợ nên chỉ thay áo quần rồi vào giường nằm luôn. Chị trải đệm bên dưới thấy anh trần trọc mãi cũng sốt ruột liền mở lời hỏi thăm.

-“Công việc của mình vẫn ổn chứ?”

-”Ổn mình ạ“

Anh không chịu chia sẻ khiến chị hơi chạnh lòng, chiếc đèn ngủ sáng mờ mờ, ba Hến vẫn dán mắt vào màn hình điện thoại, hình như là vào Web công ty hay sao ấy. Chị Hà được chú Thắng cho mật khẩu nên lúc này cũng lén lút xem rồi, từ chiều tới giờ tăng tận thêm ba chữ ký, tình hình căng thẳng quá mà chị chẳng giúp gì được ngoài lật đật dậy pha cho anh cốc sữa ấm.

-“Mình uống chút cho dễ ngủ.”

Chồng buồn chán lắc đầu, vợ bảo không muốn uống sữa thì để vợ đi nấu bát canh hạt sen, đêm hôm khuya khoắt sợ chị vất vả nên anh giật lấy tu một hơi luôn rồi tự mình ra ngoài súc miệng với rửa cốc chứ không để vợ hầu. Xong xuôi anh ngồi ở phòng khách làm việc một lúc, khi quay vào ba Hến cố ý nằm sát ra bên ngoài, tay lần xuống bên dưới khe nắm tay bà xã. Đột nhiên mẹ Sò hơi run run, nhưng giờ tự dưng rút tay ra thì anh lại biết chị vẫn còn thức, rồi ngại ngùng bối rối cũng chẳng biết làm sao nên cứ kệ để thế thôi.

Đêm đó, vợ chồng Hậu Hà người trên giường kẻ dưới đất, thẹn thùng nắm tay nhau ngủ y hệt học sinh mẫu giáo ấy. Hạnh phúc, đôi khi lại giản dị đến lạ lùng. Tuy nhiên cuối tuần yên bình thanh thoi bao nhiêu thì sang thứ hai mọi việc căng go bấy nhiêu. Sếp Hậu càng thắt chặt quản lý thì nhân viên càng căm, có mấy tiếng buổi sáng mà số chữ ký đã lên tới ba mươi chín. Chỉ mười một chữ ký nữa. Đúng vậy, chỉ cần thêm mười một người ủng hộ cái đơn này, ba Hến sẽ chính thức được các sếp cho lên sàn. Phó giám đốc Đạt cả buổi cười tươi roi rói, ngược lại giám đốc Hậu căng thẳng mệt mỏi cực độ. Trong khi đó mẹ Sò ở trường cũng không khá khẩm hơn, hết tiết năm xuống phòng hội đồng tự đứng thấy đồng nghiệp nhìn mình bằng ánh mắt lạ kỳ lắm. Rồi dì Hợi cậu Hợp từ đâu lao ra kéo vội chị gái vào văn phòng khoá trái cửa.

Nhờ tội nhỏ cho xem chị mới biết, tầm một tiếng trước trên facebook của chị post năm tấm ảnh đú đỡn với năm người đàn ông khác nhau, tấm nào cũng ở tư thế cực kỳ khêu gợi. Lại còn kèm theo status rất bố đời mẹ thiên hạ, cạnh khoé nói xấu hết người này tới người khác nữa chứ. Mẹ Sò càng xem càng choáng, rất nhiều cái tên bị “chị” bôi bác đã vào phản kích lại. Người thương như cậu Hợp dì Hợi thì nhìn qua đã biết nick bị hack, khổ nỗi kẻ ghét thì đúng là thừa nước đục thả câu, tha hồ chửi rửa.

-“Giờ sao ạ? Lần trước confession còn bảo admin gỡ được chứ lần này em chịu thôi, mù công nghệ chị à, gọi bác Hậu nhé.”

Cậu Hợp sốt sắng đề nghị, chị Hà ngay lập tức bảo dừng, dì Hợi thì bức xúc khỏi nói.

-“Bác điên à, nước đến chân rồi còn giữ sĩ diện. Mà điên méo chịu được, cái con mồm nào khốn nạn thế không biết, em mà biết em bãm vằm.”

-“Cây ngay không sợ chết đứng, kệ đi, hai đứa đừng lo”

“Ôi bà chị của tôi ơi, không chết đứng thì chết nằm, chết ngồi. Bà nhìn lượt share lượt chửi đi kìa, để thêm phút nào gạch nó dội ầm ầm phút đấy, ba bốn tiếng nữa thôi có mà cả nước biết, thử hỏi bà còn làm ở cái ngành này được không?”

-“Cậu Hợp nói đúng đấy chị ạ, giờ facebook phổ biến lắm, đến mẹ Hào nhà mình còn dùng cơ mà, mỗi ngày lai lai se se cả trăm post.”

Thấy hai đứa em phân tích khá hợp lý nên mẹ Sò đành bảo cậu Hợp tìm được ai giỏi công nghệ thì thuê họ lấy lại nick giùm, tuy nhiên cấm tuyệt đối không được nhờ ba Hến. Cậu vâng vâng dạ dạ nhưng có thèm nghe lời đâu, bước ra khỏi phòng một cái là bấm số anh rể liền. Sếp Hậu quả không hổ danh là dân công nghệ thông tin, chưa đầy hai chục phút đã lấy lại được nick cho bà xã, tạm thời vụ việc quá lùm xùm nên sếp lựa chọn ẩn tài khoản.

Hacker này cũng giỏi đó, ghép hình như thật, trông qua thì có vẻ giống mẹ Sò đấy nhưng đặc điểm cơ thể thì hơi thiếu hiểu biết nên khó lòng đánh lừa ông xã chị.

Ngoài sao lại địa chỉ IP của kẻ chơi xấu làm bằng chứng thì ba Hến còn cẩn thận viết một bức thư tay lấy danh nghĩa chồng của cô giáo Hà, khẳng định người trong những bức ảnh trên không phải vợ mình rồi gửi cho cậu Hợp, phòng trường hợp bà xã bị phụ huynh học sinh hoặc cấp trên làm khó. Phần còn lại sếp giao cho cô Nhung đi điều tra nốt, hi vọng từ giờ tới tối sẽ biết thủ phạm là ai. Xong xuôi có người nhắn điện thoại gọi cho vợ, khổ nỗi máy vợ bận nên đành phải gọi cho em gái vợ.

Dì Hợp cười tùm à, ông bà này tưởng khô khan mà quan tâm nhau

gớm, được cái tính rất lầy nên dì bịa chuyện tới tấp.

-“Ôi bác Hậu ơi khổ lắm bác ạ, bác Hà nghe tin sốc quá ngất lịm. Lúc tỉnh dậy thì ngồi im trong văn phòng từ đó tới giờ, cơm trưa cũng bỏ. Mặt cứ trắng bệch ra mà em bảo đưa đi bệnh viện thì không chịu nghe, con người ương ngạnh đến bực.”

Anh Hậu nghe tin tình báo ruột gan như có lửa đốt, vội vã bấm thang máy xuống dưới quán gần công ty mua tạm âu cháo rồi phóng gấp tới trường chị Hà.

Cậu Hợp gặp anh rể mặt tươi phơi phới, hớn hờ chỉ điểm chị em chiều nay không có tiết, đang ở trong văn phòng ạ. Có ông chồng sốt ruột tay cầm âu cháo chân ráo riết chạy tới tìm vợ, mà đâu ngờ, còn có người đến sớm hơn cả anh. Bọn họ, tình thầy ý trò, quả thật khiến người ta cảm động. Ngọt ngào da diết, quan tâm hỏi han nhau tới từng bữa ăn giấc ngủ, chia sẻ từng mẫu chuyện nhỏ trong ngành giáo dục.

Bà xã anh đói, chẳng cần đến anh, đã có người chu đáo mang đồ ăn thức uống cho chị. Giờ phút này, ông xã biết thêm một chuyện nữa, là vợ thích thịt xiên nướng, hình như ngà nhỏ cứ được điểm cao thề lại thưởng cho thì phải. Giờ anh cũng hiểu, lý do hôm đó chị chỉ đứng ngoài nhờ vả y tá chứ không vào trong.

Cảm giác đứng ngoài, là như thế này sao? Ruột gan bức bối như bị cả đàn kiến bò qua giẫm lại, có nỗi buồn man mác len lỏi trong tim không sao mà nguôi ngoai nổi.

Thế rồi bắt gặp ánh mắt ai đó, hẳn không những không chào hỏi mà còn kê ghế ngồi gần vợ anh hơn, giọng điệu nỉ non ngọt ngào.

-“Hà này, chuyện hôm trước anh nói với em đấy, em xem tháng ba

năm sau dạm ngõ có hợp lý không?”

-“Không tốt lắm đâu thầy ạ, em hỏi rồi, thấy bảo tháng giêng là đẹp nhất”

Anh Hậu nghe bà xã đáp người ta mà chết điếng. Vẫn biết chị thương thầy, chỉ là không ngờ lại vội vàng đến vậy. Đã tính tới chuyện dạm ngõ rồi cơ đấy.

-“Đám cưới thì cho Hến Sò làm phù dâu em nhé.”

Mẹ Sò tươi cười đồng ý làm ba Hến uất nghẹn, sốc đến nỗi làm rơi cả âu cháo, cứ thế mất kiểm soát xông vào phòng.

Chương 68

Chị thoáng giật mình, thầy Thanh ngay lập tức đứng dậy tay bắt mặt mừng chào hỏi ba Hến. Dì Hợi cậu Hợp đi qua thấy âu cháo đổ lênh láng trên sàn liền gọi mấy em lao công tới dọn giúp rồi nhảy vào hóng hớt. Ba Hến rơi vào thế bí, tự dưng một đồng người như thế này có muốn đánh nhau cũng chẳng xong. Căn bản đối phương quá thủ đoạn, vừa ban nãy rõ ràng cố ý chọc tức anh mà bây giờ lại thản nhiên vui vẻ như chẳng có chuyện gì xảy ra vậy. Đàn ông gì mà, giả tạo hèn hạ không tả nổi. Cách sống rất giống bà xã anh, lúc nào cũng thích tạo vỏ bọc hoàn mỹ cho bản thân, thảo nào hợp đôi.

-“Nhất bác Hà, bác Hậu thương bác đến thế là cùng, mang cả cháo mang tới hầu vợ. Tiếc là không được ăn rồi!”

Dì Hợi mở lời chọc ghẹo, cậu Hợp cũng góp vui vài câu, anh Hậu ngượng ngượng nên áp úng bao biện không phải thế đâu, anh quên đem chìa khoá nhà thôi, tiện thể thì mua luôn.

Chị Hà lật đật đứng dậy tìm chìa khoá đưa chồng, xong kể xuôi định ngồi xuống nói chuyện tiếp với mọi người thì lại nghe ông xã hỏi nhỏ.

-“Mình về luôn với anh không? Rồi lát nữa cùng đi đón Hến Sò cho vui”

Có người khắp khởi hi vọng, có người muốn lắm nhưng đành phải từ chối chồng. Tại lúc này chị trót hứa ở lại với dì Hợi, cậu Hợp, thầy Thanh để bàn bạc trao đổi thêm về việc thu bài giảng để đăng tải online rồi.

-“Chú cứ về trước đi, bọn anh còn bận, lát anh sẽ đèo Hà về cẩn thận.”

Giọng thầy vô cùng dịu dàng, hầu hết đều hiểu hai từ “bọn anh” ở đây là chỉ cả bốn người Thanh Hà Hợ Hợ nên chẳng có gì kiến gì sất. Riêng chỉ có ba Hến bực bội khó tả, cố gắng nuốt cơn giận rồi quay người đi thẳng. Tuy còn sớm nhưng tâm trạng ba không tốt nên chẳng lang thang ở đâu cả mà qua nhà trẻ đón con luôn. Những lúc như này, chỉ có ở bên các nàng ba mới thấy thanh thản nhẹ nhõm đi phần nào.

-“Mẹ Hà đâu ba Hậu? Ba nhắn tin cho mẹ Hà chưa ba? Kẻo lát nữa qua trường không thấy tụi con mẹ lại lo ý.”

Ba thơm chị Hến chùn chụt, gớm ạ, chị ấy mới sắp tốt nghiệp lớp mẫu giáo bốn tuổi thôi mà cứ như bà cụ non thế này.

-“Trụi ui ba thương, ba nhắn rồi!”

Hai cục bông nhỏ vắt vẻo đu bám ba, một em ngồi chễm chệ trên vai, một em được ba bồng đằng trước. Ba cho các em ăn kem với mua bao nhiêu búp bê mới á, rồi lúc về nhà ba chơi đồ hàng cùng nha, thích ơ là thích ý.

-“Chị Hiến với chị Sò ơ, các chị không được gọi ai khác là ba đâu đấy, trên đời này chỉ có duy nhất một mình ba Hậu thôi đó”

Ba già giả giọng gấu bông trêu đùa, lũ trẻ thích chí cười khanh khách, Sò nhỏ xoa đầu em gấu rồi bi bô ngọt ngào.

-“Đúng rồi em Teddy ạ. Chỉ có một ba Hậu thôi, dù bác Thanh mua cho nhiều đồ chơi cũng không được gọi là ba.”

-“Ừ nhưng báo Thanh có ép chúng mình gọi là ba nữa đâu, Sò quên rồi à, bác Thanh bảo gọi bác Thanh là dưỡng ý, dưỡng Thanh.”

Chị Hến ngầu thờ kể lể hại ba Hậu mặt đen kìn kịt à. Ba dỗi Hiến Sò luôn, mặc kệ hai đứa bỏ ra nhà ngoài.

Các nàng thấy lạ liền lon ton chạy theo nịnh nọt, níu áo níu tay ba, mồm miệng cứ xoén xoét ấy.

-“Ba Hậu mệt à, sao đang chơi lại bỏ ra đâu...ba Hậu giận chị Hến phải không ạ? Chị Hến hư làm ba Hậu giận à?”

-“Ờ, chị đâu có hư đâu, Sò hay thế chứ nì, có Sò hư thì có.”

Tụi nhóc bắt đầu chí choé, ba kéo chúng vào lòng thủ thủ, bảo rằng Hến Sò gọi bác Thanh là dưỡng làm ba Hậu buồn lắm, Hiến Sò nỡ nhìn ba Hậu buồn à? Hến Sò tất nhiên lắc đầu nguầy nguậy, tuy chẳng hiểu gì sất nhưng ba dặn thế nào thì nghe vậy thôi ý, từ giờ không bao giờ được gọi bác Thanh là dưỡng nha, không ai là dưỡng cả, chỉ có ba thôi. Các nàng nhõng nhẹo một lát thì nghe tiếng cạch cửa, hai đứa ríu rít ủa ra như chim non sổ lồng à.

-“A...mẹ Hà về...mẹ Hà về...mẹ Hà ơi sao hôm nay mẹ Hà về muộn thế? Mẹ Hà không nhớ con nữa à?”

-“Đúng rồi, mẹ Hà không nhớ chị Hến. Nhưng mẹ Hà nhớ Sò mẹ Hà nhỉ? Tại Sò đáng yêu với xinh đẹp giống mẹ Hà mà...bế...mẹ Hà bế Sò...”

Gớm cái cô này nữa, nhỏ xíu mà suốt ngày đành hanh bắt nạt chị gái à. Mẹ Hà bế Sò lên theo nguyện vọng, ba Hậu sợ chị Hến tủi thân nên vội chạy ra kiệu nàng ấy. Ăn uống tắm giặt với xem chương trình

bông hoa nhỏ xong Hến Sò rủ ba mẹ xuống bên dưới chơi đuổi bắt nha. Ba Hậu giỏi kinh khủng khiếp luôn, cặp cả hai nàng rồi chấp mẹ Hà chạy trước sáu mươi giây mà vẫn đuổi kịp được ý.

Chơi mười ván thì mẹ Hà thua cả mười, bị ba cha con Hậu Hiến Sò búng tai đồ lừ luôn, nhưng chẳng hiểu sao mẹ lại thấy thoải mái nhẹ nhõm lắm. Sang ván thứ mười một ba Hậu cố ý thả làm mẹ Hà tưởng có cơ hội thắng nên gắng hết sức chạy nhanh thật nhanh. Khổ nổi cố quá thành quá cố, mẹ bị vấp rồi chân sưng vù luôn á, rốt cuộc ba Hậu đành phải đổi thể lệ thi đấu, Hến Sò chạy còn ba công mẹ đuổi đằng sau. Điểm đích, chính là nhà. Hai em nghe ba hô một hai ba bắt đầu thì cuống hết cả lên, rối rít ba chân bốn cẳng lao về phía trước.

Ba Hậu nheo mắt triviu mển nhìn theo con gái cưng, mẹ Hà cẩn thận lau mồ hôi cho chồng, khoảnh khắc những ngón tay ấy chạm vào gáy, tim anh tưởng như lạc một nhịp. Có cái gì đó man mát ngọt ngào, có cái gì đó tê dại ngứa ngáy không sao mà diễn tả được. Mặt ba Hiến đỏ bừng luôn à, đành bối rối chuyển chủ đề.

-“Quên chưa nói với mình, trợ lý của anh ban nãy nhắn tin bảo rằng người hack tài khoản của mình sử dụng máy tính ở quán net.”

-“Mình... mình biết chuyện rồi à?”

Vợ ấp úng hỏi, giọng buồn buồn. Chồng khẽ gật đầu, chị lặng thinh hồi lâu, mãi sau mới lấy hết can đảm lên tiếng.

-“Người phụ nữ trong những tấm ảnh đó...không phải là em.”

Chị thực sự không dám mong anh tin, nhưng mà lòng chị ngọt ngọt khó chịu. Chị muốn thanh minh, muốn giải toả nỗi muộn phiền. Kể cả ngay bây giờ anh mắng chị xảo biện hay có gan làm mà không có

gan chịu chị cũng thấy là chuyện bình thường.

Nhưng anh không hề nói nặng lời. Chồng khế xốc vợ lên rồi thủ thỉ, anh tin mình. Chỉ đơn giản có ba từ ấy thôi cũng làm tim chị ấm áp thổn thức.

-“Nghe bảo quán net đó toàn học sinh cấp hai hay vào thôi, lại không có camera nên muốn tra ra ai khá là khó”

-“Vậy thôi mình ạ, mất công lắm, với cả lũ nhóc vẫn còn nhỏ, chắc hành động bông bột nhất thời thôi.”

Ông xã gật đầu, bà xã lờ mờ đoán ra người giải quyết đóng lùm xùm ban sáng chính là cái người đang cõng mình thì chợt cảm động, vô thức áp má vào vai anh rồi dịu dàng tâm tình.

-“Cảm ơn mình...có bạn thân giỏi công nghệ thích thật đấy.”

Bạn Hậu được khen sướng phổng hết cả mũi, hứng khởi trêu lại bạn Hà.

-“Có bạn thân nấu ăn giỏi cũng thích không kém”

-“Em nấu ăn giỏi á?”

-“Ừ...mà mình này...anh nghĩ tái giá thì cần gì phải tổ chức hoành tráng đâu nhỉ?”

Anh Hậu nói bóng nói gió, chị Hà tưởng anh nói chuyện xã hội nên trình bày rất thật lòng, rằng thì là tùy quan điểm từng người, miễn hạnh phúc là được. Anh lại bảo hôn nhân đổ vỡ con cái đã đau lòng lắm rồi, người mẹ nào mà cho con làm phù dâu trong đám cưới thứ hai là quá ích kỷ.

-“Nhưng nhớ các bé thích thế thì sao ạ?”

-“Hến Sò không thích đâu”

Ba Hến vội vàng đưa ý kiến rồi hậm hực trút toàn bộ nỗi uất ức trong lòng suốt từ chiều tới giờ. Mẹ Sò cười nắc nẻ luôn à, khẽ đập vào vai chồng rồi mắng nhỏ mình nghĩ đi đâu thế, trời đất ơi là đám cưới em họ thầy Thanh mà. Chồng bị hớ ngỡ ngàng chín cả mặt, nhưng trong lòng rộn ràng phấn khởi tưởng như có trăm đoá hoa đua nở ấy. Vợ chồng chồng mãi buồn đưa bán lê nên thua Hến Sò luôn à, bị các nàng ấy búng tai đau điếng.

Hai cục bông nhỏ kể cũng ngoan lắm, chị Hến biết dắt em Sò đi đánh răng rửa mặt rồi nhé, chơi mệt quá nên leo lên giường phát là ngủ khì khì luôn.

Ba Hậu đặt vợ xuống ghế rồi nhắn tin cho cô Nhung nói không cần điều tra nữa. Chắc nằm mơ sếp cũng không ngờ được, thủ phạm lại chính là trợ lý của mình. Chuyện thực ra cũng không có gì to tát, chỉ là chị Liên thuê hai thằng thanh niên vạm vỡ cầm lọ dầu gió tới dẫn mặt cô Nhung.

Trớ trêu thay cô giỏi võ, tấn cho hai thằng thừa sống thiếu chết, tuy nhiên bọn chúng tham tiền nên một mực khai là vợ sếp ra lệnh. Cô Nhung điên máu lắm, trả đũa không chút do dự. Tuy nhiên cô là người quân tử ân oán rạch ròi, hận chị Hà nhưng vẫn thương sếp Hậu, bởi vậy nên chiều hôm đó tan làm về quết định ở lại thêm tầm nửa tiếng nữa.

Về phía sếp Hậu sau khi trải chần đệm giúp bà xã xong thì theo thói quen vào web công ty, tự dưng thấy lá đơn đó không còn chữ ký nào chợt mừng thầm à. Mẹ Bi đúng là quân sư giỏi nhất quả đất, chắc

mọi người sợ nên âm thầm rút lui hết rồi à. Tâm trạng anh phấn khởi lắm, vừa huýt sáo líu lo vừa tìm

lọ dầu gió để bóp chân cho vợ.

-“Sao mình biết matxa hay vậy?”

-“Ông ngoại mình truyền nghề đó, thỉnh thoảng rảnh rỗi anh có qua chỗ ông, cũng học được kha khá rồi. Ông khen anh thông minh, tiếp thu nhanh hơn mình.”

Chị Hà phì cười à, chồng xoa xoa nắn nắn mãi đến lúc chị lim dim mới thôi. Xong nhọc quá nên anh ngại trèo lên giường, nằm vật vã ở bên dưới với bà xã luôn.

Sáng hôm sau vừa vào văn phòng có người đã nghe được tin sốc, hệ thống web của công ty bị hack. Thảo nào, vậy mà hôm qua sếp còn tưởng các đồng chí cấp dưới biết điều cơ, lại một mùa dưa bở nở rộ mà. Tuy phó giám đốc đã huy động anh em dốc sức sửa chữa nhưng không hiểu làm sao như kiểu có người sợ bị hạ nên cố ý chơi xấu ấy, mọi thứ đều ổn trừ mục đơn từ của giám đốc Hậu. Làm cách nào cũng không lấy lại được dữ liệu, nhục hơn thế là từ giờ cứ hễ ai ký vào thì sẽ bị hiển thị tên họ rõ ràng chứ không ẩn đi như trước.

Vậy cho nên mãi mới chỉ có ba con tốt thí điểm, còn lại mọi người ai cũng e dè à.

Sếp Đạt tức lồng lộn, đòi họp gấp rồi đề nghị sếp Hậu phải thuê chuyên gia hàng đầu về giải quyết cho bằng được. Sếp Hậu không thích sống hèn nên gật đầu đồng ý luôn. Cô Nhung ngược lại ầm ỨC khởi nói, vội vàng chạy vào phòng sếp ý kiến, còn đưa cho sếp danh mục những người dám ký chống lại sếp, kết quả cô thu hoạch được chiều tối qua. Anh Hậu liếc qua tờ giấy rồi rủ cô đi cafe.

-“Người hack hệ thống công ty...là em sếp ạ.”

-“Em nghĩ anh không biết hack hả?”

Cô Nhung nghe anh Hậu hỏi tự dưng thấy bản thân mình trẻ con ghê gớm. Đã không giúp được gì thì thôi kiểu này lại làm cho sếp mang thêm tai tiếng rồi. Cứ ngỡ hệ thống được phục hồi thì cũng phải mất ít nhất hai ba tuần mới thu thập lại được số chữ ký, nào có ngờ mọi người vào ồ ạt à, chưa đầy ba chục phút đã gom về con số 52. Email tự động được gửi vào hòm thư của các vị lãnh đạo cấp cao cũng như toàn thể nhân viên, buổi họp bàn bạc về chức & giám đốc Hậu cũng nhanh chóng được lên lịch, đúng 9 giờ sáng ngày 30 cuối tháng này.

Nhung ngay lúc đó nhận được tin nhắn của bạn, biết sếp buồn nên không dám làm phiền mà chỉ nhỏ nhẹ xin phép.

-“Em phải đi đặt phòng cho đưa bạn từ Pháp sắp về ạ!”

Cô đang định đứng dậy thì anh đã gọi đợi chút, công ty liên kết với khách sạn phía đối diện, từ cấp trưởng phòng trở lên hay trợ lý giám đốc đều được hưởng mức ưu đãi rất tốt. Mấy hôm bận anh cũng quên bém mất vụ này, sếp dặn dò cô chiều gặp anh Thắng thì bảo anh làm giúp cái thẻ, còn bây giờ cần quá rồi nên sếp đưa cô sang bên đó luôn, giúp cô đặt phòng bằng thẻ VIP của mình. Xong xuôi sếp vừa trở về làm việc đã thấy có người ngồi chễm trệ trên ghế giám đốc rồi. Anh khoá trái cửa rồi cau có bảo chị.

-“Không có việc gì gấp thì đừng tới công ty anh vào giờ làm việc.”

Ánh mắt mẹ Bi sắc lạnh, chị từ từ tới bàn uống nước gần đó, cầm một chiếc chén lên đập mạnh xuống đất rồi cười khẩy.

-“Không đến...không đến để anh có thời giờ đủ đởn trong khách sạn với con mắt đó hả?”

-“Em rồ à? Ăn xằng nói bậy”

Anh chối khiến chị điên cả tiết, thêm một chiếc chén vỡ toang. Rồi một chiếc nữa, giọng chị ầm ức nghẹn ngào.

-“Em yêu anh còn chưa đủ hay sao? Hà có gì phải tìm đến con nhãi ranh đó giải quyết? Dùng hai con đàn bà một lúc anh không thấy bẩn sao? Mà có khi không phải hai con...có khi là ba...là bốn con cũng nên.”

Ba Hến tức tím mặt tím màu, quát tháo ầm ĩ.

-“Em im đi, nói em nghe bà xã anh chưa từng cư xử thiếu văn hoá như em đâu, mau về cho anh”

Bà xã anh? hay thật, còn so sánh chị với con đàn bà rẻ rách đó nữa chứ? Mẹ Bi máu nóng sôi sùng sục, gào thét inh ỏi, với mảnh sứ vỡ nhất quyết đòi cắt cổ tay tự tử.

Bình thường do chị nóng tính hơn với cả thương người yêu số khổ nên hầu như lần nào cãi nhau anh cũng cố nhường nhịn. Tiếc rằng lần này, chuyện công ty bẽ bộn, chuyện chức vụ đấu đá lẫn nhau, chuyện cuộc họp ngày 30, rồi có khi lên 100 chữ KÍ thì cũng chẳng cần tới cuộc họp đó, công sức gây dựng bao nhiêu năm của anh coi như đổ hết xuống sông xuống bể. Mọi thứ, đã vượt quá giới hạn chịu đựng của ba Hến. Anh bị chị bức đến phát khùng, ngay lập tức lôi điện thoại ra gọi cấp cứu, đoạn thân nhiên quay sang bảo.

-“Em cứ thông thả mà cắt, chục phút nữa xe tới là vừa. Bây giờ anh

phải đi họp, tối anh sẽ qua nộp viện phí cho em”

Chương 69

Mấy ngày qua mình đã cố đặt mình vào hoàn cảnh của một số người để thấu hiểu. Có lẽ cuộc sống có những lúc khó khăn, đôi khi vì lợi nhuận, vì miếng cơm manh áo mà con người ta phải bất chấp tất cả. Vì mình bỏ ra rất nhiều tâm sức nên có những lúc mình cảm thấy buồn và bất công. Nhưng thôi, dẫu sao mỗi người mỗi phận, một người khi biết một điều gì đó không đúng mà vẫn bất chấp làm, chắc cũng có nỗi khổ riêng. Giả như sung túc đại gia rồi thì ai mà hành động như vậy nữa, phải không? Việc của mình, mình sẽ cố gắng bảo vệ những gì mình tâm huyết. Tuy nhiên mình cũng chúc tất cả mọi người đều sớm thành công, no đủ, hạnh phúc, để không bao giờ phải làm những việc mà các bạn không muốn.

Lan Rùa

Giám đốc Hậu sau đó mãi việc này việc kia nên cũng quên bém mắt cô người yêu đồng đánh, mãi tới khi về văn phòng mới nhìn thấy mẫu giấy viết tay nắn nót đặt trên mặt bàn.

“Đã có những giây, em đau đến nghẹt thở. Đã có những khoảnh khắc, em chỉ muốn buông bỏ tất cả. Nhưng đây là nơi làm việc của người mà em yêu thương nhất.

Em chẳng nhẫn tâm gây điều tiếng cho người ấy. Em chỉ mong, một ngày nào đó, người ta hiểu, tình yêu của em lớn nhường nào.”

Sếp sực nhớ tới vụ tự tử ban nãy, đành gọi trợ lý vào hỏi han.

“Cái chị đập phá trong phòng sếp phải không ạ? Lúc sếp đi em nhảy vào phòng bảo chị có cắt thì cắt nhanh lên không xe cấp cứu tới mà không thấy người bị nạn họ chửi cho đấy. Thực ra em trol chút thôi chứ sếp vừa ra khỏi phòng em đã gọi lại cho bệnh viện rồi, cũng may họ chưa điều xe nào đi cả, tại em nghĩ ai mà muốn chết thật thì người ta chẳng doạ như thế đâu”

“U, thế cô ấy sao rồi?”

-“Ông ọ khóc lóc một lát thì về ạ, mà chị ý là ai thế? Bồ nhí của sếp à? Sếp có tuyển bồ nhí thì tuyển em đây này, yêu làm quái gì cái loại bánh bèo như thế.”

Cô Nhung vô tư đề xuất, sếp mắng cô nhiều chuyện rồi thu dọn hợp đồng văn kiện đem về xem thêm. Sếp bà ở nhà rảnh cái là vào web công tg sếp ông xem trộm, ban chiều thấy 58 chữ ký tự dung cũng nảo hết cả ruột cả gan. Chuẩn bị rất nhiều món ngon mà anh chẳng động đũa mấy, toàn ngồi đút cho Hến Sò không à. Đợt này nặng thì mất chức, nhẹ thì bị khiển trách, ông xã không buồn mới là lạ đấy.

Các nàng hôm nay ở trên lớp nô nhiều hag sao ý, đi ngủ rõ sớm. Ba Hậu đắp chăn cho hai đứa rồi qua phòng khách làm việc, mẹ Hà nằm bên trong cứ thấp tha thấp thỏm, đến khi đồng hồ điểm một giờ sáng thì không kiềm nổi nữa, bật dậy ra ngoài với chồng.

Anh ngồi thẩn thờ một góc, đầu hơi ngả vào thành ghế sofa, đôi chân mày nhíu chặt đầy căng thẳng.

Chị rón rén đến gần, cầm tay ba Hến nhẹ nhàng xoa bóp.

-“Mình nhọc à? Công việc của mình vẫn tốt chứ?”

Có thể anh sẽ không nói, nhưng chị sẽ đợi tới khi anh tình nguyện chia sẻ. Cứ ngỡ ông xã lảng tránh như mọi khi, ai ngờ anh kéo chị ngồi xuống cùng, chậm rãi trút bầu tâm sự. Từng chuyện, từng chuyện một, anh kể rất rõ ràng mạch lạc.

-“Mình làm như vậy chẳng khác nào một con voi chọi với cả đàn kiến”

-“Ý mình là...kiến chúa...”

Chị khẽ gật đầu, ba Hến rất nhanh liền hiểu ý mẹ Sò, đột nhiên nghĩ lại những ngày tháng qua thấy mình ngốc dễ sợ.

-“Anh...có lẽ anh chỉ giỏi chuyên môn thôi...anh không có tố chất làm lãnh đạo, con mắt nhìn người của anh hơi kém thì phải? Đến tận bây giờ anh cũng không thể hiểu sao họ lại phản mình.”

-“Làm sao mình có thể hiểu cấp dưới khi không đứng trên phương diện của họ để suy xét? Mình nghĩ mà xem, đâu phải ai cũng đam mê với công việc như mình. Có rất nhiều người họ chọn

trái ngành nhưng vì miếng cơm manh áo nên vẫn phải cố bám trụ. Vì vậy làm thêm giờ quá nhiều là khổ hình à, hơn nữa ai bị quát mà chả ức, lúc đó nóng giận họ chỉ ghét mình thêm chứ làm gì bình tĩnh thấu đáo mà hiểu được mình vì muốn tốt cho họ nên mới vậy”

Ba Hến tựa vào vai mẹ Sò, vừa nghịch tóc vợ vừa trầm ngâm nghe chị giảng giải phân tích.

Cuộc sống đúng là muôn màu muôn vẻ thật đấy. Mỗi người một quan điểm, mỗi người một góc nhìn. Có những chuyện, ngay vào giờ phút này bạn sẽ chẳng bao giờ tin. Khăng khăng bảo vệ luận điểm của mình, nhất quyết cho rằng người khác vô lý. Nhưng biết đâu đến một ngày nào đó nhớ tới, lại bất chợt mỉm cười. Ồ, thì ra xưa kia, chẳng qua là do mình chưa đủ trải nghiệm.

Giọng của bà xã rất nhỏ nhẹ êm tai, ông xã nghe hoài mà không chán à. Vợ chồng Hậu Hà tâm sự tới tận ba giờ sáng, đôi quá vào bếp úp bát mì húp chung rồi lại buồn dưa tiếp, rôm rôm rả rả mãi tới sáu giờ kém thì Sò nhỏ tỉnh giấc, lon ton chạy ra đòi bế.

–“Ba Hậu mẹ Hà dậy sớm thế ạ? Sò cũng dậy sớm giống ba mẹ nè, Sò ngoan nè, chị Hến hư nha, đến giờ chị Hiến vẫn còn ngủ khì khì nha”

Con gái nhỏ chu môi phụng phịu, con gái lớn ở bên trong bức xúc Vọng ra.

–“Ơ đâu có đâu, chị đang gấp chăn mà. Sò hay thế chứ nì”

Nhà nuôi hai con vịt trời có khác, chí choé suốt từ sáng đến tối. Ba Hậu phì cười, ba chiều nên ba đánh răng cho hai nàng, đến lúc rửa mặt thì rửa cho cả ba nàng một thể. Nàng Hến nàng Sò hưởng đãi ngộ quen rồi nên vô tư lắm, chỉ có nàng Hà ngượng ngượng ngại ngại, ngồi văn phòng soạn giáo án mà đầu óc toàn hình ảnh triu mển dịu dàng của ai đó ban sáng thôi, má cứ hây hây đỏ ửng hết cả lên à.

Dì Hợi trông thấy lại trêu bác Hà cứ như gái đang yêu mới chết dở chứ nì.

Trong khi đó việc làm đầu tiên của bác Hậu khi tới công ty là xử lý con kiến đầu đàn. Chị Bùi Như Lạc, phó phòng tài chính kế toán, chính thức được lên thót. Với tội danh biển thủ công quỹ, chị bị đình

chỉ công tác pho re vờ. Thực ra biển thì biển lâu rồi ấy, chẳng hiểu sao bây giờ sếp mới khai ra thôi. Mất đi chị Lạc, anh Đạt như chim gãy cánh. Cũng phải, chính chị là người âm thầm giúp anh xúi giục cổ động tinh thần anh chị em trong công ty chống đối giám đốc.

Về phía anh Hậu, một mặt cho cô Nhung đi ngòi lê đôi mách, tung tin rằng sếp đã thâm nhập được vào hệ thống máy chủ, bây giờ ai ký đơn là sếp biết liền à. Bà con cô bác cứ cẩn thận, chưa biết đứa nào sẽ là người thất nghiệp tiếp theo đâu. Mặt khác sếp trích lợi nhuận của ba dự án game vừa rồi thường nóng cho anh chị em, nhà nào có con nhỏ thì thêm năm trăm ngàn mỗi cháu. Trong buổi liên hoan cuối ngày sếp cũng đứng dậy chủ động tâm tình.

-“Anh ngày xưa từng khó khăn nên lúc nào cũng mong đồng lương của các cô các chú mỗi tháng lại được rủng rinh hơn một ít. Vì vậy hễ có dự án cấp trên rót về liền nhận làm, cứ nghĩ là tốt, tập thể chúng mình cùng giàu, ai dè bây giờ mới nhận ra bản thân quá mức khắt khe với nhân viên, thực tình mong các anh chị em thông cảm.”

Xong xuôi sếp xin phép mọi người về trước đón con, để lại cô Nhung tha hồ chém gió.

-“Nói đùa làm việc với cái ông Hậu này nhiều khi em cũng phát bực mấy chị ạ, nóng tính khó chiều, cho xuống đi cho chừa, để sếp Đạt lên. Tuy thường lợi nhuận bị ít đi nhưng được về sớm là thích rồi!”

-“Sao lại ít đi nhỉ?”

-“Ờ hag bà này ngốc, ông Đạt thì làm sao mà đủ trình thầu dự án như ông Hậu được, nếu ông Đạt làm giám đốc có khi chỉ được ăn lương gốc cũng nên.”

Cậu Thắng thấy các mẹ hoang mang liền đổ thêm dầu vào lửa.

-“Cũng phải, sếp Đạt ba tháng sợ không quản xong được một cái game ý chứ. Nhưng không sao, Mấy chục củ là em thấy đủ tiêu rồi.”

-“Eo, chú trợ lý giám đốc thì lương chả cao, còn chưa vợ con nữa chứ. Bọn chị đây này, lương ba cọc ba đồng mà không có thưởng nữa thì chết à.”

Sếp Hậu kể ra có hai đứa trợ lý được việc ra phết, vừa đấm vừa

xoa thế nào mà hôm ấy chỉ có thêm hai người kí tên. Sang đến thứ năm, cả ngày liền không ma nào thềm vào nữa. Tới hôm thứ sáu lũ lũ lượt lượt rủ nhau đăng nhập rút chữ ký, tiếc rằng hệ thống chỉ cho những người ký sau người thứ 50 mới được rút, thành ra sếp Hậu vẫn phải đối mặt với cuộc họp cuối tháng. Tuy nhiên sự tình xoay chugển được như thế là sếp cũng mừng lắm rồi. Khổ nỗi còn chưa kịp sướng hết cơn đã nhận được điện thoại của con trai nuôi, thằng bé mếu ma mếu máo bảo mẹ Liên đi đâu mấy hôm chưa về rồi ba à, Bi bị đau bụng lắm.

Ba Hậu vội vàng tới đưa thằng nhóc đi khám, cũng mag không quá nghiêm trọng, chỉ là bụng Bi hơi nhiều giun ý. Ba chở Bi về nhà cho cô Hà chăm, Bi ở Rogal Mấy ngày liền mà mẹ Bi không hề liên lạc, ba bắt đầu thấy lo lo nên nhờ vả chị dâu.

Đột nhiên mất tăm mất tích, chỉ sợ điềm không lành.

Phía bác Vân thực chất có động tĩnh gì đâu, nhưng lúc nào chú Hậu gọi tới hỏi thăm miệng bác cũng dè dặt như kẹo kéo à, rồi, rồi, chú cứ yên tâm, người của chị đang lùng sục khắp nơi khắp chốn rồi, có tin là chị báo liền.

Bi thỉnh thoảng hay tủi thân vì nhớ mẹ lắm, nhưng thà ở nhà ba còn hơn ở với cô giúp việc ý. Cô Hà chẳng bao giờ tranh ba của Bi Hến Sò như mẹ Liên đâu, tụi nhóc được chơi với ba Hậu thoải mái luôn. Cô Hà dọn dẹp nhà cửa xong thì mang hoa quả vào cho các em nha, Sò nhỏ thấy mẹ liền bò ra ôm ôm hít hà. Bi với Hến còn đang mài xếp nhà năm tầng cùng với ba Hậu.

-“Em Hến ơi em nhặt hộ anh cái miếng ghép kia với”

-“Ơ ơ hay thế nhỉ? Bi kém tuổi chị mà, Bi phải gọi chị là chị, chị Hến.”

-“Nhưng mà hôm nọ chú hàng xóm nhà em bảo với cô hàng xóm rằng con trai thì được làm anh ý”

Bi chu môi giải thích, chị Hiến xị mặt không chịu, chị thích làm chị cơ. Ba chị trêu thôi thì bây giờ Hến làm chị, nửa tiếng sau đổi cho Bi làm anh, nửa tiếng sau nữa lại quag về như cũ, cứ thế mà thực hiện.

Lẳng nhẳng rắc rối vậy mà bọn trẻ cũng tuân thủ răm rắp được

mới sợ chứ. Mẹ Hà tủm tỉm cười, níu tay ba Hậu hỏi nhỏ.

-“Bi đáng yêu nhỉ? Mình thích có con trai không?”

-“Đáng yêu giống mình thì thích”

Ông xã buột miệng, bà xã nghe cứ thấy bùi bùi kiểu gì ấy, không biết còn tưởng người ta đang thả thính chứ ly thân ly thiếc cái nỗi gì. Cả vợ lẫn chồng tự dưng cùng ngượng ngượng chẳng dám nhìn nhau, mặt cứ đỏ ửng ửng à.

-“Ý là giống Sò nè. Sò xinh đẹp dễ thương Sò nhỉ.”

Anh Hậu nịnh nọt con gái chữa thẹn, Sò có hiểu gì đâu, ngây thơ trả lời ba.

-“Vâng, Sò xinh mà. Xinh giống mẹ Hà ý. Mẹ Hà thơm ơi là thơm nha.”

Nhóc con hí hửng rúc vào lòng mẹ người người, nàng đang đùa với mẹ thì bị ba véo má à, tưởng ba Hậu ghen tỵ nên cục bông nhỏ bi bô an ủi.

“Ba Hậu cũng muốn người mẹ Hà à? Nhưng mà Sò chiếm mẹ Hà trước rồi ý, ba Hậu đợi lúc khác nha”

Cái mồm xoén xoét xoén xoét cứng đẽ sợ, ba già già bộ buồn thiu thiu gái cưng. Sò thấy ba rầu rĩ quá thì lại thương thương, rớt cuộc quết định chia sẻ mẹ Hà.

Góc kia chị Hến anh Bi mãi miết cùng mấy em búp bê chơi đóng kịch vợ chồng, góc này bạn Sò bạn Hậu chọc ghẹo nhau cười cứ khanh khách ấy. Mẹ Hà trù mẩn ngắm “hai đứa trẻ” nũng nịu nằm trong lòng mình, bất giác thấy ngọt ngào khó tả.

Sáng hôm sau ông xã đưa các nàng đi học, Bi lại bị đau bụng nên bà xã gọi điện tới trường nhờ đổi tiết rồi ở nhà với bé. Thằng nhóc ngoan lắm, đau ơi là đau mà cũng chỉ rơm róm thôi chứ không gào thét nũng nịu như Hiến Sò. Cô bông em ra ban công hóng gió, ru à à ơ ơ một lát thì nhóc con lim dim ngủ, thế nào mà vừa mới đặt Bi xuống giường đã nghe tiếng chuông réo inh ỏi.

“Chị Hà lật đặt ra ngoài, chưa kịp mở cửa mẹ Mây, chị Thơm với cô Thắm đã hùng hục xông vào đòi gặp Bi.

-“Mọi người nho nhỏ một chút, thằng bé đau bụng, sốt, vừa mới

ngủ thôi.”

mẹ Mây xót cháu đích tôn, chửi con dâu xối xả.

-“Đau bụng? Sốt? Mới hôm nào tôi gặp nó vẫn còn khoẻ mạnh mà ở với cô có mấy ngày đã ra nông nỗi này hả? Con rắn độc, thằng bé nhỏ như thế mà màu nở hành hạ nó.”

-“Có khi lại cố ý cho ăn đồ bẩn cũng nên, ghét mẹ thì ghét cả con mà”

Cô Thắm xía đều, mẹ Mây càng lồng lộn, chẳng cần nghe con dâu giải thích đã xông vào vả cho một cái rồi ra sức giật tóc. Bà già rồi nhưng hung hăng lắm, hại chị cả một mảng đầu đau rát luôn, chị cố gắng gỡ tay mẹ chồng ra, hai người giằng co một hồi thì bà ngã lăn ra đất bất tỉnh.

Chị Thơm kêu oai oái luôn, vừa khóc thét vì thương mẹ vừa lo trì chiết em dâu.

-“Con súc sinh nhà mày nữa, mày cố tình giết mẹ. Đúng là đồ đàn bà lòng dạ ác độc, trẻ không tha già không thương.”

Cô Thắm chớp thời cơ tới tấp phụ họa, hai người làm ầm ĩ cả lên, rêu rao bêu xấu hết cái này đến cái kia. Được ông ngoại dạy nên chị Hà cũng biết bắt mạch qua qua, muốn tiến tới xem tình hình mẹ Mây như nào, là bà giả bộ hay nguy thật thì còn gọi cấp cứu mà chị Thơm cô Thắm nhất quyết không chịu. Nhà có cái camera nhưng lại lắp ngoài cổng cơ, chuyện ra cơ sự này nhân chứng không có vật chứng cũng không. Chị Hà ức phát nghẹn, cứ như ba người này cố tình gài bẫy chị vậy. Hàng xóm kéo đến ngày một đông, chị chồng em chồng nhà mẹ Sò gào thét lúc một to.

“Ôi chao ôi bà con đến đây mà xem này, xem cái con cô giáo nó hãm hại mẹ chồng này.”

-“Ôi mẹ ơi, sao số mẹ lại khổ thế hả mẹ ơi. Mẹ sống đức độ là thế mà sao lại có đứa con dâu trơ tráo láo toét như vậy cơ chứ?”

Mọi người xung quanh bắt đầu xì xào bàn tán, mẹ Sò cố nhịn, nhẹ nhàng bảo cô bác bên đảng nội nhà Hiến Sò dìu mẹ Mây vào giường nghỉ đã rồi có gì thì tính sau.

-“Đừng hòng giờ trò mèo, không qua mặt được Thơm này đâu.

Từ giờ nghỉ dạy đi, tao thấy nhục thay mày đó, ngửi mày thì dạy dỗ cái gì, tao sẽ gọi cho chồng mày về xử lý vụ này. Đợt này mẹ mà làm sao thì mày rút ra khỏi nhà tao nghe chưa con.”

Chị Thơm doạ doạ nạt nạt, cô Thắm bức xúc bổ sung.

-“Đúng đấy chị, gọi đi, gọi anh Hậu mau đi, anh toàn bên bà ấy mà, hôm nay phải để cho anh sáng mắt ra, xem lòng dạ con này nó đen tối độc ác đến nhường nào”

Chương 70

Bác Thơm lờm nguýt lồi điện thoại nhắn số chú Hậu, khổ nỗi chú bận không nghe máy nên bác đành để lại tin nhắn về nhà gấp. Đúng lúc đó giọng cô bán bánh giò ở nhà bên cạnh đã lanh lảnh vọng vào.

-“Uầy lại có loại con dâu bất hiếu thế cơ à? Tức thật ý nhi?”

Bác Thơm cô Thắm thấy có người chửi cùng nên ra sức thêm mắm dặm muối. Cô Nguyệt cũng tươi cười thân mật lắm, nhân cơ hội liền giới thiệu bác sĩ Tùng, người quen của cô, là bác sĩ đông y có tiếng ở đất Bắc này, xin phép hai chị cho bác sĩ xem xét rồi bấm huyệt cho mẹ, không để lâu lại nguy hiểm đến tính mạng. Bây giờ mà từ chối thì sợ lòi đuôi chuột nên chị em nhà anh Hậu đành phải gật đồng đồng ý.

Dù sao cũng chỉ là bấm huyệt thôi mà, mẹ Mây cứ nằm yên nhắm mắt thì làm gì được nhau. Thế gian cơ sự khó lường, chẳng hiểu bác sĩ có tiếng kiêu gì mà chữa trị kỳ quái dễ sợ luôn ấy. Cứ cách ba lần bấm huyệt thái dương thì lại đến một lần chọt vào huyệt ở hai bên nách. Lực đạo không mạnh không nhẹ, day day dứ dứ đều đều hại bệnh nhân nhột không thể nào mà chịu đựng nổi, bức bối đến mức phải bật dậy cười ha hả.

Mẹ Mây hơ hớ một lúc thấy nhẹ nhõm thoải mái hết cả người đi Ú, tiếc rằng hàng xóm láng giềng xung quanh lại trở mắt nhìn bà như vật thể lạ vậy.

-“Ồ, thì ra bác giả bộ để gây khó dễ cho con dâu hả bác?”

Cô Nguyệt hỏi đều, bà con xung quanh xôn xao cả lên.

-“Gớm, chỉ tại những người như bà làm hai cái từ “mẹ chồng” nó cứ bị mang tiếng đấy. Già rồi còn xảo quyết.”

-“Sống thất đức quá đi bác ơi, không tính để phúc cho con cho cháu à?”

-“Cái kiểu này là nhàn cư vi bất thiện đây mà, đã không giúp con cái được gì thì thôi lại đi gây chuyện thế, già rồi còn đú. Cả hai cô chị chồng em chồng kia nữa, đặt điều vu khống người khác không sợ bị quả báo à?”

-“Thảo nào vợ chồng chúng nó không sống được với bà nên mới phải dọn ra riêng đó”

-“Khổ thân cô giáo Hà, chẳng biết kiếp trước làm gì mà kiếp này vợ được bà mẹ chồng như con yêu tinh mới xuống núi, ngúng nguẩy dễ sợ”

Người già xem trọng thể diện lắm, thế nên ngay lúc này đây bà Mây phần uất cũng không có gì là lạ cả. Càng uất bà càng chửi đổng, chị Thơm cô Thắm cũng lao vào chửi cùng mẹ. Ba mẹ con anh hùng bất khuất, đấu khẩu với hàng xóm của cả khu nhà Hén Sò luôn, âm ỉ không bên nào chịu nhường bên nào cả. Chị Hà rất ngại tai tiếng nên đành đứng ra giảng hoà, mãi một lúc sau trận chiến giữa những bà mẹ mới dần dần kết thúc.

Trước khi về, cô Nguyệt còn cố kiết dận dò mẹ em Hén.

-“Chị có thể làm đơn tố cáo mấy người này tội phỉ báng và đặt điều vu khống nhé chị. Nhẹ thì cải tạo vài ba tháng, nặng thì phạt tù cả năm ấy chứ!”

Chị Hà biết cô làm quá lên nhưng vẫn cố nén cười, đoạn thân nhiên quay sang trêu mẹ Mây với chị Thơm cô Thắm.

-“Nghe cũng có vẻ hợp lý đấy, tối nay con sẽ soạn đơn, ba Hào con có học sinh cũ làm ở toà án nên chắc thủ tục giấy tờ sẽ nhanh thôi. Có lẽ riêng với mẹ Mây con sẽ điền thêm cái tội bạo hành con dâu nữa.”z

-“Mày...mày.”

Bà Mây ức muốn tăng xông, chị em Thơm Thắm thấy thái độ mẹ Sò nghiêm túc thì chột chột dạ, vội vàng quay sang hết lời nịnh nọt.

-“Ôi chao ôi, đùa tí cho vui cửa vui nhà chứ có gì đâu mà chị căng thẳng thế”

-“Thím này hay thật, thím không nể mặt chúng tôi thì cũng phải nể mặt chú Hậu nữa chứ!”

-“Vâng, tất nhiên là em nề rồi. Cô với bác cứ yên tâm, em hứa sẽ không để mọi người ăn cơm tù lâu đâu...em sẽ nấu cơm rồi gửi ba Hiến mang vào”

Ba chị Hà thực sự rất có thể lực, không những giàu có mà còn là nhà giáo nhân dân, được nhiều thế hệ học trò kính mến, nếu việc kiện tụng diễn ra chắc chỉ có nhờ cậy vợ chồng Vân Đăng thì may mới thắng được.

Mà hai cái đứa đó thì bà Mây còn ghét gấp vạn vạn tỷ lần con Hà, cho nên rốt cuộc đành phải ngậm đắng xuống nước, thôi thì vợ thằng Hậu thông cảm cho mẹ, mẹ cũng là lo cho Bi quá thôi.

Kể ra mẹ Mây là phạm trù mà chị Hà chẳng thể nào mà hiểu được, bé Khôi rõ ràng máu mủ ruột thịt giỏi giang như Vây mà bị bà đánh cho tơi tả, Hến Sò cũng chẳng được bà thương yêu. Vây mà cháu người ta thì bà lại xót thương sốt sắng, còn ngọt nhạt nắm tay chị ngỏ lời đón thằng bé về chăm mới hay chứ. Mấy người bên nhà chồng tự dưng xúm lại xun xoe xun xoe hại chị Hà cứ thấy ớn ớn, chịu không tiêu hoá nổi nên thôi đành bảo.

-“Vâng, con không kiện nữa. Mọi người không phải lo, ba Hến giao Bi cho con nên mọi người muốn đón thì hỏi anh là được.”

Cô giáo Hà sau đó chán nản bỏ vào phòng trong làm việc, chị Thơm cô Thắm nằm lăn lóc trên ghế sofa xem ngôn tình chuyển thể, mẹ Mây thì hết ngấm nghĩa cháu cưng lại ra ngoài tám chuyện với gái yêu, hớn ha hớn hờ à.

Đợi mãi con trai quý tử mới về, bà khấp khởi chạy ra mở cổng, hỏi han quan tâm này nọ mà cái mặt nó cứ như đâm lê à.

-“Tự dưng nhà có chuyện gì mà chị nhăn em về?”

-“Đâu có gì đâu, định đón thằng Bi nhưng thím Hà bảo phải hỏi chú nên nhăn thế thôi”.

Chị Thơm lấp liếm, mẹ Mây tíu tít bảo mẹ nhớ cháu đích tôn lắm rồi, để mẹ mang về chăm thôi chứ cứ ở đây khác máu tanh lòng bị con quý cái nó đầu độc cho đến mức đang khoẻ mạnh tự dưng lại đau bụng sốt sình sịch thế thì chết.

-“Mẹ già rồi nên lăn à? Cháu đích tôn của mẹ ở bên Mỹ ấg, thằng

nhỏ bị sốt từ hôm con đón nó về rồi, Mấy hôm nay mới đỡ đỡ đó. Với lại khác máu tanh lòng gì cơ chứ? Chẳng phải mẹ với Bị cũng thế hay sao?”

Bà Mây bĩu môi, chẳng biết bị con mắ cho ăn cái gì rồi mà suốt ngày bệnh nó, sợ nó đến mức con trai ruột cũng không dám thừa nhận. Nhưng thôi bà chẳng muốn đòi co nhiều, nằng nặc đòi đưa cháu đi.

-“Thế mẹ cứ ngồi đây đợi, để con hỏi thằng bé.”

Anh Hậu vào trong khế gọi Bi ơ ba về rồi nè, Bi đỡ chưa Bi? Anh tưởng con ngủ cơ, ai ngờ cu cậu trùm chăn kín mít thế thôi, nghe giọng ba thì len lén thò mặt ra ngoài, ôm riết lấy ba rồi lí nhí thủ thỉ.

-“Bi khỏi đau bụng rồi ba ạ. Ba Bảo dặn nếu người lớn đánh nhau thì trẻ con phải chạy ngay về phòng đắp chăn. Bà Mây giật tóc cô Hà giống hệt ba Bảo với mẹ Liên giật tóc nhau, Bi sợ ơ là sợ á, chẳng ngủ được gì cả.”

Ba Hến ban nãy đứng đợi thang máu cũng nghe hàng xóm láng giềng thì thụt bàn tán, cứ ngỡ họ đang tám chuyện nhà nào cơ, không ngờ lại chính là nhà mình. Phía ngoài mẹ Mây giục giã không ngớt, chị Thơm cô Thắm xin xỏ cái nọ cái kia, người muốn mua váy hiệu kẻ mong đổi laptop.

Anh Hậu điên cả máu, cố nuốt cục tức xuống rồi rủ rê mọi người đi theo anh có việc cần bàn. Ba mẹ con bà Mây hí ha hí hửng, nào có ngờ vừa mới bước chân ra khỏi nhà sếp Hậu đã nhanh tay đóng sầm cửa lại, chốt khoá cẩn thận sau đó mới xả giận.

-“Mẹ ấy, ba Hải hiền lành bao nhiêu thì mẹ ác độc bấy nhiêu. Chị Thơm, chị từng lấ chồng một lần rồi mà không thương cảm được cho em dâu, dù chỉ một chút hả?”

-“Chú...chú hỗn quá đấy.”

-“Còn con Thắm nữa, suốt ngày tiền nong đú đởn với bạn trai, học bao nhiêu năm rồi mà mãi không ra được trường? Việc của mình không lo mà làm cho tốt cứ suốt ngày đi gây sự đau người khác là sao? Mấy người làm con quá mất mặt”

Chị Thơm cô Thắm bị tổn thương lòng tự trọng nên ngúng nguẩy

bỏ về luôn, riêng bà Mâu thì ức ứa nước mắt. Chín tháng mười ngày mang nặng đẻ đau, chăm cho con từ bữa ăn đến giấc ngủ, thương con như khúc ruột của mình, để rồi ngày hôm nay nó nở nói bà áo độc?

Rồi không chút do dự, nó đuổi mẹ nó ra khỏi nhà? Thằng Hậu của bà ngoan từ tấm bé, bà nhớ ngày nhỏ bà đi đâu nó cũng bám theo liền à, đáng yêu lắm. Từ ngày lấy con hồ ly đó về mới thay tính đổi nết như vậy thôi. Có bà mẹ cõi lòng tan nát, càng nghĩ càng căm đũa con dâu khốn nạn. Con trai bà cũng bực tức chẳng kém, vào nhà tắm xả nước một hồi mới hạ hỏa. Đoạn anh vào phòng tìm vợ.

-“Mình...mình à...”

-“...”

-“Mình ơi...MÌNH...MẸ SÒ...CÔ GIÁO HÀ...”

Anh Hậu hét khản cả cổ, chị Hà giật bắn mình quay ra phân trần.

-“Xin lỗi mình...em đeo tai nghe nhạc to quá...mình về sớm thế à? Mình gặp mẹ chưa? Mẹ bảo đón Bi đó”

-“Mẹ về rồi, không đón nữa. Hôm nay ở nhà có chuyện gì không mình?”

Chồng giả bộ hỏi han, vợ lắc đầu kêu không có gì rồi lại tiếp tục chấm bài. Lòng anh tự dưng buồn man mác, thôi cũng chẳng biết làm sao, đàn bà mà, có lẽ họ chỉ thích yếu đuối trước mặt người họ thương yêu thôi. Có lẽ thầy Thanh mới là người để chị tâm sự trút muộn phiền.

Ba Hến thở dài, anh bần thần hồi lâu rồi đưa tay rút trâm cài tóc của vợ. Mẹ Sò bối rối cố gắng nhích người ra xa thật xa, khổ nỗi chị càng tránh thì ông xã lại tiến đến càng gần. Anh lôi chị ấn xuống giường, cẩn thận rẽ mái tóc đen nhánh, những vết cào vết cấu dần hiện rõ, cả một mảng da đầu sưng tấy ửng đỏ.

-“Sao phải giấu?”

Anh hỏi, chị chỉ khẽ mỉm cười.

Vì em thương mình.

Vì em không muốn mình phải khó xử.

Nếu anh nhận ra chị yêu anh, nhất định anh đã có đáp án rồi. Tiếc

rằng, dẫu cho chị nhiều lần thổ lộ, anh cũng chưa một lần muốn tin tưởng.

-“Mình đúng là cái đồ cứng đầu lì lợm.”

Chồng mắng nhỏ rồi với tuýp thuốc mỡ nhẹ nhàng xoa cho vợ, lúc lúc lại hỏi anh có mạnh tay quá không, mình có đau không, xót không. Chẳng biết anh là áy náy thay mẹ Mây hay thật lòng quan tâm, chỉ biết tim chị thổn thức à, cảm giác ấm áp ngọt ngào lắm.

Xong đâu đấy ba Hến nằm xuống cùng mẹ Sò, lòng bàn tay to lớn dịu dàng áp lên chỗ trầy xước, tay còn lại khẽ chạm eo bà xã.

-“Còn quên chưa cảm ơn mình vụ quân sự ở công ty, tình hình đỡ căng thẳng rồi. Mình trông thế mà thâm hiểm dễ sợ”

Chị Hà thoáng buồn, thâm hiểm? Anh dùng từ nặng nề quá. Nếu là thầy Thanh, nhất định sẽ khen chị thấu hiểu lòng người, suy nghĩ chín chắn. Thầy tốt và hiểu chị đến như vậy, cứ sao thử mãi, cố mãi cũng chẳng có chút cảm xúc gì cả. Vậy mà với ba Hến, chỉ đơn giản một cái ôm nhẹ hay vài lời thủ thỉ nỉ non thôi, cũng đủ khiến cả người chị mềm nhũn.

Yêu sai người, thật khổ mà.

Cứ như có thần giao cách cảm, anh đột nhiên ghé tai chị ngáp ngừng tâm sự.

-“Mình với thầy Thanh...đến đâu rồi? Nhiều khi thấy ngưỡng mộ hai người thật đó, đã thanh mai trúc mã thì chớ, mình làm mẹ hai con rồi mà hấn vẫn bất chấp tất cả.”

Ngưỡng mộ thật hay là đá đều đây? Mẹ Sò đang quay lưng về phía ba Hến nên không rõ lắm, tuy nhiên chị vẫn cười cười đáp lại.

-“Có gì đâu, tình yêu của mình với chị Liên còn mãnh liệt hơn thế nhiều, chị ấy sẵn sàng chết vì mình cơ mà. Ơ thế đã có tin tức gì chưa mình?”

-“Mình không nhắc anh cũng quên xừ nó mất...chưa thấy bác Vân và cô giúp việc bên đó nói gì cả...thế có chết toi không cơ chứ... già rồi còn giận dỗi trẻ con.”

Vì anh Hậu kể sơ qua rồi nên chị Hà cũng biết chuyện, chị nhỏ nhẹ khuyên bảo.

-“Hôm đó là mình sai mình à, chị ấy giận như thế mình không giải thích thì thôi lại kêu xe cấp cứu rồi thản nhiên tuyên chiến cứ thông thả mà cắt, đàn bà ai nghe câu đấy xong mà không đau lòng hả mình?”

-“Nhưng anh bực, đàn ông rơi vào hoàn cảnh của anh thử hỏi mấy ai còn giữ được bình tĩnh?”

-“Em thấy các cô trường em hờn dỗi thì một là bỏ về nhà ngoại, hai là trốn ở một nơi nào đó nhưng thỉnh thoảng vẫn ra chỗ hẹn hò ngày xưa để ngồi đợi chồng tới dỗ dỗ lắm.”

Anh Hậu bật cười, phụ nữ đúng là cái giống kỳ lạ.

-“Tớ hỏi khí không phải bạn Hà bỏ qua nhé, ngần ấy năm chung sống là bạn chưa bao giờ bỏ nhà ra đi hay là do đi rồi nhưng tớ không thèm tìm lại phải lật đật quay lại thế?”

Có người thắc mắc, có kẻ đở bưng cả hai má, ấp a ấp úng.

-“Đó là bí mật của riêng tớ và chồng cũ, giờ chúng mình là bạn bè thì không nên đi quá giới hạn bạn à. Tốt nhất lát nữa bạn đi tìm người yêu bạn đi, kéo để lâu lại già néo đứt dây.”

Bạn Hậu tôn trọng bạn Hà nên không thọc mạch, nhưng chiều hôm đó sau khi đón các nàng về nhà anh cũng chuẩn bị tìm chị Liên. Hến Sò Bi đòi theo ba Hậu, ba gật đầu luôn chẳng cần suy nghĩ. Nhưng hai cục bông nhỏ lại không nỡ xa mẹ Hà, nằng nặc kéo mẹ đi bằng được. Rốt cuộc cả nhà năm người tắm giặt sạch sẽ thì riu rít lên xe đi kiếm mẹ cho Bi.

Bờ Hồ, công viên Thống Nhất, hàng bún chả Bách Khoa, thư viện Tạ Quang Bửu rồi đến cả quán nước đầu B6 cũng không thấy bóng dáng đâu cả. Những nơi này, một thời sinh viên trai trẻ, biết bao kỷ niệm vui buồn, ba Hến đi tới đâu đều kể lể cho bốn đồng chí kia tới đấy. Bà xã và lũ trẻ lắng nghe rất chăm chú, chỉ có điều, ông xã bàng hoàng nhận ra, kể là kể vậ thôi, chứ cảm xúc thì chẳng được như xưa nữa.

-“Vậ là ngày trước mẹ Liên của Bi với ba Hậu của Hến là bạn thân với nhau đó, nên bây giờ em Bi mới được qua nhà chị chơi ý, tụi mình cũng là bạn thân giống ba mẹ nha”

-“Ơ nửa tiếng trước Hiến vừa làm chị rồi mà? Em hư thật đó.”

-“Anh Bi với chị Hến lại cãi nhau rồi, hai người hư lắm, chỉ có Sò là ngoan thôi. Sò ngoan nhỉ mẹ Hà ba Hậu nhỉ. Sò vừa ngoan vừa dễ thương nhất trên cái cuộc đời này á...ơ...đu quay kia...đu quay...ba Hậu ơi vào chơi đu quay.”

Sò nhỏ hét ầm ĩ, Bi với Hiến cũng gào thét điên cuồng, ba Hậu chiều các con nên đành quay xe vào công viên mua vé. Mấy cái trò tốc độ cao Bi Hậu Hến Sò chơi thích tí tít ý, khổ thân mỗi mẹ Hà bị chóng mặt, nôn mửa tới tấp luôn. Hến Sò thương mẹ quá, nhưng còn mãi vui nên giao mẹ Hà cho ba Hậu chăm sóc rồi rủ Bi chạy hết chỗ này tới chỗ kia. Ba nhìn Mấy đứa lon ta lon ton mà phì cười, anh mua chai nước suối, xong thì lật đật đi tới ghế đá với bà xã, vừa vỗ vỗ lưng cho chị vừa ân cần quan tâm.

-“Uống đi cho xuôi, không biết có phải bệnh dạ dày của mình tái phát nữa không?”

Mẹ Sò nhấp ngụm nước rồi lắc đầu, bảo rằng tại chị cứ lên cao là hoa mắt choáng váng thôi.

Phía này anh chị tựa vào nhau trò chuyện thân mật, phía kia trẻ con nô đùa tíu tít. Buổi tìm kiếm kẻ mất tích, chẳng hiểu biến thành buổi đi chơi của cả gia đình từ lúc nào không biết? Hến Sò được bữa ăn chơi xả láng sướng hết cả người ý, chiều hôm sau vừa về đến nhà đã nhắc ba đi tìm cô Liên thôi. Ba còn đang suy xét có nên đi hay không thì nhận được tin nhắn của chị Thắm.

“Liên nó quẫn quá nhảy cầu tự tử chú ạ, tình hình nguy hiểm lắm, chỉ sợ không qua nổi đêm nay”

Anh Hậu đọc mà ghen hết cả người, nhìn Bi ngây thơ thương xót bao nhiêu thì điên mẹ Bi bấy nhiêu. Chị Hà nghe chuyện đột nhiên sống lưng lạnh toát luôn, run run bảo thôi mình nén giận rồi mang Bi vào viện nhanh lên, nhỡ không may thì thằng bé còn được gặp mẹ lần cuối. Ba Hến mở tủ lạnh lấy chai nước cam, tu một hơi mới đỡ bức. Hai ba con sau đó vội vàng đi, đến nơi gặp cô Thắm, chị Thơm ngoài hành lang, chị Liên thì còn đang cấp cứu chưa được ra.

Chuyện ban đầu quả thật cũng không to tát đến thế, chị Liên chỉ

dự định trèo lên cầu, chị Thơm bên dưới live stream rồi cô Thẩm sẽ hối hả mang đến cho anh Hậu xem để anh tới nhận lỗi và ngăn cản hành vi dại dột của chị. Chẳng hiểu thế nào mà bác Thơm còn chưa rút được điện thoại ra khỏi túi thì trời đã nổi cơn dông, sấm từ đâu đánh sầm một cái làm mẹ Bi giật bắn cả mình, trượt chân ngã lộn cổ xuống sông. Sông sâu cộng thêm nước lạnh lại chảy xiết nữa, chỉ cần chị gái anh Hậu chậm một phút nữa thôi có khi chị Liên tối nay được ăn xôi chuối rồi ý chứ.

Thế cho nên bài học rút ra ở đây là, làm màu thì cũng một vừa hai phải thôi, kéo cổ quá lại thành quá cổ.

Chị hôn mê liền hai ngày hai đêm, lúc tỉnh lại được ba Hến chăm sóc rất chu đáo. Đến cuối tuần, khi chị đã đỡ đỡ rồi anh mới chậm rãi trình bày.

-“Liên à, số em khổ một phần là lỗi của anh. Anh nhất định sẽ có trách nhiệm với em đến cùng, cả với Bi nữa. Nhưng mà...anh...quá thật...anh già rồi...”

Đúng vậy, anh đã già. Không còn mười tám đôi mươi mà chơi trò đuổi bắt với chị nữa. Mấy ngày loanh qua loanh quanh ở bệnh viện, thực sự anh rất mệt mỏi. Xưa kia thi thoảng anh chán cái cuộc sống hôn nhân tẻ nhạt đơn điệu của mình, nhưng giờ đây có sóng gió mới biết, những giây phút “tẻ nhạt” ấy đáng quý đến nhường nào.

Đi làm về, gác mọi thứ muộn phiền căng thẳng bên ngoài lại, thư thả ăn tối rồi vui vẻ nô đùa với hai con gái yêu. Ngẫm lại mới thấy, đó không phải tẻ nhạt, mà chính là bình yên.

-“Nếu em có thể thay đổi tính cách, chính chắn hơn thì mình tiếp tục. Còn nếu cứ mãi nông nổi trẻ con như nàg có lẽ mình nên chia tay. Em suy nghĩ kỹ đi, giờ anh cần về nhà tắm giặt và nghỉ ngơi, sáng mai anh có cuộc họp sớm, trưa anh qua hi vọng em sẽ cho anh câu trả lời. Em yên tâm, cho dù như nào thì trách nhiệm của anh với em, anh sẽ không bao giờ rũ bỏ”

Chương 71

Anh Hậu về rồi, chỉ còn chị Liên và Bi, phòng bệnh trống vắng heo hút, không khí ảm đạm vô cùng. Chị khẽ kéo chăn cho con trai, thần thờ nghĩ về mấy ngày qua. Thời khắc chị tỉnh dậy sau cơn nguy kịch, cứ ngỡ anh sẽ mừng mừng tủi tủi, chạy tới bên giường ôm hôn tới tấp, thổ lộ rằng anh lo biết bao, xót xa tới nhường nào, Van nài chị lần sau đừng bao giờ đại dột.

Rồi anh sẽ nói, anh nhớ chị.

Mấy ngày không tìm thấy chị, anh nhớ.

Mấy ngày chị hôn mê, anh nhớ, anh thương.

Nhưng không. Đó là trên phim, là trong truyện, và chỉ là ảo tưởng của chị mà thôi.

Câu đầu tiên người ấy hỏi, sau bao nhiêu ngày xa cách, chính là, em nghĩ mình bao nhiêu tuổi? Bồi chị chưa kịp trả lời, anh đã tiếp tục chất vấn, phải chăng em quên mất mình đã làm mẹ?, em không thương con sao?

Giọng anh rất nhẹ nhàng, nhưng từng câu từng chữ như cửa dần cửa mòn tim gan chị. Con chị, bảo bối của chị, làm sao chị có thể không thương?

Chính vì quá thương con nên mới bằng mọi giá giành lại hạnh phúc cho mình, cho con. Chỉ mong sao bé có một gia đình yên ấm, có ba giỏi giang để được nở mày nở mặt với bạn bè.

Tiếc rằng, chị càng cố gắng, họ lại càng xa nhau. Anh hồn nhiên mang cháo vợ cũ nấu vào thăm người yêu. Chị không nuốt nổi, chị nôn mửa tới tấp, nhăn nhó bảo cháo bỏ cái gì mà ghê thế. Mgrười ta chẳng những không dỗ dành chị như xưa, ngược lại còn nhiu mày bảo, vì em mà cả nhà anh tối nay phải đổi bữa, cháo ninh xương suốt từ trưa sạch sẽ bổ dưỡng như thế, Hến Sò Bi ăn ngon lành mấy bát liền có sao đâu mà em khó tính.

Ốm yếu nằm trong viện suốt, cả ngày chỉ đợi tới giờ ba Hến vào, vậy mà anh một hai câu tử tế cũng không thốt được. Thử hỏi ở hoàn cảnh của chị, có ai mà không tổn thương?

Mẹ Bi chẳng ngủ được, ra ngoài đi dạo lang thang, tình cờ gặp mẹ Bông nằm phòng bên cạnh cũng chạc tuổi chị, hai người rủ nhau ngồi ở ghế đá dưới gốc bằng lăng thả tâm tình.

Mẹ Bông nghe xong đầu đuôi câu chuyện thì thành thật khuyên nhủ.

-“Ôi dào ôi chị ơi, mình có còn là gái mười tám đâu mà những nhẽ suốt thế. Chồng chị là tốt chán rồi đấy, vẫn chăm lo cho chị đủ thứ. Chị đang sung sướng nó quen nên chị không hiểu được thế nào là cảnh bần cùng đâu”

-“Chị bệnh như này mà anh bỏ về nghỉ ngơi, còn kêu chị cứ trẻ con thì sẽ chia tay chứ, như vậy không là bần cùng thì thế nào mới là bần cùng được nữa hả cô?”

-“Em đây này, toàn phải bò dậy đi mua đồ ăn mà, được hầu tận miệng như chị có mà phúc tổ, lão nhà em gái gú suốt cơ, mà em chưa tự chủ được kinh tế nên không làm căng được. Còn có những người phụ nữ khổ hơn chúng mình nhiều chị à, làm quần quật cả ngày luôn, thời buổi kinh tế khó khăn, không có tiền khổ ghê gớm, nuôi con mọn vất vả với tốn kém lắm.”

-“Chị buồn quá mẹ Bông ạ, xưa kia anh khác cơ, chị cứ nghĩ anh sẽ mãi như vậy, mãi bao dung chị”

-“Chị đi vào rừng mơ mà bắt con tưởng bỏ. Em nhìn thấy ông xã chị rồi, hào hoa phong độ lại chức cao nữa chứ, đến giờ phút này anh vẫn chưa bỏ chị là may đấy”

—“Cô”

-“Em nói thật mà, yêu khác cưới khác, làm màu có giới hạn thôi, chị mà không nghe em suốt ngày đồng đánh ngúng nguẩy thì chị mất chồng lúc nào không biết đâu. Giờ làm ăn buôn bán cạnh tranh khốc liệt, mấy ông đi làm cũng mệt lắm chứ bộ, về nhà mình lại lèo nhèo thêm có mà chán muốn chết.”

Mẹ Bông mẹ Bi buồn dứa thâu đêm luôn à, mẹ Bi vỡ lẽ nhiều điều

lắm. Sáng ra chị chủ động làm thủ tục xuất viện rồi ôm Bi về. Hai mẹ con phụ cô giúp việc chuẩn bị bao nhiêu món ngon đãi ba Hậu. Trưa ba nhận được điện thoại của Bi, qua nhà thấy mẹ Bi hiền dịu ngọt ngào cũng hơi choáng.

Có chút cảm động nữa.

Thực ra chẳng riêng gì đàn ông, tâm lý chung là vậy mà. Người hàng ngày đối xử tốt với mình thì cho là lẽ đương nhiên, nhưng cái kẻ suốt năm suốt tháng hạnh hoẹ chửi bới rồi đột nhiên nói câu đường mật lại khiến chúng ta chú ý.

-“Em yêu anh, vì anh em có thể làm mọi thứ, kể cả chết.”

Mẹ Bi tâm sự, ba Hến nao nao lòng, những gì chị nói, là thật. Kiếm khắp thế gian này cũng chẳng thể tìm được người đàn bà nào yêu anh hơn chị. Mẹ Sò nương tựa nơi thầy Thanh, còn anh? Cuộc sống mà, ai cũng cần có một người bạn đồng hành. Trước kia, anh đã từng nghĩ mẹ Bi là thích hợp nhất. Hồi chưa ly thân với vợ, có đôi lúc anh ước bà xã được một nửa của chị Liên thôi cũng tốt. Nhưng bây giờ, trải nghiệm rồi mới thấy, chẳng có cái gì hoàn hảo cả.

-“Anh cần một người vợ chăm lo gia đình tươm tất, một người có thể khiến anh yên tâm mỗi lần đi công tác xa, một người đủ chính chắn để không bỏ đói con anh, một người nấu được những món ăn anh ưa thích, một người giặt giũ phân loại áo quần cho anh, sơ mi màu nào ra màu đó, một người không bao giờ làm mất thể diện của anh trước đám đông...”

Một người, như vợ anh.

Nhưng vợ anh, lại không cần một người như anh. Suy nghĩ đó khiến lòng ba Hến nhói đau. Mẹ Bi ngỡ anh xúc động khi nói đến tương lai của bọn họ, chị mỉm cười hứa chị có thể làm tất cả. Chị sẽ đem lại cho anh một mái ấm hạnh phúc gấp năm gấp mười lần mái nhà mà anh từng có. Chị thủ thủ rủ anh vào phòng trong, dù sao cũng thử thách người yêu lâu quá rồi.

Tưởng anh sững điên lên ý chứ, không ngờ được ba Hến lại từ chối khiến chị hơi hoang mang, là anh không có nhu cầu hay đã được em Nhung cho ăn no xôi chán chè rồi? Tất nhiên người yêu lấy

lý do lát phải về đón hai cục bông nhỏ. Bông nhỏ với chả bông to, nhà thì gần, lớn tướng rồi chứ có ít ỏi gì đâu mà lúc nào ba mẹ cũng phải đi đón, nghĩ phát bực à.

Nhưng trước mặt anh Hậu chị cũng chẳng dám tỏ thái độ, dịu dàng dặn người yêu đi đường cẩn thận. Ba Hến vui vẻ chào hai mẹ con Bi, đến lúc qua mẫu giáo thấy Hến Sò đang được bác Thanh bông thì tức tím mặt tím mày.

-“Ai mượn ông đón con tôi thế hả ông ơ?”

Đoạn anh đưa tay giằng lại tụi nhỏ, anh Thanh cũng chẳng gây khó dễ gì cả, thoải mái trả con cho người ta.

-“Anh tưởng chú còn mãi em Liên, Hà đang bận làm công tác tháng nên anh qua đón con về trường bốn người chơi cho vui”

-“Con con cái quái gì, thích có con thì đẻ lấy mà nuôi. Nói năng cẩn thận. Hến Sò chào báo đi con, mình về.”

Ba Hậu cắn nhần, Hến Sò nghe lời ba đồng thanh chu môi ngọt ngào.

-“Chúng con chào bác Thanh ạ.”

-“Đó, thấy chưa, Hến Sò xưng con kìa. Bác Thanh chào hai con nha. Mà Hậu ơ chú với Liên như nào thì tính nhanh nhanh lên, cho bọn anh còn tiến tới chứ. Anh cũng sắp già bố nó rồi, mẹ anh bảo sang năm có con là đẹp, đẹp tuổi ba lần con.”

Bác Thanh chân thành giải thích, Hến Sò ngây thơ chẳng hiểu gì, chỉ tội ba các em phát hoả hằm hập. Ba giận đến mức chẳng thèm chào bác Thanh, cứ thế quay người đi thẳng.

Rồi đến tối mẹ Hà về ba cũng không nói câu gì với mẹ Hà luôn, bây giờ ba Hậu đang dỗi rồi á, ba chỉ chơi với Hến Sò thôi.

Ba nằm với con gái mãi đến khi các nàng ngủ mới lật đật về phòng mình. Máy tiếng trôi qua tường ngói ngoại rồi, thế nào mà nhìn thấy bà xã có điện thoại mới toanh, ộp lưng tím sành điệu in bốn chữ THHS thì ruột gan ngứa ngáy không thể nào ngủ nổi. Ông xã trần trọc qua lại, bức bối khó chịu đến mức bật dậy quát.

-“Trả anh điện thoại.”

Vợ ngơ ngác ngó lên trên. Chồng biết mình hơi hờ nên cố gắng

hạ giọng thấp nhất có thể.

-“Ý anh là, mình có điện thoại mới người tiêu mua cho còn gì, trả anh cái cũ anh mua cho mình đi”

-“Em quên chưa bảo mình, thầy Thanh nhờ tay làm rơi nên cái đó bị vỡ hỏng rồi, thầy mua đền em cái mới. Mình có cần gấp không? Nếu cần thì mai em mua trả mình.”

Ba Hến lắc đầu, mẹ Sò yên tâm tiếp tục nghịch máy. Nhờ tay, nhờ tay cái con khỉ. Cái thằng đó nó mà nhờ tay thì anh đâm đầu xuống đất trồng cây chuối luôn.

-“Tối mà mình nhắn tin suốt thế? Không sợ hại mắt hay sao?”

-“Vâng”

-“Hai người cũng nhiều chuyện tâm sự nhỉ?”

-“Dạ.”

-“Hôm nay còn thấy nhờ người yêu đi đón con cơ đấy, mình bận thì gọi anh chứ nhờ người ngoài làm gì?”

-“Vâng!”

-“Thấy còn tính năm sau cưới cơ mà, có định mời anh không thế?”

-“Dạ.”

Anh Hậu ức nghẹn họng, ném cả chân lẫn gối xuống bên dưới. Chị Hà giật nảy mình, đang chơi dở cái trò giải ô chữ hay ơ là hay chứ, chỉ một hàng nữa là ra rồi, tiếc thật đấy.

-“Mình sao thế? Mà lúc nãy mình bảo gì em à? Xin lỗi em không để ý, có gì mình nói lại em nghe xem nào.”

-“Không có gì sất.”

Ba Hến bực quay người về phía cửa sổ, mẹ Sò vút chân lên cho chông mà anh vẫn tức nên cứ đạp xuống hoài à.

“Kệ tở, tở lạnh chết thì cũng liên quan quái gì đến bạn đâu.”

“Chết sao được mà chết? Bạn nói nghe ghê quá à, bạn không thích đắp chăn thì tở chỉnh nhiệt độ ấm lên cho bạn.”

-“Thôi đi, tở nào dám làm phiền đằng ấy”

-“Bạn Hậu ơi thế rốt cuộc bạn “nằm thao”? Khó ở chỗ nào thì phải

nói ra chứ, tớ đây còn chưa trách bạn cái tội làm tớ mất bao nhiêu điểm đâu đấy, phí công chơi suốt từ tối đến giờ.”

-“Hả...chơi...chơi gì?”

-“Thì đang giải ô chữ mà”

Vợ phân trần, chồng như mở cờ trong bụng, vui vui à, cười ngây ngốc y hệt con nít. Đoạn, anh nhảy xuống dưới luôn, nhiệt tình bảo.

-“Thế mà không nói sớm, để anh giải bù cho.”

Mẹ Sò mở lại game, ba Hến chê bọn này thiết kế giao diện kém quá nhưng vẫn chăm chú chơi cùng bà xã. Công nhận xấu mã nhưng được cái nội dung tốt, càng giải càng thấy thú vị.

-“Cái gì? Trên lông dưới cũng có lông, khi nào mệt mới lại lồng vào nhau...eo...bọn này bựa thế.”

-“Em đâu thấy bựa gì đâu, là mi mắt đó.”

Anh Hậu không hài lòng với đáp án lắm nhưng vẫn đi theo lời vợ, chẳng ngờ đúng thật, húng khởi liền xoa xoa đầu chị rồi thơm chùn chụt vào má giống kiểu khen ngợi dành cho Hiến Sò. Mặt bà xã ửng hồng à, mặt ông xã cũng đỏ không kém. Anh hỏi chị có nóng không, chị ngại ngại gật đầu. Anh bảo anh nóng phát điên mất, chắc phải vào đi tắm. Chị khuyên khuya rồi thì đừng tắm kéo hại sức khỏe, cho điều hoà xuống một hai độ một lát là mát thôi.

Khổ nỗi cho rồi mà vẫn nóng à, ba Hến vô tư cởi áo ở trần luôn. Mẹ Sò liếc thấy cơ ngực săn chắc của chồng thì cứ như bị bùa ám, đứng hình mất gần một phút đồng hồ.

-“Ơ mình thái độ thẹn thùng e ấp kiểu gì đấy? Mình định mời anh đó à?”

-“Eo vô lý, mình mới là người mời em ý, mình xem lại sáu múi của mình đi kìa.”

Vợ dứt lời thì trùm chặn kín mít, chồng bối rối thao thức mãi mới chợp mắt được.

Sáng hôm sau ăn uống xong xuôi, các nàng vừa nhắc ba Hậu thơm mẹ Hà rồi còn chuẩn bị đi học thôi ba đã ngay lập tức kéo mẹ vào trong lòng, một tay ôm eo mẹ, tay kia gạt tóc mẹ ra sau, môi ba miết lên môi mẹ. Chị Hến che mắt Sò rồi dắt em sang phòng khách

mở tivi à.

Hai cục bông nhỏ xem hết ba tập Tom và Jerry mới thấy ba Hậu mẹ Hà lật đật đi ra.

-“Mẹ Hà ơi sao cổ mẹ Hà có vết đỏ thế ạ? Mẹ Hà bị em muỗi đốt giống Sò à? Mẹ Hà có đau không ạ?”

-“Đâu, chị nghĩ em muỗi đốt thì ngứa chứ không đau đâu. Sò ạ, Hến lấy dầu thơm bôi cho mẹ Hà nha”

Hến Sò líu la liu lo hại mẹ chỉ muốn độn thổ thôi, chính các nàng ngày nào cũng mồm năm miệng mười ép buộc ba mẹ cơ mà? Giờ lại ngây thơ quá thể đáng ấy. Mẹ Sò biết ba Hến vì chiều con nên mới bắt đắc dĩ, về phía chị thì có lúc tự chủ được, nhưng cũng có những lúc anh cứ chạm vào là cả người mềm nhũn bồi hồi, thi thoảng chị lại vô thức siết chùng chặt hơn, chẳng biết anh có thấy khó chịu không nữa.

Chị Hà len lén nhìn chòng, thấy vẻ mặt ông xã vẫn tươi tắn như trước thì thở phào nhẹ nhõm, quay vào bếp cầm ba hộp cơm gói bọc cẩn thận cho ba đồng chí Hậu Hến Sò. Ra khỏi cửa vài bước các nàng bỗng hơi nhớ mẹ Hà nên ngoái lại vẫy vẫy tay chào tạm biệt, ba mẹ con tíu ta tíu tít à, mẹ dặn tụi con phải ngủ trưa đi nhé, Hến dặn mẹ đừng có nhớ Hến quá, Sò bảo chị Hến đừng lo, mẹ Hà chỉ nhớ em thôi không nhớ chị đâu. Ba Hậu phì cười, lúc đến lớp mẫu giáo hai cục bông nhỏ cũng lững cha lững chững chưa muốn vào, lưu luyến ba ghê gớm, lòng ba ấm lảm, tâm trạng ba phấn chấn lạ thường.

Có lẽ là ngày tốt, đến trợ lý của ba sáng hôm đó cũng vui đáo để. Chả là cô vừa mới hết kem trắng da đã có người mua tặng, lại còn đặt loại nổi tiếng bên pháp hẳn hoi nhé. Không thấy đề người gửi, nhưng chắc là anh Thắng đó, tại hôm trước thấy anh hỏi cô thích mỹ phẩm nước nào nhất mà. Cô Nhung sững, cười không ngậm được miệng, hồi hộp lấy ra bôi.

Eo kem gì mà thần kỳ, hiệu quả ngay tức thì, trắng mịn màng luôn.

Khổ nổi được nửa tiếng sau cô bắt đầu thấy râm ran ngứa, nửa

tiếng sau nữa thì ngửa phát điên phát rồ. Cũng may mới chỉ thử ở mu bàn tay thôi đấy, suýt nữa thì đi tong cái mặt tiền. Cả ngày cứ phải đi ra đi vào nhà vệ sinh xả nước lạnh với gãi gãi hại cô Nhung sôi cả máu, định lên mạng review sản phẩm một sao luôn mà thế nào tra linh tinh một hồi lại phát hiện ra lọ kem mình được tặng là hàng nhái mới nhục chứ. Vợ sếp, chắc chắn là vợ sếp rồi. Nhìn hiền hiền mà thâm dễ sợ, cứ đờ đẫn, cô sẽ cho mụ ta biết thế nào là trái đắng.

Thấm thoát cũng tới cuối tháng, vì cô Nhung còn phải vắt óc nghĩ kế hoạch sao cho chu toàn nhất nên chị Hà vẫn chưa dính chường. Tuy nhiên chồng chị thì thấm đến không ngờ. Sau cuộc họp biểu quyết công khai, anh Hậu tạm thời bị đình chỉ chức vụ giám đốc. Anh Đạt chưa nhậm chức chính thức nhưng được giao toàn bộ quyền hành quản lý, trong vòng một tháng nếu biểu hiện tốt hơn anh Hậu thì phía trên sẽ cân nhắc cẩn thận.

Sếp Đạt phờn lắm, tự bỏ tiền túi ra thuê lập trình viên giỏi về, lên kế hoạch phát triển đồng thời mười game liền, bất chấp mọi thủ đoạn để tăng được doanh số một cách nhanh nhất. Về phía sếp Hậu, quyết định của ban lãnh đạo không khác gì tát vào mặt anh vậy. Không kể đến vấn đề bản thân rất nhiệt huyết với công ty thì sĩ diện đàn ông nói chung, ai mà chấp nhận nổi cái việc đang ở cấp cao nay lại phải cúi mình?

Đã thế lúc căng thẳng não nề nhất, muốn gọi điện tâm sự với người yêu thì máy chị lại bận suốt à. Mệt mỏi, bất lực, chán chường, ba Hiến đành lái xe về nhà. Vậy mà, nơi nương tựa duy nhất, hiện tại, cũng bị kẻ khác cướp đi.

Hến Sò của anh, ngòi vắt vẻo trong lòng hấn.

-“Bác Thanh mới được lên làm hiệu trưởng ạ? Eo ui bác Thanh giỏi quá nha, ngày xưa ông Hào nhà Hến cũng làm hiệu trưởng đó nha. Ông Hào cậu Hợp cho Hến với em Sò đi trại hè cùng các anh chị vui ơ là vui ý”

-“Hến Sò cũng thơm bác đi rồi hè bác dẫn tụi con đi cắm trại, trại này còn đẹp với nhiều trò chơi hơn cả trại của cậu Hợp ấy”

Hai cục bông nhỏ mắt tròn xoe long lanh à, phấn khởi lắm, thơm

bác Thanh cứ chùn chụt đi á, hại ba Hậu đứng bên ngoài ghen
đắng luôn.

-“Bác Thanh cưng Hiến Sò lắm luôn á. Lát mẹ Hà ra Hến Sò rủ
mẹ Hà tối nay đi chơi với bác nha, đi ăn liên hoan bác lên chức ý,
bốn người nhà mình cùng đi. Tụi con có thích em gấu bông to bù bự
không? Tụi con nịnh mẹ Hà thơm bác rồi bác mua gấu bông cho nha”

Chương 72

Mẹ Sò vừa gọt hoa quả xong mang ra thì bắt gặp ba Hến hàm hàm đi vào, hai cục bông nhỏ ùa ra ríu rít chào ba mà mặt anh lạnh tanh, không hỏi han khách cũng không thềm bông con như mọi khi. Các nàng sợ sợ, chẳng dám lại gần ba Hậu, chỉ khe khẽ níu tay mẹ Hà hỏi mẹ có thơm bác Thanh không, với cả chốc nữa đi ăn liên hoan bác Thanh lên hiệu trưởng nha mẹ. Chồng lừ lừ bỏ vào phòng trong, vợ sốt ruột xin phép thầy giáo cũ lẻo đẹo theo anh.

Việc ở công ty của ba Hến, chú Thắng đã báo chị rồi Tạm thời mất chức, nào có vui vẻ gì? Giờ lại nghe tin người khác thăng tiến, chẳng biết lòng ông xã bức bối khó chịu đến nhường nào?

–“Mình... vẫn ổn chứ?”

Anh Hậu cười nhạt, vừa thay áo quần vừa hỏi lại bà xã.

–“Có gì mà không ổn?”

–“Em biết chuyện rồi, mình đừng nghĩ nhiều, rồi đâu sẽ vào đấy thôi.”

–“Cảm ơn.”

Chồng cất giọng lạnh lẽo, vợ nhỏ nhẹ đề xuất.

–“Em ra bảo thầy về nhé, tối mình thích ăn gì em nấu cho?”

–“Không cần, ai dám làm phiền đến cuộc vui của hai bạn.”

Chị Hiến em Sò đứng ngấp nghé ngoài cửa xem trộm à, ba Hậu ít khi nổi nóng với Hiến Sò, nhưng ba đã giận lên thì eo ui ghê lắm á, nhớ có lần Sò cầu chị Hiến xong ba bức nha, ba phạt Sò đứng góc tường gần nửa tiếng đồng hồ ý.

–“Mẹ Hà...mẹ Hà ơi...cho Sò đi với mẹ Hà với bác Thanh...nha mẹ Hà...”

Đứa nhỏ rụt rè xin xỏ, đứa lớn cũng bắt chước nỉ non. Mẹ Hà nghe thấy liền quay ra ôm hai em thủ thỉ tụi con ngoan, ở nhà chơi với ba Hậu nha. Hến Sò mặt méo xềnh xệch đi á, hại ba phát hoá

luôn.

-“Đi, đi đi. Cả cô Hiến với cô Sò nữa, hai cô cũng đi nốt đi, tôi đây không cần ai thương hại cả.”

Các em bị quát rơm rớm ấy, mẹ Hà nghĩ chắc tâm trạng ba Hậu không tốt, cần không gian riêng nên dắt hai đứa vào nhà tắm, ba mẹ con thay váy áo, chị quyết định đưa lũ nhóc đi chơi với thầy Thanh.

Anh Hậu đứng bần thần nơi cửa sổ, chăm chú quan sát vợ mình, con mình, diêm diêm dúa dúa trèo lên xe của một thằng đàn ông khác. Đắng. Thật sự rất đắng.

Đôi lúc biến cố ập đến, chúng ta mới cảm nhận sâu sắc được, rằng xưa kia, mình đã có cuộc sống hạnh phúc đến nhường nào.

Chồng nào nề ỉu rữ, vợ đi ăn mà cũng chẳng yên thân. Chị từ chối thầy không biết bao nhiêu lần rồi ấy, nhưng thầy thực sự khác người bình thường.

Thầy là thầy. Chưa từng ép buộc học trò nhỏ bất cứ điều gì cả, thương yêu con chị như chính con ruột, lúc nào cũng tôn trọng chị hết mức có thể.

Thầy nói, thầy không làm gì quá đáng cả, vậy xin chị cũng đừng tức mất quyền được ở gần chị của thầy.

Chị nào có cái ý nghĩ đó, chỉ là chị lo thầy bị thiệt thòi. Nhưng thầy lại khuyên, chị cứ thử sống thoải mái nhất, thử cho mình một cơ hội đi.

Nào có phải chị chưa từng thử? Vấn đề ở chỗ nhiều khi lý trí bảo nhưng trái tim không nghe, ngồi bên con riu rít, bên thầy dịu dàng quan tâm, mặt chị vẫn tươi cười giữ phép lịch sự, nhưng lòng chị, quả thật rối ren không tả nổi. Chẳng biết ba Hến giờ ở nhà làm gì nữa? Anh đã ăn chưa hay lại nhịn đói? Những lúc như này sao anh không tìm tới chị Liên cho khuây khoả? Hay chị ấy đang bận tư vấn hàng hoá cho khách?

Suốt cả buổi mẹ Sò cứ nghĩ ngợi đầu đầu à, lúc gần về cũng vội chạy xuống dặn nhà bếp gói cho một hộp mì ý sốt kem. Hai nhóc nô nhiều quá nên ngủ khì khì mất, anh Thanh ôm các bé, đang định giúp trò cứng bồng chúng lên nhà thì ba tụi nhỏ từ đâu xuất hiện giành lại

con.

Sợ lũ trẻ thức giấc nên bác chuggển giao rất nhẹ nhàng, dặn dò mẹ Hà vài câu rồi tạm biệt. Có người liếc bà xã một cái, trong lòng lại bất giác khó chịu. Lần nào hẹn hò cũng vác về bó hoa to sụ luôn à.

Hoa với chả hoét, rồi cũng héo chứ được tích sự quái gì. Lại còn sen hồng cơ đấy, mùa này mà cũng có sen hả? Chơi trội ghê gớm quá nhỉ? Cả cái cô vợ kia nữa, hai con lớn tướng rồi còn mặc cái váy trông cứ như mười tám đôi mươi ý, tóc thì búi quá cao, da dẻ trắng mịn màng lộ gần hết cho thiên hạ chúng nó ngắm rồi ấy.

Trông chẳng ra thể thống gì sất. Tất nhiên chồng là chồng nghĩ thế chứ chồng cũng chẳng thèm nói ra, vợ không biết gì nên lúc về tới nhà vẫn ngày thơ quan tâm.

-“Minh ăn tạm chút mì nhé.”

-“Khỏi đi, anh chưa đến mức chết đói để gặm nhấm đồ thừa mứa của các người”

Ba đưa Hến Sò vào phòng, đắp chăn cẩn thận cho gái yêu rồi bỏ ra ngoài nằm dài trên sofa xem phim. Vừa mở tivi lên đã thấy phim Vợ Anh rồi, cái phim gì mà dài ghê gớm, 71 tập rồi toàn chuyện vợ chồng con cái mà chị Hà cũng thích được, lúc ăn cơm xem một lần rồi, đến tối tối nó phát lại nếu không bận chị lại xem thêm lần nữa, đến là phục luôn.

Tuy nhiên mở qua lại cái kênh không có gì thú vị nên ba Hến đành để đó. Xem qua mấy phút mới thấy ừ cũng tạm được. Một lát sau thì bị cuốn hẳn, tức chứ, cái thằng nam chính bị ngu cấp độ cao hay sao mà không nhận ra bộ mặt thật của con bồ nhí? Bị lừa mất hết tài sản như thế mà vẫn tin tưởng, thay mặt đàn ông nói chung anh thấy xấu hổ giùm cho hẳn.

Cũng may chị Liên tuy nóng tính ăn nói bỗ bã nhưng xởi lời tốt bụng hiếm có, chứ xảo quyệt thế này thì tởm chết. Anh Hậu cầu nhau vài ba câu, chị Hà nén cười. Âu cũng là chuyện bình thường, con người mà, bới cái sai của người khác thì dễ chứ nhận thức được cái sai của bản thân thì còn đợi tới mùa quýt năm sau.

Lo chồng nhịn hại đường ruột nên vợ lại lật đật vào bếp nhặt chút

rau mùi hành lá rồi nấu cho anh bát miến gà, sau đó chị chỉ bê ra phòng khách rồi đặt ngay ngắn trên bàn chứ không nói gì cả, tại sợ nhớ lời lại khiến anh phật ý.

Vợ đi vào trong rồi, đột nhiên chồng thấy thoáng buồn. Anh tắt tivi rồi lặng lẽ ngồi dậy cầm đũa gấp miến. Mùi nắm hương thơm thoang thoang, miếng giò dai giòn sần sật, mấy quả trứng non bù bù ngọt ngọt, đến miếng gà cũng chắc thịt đậm đà gia vị. Anh ăn rất chậm rãi, từ từ thưởng thức từng chút một, thời gian trôi nhanh lắm, có lẽ qua Tết vợ đề nghị nói chuyện với ba Hải cũng nên, rồi từ năm sau trở đi chẳng bao giờ có cơ hội ăn món này nữa.

Xong xuôi ba Hến tự đứng dậy rửa bát rồi cũng về phòng ngủ, thấy mẹ Sò đang chơi giải ô chữ tự dưng anh rón rén đến gần, kéo chăn của chị đắp cùng rồi thủ thi đề nghị.

–“Anh chơi với”

Chị Hà nhìn nét mặt chồng tươi tắn hơn một chút thì nhẹ cả lòng, hiền hiền đưa điện thoại cho anh rồi hơi nhích người ra.

Ban đầu còn cách nhau xa xa giữ ý giữ tứ, mà sau kiếm được bao nhiêu điểm cộng thêm được thưởng vàng nữa chứ, dẫn đầu bảng xếp hạng luôn, hai đồng chí hăng máu quá bàn luận rôm rả, chẳng biết từ lúc nào ba Hậu đã trườn xuống dưới, y hệt Sò nhỏ dụi đầu vào vai mẹ Hà chui chui rúc rúc.

-“Mình à...mình.”

Vợ ngại nên khe khẽ gọi, chồng thì trống ngực cứ đập thành thịch ấy, bọn họ sát nhau quá, còn cảm nhận được cả hơi thở dồn dập của đối phương. Thực sự đợi Hến Sò mở lời thì lâu lắm, tận sáng mai cơ, ba Hến không kiềm nổi, tay anh siết chặt tay bà xã, ấp úng hỏi han.

–“Này...anh bảo...bạn...bạn cùng phòng...thân mật hơn một chút..có sao không nhỉ?”

Thực lòng giờ phút này chị cũng chẳng dễ chịu gì cả, ở cạnh người mình thương yêu mà cứ phải đè nén khổ lắm, nào có ai hiểu được. Mà xa thì không nở, cứ phải có ông xã trong tầm mắt, trước khi đi ngủ nhìn thấy anh, thức giấc cũng thấu anh chị mới an tâm.

Còn anh? Chắc chỉ đơn giản là bản năng của đàn ông mà thôi.

-“Có thể mình không tin...nhưng từ hồi đó tới giờ anh chưa... chưa từng...mà thôi đi...mình có muốn...à không...mình có thấy râm ran bức bối không?”

Bà xã bối rối lắc đầu. Không phủ nhận thì biết làm sao đây? Đêm khuya rồi, chả nhẽ cùng ba Hiến giải toả khó chịu à?

Tự dưng nghĩ cũng buồn cười, hồi xưa cái đọt chuẩn bị cưới cũng nhiều lần ở riêng với nhau, ngày đó còn trẻ phơi phới mà chẳng bao giờ nghĩ tầm bậy tầm bạ đâu, giờ già bố nó rồi lại sinh hư mới lạ chứ.

Công nhận oái oăm thật đó, ba Hiến mẹ Sò cùng suy nghĩ hay sao ý, tự dưng nhìn nhau phì cười, thế rồi chổng lật đặt bỏ lên giường cho không khí đỡ mờ ám.

Sáng hôm sau tới công ty tâm trạng anh Hậu mới nguôi ngoai đi đôi chút, thôi thì chuyện xả ra rồi, buồn mãi cũng có giải quyết được cái gì đâu. Cô Nhung thấy sếp thì tay bắt mặt mừng, dúi cho sếp một bộ mỹ phẩm cực kỳ cao cấp.

-“Sếp Đạt thưởng chung cho chị em, các anh cũng được một bộ mang về cho người yêu, bạn gái ạ!”

Anh Hậu lịch sự cảm ơn, cô Nhung ra khỏi phòng rồi nhưng vẫn còn hí hửng kinh khủng khiếp.

Cái loại này thâm lắm, không phải phản ứng ngay đâu mà một tuần sau sẽ bắt đầu ngứa ngáy, tầm nửa tháng mới phát huy hết công dụng cơ. Tội lỗi đâu đổ hết lên đầu sếp Đạt là được rồi, chỉ thị của sếp để lấy lòng nhân viên mà, cô là cô thừa nước đục thả câu thôi.

Khổ thân vợ sếp Hậu, có tiếng mà không có miếng. Lúc chị Liên đi hẹn hò với người yêu nhìn thấy cái hộp sang trọng ở ghế sau, bên trong có đầy đủ từ nước hoa, phấn nền, kem dưỡng ban đêm mắt sáng long lanh luôn.

-“Anh mua tặng em hả? Uầy cảm động quá.”

Anh Hậu ngại giải thích lằng nhằng, ghét ông Đạt nên không muốn nhắc, nói tới cô Nhung thì sợ chị Liên lại làm ầm ĩ nên đành

gật đầu cho xong.

Mẹ Bi ngẩn ngơ ngấm hộp quà mãi, anh yêu chị nhiều đến như vậy mà chị còn cứ làm màu làm mè hoài, nhiều khi ngấm cũng thấy mình hơi quá đáng. Về việc anh Hậu tạm bị đình chỉ phản ứng của chị khá tích cực, căn bản chị có dịp tiếp xúc với sếp Đạt rồi, năng lực so với người yêu chị quả thực một trời một vực, đợt này ban lãnh đạo làm vậy có lẽ là muốn cảnh cáo ba Hiến thôi.

Cũng tốt, từ ngày xuống chức tới giờ anh dành thời gian cho chị nhiều hơn, thi thoảng còn đưa Hến Sò tới chơi nữa chứ, nghe anh bảo muốn cho ba người thân dần đi là vừa mà tim gan chị cứ rộn rã rộn ràng ấy.

Anh tâm lý lắm, chiều chị và lũ trẻ kinh khủng. Nhớ cái hôm chủ nhật Bi thủ thi thềm ăn yến xào mà ba Hậu cũng đích thân xuống siêu thị mua nhé, Hến bám riết theo ba, Bi Sò đang mải chơi đồ hàng nên ở nhà, mẹ Liên bận tư vấn cho khách thành ra cũng không đi được.

Thời buổi kinh tế khó khăn, cạnh tranh khốc liệt, làm gì cũng mệt mỏi. Khách với chả khứa, cứ như ông nội người ta không bằng, hỏi hỏi han han hết cái này tới cái kia mà rốt cuộc chẳng thêm đặt hàng, phát bực mắt.

Đã điên thì chớ, tự dựng ngòi lượn lờ facebook linh tinh lại bắt gặp cái sờ ta tus rất thốn của mẹ Hà chứ, tưởng đợt trước bị hack nick thì nghỉ chơi mạng xã hội rồi, ai dè vẫn còn làm màu ghê gớm chưa kìa, cái gì mà Hà Nội một ngày mưa buồn?

“Gớm đồng đánh thế em? Đọc cái dòng trạng thái mà mắc mệt, buồn thì giấu đi chứ đăng lên để khoe ai, để gây sự chú ý của anh Hậu à? Nói em nghe anh ấy không chơi facebook đâu, em mất công rồi phụ nữ gì mà vô duyên quá đi mất.”

Chị Liên ngửa mắt còm men, chị Hà đúng là đang buồn thật. Ngày nghỉ, hai cục bông nhỏ lại ở bên nhà người yêu mới của chồng, ai mà vui cho được? Mẹ Sò tâm trạng sẵn nên thờ dài rếp lại.

“Vâng, chắc những người rảnh việc sang rình tường nhà người khác rồi chê bai này nọ như chị mới là có duyên.”

“Chị thương em chị quý em chị mới nhắc nhở đó, chị sợ em cứ

sống lỗi như thế xã hội họ lại cười chê.”

Chị Hà đọc qua đột nhiên thấy hơi buồn cười, chị mở sách vở soạn bài giảng cho tuần mới chứ không đôi co nữa. Đời oái oăm nhất chính là những người như này, luôn cho rằng bản thân là cái rốn của vũ trụ, chuyên đi mặt sát sỉ nhục người khác với lý do muốn thế giới được cải thiện và tốt đẹp hơn.

Hà tất phải làm thế? Bà mẹ nặn ra mỗi người một hình dáng, một tính cách một quan điểm khác nhau, áp đặt tư tưởng của mình lên người khác làm chi?

Mỗi giây mỗi phút trong cuộc đời chúng ta đều đáng quý, dành dụm để lo tốt chuyện trong nhà mình thay vì đi bao đồng chuyện ngoài ngõ phải chăng sẽ tốt hơn? Chị Liên ngồi đợi mãi chẳng thấy đối phương tranh luận lại đâm ra chán, cộng thêm dạo này không rõ dị ứng cái gì mà thỉnh thoảng da dẻ cứ hơi ngứa ngứa ấy, người ngợm bức bách khó chịu, đâm ra trông thấy con bé con lén lút bốc vụng thức ăn mà tức lộn cả ruột.

Em Sò là út ít của nhà, dễ thương lắm, miệng dẻo lắm nên được ba Hậu mẹ Hà chị Hiến với cả ông bà các bác chiều kinh khủng. Ở nhà mỗi lần em đói chạy vào bếp nhón cái này cái kia mẹ Hà hay bẹo má nhắc nhở nhẹ nhàng thôi, nhưng xong mẹ lại mũi lòng ý, rồi mẹ còn gấp thêm đồ ăn cho Sò nữa nha.

Nhưng đi sang nhà cô Liên thì khác á, cục bông nhỏ đang nhai tóp tếp thì bị cô Liên quát giạt bắn, vô tình lỡ tay làm vỡ choang cái bát ngọc. Cô Liên tức tím mặt tím màu, bộ bát này bao nhiêu tiền nó có biết không?

Bát phú quý đủ mười cái của người ta mà giờ mất một chiếc thì còn gì là phú với chả quý nữa?

-“Mày đúng là con nặc nô, vô tổ chức vô kỉ luật y hệt con mẹ may”

Cô Liên bực mình vỗ đét một phát vào cái mông nhỏ. Cái con này ghê gớm thật đó, mới có chút xíu thôi mà khóc lóc toán loạn cứ như oan ức lắm ấy.

-“Quý xuống, mau xin lỗi cô Liên.”

Bé con vội vã quý xuống, mếu máo xin lỗi cô nhưng tủi thân quá

nên tức tưởi nước nở mãi không thôi.

-“Nín ngay!”

-“Mẹ Liên ơi xin mẹ Liên đừng mắng em Sò”

Bi từ phòng khách chạy vội vào cầu xin, chị Liên bực mình răn đe.

-“Con mà nói thêm câu nữa là mẹ mắng cả con đấy. Còn con Sò nữa, có im không thì bảo? Đừng tưởng cô không dạy được mày nhé, khóc nữa cô tát cho vỡ mồm bây giờ. Có muốn bị bán cho ông ba bị không?”

Mẹ anh Bi vừa cầm dao vừa dọa, Sò nhỏ sợ run hết cả người, chỉ dám sụt sịt thôi chứ không gào thét như lúc trước.

-“Lát ba về không được mách lẻo nghe chưa? Không được kể cô Liên tét mông hiểu không? Màu mà dám kể cô sẽ cạo trọc đầu cả mày lẫn chị Hến, cả mẹ Hà nhà mày nữa. Đi ra ngoài kia chơi, đôi cũng phải nhịn, tới bữa mới được ăn nghe chưa?”

Có em bé rơm rớm dụi mắt, lẹo đẹo theo anh Bi. Sò ghét cô Liên rồi á, không bao giờ sang nhà cô chơi nữa đâu. Đợi mãi ba Hậu chị Hến mới về, nhóc con thấy ba thân với cô Liên nên ghét cả ba luôn, chỉ dám níu tay chị Hến phụng phịu.

-“Chị Hến ơi đi về đi, về nhà với mẹ Hà đi, Sò không thích ở đây đâu.”

-“Em Sò sao thế? Sao mắt em Sò đỏ thế? Sò nhớ mẹ Hà rồi a?”

Ba nghe hai đứa thủ thỉ thì ôm tụi chúng ngọt ngào nịnh nọt, cô giúp việc bị chủ nhà thao túng nên đành phải nhảy ra kể lể, nào là hôm nay Sò ăn vụng rồi làm vỡ bát xong khóc hoài, nào là mọi người đã bảo không sao rồi nhưng con bé lại nhạy cảm quá.

-“Phải không? Sò của ba ăn vụng à?”

Cục bông nhỏ tụi thân gật đầu, ôm ba mà nước mắt cứ ứa ra ấy. Chị Liên đi qua cầm tay nhóc dịu dàng dỗ dành. Anh Hậu cảm động lắm, anh biết quan điểm dạy con của chị có chút nghiêm khắc, bé mắc lỗi như vậy mà chị vẫn hết sức nhẹ nhàng, đủ biết chị thương Hiến Sò tới nhường nào rồi.

Ba thấy con gái nước nở thương quá nên chỉ khугên bảo vài câu chứ chẳng nổi mắng, xoa xoa lưng cho nhóc rồi bồng hai cô vào bếp.

Chị Hến ăn ba bát, Sò thì chẳng chịu động thìa nào cả, ba Hậu phải nịnh mãi em mới ăn được lưng bát con.

Xong xuôi nàng ấy cứ mở miệng là gọi mẹ Hà à, nằng nặc đòi về với mẹ Hà, em sợ cô Liên nên không dám kể chuyện, chỉ thút thít kêu nhớ mẹ Hà quá rồi, nhớ không thể chịu được nữa ý.

Hến nghe em mè nheo tự dưng cũng thấy nhớ mẹ Hà, ra sức kéo ống tay áo ba làm nũng. Chị Liên ức muốn tăng xông mà cũng chẳng làm gì được, anh Hậu sốt ruột nên đành đưa con về, tới nhà một cái các nàng chạy tíu tít nhào vào lòng mẹ rung rức cả lên, mẹ Hà hình như cũng nhớ con, mắt rơm rớm à.

Ba mẹ con ôm nhau khóc lóc tức tưởi, mới xa có một buổi sáng mà cứ như cả năm ấy, ba Hậu nhìn mà ruột gan nẫu nề. Đợt sau đó không hiểu có làm sao mà bé bám mẹ kinh khủng khiếp, mỗi lần ba rủ đi chơi là y như rằng mặt con nhóc tái mét, rối rít trốn sau lưng mẹ.

Nhắc tới cô Liên thì thôi rồi, hoảng hốt cứ như gặp ma ấy. Ba Hậu có đem chuyện này tâm sự với mẹ Bị, chị chán nản bảo anh có lẽ do mẹ Hà xấu tính đó, không muốn em với các bé thân thiết.

Chị Liên ấm ức, anh Hậu cũng công nhận điều đó. Ngặt nổi chẳng hiểu từ lúc nào, dù biết vợ mình ích kỷ, lẳng nhặng, bụng dạ đàn bà hẹp hòi nhưng cứ đối diện chị là anh khó lòng điều khiển được cảm xúc. Hễ chị cười, rồi chỉ cần vài lời nhỏ nhẹ là tức tối trong lòng anh vơi đi đến phân nửa à. Nói thật lòng, anh bực chính bản thân mình, rất rất rất bực.

Nghe chừng đúng thật là Hến Sò bị mẹ xúi giục tiêm nhiễm cái gì đó rồi, lúc ngủ cũng phải ôm mẹ Hà mới chịu được. Có tối bà xã ở lì phòng con gái, có tối biết đường mò về nhưng mãi muện muện ấy, mười một rưỡi, về là trái độn trái chần ngon giấc luôn chứ cũng chẳng buồn hỏi han chòng lấy nửa lời.

Đêm nay thế nào cô Sò bị thức giấc giữa chừng, nhớ mẹ quá nên vùng dậy kiểm tìm, cục bông nhỏ mở cửa phòng ba mẹ, lon ton tới gần, rúc vào người mẹ Hà phụng phịu hỏi han.

-“Sao mẹ Hà lại ngủ dưới đất ạ?”

Mẹ cười ngọt, ôm em vào lòng rồi chống chế giường hồng nằm

hai người là bị sập.

Bé con ríu ra ríu rít làm ba Hậu bưng tỉnh, chị Hến phòng bên kia hình như không thấy em nên cũng hối hả sang tìm.

-“Ồ, Sò sao lại sang đây? Mẹ Hà với ba Hậu ngủ riêng ạ?”

Chồng lên tiếng giải thích y hết vợ ban nãy. Anh đưa tay ra muốn đón con lên nằm cùng mà bé phớt lờ rồi chui vào cùng mẹ với em. Sự thực thì không phải Hến ghét ba đâu, tại giường hồng mà, giường hồng thì làm sao mà nằm nhiều người được.

Ba mẹ con rộn ràng phía dưới, rôm rả tí tê nói chuyện làm ba Hậu bên trên cực kù chạnh lòng. Công việc thì chẳng ra đâu vào đâu, đã thế hai cục bông nhỏ lại còn xa cách, không hiểu anh làm gì sai trái mà cuộc đời lại tới nông nỗi này nữa chứ. Đợi mãi các nàng mới ngủ, có ông chồng hậm hực cần nhần.

-“Mình thoả mãn rồi chứ gì? Mình xúi con để chúng ghét Liên, rồi chiến thuật sau này là ghét anh. Thuận lợi chia rẽ ba con anh để sau này tái giá mình mang hai cục bông của anh đi luôn. Thề là trên đời chẳng có con đàn bà nào thủ đoạn như mình.”

Chị Hà nghe ông xã móc mĩa mà lạnh cả người, ngập ngừng đáp lại.

-“Từ ngữ mình dùng, nghe đau lắm mình à.”

-“Thôi đi, mình đừng giả bộ yếu đuối bị tổn thương nữa đi. Người đâu mà quá khôn khéo, anh với Liên nóng tính ngay thẳng, chịu không đấu được với mình, anh xin thua.”

Có kẻ cẩu kinh bực bội, quát tháo một thôi một hồi thì bức xúc bỏ nhà ra đi. Có người câm lặng không nói lên lời, lòng chị nào nề ủy mị, nước mắt lặng lẽ chảy.

Màn đêm tĩnh lặng đến đáng sợ, tiếng xe phanh gấp, tiếng va chạm từ đâu nghe phát rùng rợn. Mẹ Sò lo lắng mở hé cửa sổ, thót tim khi thấy xe ba Hến hiên ngang hùng dũng đâm thẳng vào cái cột điện ven đường. Cục bông lớn nghe động giật mình thức giấc, ngơ ngác ngó qua ngó lại, cục bông nhỏ hoang mang mếu máo nức nở. Trong khi đó mẹ các nàng chân tay rùng rờ, mặt mày tái mét, hốt hoảng lao xuống phía dưới.

Chương 73

Hai rươi sáng, đường xá vắng tanh vắng ngắt không một bóng người, có kẻ đờ đẫn nhìn những mảnh kính bắn ra tung toé. Hai chiếc đèn pha vỡ tan, nát vụn như cuộc đời anh những ngày này vậy.

Nỗ lực phấn đấu, để làm gì? Chẳng phải vì các con sao?

Nhà cao cửa đẹp, váy xanh váy đỏ rồi đến trường lớp chất lượng cao, con người ta sung sướng như nào, ba cũng hi vọng Hiến Sò của ba được như vậy.

Thầu bao nhiêu dự án, tặng ca bao nhiêu đêm, tiếp bao nhiêu đợt khách, phải uống bao nhiêu rượu, ba cũng chẳng quan tâm. Chỉ cần thấy hai cục bông nhỏ tươi cười mỗi ngày là ba đủ mãn nguyện rồi.

Thương con xót con như khúc ruột, nhưng tội nó thì sao chứ? Mỗi ngày một xa cách, đứa bé bám bà xã không nói làm gì rồi, đứa lớn cũng suốt ngày lẻo đẻo theo mẹ với em, dần dà cho ba ra rìa luôn ấy.

Con với chả cái, đến bực mà.

Cả cái cô vợ kia nữa, đêm hôm khuya khoắt vội vã mò xuống đây làm gì?

Áo ngủ còn chưa thay, dép cũng không thềm đi? Hối hả quá nhỉ?

Hối hả để chế nhạo ông chồng này chẳng? Có lái xe mấy mét cũng đâm vào cột điện?

Ba Hến liếc qua gương chiếu hậu, thấy bóng dáng bà xã sắp chạy tới thì thở dài nhắm mắt. Chỉ là nhắm mắt thôi, cũng không nghĩ chị lại nghiêm trọng hoá vấn đề tới vậy. Khóc lóc nước nở cứ như anh ngòm rồi không bằng.

Cái gì mà mình mạnh mẽ lên, vì em vì các con vì ba mẹ mong mình hãy cố gắng? Cái gì mà mình không phải sợ, nếu mình bị mất trí nhớ em sẽ gửi Hến Sò cho ông bà, em sẽ ra nước ngoài chữa

bệnh với mình? Cái gì mà cầu trời khẩn phật cho nhà con bình an, tội vạ đâu con chịu hết?

-“Mình nói thật không đó?”

Có người bật dậy hỏi, có kẻ còn chưa dứt cơn, vẫn nghẹn ngào sụt sịt lắm.

-“Mình...may...may quá...mình tỉnh rồi à...mừng quá. mình...mình có sao không?”

-“Anh á.hình như bị mất trí nhớ rồi mình ạ...có lẽ phải sang nước ngoài thôi.”

Ba Hến cười tủm tỉm, mẹ Sò ngượng chín mặt mày, khẽ đánh vào lưng chồng rồi lật đật bỏ về trước. Chồng chị gọi cho đội sửa chữa rồi cũng lẻo đẻo theo vợ, vừa về đến đầu cổng đã thấy hai công chúa nhỏ mếu ma mếu máo đi tìm ba mẹ, trông lôi thôi lếch thếch đến là yêu ấy.

-“Mẹ Hà ơi sao mẹ Hà chạy nhanh thế. Sò với chị Hến gọi mẹ Hà mà mẹ Hà không nghe thấy...xong Sò khóc tìm mẹ Hà...xong chị Hến bấm thang máy khác cho Sò đi...ơ...ba Hậu...ba Hậu ơi trán ba Hậu sưng kìa.”

Ba nghe con gái yêu hỏi thăm thấy sượng cả tai, tuy nhiên vẫn còn hơi dỗi dối nên cố ý làm màu.

-“Ừ, ba Hậu bị đập đầu vào vô lăng đấy, nhưng không ai thương ba cả.”

-“Đâu có, Hiến thương ba Hậu mà...cái vô lăng hư nhì... nó ở đâu để Hến đánh chừa nó nha...ba Hậu đau không ba Hậu. Hến lấy dầu xoa cho ba Hậu nha.”

-“Ờ Sò cũng thương ba, Sò thương ba gấp năm lần chị Hến thương ba ý.”

Đứa bé đứa lớn riu ra rít rít, vừa đu bám ba vừa thơm thơm quan tâm làm ruột gan ba mát rười rượi. Ba bồng các nàng tám chuyện khúc kha khúc khích, phía kia mẹ Hà còn mãi trả lời điện thoại của ông Hải.

Ông cũng thức khuya thật đó, may mà camera có hình không có tiếng nên nhiều khi chị vẫn lựa lời nói khéo được, chứ ông mà biết

vợ chồng xích mích rồi anh Hậu tức tối bỏ đi chắc tức tăng xông mất.

Chồng thấy vợ lấp liếm cho mình thì có chút cảm động, cộng thêm Hến Sò quấn quít tíu mù tự dưng làm ba thấy tội lỗi. Có lẽ trẻ con tụi chúng vô tư, lúc thích chơi với người này khi thích đùa với người kia chứ đâu có bị xúi giục gì rồi ghét bỏ ba như anh với chị Liên tưởng tượng đâu.

Có người trầm ngâm ngắm hai cục bông nhỏ, ở với con mãi tới bốn giờ sáng mới trở về phòng.

-“Hà này...ban nãy anh hơi quá lời...anh xin lỗi.”

-“Dạ”

Chị trở mình, nhỏ nhẹ đáp. Anh thì không ngủ được, cũng chẳng buồn lên giường nên ngồi xuống cạnh chỗ chị nằm, mở lời tâm sự.

-“Anh nói với tất cả mọi người rằng anh ổn, nhưng...thực sự không phải.”

-“Em biết.”

-“Giờ anh chỉ là một thằng đàn ông bại trận, ở công ty tiếng nói cũng chẳng có trọng lượng, nhiều khi chỉ muốn bỏ việc quách đi cho xong”

Giọng anh nhỏ dần, nghe rõ sự chua xót trong đó. Chị đưa tay xoa xoa lưng cho anh, thủ thỉ chân thành.

-“Nhưng mình không nở phải không? Vì đó là nơi gắn bó với mình bao năm qua, là nơi mình dồn bao nhiêu cố gắng tâm huyết, công việc này, là đam mê của đời mình”

Giống như em, mái ấm này, dù bao nhiêu sóng gió, em cũng chưa một lần nở buông.

-“Anh...quả thật...anh...mệt mỏi...chán chường...stress...chẳng biết tính toán như nào cho phải, tương lai ra sao?”

-“Vậy thì tạm thời mình đừng tính nữa, mỗi sáng thức giấc mình chỉ cần nghĩ xem hôm nay làm những gì khiến cho bản thân vui vẻ thoải mái nhất là được.”

Điều chị bảo, nghe qua thì rất đơn giản, anh cũng không nghĩ lại hữu dụng đến vậy. Đôi khi sống thật hạnh phúc từng giây từng phút lại tốt hơn toan tính những thứ xa vời.

Bởi cuộc đời mà, đâu ai biết được ngày mai sẽ ra sao? Áp lực lâu ngày bị đè nén nay được giải toả đâm ra tâm trạng ba Hiến khởi sắc lên nhiều lắm.

Đến chỗ làm anh không còn kèn cựa khó chịu với đối thủ nữa, sếp Đạt giao cho cái gì anh hoàn thiện cái đó, không giao việc thì hết giờ anh về đón Hiến Sò, nhiều lúc rảnh rỗi anh tan làm sớm qua nhà ông ngoại vợ chơi.

Dạo này Ông hay kéo anh ở lại tỉ tê, dạy hết cái này đến cái kia. Ông chỉ muốn truyền nghề cho con cháu trong nhà thôi, cái Hà tuy tiếp thu tốt nhất trong đám nhóc nhưng cũng chẳng bằng thằng Hậu, có trò giỏi đâm ra thầy giáo cũng nhiệt tình lắm.

Ông biết chuyện mất chức của anh, tuy nhiên quan điểm của ông khác với mẹ Mâu, ông chẳng trách móc cháu rể gì cả, chỉ bảo qua qua rằng giàu hay nghèo thì cuối cùng xuống lỗ cũng như nhau, cứ đủ ăn đủ tiêu, ngày qua ngày vui vẻ tự tại là tốt nhất.

–“Giờ môi trường nó ô nhiễm chứ không như xưa, nhiều bệnh lắm. Mà bệnh vào một cái là khổ, hai đứa phải biết giữ gìn sức khoẻ nhé. Anh Hậu thì ông yên tâm có cái Hà chăm nhưng thỉnh thoảng anh nề ông thì cũng quan tâm nó một tý.”

Ông ngoại dặn dò, cháu rể vâng vâng dạ dạ. Dạo đó chiều chiều anh đến nhà ông, đều như vắt chanh. Mãi đến hôm chị Liên gọi điện nhờ đưa đi khám ba Hiến mới bỏ học một buổi.

Chẳng hiểu mẹ Bi bị làm sao mà mặt mũi sưng tấy lở loét trông phát sợ lên được. Cái mùi thuốc bôi hoà quyện với mùi u nhọt nó tanh tanh tởm tởm, sợ chị tủi thân nên cả quãng đường đi anh Hậu phải kiềm nén hết mức, tới phòng khám một cái sức chịu đựng của anh dường như bị nổ tung, vội vã bảo chị ngồi chờ rồi lao vào nhà vệ sinh nôn tới nôn tấp.

Phía ngoài chị Liên đợi bác sĩ buồn chán quá nên lôi điện thoại ra kể lể với mẹ yêu. Bà Khúc xót con gái, cứ nằng nặc đòi lên, chị Liên phải trấn an mãi bà mới xuôi xuôi.

–“Con bảo anh Hậu u ở trong Nam rồi. U cứ gên tâm, anh thương con lắm, lúc nãy con thấy mắt anh đỏ hoe ấy, anh còn sợ con nghĩ

ngợi nhiều nên trốn trong kia khóc kia kia... thôi. anh ra rồi...lúc khác con gọi u nhé.”

Mẹ Bi tắt máy, thấy trán ba Hến còn vương mấy giọt nước tự dung cảm động không tả nổi. Người đâu mà, khóc xong còn rửa mặt sạch sẽ để chị khỏi đau lòng nữa chứ. Đời này, kiếm đâu ra được tình yêu vĩ đại như thế?

-“Em không sao đâu mà, đừng lo”

Ba Hến nín thở gật đầu, cứ lần nào đưa mẹ Bi đi khám là lần đấy anh kinh không nuốt nổi cái gì cả. Khổ nỗi hết bác sĩ này phán dị ứng phấn đến bác sĩ kia phán nước bắn, bao nhiêu thuốc thang tiền bạc đổ vào mà cái mặt chị nó mãi chẳng khá lên được. Rốt cuộc chỉ còn phương án cuối cùng, là về chỗ ông ngoại chị Hà.

Mẹ Bi ban đầu không chịu, nhưng cứ nghĩ anh vì chị mà lo lắng chẳng nuốt nổi cơm đêm ra cũng mềm lòng gật đầu. Khổ nỗi đến đầu ngõ rồi lại ngúng nguẩy không chịu xuống khám một mình. Anh Hậu thì tất nhiên nào có cái lá gan đưa chị vào, người già tinh lắm, sợ không qua mắt được cụ ngoại Hến Sò.

Đôi trẻ cứ đưa đẩy qua lại, may mắn thế nào gặp bạn Hà đang phóng con xe đạp điện sang đưa ông bà ít mướp sạch trông được ở vườn trường, bạn Hậu ngay lập tức lao xuống nhờ vả.

Mẹ Bi ầm ờ một lúc, tuy nhiên tới bao nhiêu ngày xấu hổ không dám ra đường, bao nhiêu đêm ngứa ngáy chẳng ngủ được, không còn cách nào khác, thành ra vừa nhảy lên xe chị Hà chị Vừa lên giọng.

-“Lái cho nó cẩn thận vào đấy nhé, gần ba chục tuổi đầu rồi không mua lấy cái xe máy mà đi, điệu quá thôi”

Mẹ Sò chẳng nói gì cả, chỉ là nhẹ nhàng lượn vào cái ổ gà gần.

-“Á.xóc thế...cô cố tình đấy à?”

-“Vâng, em điệu mà”

Có người trả lời tinh bơ, có kẻ tức lời khời, đến lúc bấm chuông cửa rồi mà vẫn chẳng nguôi ngoai.

-“Em cười tùm cười đều cái gì thế, chị nói em nghe chị đây là hồng nhan bạc phận thôi, người đẹp quá thì cuộc đời thường truan

chuyên. Ai như em, cái loại ác thấy mờ mà suốt ngày ra về học thức hiền lành quý phái, giả tạo mắc ớn.”

Chị Hà thấy hơi nhức tai, đúng lúc ấy chị nghe giọng ông ngoại sang sảng

-“Này cái cô kia, ông không cần biết cô là con cháu nhà ai nhé, nhưng nói cháu gái của ông như thế thì cấm bước vào cửa nhà ông. Cứ tưởng ông đùa ai ngờ kiên quyết làm thật, lôi cháu mình vào nhà còn mặc xác khách bên ngoài. Mẹ Sò nhìn mẹ Bi mặt lờ loét như bắn pháo hoa tự dưng thấy thương thương, mà đoán chắc chữa nhiều nơi không khỏi anh Hậu mới phải mang đến đây nên đành mở lời.

-“Đâu bọn con bạn thân, chỉ đùa nhau thôi ông.”

-“Thân gì mà sao Ông chưa thấy con nhắc bạo giờ?”

-“Mới gặp một tháng ông ạ, con với Hà hợp tính, gặp là thân. Hay cãi nhau nhưng cũng thương nhau lắm, ban nãy con chỉ đùa thôi.”

Chị Liên nhanh nhẹn thêm nếm, hai chị diễn một lúc thì ông tin, khám cho mẹ Bi xong, vừa bốc thuốc. Ông vừa trêu.

-“Thanh niên chơi thân là nhẽ bình thường, nhưng đàn bà con gái các chị là lắm chuyện lắm đấy. Hôm nọ Ông xem cái phim gì mà bạn thân còn lừa tài sản rồi cướp chồng cơ, hai đứa đừng có như thế.”

Chẳng hiểu vô tình hay cố ý, chỉ biết ông làm hai mẹ đều nhột. Vì là “bạn thân” của chị Hà nên ông chữa rất tỉ mỉ tận tâm, tuy nhiên cái mặt của mẹ Bi phải qua ba lần khám mới dứt được, những lần sau thì anh Hậu đèo cả hai người, người yêu anh tất nhiên ngồi ghế trước, vợ anh ngồi ghế sau.

Ban đầu mẹ Sò thấy đôi uyên ương rôm rôm rả rả cũng hơi buồn buồn, nhưng suy cho cùng mai sau chị Liên cũng là mẹ kế của Hến Sò, thôi thì làm quen dần đi là vừa.

Nghĩ vậy nên chị lấy điện thoại ra giải ô chữ, khổ nỗi, ở đời có những kẻ, họ cứ luôn thích gây sự chú ý của người khác.

-“Hà chat với anh Thanh hả em? Chị bảo này, mai sau có gì thì gọi điện chị tư vấn cho cách sinh con trai nhé, có cách cả đấy. Chứ em cố hủ chỉ biết để vịt trời thì về làm dâu nhà người ta lại khổ với mẹ chồng.”

-“Dạ, nhờ cả vào chị”

Mẹ Sò nhỏ nhẹ đáp cho qua chuyện, cũng biết làm sao? Chả nhẽ nhảy dựng lên chửi nhau với mẹ Bi.

Chẳng hiểu thế nào ba Hến phía trên đột nhiên phanh gấp, thỉnh thoảng qua gương chiếu hậu chị còn lờ mờ cảm thấy anh cứ lờm lờm chị ấy. Tới tận chiều hai vợ chồng đi đón các nàng anh vẫn dửng như vẫn chưa hết bực, cứ thế bỗng hai con chạy phăng phăng đằng trước, mặc kệ bà xã đằng sau.

Đã thế đến bữa thì ngồi bới cái này gảy cái kia, thờ ngắn thờ dài, khi xem tivi cũng chuyển kênh liên tục, lúc vợ giặt giũ lại đi ra đi vào phát chóng cả mặt.

-“MÌNH”

Có bà vợ giặt này, chưa kịp đáp lại đã bị chồng tổng tấn công một thôi một hồi .

-“Mình ấy...mình...anh nói rõ ràng dứt điểm cho mình nghe này...mình đó...mình nghe cho nó rõ ràng nhé...anh không nói lần hai đâu đấy...mình mà sinh con trai cho thằng khác thì phải sinh cho anh trước...hiểu chưa?”

-“Mình... mình sao thế?”

-“Chẳng sao sất, như thế mới công bằng”

Ba Hến tuyên bố xong lửa giận bốc ngùn ngụt, lao vào phòng ngủ đóng cửa sầm một cái. Mẹ Sò ở ngoài ngơ ngơ ngác ngác, Ông xã nóng quá làm chị hơi hã hã, phoi áo quần xong liền sang phòng con tá túc. Thế nào mà đến mười một rưỡi, anh lại hằm hằm đi sang quát.

-“MÌNH...về phòng!”

-“Dạ”

-“Dạ cái gì mà dạ? Mình to như con voi ấy, nằm đó chen chúc khổ thân hai cục bông nhỏ của anh”

-“Vâng...mình bớt giận...em về đây...”

-“Giận lúc nào mà bớt? Anh đây thêm vào nhé.”

Đêm hôm rồi nên vợ chẳng muốn tranh luận ầm ĩ, cứ mặc kệ chồng thích càu nhàu bao nhiêu cũng được. Ba Hến phàn nàn một

hồi thì ngủ mất, sáng hôm sau tỉnh táo rồi, hình như nhận ra ban tối mình hơi điên nên có chút thèn thẹn, chủ động đề nghị đưa vợ con đi làm đi học.

Từ đó thỉnh thoảng anh về sớm cũng qua đón Hến Sò rồi ba cha con cùng đi đón mẹ Hà, các cô ở trường nhìn chị với ánh mắt ngưỡng mộ lắm, đúng là ở trong chăn mới biết chăn có rận.

Thế rồi một ngày, anh tới trường chị. Không phải năm giờ chiều như mọi khi, mà là chín rưỡi sáng. Chị nghe học sinh nhắn thì vội vã chạy qua gặp chồng, gương mặt anh nhợt nhạt xanh xao lắm, tự dưng tim chị nhói, cứ có linh cảm chuyện chẳng lành.

-“Điện thoại mình đâu sao không nghe máy?”

Chị bối rối bảo sáng hết pin mà lại để quên sạc ở nhà. Ông xã kéo chị lại gần, khế nắm tay rồi chậm rãi bảo.

-“Mình à... mình bình tĩnh nhé. Ông...ông ngoại...ông...đi rồi.”

-“Ông đi đâu hả mình?”

Chị hỏi, sống mũi anh cay cay, anh nhìn chị hồi lâu, tay anh siết chặt tay chị hơn. Anh nói ông đi sáng nay rồi, ông đi rất thanh thản, mình về thôi, anh cũng nhờ người đón Hến Sò rồi.

Bởi chị với ông ngoại cực kì thân thiết nên trên đường đến đây anh đã rất lo lắng, chính anh cũng chẳng thể ngờ, thái độ bà xã lại bình tĩnh đến lạ lùng. Chị không khóc, chỉ nhỏ nhẹ nhờ chồng đèo qua nhà trước.

Chị bảo, chị phải thay váy. Cái váy đó là ông cho chị vải, ông bảo Hà may đồ đẹp đi rồi Tết này ông con mình đi tảo mộ, ông xin các cụ cho Hà đẻ được thằng con trai, gia đình mãi mãi hạnh phúc.

Tết này? Vậy là ông ngoại thất hứa rồi. Xe về tới cổng, chị hít một hơi thật sâu, từ tốn mở cửa, chẳng nói với anh câu nào cả, cứ thế lững thững đi lên nhà. Anh sốt ruột bám theo vợ, chị thay đồ rất nhanh, chị búi tóc lệch rồi tô chút son cho thêm phần tươi tắn.

Rồi chị quay sang anh, mỉm cười nói mình đi thôi. Chẳng hiểu sao thái độ chị càng nhẹ nhàng bao nhiêu, anh lại thấy nặng nề bấy nhiêu.

Anh tiến tới gần chị, định đưa tay đỡ vợ xuống dưới, mà chị,

chưa kịp nắm lấy tay chồng, đã ngã khụy.

Anh hoảng hốt gọi vợ, mắt chị vẫn hé nhưng chân tay thì cứng đờ, mặc anh lay như nào cũng không có phản xạ. Chị dọa anh phát rối, sau khi gọi xe cấp cứu, phải mất vài phút sau anh mới lấy lại được bình tĩnh, cố mừng tượng ra những gì được học, điềm từng huyết từng huyết một.

Ba Hến đã từng cùng ông thực hành chữa trị cho nhiều người, mà chẳng hiểu sao, lúc này lại run rẩy đến lạ. Mồ hôi từ trán anh toát ra như tắm, anh nhớ vừa mới tuần trước thôi, có bà bác gì đó cũng bị sốc y như mẹ Sò, ông ngoại cũng hết lòng cứu giúp, nhưng mệnh bác ấy bạc, chẳng đợi được đến lúc xe cấp cứu tới.

Thời gian chậm chậm trôi, một đấng anh dốc toàn lực, một bên chị mãi vẫn cứ im lìm. Anh sợ, thực sự rất sợ. Cảm giác ấy, nhúc nhối đau buốt đến ngọt ngào. Người chị lạnh, sống lưng anh cũng lạnh toát theo, càng lúc anh càng cố gắng, giọng anh nghèn nghẹn.

-“Mình...mình à...anh xin...các con còn quá nhỏ.”

Chương 74

Lúc ấy, anh gọi gì, nói gì, chị vẫn nghe loáng thoáng. Thậm chí có những khoảng khắc chị còn nhìn thấy ông ngoại, ông hiền từ vuốt bộ râu trắng bạc phơ, cười khà khà rồi vẫy tay chào tạm biệt chị. Hình ảnh ông mỗi lúc một mờ ảo, chị lại nghe giọng chồng mỗi lúc một rõ.

Chị muốn lắm đáp anh một tiếng, tiếc rằng không sao mà thốt lên lời. Lòng ngực chị quặn thắt, những cơn đau tê tái lan dần khắp cơ thể. Không khí xung quang dường như bị rút cạn, hơi thở của chị yếu dần, dường như anh cũng cảm nhận được, anh vừa hô hấp nhân tạo vừa liên tục vỗ má chị.

Rồi mơ hồ chị nghe tiếng bước chân dồn dập, tiếng còi xe cấp cứu, tiếng người này người kia, bỗng chốc cơ thể chị nhẹ bẫng, đầu óc miên man mông lung, mãi tới khi nhận thức được đã thấy em gái nức nở tức tưởi bên cạnh. Dì bảo, ông đi rồi, chị cũng đi nốt thì hôm nay dì sống sao? Dì giận, dì trách chị sao mà yếu đuối?

Chị cười gượng, bất giác thấy tội lỗi, cả nhà đã rối ren như vậy mà chị lại khiến mọi người lo lắng thêm.

Đỡ đỡ rồi nên chị nhờ dì xin cho chị xuất viện, trên xe dì tựa đầu vào vai chị sụt sịt, thủ thỉ rằng ba Hến cho chị lắm đấy. Lúc dì tới thấy mặt anh tái mét, mắt mũi đỏ hoe, chốc chốc lại kêu chị có thương có xót Hến Sò thì làm ơn cố gắng giúp anh, phải đến khi bác sĩ bảo không sao rồi anh mới yên tâm sang nhà ông ngoại trước.

Cũng tại cậu Hợp đang đi nghỉ bên Bỉ, mai mới bay về đến nơi. Ba Hào mấy hôm nay bị đau lưng, chú Thìn cậu Nhâm thì lù kha lù khù, bởi vậy nên công to việc lớn đợt này phải nhờ hết vào bác Hậu.

Không biết do dì nhắn tin cho ông xã hay vô tình mà chị thấy ba Hến đón bọn họ từ ngoài cổng. Anh ghé tai chị hỏi han vài câu, đoạn khẽ xoa xoa lưng rồi dặn vợ vào trong ngồi kéo ngoài này gió to.

Xong xuôi anh lại chạy đôn chạy đáo lo từ chuyện đổi tiền lẻ tới

việc bắc rạp che mưa che nắng ngoài sân. Trong nhà ba mẹ chị đang cùng Hiến Sò Tôm Cua ngồi tằm trầu, mấy bé ngoan lắm, ngoan ngoãn khoanh tay trên bàn, chẳng dám mè nheo làm nũng gì cả. Bà ngoại chạy ra đưa cho các cháu khăn trắng rồi lại chạy vào trong buồng, vừa lau mặt mũi cho ông bà vừa bảo.

-“Ông thầy lang nhé, ông cứ vui vẻ lên đường, giờ tôi còn phải bế cháu cho vợ chồng thằng Nhâm, khi nào mấy đứa lớn thì tôi theo ông.”

Nghe bà thản nhiên tâm sự mà tim chị nhói, chị nắm tay dì Hợi, hai chị em ôm nhau khóc rung rức.

Bà ngoại thấy vậy quay sang khuyên nhủ tội nhóc, bà bảo người xưa đã dạy rồi, gặp là ngẫu nhiên, nhưng chia ly là chuyện đương nhiên, đừng quá chấp niệm, để ông còn ra đi cho thanh thản.

Bên nhà ba Hải sang viếng đầu tiên, bác Vân mang theo bao nhiêu thuốc bổ, phòng mọi người đêm nay mất ngủ kiệt sức thì còn cái mà dùng. Bác cũng dặn tuần này bác đón Hiến Sò về nhà chăm, vợ chồng chú thím cứ an tâm lo việc của ông. Được cái bác chu đáo bao nhiêu thì mẹ Mây khó tính gắt gỏng bấy nhiêu.

-“Ông Hào này, cái thằng Hợi nhà ông đâu rồi? Có con trai mà như không thế? Ba ruột của mẹ ngòm củ tỏi mà nó cũng chẳng thèm vác mặt về sớm, chỉ khổ cái thân thằng Hậu nhà tôi vất vả ngược xuôi”

-“Bà thông cảm, bên đó đang có bão tuyết lớn nên các chuyến bay bị hoãn, thành ra cháu Hợi chắc phải trưa mai mới về tới nơi, chứ nó cũng sốt ruột lắm.”

Có người giải thích chân thành như vậy rồi mà có kẻ vẫn cứ cau có chẳng chịu tin.

-“Lý do lý trấu vớ va vớ vẩn, ông xót con trai thì cứ nói ra. Ông bảo nó từ từ hăng về chứ gì, lợi dụng thằng Hậu, có khi tiền nong ông cũng chẳng thèm đưa, để con trai tôi tự chi. Ôi chao ôi, khiếp, sống khôn như ông thì bao giờ cho chết?”

Ông Hào lắc đầu chán nản. Cái thời xưa còn nghèo khó sang hỏi cưới con gái rệu của ông thấy khúm núm xun xoe lắm chứ đâu như

bây giờ. Từ đợt thăng Đăng thăng Hậu khấm khá rồi mẹ Sò không để được con trai cái thái độ bà ấy chảnh chọe đỏng đảnh, quay ngoắt một trăm tám mươi độ luôn.

Lòng tự ái trời dậy, vừa hay con trai nuôi tới, ông liền kêu Hậu vào trong đây ngồi nghỉ ngơi uống nước con, công việc cứ để đấy thăng Thanh lo tất cho. Anh Thanh nghe ba giao phó thì vui vẻ gật đầu, ngược lại anh Hậu trong lòng râm ran khó chịu, bối rối xin lỗi ba Hào, tính mẹ Mây thế rồi mong ba đừng để bụng.

Ông Hải đến muối mặt vì vợ nên xin phép về sớm. Anh Thanh anh Hậu chia nhau lo công việc đình đám, đến khi mọi thứ hòm hòm rồi ba Hến mới có thời gian xuống bếp, tìm túi chanh rồi cắt tằm một quả pha cốc nước đem lên cho bà xã.

Tiếc rằng, lại một lần nữa, anh chậm hơn người ta.

-“Sữa ong chúa đấy, uống tạm một chút lấy sức em ạ!”

-“Dạ, em cảm ơn thầy”

Có người lễ phép đỡ lấy chiếc cốc, có kẻ từ tốn tâm sự.

-“Người già được như ông ngoại em là có phúc lắm đấy, không ốm đau bệnh tật gì cả, có những cụ còn liệt giường cả năm cơ Hà ạ!”

-“Em biết”

Khổ nỗi, có những thứ, lí trí biết rất rõ, nhưng trái tim, vẫn chẳng thể ngừng đau.

-“Chỉ tiếc. Ông chẳng được chứng kiến ngày vui của hai đứa mình”

Anh Thanh bâng quơ nói, mẹ Sò biết thầy đang cố gắng chọc cho mình vui lên thôi, bởi vậy cũng chị cũng chỉ nhỏ nhẹ kêu thầy đừng đùa nữa.

Thế nào mà hành động ấy trong mắt ba Hến lại thành e ấp thẹn thùng, ngứa mắt không để đâu cho hết. Có người tu một mạch hết cốc nước chanh rồi chua xót quay người.

Chanh với chả chó, cho bao nhiêu đường rồi mà vẫn đắng.

Ngày thứ hai cậu Hợp về nhà rồi, thành ra bốn phận của hai anh cũng nhẹ nhàng hơn trước.

Sang ngày thứ ba thì chỉ làm mấy mâm con cháu họ hàng trong

nhà thôi, đúng lúc mẹ Sò đang nạo dừa thì dì Hợi tạt ngang qua trêu ghẹo.

-“Bắt quả tang bác Hậu lại vừa liếc trộm bác nha”

Dì kể ra cũng chẳng ý tứ lắm, hại bà con cô bác quay sang cười chị hoài. Mẹ Sò ngượng đỏ cả mặt, chối đầy đầy mà dì chẳng chịu tha.

-“Thật đó, em để ý mấy hôm nay rồi. Bác ấy thỉnh thoảng cứ chạy ra ngó bác mà. Gớm hai mụn con lớn tướng rồi mà cứ rập rình nhau như thua trắng tròn ý nhỉ?”

Mẹ Sò nghĩ bụng, ba Hến quán xuyến bao quát nhiều thứ, chắc chỉ vô tình đảo mắt qua thôi, cái dì Hợi này xem nhiều phim tình cảm lãng mạn nên bị lạm mất rồi.

Tuy nhiên nghe dì nhắc từ sáng ông xã luôn chân luôn tay chưa kịp ăn gì tự dưng vợ lại thương thương, chị đứng dậy nắm ít xôi xéo rồi cắt nửa khoanh giò lật đặt mang ra cho chồng.

Anh đang sửa lại mấy cái tủ gỗ cho bà ngoại, từ xa nhìn dáng ba Hến tỉ mỉ gỗ gỗ lấp lấp chẳng hiểu sao chị cảm động lắm, mấy hôm nay anh vất vả rồi.

Mẹ Sò mỉm cười tiếng tới gần, mà vừa hay ba Hiến lại có điện thoại. Là mẹ Bi, hình như mặt chị ấy tái phát. Anh Hậu cúp máy, bối rối báo qua tình hình với vợ, bảo có khi phải qua nhà bên đó ngay bây giờ.

-“Mình cầm ít xôi đi mà ăn này, với cả em nhớ ông bảo qua ba đợt chính là đợt cuối dùng thang khác. Mình biết chỗ tìm mấy vị thuốc đó không?”

Anh Hậu gật đầu, bước ra tới cổng rồi chẳng hiểu làm sao anh đột nhiên dừng lại, rồi quay người chạy vụt tới chỗ chị thủ thi.

-“Mình cứ ở đây nhé, đợi anh, tối anh qua anh đón mình.”

Chị dạ, chỉ là một câu dặn dò thôi, chị cũng không hiểu sao bản thân lại để tâm tới vậy, cỗ bàn xong xuôi mọi người về dần, cậu Hợi dì Hợi rủ đi chung chị đều từ chối cả. Mẹ Sò loanh quanh phụ bà ngoại với cậu Nhâm mợ Nhàn hết việc nọ đến việc kia, thỉnh thoảng lại ngóng ra trông vào, mãi mà chẳng thấy bóng dáng ba Hến đâu.

Đồng hồ điểm mười một rưỡi, rốt cuộc chị đành chào bà, đang định ra bắt taxi thì gặp thầy Thanh chờ ngoài ngõ, đêm khuya rồi nên chị cũng chẳng từ chối. Thế nào mà về tới Royal, vừa tạm biệt thầy thì thấy xe ông xã đậu ngay đằng sau.

–“Mình ạ.”

Vợ mở lời chào hỏi, chồng lạnh tanh chẳng nói chẳng rằng.

–“Mẹ Bi đỡ chưa hả mình?”

Gió đêm lành lạnh, ông xã không đáp, chỉ cởi áo khoác ngoài rồi vút thẳng vào mặt chị. Đoạn, anh bỏ lên đằng trước, ba Hến đi cũng không nhanh lắm đâu, mà mẹ Sò hơi ngại ngại nên cứ lẻo đẻo theo sau chứ không dám vượt chồng.

Quãng đường từ đó lên tới nhà, tính ra cũng chỉ mấy chục mét, có sao dài tới thế?

Cũng chẳng hiểu ba Hến gặp chuyện gì bực bội bên ngoài nữa, vừa vào phòng ngủ đã nổi hứng mở ngay cái đĩa nhạc ở đám của ông, tiếng kèn, tiếng trống tùng tùng cheng cheng, í a í ới nghe đến não nề.

Bên trong chồng vặn loa lúc một to, bên ngoài vợ chỉ biết thở dài lật đật đi đóng kín các cửa để khỏi ảnh hưởng đến hàng xóm.

Có người mong chọc tức đối phương, mà khổ nỗi họ lại chẳng ca thán gì, đâm ra cục tức trong lòng bị nhân lên gấp bội.

–“Mình...mình đứng nguyên đó...hôm nay không giải quyết cho ra nhẽ thì mình đừng có mà đi ngủ... mình...anh đã bảo anh tới đón mình rồi cơ mà? Mình điếc à? Hăng còn trẻ mà đã nghễnh ngãng thế?”

–“Em chưa điếc...nhưng...em tưởng...em tưởng.”

Me Sò nhỏ nhẹ giải thích, ba Hến bực bội chỉ trích.

–“Tưởng cái gì mà tưởng, anh đã dặn thế thì nhất định anh sẽ đến đón mình. Vậy mà mình...mình xem thường lời nói của anh. Mình chẳng coi anh ra cái thá gì sất. Cũng phải thôi...người ta là hiệu trưởng mà...siêu xe mà...nó phải khác chứ nì.”

Anh quát tháo một thôi một hồi làm đầu óc chị choáng váng. Chị hít thở thật sâu, cố gắng lấy lại bình tĩnh, chị hỏi anh, tại sao cứ mấy

ngày lại có chuyện, chúng ta đầu ba hết rồi, chẳng nhẽ không thể bình yên sống chung trong một mái nhà được hay sao? Dịu dàng là vậy, nhẹ nhàng là thế, vậy mà anh đập cốc lốc. Anh bảo không. Không thể. Anh ghét mình. Rất ghét.

Mấy từ của anh, ngắn gọn xúc tích, nhưng cứ như dao sắc,... cửa dần cửa mòn tim gan chị vậy. Chị chẳng tranh luận với anh nữa, lui thủi bỏ sang phòng Hiến Sò.

Tưởng rằng đêm đó cứ thế mà qua, ai dè chưa đầy nửa tiếng sau anh lại chạy sang mắng mỏ.

-“Anh đã nói cả trăm lần rồi ấy, ba mẹ con chui chui rúc rúc chặt chội, mình không thương con à?”

Có người mặt nóng phừng phừng, mà xong tự dưng giật mình nhớ ra hai cục bông nhỏ đang ở nhà bác Đăng thì ngượng chín người, vội vã bào chữa.

-“Tóm lại cái phòng này là anh xây cho hai cục bông nhỏ của anh, mình đếch có cái quyền gì mà nằm trong đâu”

Ba Hến ra oai chán chê thì hậm hực bỏ về giường. Cứ chắc mẫm bà xã sớm muộn gì cũng về mà đợi hoài, đợi mãi cũng không thấy chị mở cửa.

Ông xã lửa giận ngùn ngụt, định vùng sang giáo huấn cho một trận nữa, nào ngờ không thấy vợ ở chỗ Hến Sò nữa. Nhà tắm, ban công, phòng khách cũng không. Cái người này, đêm hôm khuya khoắt còn bỏ đi đâu cơ chứ? Anh với chiếc áo, định chạy ra ngoài tìm chị, nhưng để ý thấy cửa đang chốt, trùm chìa khoá vẫn ngay ngắn ở trên bàn nên quay người.

Tiếng nấc nhỏ phát ra từ trong bếp, chị ngồi đó, thu mình trong góc, khoé mắt ướt đầm. Anh bật đèn lớn rồi chầm chậm tiến tới, khẽ chạm tay vào lưng vợ, chị không nói gì, chỉ là nhẹ đẩy chồng ra.

-“Sao không vào phòng mà lại ngồi đây?”

-“Phòng đó của mình, em làm gì có quyền.”

Bà xã ầm ức sục sục, chồng nhìn mặt vợ xanh xao nhợt nhạt mà xót. Anh thở dài, đứng dậy pha cốc sữa rồi ngồi nhích gần, vừa gạt

tóc tai cho chị vừa ân cần dỗ dành.

-“Anh sai rồi. Lúc đó anh nóng tính mất kiểm soát, xin mình đừng chấp. Mình uống đi cho ấm”

Nếu là mẹ Bi hay Hến Sò thì chắc còn dỗi hờn nguổng nguổng tới sáng, nhưng chị Hà thì không thế, chị vâng rồi ngoan ngoãn uống hết cốc sữa, đoạn chị thần thờ bảo.

-“Em biết mấy hôm nay mình nhọc, nhưng em...em cũng buồn lắm...em nhớ ông em...”

Anh vòng tay qua ôm lấy bả vai vợ, anh bảo có gì phải xấu hổ, anh cũng nhớ ông. Giờ mọi việc xong xuôi rồi, ông cũng yên nghỉ rồi, mình muốn khóc thì cứ khóc cho thoải mái.

-“Từ nhỏ ba mẹ bận em toàn ở với ông bà, ông dạy em nhiều thứ hay lắm. Em nhớ nhất câu ông bảo, ham muốn quá nhiều thường khiến cho người ta khổ”

-“Kiểu như có những người chưa giàu thì thường vất kiệt sức ra làm việc để nhanh chóng được hưởng thụ cuộc sống sang chảnh, còn một số kẻ khá giả lại thích tìm về chốn thôn quê, trồng rau nuôi gà mưu cầu sự bình yên.”

-“Ông cũng nói thế với mình ạ?”

Phải.

Giá kể ông nói sớm hơn một chút, giá kể là như vậy. Khi xưa hôn nhân đơn điệu nhàm chán quá, anh hay thèm khát có những khoảnh khắc sôi động nhiệt huyết. Giờ đây, ồn ào náo nhiệt, hết chuyện nọ tới chuyện kia, lại bức anh mệt mỏi phát điên.

Con người, thường phải trải nghiệm đầy đủ mọi hoàn cảnh mới biết được bản thân thực sự cần gì, muốn gì. Ba Hến của ngày hôm nay, khi nhận thức rõ ràng cuộc sống lý tưởng mà mình mong ước, thì đáng tiếc rằng, một số việc, đã vượt ngoài tầm kiểm soát.

-“Ông như này, mình với thầy Thanh chắc cũng phải để tang chứ làm sao mà cưới vội được.”

Chồng tâm sự rất chân thành, vợ hỏi mình nghe ở đâu được thông tin tào lao thế? Anh bảo thôi chị đừng có giấu giếm, chị cũng mắc mệt chẳng buồn giải thích, cứ thế vâng dạ cho qua.

Họ chia sẻ với nhau nhiều thứ, chủ yếu là nói chuyện của ông ngoại, rồi chị mệt quá thêm thiếp mất. Mãi đến tờ mờ sáng nghe chuông báo thức mẹ Sò giật mình tỉnh giấc, anh vẫn ngồi trong xó bếp, chị thì cuộn tròn trong lòng anh từ lúc nào không hay. Chị ngượng, toan chồm dậy mà anh lại bất giác cúi người xuống, khẽ thơm lên trán vợ rồi bẹo má chị thủ thỉ.

-“Lát đưa mình đi ăn sáng kiểu pháp nhé.”

Chị cười, hiền hiền gật đầu.

Bữa ăn khá đơn giản nhưng không gian lãng mạn lắm. Anh rót rượu vang cho chị, dịu dàng cùng vợ cùng ly. Anh bảo, cạn ly này, mong rằng từ nay chuyện buồn ở lại, tương lai chỉ còn niềm vui.

Khoảnh khắc ấy, lòng chị, không hiểu sao ngọt ngào lắm. Mà chị vui vẻ bao nhiêu, thì có người ở nhà lòng lộn bấy nhiêu. Biết mười mười lăm Bảo bịa chuyện gặp vợ chồng Hậu Hà đi tình tứ với nhau để trêu tức mình rồi, cứ sao lòng chị vẫn cứ buồn bực mãi không nguôi?

Căn bản nghĩ tới mấy hôm trước mà tức, người đầu tro trên đến thế là cùng. Đêm qua anh Hậu cũng muốn ở lại với chị lắm chứ, mà hình như con nặc nô nó lại vùi vãnh lấy cứ công chuyện của ông để ép anh về hay sao ấy.

Mang tiếng cùng thành phố nhưng cũng cách xa cả chục cây số chứ ít à, đêm hôm khuya khoắt thế rồi mà nó nở, đúng là cái loại đàn bà ác độc vô lương tâm. Chị tự nhủ mình quân tử không thềm chấp tiểu nhân, mà thế nào mẹ Sò lại được thể lên nước, mắt dạy không tả nổi.

Cái gì mà cứng bảy ngày?

Vẽ chuyện làm màu thì có.

Rõ ràng nó biết cuối tuần này là dịp anh đưa chị với Bi lên Đà Lạt du lịch mà, cho nên nó cố tình phá.

Chị đã nhân nhượng cho nó hết mức rồi, nhưng tại nó ép người quá đáng thôi. Mẹ Bi càng nghĩ càng tức tím tái mặt mày, rớt cuộc lao vun vút đến nhà ông ngoại chị Hà gây chuyện.

-“Em một vừa hai phải thôi nhé, lợi dụng cả ông già đã chết để

giữ trai. Cái loại trơ trẽn vô liêm sỉ, chị thấy nhục thay cho em đấy. Càng như thế đàn ông họ càng khinh em thôi”

-“Chị nói nhỏ nhỏ thôi, hôm nay đang khách khứa đông người, có gì hôm khác em và chị giải quyết sau”

Mẹ Hà cố gắng kiềm nén, mẹ Bi chẳng nề nang gì sất, uất hận dâng trào.

-“Em sợ cái gì? Sợ người khác biết gia đình em chỉ là cái bình rỗng thối nát hả? Hay sợ người ta biết em là loại đàn à khốn nạn, loại người thứ ba chen ngang phá hoại hạnh phúc của người khác?”

-“Bà nói cái gì thế hả bà kia? Ai chen ngang? Ai phá hoại? Gớm đâu ngày xưa nhà bên đó còn sang nịnh nhà tôi mãi nhá, trầu cau dàng hoàng ba tôi mới thềm gả bà Hà đó, ăn xằng nói bậy tôi lại vả cho vỡ mồm bây giờ?”

Dì Hợi ở đâu xông ra khiêu chiến, chị Liên cũng máu me không kém.

-“Chị nói em nghe em đừng có ngu nữa đi, anh Hậu với chị ban đầu yêu nhau, chỉ vì hoàn cảnh mà tạm xa một thời gian. Nếu không có con đ... nhà em xen vào thì bây giờ chị với anh đã trọn vẹn là của nhau rồi. Em không tin em hỏi lại chị gái mình xem, xem có phải hai người ly thân, người trên giường người dưới đất từ lâu rồi không?”

Mẹ Tôm ức nghẹn cả họng, hùng hổ chạy vào nhà quát tháo ầm ĩ.

-“Ông Hậu đâu... Ông nói rõ ràng cho tôi... con mụ điên ngoài kia nó sủa có đúng không? Ông lang chạ với nó rồi bỏ bà Hà nhà tôi... hai người ly thân từ lâu rồi hả? Cái đọt bà ấy bị xuất huyết dạ dày tôi đã nghĩ rồi mà, nhưng ông diễn khéo quá. ông lừa tôi... lừa tất cả mọi người.”

Cả nhà, từ ba mẹ hai bên đến họ hàng bà con lối xóm trọn tròn mắt ngơ ngác nhìn mẹ Tôm. Khí thế của dì cũng không vì thế mà giảm.

-“Nó nói hai ông bà ly thân rồi ngủ riêng từ lâu rồi đó. Ông ăn cháo đá bát thế à? Mới có năm nào ăn hỏi còn thề lên hứa xuống cơ mà?”

Em Sò ngơ ngác quay sang hỏi chị Hến lụ thân là gì. Chị Hến chẳng biết nhưng vẫn ra điều phân bua cho ba mẹ.

-“Đâu có phải ly thân phải đâu dì Hợi ơi, mẹ Hà ngủ dưới đất vì giường bị hỏng ý, cái giường nhà con hỏng rồi, nằm hai người là sập”

Hến vừa dứt lời thì mẹ Hà với cô Liên chạy vào, mâm trên mâm dưới có người xót xa chặc lưỡi, có kẻ lại nén cười vì lời con trẻ. Ba Hào ức phát hoả, ba Hải nhìn thấy chị Liên thì phần nộ khùng khiếp, ông gằn giọng hỏi con trai.

-“Thế là thế nào hả anh Hậu?”

Mẹ Bi mừng thầm trong bụng, rớt cuộc chị cũng đợi được tới ngày hôm nay. Chị chán cái cảnh chui lủi giấu giếm lắm rồi, đã đến lúc mọi chuyện phải được công khai rõ ràng, chị rơm rớm nước mắt nhìn người yêu.

Hai cục bông nhỏ cũng tròn xoe ngó ngó ba, chị Hà thì chờ anh Hậu mở lời trước, ý anh như nào chị sẽ thuận theo để phát triển câu chuyện. Ba mẹ hai bên vừa bực vừa sốt ruột, nín thở đợi chờ lời giải thích của ba Hến.

Chương 75

Người ta siêu sao sâu bí nổi tiếng sau một đêm, ấy thế mà ngày hôm nay đây, đồng chí Hậu, ba của hai đứa trẻ, nổi tiếng chỉ sau vài phút. Lớn bé già trẻ, mấy chục cặp mắt đều đổ dồn về phía anh. Người thương tình, kẻ dò la, nhưng đáng ghét nhất chắc phải kể đến cái thằng hiệu trưởng trường nào đó.

Mang tiếng thầy giáo mà thấy người ta tan cửa nát nhà lại cười khẩy mới đểu chứ, đạo đức để đâu không biết?

Ba Hến ruột gan bức bối, mặc xác người yêu đang khóc như mưa, anh chậm rãi thưa gửi.

“Dạ, con với cô Liên này tuyệt đối không có chuyện lang chạ gì cả. Tuy nhiên dì Hợi nói cũng không hoàn toàn sai. Lỗi là ở con, hôm đó con đi tiếp khách về muộn, uống say quá thành ra có nói nặng vài câu. Nhà con bị ông xã quát thì tủi thân, rồi hai vợ chồng lời qua tiếng lại một lúc chẳng ai chịu ai, giận nhau nên quyết ngủ riêng. Có những lúc căng thẳng quá còn tính đến chuyện ly thân rồi ấy chứ, nhưng xong đúng là đầu giường cãi nhau cuối giường làm lành, chẳng xa nhau được.

Bà con họ hàng nghe ra đầu đuôi câu chuyện thì tủm tủm cười, ông Hào tuy tin con rể nhưng vẫn hắng giọng nhắc nhở gái lớn.

“Hà đó, làm mẹ làm vợ rồi mà? Có còn con nít nữa đâu? Chồng nó nóng, mình là phận đàn bà thì phải biết nhịn đi cho êm cửa ấm nhà chứ? Hai đứa cùng tranh khôn thì đứa nào là đứa ngu? Hà con?”

“Dạ, con biết sai rồi ba.”

Chị Hà ngoan ngoãn nhận lỗi cho êm thấm. Bà Mây xót chị Liên lắm mà nơi khách khứa đông người đành phải kiềm để giữ thể diện.

Ông Hải linh cảm mọi chuyện không đơn giản như thế, nhưng ngẫm chúng nó muốn giấu thì mình có làm tới cũng chẳng khai thác

được gì nên rốt cuộc chỉ răn đe vài ba câu.

Anh Hậu vâng vâng dạ dạ, bác Đăng lâu lắm mới được xem trò hay, từ đầu đến cuối thích chí cười khàn khạch. Bác Vân cấu nhẹ chông một cái, mắng nhỏ đồ vô duyên rồi vẫy vẫy tay gọi cháu yêu.

-“Hến Sò ơi, hai đứa kể chuyện buổi sáng của nhà con cho ông bà với các cô các bác nghe đi”

Em Sò không nhớ được nhiều lắm, bập ba bập bõm ý à. Nhưng chị Hến thì khác, vanh vách vanh vách luôn, từ sáng thứ hai tới sáng thứ chủ nhật, không sót một chi tiết nào cả.

-“Đó...ăn cơm xong là nhá...ba Hậu thơm con với em Sò...rùi ba Hậu mẹ Hà hun nhau...lâu lâu ý...xong Hến ngoan nha. Hến dắt em Sò ra ngoài xem phim hoạt hình.”

-“Con cũng ngoan ý, con ngoan với xinh hơn chị Hến nhà con.”

Ba Hậu mẹ Hà đỏ mặt tía tai, ngượng không kiếm nổi cái lỗi nào mà chui xuống. Các bác các ông cười nghiêng ngả, vỗ tay đôm đốp khen Hến Sò đáng yêu thế chứ nì.

Hai cục bông nhỏ hơn hờ nháy chân sáo ra chỗ bác Vân rồi líu la líu lo nhắc nhở, tuần này bác chưa mua em gấu bông cho tụi con đâu đấy nhá. Bác Vân xoa đầu lũ trẻ, rủ rê tối sang nhà bác chơi, anh Khôi chị Thu mới về nước, rồi anh chị ấy dẫn đi mua. Hến Sò gật đầu lia lịa luôn.

Anh Thanh hơi khó chịu, dì Hợi ngại ngại nên mở lời xin lỗi anh rể, đoạn dì liếc chị Liên, nẫu ruột thờ dài.

Người đâu mà, đáng thương.

Chẳng cứ dì Hợi, ngay bản thân mẹ Bi cũng cảm thấy mình đáng thương. Anh, ban nãy anh nói gì nỉ? Con với cô Liên này?

Cô Liên này...ba từ...nghe sao chua xót?

Bị chính người đàn ông mình thương yêu nhất phủ nhận, cảm giác ấy, đau thấu tận tim gan, liệu có ai thấu?

Cổ bàn linh đình, mâm trên mâm dưới mãi buôn dưa bán lê, chẳng một ai để ý tới sự tồn tại của chị. Đối với họ, chị chỉ là kẻ vô hình, không hơn.

Mẹ Bi cay đắng quay người, lại một lần nữa, chị sai. Lại một lần

nữa, bản tính nóng nảy ngông cuồng biến chị trở thành trò cười cho thiên hạ.

Đàn ông họ trọng thể diện như nào, chị còn không rõ? Đòi đâu phải ngôn tình? Cớ sao chị có thể trong phút bốc đồng mà hành động hồ đồ, mơ mộng viễn vông như thế?

Chị lui thủi ra về, may mà đời còn có nhiều người tốt, mẹ Mây với chị Thơm cô Thắm gọi điện hỏi thăm ân cần lắm.

Bi là cháu đích tôn, bà quan tâm tới hai mẹ con chị hết mực, tuần nào chả qua chơi vài ba lần.

Anh Hậu thì mãi đến chiều mới sang, chị giận lắm, mà chẳng dám trách anh nửa lời. Thứ duy nhất chị có bây giờ, chính là tình yêu của anh.

Bởi vậy nên chị sợ, sợ sai một bước, lại thua thê thảm. Chị dịu dàng, ngọt ngào hết mức có thể.

–“Đừng thấy áy náy, em hiểu mà...chỉ là...em...đau lắm...”

Chị ứa nước mắt, anh thương chị vô cùng. Đi khắp thế gian, kiếm đâu được người đàn bà hết lòng yêu anh như chị? Dành cho anh cả tuổi thanh xuân rực rỡ nhất, thương con gái anh như khúc ruột, sẵn sàng bên anh không màng danh phận địa vị.

Anh biết, bản thân mình hèn hạ. Tiếc rằng sự việc lúc đó, chẳng có giải pháp trọn vẹn đôi đường.

Chị cao thượng bao nhiêu thì anh thấy tội lỗi bấy nhiêu.

Chị vẫn thế, vẫn tốt bụng, vẫn lương thiện như chị của năm mươi chín tuổi.

Mà anh, đôi lúc anh ước, anh cũng vẫn là anh của những năm tháng ấy. Phải chăng nếu như vậy, mọi chuyện sẽ đơn giản hơn rất nhiều?

Anh khế ôm chị, anh nói anh sai rồi. Anh bảo nếu chị cảm thấy mệt mỏi thì có thể chấm dứt mối quan hệ này bất cứ lúc nào, trong trường hợp chị lấy chồng khác mà thiếu thốn, anh sẽ vẫn có trách nhiệm lo cho mẹ con chị đầy đủ sung túc.

Chị nức nở tâm sự, cả đời chị cũng chỉ yêu mình anh thôi, sống mãi anh sao cay cay. Hôm đó anh dành thời gian cho chị nhiều hơn,

cùng chị ôn lại kỉ niệm xưa, tâm tình đôi ba câu chuyện.

-“Đời em thì thế nào cũng được, chỉ là thương Bi chưa có hộ khẩu Hà Nội, sợ mai sau lớn gặp nhiều thiệt thòi. Mà nghe đồn có nhà mới có hộ khẩu ý...chẳng biết thế nào.”

-“Ủ, nếu vậy thì mua nhà.”

Ba Hến đang thấy áy náy có khác, quyết nhanh như tên lửa.

Mẹ Bi ngon ngọt thủ thỉ.

-“Vâng, bác hàng xóm nhà mình đang rao bán lô đất ở ngay đầu chợ đấy anh, em ngắm rồi, rất là ưng. Có gì nhờ anh cho em vay một thời gian, sau này làm ăn được em trả”

-“Vay trả cái gì đâu, nếu đã tính mua thì anh sẽ cho em. Đừng rạch rồi sòng phẳng quá làm gì”

Anh Hậu mắng nhẹ, chị Liên khắp khởi mừng thầm, với giá bất động sản bây giờ, vị trí đẹp như vậy cũng đáng cả đồng vàng chứ ít à. Tầm trạng chị phấn khởi lắm, lúc về còn tiễn người yêu ra tận đầu ngõ. Ba Hến dạo này đúng như siêu sao, vừa tạm biệt mẹ Bi đã vội vã phóng tới chỗ bà ngoại.

-“Nhà con với hai cháu đâu bà?”

-“Hến Sò qua chơi với bác Vân bác Đăng rồi con, còn cái Hà đang trông rượu cho bà”

Ngày trước ông ngoại hay có thú vui tự lên men rồi chưng cất để sau này ngâm rượu thuốc, chẳng ngờ giờ ông đi rồi, bà vẫn duy trì cái thói quen ấy.

Chồng lật đật xuống khu dưới, ban đầu nhìn má vợ ửng ửng đỏ lại ngỡ do khói bếp, lúc sau thấy thái độ chị lạ lùng, giọng nói cũng ngọt ngào e ấp khác thường anh mới ngờ ngợ.

Cái cô cháu gái hư đốn này, nhân lúc trông rượu chắc làm trộm mấy hớp của bà rồi cũng nên.

-“Mình đến đón em đấy à? Hôm nay mình đến sớm ghê nhỉ? Hôm nọ ấy, nói mình nghe, em chạy ra chạy vào, ngóng mình mãi à. Bao nhiêu người qua rủ em về nhưng em từ chối hết...mà mình ở chỗ chị Liên vui quá. Mình quên khuấy mất em rồi còn đâu? Xong về mình còn mắng em nữa chứ? Vô lý đừng đừng, em nói mình nghe người

có lỗi là mình đó.”

Bà xã chân tay loạng choạng, cố vịn tường đứng dậy chỉ trích chồng. Ông xã nén cười, chân thành nhận sai, khổ nỗi ai đó chắc vừa ăn gan hùm mật báo rồi, chẳng kiêng nể gì sất, dỗi dối hờn hờn suốt à.

May mà vợ gầy nên chồng cứ thế nhẹ tênh vác về, người đâu mà, sắp thành con cá mắm rồi cũng nên. Chẳng biết say thật hay sau giả mà tỉnh thế chứ nì, vừa đặt lưng xuống giường đã thắc mắc đèm của em đâu, sao em lại nằm đây?

-“Anh nhọc lắm, mình thích thì tự lăn xuống đất mà trải đèm.”

Ba Hến đáp đầy thách thức, đoạn nói lỏng cà vạt rồi ngả người nằm cạnh vợ. Chị cười hiền, khẽ nhéo má anh chằm chọc.

-“Mình còn bảo mình ghét em đó, em làm gì mà mình ghét em? Ngần ấy năm trời em hết lòng hết sức vì mình, vì con, vì cái nhà này. Đổi lại em được gì? Đổi lại mình chẳng thèm yêu em thì thôi...còn ghét em mới sợ chứ... ghét em...quát em...bất nạt em. Mình đúng là... mình làm em ức không thể chịu được.”

Trông cái điệu bộ làm nũng kìa, đẳng cấp thua kém gì hai cục bông nhỏ đâu. Đúng là cháy nhà mới ra mặt chuột, ba Hến với điện thoại quay lại những thước phim quý rồi ghé tai bà xã thủ thỉ.

-“Không ghét...lúc đó anh giận nói lấy thế thôi.”

-“Điều, em chẳng tin.”

Có người xỉ mặt phụng phịu, da dẻ nhuộm hồng đầu khiêu gợi, có kẻ tim đập rộn ràng, cứ thế không tự chủ được mà nhích dần nhích dần. Dường như cảm nhận được hơi ấm, chị chủ động nép vào người ông xã. Bất giác, anh khẽ cúi xuống, môi miết môi, chậm mơn trớn nhè nhẹ.

Hương rượu thơm thoang thoảng, chị của giây phút ấy, không hề thẹn thùng e lệ hay gượng gạo như mỗi sáng, anh cảm nhận được sự nhiệt tình của bà xã. Bàn tay nhỏ nhắn của chị vô thức len lỏi, thiêu đốt từng tấc da thịt trong anh.

Từng nụ hôn mãnh liệt trượt dần xuống cổ, rồi nơi xương quai xanh mảnh dẻ. Hơi thở của họ ngày một gấp, anh siết chị lúc một

chặt, chặt đến nỗi chị thấy lồng ngực như nghẹn lại. Cảm giác thiếu khí tới ngọt ngào, chị dùng hết sức đẩy chông ra, anh lúc này mới chợt bừng tỉnh, ầm ỨC cẩu eo bà xã trách móc.

-“Mình...chỉ mới người ta là giỏi.”

-“Đâu có đâu”

Chị trả lời tình bơ, anh chẳng bực nổi, ấp úng dò la.

-“Mình...mình thương người ấy nhiều lắm không?”

-“Thương nhiều”

Tất nhiên rồi, tình yêu đầu đời của chị, ba của các con chị, ... không thương sao được?

-“Thế mình, có bỏ người ta được không?”

-“Mình bỏ em, em đành chịu, chứ em thì chẳng nỡ xa”

Vợ mơ màng đáp rồi ngủ mất, bỏ mặc chồng băn khoăn không tả xiết. Ý chị là sao? Anh có thể bỏ chị, nhưng chị thì chẳng thể xa thầy Thanh? Cái người này, rượu cho lắm vào rồi nói lảng nha lảng nhãng, chẳng liên quan gì sất.

Người đó, thanh mai trúc mã, hiệu trưởng trường quốc tế, lại còn trai tân nữa chứ. Tình có tiền cũng không thiếu, thảo nào bà xã nặng lòng đến vậy.

Duyên trời định chị với anh Thanh, còn anh, gấn bó mẹ Bi là phương án tốt nhất rồi, sự việc mười mười rõ ràng như vậy, anh nghĩ nhiều làm gì chỉ tổ nhọc người? Ông xã kéo chân cho vợ rồi quay người về phía cửa sổ, lẳng lẽ thờ dài.

Anh cũng chẳng biết nữa, chỉ là một chút vương vấn, một chút hoài niệm, đoạn duyên của anh với mẹ Sò, rốt cuộc là gì? Duyên bạn bè? Có lẽ vậy.

Bình minh sáng hôm sau, bạn Hà tỉnh giấc lúc chín giờ, bạn Hậu đã dọn sẵn đồ ăn sáng. Bạn Hà đánh răng rửa mặt rồi bẽn lẽn cảm ơn, bạn Hậu bảo không có gì, mình ngồi yên đấy, anh cho xem cái này hay lắm.

Và rồi, màn hình tivi mấy chục inch loé sáng, cái giọng mè nheo, đồng đánh của bạn Hà mỗi lúc một to dần, hại bạn nhấp hớp sữa thôi mà suýt sặc.

Ba Hến cười như nắc nẻ, ôm bụng lăn lóc bò toài, mẹ Sò ngược đở bưng cả mặt, bối rối chẳng dám nhìn mặt ông xã, trốn biệt vào bên trong, vừa soạn bài vừa cầu nguUện, mong sao chồng mau mau đi làm. Khổ nổi mãi mà chẳng thấy anh thay áo quần gì sất, đã thế còn lôi máy tính mang ra chỗ vợ mới thốn chứ.

Sự đời kể cũng trớ trêu, chị càng nín nhịn thì anh càng chọc ác, hết bánh bèo nhích mông ra cho tứ ngòi, bánh bèo giúp tứ cấm cái ổ điện tới bánh bèo soạn bài à, có cần tứ làm sờ lai cho không?

Bà xã nóng phừng phừng, rớt cuộc kiếm không nổi, quay sang cầu nhàu nho nhỏ.

-“Mình thật, mình cứ trêu em mãi thế? Em nói mình nghe lúc mình say còn buồn cười hơn em ý”

-“Quên đi, mình đừng có mà bịa, con người anh hơi bị nghiêm túc đấy, lúc say anh nhớ anh chỉ ngủ thôi.”

Anh nhớ?

Anh say rồi thì nhớ sao được? Lần nào chả như lần nào, chui chui rúc rúc, làm nũng còn điệu nghệ hơn cả hai nhóc.

Mẹ Sò nghĩ lại mà bật cười, ba Hến không để ý nên vô tư hỏi chuyện.

-“Bé Bi sắp vào lớp một rồi, anh muốn nhập hộ khẩu Hà Nội cho con, nghe nói thủ tục giờ phức tạp lắm hả?”

Vấn đề này chị Hà không rõ lắm nên chị cho anh số bác Tường làm ở quận. Vì là chỗ người quen nhà ba Hào nên bác giúp đỡ cực kì nhiệt tình, chẳng mấy chốc mọi việc đã êm thấm.

Ba Hến giải quyết xong cho Bi thì tâm trạng phấn khởi lắm, ngược lại, mẹ Bi sốc chẳng nói lên lời. Bị đã có hộ khẩu Hà Nội. Không cần đất cát nhà cửa gì cả, diên khùng hơn là, anh lấy tư cách ba nuôi cho Bi nhập cùng anh, cũng đồng nghĩa với việc, tên đứa con trai cưng của chị, chễm trệ ở trong sổ hộ khẩu gia đình Hậu Hà Hến Sò.

Chị Liên uất đến ghen người, cơ sự ra như này, chắc chắn là do con ác ôn đó nó nhúng tay vào rồi. Cái kiểu không ăn được thì đập đổ đây mà, sao lại có loại ích kỷ độc địa đến thế hả trời?

Mảnh đất giá ngàn vàng, spa tương lai, nay còn đâu? Mơ ước ử

ấp bao đêm bỗng chốc tan thành sương khói, có người chẳng còn tâm trí bán hàng bán họ gì cả, nhất định hôm nay phải nói cho ra nhẽ, xem rốt cuộc thì con ranh đó muốn cái gì? Nó tính hãm chị đến bao giờ?

Mẹ Bi lửa giận ngàn ngụt, chị cầm bản sao hộ khẩu của con trai, lao đến tìm mẹ Sò. Chị Hà lúc ấy lại đang dưới chợ, vừa mua được mớ bòn bòn ngon ơ là ngon thì cô Chín gọi điện, bảo rằng cô mang kết quả xét nghiệm tới rồi.

Trường mẹ Sò là vậy, cứ hàng năm ban giám hiệu lại tổ chức một buổi khám tổng thể cho chị em phụ nữ.

-“Mọi thứ ổn không cô?”

-“Của em thì ổn, của bác thì bác phải xem mới biết được. Em đang có việc gấp quá, bác ở đâu đấy nhắn em địa chỉ em qua?”

Ngại phiền cô nên chị bảo cứ nhét bưu kiện ở khe cửa đấy, đằng nào chị cũng lên bây giờ, chắc không ai lấy đâu. Nào có ngờ ở đời cơ sự khó lường, mẹ Sò vừa ra khỏi thang máy đã thấy mẹ Bi tay cầm đồng giấy tờ vấy vấy mình.

Phong bao cũng xé toạc mắt, quả thật chị ấy không hiểu đâu là phép lịch sự tối thiểu sao?

-“Chào bé Hà, của bé nè.”

Chị Hà nhận kết quả từ tay chị Liên, gương mặt dần chuyển sang trắng bệch. Trong khi đó chị Liên phấn khởi không tả nổi, ôi chao ôi, bị cái bệnh đấy thì làm sao mà góc đầu lên nổi?

Nếu nặng quá quyết phẫu thuật thì thôi cắt luôn, còn gì là phụ nữ nữa? Mà để trị cũng phải mất mấy năm ròng rã, chị có người quen dính nên chị biết, khổ cực vất vả lắm, nhiều lúc đau đớn nằm bẹp dí một xó chẳng đi đâu được.

Nói chung đợt này chẳng cứ anh Hậu, chắc anh Thanh cũng chạy mất dép thôi, đàn ông mà, đời mà, có phải phim cô dê an đâu?

Ai mà cần một người đàn bà hết đất như vậy nữa chứ? Đúng là luật nhân quả, ác giả ác báo. Mẹ Bi cười gòn giã, ngó sang mẹ Sò đang bần thần như người mất hồn lại càng phờn, hích nhẹ tay ra điều tâm sự.

-“Đáng nhẽ hôm nay là chị định đến hỏi tội em đấy, nhưng thôi, chị bỏ qua. Chị khuyên thật lòng này, con thì cũng có hai đứa rồi, theo chị em nên cắt phéng đi cho xong Hàạ. Thương em quá, từ giờ làm nhiều việc thiện vào nhé, chứ cứ sống thất đức đến lúc đời gặp nghiệp chướng lại khổ”

Chương 76

Mẹ Bi về một lúc lâu rồi mẹ Sò mới chậm chậm đẩy cửa, thẫn thờ đi vào trong nhà.

Ba của các con chị, đã chẳng còn cần chị nữa. Người ông mà chị yêu thương nhất, cũng vừa mới ra đi cách đây không lâu.

Cứ ngỡ đó là tận cùng của đau khổ rồi, vậy mà sao đây? Uxor cố tử cung? Cuộc đời chị, có sao lại tăm tối đến như vậy?

Đúng là phúc bất trùng lai, hoạ vô đơn chí. Chỉ trong vòng một năm ngắn ngủi mà hết chuyện này tới chuyện khác, tới tấp dồn dập khiến người trong cuộc chẳng kịp trở tay.

Vợ bệnh. Chồng ở công ty cũng mệt mỏi chẳng kém, đáng ra cái việc đình chỉ của anh theo dự tính là tầm một tháng thôi, nhưng vừa rồi sếp tổng lại nhấn mấy dự án anh Đạt phụ trách còn dang dở, bảo anh gắng hết sức chung tay giúp đỡ, chuyện phục chức có gì đợi một thời gian nữa xem xét sau.

Mà cái tên Đạt thì có công tư phân minh đầu, toàn gạt sếp Hậu sang một bên, việc lớn việc nhỏ tự quyết hết.

Anh Hậu hơi chán chán nên về sớm đón con, ba ôm hai cục bông nhỏ trò chuyện ríu rít tíu mù, mà lúc về tới ngõ ba Hậu suýt nữa bị ngã ấy, hình như mẹ Hà bất cẩn làm rơi quả cà chua to bự dưới đất. Không chỉ cà chua đâu, cả túi rau củ với thịt cá bắn ra tung toé à.

Mẹ Hà ngồi chờ dẫn cạnh chân ghế, Hến Sò chào to ơ là to mà mẹ cũng chẳng biết gì cả.

-“Mẹ Hà ơi, Sò nè...mẹ Hà ơi...”

-“Mẹ ơi...mẹ Hà ơi hôm nay Hến được phiếu bé ngoan nè. me ơ...”

Các nàng í ới một thôi một hồi mẹ mới giật bắn mình quay ra, mẹ đưa tay ôm hai em vào lòng, âu yếm xoa đầu rồi gượng cười khen ngợi gái yêu.

-“Uầy, Hến Sò của mẹ giỏi quá à, thích mẹ Hà thưởng gì nào? Mẹ Hà mua váy xinh cho tụi con nhé!”

-“Ba Hậu mua rồi ý, mua váy xanh xanh giống chị Elsa ý, mẹ Hà tối nay thưởng cho Sò ngủ với mẹ Hà nha, nha mẹ Hà”

-“Ồ, Sò hay thế chứ nì, Sò có được phiếu bé ngoan đầu mà đòi thưởng?”

-“Em không được phiếu bé ngoan nhưng em xinh ý, em xinh em có quền chị Hến ạ!”

Mẹ Hà bật cười, chẳng biết nhóc con được ai mớm lời cho nữa. Ba Hậu véo má hai đứa, đoạn ba hỏi mẹ Hà người khó chịu ở chỗ nào à?

Mẹ lắc đầu, mẹ chỉ bảo mẹ nhọc chút thôi. Hến Sò thương mẹ Hà lắm, ra sức bóp tay bóp chân cho mẹ. Ba Hậu đứng dậy nhặt đồ ăn rơi dưới đất rồi quay lại vẫy tay gọi hai cục bông nhỏ ra đầu nấu cơm với ba để mẹ nghỉ ngơi.

Lũ trẻ hơi lưu luUến nhưng vẫn rất nghe lời, mẹ Hà trông theo các em, bé xíu xíu à, lững cha lững chững ngó đi ngó lại cứng ơ là cứng, mẹ bám theo tụi nhóc vào bếp với ba.

-“Mình ngồi yên đấy thôi, bữa tối để anh nấu”

-“Đúng rồi mẹ Hà ạ, mẹ Hà ngồi ngoan ở đây nha, Hến với em Sò với ba Hậu nấu cơm cho mẹ Hà ăn nha”

Mọi khi vợ nhất định không để chồng vất vả, hôm nay lạ thay lại hiền hiền gặt đầu.

Ba Hậu nghiêm túc phân chia công việc, em Sò nhận nhiệm vụ xong quay sang nững na nững nị.

-“Mẹ Hà ơi mẹ Hà cho phép Sò vừa nhặt rau vừa ngồi trong lòng mẹ Hà nha. Sò nhẹ ơ là nhẹ ý, không có nặng như chị Hến đâu ạ!”

Cái con nhóc này, mở miệng ra là dìm hàng chị gái thôi. Ba mẹ mắng nhẹ, Sò nhỏ lè lưỡi cười hì hì, chị Hến bĩu môi phản bác.

-“Chị ăn nhiều chị mới mập mới đáng yêu ý, anh Khôi bảo thế. Hôm nọ anh Khôi chị Thu còn hứa bao giờ cưới sẽ cho chị làm bé phù dâu nha.”

-“Ờ thật á? Sò cũng thích làm bé phù dâu chị Hến ạ!”

-“Thế Sò phải chịu khó ăn nhiều nhiều vào”

Tụi nhỏ bi ba bi bô, anh Hậu thì mãi vật lộn với mấy con cá rô đồng, cảnh gia đình ríu rít đầm ấm bao nhiêu, lòng chị lại tủi thân bấy nhiêu. Dầu sao chị cũng thầm cảm ơn mẹ Bi, ít nhiều chị ấy vẫn còn nể tình mà giữ chút sĩ diện cho chị.

Sự thực thì chị Liên đâu có tốt bụng đến thế, chẳng qua vì rõ hơn ai hết anh Hậu là người sống có trách nhiệm nên chị sợ, sợ anh biết rồi lại tốn thời gian quan tâm chăm sóc vợ cũ.

Chị đoán chị Hà cũng chẳng dám mở lời, cái loại phụ nữ giả tạo sĩ diện là đời chỉ có nhục thôi. Được hôm ba Hậu vào bếp, cơm nhả rau nát cá cháy, may mà Hến Sò dễ tính nên cứ nhai tôm tằm à.

Anh đút cho con nhưng vẫn để ý vợ, chị không ăn mấy, người ngợm rệu rạo đờ đẫn lắm.

Tối đến bà xã dỡ hai cục bông nhỏ ngủ say xong thì về phòng là trùm chăn kín mít chứ không chơi giải ô chữ như mọi khi

Ông xã thi thoảng ngó xuống hỏi han vợ mà không thấy chị đáp, thành ra nằm bên trên cứ lo lo. Trần trọc mãi tự dưng sốt ruột thế nào anh lại vùng xuống kéo tay người ta ra bắt mạch. Nôm na đoán được bà xã bị mệt mỏi cơ thể suy nhược rồi, tuy nhiên lòng anh cứ bất an kiểu gì ấy, lật đật vùng dậy phóng tới nhà ông ngoại bốc ít thuốc về sắc.

-“Minh...mình ơi...dậy uống chút đi mình... thuốc bổ đấy”

Chồng khẽ lay, vợ cảm động rơm rớm nước mắt.

Có một hay một trăm thang thuốc bổ giờ cũng chẳng ăn thua, tuy nhiên xót cái công ba Hến nửa đêm nửa hôm vất vả nên mẹ Sò làm một hơi hết sạch.

-“Em cảm ơn mình.”

Anh đỡ chị nằm xuống, tay đưa qua kiểm tra trán, má rồi bả vai, may quá không sốt.

Chị sợ chồng mệt, ngại ngại bảo em ổn mà, mình lên ngủ sớm mai còn đi làm.

Anh phớt lờ lời vợ, kéo chị vào lòng, nhẹ nhàng day day hai thái dương rồi cẩn thận nhấn từng huUật.

-“Mình cố ăn nhiều với lạc quan lên chứ. Ông mà thấy mình như này ông buồn đó, anh cũng xót.”

Có người thấy hơi lỡ lời nên vội vàng lấp liếm.

-“Anh xót Hến Sò ấy, mình gầy gò ốm yếu thì làm sao mà chăm được hai cục bông nhỏ của anh?”

-“Chẳng phải như thế rất tốt hay sao? Một ngày nào đó, nếu em đi rồi, ba Hải không cấm đoán nữa, mình cũng không phải sợ ai giả tạo chia rẽ mình và hai cục bông nhỏ, rồi mình và chị Liên sẽ quang minh chính đại tay nắm tay, mãi mãi hạnh phúc. Em...em rất cuộc...cũng chỉ là mảnh ghép thừa thãi trong cuộc đời mình.”

Chị chua xót tâm sự, rõ ràng là vẽ cho anh một tương lai sáng bừng rực rỡ, cứ sao chị thấy tay anh run run, người cũng thất thần như có ma nhập vậy.

Chị vỗ nhẹ má chồng, mãi sau anh mới bừng tỉnh, anh siết chặt tay chị, đoạn trùi mền hôn miết lên những ngón tay mảnh khảnh. Khoảng khắc ấy, tim chị, dường như lạc mất một nhịp.

-“Giả sử nếu bây giờ anh bảo mình, anh của bây giờ đã chẳng còn là anh của năm hai mươi tuổi. Người anh muốn cùng đồng hành đi đến cuối con đường, là mẹ ruột của các con anh chứ không phải ai khác, mình tin không?”

Anh hỏi chân thành, biết là giả thuyết thôi, vì đâu chị thấy ngọt ngào tới thế?

Chị ứa nước mắt, nhưng chị lắc đầu. Giá như, câu đó, chị được nghe sớm hơn một chút. Tháng trước, tuần trước, mà không, chỉ cần là ngày hôm qua thôi cũng được, nhất định chị sẽ vờ ngốc nghếch để đáp rằng, em tin.

Ba Hến ngậm ngùi thờ dài, anh bảo thôi mình chợp mắt một lát cho khoẻ người. Chồng ngồi với chị mãi, sáng sớm anh dậy đưa các nàng đi ăn đi học, xong đâu đấy mua cháo mang về cho vợ rồi mới đến công ty.

Tâm chín rười mẹ Sò nhận được điện thoại của mẹ Tôm hỏi han kết quả khám sức khoẻ. Mẹ Sò xấu hổ, ngập ngừng nói dối, mẹ Tôm thờ phào nhẹ nhõm.

-“Ồi may quá, thế là tốt rồi. Chứ giờ đàn bà nhiều bệnh lắm, như dì Phúc nhà mình đó, năm ngoái bị u xơ tử cung đến là khổ, may mà thế nào về uống lá lại khỏi”

Có người nghe em gái tâm sự thì mừng như trâu chết vớ được cọc, cúp máy một cái chị vội vã tìm số dì Phúc hỏi han tâm tình. Dì nghe xong thì bực bội mắng cho cô cháu gái một trận.

-“Ồi con ơi mà trẻ mà mà cổ hủ thế hả? Cổ hủ hơn cả dĩ, bệnh tật không may thì bị thôi có gì mà tự với chả ti. Có bệnh thì vái tứ phương nghe con, dì bảo này, dì già rồi nên dì mới liều thế chứ các con còn xuân thì phải cẩn thận. Uống lá cũng không phải cách hay đâu, còn tùy cơ địa, không phải ai uống cũng khỏi, cứ đi bệnh viện người ta chữa cho chắc.”

-“Nhưng con ngại lắm dì ơi, dì thương con dì cứ bày cách cho con thử với đi”

-“Cha bố nhà cô, dì không thương các cô thì thương ai? Thế tình hình con bị rong kinh nhiều không? Khí hư như nào? Có đau lắm không?”

Chị Hà ngược đò bưng cả mặt, bẽn lẽn thuật lại chi tiết triệu chứng, dì nghe xong liền phán.

-“Ồi như thế thì chắc con bị nhẹ thôi, không phải lo. Chỗ dì còn một ít, lát dì bảo em Phượng mang lên cho con, rồi chiều dì lại đi xin, dì phơi khô tán nhỏ xong dì gửi đọt hai nhé. Con uống mà nó lặn được thì tốt, nhưng con phải hứa với dì chỉ cần sau hai tuần không đỡ là phải lập tức đến bệnh viện để bác sĩ người ta điều trị cho nghe chưa”

Dì dặn dò qua lại, cô cháu gái hứa lên hứa xuống. Bấy giờ chị mới cảm thấy có chút hi vọng, cả người rệu rã suốt từ hôm qua cũng như được tiếp thêm sức sống.

Ngẫm đi ngẫm lại thì mấy đời bánh khúc có xương, mấy đời mẹ kế lại thương con chồng?

Có, có thể.

Nhưng với ai chứ với chị Liên thì chỉ sợ hơi hoang đường.

Hến Sò của chị, hai cục bông nhỏ xíu đáng yêu của chị, từng sự

kiện trong đời lữ trẻ, tốt nghiệp mẫu giáo, tiểu học, trung học, đại học, rồi cả lễ cưới nữa, chị muốn có mặt đầy đủ.

Rồi sau này các nàng ấy sinh con đẻ cái, thời điểm bầu bí nhạy cảm nhất, nhờ mà lấy phải nhà chồng không tốt, rồi chẳng ai chăm sóc đỡ đần thì tính sao đâu?

Càng nghĩ chị càng lo, bởi vậy nên chị nhất định phải kiên cường chiến đấu với bệnh tật, nhất định sống thật mạnh khoẻ.

Chị Hà hít một hơi thật sâu, xuống bếp thổi cơm rồi cố gắng ăn lấy ba bát. Bé Phụng mang lá thuốc tới là chị đi sắc liền, sau đó lật đặt xuống dưới tản bộ cho thư giãn đầu óc.

Làm mấy vòng thấy khoan khoái hẳn, đang định qua chợ ngõ nghiêng mua sắm tí cho vui thì từ đâu ba Hến hót hải lao ra.

-“Minh...đi đâu đấy...anh tìm mãi?”

-“Mình về sớm thế ạ?”

-“Mình đỡ mệt chưa mà đã chạy loạn lên thế? Gió máy một cái thì sao? Mình nhìn lại mình xem, người ngợm gầy như cái que củi, gió nó thổi cho một phát bay bố nó sang bên kia đường ý chứ.”

Ông xã lâu ba lâu bầu, bà xã tủm tủm cười. Ngoài việc thỉnh thoảng hơi nóng tính thì trong mắt chị ba Hến lúc nào cũng hoàn mỹ. Không như thanh niên thời nay, cái gì cũng tào lao cho xong chuyện, anh là người tốt, sống rất có trách nhiệm.

Lại nhớ hôm trước, rõ ràng yêu mẹ Bi mà chẳng dám thừa nhận, chắc lòng anh khó chịu lắm. Một phần tự ti bản thân bệnh tật, một phần thấy tội đôi tình nhân nên mẹ Sò thật thà đề nghị.

-“Mình này, em đã có cách giúp mình nói chuyện với ba Hải rồi, lỗi lầm là ở phía em, ba sẽ không trách mình đâu”

Cứ ngỡ chồng phải mừng lắm, chẳng hiểu sao anh lại cau gắt âm ỉ.

-“Mình vội thế rồi cơ à? Ông ngoại vừa mới khuất núi, mình cũng không nhịn nổi cho qua một trăm ngày?”

-“Em...đâu phải thế...”

Chị còn chưa kịp giải thích thì anh Hậu nhận được điện thoại khẩn nên vội đi gấp. Chuyện thực tình cũng khá nghiêm trọng, chị

Liên đi đường bị tên sau rượt lái xe máy nó đâm vào, vừa phải nhập viện.

Vấn đề là ở chỗ, chị đỡ thay cho ông Hải. Ba anh già rồi, xương cốt chẳng còn được như xưa nữa, hôm nay mà không có chị Liên e rằng ông lành ít dữ nhiều.

Cái người con gái này, tuy tính tình bộp chộp nhưng lúc nào cũng chỉ biết lo nghĩ cho người khác thôi.

Lại một lần nữa, anh nợ chị.

Lúc đó mẹ Bi đang đứng đợi bà Mây bắt chợt trông thấy thằng thanh niên lượn lờ rất mất dạy, mà ông Hải thì tai nghễnh ngãng rồi nên không nghe thấy còi, cứ hiên ngang đi bộ giữa ngõ ý.

Ban đầu chị định không cứu đâu, vì lão già ấy chính là vật cản lớn nhất của đời chị. Nhưng xong nghĩ lại thì anh Hậu thương ba như thế, chị sợ anh buồn. Với cả mấu chốt vấn đề là cứu một mạng người hơn xây bảy toà tháp, hôm nay chị bỏ qua hiềm khích giúp đỡ ông, ngày mai ông cảm thấy mắc nợ chị, như vậy chẳng phải tốt hơn rất nhiều sao?

Kiểu thiên thời địa lợi nhân hoà ấy, rốt cuộc chị chỉ bị trật khớp chút xíu, bó bột tầm bảy tám ngày là khỏi mà thái độ ba già hiền hoà hơn hẳn.

Ông Hải là người thật thà tốt bụng, làm sao có thể đối xử tệ bạc với ân nhân của mình cơ chứ. Tuy ông chẳng quý nổi chị, nhưng suy cho cùng chị đâu xấu xa như ông tưởng, dù sao ngẫm cái phận gái làm mẹ đơn thân cũng thấy tội.

Bởi vậy chủ nhật tuần đó con cái nhà ông về ăn cơm, bà Mây rủ thêm cả chị Liên ông cũng không nói gì cả. Được cái thằng bé Bi khá ngoan, đi chơi mà nó cũng mang sách vở tới viết chính tả với làm toán à.

Anh Hậu xót con, còn nhỏ xíu mà, nhỏ hơn cả Hến mà lúc nào mẹ Liên cũng sốt sắng, cũng chuẩn bị sẵn động thái “sắp sửa” vào lớp một, chuẩn bị phải thi trường điểm.

-“Em đừng ép con học nhiều quá, cẩn thận còi xương đấy”

-“Ơ không, Bi thích học mà”

Chị Liên bao biện, Bi nghe được ba mẹ trò chuyện liền xì mặt phân bua.

-“Con đâu có thích học đâu, là mẹ Liên bảo không học chăm thì sau này ngu dốt rồi sẽ phá sản như ba Bảo ý”

Cả nhà bật cười, mẹ bực Bi lắm mà giữ thể diện nên cố kiềm nén, đến lúc ăn cơm xong thấy thằng bé đang đi tè bậy ở đằng sau vườn chị mới ra vỗ một phát vào mông nó.

-“Mẹ đã dặn con không được nhắc tới ba Bảo rồi cơ mà? Ba của con là ba Hậu, hiểu chưa?”

-“Sao lại không được nhắc ạ? Sao mẹ Liên đánh Bi vậy ạ?”

Cu cậu mếu máo chất vấn, mẹ cậu bí không giải thích được, ức chế sẵn nên viện lý do Bi tè bậy rồi bẻ tạm cảnh na quất cho mấy vọt liên tiếp.

Đúng lúc ấy cô Hà đang hái ít lá lốt cho bác Vân ở mạn vườn bên kia, thấy Bi khóc to quá liền thương thương chạy sang khuyên can mẹ bé. Bà Mây lâu không thấy cháu đích tôn thì nhớ nhớ, lật đật đứng dậy gọi cháu tìm cháu.

Chị Liên nghe giọng mẹ Mây bất chợt hơi hoảng, quay lại dọa nạt Bi rồi nhanh chóng vớt chiếc roi về phía chị Hà.

Vừa hay bà Mây tới, ghì liền, khóc lóc, nước nở.

-“Ôi Hà ơi là Hà ơi, con em không đề ra thảo nào em không xót, em đánh thằng bé lần hết cả da như này hả em? Em là con người hay là cầm thú hả em?”

Bà Mây ngó chân Bi đỏ ửng mà xót quặn cả ruột, mặc con dâu giải thích thế nào bà cũng không tin, cứ thế cái vọt đó bà nghiêng răng bà Vọt, bà chửi.

-“Con ác ôn, con nặc nô, mày chết đi. Cái ngữ độc ác như mày sống làm gì cho chậ đất. Hôm nay tao đánh chết mày”

Bác Thơm cô Thắm cũng nhảy vào nhập cuộc, vừa giữ chị Hà cho bà Mây xử lý vừa chửi phụ họa cùng, càng lúc càng to, càng lúc càng thê lương.

Nhất là thời khắc thấy mặt ba Hến, phải nói là một dàn đồng ca mùa hạ, tung bừng khói lửa. Anh Hậu vội vã giật cái vọt của bà Mây,

kéo chị Hà về phía anh rồi bảo mẹ có gì bình tĩnh nói.

Bà Mây bù lu bù loa ầm ĩ, anh nghe qua rồi quay sang hỏi Bi, Bi vừa bị mẹ Liên dọa sẽ đuổi ra khỏi nhà cho ông ba bị bắt nên chẳng dám hé răng phủ nhận.

-“Sao Bi bị đánh?”

-“Con...con...con...tè bậy...”

Thằng bé lí nhí trình bày nguyên do, bà xã là người sống quy cũ sạch sẽ, điều đó anh rõ hơn ai hết.

Ở nhà Hến Sò mắc lỗi mẹ Hà kiểu gì cũng nhắc nhở ngay, chỉ có điều, với con mình chị nhẹ nhàng bao nhiêu thì với con người lại ác độc bấy nhiêu.

-“Thế nào? Lần này anh đừng có nói đỡ cho nó nữa nhé. Cái loại khốn nạn này anh nhất định phải thay mẹ dạy dỗ. Phải đòi lại công bằng cho Bi, phải đập cho nó sáng mắt ra đi, roi đó, anh cứ việc vụt, có gì mẹ chịu trách nhiệm cho anh.”

Từng từ từng chữ của mẹ chồng như dao sắc cứa dần cứa mòn tim gan chị, ông xã đang nắm càn na ấy, rất chắc.

Chị thần thờ nhìn những vết roi quất rớm máu, mẹ anh tàn độc đến mức đó rồi, thực ra thêm một vài roi của anh cũng chẳng thành vấn đề. Nhưng có thật, là anh định đánh chị? Chị cũng không rõ nữa, chỉ là, chị thấy anh thờ dài. Anh ghé tai chị thủ thỉ.

-“Lần này mình sai thật rồi, anh không bênh nổi mình. Thôi thì nếu mình biết nghĩ, mình xin lỗi bé Bi với mẹ bé một câu. Liên là người rộng lượng, cô ấy sẽ tha thứ cho mình”

Chương 77

Bà Mây mắt long sòng sọc lườm con dâu, tưởng như chỉ cần anh Hậu buông tay là bà sẽ nhảy ngay vào xé xác chị. Mẹ Bi trong lòng như có trăm đoá hoa đua nở, khinh bỉ lên giọng nhấn nhủ mẹ Sò.

-“Anh Hậu nói đúng đó em, ngay bây giờ em biết điều thì chị sẽ không chấp kẻ tiểu nhân như em nữa.”

Có người bối rối quay sang ông xã chậm rãi trình bày.

-“Em chỉ nói một lần thôi. Bi là bị mẹ bé đánh, em đang hái lá lốt ở mạn bên kia thấy thương nên chạy sang can, chấm hết.”

Chị vừa dứt lời thì chị Liên đã sồn sồn phản bác.

-“Em nói thế mà nghe được à? Quá nực cười, con chị mang thai chín tháng mười ngày, chị thương chị xót còn không hết, sao chị nỡ đánh con? Hà ơi em ăn không nói có, em ngoa lắm, độc lắm, người như em chẳng đáng làm giáo viên.”

Bác Thơm cô Thắm tới mẹ Mây gật đầu lĩa lĩa, ra sức đồng tình. Cả mấy người hùm vào làm om củ tỏi cả lên, đúng kiểu chó cậy đàn tha hồ mà sủa.

Mẹ Sò chẳng đủ sức tranh luận với họ, chị chỉ nhẹ nhàng hỏi chồng, mình tin em không?

Ông xã vỗ về chị, buồn buồn khuyên nhủ.

-“Trẻ con không biết nói dối đầu mình à. Mình đừng chối quanh nữa, đến Hến Sò sai anh cũng phạt mà, mình cứ sống như này, liệu mình có đủ tư cách dạy con không mình?”

Chỉ là mấy lời nói thôi, cứ sao công lực sát thương mạnh tới thế? Vì đâu chị thấy xót xa đến vậy? Cái cảm giác ngọt ngọt tê dại, nhức nhối gấp trăm gấp vạn lần những vết roi bầm tím kia.

Đắng. M ngàn ấy năm trời sống với nhau, một chút thấu hiểu, một chút niềm tin, rốt cuộc cũng chẳng có. Chân tay chị bắt giác bột bột rã rời, nếu không vì anh đang giữ, có lẽ chị đã ngã khụy. Lòng ngực

nhói đau, mẹ Sò cố gắng kiềm nén để khỏi bật khóc, nước mắt của chị, không đáng rơi vì loại người như chị ấy.

-“Ai cũng từng mắc sai lầm, mình can đảm lên, chỉ cần mình biết nhận lỗi thì mọi người sẽ thông cảm.”

Chỉ cần biết nhận lỗi? Lỗi gì mà nhận đâu? Mẹ Sò chán nản đẩy Ông xã ra xa, chiều lòng anh, chị thong thả nói.

-“Mẹ Bi, xin lỗi chị vì em đã quá ngây thơ rồi lọt vào hố của chị lúc nào không hay. Mong chị hết sức lượng thứ, lần sau đừng giăng bẫy em nữa. Còn ba Hến, xin lỗi mình, xin lỗi vì em quá kém cỏi. Bao nhiêu năm trôi qua, cũng không có cách nào khiến mình hiểu em, thực sự, rất xin lỗi. Và cũng thật lòng, chúc cho hai người sớm được ba Hải đồng ý, thuận buồm xuôi gió về chung một nhà.”

Anh Hậu bắt giáo sững sờ, chị Hà lui thủi quay người. Bà Mây nghe con quý cái nó mĩa mai cặp Hậu Liên mà tức lồng tức lộn, đang định nhảy ra tát cho một trận thì bác Vân ở đâu xông vào bực dọc quát.

-“Mẹ có thôi đi không, còn thím Hà nữa, có chuyện gì? Có chuyện gì mà phải xin lỗi đâu?”

Ức lộn cả ruột mà, ăn cơm xong hai vợ chồng vừa mới chở ba Hải Sò sang nhà ông bạn già thăm nom, loáng một cái đã có chuyện, đến khổ đến nhục với mấy con mụ này.

Bác Thơm cô Thắm thi nhau ton hót, chị Vân nghe qua chẳng những không dạy cho chị Hà một bài học mà ngược lại điên tiết chỉ trích anh Hậu.

-“Tôi nói chú nghe này, ông anh chú ấy, dù có chơi bời đồ đốn thế nào nhưng ít ra ông ấy chưa bao giờ để mấy con hồ ly nó ngồi lên đầu tôi chú hiểu không? Tưởng chú thế nào, hoá ra còn tệ hơn cả lão Đãng, ngu, quá ngu. Mẹ Hến Sò không như tôi nhé, còn trẻ nhé, đẹp người đẹp nết, chú ngu chú buông ra thì ối trai tân nó hốt...chú không tỉnh sớm rồi có ngày hối không kịp đầu, tôi thương tôi mới nói đấy, còn không thì tôi mặc xác...”

Bác Vân lửa giận ngàn ngút, không có chị Hà kéo đi thì chắc quả đấy mấy người chiến nhau tung bừng khói lửa rồi cũng nên. Bác cố

nén giận rồi dắt em dâu tới Spa gần đó, vừa thoa thuốc cho chị bác vừa mát.

-“Xong tôi sẽ bôi cho thím một lớp kem che, không có lát nữa Hến Sò xót mẹ lại khóc thét. Tổ sư bố cái bà già đó chứ, con gái nhà người ta mà mụ đánh ra nông nổi này à?”

-“Y hệt như tôi ngày xưa, chẳng nhớ rõ đợt ấy có chuyện gì nữa, mà cũng bị mụ lôi ra đánh, cả con Thơm con Thắm giữ, mình hồi đó vẫn còn nghèo, gầy nữa, thấp cổ bé họng thân cô thế cô phải chịu thiệt, nghĩ đến giờ vẫn còn ức.”

-“Xong rồi sao ạ? Làm thế nào mà báo thoát vụ đó?”

-“Tôi đâu như thím, tôi phải gào ầm ĩ lên chứ sao, may thay lão Đăng về, lão uất quá tấn cho con Thơm con Thắm một trận như tử, còn bà Mây thì bị ông ấy vả cho ba phát.”

-“Cái gì ạ? Anh Đăng...anh Đăng tát mẹ Mây?”

Chị Hà sốc, chị Vân tởm tởm cười, thủ thi bảo quan hệ giữa mẹ Mây và anh Đăng nó lằng lằng lắm, khi nào rảnh sẽ kể cho thím nghe.

Đoạn bác lại trách chị hiền quá, có gì thì phải giải thích rõ ràng cho chồng chứ.

-“Nào có phải em không giải thích?”

-“Thím hâm, nói một câu không ăn thua thì phải nói nhiều câu, lải nhải suốt ngày suốt đêm, nói đến bao giờ chịu thắm thì thôi.”

-“Không đâu bác, người ta đã tin thì không cần nói người ta cũng tin. Còn với ba Hến, giải thích thêm cũng chỉ vô dụng. Thay đổi cái nhìn của những người có sẵn định kiến với mình khó lắm bác ạ, họ đã ghét thì họ ghét mãi, càng nói càng sai. Em tự thấy không hổ thẹn với lòng mình là được.”

Bác Vân chẹp miệng, kể ra thím Hà nói cũng đúng, đời nhiều khi nó thế đấy, trắng đen thật giả lẫn lộn. Chẳng cứ đàn ông, đàn bà cũng vậy, lắm lúc còn đại khờ lắm.

Ông Hải lúc về có nghe bà Mây ầm ức sục sục, nhưng ông cũng không để tâm chuyện đó mấy. Tại ông biết thừa vợ hay thích thổi phồng mọi việc nên đoán chị Hà chắc chỉ đánh nhẹ cảnh cáo thôi,

căn bản quan điểm dạy con của ông vẫn còn phong kiến, anh Đăng anh Hậu bướng ông cũng ghè chết chứ đùa à.

Ba cái đài phát thanh Mây Thơm Thắm réo liên hồi làm ông phát mệt, lật đật đứng dậy bỏ sang nhà thằng Đăng. Có hai cháu gái với cháu trai, cả con cháu dâu tương lai nữa, đợt này được nghỉ khá lâu, vui đáo để đi ý.

Cháu ông nhé, học Ha Vớt hẳn hoi nhé, ông đọc tiếng anh không chuẩn nhưng ông biết trường đó danh giá lắm, bà con hàng xóm ai cũng ngưỡng mộ ông cả.

Đến chiều tối cái Hà cái Vân đi Spa về, thằng Đăng thế quái nào cũng nể ba nên ở nhà, mấy người tụ tập ăn uống, cười nói rôm rôm rả rả.

-“Khôi Thu bao giờ cho thím ăn cỗ ý nhỉ?”

Thím trêu cháu, ba mẹ ông nội Hến Sò cũng chẳng nể nang gì sất, hỏi han nhao nhao cả lên. Cái Thu thẹn đỏ bừng mặt, thằng Khôi trông thế mà dạo này bạo dạn ra phết, gấp thịt gà cho người yêu rồi hích hích tay thủ thi.

-“Đấy, có phải mình Khôi mong đâu, hè mình cho mọi người ăn cỗ nha.”

-“Nhưng tụi mình còn học mà, đã tốt nghiệp đâu. ngày xưa Khôi chả bảo...”

Con bé lí nhí, thằng bé cầu nhàu.

-“Xưa khác nay khác, đủ tuổi kết hôn rồi mà, sao phải đợi tốt nghiệp? Hay Thu tính sài Khôi chán rồi mấy năm nữa vứt bỏ? Thu chẳng thương Khôi gì hết ý.”

Hến Sò ngây ngô nhìn ông anh họ ngúng nguẩy dỗi hờn, bao nhiêu thức ăn ngon ơ là ngon mà anh cũng chẳng thèm, anh xị mặt bỏ lên phòng. Chị Thu ngay lập tức phải bỏ bát bỏ đĩa chạy theo dỗ dành, hai cục bông nhỏ vừa cầm nắm xôi vừa lẻo đẻo đi rình.

Bác Vân xấu hổ thay con trai, gượng gạo cười

-“Đấy ông với thím xem thằng cháu nhà mình, tính khí thất thường như thằng dở hơi ấy. Chắc chỉ có con Thu mới chịu được nó, nhiều lúc nghĩ cũng tội nghiệp con bé.”

–“Gớm có gien có giống hết đấy Vân ạ, Đăng thấy nó cũng chỉ làm màu bằng một phần một tỷ của Vân ngày xưa thôi.”

Bác Đăng chọc, ông Hải chị Hà ngồi tâm sự chuyện trò với nhau, mặc kệ hai vợ chồng bác chí cha chí choé.

Trong khi đó anh Hậu ở nhà một mình buồn thối cả ruột, mà vừa mới bị bác Vân mắng nên ngại chẳng dám sang. Có người ngồi xem tivi mà cứ thấp tha thấp thỏm đợi chờ, đến lúc nhận được tin nhắn ba mẹ con nhà nó đêm nay ngủ bên ấy anh tức muốn tăng xông.

Chưa hết, sáng sớm hôm sau, lại một tin nhắn máu chó hơn nữa.

“Em cho Hến Sò đi du lịch với mấy chị em trong ngành, một tuần mình ạ!”

Ngành? Ngành nào? Ngành giáo dục hả? Thế thì kiểu gì chả có cái thằng Thanh đó. Bà xã cũng ghê gớm thật, chẳng cần xin phép gì sất, cứ thông báo thế thôi, như kiểu trêu ngươi nhau ấy.

Từ xưa đến giờ, mỗi dịp xa nhà, dù chỉ là một đêm thôi chị cũng chuẩn bị cơm nước đâu ra đấy, dọn dờ trăm thứ bà dần khiến anh phát mệt.

Ấy vậy mà đợt này, vợ chẳng thèm nói gì sất, cứ thế bất ngờ thẳng tiến, lại khiến chồng ngứa ngáy khó chịu mãi khôn nguôi.

Năm giờ chiều tan sở, ai đó lững thững về nhà. Nhà...nhà đây sao?

Không nghe tiếng tụi nhỏ ríu ra ríu rít ùa ra đón ba, cũng chẳng thấy bóng mẹ các nàng lúi húi hí hục trong bếp. Một mình ba già, nảo nề ủ rũ khó tả.

Chán. Nghe nhạc chán, xem phim chán, nấu cơm chán, gọi đồ ăn chán, làm việc thì đếch có tâm trạng.

Có kẻ lật đật đi ra đi vào, lúc thì múc nước tưới mấy chậu rau thơm của vợ, khi lại sang phòng con gái sắp xếp thú bông, xong đâu đấy đôi đôi liền tìm lọ cà muối trong tủ với vét ít cơm nguội ăn kèm.

Công nhận bà xã giỏi thật, quả cà pháo giòn tan quyện mùi tỏi thơm ngào ngạt, cắn một miếng thôi mà sượng cả đời. Mẹ Mây muối cà còn để cái nước nổi váng ấy chứ, riêng nhà anh, nước muối cà chua chua ngọt ngọt, đặc sánh màu đỏ của ớt, chan với cơm thôi

cũng làm được mấy bát rồi.

Ba Hến lúi thà lúi thúi xó bếp thành ra hơi tự kỷ, ăn no rồi lại lòi rượu ra nhấm nháp, thỉnh thoảng lại nhắn tin với người yêu cho đỡ buồn.

Mẹ Bi nghe bảo mẹ Sò vắng nhà thì khắp khởi mừng thầm, vội vã tắm rửa sạch sẽ, trang điểm lộng lẫy rồi phi thẳng tới chỗ hàng xóm nhà anh Hậu.

Cũng may cái nhà bà Huệ này con cái đi làm hết hay sao ấy, có mỗi cụ già tai nghễnh mắt mờ ngồi nhai trầu, chị bảo chị là cô giáo Hà, quên chìa khoá xin đi nhờ lối ban công mà cụ cũng tin. Vì sao phải khổ thế?

Tại ông Hải chứ sao? Ngoài ngõ không có camera thì chị chả đường đường chính chính rồi ấy.

Mẹ Bi thuận lợi trèo qua, khỏ nổi vào trong nhà tối om om luôn, mò mẫm mãi mới thấy công tắc để bật đèn. Ba Hến, sau mèm rồi, giường có không nằm lại lăn lóc dưới đất mới buồn cười chứ.

-“Anh...dậy đi anh.”

Mẹ Bi khẽ lay, người ta thấy chị thì mỉm cười ngọt ngào. Tay anh vòng qua, mạnh mẽ kéo chị vào lòng, giọng điệu mang chút dỗi hờn.

-“Nhắn tin cho đặng ấy từ sáng mà mãi không thấy trả lời, tưởng đặng ấy quên tờ rồi cơ... ghét ghê đó.”

-“Hâm à, sáng đâu mà sáng, vừa mới nhắn tin xong mà, em đi đường làm sao mà rep được, em muốn cho anh bất ngờ mà”

Chị Liên hớn hờ tâm tình, anh Hậu dịu dàng vuốt tóc chị, thủ tha thủ thủ.

-“Bất ngờ...đặng ấy đi đường xa mệt không...chắc mệt lắm à... tờ... tờ mong đặng ấy lắm...vợ à...vợ của tờ...đặng ấy nhất định phải là vợ của tờ... tờ nhớ những năm tháng đó...những năm còn nghèo khổ... tờ đèo đặng ấy trên chiếc xe đạp cũ kĩ...đặng ấy đẹp thật là đẹp”

-“Dạo này tờ hay hồi tưởng lại lắm...quá nhiều kỉ niệm... tờ sai rồi...sai lắm rồi...đáng nhẽ lúc ấy đặng ấy đòi chấm dứt tờ nên níu kéo...chúng mình làm lại từ đầu đi...được không...mà thôi...coi như

tớ chưa nói gì...tớ không thích như vậy...đợi bao giờ tớ được phục chức giám đốc...lúc đó tớ đủ tư cách rồi...nói đằng ấy mới tin. tâm sự bây giờ sợ lại bảo phét, bảo nghèo, bảo thất thế nên mới ăn năn...”

Sống mũi anh cay cay, chị cũng nghẹn ngào không kém, lúc say mới là lúc con người ta sống thật với lòng mình nhất. Thì ra là như vậy. Thì ra anh đã hối hận đến thế, hối hận vì không níu kéo khi chị nói lời chia tay, hối hận vì để chị ra nước ngoài lấy chồng. Tình yêu của họ, những năm tháng thanh xuân rực rỡ, những kỉ niệm vui buồn nơi giảng đường năm ấy, chị, ngay cả bản thân chị cũng thấy tiếc nuối.

Đôi lúc chị trách anh, rằng sao chưa cho chị danh phận? Nhiều khi chị giận hờn vu vơ, tới giờ mới thấu, hoá ra từ lâu, anh đã coi chị là vợ, chẳng qua do sự nghiệp lao đao xuống dốc, anh tự ti chưa dám đối diện với chị.

Anh giỏi như vậy, sẽ mau được phục chức thôi. Mà anh bỏ việc cũng tốt, với số vốn anh có, chị sẽ thuyết phục ba Hến đầu tư mở hệ thống Spa cao cấp, chị và anh cùng nhau quản lý.

Nghĩ mà hạnh phúc quá chừng, chị nép vào anh, lâu lắm rồi chị không được ngủ ngon đến thế. Sáng hôm sau anh còn thức giấc sớm hơn cả chị, họ trò chuyện đôi ba câu rồi anh đề xuất ngắt tạm máy quay tầm mấy chục giây.

Chị nhân cơ hội chạy vụt ra ngoài, anh ở trong mở lại công tắc rồi mới chậm rãi bước ra đóng cổng ngõ, đưa chị về nhà.

Cả quãng đường đi ba Hến trầm lặng lắm, mãi lúc gần tạm biệt anh mới ngập ngừng bảo.

-“Liên này, nếu có đối tượng khác thích hợp em cứ tiến tới nhé. Em đừng hiểu lầm...chúng ta sẽ vẫn là bạn tâm giao của nhau...chị là...anh sợ...anh sợ anh chẳng thể mang lại hạnh phúc cho em...”

-“Em chỉ yêu mình anh thôi, ngốc ạ!”

Mẹ Bi tươi cười rạng rỡ, chị thổ lộ rồi rủ anh tối sang nhà chị ăn cơm. Tuy nhiên ba Hến từ chối, anh bảo anh bận công chuyện trên Hoà Bình.

Công nhận “bạn” thật.

Rất bạn là đằng khác, vừa trông thấy ba hai cục bông nhỏ đã mừng huỳnh cả lên, các nàng nhảy chân sáo tíu ta tíu tít, vồ vập ôm hôn tới tấp.

-“Hến Sò hư lắm, bỏ rơi ba Hậu nha”

-“Đâu có đâu ba, mẹ Hà bảo ba bạn mà, Sò nhớ ba chết đi được á.”

-“Êu êu Sò bốc phét nha, Sò nhớ ba Hậu lúc nào đâu, tối qua Sò nghe mẹ Hà kể chuyện rồi ngủ khì khì ý. Mỗi chị nhớ ba Hậu thôi, chị còn hỏi mẹ Hà không biết bây giờ ở nhà ba Hậu làm cái gì nhỉ, nhờ mẹ Hà nhờ...mẹ Hà nhờ...”

Hến lú lo gọi mẹ, mà mẹ chỉ gạt đầu thôi. Mẹ khẽ chào ba rồi bảo tụi con chơi với ba, mẹ ra chợ cùng các cô.

Ba Hậu ngoảnh ra thì đúng hội chị em phụ nữ thật, liếc qua ngó lại không thấy ông hiệu trưởng nào bắt chọt khoé môi khẽ cười, ôm Sò đằng trước cõng Hến đằng sau đi chơi cùng các mẹ.

Xong ba mời cả đoàn đi ăn tối hẳn hoi nhé, chưa kể vóc dáng gương mặt nam tính không góc chết thì ba Hến còn được cái từ tốn đĩnh đạc, các cô ai cũng quý ba cả.

Chỉ riêng cô giáo Hà từ đầu tới cuối chẳng có cảm xúc gì sất. Nói chuyện với chồng chị vẫn một điều dạ hai điều vâng để giữ thể diện với người ngoài, chỉ có anh mới biết, thái độ bà xã lạnh nhạt đến mức nào, từ lúc đến cũng chưa một lần chị nhìn thẳng vào mắt anh.

Cỗ bàn đến mười giờ kém mới giải tán, về đến phòng một cái Hến Sò ngủ tíu mít luôn à, chị Hà kéo chăn cho cáo nàng rồi quay ra bảo ông xã.

-“Mình nhớ con thì ở đây, em xuống đặt thêm phòng”

-“Gớm, mình nhiều tiền nhỉ?”

Ba Hến hỏi, mẹ Sò nhẹ nhàng gạt đầu. Ngặt nỗi, chị còn chưa kịp bước đi đã bị chồng kéo lại, anh ấn chị xuống giường, ép vợ đối diện với mình.

-“Mình giận? Vì anh bắt mình xin lỗi nên mình giận? Anh là muốn tốt cho mình, lẽ nào mình không hiểu? Người giận phải là anh mới

đúng chứ? Sao trên đời có chuyện vô lý vậy?”

Giọng anh đầy phẫn nộ, giọng chị cũng chua chát.

-“Rồi, mình đúng, mình đúng tất. Còn em sai...em sai, được chưa? Lấy một người không thương mình, không tin mình, ngay từ giây phút đầu tiên, đã sai rồi.”

Mắt chị đỏ hoe, chị khẽ quay người. Anh bế các con sang một góc rồi nhích vào nằm giữa, chồng không trách móc thêm gì cả, chỉ là vòng tay qua ôm vợ từ phía sau, cay đắng đáp lời.

-“Ừ, anh không thương mình. Không thương nên mới lái xe gần một trăm cây lên với mình, còn thương thì đã ở nhà đi nhậu”

Chị biết, anh là người sống có tình nghĩa. Dẫn cho chị yêu anh, dẫn cho gặp anh chị vẫn rung động, dẫn cho chị thích cái cảm giác được nhìn thấy anh mỗi ngày. Dẫn cho là vậy, thì cuộc sống hiện tại, đối với chị cũng quá mức ngọt ngào.

-“Em mệt mỏi lắm mình à.”

Vợ buồn buồn làm chồng cũng náo nùng theo. Một góc giường, hai người hai suy nghĩ, chẳng ai nói với ai câu nào. Rồi bất chợt, anh cẩn thận vén tóc vợ, trùi mền hôn lên gáy chị.

Chị giật mình cựa người, anh giữ chị chặt hơn, nhẹ nhàng kéo khoá, dịu dàng miên man những vết roi quất tím bầm.

-“Có đau không hả mình?”

Anh hỏi, chị đáp em không. Anh trầm ngâm một lát rồi bảo.

-“Anh đau.”

-“Mình đau ở đâu? Mình ốm à? Mình uống thuốc chưa?”

Giọng chị đầy sốt sắng, anh áp má vào cổ chị, khẽ khàng hít hà. Bàn tay mang theo hơi ấm mơn trớn dọc sống lưng, len lỏi theo lớp ren, dịu dàng chạm đến nụ hồng phía trước.

Trống ngực anh đập dồn dập, anh dè dặt hỏi chị, có thể không? Má chị đỏ ửng, chị một mực lắc đầu. Anh mặc dù tôn trọng quyết định của vợ, nhưng đêm ấy vẫn cứ ôm chị, rúc đầu vào vai chị.

Anh ngủ rồi, chị mới trở mình, rón rén ra ban công, lặng lẽ ngược nhìn ánh trăng tròn vành vạch. Trăng, sáng tỏ quá.

Chẳng bù cho lòng chị, u ám rối bời như một đồng tơ vò. Chị cứ

bàn thần như vậy, mãi cho đến lúc mặt trời lên cao, chuông điện thoạt réo rất kêu.

Dì Hợi ở đầu dây bên kia vừa thờ hẩn hẩn vừa rối rít trình bày, đại loại là, không biết từ đâu trên cái trang bóc phốt có cái tai tồ “Mẹ chồng bắt tại trận con dâu ngoại tình”, bài viết kèm theo video mẹ Mây đánh đập chị giữa đường.

Thầy Thanh cũng ở đó, chính là cái hôm chị đi với chị Vân nhưng bị mẹ Mây hiểu nhầm. Chuyện qua từ đời tám hoánh nào rồi, cũng không ngờ lại có clip quay lại, càng không ngờ hơn đến bây giờ mới bị phát tán. Vấn đề sẽ chẳng to tát nếu như lúc nhà báo đến hỏi, bà Mây không bù lu bù loa lên chửi con dâu mất nết.

Chỉ trong mấy tiếng đồng hồ, chị từ cô giáo được bao nhiêu thế hệ học trò yêu mến trở thành con đũa quốc dân. Các cô lũ lượt sang phòng anh chị an ủi hỏi han, vì đang ở xa nên anh Hậu chỉ có thể thay mặt vợ gọi điện đến toà soạn nhờ họ đính chính thông tin.

Tiếc rằng thế gian cơ sự khó lường.

Anh hùng bàn phím, đôi lúc, họ chỉ tin vào những gì họ muốn tin.

Giờ không những mẹ Sò là hồ ly chín đuôi, ba Hến cũng là dạng đàn ông hèn hạ núp váy vợ, mẹ ruột không bênh lại bênh kẻ cầm sừng mình.

Cả hai anh chị đều bị ném đá lên bờ xuống ruộng, tình hình trở nên nghiêm trọng khi cấp trên gửi điện khẩn cho cậu Hợ, ra quẹt định tạm đình chỉ công tác của chị Hà và yêu cầu viết bản tường trình ngay lập tức.

Cũng may nghề của anh Hậu không khát khe như vợ, chỉ ê mặt thôi chứ chẳng sao sất. Anh gọi điện về nhờ chú Thắng xem có điều tra được gì không, đoạn gia đình Hậu Hà Hến Sò phải chào đoàn du lịch, gấp gáp quay về thủ đô.

Anh Hậu gửi hai cục bông nhỏ chỗ dì Hợi rồi đưa chị Hà tới trường, phụ huynh học sinh bầu kín cổng, lũ lũ lượt lượt chửi đồng.

-“Đề nghị đổi giáo viên chủ nhiệm lớp 9A!”

-“Hồ ly không thể đi dạy...như vậy sẽ làm hỏng cả một thế hệ trẻ...đề nghị nhà trường đuổi việc cô giáo Hà”

-“Chúng tôi không chấp nhận cho con em mình học trong một ngôi trường như vậy, nơi có những giáo viên suy thoái đạo đức. Chúng tôi khẩn thiết mong nhà trường xem xét, nếu không chúng tôi sẽ cho các cháu chuyển trường”

Không khí ảm ỉ náo loạn có khi còn hơn tugễn sinh ấy chứ, ba Hến nghe mà bực bội khó chịu. Mẹ Sò hơi chạnh lòng, tuy nhiên chị vẫn giữ được bình tĩnh, chị bảo phụ huynh làm việc cật lực, chỉ mong con em có được điều kiện giáo dục tốt nhất, giờ cơ sự ra như vậy, họ sốt ruột âu cũng là lẽ thường tình.

Cậu Hợp chạy ra đón chị gái, hai chị em đi đường vòng qua cổng phía sau. Anh Hậu đang định gọi điện hỏi han cậu Thắng thì vừa hay máy báo tin nhắn, lần này may mắn thế nào lại tra được IP, rồi từ đó lần ra địa chỉ của kẻ tung video.

Có người nhìn hàng chữ mà tưởng mình hoa mắt chóng mặt.

Số nhà này...ngách này...ngõ này...đường này...phố này...là nhà bé Bimà?

Chương 77-2: Ngoại truyện: Hành trình hóng hớt của hai cục bông nhỏ

Ngày X...tháng Y...năm Z...

Mỗi đưa một nắm xôi, rón rén lên cầu thang, lén lút rình mò anh chị. Anh Khôi giận lắm rồi á, giận kinh khủng khiếp luôn. Chị Thu nịnh nọt dỗ dành mãi anh cũng hơi nguôi nguôi, anh đòi ăn kẹo mới chịu làm hoà cơ. Thế nào mà túi kẹo vừa rút ra, Hến Sò mắt sáng rùng rục, ngay lập tức đẩy cửa xông vào xin xỏ, cho Sò với, cho Hến với, cho tụi em ăn với.

Chị Thu cười, bốc cho mỗi đứa chục cái.

Anh Khôi mặt đen kìn kịt, xách hai con nhóc ra khỏi phòng rồi hầm hầm khoá trái cửa.

Cửa đóng kín thế kia thì hóng hớt làm sao được nữa, tụi nhỏ mặt xị như cái bị, đang định đi xuống dưới nhà thì lại vừa hay qua phòng bác Vân bác Đăng.

-“Đăng thơm có một cái vào trán thôi mà Vân và Đăng sái cả quai hàm như thế à? Vân nói Đăng nghe xem thế là dư thế nào?”

-“Là như thế đó, Đăng tởm bỏ mẹ đi được, đừng có chạm vào Vân, nghe rõ chưa?”

-“Kinh thật, Vân chửi ngoa thật đó, tởm mới sợ chứ. Được, đã thế

Đặng cho Vân tởm một thể, tởm từ đầu tới cuối luôn, hôm nay Vân đừng có mong mà thoát.”

Dứt lời một cái, bác Đặng ghi chặt bác Vân, hun hun thơm thơm tới tấp. Chị Hến khịt mũi, che mắt em Sò dắt xuống nhà. Ông nội về rồi á, mẹ Hà bảo tối nay ngủ ở đây nha, mẹ nhắn tin cho ba Hậu rồi, các nàng ngoan ngoãn gặt đầu.

Mẹ Hà ngồi trong bếp thái dưa để muối chua với chị Na chị Nết, bọn nhỏ mang bộ đồ nấu ăn ra ngoài ngõ ngồi dưới gốc đào chơi với hai em cún. Chị Hến thổi cơm nha, còn em Sò xúc cho em gấu bông với em cún ăn.

Xong tự dưng lúc lâu sau nghe giọng ba Hậu nha, hai con bé ngơ ngác nhìn nhau, rồi cùng lúc nhìn ra ngoài ngõ, tíu tíu oà vào lòng ba. Ba Hậu thơm con chùn chụt, suýt suýt dận các nàng nhỏ nhỏ miệng thôi, ba hỏi Hến Sò ban tối ăn mấy bát cơm, có nhớ ba Hậu không? Rồi ba lại hỏi mẹ Hà ăn mấy bát cơm, mẹ Hà có nhắc tới ba không? Mẹ Hà có buồn giận gì không? Sò bảo không mẹ Hà chẳng nhắc gì cả, mẹ Hà không giận, Hến bảo mẹ Hà đang thái rau, mẹ Hà rất là vui, ba Hậu mặt nghệt luôn à.

Rồi ba dận lát vào không được nói cho ai biết là ba sang nha, các em ngoắc tay hứa lên hứa xuống. Ba ôm hai nhóc một lúc thì ba về, tụi nhỏ chơi chán dắt tay nhau vào đi ngủ.

Thế là hết một ngày hóng hót.

Chương 78

Anh cố dụi mắt, đọc đi đọc lại đến cả chục lần, đến khi chắc chắn rằng mình không mơ ngủ mới vội vã quay đầu xe. Máy tính, con số, không bao giờ sai. Chỉ hi vọng, chị cho anh một lý do chính đáng. Tiếc rằng, câu trả lời của chị, lại là một mực phủ nhận.

-“Em không làm, em vô tội”

Chị Liên giận dữ vô cùng, anh Hậu bức xúc phân tích.

-“Em nói anh nghe em vô tội kiểu gì đây? Địa chỉ rõ ràng ràng ra như thế? Em tưởng anh mù công nghệ chắc?”

-“Anh cũng tưởng em mù công nghệ chắc? Nói anh nghe em trước học Bách Khoa nhé, chưa ra trường thôi nhưng cũng mấy kì học bổng đó, em mà dại như thế à? Em muốn hại vợ anh thì em phải mang ra quán nét chứ, ngu đâu mà lạy ông tôi ở bụi này”

-“Biết đâu được em?”

-“Đâu, máy tính em đâu. Em thề danh dự chưa từng xoá bất cứ thứ gì, anh vào kiểm tra khắc rõ”

Mẹ Bi bức tức đáp lời, ba Hến check đi check lại không thấy gì thì tạm thời hạ hoả, nhẹ giọng hỏi chị có đoán được ai là thủ phạm không?

Chị Liên ngẫm lại rồi bảo ngoài khách hàng ra thì chỉ có mẹ Mây, bác Thơm và cô Thắm là hay sang nhà chơi thôi. Mẹ Mây và bác Thơm già rồi, mù tịt mấy khoản này, vậy chỉ có thể là cô Thắm.

Hai người lập tức phóng xe tới trường cô. Ban đầu con bé một mực chối, mà xong bị anh Hậu dọa cắt tiền tiêu vặt nên đành phải nhận.

-“Tại hôm đó đang ngồi chơi với chị Liên, em khoe đọt lâu gì đi chơi cùng mẹ Mây rồi quay được đoạn phim hay lắm, chị mách nước cho rằng nếu cái video này mà bị tung lên mạng thì chị Hà chắc toi luôn. Thế nên em...em trót dại...em xin lỗi.”

Chị Liên tức tím mặt tím mày, cái con, up ở đâu không up lại up ngay nhà chị. Đã ngu rồi còn đại miệng.

-“Ơ hay cái cô Thắm này, cô hay nhỉ? Chị nói thế hồi nào? Em đừng có mà vu oan giáo hoạ nhé. Lớn rồi thì làm phải có trách nhiệm nghe chưa? Nhà chị bán hàng nên lắp máy quay đấy, thích thì về tra xem ai đúng ai sai...”

Gớm chị ấy đã nói thế thì kiểu gì chả chuẩn bị sẵn rồi, cô Thắm ức mà không sao thanh minh nổi. Cũng tại cô trước giờ chơi bời đờ đốn quá nên anh Hậu chẳng thêm tin, anh chỉ trích cô một thôi một hồi rồi cùng chị Liên đi thẳng.

Chị Liên trên đường nức nở sụt sùi lắm.

-“Anh à, lần sau anh nghi ngờ em thì chỉ việc lấy dao đâm thẳng vào tim em thôi, không cần phải chất vấn nhiều làm gì đâu!”

-“Anh xin lỗi.”

Anh Hậu ăn năn ghê gớm, anh vỗ vai chị an ủi, đưa chị một vòng đi mua sắm thoải thích. Chị hôm nay bị tổn thương kinh khủng khiếp, đâm ra hàng hiệu cũng không thể làm chị vui.

-“Dành cả thanh xuân để yêu ai đó, nhưng rốt cuộc thì sao? Em nên chết đi, phải không anh?”

Bình thường thì anh Hậu rất hiền, nhưng hôm nay, lúc này, không hiểu anh bị làm sao mà chẳng những không dỗ dành chị còn gắt gỏng ầm ĩ.

-“Khổ, anh đã xin lỗi rồi mà sao em nhì nhèo lắm thế? Hà nhà anh chưa bao giờ nhai đi nhai lại một chuyện nhiều như em đâu, mắc mết mà”

Đàn ông vậy đó, dù có cứng bạnh như công chúa, nhưng một khi đã quá giới hạn của anh ta, thì đôi lúc, công chúa, cũng chẳng hơn con chó là mấy.

Chị Liên biết điều, ngay lập tức nén xuống ngọt nhạt.

Anh Hậu đèo chị về xong cũng không vào nhà mà đến thẳng trường bà xã.

Cậu Hợp đã quyết định mở cổng, phụ huynh học sinh hầu hết đang tập trung ở hội trường lớn.

Ông Hào gọi điện cho con gái, ông khuyên chị nên dũng cảm đối diện với bão tố, chị không làm sai thì chẳng có gì phải sợ cả.

Đừng hấp tấp.

Cũng đừng bi quan hay ủ rũ vì cảm thấy cuộc đời bất công.

Hãy cười thật rạng rỡ. Và dùng thái độ chân thành hoà nhã nhất để giải thích, bởi phàm là những người có hiểu biết, họ chắc chắn sẽ lắng nghe sự việc từ hai phía, có khả năng phân tích đúng sai.

Thực tình, nếu là hội ném đá giấu tay đơn thuần trên mạng thì chị cảm thấy không cần thiết phải thanh minh cho lắm, ai thương vẫn thương, ai ghét vẫn ghét.

Tuy nhiên, ba Hào phân tích rất hợp lý, scandal liên quan tới sự nghiệp của chị, cái nghề gõ đầu trẻ này, nếu không được tôn trọng kể ra cũng khó mà duy trì.

Cô giáo Hà dập máy, hít một hơi thật sâu, chuẩn bị tinh thần lên khán đài phát biểu. Không khí căng thẳng của phụ huynh phía dưới khiến chị hơi run, chị chậm rãi bước từng bước, vừa hay tới nơi thì gặp mẹ Mây cũng đứng đối diện với mình.

Bác Vân thủ thỉ vào tai mẹ cái gì đó rồi lôi thím Hà xuống dưới. Mẹ điên lắm, nhưng vẫn phải cố kiềm, từ tốn ca ngợi con dâu nét na thùỵ mị, công dung ngôn hạnh. Bà khẳng định chuyện hôm đó là hoàn toàn do bà hiểu nhầm, bản thân nóng nảy nên đã ra tay với chị.

Bà còn tự nhận bà tuổi cao sức yếu, tâm thần phân liệt, nhiều lúc hoang tưởng, thành ra ban sáng nhà báo hỏi bà lơ ma lơ mơ, trả lời linh tinh.

Ngay sau đó ông Hải và thầy Thanh cũng lên phân trần đôi ba câu, cánh nhà báo được chị Vân mời tới liên tục chụp ảnh, không lâu sau đó đã có hàng chục bài đính chính.

Chẳng mấy chốc chị Hà từ vai con đũa lẳng lơ đã được dư luận thương xót tột cùng khi có bà mẹ chồng khảm lộn như vậy. Mẹ Sò rơm róm ôm mẹ Cún, có cảm ơn hàng trăm lần cũng không là gì so với tâm sức của bác dành cho chị.

-“Gớm, tôi đã bảo tôi coi thím như con Lan Rùa rồi mà. Thím cứ sụt sà sụt sịt làm tôi cũng chảy cả nước mắt ra đây này, sến súa quá

đi thôi.”

-“Sến kệ em. Bác nhắc em mới nhớ, dì Cún dạo này khoẻ không ạ? Yêu đương gì chưa bác?”

-“Ôi dào cái con, yêu rồi, yêu thằng Việt dạy ngoại ngữ. Từ ngày yêu vào bớt đồng đánh ương bướng hẳn đi, giờ người lớn lắm rồi.”

-“Vâng, mừng quá ạ. Mà bác làm thế nào để thuyết phục được mẹ Mây thế?

Bác Vân nén cười, ghé tai chị Hà thì thầm nho nhỏ.

-“Tôi dọa tôi tiết lộ cho ba Hải biết ba đổ vỏ mấy chục năm mà không biết.”

-“Dạ? Ý bác...ý bác...là...là...bác Thơm...”

Mẹ Sò há hốc, mẹ Cún đang định kể thêm thì ba Cún đã từ đâu lao ra ú oà đến giật cả mình.

-“Hề lố Vân điệu”

-“Ôi chao ôi, ra đây làm cái gì? Sáng sớm tinh mơ Vân mở mạng đã thấy tí giạt âm âm, nghe đồn đại gia kim đá rục rịch lên kế hoạch cầu hôn người tình bé nhỏ cơ mà. Thế nào? Có cần Vân đặt riêng nhẫn cho Đăng không? Kim cương nhà mình thiếu gì đâu, Đăng nhỉ?”

Có người chọc ngoáy, có kẻ xua xua tay phản bác.

-“Vớ va vớ vẩn, toàn là hoa cà lá cải, thêu dệt bịa đặt linh tinh”

“Gớm thôi, lý do lý trấu, Đăng biến đi chơi gái đi, đừng ở đây nữa, bần mắt Vân.”

-“Vân buồn cười thật, chơi bời thì cũng có giờ có giắc thôi chứ, tinh lực đầu ra mà lắm. Với cả phải dành dụm để nhớ mấy bữa nữa Vân có nhận sai thì tội mình còn có của mà sài, Vân nhỉ?”

Mẹ Cún bực hết cả mình, cầm túi đập cho ba Cún một trận. Ba Cún vừa chạy vừa kích, Vân mà đuổi được Đăng thì Đăng sang tên khách sạn ở ngoại thành cho Cún.

Mẹ Cún mắt sáng như sao, vội vã tháo dép cao gót, dùng hết tốc lực lao về phía ông xã.

Suy cho cùng thì bác Vân, và cả bác Đăng nữa, đều không nở buông bỏ. Con người sống với nhau, đâu phải lúc nào cũng cơm

lành canh ngọt đầu, đến bát đũa trên mâm còn có lúc va chạm nữa là.

Bởi lẽ vậy, nếu khoảnh khắc nào đó, bạn lỡ cảm nắng vợ hoặc chồng của người khác, nếu chẳng thể giữ được bản thân mình mà đi quá giới hạn, thì làm ơn đừng nhân danh tình yêu cao cả, và cũng đừng si nhục đối phương không đủ tốt để giữ người bạn đồng hành của họ.

Dưới cái nắng chiều tà nhẹ nhẹ, có cặp vợ chồng vừa cười nói rôm rả vừa giạt tóc nhau, cũng có cặp vợ chồng, vợ lật đật đi trước, chồng làm lũi theo sau.

Cả ngày chẳng nuốt hạt cơm nào mà chị cũng không thấy đói mấy, chỉ mệt thôi. Thực sự, rất rất rất mệt.

Thế cho nên về tới nhà phát có người trái độn trái chẵn ra nằm thêm thiếp luôn, cũng không hay biết ông xã ngồi bên cạnh mình từ bao giờ nữa.

Anh khẽ luồn tay qua tóc chị nghịch nghịch, bần thần nhớ về một thời xa xưa. Cái ngày em Sò chuẩn bị ê a tập nói, ba Hậu háo hức rộn ràng hết cả người, ngày ngóng đêm mong, thế nào mà câu đầu tiên nàng ấy gọi lại là mẹ, mẹ Hà. Rõ ràng tiếng ba dễ hơn chứ? Thường thường trẻ con hay gọi ba trước hay sao mà? Cục bông lớn nhà anh cũng vậy, chẳng hiểu có làm sao cục bông nhỏ lại oái oăm đến thế?

Một tuần, rồi hai tuần, mặc cho ba sốt hết cả ruột, nhóc con vẫn cứng đầu kinh khủng khiếp.

Ba Hậu đợt đấy buồn nấu cả ruột, ba tự nhận thấy mình hơi hâm khi so đo mấy cái nhỏ nhặt ấy, nhưng cảm xúc mà, buồn thì buồn thôi, biết làm sao được?

Bực bội khó chịu, thi thoảng ra ra vào vào gắt gỏng bà xã ghê gớm lắm, may mà chị hiền, gọi dạ bảo vâng, chồng nói gì cũng nhẫn nhịn cho êm cửa ấm nhà.

Cứ hễ anh đi vắng chị liền lập tức lôi nhóc con ra dạy dỗ. Có bận anh quên đồ quay về lấy, tình cờ thấy vợ nựng gái yêu hết nước hết cái luôn.

-“Sò a...Sò ngoan quá à...nói ba đi con...ba...ba Hậu.”

Sò cười hì hì, ngoan ngoãn gọi.

-“Mạ...mẹ...mẹ Hà...”

-“Không phải...ba.aaa...ba...ba Hậu..yêu ba Hậu.”

-“Mẹ...mẹ...mẹ.êu...êu...mạ Hà...Sò.êu...mạ Hà...”

Cái nàng này kể ra cũng ghê gớm, ương bướng nghịch ngợm, hết ôm vai bá cổ rồi chui chui rúc rúc, trêu cho mẹ mệt nhoài luôn mà mãi cũng không chịu gọi. Ngay lúc mẹ buồn, mẹ ngồi thở dài thườn thượt thì nàng ấy quay ngoắt ra, len lén nhìn ba rồi ngọt ngào bi bô.

-“A...ba...ba Hậu...êu...Sò...êu ba Hậu...”

Sống mũi ba đỏ ửng, mẹ cũng ứa nước mắt theo. Cảm xúc khi ấy, chính là mừng tới phát khóc. Đời mỗi con người, thử hỏi được bao nhiêu lần, rơi lệ vì hạnh phúc?

Đời ba Hến, cũng không có là bao, nhưng nếu hồi tưởng kĩ càng lại, thì dường như lần nào cũng có sự góp mặt của mẹ Sò thì phải. Chồng nhìn vợ đầy triu mến, đoạn anh khẽ cúi người ngậm lấy cánh môi chị, có chút gì đó ngọt ngào, chút gì đó mềm mại sau đấy khiến anh lưu luyến chẳng muốn rời chị sau những chuỗi ngày căng thẳng, dường như đã cạn kiệt sức lực.

Chị ngủ rất sâu, chị mơ thấy ba Hến thủ thủ bảo yêu mình, yêu mình quá rồi biết làm sao? Mình đừng cưới ai nhé mình, mãi làm vợ anh, có được không?

Rồi anh vòng tay qua siết chặt lấy chị, chị toan gật đầu đồng ý, bất chợt một cơn gió thổi qua, cả người chị cứ thế tan biến theo mây khói. Anh khóc, anh gọi chị thảm thiết, anh xin chị đừng đi, chị vội vã đáp anh, nhưng anh chẳng nghe được, cũng chẳng nhìn thấy chị.

Hến Sò khóc, dì Hợi khóc, cả nhà khóc, những hình ảnh chập chờn rùng rợn đến đáng sợ, chị giật mình thức giấc, cả người ướt đẫm mồ hôi.

Anh ở ngay bên chị, anh lay một hồi chị mới tỉnh táo được một chút.

Mấy ngày sau đó chị cũng hay cảm thấy mệt mỏi rã rã. Chị vẫn uống thuốc dì cho đều đặn, theo như chị tìm hiểu thì cái bệnh

phụ nữ của mình không có chuyển biến xấu, tuy nhiên thỉnh thoảng chị hay gặp ác mộng, ban ngày thì đôi lúc bất chợt tâm trạng trĩu nặng, cũng không rõ nguyên nhân gì nữa.

Ba Hến ở nhà thường xuyên hơn, để ý thấy dạo này mẹ Sò hiếm khi mở lời tám chuyện với mình, ngay cả với hai cục bông nhỏ chị cũng không hay nô đùa cùng tụi nhóc như xưa.

Chị cứ thần thờ ngồi một chỗ, có lúc đang tưới cây lại nhìn xa xăm xuống dưới, nhiều khi thấy chị người mỏng dính đứng nơi ban công mà anh bất an khủng khiếp, chỉ lo vợ liêu xa liêu xiêu cái ngã thì toi.

Cái hôm về nhà anh ăn giỗ cụ nội chị cũng lủi tha lủi thui, bác Vân bác Đăng sang Mỹ với Cún rồi nên mẹ Sò chẳng nói chuyện với ai cả. Có mỗi lúc cô Thắm gọi ra xin ít tiền thì chị mới lấy ví đưa cô thôi.

Cô Thắm cảm động lắm, đợt gần đây đều là anh Hậu cho tiền tiêu vặt, mà anh đang bực nên tháng này bị trừ kha khá. Cô quen tiêu hoang đâm ra thiếu thốn khổ sở ghê gớm, mẹ Mây chị Thơm lại kệt chứ, mụ Liên thì thôi chẳng nói làm gì, cô kinh tởm mụ.

-“Đoạn video đó là tôi up đấy, bà không giận tôi à?”

-“Hơi giận.”

Mẹ Sò đáp nhỏ, dạo này bà ấy làm sao mà trông người xanh ngắt như tàu lá chuối luôn, cô sốt ruột hỏi.

-“Bà ốm à?”

-“Không ốm, cô lo thân cô đi, con gái thì sống ngọt ngào một chút, đừng chua ngoa quá không tốt đâu”

-“Biết rồi, sao bà không chửi tôi?”

-“Vì chửi xong thì cô cũng chẳng bớt ghét chị đi chút nào cả”

Cô Thắm cúi gằm mặt, mãi lúc sau mới xuống bếp dọn cơm cùng chị, lí nha lí nhí.

-“Chị Hà...thực ra...không phải em ghét chị lắm đâu...mà do chị đẹp với dịu dàng quá...em có chút ghen tỵ...có lần em dắt người yêu về hẳn cứ nhìn chị mãi làm em ức ức...chuyện vừa rồi... em là quá đáng...em xin lỗi”

Chị xoa đầu cô dặn cố học hành tốt mau mau ra trường rồi bác

Vân lo việc cho, bác hay nói cứng thôi chứ bác là người dễ mềm lòng. Cô gặt đầu, cô chạy loanh quanh giúp chị vài việc lặt vặt.

Bữa đó mẹ Bi cũng ghé qua thắp hương, liếc thấy anh Hậu gắp hết cái này cái kia cho mẹ Sò bất giác thấy bức bối. Chị biết anh vẫn giận chị vụ nhì nhèo hôm trước, anh cố ý làm chị ghen, chị biết anh trẻ con, nhưng có sao, trong lòng vẫn ngọt ngào khó chịu lắm.

Chị không ở lại dùng cơm mà bỏ về luôn, chắc chắn anh sẽ nhớ chị lắm đây, ngấm cũng hơi thương thương nhưng không làm thế không được, đàn ông nhịn tùy từng lúc, đôi khi cũng phải có lòng tự tôn của mình kéo họ lại chân.

Cô Thắm ăn xong phải qua trường học tiết một, chị Thơm lười nên có mình chị Hà dọn dẹp. Bà Mây nhìn cái dáng con dâu dẹo dẹo dặt dặt mà ngửa hết cả mắt.

Trông như con chết rồi ấy, có úp mấy cái bát thôi cũng điệu.

Bà soi bà xét, bà đi ra đi vào, lúng ba lúng búng. Rồi mặc dù cái chuyện chị Liên đã dặn bà phải tuyệt đối giữ bí mật mà bà chẳng nhịn nổi, cứ thế phun hết ra.

-“Gớm chị Hà, bệnh tật đếch để được nữa thì buông con tôi ra chứ giữ làm gì mà giữ chặt thế? Thấy con trai người ta giỏi giang hào hoa lại cứ bám mãi không buông, nó cũng có yêu chị đâu mà”

Mẹ Sò run run, tuột tay làm rơi cái đĩa vỡ choang. Ông Hải anh Hậu với Hến Sò từ trên nhà nghe động lật đật chạy xuống hỏi có chuyện gì, bà Mây bĩu môi khinh rẻ.

-“Chuyện gì? Có chuyện gì được? Vụng thối vụng nát làm ăn gì? Anh Hậu anh chắc anh chưa biết, con vợ lẳng loạn quá, ngủ với cả đồng trai rồi mang bệnh. Giờ bị uxor đó, mang cái thứ đấy vào rồi thì làm sao mà sinh đẻ được nữa.”

-“Mẹ...mẹ nói cái gì vậy?”

-“Anh không tin anh cứ hỏi nó ý, đẹp mặt nhỉ? Lấy được vợ đũy sướng nhỉ? Con vợ mày có xách dép cũng không bì được với thế hệ phụ nữ bọn mẹ. Cái loại vô giáo dục, chơi bời cho lắm vào rồi bị quả báo là đúng thôi. Con yêu nghiệt mà, thứ súc sinh.”

Chị Hà nghe mẹ chồng xía xói mà tái cả mặt, ức chế bao nhiêu

lâu tích tụ, lần đầu tiên từ khi về làm dâu, chị quyết định không nhún nhường.

-“Bệnh tật thì nó bị như thế con đành phải chịu, nhưng con dám thề độc con chưa từng làm gì khuất tất sau lưng nhà con cả. Còn mẹ thì sao? Cứ cho là con xấu xa đi, nhưng con chưa từng xúc phạm mẹ, cũng không làm gì tổn hại tới cuộc sống của mẹ, vậy mà mẹ lại dùng những từ ngữ bẩn để nhục mạ, tấn công con, mẹ tự ngẫm xem mẹ có phải là người tốt không hả mẹ? Là phụ nữ, mẹ xem bản thân mình là một người đàn bà phúc hậu hay ngoa ngoắt?”

-“Mày...mày cút...CÚT NGAY.”

-“Mẹ không phải đuổi”

Bà Mây dám mắng mẹ Hà, Hến Sò ghét bà kinh khủng khiếp luôn. Ông Hải tăng xông bởi con vợ vô học, con trai ông bàng hoàng vì sốc, trong khi đó con dâu ông đã vội vã lao ra khỏi cổng.

Trời mưa lâm thâm, chị chạy, chạy mãi miết, đầu óc trống rỗng chẳng biết nên đi đâu, về đâu. Chỉ biết, chị muốn rời khỏi chỗ này.

Chị muốn đến nơi nào đó, xa thật xa, thật yên tĩnh. Lòng ngực chị tức tối đến ngọt ngào, nước mưa thấm từng hạt vào người, lạnh buốt.

Có những giây phút, chị muốn nổ tung. Có những giây phút, chỉ một cơn gió thổi qua cũng khiến chị run rẩy. Rồi, chỉ một viên đá Ven đường cũng làm chị ngã khụy.

Cơ thể chị căng cứng, chân tay co rút, chị mơ màng nhìn mưa bụi mù mịt, nhìn dòng người hối hả qua lại, rồi chị nghe tiếng con gọi chị.

Hai bé gọi mẹ Hà.

Mưa ngày một lớn, bọn nhóc ướt sũng cả rồi. Mẹ thương con xót cả ruột, mẹ cố ngồi dậy mà không được, mẹ bảo Hến Sò mau mau về nhà đi không ốm. Em Sò nắm tay mẹ Hà, một mực lắc đầu, chị Hến xoa xoa chân cho mẹ, đoạn chị ấy quay người sụt sịt đề nghị.

-“Mẹ Hà đau chân à? Vậy mẹ Hà lên lưng Hến nè, Hến cõng mẹ Hà về.”

Hến nhỏ xíu à, cõng sao được mà cõng, nhưng Hến làm mẹ Hà ứa nước mắt. Anh Hậu ra tới đầu ngõ thấy vợ nằm bất động dưới lòng đường, hai đứa con ôm mẹ khóc lóc inh ỏi tim bỗng đứng cả

người run lấy bầy, tim nhói từng đợt, đau đến tê buốt quặn thắt.

Chương 79

Gió rít từng đợt điên cuồng, mưa xối xả như trút nước, câu cối hai bên đường lần lượt bị đánh bật gốc, anh Hậu từ xa vội vã lao tới ôm bà xã, hai cục bông nhỏ cũng nheo nhóc chạy theo ba mẹ.

Ba Hậu lái xe đằng trước, đằng sau Hến Sò hai bên rúc vào lòng mẹ sụ sà sụ sịt. Chồng chinh nhiệt độ tăng dần, vợ ngồi một lúc chân tay đờ đờ run, chị cố hít thở thật đều đặn, gắng sức lấy lại tinh thần rồi nhẹ giọng nựng gái yêu.

-“Tụi con ngoan nha, mẹ Hà đâu có sao đâu”

-“Ừ phải, mẹ Hà bị ngã, bị đau chân á.”

-“Tại bà Mâu mắng mẹ Hà đó. Hến ghét bà Mâu...không bao giờ về nhà bà Mâu chơi nữa đâu...”

Em Sò chị Hến rấm ra rấm rút khổ sở, ba Hậu buồn buồn thở dài, mẹ Hà với khăn lau tóc lau mặt cho các nàng, ôm ấp vỗ về tình cảm.

Về tới nhà mẹ chỉ nhờ ba đỡ vào phòng trong thôi, mẹ tự thay áo quần được, mẹ dặn ba chăm Hến Sò giùm mẹ.

Ba tắm táp cho các con rồi dỗ ngọt chúng đi ngủ, xong xuôi anh sốt sắng quay trở lại phòng mình.

Mẹ Sò nằm miên man dưới đất, da dẻ xanh xao phát tội, anh bồng chị lên giường, sắc mặt bà xã nhợt nhạt lắm, người thì nóng rẫy luôn. Ông xã thử chườm khăn ướt lên trán vợ một lát mà không ăn thua, rớt cuộc đành xốc chị dậy, cẩn thận vén áo, chậm rãi lau dọc từ sống lưng đến mu bàn chân, cứ như vậy vài lần nhiệt độ mới giảm.

-“Mình...con đâu...mình.”

Chị hơi hé mắt, mơ màng hỏi han. Anh thở phào nhẹ nhõm, đưa tay vuốt tóc vợ gọn gàng rồi ghé xuống nằm cùng.

-“Hến Sò nhọc nên ngủ ngay rồi!”

–“Mình cặp nhiệt độ cho con chưa...nhớ sốt.”

Mẹ Sò vừa hỏi vừa ho sù sụ, ba Hến kéo vợ nép sát vào mình, xoa xoa lưng cho chị rồi bực bội mắng.

-“Anh cặp rồi, không sao cả, mình lo cho mình trước đi. Bệnh tật như thế mà không nói lấy nửa lời, mình cũng gan quá nhỉ?”

Cái bệnh tế nhị như vậy, anh bảo chị mở lời làm sao? Liệu anh có suy nghĩ giống mẹ Mây không nữa?

Chị chẳng biết nói gì cả, cũng chẳng dám ngẩng mặt lên nhìn anh. Anh biết bà xã ngại nên không tra khảo nữa, chỉ thủ thủ kêu chị ngủ thêm lát nữa.

Tầm ba giờ chiều anh sang nhờ cô Nguyệt trông Hến Sò để đèo vợ đi xét nghiệm tổng quát. Chị tất nhiên trong lòng không muốn nhưng thái độ anh cương quyết quá, cộng thêm chị sợ đôi co hàng xóm biết chuyện thì xấu hổ nên đành ngậm ngùi theo chồng.

Cả hôm lấy kết quả cũng là anh về sớm chở vợ đi. Dù sao chị cũng thấy ấm lòng, những nơi như này đàn bà phụ nữ vào một mình nhiều khi cứ cảm giác họ kì thị ấy, có chồng tới cùng vẫn an tâm hơn, chẳng ai móc mĩa xía xói cả.

Vị bác sĩ tiếp anh chị chắc phải ngoài năm mươi, ông mời bệnh nhân cùng người nhà ngồi xuống rồi từ tốn bảo mọi thứ đều ổn, nhưng căng thẳng lâu ngày có thể dẫn tới trầm cảm rất nguy hiểm, cần có hướng điều trị thích hợp.

-“Bác sĩ bảo sao cơ ạ? Thế còn u xơ... u xơ...”

—“U nào?”

Chị Hà há hốc, cố bình tĩnh trình bày đầu đuôi câu chuyện, bác sĩ lắc đầu nói có ra cái u nào đâu? Anh chị sợ mừng hụt nên cẩn thận thực hiện xét nghiệm lại ba lần nữa, ở ba bệnh viện khác nhau.

Kết quả là, không bị bệnh gì sất, bác sĩ bảo có thể đợt khám cùng trường đông nên xảy ra nhầm lẫn, nhiều khi phụ nữ stress quá kinh nguyệt cũng không đều với xuất hiện một số triệu chứng rối loạn, cứ ăn uống nghỉ ngơi đầy đủ, thái độ sống tích cực lên rồi dần dần sẽ ổn.

Ba Hến cảm ơn bác sĩ rồi rít, mẹ Sò cũng phấn khởi lắm, tươi

cười rạng rỡ như trúng xổ số ấy. Bao nhiêu ngày đêm lo lắng tự kỷ, chỉ sợ làm sao biến chứng thế nào phải cắt thì chết, rồi nhờ đâu mệnh hệ gì lại thương lại xót con gái, đúng là có khổ mới hiểu được sướng là gì.

Chị Liên nghe tin buồn chán mất một buổi, ngược lại cuộc đời chị Hà cứ như bước sang một trang mới vậy. Chị chịu khó dậy sớm chạy bộ, buổi chiều còn đi học thêm yoga nữa, thi thoảng thứ bảy chủ nhật la cà phố xá mua sắm shopping, rảnh rỗi lại lượn lờ vào Spa làm đẹp.

Dì Hợi vẽ nail hồng choé, chị thì đi làm móng hơn, chỉ làm mấy đoá oải hương tím tím nhỏ xíu rồi sơn bóng lên thôi. Nói chung bác Vân mở tiệm có khác, tay nghề của nhân viên rất được.

Chị khá hài lòng, cả mái tóc màu nâu hạt dẻ xoăn bồng bênh nữa, chị cảm thấy mình cứ như gái đôi mươi ấy. Bất giác chị khẽ mỉm cười.

Tốt rồi, tốt quá rồi, mọi chuyện, rốt cuộc cũng ổn rồi Lòng chịnệ nhỡm lảm, chị dành nhiều thời gian chơi đùa với con hơn, Hến Sò cũng bám mẹ Hà suốt thôi, mới nhỏ xíu mà đã leo mép kính khủng khiếp ấy.

-“Eo ui mẹ Hà đẹp thế chứ nì, mẹ Hà đẹp như cô tiên ý.”

-“Eo ui tóc nâu nâu xoăn xoăn nề, hum nào mẹ Hà cũng cho Sò đi làm tóc đẹp nha. Mẹ Hà xinh nhất quả đất luôn á.”

Mẹ cười, chẳng biết chúng nó nịnh hay thật nữa, nhưng được con gái cưng khen nức khen nở, có bà mẹ nào không cảm thấy ngọt ngào?

-“Mẹ Hà ơi tụi con xinh giống mẹ nhỉ?”

Chị Hến hỏi, ba Hậu bật cười đáp thay, ừ, ba mẹ con xinh ghệt như nhau.

Đôi lúc ăn cơm hay đùa với con chị hay bắt gặp ánh mắt anh, chị nghĩ anh chỉ vô tình liếc qua thôi, mà một lúc sau chị ngẩng mặt lên, lại vẫn thấy chòng nhìn mình, hai má chị bất giác hồng rực.

Có hôm chị đang lau tóc, lúc ngoảnh ra thấy anh đang bần thần đứng tựa cửa, chị ngơ ngác thắc mắc.

-“Minh cần dùng nhà vệ sinh à?”

-“Không...không cần.”

Anh ấp úng trả lời, anh bảo vậy rồi nhưng anh cũng không hề có ý định quay đi, anh cứ đứng đó làm động tác của chị bối rối kinh khủng, rồi anh mỉm cười, vừa đùa đùa trêu vợ vụng, vừa giạt lấy cái khăn giúp chị lau nốt chỗ tóc ướt.

Đạo này công việc của anh khá tốt, sếp Đạt tham quá ôm đồm cùng lúc mấy dự án cuối cùng chết ngắc ngoài, đành mở lời nhờ anh Hậu giúp đỡ.

Ba Hến trước giờ tuy nóng tính nhưng công tư phân minh nên vẫn xởi lời nhiệt tình chỉ bảo, rồi dần dà làm việc chung tiếp xúc nhiều thấu hiểu nhau hơn, anh và anh Đạt đã không còn đối đầu gay gắt như trước nữa, bữa hôm nọ còn cùng nhau tiếp một đoàn khách từ Mam ra.

Làm ăn ở cái thời đại này cũng lạ, bàn bạc cái gì cũng trên bàn rượu, tuy thành công ký được thêm một hợp đồng béo bở nhưng nói chung từ sếp bé tới sếp lớn đều say bí tỉ.

Mấy cậu thanh niên choai choai hát hò làm loạn cả quán xá nhà người ta, thành phần có tuổi hơn như kiểu anh Hậu anh Đạt thì loạng choạng rủ nhau ôm gối ra góc phòng tạm chợp mắt.

Anh Hậu trong mơ màng nghe thấy tiếng chuông kêu réo rất từng hồi, là ba Hải gọi. Giọng ba nghẹn ngào lắm, ba bảo Hậu ơi ba đang ở nhà con này, con ở đâu mau về đi con.

Nghe ba gọi tự dưng tim anh đập dồn dập, linh cảm có chuyện chẳng lành nên anh lái xe với tốc độ cao nhất, chỉ hai chục phút sau đã có mặt ở nhà. Ba chạy ra đón anh, bác Đăng bác Vân, rồi dì Hợi chú Thìn, ba Hào mẹ Hào cũng ở đây, mọi người mắt ai người ấy đều đỏ hoe.

Không khí kì quái lạ thường, xung quanh nhà bày rất nhiều cúc, cúc trắng, cúc hồng, cúc vàng, nhưng đặc biệt nhiều nhất vẫn là cúc tím. Bất giác anh thấy rùng mình, anh hỏi sao mọi người tập trung ở đây làm gì mà nhiều thế?

Có chuyện gì à? Hến Sò đâu? Mẹ Hến Sò đâu?

Bác Vân bảo Hến Sò khóc nhiều, mệt quá ngủ thiếp mất rồi, còn Hà ở trong, chú vào gặp vợ chút đi.

Hến chậm rãi đẩy cửa, mẹ Sò không trải ở đệm dưới đất nữa mà nằm trên giường.

Đồng hồ tích tắc điểm ba giờ sáng, nhà bao nhiêu khách khứa mà bà xã không biết ư? Lại ngủ sâu tới như vậy?

Còn mặc cả váy áo chỉnh tề nữa chứ? Những cánh hồng trắng rải rác quanh chị, anh khẽ chạm vợ lay lay nhưng chị vẫn cứ im lìm, tay chị lạnh cóng khác thường.

Anh sợ hãi thăm dò mạch tượng, nhưng nghe hoài nghe mãi cũng không thấy gì cả. Anh run rẩy gọi vợ ơi, dậy nói chuyện với anh một lát. Vợ à, anh thực sự có chuyện muốn nói.

Anh nỗ lực hết mình, nhưng đáp lại, chỉ là sự tĩnh lặng từ phía chị. Ba Hào run run bước vào, ba nói chị đã là vợ anh rồi, nếu anh muốn, mọi việc tiếp theo của chị, ông giao cho anh toàn quyền lo liệu.

Lòng ngực anh đau thắt, anh gắt gao hỏi chị, có sao lại thế?

Anh mắng chị rất nhiều, quát chị rất lâu, nhưng chị cũng không thèm đáp lấy nửa lời, gió từ cửa sổ khẽ thổi, cơ thể chị dần dần tan biến.

Căn phòng tĩnh lặng, trong nháy mắt chỉ còn anh và những cánh hoa bay phấp phới, và hình như, còn cả tiếng ai đó tới tấp gọi.

-"Sếp Hậu...sếp tỉnh lại đi...sếp Hậu ơi..."

Đám đông xúm năm tụm ba ra sức lay sếp, ba Hến choàng tỉnh sau cơn ác mộng, anh gượng cười bảo mọi người mình không sao, đoạn với áo ngoài, ba chân bốn cẳng phi xuống đường bắt xe về nhà.

Chưa bao giờ anh mong taxi chạy nhanh đến thế. Thời khắc này đâu, thấy phòng khách không có bó cúc nào, đối với anh cũng là một loại hạnh phúc.

Anh vội vào phòng ngủ tìm vợ, cẩn thận kiểm tra một lượt. Nếu mẹ Sò thức giấc, chắc chị sẽ chửi anh điên mất. Ừ, cứ cho là anh rồ đi, nhưng cảm nhận được hơi thở nhẹ nhàng của chị, rồi nghe tiếng tim chị đập, lòng anh dường như trút được gánh nặng ngàn cân.

Chồng gạt nước mắt, đoạn ghé xuống siết vợ thật chặt. Anh khe khẽ tách môi chị rồi đưa đầu lưỡi vào dịu dàng mơn trớn.

Mùi oải hương thoang thoảng trong phòng quyến luyến lẫn mùi thơm thanh khiết từ chị khiến anh thấy nhẹ nhõm đến lạ kỳ. Tay anh luồn qua những sợi tóc dài, âu yếm mân mê chúng.

Những sợi tóc mềm mượt rủ xuống bờ vai mảnh khảnh, chị mặc chiếc áo ngủ hơi mỏng, cổ áo khá rộng làm tôn lên những đường cong nhấp nhô đầy quyến rũ.

Có người mê mẩn ngắm nghía hồi lâu, hơi men ngà ngà khiến anh chẳng thể kiểm soát được bản thân mình, khe khẽ kéo chiếc nút thắt, tay anh dè dặt chạm vào nơi trắng ngần ấy, rồi bất chợt, vụng trộm hôn lên đoá hoa nhỏ nhắn kia.

Chị trong mơ màng giật mình tỉnh giấc, cả người bàng hoàng sững sờ. Anh cũng không cho chị một lời giải thích nào cả, anh hôn chị mỗi lúc một táo bạo, chị cố trấn tĩnh rồi đẩy anh ra, dùng hết toàn bộ sức lực mà chị có.

Nhưng tiếc rằng, anh khoẻ hơn chị, rất rất nhiều.

Anh nói anh nhớ chị.

Rồi anh kéo chị khoá chặt trong lòng, anh gục đầu vào vai chị, thủ thỉ tâm sự chuyện này chuyện kia.

Chị thừa nhận chị còn yêu anh, lâu lắm rồi họ mới gần gũi như vậy, bờ vai vững chãi của anh, hơi ấm của anh, chị thừa nhận chị chẳng muốn chối từ.

Đã từng có những giây phút, chị tưởng như trái tim bị tổn thương lâu nay của mình được sưởi ấm. Nhưng rồi người thấy mùi rượu nồng nặc, chị quả thật không phân biệt được, những lời của anh, là nói với chị, hay với chị Liên?

Chị và anh đã chấm dứt từ lâu, cứ như này liệu có quá đáng với chị ấy?

Tiếng chuông điện thoại ngân nga cắt ngang dòng suy nghĩ của chị, anh chán chường nhấn nút nghe, chị nhân cơ hội chồng không để ý định chạy ra ngoài. Mà thế nào, vừa mới bước đến cửa đã nghe giọng nỉ non nhỏ từ đầu dây bên kia.

-“Anh à? Đi ngủ về khuya mà cũng chẳng thèm nhẩn cho em một tiếng, làm người ta lo chết đi được đây này. Mà kể anh nghe hôm nay em hóng được chuyện hay lắm, em có bà khách hàng là cô ruột thầy Thanh đó, bà kể cái Hà hay đến nhà đấy chơi lắm, nhiều lần bà còn bắt gặp hai người nhơn nhơn chạy ra chạy vào trong tình trạng thiếu vải.”

Mẹ Sò nghe mẹ Bi hồn nhiên bịa đặt mà uất nghẹn. Ba Hến thì dửng như chẳng quan tâm lắm, anh ậm ừ cúp máy rồi lao ra chỗ chị đứng, nhanh tay khoá trái cửa, chẳng nói chẳng rằng ép người sát vào chị, đoạn từ từ ngậm lấy cánh môi đỏ mọng.

Chị không từ chối nụ hôn của anh. Người ta vu oan giáo hoạ cho chị, chị cũng không cần thiết phải suy nghĩ cho họ. Cảm xúc của chị, hạnh phúc của chị, thực sự, chị muốn tự mình nắm bắt một lần. Đầu lưỡn chị chủ động cuốn lấy đầu lưỡn anh, dịu dàng hỏi.

-“Mình... mình biết em là ai không?”

-“Vợ anh chứ còn ai?”

Anh cắn chị, phì cười đáp. Chị lại tiếp tục hỏi

-“Em tên gì?”

-“Mình hâm à?”

-“Vâng, hơi hâm. Thế em tên gì? Tên Liên à?”

-“Vớ vẩn, Hà. Bé Hà, bà xã nhà anh, bé lấy anh từ năm hai ba tuổi, tới giờ có hai mụn con, Hến lớn Sò bé. Được chưa?”

Chị khóc. Chị đã chuẩn bị tinh thần, nếu anh bảo ừ, chị sẽ sửa cho anh rằng không phải đâu, rồi chị không cần biết anh có tin hay không, chị sẽ nói anh nghe, thêm một lần nữa, rằng, chị yêu anh.

Nhưng anh lại không hề nhầm lẫn. Anh biết là chị, anh còn bảo anh nhớ mình nhiều lắm, anh thực sự nhớ mình phát điên. Những lời yêu thương tha thiết, những cái ôm siết chặt tới nghẹt thở, tim chị, chưa bao giờ thổn thức đến vậy.

Mảnh ren cuối cùng bị gỡ xuống, có người chạm tới cánh sen e ấp, nhẹ nhàng hôn từng chút, từng chút một. Có người gương mặt phấm hồng, cơ thể chị dần mềm nhũn, ửng đỏ như đoá anh đào bông bênh trong gió.

Chị của những năm tháng trước kia, chắc chắn sẽ ngượng ngùng muốn trốn. Nhưng chị của bây giờ, lại siết chặt tay anh, khế mím cườì hoà nhịp cùng anh. Có những giây phút, mãnh liệt cuồng dại. Có những phút giây, ngọt ngào tới thấu tim.

Đêm xuân rộn ràng, tiếc rằng, chỉ có một người nhớ. Ba Hến cũng hơi mang máng chuyện xảy ra, tuy nhiên thấy áo quần vẫn chỉnh tề thì lại tưởng mình mơ ngủ.

Dạo này anh có những giấc mơ xa vời thật, có khi phải mua thuốc an thần cũng nên. Mẹ Sò chuẩn bị bữa sáng trong bếp, không dám nhắc lại chuyện ấy đã đành, đằng này cũng chẳng hề đá động đến việc mình lau người thay đồ giúp chồng.

Hến Sò đánh răng rửa mặt xong thấy ba mẹ là lạ cứ ngơ ngác nhìn, nhưng ba mẹ chẳng ai nói câu gì cả ý. Trước khi hai cục bông nhỏ đi học ông Hải đèo bà Mây qua nha, ông bắt bà xin lỗi mẹ Hà.

Bà xin lỗi xong ba bảo bà về đi, ba bảo nếu bà không thích mẹ Hà, không thích Hến Sò thì lần sau ba không về nữa, bà cũng không phải đến đâu, có công to việc lớn gì cứ tổ chức nhà bác Đăng, ông Hải qua đó là được.

Bà Mây khóc um củ tỏi, giã đành đạch ra giữa nhà. Eo ui giã thế còn lâu ba Hậu mới thương á, mấy lần em Sò giã xong toàn bị phạt đứng góc tường thôi.

Mẹ Hà bê ghế ra, bà không thềm ngồi. Bà bảo ba Hậu mời bà mới ngồi. Nhưng ba Hậu lại cũng không thềm mời, rốt cuộc ba mẹ cùng đưa Hến Sò đi học, bà giã chán thì ông khoá cửa giúp con trai rồi đưa vợ về.

Bà đau lòng cả ngày hôm đấy không nuốt nổi cái gì cả, thế mới nói chọn con dâu phải chọn cẩn thận, chọn phải con yêu quái rồi cả nhà về phe nó dẫn vật mình, đời bà đúng là khổ nhục vì chó.

Con trai bà thì dạo này công việc tốt mà chẳng hiểu sao hay gặp ác mộng. Cái giấc mơ nhà đầy hoa cúc đó cứ lặp đi lặp lại hàng đêm, trong một tuần mà anh xanh xao hẳn đi, nhiều bạn chị Hà đang nằm dưới phải lật đật bò dậy gọi chồng.

Lần nào anh cũng ôm chị mãi mới chịu buông. Rồi có đêm anh

hoang mang thắc mắc, liệu trên đời có chuyện báo mộng không?

Vợ thấy chồng thờ đốc, trán cũng vã mồ hôi nên nhẹ nhàng hỏi anh mơ gì mà ghê vậy, anh ấp úng hồi lâu mới đáp, anh mơ mình biến mất. Tự dưng sống lưng chịch lạnh toát, cái giấc mơ ấy, hình như không phải của riêng anh thì phải?

-“Minh đừng có mà làm sao đấy nhá, anh không thích bế cháu ngoại một mình đâu.”

Anh dặn dò đầy nghiêm túc, chị gật đầu trấn an rằng không sao đâu, chị còn trẻ khoẻ thế này cơ mà. Tay anh nắm tay chị, nhờ vả vợ ở đây với mình một lát cho yên tâm.

Chị nghe giọng anh thấy thương thương nên ngả người nằm xuống cùng, anh tâm sự linh tinh nhiều chuyện, thật thà kể rằng còn có lần mơ hai người ấy ấy.

-“Mà cảm giác nó y như thật ý mình ạ, hay là thật?”

Anh hỏi, má chị nóng bừng, vội vã xua xua.

-“Đâu có đâu, chắc mơ thôi.”

-“Ừ”

-“Mình ngủ đi, mai còn đi làm”

Chị lấy chút dầu thơm mát xoa hai bên thái dương cho anh rồi day đều dọc sống lưng, anh vô tư rúc sâu thật sâu trong lòng vợ, chị gần như vậy rồi mà anh vẫn cứ thấy bất an.

-“Mình với thầy Thanh đến đâu rồi?”

-“Đến đâu thì em nói mình có tin không? Thế mình với chị Liên đến đâu rồi? Đạo này em thấy mình về nhà sớm lắm, hai người giận nhau à?”

-“Không, giận gì đâu...mình này. mình có thương anh chút nào không? Kể ra cũng sống với nhau gần ấy năm còn gì?”

Anh ngập ngừng hỏi, chị vừa bóp chân cho anh vừa đáp.

-“Có chứ”

-“Nhiều không?”

-“Cũng ít thôi ạ!”

Chị đùa, một trong những lần hiếm hoi chị trêu chồng. Anh nhăn mặt làm nũng y hệt hai nhóc vậy, anh đưa tay nghịch nghịch tóc chị,

hờ hững chọc lại.

-“Đang yên đang lành uốn xoắn tí thò lò làm gì không biết?”

-“Ai cũng khen em đẹp ra đấy”

Vợ tươi cười tâm sự, chồng chẹp miệng phản bác.

-“Mình đẹp sẵn rồi mà”

Lời anh, chân thành ngọt ngào lắm, lòng chị như có dòng nước mát chảy qua, chĩnh nhỏ nhẹ khen lại.

-“Minh cũng rất phong độ”

-“Bao giờ được phục chức anh sẽ nói cho mình nghe một việc quan trọng.”

Anh Hậu là người cẩn trọng, nếu anh đã nói vậy thì việc được bổ nhiệm lại chắc chỉ là ngày một ngày hai thôi. Chị mừng cho anh, chị thắc mắc sao phải đợi tới ngày đó, anh thủ thỉ bảo sợ giờ nói mình không tin.

Chị nhìn anh, gật đầu đầy triu mến, anh hôn nhẹ lên mu bàn tay chị rồi nhẹ nhõm chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau Hến chạy vào í ới hỏi han, giường hết hồng rồi ạ? Hến trèo lên liệm có sập không ạ? Ba Hậu thấy cứng quá liền lắc đầu, em Sò cũng được ba bông, mà cái cô này ranh lắm, thoát cái đã tranh ngay vị trí ở giữa, chui lọt tằm vào lòng mẹ rồi.

-“Sò hư nha”

-“Hư đâu mà hư ba, mẹ Hà cho Sò ôm ý, mẹ Hà nhớ Sò mẹ Hà nhỉ?”

Mẹ Hà ừ, chị Hến tủi thân mếu máo thế mẹ Hà không nhớ Hến à? Mẹ vội vã quay sang thơm trán chị ấy an ủi, hai đứa hai bên nhí nha nhí nhéo, ba Hậu thấy chướng mắt quá liền kéo cả mấy mẹ con vào lòng cù lét cho một trận, Hà Hến Sò bị nhột, cười khanh khách vang cả nhà.

Nhà chị Liên thì buồn hơn, buôn bán ế ẩm, anh Hậu thì chỉ nhờ việc gì mới sang giúp thôi chứ thường ngày ít qua lắm.

Hơn ai hết, chị hiểu anh rất nhớ chị, nhưng tính anh gia trưởng, con Hà thì thuộc dạng đàn bà nhu nhược quá thành ra chiều hư cái thói xấu của chồng.

Thế cho nên nhân dịp này chị cũng muốn thử rèn giũa anh, cũng không dám mong kết quả thành công rực rỡ, chỉ cần anh bớt cái tính tự trọng đàn ông, dù chỉ một chút thôi cũng được rồi.

Anh Hậu tất nhiên chẳng mảy may biết ý định của người yêu cũ, cho nên sống rất vô tư thôi. Chiều hôm thứ bảy anh tan làm sớm, đang định gọi điện rủ mẹ Sò xuống đi chợ thì gặp thẳng tình địch nào đó. Tay hắn cầm túi quà rất to, kêu đang có việc bận rồi nhờ anh gửi giùm cho Hà.

Ừ thì anh cũng giúp thôi, chỉ là tò mò không chịu được nên ngó trộm một chút. Một bộ đồ nhỏ hồng rực sến súa, lãng mạn vãi cả linh hồn.

Điên chứ. Không xem thì thôi, xem rồi rước bực vào thân mà. Làm gì mà tặng nhau mấy cái đồ này? Làm gì? Làm gì thì ai chả biết?

Ba Hến hậm hực bấm thang máy, thế nào mà vừa mở cửa vào nhà thì thấy mẹ Sò từ phòng tắm đi ra, trên tay vẫn cầm nguyên cái que thử thai hai vạch đậm rõ ràng.

Anh nhìn mà lặng cả người, vẫn hay nghe chị Liên kể chuyện, nhưng anh không nghĩ sự việc lại tới mức này.

Lớn cả rồi, hiểu biết cũng có, chứng tỏ là không thèm tránh. Chứng tỏ chị cố ý muốn sinh con cho người ta.

Bất chợt anh thấy đắng. Cảm giác nặng trĩu nơi lồng ngực, mà với quan hệ của họ bây giờ, anh lấy đâu ra quyền chỉ trích hay can thiệp?

Anh ném túi quà xuống đất, lửa giận phùng phùng đá cửa đánh rầm một phát rồi lao thẳng ra khỏi nhà. Người phụ nữ ấy, thực sự, chưa từng là của anh, và mãi mãi, cũng không bao giờ là của anh.

Chương 80

Tối muộn hôm đó chị Liên kiểm tra hàng hoá xong xuôi, vừa hay ngẩng đầu lên thì thấy anh Hậu đứng sừng sững trước mặt mình, mùi rượu xung quanh nồng nặc lắm, người anh cũng chuyển choáng khác thường, anh kéo lấy chị, thì thầm kêu nhớ.

Trống ngực chị đập rộn ràng, mấy ngày qua chị còn tưởng mình sắp không chịu nổi rồi, phải xuống nước làm hoà với anh trước ấy chứ. Quả thật, ai yêu nhiều hơn người đó thiệt.

-“Mình... mình nhớ anh không?”

Chẳng hiểu sao anh lại đổi cách xưng hô thân mật như thế nữa, chị nũng nịu chui vào lòng anh, kêu em cũng nhớ mình rất nhiều. Bao giờ thì mình cho em một câu trả lời rõ ràng? Để em danh chính ngôn thuận làm vợ mình? Anh xoa đầu chị, đáp rằng mình lúc nào chả là vợ anh.

Lòng chị ngọt ngào lắm, hoá ra là vậy, hoá ra lâu nay, người phụ nữ anh xác định gắn bó suốt cuộc đời này, vẫn luôn là chị.

-“Nhưng em thích được cầu hôn cơ, làm cho lãng mạn một chút nhé.”

Ba Hến gật đầu, rồi tự dưng anh bảo khát quá, chị lật đật đứng dậy mở tủ bếp tìm kiếm. Đợt vừa rồi bà Mây có dúi cho chai rượu thuốc quý lắm, bà bảo cứ lần nào cho ông Hải uống là y như rằng lần đó bà được nếm mùi đời.

Đây rồi, cái chai đó đây, chị vẫn luôn để dành cho anh, còn nguyên vẹn chưa hao hụt một giọt nào cả. Chị cẩn thận bê ra, lâu lắm mới có cơ hội, chị cũng muốn cùng anh lưu lại những khoảnh khắc ngọt ngào nhất.

Anh Hậu sau mèm rồi, chị Liên rót cho ly nào là nốc sạch ly ấy. Người sau nhiều khi tâm trạng cũng lên xuống thất thường lắm, ban nãy vừa mới tình cảm tới vậy mà bây giờ anh đã siết tay chị đau

điêng, trừng mắt trách cứ.

-“Sao lại sinh con cho người khác? Anh đã nói nếu sinh con trai phải sinh cho anh trước cơ mà? Như vậy mới công bằng chứ.”

Nhìn anh, bất chợt chị thấy xót xa.

Không nghĩ chuyện bé Bi lại làm tổn thương anh đến thế, chị ra sức nói lời xin lỗi, anh buồn buồn bảo, xin lỗi thì thay đổi được gì đâu? Mình biết anh đau đến mức nào không? Bây giờ mình tính sao? Mình định dọn tới sống với ba đứa trẻ sao?

Anh hỏi chị, sống mũi anh đỏ hoe. Người đàn ông này, tháng năm trôi qua, vẫn mãi yêu chị, bằng một tình yêu thủy chung như vậy. Chị nghẹn ngào đáp, đâu thể như thế, sai lầm lớn của cuộc đời, em hối hận biết bao, mình không hiểu được đâu.

Từ giờ tới cuối đời, em là của mình. Anh cười, triu mến thơm lên trán chị, ngập ngừng tâm sự.

-“Nhưng anh sợ...anh sợ lắm mình ạ...anh sợ anh không đủ bao dung để coi đứa trẻ ấy như con ruột của mình...anh sợ cứ nhìn thấy nó anh lòng anh lại khó chịu...”

Đàn ông mà, ích kỷ là chuyện thường tình.

Người phụ nữ mình yêu da diết lại đẻ con cho một thằng khác, khó ai có thể chấp nhận được. Lòng anh rối bời đến thế, vậy mà vẫn đối xử tốt với Bi, cái thứ tình cảm bao la vô bờ bến của anh nó khiến chị thấy mình nhỏ bé biết bao.

-“Nốt lần này thôi nhé mình, lần sau đừng qua lại với hấn nữa.”

-“Đừng lo, chắc chắn không bao giờ có chuyện đó”

Chị vỗ về an ủi, anh cầm tay chị, nhẹ nhàng đặt lên chỗ trái tim mình, buồn buồn thủ thỉ.

-“Đau...đau lắm mình ạ...mình không tưởng tượng được đâu...”

Mẹ Bi ứa nước mắt, chị rót rượu đầy ly rồi uống ừng ực một hơi dài. Hết ly này đến ly khác, căn phòng ấm cúng, có hai người còn nóng hơn. Chị ngượng ngùng tháo từng chiếc khuy áo, nũng nịu cọ cọ vào người ấy.

Anh trong mơ màng thắc mắc, sao lại nhỏ đi nhiều thế này? Chị cười cười véo mũi ai đó, mắng yêu đồ hư hỏng, già rồi thì phải khác

thời con gái đôi mươi chứ, với lại lâu lắm có được ai quan tâm đâu?

-“Sao? Giờ chúng bé thì mình không yêu em nữa à?”

Chị giả bộ đổi hờn, anh vội vã lắc đầu, anh bảo không, không phải thế. Như nào anh cũng yêu, được một lúc anh lại hỏi, mới đổi nước hoa à, sao nồng nặc khó chịu thế?

-“Nỡm ọ, mùi rượu đó.”

Rõ ràng không phải mùi rượu mà, mọi khi hương nhẹ nhàng khoan khoái lắm, hôm nay cái mùi sực hết cả lên khiến ba Hến nhức đầu ghê gớm. Anh nhăn mặt nằm ngả xuống giường, men rượu khiến người chị đỏ ửng.

Chị nhiệt tình giúp anh tháo bỏ từ thắt lưng da, áo sơ mi tới quần âu, đoạn run rẩy vén chiếc váy mỏng manh của mình, e ấp sát vào người anh. Cái khoảnh khắc ấy, xao xuyến lạ lùng lắm.

Đêm dài qua đi, sáng hôm sau có hai người bị đánh thức bởi tiếng chuông réo rất inh ỏi, ba Hến lờ mờ mở mắt nhấn nút đã nghe giọng ông Hải chửi bới xối xả. Anh vội vã bật dậy nói dối con đi tiếp khách.

Bao biện một thôi một hồi ông cũng xuôi xuôi, ông bảo lát nữa chuyển chứng cứ ngoại phạm cho ông. Anh Hậu vâng vâng dạ dạ, tắt máy xong ngó ngang ngó dọc sốc muốn nổ tung, anh và mẹ Bi, đang ở trong cái tư thế quái quỷ gì thế này?

Chị nhéo má anh trêu chọc, mà ba Hến lạ lắm, già rồi còn xấu hổ, vào nhà tắm thay áo quần rồi vội vã đến công ty. Chị Liên cứ nghĩ tới điệu bộ bối rối của ai đó cả buổi cười không ngậm được miệng, trong khi đó anh Hậu hoa mắt chóng mặt, đầu óc đau buốt phát Stress.

Anh nhờ đồng chí Đạt viết hộ cái giấy chứng nhận đi tiếp khách gửi về cho ông Hải, đoạn vào phòng đóng chặt cửa, cố ngấm lại xem rốt cuộc vì sao cơ sự lại ra nông nỗi đó.

Ba Hến nghĩ hoài nghĩ chán mà vô dụng, chẳng những không nhớ chút xíu gì về đêm qua, ngược lại một vài hình ảnh chập chờn của đêm nào đó lại thi nhau ập tới.

Hình như là vợ thì phải. Vợ hỏi anh vợ tên gì? Anh bảo vợ tên Hà, bé Hà lấy anh từ năm hai mươi ba tuổi, đến nay có hai mụn con,

Hեն lớn Sò bé.

Rồi anh hôn bà xã, cuồng nhiệt mơn trớn làn da mịn màng trắng hồng. Chị không hề phản kháng hay ngưng ngừng đẩy anh ra như trước kia, ngay cả khi cánh môi anh bao phủ đoá hoa rục rĩ đó, vợ cũng chỉ nhìn anh trêu mếu, nắm ngón tay chị đan vào nắm ngón tay anh vô cùng tình cảm.

Anh hôn chị, rất lâu, lưu luyến bịn rịn, chẳng muốn rời. Cái hương vị ấy, ngọt lịm như trái đào cuối xuân, đã lâu lắm rồi tim anh không thổn thức đến thế. Khoé mắt chị ướt ướt, anh bần thần áp mặt lên bụng chị, bắt chước Sò nhỏ khẽ khàng hít hà.

Cảm giác chên vênh bỗng bình nhưng lại đê mê say đắm, gây nghiện đến bực bội. Vòng tay anh siết chặt bà xã hơn, thủ thi tra khảo, mình là của ai? Của mình. Lờn chị khi đó, nhỏ nhẹ ngọt ngào lắm.

Anh được đà, lại tiếp tục làm nũng, nhưng nghe đồn mình với thầy Thanh đó, Liên vừa nói còn gì, áo quần xộc xệch. Chị cười trừ, khẽ trở mình ngồi dậy. Tay chị xoa xoa đầu ông xã, rồi chị cúi xuống, dịu dàng ép môi mình vào môi anh.

Đầu lưỡi nhỏ nhắn không ngừng làm loạn, những động tác vượt ve kết hợp thành thực khiến toàn thân anh tê dại. Cánh môi chị chạm tới đâu, cơ thể anh dường như tan chảy đến đó. Anh kéo chị vào lòng, để vợ nằm thoải mái trên người mình. Chị ngược lên ngắm chòm, ngón trở âu yếm mân mê cơ ngực săn chắc.

Ánh mắt ấy, nụ cười ấy, mùi hương ấy, tất cả, đều khiến anh mê loạn, tim anh đập thành thịch từng hồi, ngẩn ngơ thần thờ như bị mất mọi trị giác.

Rồi bất chợt, anh ngáp ngừng hỏi, mình yêu anh, phải không? Chị gật đầu, chị bảo có thể mình không tin. Nhưng nhất định phải tin, giữa em và thầy Thanh chẳng có gì cả, chuyện là lời không đứng đắn vớ vẩn nào đó hoàn toàn là bịa đặt.

Chị nói rất quả quyết, chẳng hiểu sao anh lại cứ có linh cảm chị nói thật. Vậy thì chiếc que thử thai đó, đứa nhỏ ấy, có thể là của anh sao?

Còn có thể gì nữa, chắc chắn là của anh rồi. Hến Sò vậy mà sắp có em ý chứ.

Anh cũng lại một lần nữa được làm ba rồi, thêm một cô công chúa nhỏ nữa thì tuyệt, cả nhà có bốn công chúa, nhưng con trai cũng tốt, mai sau chị Hến chị Sò bị ai bắt nạt sẽ có em bảo vệ.

Gì đây nhỉ? Em Ốc hay em Nghêu đây?

Ba Hến bất chợt cười tủm tỉm, vội vã lao như bay về nhà. Khoảnh khắc nhìn thấy bà xã nằm dưới chân giường, mặt anh tái mét. Anh vội vã lao vào kéo vợ, run rẩy gọi tên chị. Mẹ Sò nghe tiếng chồng liền ngóc đầu ra trình bày.

-“Có chuyện gì mình để lát sau nói, em đang nhặt mấy cái đồ chơi Hến Sò làm rơi dưới này”

Ba Hến bị một phen hú vía, quăng vợ qua một góc rồi bực bội quát.

-“Mình chỉ cần bê cái giường ra rồi nhặt thôi mà, chui lủi làm gì không biết? Nhìn anh làm đây này, lần sau mà học tập”

Mẹ Sò méo cả mặt, anh khoẻ anh bê được chứ chị bê làm sao?

Nhưng sống lâu với nhau, hiểu tính anh, biết chắc ông xã đang giận cái gì rồi nên chị không cãi, nhường anh một chút cho qua chuyện.

-“Mình đi đâu đấy?”

-“Em xem phim, Vợ Anh, tập 85.”

-“Phim hay không mà suốt ngày xem thế? Xem tối qua rồi lại xem lại à? Chồng về còn không quý bằng phim, mình thành con nghiện rồi đó, trẻ trâu quá đi mất”

-“Hay lắm mình ạ, đang đến đoạn ông chồng nhận ra bộ mặt thật của cô bồ nhí, tiếc rằng hơi muộn, bọn họ lỡ nhịp nhau rồi, tội quá”

Anh Hậu càu nhàu đôi ba câu nhưng vẫn ra ngồi xem cùng bà xã, nhìn vợ khóc mà chồng sốt hết cả ruột, không do dự cầm điều khiển tắt phụt màn hình tivi. Đoạn, anh ngồi xuống sàn, đối diện với vợ, tay nắm tay chị thủ thỉ.

-“Anh nhớ rồi, đêm đó, anh xin lỗi.”

Hai má chị ửng hồng, bối rối chẳng biết nói gì cả. Anh gục đầu

vào lòng chị, họ cứ ngồi như vậy mãi tới khi đồng hồ điểm mười giờ, chị giật mình lay lay chông.

-“Mình...em...em phải đi dạy, sáng nay em có tiết năm”

-“Nhưng anh nghỉ làm rồi mà. Anh không thích ở nhà một mình đâu”

Ông xã năn nỉ ỉ ôi, bà xã bắt đắ dĩ đành gọi điện nhờ cậu Hợp xuống dạy thay. Một mình chị thì trưa ăn bát cơm nguội với ruốc thôi cũng được, nhưng có anh ở nhà chị lại tất bật chải đầu chuẩn bị đi chợ.

Thế nào mà chồng lẻo đẻo theo sau mới lạ chứ. Ngày đẹp trời, gặp ngay em Nguyệt đang mua cá. Không biết giận gì người yêu mà lườm nguyệt quát tháo rõ hồ báo.

-“Tránh xa ra nhé, tránh xa ba mét cho tôi, cẩn thận không tôi bằm tôi vằm thành trăm mảnh đó.”

Anh giáo sư nửa chữ đôi co cũng không có, ngoan ngoãn nghe lời rậm rập. Mọi người xung quanh nhìn khinh bỉ lắm, ngay cả ba Hến cũng lắc đầu thương cảm, bị một con đàn bà bắt thóp thế kia thì làm nên cái trò trống gì nữa.

Chị Hà tất nhiên suy nghĩ khác, chú này nhìn qua là biết mẫu người kín kẽ nguy hiểm ngầm, chẳng qua kiểu không chấp cô Nguyệt bốc đồng thôi. Ngẫm thấy con gái, điều quan trọng nhất không phải là xinh đẹp hoàn hảo hay tài hoa xuất sắc. Điều quan trọng nhất chính là tìm được một người đàn Ông có thể bao dung những thói hư tật xấu của mình.

Ai mà không có khuyết điểm, phải không? Mẹ Sò hạnh phúc thay cho cô Nguyệt, ba Hậu liếc qua tưởng chị mê đấm trai đẹp, tức tối lôi vợ đi chỗ khác.

Lượn qua lượn lại mua đủ thứ rau thịt anh lại kéo chị qua quầy đồ trẻ con ngắm nghía. Anh cười hạnh phúc lắm, chị bán khoản thắc mắc.

-“Chuẩn bị đi đầy tháng nhà ai hả mình?”

-“Thôi đi, mình đừng giấu nữa, anh biết thừa rồi.”

-“Biết cái gì cơ ạ?”

Chị ngạc nhiên hỏi lại, mà anh chỉ búng mũi vợ rồi tùm tùm cười. Hôm đó anh mua bao nhiêu áo quần trẻ con, của cả trai lẫn gái luôn. Đêm đến anh còn xuống dưới xoa bóp chân tay cho chị, ân cần hỏi thăm.

-“Mình đã bị nghén chưa, trong người có chỗ nào khó chịu không?”

-“Sao em lại bị nghén ạ?”

Mẹ Sò ngây ngô thắc mắc, ba Hến giả giọng trẻ con hối lỗi.

-“Mẹ ơi đêm đó ba không nhớ là ba sai, nhưng ba nhìn thấy que thử thai hai vạch rồi mà, mong mẹ đừng giấu ba nữa, có gì nói cho ba biết nha. Giờ nhà mình có cửa ăn của để rồi, mẹ không phải vất vả như đợt sinh chị Hiến chị Sò nữa rồi.”

Chị Hà nghe chồng nũng nịu xong tự dưng cười lăn cười bò, mãi sau mới bình tĩnh được, nhẹ nhàng giải thích.

-“Ôi thảo nào, giờ em mới hiểu ra vấn đề. Cái Loan trường em ý, con bé còn trẻ quá, mang thai mà có biết đâu. Nó kêu nhức đầu chóng mặt nên em bảo qua nhà mình nằm nghỉ một lát, em trông lớp cho. Lúc về thấy nó nhắn em mua giúp thuốc chống nôn vì dạo này bị ới nhiều quá, em sinh nghi nên mua luôn que thử”

-“Gì cơ...que thử thai...của CÔ Loan...”

-“Vâng đúng rồi ạ, ai mà ngờ được hai vạch thật, mừng quýnh chạy ngay về với chồng, còn quên chào chị Hà ấy chứ. Xong lúc em vào nhà tắm định mang que đi vứt thì thấy mình về...mà nhắc giờ mới nhớ, hôm qua mình làm sao mà đá cửa ầm ầm thế?”

Anh Hận nghe mà như có sét đánh ngang tai, anh hỏi đi hỏi lại chị thật không? Nhỡ may hôm đó ấy ấy có rồi thì sao, hay đi mua thêm que thử nữa. Chị cười bảo chị mới có kinh nguyệt, tâm trạng anh hụt hẫng kinh khủng khiếp, giọng điệu dỗi dối hờn hờn.

-“Mình bảo không có gì với ai đó mà mua đồ lót tặng nhau thế ?”

-“Đâu có, mình nghĩ đi đâu thế? Là dì Hợi đặt mua của bạn thầy, thầy cầm hộ thôi mà”

Ba Hến ức đen cả mặt, lại bị thằng ất ơ đó chơi một vỏ rồi. Đến là đấng.

Anh hằm hằm bỏ lên giường, đêm ấy anh không mơ thấy bà xã từ từ tan biến nữa, nhưng thay vào đó vẫn là một giấc mộng kinh khủng khiếp không kém.

Chị nằm gọn trong lòng anh, anh không rõ tim chị ngừng đập từ lúc nào, chỉ biết anh đã ôm chị rất rất lâu rồi.

Chân tay chị lạnh cóng, anh liên tục hà hơi, anh hi vọng cơ thể vợ sẽ ấm dần lên, rồi chị sẽ tỉnh lại mỉm cười với anh. Ba Hải từ từ mở cửa phòng, ba bảo anh yêu thương chị thì hãy để chị ra đi trong yên bình, để cho chị sớm siêu thoát.

Trước giờ anh đều rất nghe lời ba, nhưng lần này anh một mực từ chối, anh bảo không đâu, vợ con mà ba, vợ là vợ con, vợ sao có thể bỏ con, vợ bỏ con vợ cũng không siêu thoát được đâu ba. Vợ sẽ không yên tâm về con ba à.

Anh cứ khư khư ôm chặt lấy chị, nhất định không cho ai động vào, anh ghé tai hỏi chị, vợ lo cho anh mà, phải không vợ?

Đột nhiên anh thấy có cánh tay vòng qua ôm mình, rồi giọng nói quen thuộc ấm áp gọi tên anh. Ba Hến chợt bừng tỉnh, dường như dư chấn của cơn ác mộng vẫn còn, anh bật dậy thở gấp gấp, có lúc còn tưởng như mình bị ngạt.

Mẹ Sò xót ruột, vội vàng chạy vào bếp pha ly sữa ấm. Anh uống từng hớp một, nhưng cứ nhắm nháp chút chút dạ dày lại quặn thắt rồi nôn thốc nôn tháo.

Chị Hà thương chồng phát khóc, chị xấp nước khăn, ân cần lau mồ hôi mồ kê nhễ nhại cho ông xã. Anh đưa tay lên mũi chị kiểm tra, đoạn mệt mỏi gục đầu vào lòng vợ thở phào.

-“May quá...quả thật mình không bỏ anh...đừng...đừng bỏ anh nhé...dù bất kể chuyện gì...hứa đi...thề đi...thề độc cho anh yên tâm.”

Gương mặt anh trắng bệch nhợt nhạt, mấy tuần liên tiếp tinh thần bất ổn khiến người anh rệu rã không còn chút sức sống nào. Bà xã kéo chăn đắp cho anh rồi cũng nằm xuống cùng, chị xoa xoa lưng người ta, thủ thủ vô cùng kiên định.

-“Em thề độc. Dù bất kể chuyện gì xảy ra, dù bất cứ hoàn cảnh

nào, em cũng không bao giờ là người rời bỏ mình trước. Mình tới với chị ấy, em nguyện chúc phúc cho mình, khi mình cần em, chỉ quay đầu lại, em vẫn ở nơi đây. Nếu một mai có chuyện chẳng lành, linh hồn em cũng sẽ đi theo bảo vệ mình và các con, cho tới cuối cuộc đời.”

Chị vừa dứt lời thì mắt anh đỏ hoe. Anh bảo sợ lời nói gió bay, mình viết ra cho anh được không? Vợ chiều chồng, lật đật dậy bật đèn nấn nấn nói nót, chữ chị tròn trịa như trẻ con ấy, nhìn đáng yêu không tả nổi. Ba Hến gấp mảnh giấy mẹ Sò đưa rồi cẩn thận bỏ vào ví, đoạn anh bế phốc chị trở lại giường, nhá nhẹ lên bờ vai mảnh khảnh của vợ rồi buồn buồn tâm sự.

-“Thực sự anh cũng nghĩ thấu rồi. Sinh lão bệnh tử là điều chẳng thể tránh khỏi, nếu phải đối mặt thì đợi gả chồng cho Hến Sò xong, bất kì mình ở nơi đâu, anh cũng sẽ đi theo mình.”

Chỉ vài lời rất đơn giản, không hiểu sao chị lại chấn động mạnh đến vậy. Anh cù nhẹ eo chị, mắng mỏ trông mình kìa, ba mươi tuổi chứ có phải ba tuổi đâu mà sụt sà sụt sịt xấu quá đi mất. Chị cười, kê kê em. Anh xin chị đợi anh, chỉ còn một chút nữa thôi, đến cuối tháng, anh sẽ thu xếp mọi chuyện đầu vào đấy.

Anh nói rất nghiêm túc, chị dịu dàng gật đầu. Anh nhờ chị đem lên nằm với anh đến khi nào anh hết gặp ác mộng, mà thường lúc anh hết gặp ác mộng, thì cũng là bình minh rồi.

Không biết cái chuyện cuối tháng là chuyện gì, nhưng chị chẳng muốn nghĩ nhiều. Ly thân, chị mặc kệ. Quan hệ lằng nhằng của anh với chị Liên, khả năng mẹ Bi sẽ tổn thương khi biết anh chị thân mật quá mức, chị cũng mặc kệ nốt.

Chị của ngày hôm nay, sống hạnh phúc vì con, làm đẹp làm điều cho mình, và chị, cũng vẫn giống chị của những năm tháng trước, vẫn luôn hết lòng chăm chồng. Cuối tháng rồi cũng đến, chỉ có điều, kết quả chẳng như mong đợi.

-“Xin lỗi đồng chí Hậu, ban lãnh đạo đã họp, chúng tôi... quyết định chức vụ Giám Đốc nên để đồng chí Đạt làm là hợp lý nhất”

Ba Hến sốc không nói lên lời, cũng may sếp tổng nhanh chóng

diễn thuyết một bài phân tích dài lê thê rồi chốt câu cuối

-“Vâng, vậy đó. Đề nghị mọi người vỗ tay chúc mừng Phó Tổng Giám Đốc mới của công ty, anh Nguyễn Hoàng Minh Hậu.”

Có người hoang mang tưởng mình mơ, sếp Huy nói chi nhánh trong Nam gặp sự cố, anh phải vào đây gấp, sếp sai trợ lý đặt vé rồi, ba tiếng nữa bay. Đúng, kết quả không như mong đợi, mà nó còn hơn cả mong đợi. Phải cố gắng lắm anh Hậu mới trấn tĩnh được, anh nhận lệnh sếp rồi hối hả phóng tới cửa hàng hoa oải hương quen thuộc. Đã nhiều lần anh đi qua đây rồi, lần nào cũng ấp ủ cái dự định ấy, rốt cuộc cũng có ngày mong ước thành sự thật.

Ba Hến mua bó to nhất, kết hình trái tim có bện hoa hồng xung quanh. Về tới hầm chung cư, anh cẩn thận lấy ra một chiếc hộp nhỏ màu tím giấu kỹ trong đồng hồ đeo tay dưới gầm xe, mím cười đút vào túi áo. Đã tập, đã tưởng tượng cả trăm lần rồi ấy chứ. Không hiểu sao giây phút đứng trước mặt mẹ Sò, nó lại run rẩy lạ thường.

Chị bên trong, anh ngoài cổng, hai người cứ đứng trân trân nhìn nhau, ngượng ngượng ngại ngại chẳng biết nói gì.

Mình à, anh tặng mình này.

Hi vọng mình thích. Có vài câu đơn giản vậy thôi mà ba Hến toát cả mồ hôi hột, ngắc ngư mãi không sao thốt lên được. Rồi tự nhiên máy báo có tin nhắn, anh định xem chút cho bớt hồi hộp. Chỉ là không ngờ, xem xong dòng chữ ấy, cả người ba Hến bỗng chốc cứng đờ, bó hoa trên tay cũng bất giác rơi xuống.

Tin nhắn đó của mẹ Bi, nội dung vồn vện sáu từ.

“Em có bầu rồi, mừng không?”

Chương 81

Thực ra lúc biết mình mang thai chị Liên sững phát điên ấy chứ, chỉ muốn gọi cho anh Hậu luôn thôi. Cố gắng lắm chị mới kiềm được, chị muốn nhắn đi một cái tin thông báo trước, rồi anh sẽ lao tới ôm hôn chị, kiểu gì anh cũng cảm động rớt nước mắt cho mà xem. Rồi giống như trên phim truyền hình ấy, anh sẽ bế chị quay vòng vòng quanh nhà, hít hà áp mặt lên bụng chị. Nghĩ tới thôi mà chị đã lâng lâng muốn xỉu rồi.

Từ tuần trước sức ăn của chị bắt đầu tăng đáng kể, rồi suốt ngày ngủ li bì như lợn ấy, kiểu nghi lắm luôn. Mua que thử thì đúng hai vạch thật mới hoành tráng chứ, tuyệt vời. Quá tuyệt vời. Ông trời quả không bao giờ phụ người tốt. Đợt này xem ba Hải tính sao đây? Có chối chị cũng chẳng chối được cháu, mà cháu này á, cho đi xét nghiệm ADN thoải mái nhé.

Mẹ Mây mà biết chị sinh thêm một thằng cu nữa chắc bà mừng rớt nước mắt mất.

Chắc là thằng cu đó.

Một trăm phần trăm luôn, dạo này chị thèm của chua y như đợt bầu bí Bi mà. Mẹ Bi tưởng tượng trăm thứ bà dần, tiếc rằng đợt hoài, đợt mãi chẳng thấy ba Hến đâu, chỉ có mỗi cái tin nhắn ngắn tũn.

“Anh mới được lên Phó Tổng, giờ phải vào Nam gấp, bao giờ về tính chuyện với em sau”

Kiểu cảm xúc nó cứ đan xen ý, hờn hờn giận giận nhưng khoé môi lại tùm tùm cười.

Ôi chao ôi, ngày cuối tháng mà toàn chuyện vui thế này. Phó Tổng Giám Đốc? Bên dưới là bao nhiêu nhân viên không biết? Đẹp trai phong độ có thừa, chức cao quyền rộng, trái tim lại chỉ có hình bóng của một mình chị chứ, đời kiếm đâu được người thứ hai?

Đấy, trước kia không yêu chị thì lấy đâu ra mà phấn đấu, mà cố

gắng để có sự nghiệp thành công lẫy lừng như ngày hôm nay. Người ta bảo đằng sau sự thành công của đàn ông luôn có bóng dáng người phụ nữ, quả không sai mà.

Biết bao gian nan trong quá khứ đánh đổi những tháng năm yên bình hạnh phúc ngày hôm nay, kể ra cũng đáng.

-“Con ơi có nhà không con?”

Chị Liên nghe giọng mẹ giật bắn cả mình, vội vã chạy ra đỡ u, ngó nghiêng ngó dọc rồi khoá cửa đánh cạch một cái.

-“Ôi dồi ôi, u lên sao không báo trước? Chơi quả bất ngờ thế này chết con mất thôi.”

-“Được cậu Thuấn cho mấy con cá to quá, thầy sốt ruột bảo u kho sẵn rồi mang cho tụi bay. Mà hôm nào con bảo thằng Hậu thầy u chuyển ra Bắc rồi đi con, đàn ông nó thương thật lòng thì nó vẫn thương vẫn quan tâm thôi, con việc gì phải tranh thủ lòng thương hại, đối trá kiểu đấy không tốt đâu”

Bà Khúc vừa cầm cái nón quạt quạt vừa phân tích, chị Liên xị mặt cắt hộp cá kho với mấy mớ rau vào tủ lạnh. Bà chơi với Bi một hồi liền quay ra hỏi chuyện.

-“Môn ơi Môn, thế chuyện của con và thằng Hậu đến đâu rồi?”

Chị Liên chau mày, cầu nhàu bảo mẹ đừng gọi cái tên đó nữa, quê chết đi được.

Bà Khúc bĩu môi, lớp trẻ bây giờ cũng kiểu cách thật, thời bọn bà biết cái gì đâu, xưa mẹ bà sinh bà ở đồng rau khúc, thế nên các cụ kêu con Khúc. Bà cũng noi gương thế hệ đi trước thôi, để bé Liên đúng cái hôm đi thu hoạch khoai, chuyện cũng buồn cười lắm, có cần bệnh viện trạm xá quái gì đâu, có đám dì Bưởi với chú Sấn hỗ trợ, cứ thế rặn là ra à.

Xong về đặt liền Bùi Như Khoai Môn, nghe tên rõ là kêu thế mà lên lớp chín nó cứ nằng nặc đòi đổi giấy khai sinh, mè nheo nhiều quá thôi thì thầy u đành chiều, đổi theo đúng ý con bé, Bùi Ái Mộng Liên. Đợt ra nước ngoài nó lại đổi tên họ theo phía nhà chồng một lần nữa hay sao ấy, mà nghe người ta đồn thế thôi, bà cũng không rõ nữa, dù sao cũng chẳng quan trọng, nó thế nào thì nó vẫn là con

Môn của bà thôi.

Môn và Hậu, hai đứa thương nhau thật lòng, chỉ mong chúng được hạnh phúc. Bà từng gặp thằng bé mấy năm trước rồi, cao ráo thư sinh, phong độ đỉnh đạc, biết ý biết tứ lắm, tới chơi mà còn sửa giúp mấy cái bóng đèn hỏng cơ mà, đúng là dân Bách Khoa.

Con Môn nhà bà thì xinh bình thường, lúc mới tiếp xúc bà còn tưởng bọn này là bạn thân cơ. Tại ngày xưa ông Đậu lúc về nhà bà dù mãi tiếp chuyện với thầy u họ hàng nhưng ông ấy vẫn hay lén lút liếc trộm bà lắm, còn thằng Hậu dường như không có chuyện đó.

Hỏi sao con thương cái Liên nhà cô thì nó bảo vì có nhiều sở thích chung, nói chuyện cực kỳ hợp và Liên là cô gái chất phác tốt bụng nhất mà con từng biết.

Bà nghe cứ thấy sai sai kiểu gì ấy, nhưng thấy Liên kể thằng nhỏ cứng chiều nó từng li từng tý một thì cũng yên lòng, trộm nghĩ chắc thời đại này tình yêu nó khác xưa rồi, chắc bà lạc hậu rồi.

-“Nói u nghe nhé, u lại sắp được bế cháu nữa rồi!”

Chị Liên hí ha hí hửng, bà Khúc nghe cũng mừng mừng cho con.

-“Ừ, mà thằng Hậu đã li dị chưa con?”

-“Ôi dào u không phải lo, để xem lần này con yêu nghiệt đó mặt dày được tới bao giờ? Cái con ác ôn lẳng nhặng đem đến đau khổ cho biết bao nhiêu người, loại phụ nữ độc địa, u không tưởng tượng được đâu”

-“Ừ chẳng hiểu ba mẹ con bé kiểu gì mà không uốn nắn nhi? Mà thôi con ạ, cùng là phận đàn bà với nhau, người ta xấu thì kệ người ta, con đừng miệt thị họ, vừa tránh bản miệng vừa giữ cái đức cho con cái sau này”

-“Vâng, thì con quân tử có thềm chấp đâu”

-“Đang mang thai phải cẩn thận đó con, yên phận một chút, kéo bên kia người ta tính kế hãm hại”

Mẹ Bi đang định bĩu môi chê u già lắm chuyện, mà một phút bình tĩnh ngẫm lại, thấy bà nói khá có lý. Cũng may chị còn mãi vui chưa nấn tin khiêu khích đối phương, chứ ba nó sở hữu hẳn cả hai cái trường dân lập, thế lực ai mà không biết? Chỉ sợ lúc lơ là bị chơi đều

thì toi.

Không được, đưa nhỏ này đến với chị là cái duyên, chị nhất định bảo vệ nó đến cùng. Chồng sắp cưới của chị giờ là Phó Tổng Giám Đốc, hô mưa gọi gió, lộc lá một năm để đâu cho hết. Đây là còn chưa kể đến tài sản chung với nhà bác Đăng nhé.

Hai con trai của chị sau này hô mưa gọi gió, chính là soái ca ngôn tình đích thực rồi ấy chứ, tưởng tượng thôi mà mặt mẹ Bi ửng hồng hết cả lên.

Phúc phận để đâu cho hết đây?

Về phía ba Hến tâm trạng lại hoàn toàn trái ngược, trước giờ anh luôn tự tin mình là ông bố tốt lắm cơ.

Thì ra không phải. Thì ra cũng có những khoảnh khắc, anh ích kỷ đến vậy.

Suốt từ mùng một thấp thỏm mong tới ba mươi, vậy mà ba mươi đến, quả thật trớ trêu. Anh như người mất hồn, rệu rã bước vào phòng khách, chị cúi xuống nhặt giúp chồng bó hoa, đoạn bản khoản mở lời.

-“Mình...hoa của mình này.”

-“Ừ...anh...anh...hoa ở công ty ấy mà.”

Giọng anh ấp úng lạ thường, chị lo cho chồng nên hỏi có chuyện gì à mình? Anh bối rối chẳng biết đáp sao cả, chỉ lắc đầu nói tránh.

“Anh mới lên chức phó Tổng. giờ phải đi công tác ngay...vào Nam...mà anh...anh.”

Mẹ Sò mừng cho chồng, nhưng nói thật xót nhiều hơn. Mới làm giám đốc thôi ba Hến đã bận bịu như vậy, suốt ngày tăng ca rồi tiếp khách rượu chè, giờ leo tới vị trí cao hơn, không hiểu còn stress tới mức nào nữa?

Người anh dạo gần đây cũng không được khoẻ lắm, ăn ít, tinh thần bất ổn, hay gặp ác mộng. Chị lo lắm mà biết anh tâm huyết với công việc này nên không dám ý kiến, chỉ thở dài rồi lặng lẽ vào tủ lấy vali giúp chồng sắp xếp áo quần.

Anh cũng ngồi đối diện vợ, khẽ bảo mình khéo ghê, nhỏ xíu vậy mà ấn được bao nhiêu đồ. Chị gấp thêm hai cái khăn mặt bỏ vào,

đoạn ngẩng lên hỏi ông xã.

-“Sắc mặt mình xanh lắm, có xin hoãn được không mình? Ở nhà vài hôm bồi bổ lấy lại sức đã”

-“Không mình ạ, có chút sự cố trong đó, việc gấp”

-“Vậ mình giữ gìn sức khoẻ, thuốc an thần đừng dùng nhiều, ban ngày nhớ tranh thủ uống nhiều nước ép trái cây, mình bảo nhân viên khách sạn họ pha cho, mình trả thêm tiền, đừng mua nước ngoài siêu thị, cái đó không được một trăm phần trăm nguyên chất đâu”

Chị tỉ mỉ dặn dò, lòng anh nẫu nề kinh khủng, đưa tay trộm siết tay chị một cái, đoạn buồn buồn bảo mình đừng lo, anh lớn rồi chứ có phải Hến Sò đâu.

Vâng.

Vâng để đấy vậy thôi, chứ vẫn cứ đứng ngồi chẳng yên.

Tầm sáu rưỡi chị nhận được điện thoại của chú Thắng, chú ấy bảo sắp họp xong em thấy người đồ ửng, hình như bị cảm, em bảo em mua thuốc thì sắp kê không cần rồi cứ thế bỏ về phòng.

Chú nói làm chị càng thêm sốt ruột. Nhấn tin cho anh mình ổn không thì cả tiếng sau ông xã mới hồi âm.

“Không ổn, có mình ở đây thì tốt”

Có vài từ của ba Hiến thôi mà làm mẹ Sò đi ra đi vào, bồn chồn như ngồi trên đống lửa ấy. Rốt cuộc chẳng chịu nổi, chị gửi hai cục bông nhỏ cho dì Hợi, đánh liều vào thăm chồng. Vì không có chuyến bay sớm nên phải tới một rưỡi sáng chị – mới đến khách sạn anh ở.

Ba Hến nằm bẹp trên ghế sofa, bên dưới vỏ rượu vỏ bia lăn lóc loảng choảng.

Mẹ Sò kiểm tra một lượt, người anh cũng không nóng lắm, chị thở phào nhẹ nhõm. Chị lặng lẽ ngồi cạnh chồng, tay anh giữ khư khư chiếc hộp nho nhỏ màu tím, sống mũi hơi hơi đỏ, mặt cũng nhợt nhạt thiếu sức sống, thực sự trông chẳng giống một người đang ăn mừng lên chức gì cả.

-“Chuyện gì khiến mình phiền muộn đến vậy?”

Chị hỏi nhỏ, cũng không ngờ anh còn thức, anh mở mắt, cất chiếc hộp vào túi áo rồi kéo bà xã xuống nằm cùng, hai vợ chồng chen

chúc trên chiếc ghế chặt chội.

-“Anh vừa ước có mình ở đâu, ai ngờ mình ở đây thật, cứ như là mơ ấy”

Gò má anh áp sát gò má chị, náo nức tâm sự. Chị bảo không phải mơ đâu mình ạ, anh cười, thế rồi anh nhích sát vào chị hơn. Mới đầu chị cảm giác hơi ngọt ngào, nhưng sau dần quen rồi thì lại thấy ấm áp lắm.

Mệt quá nên chị ngủ một mạch, đến lúc tỉnh giấc đã thấy mình ở trên giường rồi, chồng bên cạnh chị, nhưng anh không ngủ mà chỉ nằm nắm tay vợ thôi.

Ánh mắt anh dịu dàng quá, tim chị dường như lạc một nhịp.

-“Mình... mình không đi làm à?”

-“Anh đi họp về rồi.”

Mẹ Sò giật mình xem đồng hồ, là sáu giờ chiều. Trời đất ạ, đàn bà phụ nữ ngủ xuyên ngày thế này có chết không cơ chứ, chị xấu hổ đỏ bừng cả hai má, may mà chồng không trách gì cả, chỉ nhẹ nhàng bảo vợ.

-“Hết nhọc chưa mình? Hết rồi thì dậy anh đưa đi ăn tối, không có đói”

Chị ngại nên chỉ khẽ gật đầu. Anh bế phốc vợ dậy, trêu trêu có cần anh đánh răng cho không, giống Hiến Sò ý? Mặt chị như cà chua cuối vụ luôn, năn nỉ mãi chồng mới thả xuống.

Hôm đó, chị mặc bộ váy tím anh chuẩn bị sẵn từ trước, cùng người ta đi dạo loanh quanh. Anh không lạng lẽ đi đằng sau như trước nữa, tay anh vòng qua ôm eo chị, vì ba Hến rất to cao nên bà xã anh lọt thỏm trong lòng chồng như người tí hon vậy ấy.

Không khí ở đâu náo nhiệt hơn ngoài Bắc nhiều, xung quanh cũng chẳng có người quen nên mẹ Sò mặc kệ luôn. Chị với anh, cứ như những đôi mới yêu nhau quấn quít không rời, thỉnh thoảng chị ngẩng lên tủm tỉm cười.

Anh cũng cười, anh cúi xuống thơm nhẹ lên chóp mũi vợ. Gặp mấy hàng rong đi qua anh đều mua cho chị một thứ đồ nho nhỏ nào đó, chị trộm nghĩ mình có phải Hến Sò đâu cơ chứ, nhưng chị vẫn

vui vẻ nhận, chị cũng thích thật mà, thấy lãng mạn lắm ấy.

Họ dùng bữa tối ở một nhà hàng cực kỳ sang trọng, tầng cao nhất nên nhìn được toàn bộ khung cảnh của thành phố. Sài Gòn về đêm, quả thật rất đẹp. Trên bàn bày một lọ hoa oải hương nhỏ và hai ngọn nến màu tím sáng lung linh, anh gọi năm món, toàn bộ đều là đồ chị thích. Ngay cả bản nhạc đang phát cũng là bài hát hồi đại học chị nghe đến xước cả đĩa.

Chẳng biết là vô tình hay cố ý, chỉ biết, sống mũi chị cay cay.

Ngày hôm ấy, sẽ hoàn hảo biết bao nếu như khi về nhà anh không thông báo cái tin sốc nào đó. Họ ngồi đối diện nhau, anh rót cho chị cốc nước, nói chị chuẩn bị tinh thần, rồi mãi sau anh ngập ngừng.

-“Liên có bầu mình ạ, là con của anh...”

Là nước lọc, cứ sao lại đắng đến thế? Thì ra đây là chuyện anh ấp ủ sao? Để tới cuối tháng có kết quả chắc chắn mới dám nói. Thái độ của anh dạo này là gì đâu? Muốn an ủi chịnững giây phút cuối cùng trước khi chia xa?

-“Anh xin lỗi bây giờ mới bảo mình...anh...anh muốn được ở với mình nhiều hơn một chút...”

-“Anh...có thể mình không tin...có thể nói ra thì mình nghĩ anh hèn...làm mà không có trách nhiệm...nhưng anh.hôm đó anh say quá...anh...”

-“...”

-“Mình...mình đừng yên lặng như vậy...mình nói gì đi được không mình...”

Chị ngồi bất động, ánh mắt vô hồn. Anh gọi mãi mà chị chẳng có phản ứng gì cả đâm ra hơi lo. Ba Hến vội qua với vợ, ra sức xoa xoa hai bàn tay lạnh toát ấy. Một lúc lâu sau, anh mới nghe giọng chị nhỏ nhỏ.

-“Chúc mừng mình...chúc mình hạnh phúc...”

Hạnh phúc?

Sẽ hạnh phúc được sao? Anh cố trấn tĩnh để khỏi xúc động, sự việc ra nông nổi này anh cũng chẳng còn mặt mũi nào mà van xin chị

nữa rồi. Anh cứ ích kỷ với cảm xúc của mình thì chỉ làm khổ hai người đàn bà vô tội.

Có lẽ, anh và chị, đến cuối cùng, vẫn là không có duyên. Ba Hến chậm rãi bảo, anh trả mình tờ giấy nhé, mình xé nó đi, coi như không có chuyện gì cả. Mình không phải đợi anh nữa.

Anh cũng chúc mình và người ấy, mãi mãi hạnh phúc.

Chị cười khổ, chị đáp không cần đâu, thề độc rồi mà, trả sao được, anh cứ giữ lấy. Họ ngồi nhìn nhau hồi lâu, rồi tự dưng nước mắt chị rơi, đã kiềm nén rồi, mà không hiểu sao vẫn cứ rơi.

Anh xót, anh đưa tay nhắc chị lên, để vợ ngồi trong lòng mình. Chị tránh ánh mắt anh, nghẹn ngào bảo.

-“Đâu có gì đâu, là em đau thôi...em...em đau quá...mìnhạ.”

Mắt anh cũng đỏ hoe, bất giác chị thấy tức ngực, chị cố gắng lấy hơi để thở đều đặn. Anh khẽ hôn lên gò má vợ, vị của giọt nước mắt ấy, mặn chát.

Tim anh đập mỗi lúc một dồn dập, anh ghé sát chị hơn, thủ thỉ anh hiểu. Đau như nào, nhất định anh thấu, anh thương mình lắm. Cánh môi anh ngậm lấy vành tai chị, giây phút ấy, anh bảo, anh không thể kiểm soát được nữa rồi, nếu mình muốn, chỉ cần đẩy anh ra.

Rồi động tác của anh mãnh liệt hơn, bàn tay nóng rực chạm tới nơi thanh xuân đầy đặn nào đó, ban đầu chỉ là miên man nhẹ nhàng, nhưng càng về sau lại càng táo bạo, những chiếc hôn cuồng dại khiến làn da mịn màng trở nên đỏ rực.

Chị phân vân, chị đắn đo.

Nhưng rồi trong giây phút hỗn loạn ấy, chị quyết định buông xuôi. Chị vòng qua ôm lấy chông, cắn nhẹ lên bờ vai người ta. Anh không thấy đau, chỉ là có cái gì đó tê dại như dòng điện chạy dọc sống lưng, anh mắng yêu chị rồi khẽ nhá nụ hoa nhỏ nhắn ấy.

Trống ngực chị thốn thức từng hồi, có những giây phút, dịu dàng đến đắm say. Lại có những phút giây, mạnh mẽ như sóng biển cuộn cuộn, anh yêu chị, rất nhiều, rất lâu, dường như đối với anh chẳng bao giờ là đủ.

Chị biết chị đang trong thời kỳ không an toàn. Chị cũng biết đêm nay là một sai lầm, nhưng có những khoảnh khắc, lý trí không thắng nổi trái tim, biết rõ mười mười rồi nhưng người ta vẫn bất chấp, điên cuồng nông nổi như con thiêu thân lao vào lửa.

Chị với người đàn ông chị yêu nhất, những khoảnh khắc ngọt ngào cuối cùng, sai, sẽ chỉ sai một lần duy nhất này thôi.

Bình minh hôm sau rục rĩ lắm, nhưng lúc anh tỉnh giấc thì chị đã đi rồi.

Quần áo của anh chị gấp gọn gàng, kem đánh răng với khăn mặt cũng chuẩn bị sẵn, chỉ có điều, chẳng để lại lời nhắn nào cả.

Anh nghĩ chị về Bắc với con, tuy nhiên mãi không liên lạc được với vợ thành ra có chút sốt ruột. Tầm chiều muộn anh bàn giao công việc cho cậu Thắng rồi bay về chuyến gần nhất, đến trường không thấy vợ, ba Hến qua chỗ dì Hợi ôm hai cục bông nhỏ một lúc, thấy dì bảo chị vào Nam nên anh lại tắt tườì sang nhà bác Vân.

Bác Đăng cũng thật, lâu lâu lại gây chuyện rồi.

-“Đăng trả vali cho Vân mau, sắp muộn giờ rồi!”

-“Đíu trả đấy, làm gì nhau nào? Có một tháng mà Vân đi Mỹ tới ba lần vậy?”

-“Kệ Vân, Vân sang với con trai Vân, Đăng ở nhà có gái rồi mà, Đăng làm gì mà nhiều chuyện vậy?”

-“Đăng cứ thích nhiều chuyện đấy, thì nàm thao? Đi éo gì mà đi lảm thế? Đi ăn cờ à?”

Hai bác giằng giằng co co cuối cùng chiếc vali vỡ toang, áo quần của bác Vân rơi tung toé. Bác điên lắm, đang định đập cho chồng một trận thì chú Hậu nhảy vào can.

-“Bác...bác bình tĩnh...báo này...nhà em có qua đâu chơi không? Em gọi mãi không được.”

-“Không thấy chú ạ, hay thím dạy thêm? Chú đến trường chưa?”

-“Em qua rồi, nhưng cậu Hợi bảo nhà em hôm nay không về trường”

Bác Vân hỏi có chuyện gì gấp à chú? Ba Hến bảo không nhưng lần gần nhất vợ em liên lạc với bác là lúc nào? Bác còn đang bị ảnh

hường bởi trận chiến với bác Đăng, ngẩn ngơ suy ngẫm một lúc mới sực nhớ ra, liền quay sang mừng rỡ bảo.

-“A đúng rồi, có khi thím đi du lịch cũng nên. Đêm qua tầm mười một rưỡi thím gọi mà, thím kêu em mệt quá, nhờ bác ghăm Hiến Sò thay em, thời gian sắp tới có lẽ em phải đi đến một nơi rất xa.”

Ba Hến sửng cả người, mẹ Cún ngại quá đành chữa thẹn.

-“Ừ thì tôi đồng ý với thím rồi, nhưng chú đừng vội trách tôi xách đồ đi Mỹ nhé, tại tôi đâu có biết thím đi luôn đâu. Thôi chú cứ gửi Hến Sò ở nhà dì Hợi hay ông bà ngoại một thời gian, mấy hôm nữa tôi về chú bận thì cho hai bé sang nhà tôi nhé!”

-“Không cần đâu, hứa là phải thực hiện, không Mỹ mẹo gì hết, Vân cất đồ đi rồi Đăng đèo Vân qua đón Hến Sò”

Bác Đăng hồ hởi chen vào, anh Hậu hỏi bác Vân có biết bà xã tính đi đâu không? Bác đoán xa thì chắc sang Thái hay Sing gì đó, mà anh, không hiểu sao lại cảm giác những lời chị nói nó không hề đơn giản như vậy. Sống lưng anh bất giác lạnh toát, toàn thân căng cứng như muốn nổ tung.

Chương 82

Anh Hậu chào hai bác, đầu óc trống rỗng chẳng biết đi đâu về đâu cả. Nhà ư? các con ở bên dì Hợi, vợ thì chẳng thấy đâu.

Về cũng có nghĩa lý gì?

Bà xã sẽ không sao chứ?

Chắc không đâu nhì, chị lớn rồi mà, ba mươi tuổi chứ có phải mười tám đôi mươi đâu mà nghĩ bậy.

Tới một nơi rất xa...nơi nào...để đủ xa đây?

Càng nghĩ ba Hến càng loạn, anh vội vã phóng xe ra bãi sông Hồng, rồi lại sốt ruột lên cầu Long Biên, cầu Chương Dương. Nơi nào có sông nước hay các toà nhà cao anh đều tới cả.

Vẫn chẳng thấy bóng dáng vợ đâu. Nhớ một ngày xa xưa, cái ngày mà chị sinh khó, bác sĩ ra hỏi làm cả nhà một phen náo loạn. Anh lo lắng chạy vào với vợ, chị yếu lắm rồi, bằng chút sức lực ít ỏi, chị gắng gượng thủ thi với chồng, nhất định phải giữ con.

Ngày đó, chị cũng dặn, thay em chăm con.

Lòng ngực anh quặn thắt, khoảnh khắc ấy, anh đã sợ như thế nào, đến nay, anh cũng chưa từng quên. Những năm tháng êm đềm trôi qua, anh lại sững quá hoá hâm.

Giá như anh nhận thức được, anh thực sự rất cần chị. Giá như, anh bớt ngu muội, sớm hơn một chút.

Anh chạy mãi miết, anh hỏi người này người kia. Bà con dân cư quanh đấy đều lắc đầu, họ nói từ sáng tới giờ không có vụ tự sát nào cả. Anh gọi cho mấy người bạn làm công an, nhờ họ tìm kiếm quanh quanh các bệnh viện lớn xem sao.

Còn anh, lại rong ruổi khắp các ngang cùng ngõ hẻm, mong sao bắt gặp bóng dáng thân quen nào đó. Mong sao lúc anh tới, mọi việc còn chưa quá muộn. Anh thấy nhớ vợ anh quá.

Dạo này vợ còn chủ động hôn anh rồi cơ, cái điệu bộ ngượng

ngượng của vợ dễ ghét kinh lên được.

Vợ đẹp.

Cái nhìn đầu tiên đã khiến anh choáng ngợp, tại vợ đẹp quá mà. Lần đầu gặp Liên anh chẳng có cảm xúc gì đâu.

Vợ với Liên, là hai trường phái đối lập. Liên giống anh, nóng tính, hiếu thắng và thích hơn thua. Vợ thì khác, lúc nào cũng hiền dịu nhu mì như đoá hoa nhỏ.

Xưa kia có những lúc anh cảm thấy vợ quá nhạt, nghĩ rằng bọn họ không hợp. Nhưng giờ bình tĩnh ngẫm lại mới thấy, hai quả cầu lửa ở với nhau mới là kinh khủng khiếp. Trong nhà, một người cương thì phải có một người nhu.

Nhiều việc xảy ra, anh cũng từng được diện kiến tài ăn nói của vợ rồi, sắc bén chẳng kém ai đâu, phải chăng là trước kia vợ nhường anh thôi.

Có chút chạnh lòng, lại có chút ngọt ngào. Trên xe, những bản nhạc du dương đến não nề. Dạo này các nhà đài cũng hay quảng cáo, hết sản phẩm này đến nhãn hàng kia, mãi mới tới mục tin chính.

“Sau đây chúng tôi xin được chuyển sang những tin tức giao thông mới nhất. Khoảng nửa tiếng trước đã xảy ra một vụ tai nạn nghiêm trọng khiến một người phụ nữ tầm ba mươi tuổi bị thương nặng. Theo như tài xế xe tải bào chữa thì do nạn nhân bất ngờ xông tới, anh ta phanh không kịp...”

Ba Hến phanh gấp, cả người bàng hoàng choáng váng. Mãi một lúc sau anh mới lấy lại được bình tĩnh để vặn nhỏ loa, run rẩy gọi đến tổng đài. Tuy xác nhận được không phải bà xã rồi mà tim vẫn cứ đập nhanh lắm, thực sự căng thẳng muốn phát điên.

Điện thoại vẫn không liên lạc được, rốt cuộc mẹ Sò đang ở đâu?

Thình thoảng mấy đồng chí ở cơ quan hay kể chuyện mỗi lần vợ giận bỏ nhà ra đi làm ba Hến cười sằng sặc luôn, đàn ông đàn ang gì mà hèn, các cô các bác cũng đồng đánh ghê gớm quá cơ. May mà Hà nhà anh không thế, gần như ngày nào anh đi làm về vợ cũng có mặt ở nhà rồi. Hiếm lắm mới có hôm chị bận công việc, lại trùng cái hôm anh bị giật mất hợp đồng đâm ra tâm trạng không được thoải

mái cho lấm, nằm ườn trên sô pha cầu nhàu kêu đỏi ầm ĩ.

Phải bác Bích báo Đào chắc ba Hến ra đường rồi. Nhưng vợ anh khác, vợ nhẹ nhàng xin lỗi anh rồi hỏi mình ăn gì em nấu.

Anh xì mặt bảo có mấy con vịt ba Hải vừa cho kìa, mình khĩa nước dừa đi, thực ra biết thừa món đó làm mất công ấy chứ, nhưng bực bực nên thích gât khó dễ tí cho vui thôi. Chẳng nghĩ vợ lại vâng rồi vào bếp luôn đâu, chồng thấy tội lỗi ghê gớm.

Anh hỏi vợ cũng vừa đi làm về mà, vợ không mệt à? Vợ cười cười bảo em không, lát mình ăn thêm nhiều nhiều cơm một chút là em vui. Đêm đến có người rúc vợ thủ thi anh ghét cảm giác về nhà phải đợi mình. Chị lúc ấy đang chuẩn bị thi giáo viên giỏi cấp thành phố, vào đến top 10 rồi mà thương chồng nên bỏ luôn.

Cả đợt ba Hào bảo cân nhắc cho lên làm hiệu phó cũng từ chối, tính ra nếu trước đây anh không quá nhỏ nhen thì sự nghiệp của vợ cũng thăng tiến ra phết. Vợ hiền mà, có mấy khi hờn dỗi linh tinh gì đâu, chỉ mỗi bị cái tính cổ hủ lạc hậu, sống phép tắc lễ nghĩa quá thôi.

Từ đã...con người coi trọng thể diện như mẹ Sò, nào có chuyện cứ thế đâm ra đường hau nháy cầu. Kể cả khi quá tuyệt vọng chị vẫn sẽ chọn cách làm để lại ít điều tiếng, vậy thì nhất định là ở nhà rồi.

Có người nghĩ thấu liền vội vàng tăng tốc, anh hi vọng là mình về kịp.

Hi vọng vợ và anh...chưa cách nhau...quá xa.

Cổng mở, cửa trong cũng không khoá, ba Hến run rẩy bước vào. Căn nhà im lìm đến đáng sợ, cúc trắng bày đầy bàn, những viên thuốc rơi lả tả dưới đất, tim anh, tưởng như bị ai đó bóp nghẹt.

Nếu biết sự việc ra nông nổi này, đêm qua anh đã ôm chị chặt thật chặt. À không, chi bằng thức cùng vợ luôn, như vậy thì chị đâu có bỏ anh đi dễ dàng được.

Đau.

Đau đến mức nghẹt thở.

Đau đến mức không thể bước thêm, dù chỉ là một bước.

Anh cứ đứng đó, thần thờ bần thần như một kẻ mất hồn, mãi đến

khi vợ anh tay bê đĩa hoa quả tay cầm chổi lật đật bước ra.

Vợ lay vợ gọi mãi anh mới bừng tỉnh, bị một phen khiếp đảm đâm ra có người cũng cáu ghê gớm lắm, quát tháo một thôi một hồi.

-“Điện thoại mình để làm cảnh hả mà anh gọi mãi không được? Mình có biết anh phải bay từ Nam ra tìm mình không? Mình có quan tâm tới cảm xúc của anh không thế? Mình bảo bác Vân mình đi tới một nơi rất xa, ừ thì anh không cấm mình đi du lịch, nhưng mình phải nói rõ mình đi đâu chứ? Mình biết cái câu đó nó gây hiểu nhầm tới mức nào không? Thuốc ở đâu mà rơi vãi thế kia? Anh còn tưởng mình... mình...dại dột...vớ cả nữa...đang yên đang lành mua hoa cúc về làm chó gì vậy?”

Ba Hến lửa giận ngùn ngụt, anh vội gạt nước mắt rồi lao vào nhà tắm đóng cửa đánh sầm. Mẹ Sò bên ngoài ngây ngốc chẳng hiểu chuyện gì cả, đành nhắn tin cho mẹ Cún hỏi chuyện

“Ơ hình như em có bao giờ bảo bác em đi tới một nơi rất xa đâu bác nhỉ? Hay em nhớ nhầm, em nói khi nào vậy bác?”

“Không, thím không nhớ nhầm đâu. Tôi bịa đấy :))”

Bác Vân replai xong cười khúc kha khúc khích, bác Đăng bên cạnh bĩu môi khinh bỉ.

-“Tự sướng cái nổi gì? Không có Đăng phối hợp thì thằng Hậu còn lâu mới tin Vân nhé.”

-“Gớm, Đăng nói được mỗi cái câu cuối đón Hến Sò chứ gì?”

-“Thì đấy, đấy là câu chốt khiến cho vở kịch trở nên chân thật đấy, nói chung ân tình này Đăng cho Vân nợ, khi nào có cơ hội trả lại cho Đăng.”

-“Ôi dào ôi, nhiều lời nhức đầu, Đăng nháy qua rào an ninh rồi lượn đi cho nước nó trong”

-“Nói nghe thế? Vé Đăng trả tiền mà, Vân chuẩn bị đi nhờ Đăng sang Mỹ đấy, biết điều một chút đi.”

-“E ê, ăn nói cho đàng hoàng nhé, thằng điên nào làm vỡ vali để Vân trở chuyển bay trước hả? Đang yên đang lành, mất cả hứng. Ai thèm đi cùng Đăng, là Vân đi thăm con trai Vân học ở Harvard nhé.”

-“Gớm có thể mà cũng ba hoa. Quá xoàng, nói Vân nghe Đăng

không chỉ có con trai học Harvard đâu, mà con dâu tương lai của Đăng cũng học Harvard cơ, đây chẳng thêm khoe thì thôi.”

Bác Vân bị trêu, tức tức bực bực, tính cách mặt bác Đăng nửa tháng, khổ nỗi lúc lên máy bay được tầm hai tiếng thì đi vào vùng thời tiết xấu, bác nhọc với say quá thành ra quên khuấy nó mất, thấy bóng chòng là lao vào rúc lấy rúc để. Bác Đăng cười, cấu một cái vào eo cho bố ghét rồi cũng ôm bà xã ngáy khò khò.

Trong khi đó em trai bác ở Royal vẫn ức không ngủ được, thậm chí còn dỗi cả cơm luôn, hại vợ phải ngồi cạnh nịnh mãi.

-“Thôi em sai rồi, em xin mình đấy. Lần sau em mà nhớ tay làm vỡ lọ thuốc em sẽ dọn ngay, với cả mình không thích thì rằm em không mua hoa cúc nữa.”

Rằm đâu mà rằm, mình tưởng anh là trẻ con lên ba chắc?”

-“Rằm thật mà, em nói dối mình làm gì. Mình dậy xem lịch âm mà xem, rằm nên em mới về sớm ra mộ ông ngoại, em để điện thoại yên lặng, mãi sau mới biết. Em đang định tối cơm nước xong thì gọi lại cho mình mà”

-“Kinh thật, tối mới thêm gọi lại cho anh cơ đấy”

Chồng trách, vợ thật thà bảo em tưởng tầm ấy mình phải tiếp khách. Hai cục bông nhỏ mãi chơi với em Tôm em Cua bên dì Hợi, anh Hậu được dịp tha hồ làm màu mà không sợ mất mặt.

-“Ủ thôi, không phải lo cho anh, nhịn một bữa cũng không chết được đâu!”

-“Nhưng mà hại đường ruột, mình chán cơm hay em nấu phở nhé? Hay miến? Bún?”

-“Chẳng muốn ăn gì sất, mình xuống ngủ đi, kệ anh.”

Mẹ Sò cười khổ, quay người lật đật trái đệm. Ba Hến thật là, sắp làm cha của ba đứa nhóc rồi mà trẻ con quá đi mất thôi.

Đêm qua nghe tin đó tâm trạng chị nặng nề lắm, nằm nhìn anh ngủ xong khóc ướt cả gối. Sáng nay ra Bắc sớm, tới thăm ông ngoại, vừa nhật cỏ trồng hoa vừa hàn huyên, chẳng biết ông có nghe được không nhưng lòng chị cũng nhẹ đi nhiều. Chị với anh, duyên không tình không, cố níu kéo ích gì?

Trẻ con vô tội mà, với cả em bé đó đến cũng đúng lúc, mong anh có con với người anh yêu rồi thì đừng tranh chấp Hến Sò với chị. Giờ hai bé là nguồn sống duy nhất của mẹ Hà.

Tụi nhóc cũng cần tình cảm của ba nên chị chẳng muốn xích mích với ông xã làm gì, trẻ con chúng khôn lắm, nhận ra ngay à.

Ba Hến dỗi hờn một lúc thấy ai đó chẳng thèm để tâm đến mình nữa thì hơi tung tức, trần trọc qua lại, lăn lóc thế nào mà ngã rầm một cái xuống trướng đệm của vợ mới tài chứ. Mẹ Sò giật cả mình, vội hỏi chồng có sao không? Anh bảo có, kêu đau lưng rồi tay chân cứ nhiên gác qua người chị.

-“Em dậy lấy dầu xoa cho nhé!”

-“Thôi, mình nằm yên là được...mình này...có chuyện này.là. là... anh ấy...anh... nếu anh chỉ muốn nuôi đứa nhỏ thôi chứ không tiến tới với Liên...đứng trên phương diện phụ nữ...mình thấy anh có đều không?”

-“Cũng hơi đều mình ạ.”

Vợ thật thà trả lời, đoạn chị hỏi mình với người ta có khúc mắc gì sao? Chồng lắc đầu, chuyện lằng nhằng, anh chẳng biết bắt đầu từ đâu cả.

Ngày trước từng có ý định sau này chung sống với Liên, hồi đó anh thấy việc cô ấy làm mẹ kế của Hến Sò là hiển nhiên thôi. Bây giờ, cũng hoàn cảnh tương tự, với chị Hà, anh lại không nữa. Nhiều thiệt thòi lắm. Vợ xứng đáng có cuộc sống tốt đẹp hơn thế.

-“Mình à...sau này có đến với ai cũng phải hạnh phúc nhé. Với cả đừng đi đâu quá xa...không tìm thấy mình anh chẳng yên tâm gì cả...”

- Anh ôm chị từ phía sau, nẫu nề thủ thỉ. Chị chẳng dám quay lại, chị sợ chị sẽ khóc.

Giá như anh Vui vẻ, chị sẽ có chút an lòng, đằng này, không rõ giữa anh và mẹ Bi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nữa?

Nhắc đến chị Liên, anh Hậu ra Bắc mà chị không hề hay biết đâu. Số chị cũng may dễ sợ, mang bầu đúng lúc ba Hải vào Nghệ An chơi với bạn nên được mẹ Mây đón về chăm sóc, mẹ mẹ con con ngọt

xơn xớt luôn. Chiều tối hôm đó mẹ còn mời thầy lang giỏi nhất vùng đến xem mạch cho chị Nghe nói thầy này còn nổi tiếng hơn cả ông chị Hà, máy móc thiết bị tân tiến đều thua thầy hết. Thầy là thầy có khả năng chuẩn đoán giới tính của thai nhi từ rất sớm. Mẹ mời thầy vào buồng trong xem mạch cho chị, thầy vuốt vuốt bộ râu bạc phơ rồi kết luận chắc như đinh đóng cột.

Là nữ. Mặt chị Liên bắt chợt tái xanh, chị sợ mẹ biết thì toi, chị đút cho thầy mấy triệu lặn. Ban đầu thầy cứ một mực không đồng ý, chị năn nỉ ì ôi khóc lóc mãi cuối cùng thầy mới gật đầu. Nhưng thầy bảo thầy ngại nói dối, nên lúc ra ngoài chỉ bảo trường hợp hy hữu, chịu không phân biệt được trai hau gái.

Mẹ Mây có vẻ thất vọng, thầy về rồi, chị Liên ngau lập tức chạy ra nịnh nọt, đến thầy tài như vậy còn không nhìn ra, chứng tỏ đứa trẻ này có phúc khí lớn, mai sau nhất định vô cùng tài giỏi.

-“Mẹ đừng lo, triệu chứng nghén đọt này y như lúc con mang thai Bi mà, chắc chắn cháu trai.”

-“Thật vậy à? Ôi chao ôi, hai cháu trai, tốt quá đi thôi.”

-“Thật chứ ạ, một trăm phần trăm luôn.”

Bà Mây sượng, cười phớ lớ luôn. Thực ra trong lòng chị Liên cũng chắc chắn như vậy, mới đầu chị còn bĩu môi chê thầy dõm cơ. Khổ nỗi càng thời gian về sau chị càng thêm ăn ngọt, nhìn cái bánh gato con Thắm mua về mà chị nhỏ dãi luôn. Nhưng mà vẫn phải nhịn, phải giả bộ thích của chua. Nhiều lúc cắn miếng khế mà chảy cả nước mắt ấy, chẳng biết mai sau đẻ con gái thì tính sao đây? Hay làm giống trong phim ý, tráo xù bé trai của con mẹ nào đấy.

Nhưng năm dài tháng rộng, anh Hậu lại không ngu như mẹ Mây, anh xét nghiệm ADN thì khốn. Với cả cũng tội con bé nhi, có khi gửi về cho u Khúc rồi nhận nhóc nào làm con trai là được rồi.

Cảm thấy kế hoạch khá hoàn hảo nên chị Liên thở dài nhẹ nhõm. Tiếc là chưa được bao lâu đã phải ấm ức rồi.

Bà Mây chẳng cho chị ra đường nửa bước, bà đi xem bói người ta bảo tháng này tháng hạn nên cấm tiệt không được rủ bạn bè hay người lạ tới nhà, sợ khí độc hại thai nhi.

Giúp việc của chị không hợp tuổi, bà Mây không cho ở cùng. Chẳng có người hầu, tất nhiên chị phải nấu cơm rửa bát. Nhưng chị là ai cơ chứ? Chị đâu có gốc gác như mẹ Sò?

Miệng thì ngọt nhạt bảo để con làm cho, nhưng cứ chạm tới bát đĩa là nôn mửa tới tấp. Bà Mây xót con dâu ốm nghén, xót cháu trai nhỏ xíu còn chưa chào đời. Bà đành làm tất cả.

Mọi khi ở nhà ông Hải nấu cơm, cái Thẩm dọn dẹp rửa bát, giờ ông đi rồi, cô Thẩm ghét chị Liên nên đếch thêm động, bác Thơm thì lười chảnh thây, đâm ra việc lớn việc nhỏ tới tay bà hết.

Nghĩ cái thân già tóc bạc gần hết rồi vẫn phải đi chợ hầu hạ tụi trẻ, kể cũng tủi thân. Già rồi mà phải mổ cá băm thịt, xương cũng tự chặt tự ninh. Rồi xong xuôi lại lụi hụi dọn dẹp.

Có con Hà ở đây thì tốt, trước chê nó điệu, nhưng ít ra nó được cái sức khoẻ ổn định, ngày xưa mang bầu tám tháng rồi mà nhà có giỗ vẫn rửa chục mâm bát ấy, cũng chẳng thấy ốm đau ca thán gì.

Mẹ Bi thực tình cũng yếu quá thể. Lại còn hay cao giọng mè nheo bà chứ, không vì đang bầu bí bà chả chửi cho vỡ mặt rồi ấy. Mới sống cùng con dâu tương lai một tuần mà bà sụt mất hai cân, chưa bao giờ bà mong ông Hải về như lúc này.

Cầu được ước thấy, chiều tối hôm đó ông về.

Ông nghe chuyện, giận tím tái mặt mày.

Một cuộc điện thoại của ông thôi, vợ chồng Hậu Hà ngay lập tức phải thu xếp công việc để tới thưa gửi đảng hoàng với ba.

Anh Hậu biết lỗi, vội vàng quỳ xuống. Chị Hà cũng quỳ cùng chồng, mãi sau ông hỏi chị mới lí nhí.

–“Ba...là tại con...bệnh phụ nữ...”

–“Bệnh cái gì mà bệnh? Chẳng phải chuẩn đoán nhầm rồi hay sao? Con không phải bao che cho nó. Thằng súc sinh! Cút khỏi nhà tao.”

Ông quát, anh Hậu với chị Hà đều sợ tái mặt, không dám hé răng nửa lời. Chỉ có chị Liên là can đảm nhất, xông ra lý sự.

–“Ba, ba cũng quá đáng rồi đó. Anh làm gì nên tội nên tình mà ba mắng anh là đồ súc sinh? Chúng con yêu nhau thật lòng, đến với

nhau tự nguyện. Ngay từ đầu người sai là ba, là ba ép anh lấy phải một con vợ nhàm & chán tẻ nhạt. Ba có biết cuộc sống của anh khổ sở tội nghiệp đến mức nào không?”

–“Ba cứ giả bộ cao thượng thương con thương cháu, nhưng ba thử nghĩ lại xem, sống với nhau mà không có tình yêu thì giải tán đi cho rồi, cứ níu kéo làm gì khổ biết bao nhiêu người”

Mẹ Bi càng giải thích phân bua thì ông Hải càng nổi điên. Chưa bao giờ ông cáu như thế, ức tưởng muốn tăng xông, chén trà nghi ngút trong tay phi thẳng về phía con trai không chút nể nang.

Chị Liên hãi quá, theo phản xạ liền nhanh chóng tránh sang một bên. Ngược lại chị Hà xót chồng nên lao vào cản, anh Hậu thấy vợ xông tới thì hơi hoảng, một tay anh kéo chị vào lòng, tay còn lại toan đưa ra đỡ. Tiếc rằng sự việc xảy ra nhanh quá, anh chị không tránh được, nước nóng một chút bắn vào mu bàn tay anh, còn lại văng ra thấm vào lưng áo chị, bỏng rát.

Chiếc chén kia rơi xuống đất, vỡ tan.

Vợ hỏi anh có sao không? Anh lắc đầu, nhưng anh biết chắc vợ đau lắm.

Vợ đau anh cũng đau, hai người nhìn nhau, cùng ứa nước mắt.

Chương 83

Ông Hải chứng kiến một màn ôm ấp suýt suýt bất chợt thấy nã nê. Cái cuộc đời này, kể cũng lắm oan trái.

Lớp trẻ ngày nay, sướng quá dửng mỡ hết cả rồi. Ông thở dài kêu cô Thắm đưa chị Hà ra trạm xá. Anh Hậu rối rít xin ba cho đi cùng vợ, nào là cái Thắm trẻ người non dạ không thông thạo đường xá, để lâu nhiễm trùng thì khổ, nào là con đưa nhà con ra rồi con về ngay.

Ông nghe hết cả đấy, nhưng một chút động lòng cũng không.

-“Gớm, anh thương anh xót người ta thế cơ à? Lúc anh đứ đởn với đũy anh có nhớ tới nó không?”

Ba hỏi, chị Hà thấy tình hình căng quá liền nhỏ lời trấn an chồng. Anh Hậu có vẻ nguôi nguôi mà lúc cô Thắm lên dìu vợ anh cứ sốt ruột mãi, chốc chốc lại ngó ra cổng.

-“Quay vào đây, tình nhân bé nhỏ của anh, cái người yêu Nanh thật lòng thật dạ, chỉ sợ mỗi chén trà nóng ở trong này cơ mà”

Ông Hải mĩa đếu, chị Liên nghe ngứa tai quá không chịu được, sồn sồn cãi lại.

-“Ba nói thế mà nghe được à? Con là con lo cho đứ đởn nhỏ thôi. Nếu không vì em bé trong bụng thì...thì...ngay cả mạng sống này con cũng không tiếc.”

-“Thôi chị ạ, phúc tôi mỏng, tôi nào dám có đứ đởn con cao thượng vĩ đại như chị. Mời chị ra ngoài cho tôi.”

Mẹ Bi ức điên cả tiết, cái lão già đáng ghét dám đuổi chị, nếu không vì anh Hậu chị còn lâu mới nhịn.

Chị bị đuổi cấm cửa nên chỉ có thể đứng bên ngoài ngó trộm thôi. Cả cái điệu cày to như thế mà lão phang ba Hến chẳng hề tiếc tay.

Người đâu mà ác độc, cứ như anh là con nuôi ấy. Mãi sau ông mới cho con trai cơ hội trình bày. Chị đứng xa quá nên không nghe

rõ cuộc đối thoại, chỉ thấy ông Hải không giận nữa, ông thở dài rồi bỏ đi đâu ấy.

Chị chạy vào đỡ anh, rủ người ta đêm nay ở đâu chị chăm.

Anh lịch sự cảm ơn nhưng lấy lý do công việc nên cũng đi nốt.

Ở nhà còn lại mẹ Mây, bà khinh bỉ nhìn chị. Sự việc vừa rồi khiến cho bà hơi bị thất vọng. Yêu, nó yêu thế à? Ừ, cứ cho là yêu đi, nhưng nó vẫn là yêu bản thân nó nhất.

Người làm mẹ chồng không thích điều này.

Tuy nhiên người làm mẹ chồng cũng khá phở bò, con dâu tương lai nịnh nọt khóc lóc cho mấy câu liền xuôi xuôi ngay. Thôi thì cũng phải, đũa nhỏ quan trọng hơn mà.

Bà thương bà xót con trai, cả người mệt mỏi đau nhức. Bà kêu chị Liên bóp chân giúp bà. Chị là chị không có thích quá gần gũi người già đâu, cứ thấy tởm tởm kiểu gì ấy.

Thời khắc phụ bà tháo đôi tất giầy, cái mùi hôi mùi thối nó sộc thẳng vào mũi, hại chị tý nữa thì xỉu.

Nhưng biết làm sao được, tình thế bắt buộc.

Lùi một bước để tiến trăm bước, chị đành cố gắng thể hiện. Nhu mì hiền thực hết mực rồi mà bà còn chê kỹ thuật không tốt bằng cái Hà.

Bằng bằng cái con khi, con yêu nghiệt đó ông nó làm thầy lang, tay nghề giỏi là chuyện hiển nhiên thôi. Bà lim dim một lát thì dậy chuẩn bị thay đồ đi đón cháu Bi.

Bác Thơm thấy mẹ xong rồi liền hí ha hí hửng chạy ra hạch sách.

-“Tiện tay bóp chân cho chị luôn đi bé.”

-“Thôi, em mệt lắm.”

Mẹ Bi lấp liếm, bác Thơm ngúng nguẩy làm nũng.

-“Mệt gì mà mệt, mà ở nhà chơi suốt ngày còn gì, ăn bám em trai chị thì cũng phải biết điều trả ơn chị chứ!”

Bác mồm năm miệng mười, cứ tồ tồ làm cô em dâu tương lai ức hộc máu. Đang điên sẵn nên chị Liên đếch thèm nể nang gì sất.

-“Ê ê, báo nói gì thế? Còn hơn cái dạng bác nhé, già bố nó đến nơi rồi mà cứ ở lì với mẹ. Duyên quá nên nhà chồng mới đuổi đấy.”

Khổ, mãi chẳng có thằng nào nó thèm rước, đến nhục.”

-“Mày...mày.”

-“Em nói sai sao? Bằng tuổi bác người ta bế cháu rồi ý chứ, bác thì ngay cả một mụn con cũng không có, ôi chao ôi, em thương bác quá đi thôi.”

Bác Thơm tức lồng lộn, không kiềm được vả cho chị Liên một phát rõ kêu. Cũng không đau lắm nhưng vừa hay mẹ Mây từ trong buồng đi ra nên chị yếu ớt ngã bịch xuống nhà, nước mắt lưng tròng.

-“Ôi chị ơi là chị, em nào có dám cãi chị, tại em đang ghen buồn nôn quá, chị làm ơn làm phước cho em nghỉ một lát rồi đêm em sang phòng em bóp chân cho chị. Có gì không hay không phải chị cứ đợi em sinh bé xong hẵng đánh được không ạ? Thân em, em đâu có tiếc, nhưng đứa trẻ, nó còn quá nhỏ chị ạ.”

Có người nghe ngứa cả tai, bực mình định nhảy vào giật tóc đánh nhau, tiếc rằng mẹ Mây chạy ra kịp thời.

Mẹ với con gái, cãi nhau tung bưng khói lửa. Mẹ không tin bác, mẹ chỉ tin những gì mẹ thấy. Mẹ cho bác hai sự lựa chọn, một là dọn đồ rồi biến đi đâu thì biến, hai là xin lỗi chị Liên rồi từ giờ cấm đi chơi, ngoan ngoãn dọn dẹp bếp núc nhà cửa.

Bác đường cùng, đành phải chọn phương án thứ hai. Điều đáng buồn là, không chỉ rửa bát quét sân lau nhà, giờ ngay cả đi chợ nấu cơm cũng tới tay chị.

Căn bản Ông Hải ngứa mắt với một số người nào đó nên lại nhập cuộc đi chơi cùng hội bạn già. Lần này hành trình sẽ là Đà Nẵng và một số tỉnh miền Trung.

Trước khi lên đường ông có qua trạm xá gặp chị Hà, cũng may con bé không sao cả, ông buồn buồn mở lời.

-“Ba xin lỗi, là tại ba, con xứng đáng có được người chồng tốt hơn, giá kể ngày đó ba không gán ghép hai đứa.”

-“Tất cả là duyên phận ba à, ba đừng nghĩ nhiều.”

-“Hà này, con đừng vội nói gì với ông bà thông gia được không? Khi xưa ba đem trầu cau sang rước con thì bây giờ ba cũng sẽ là người dẫn con về nhà. Chỉ là, ba có chút việc bận, con thư thư cho

ba một tháng nhé!”

Ông chân thành đề nghị, chị thấy việc chẳng có gì to tát cả, chị thì cũng không gấp nên gặt đầu đồng tình. Chào ba rồi, chị qua chỗ dì Hợi đón con xong mới về nhà.

Anh Hậu ngồi bần thần một góc tường, hai cục bông nhỏ thấy vậ oà vào lòng ba, cứ hỏi thăm mãi không thôi.

-“Ba Hậu, ba Hậu buồn à?”

-“Phải đó, sao mặt ba Hậu méo xềnh xệch thế kia?”

-“Tay ba Hậu tím tím á, ba Hậu bị ngã à?”

-“Ơ cả chân ba Hậu cũng bị chảy máu này, ba Hậu có đau không ạ? Hén thổi cho hết đau nha”

Ba lắc đầu, vòng tay qua ôm tụi nhóc.

Mẹ nhìn ba mà nẫu hết cả ruột, ba Hải thương con nhưng cách dạy của ông vẫn còn phong kiến lắm, ông xă chị lại ngoan có bao giờ dám cãi hay tránh đâu.

Chắc anh buồn lắm. Chị chẳng biết làm gì giúp anh cả, chỉ có thể tìm lọ thuốc mỡ đưa cho Hén Sò thổi. Ngón tay bé xíu chấm chấm rồi cẩn thận bôi bôi làm ba già mát cả ruột cả gan, bao nhiêu muện phiền tan biến hết cả.

-“Mẹ Hà cũng xoa thuốc cho ba Hậu đi, mỗi người xoa một chỗ cho nhanh khỏi, xoa xong rồi thổi thổi á, là hết đau nha”

Gái yêu đề nghị, tất nhiên mẹ Hà nghe lời rồi Ba Hậu nheo mắt, trùi mền quan sát ba mẹ con nhà nó, giống nhau y như đúc, đáng yêu hết cả phần thiên hạ rồi.

-“Mẹ Hà ơi ba bạn Bông ở lớp ngoại tình nha, mẹ bạn Bông bị ốm rồi đấy. Hén nghe lỏm các cô nói chuyện ý”

-“Ngoại tình là gì hả chị Hén?”

Sò ngâg thơ thắc mắc, chị gái em tỏ vẻ hiểu biết, đáp rất chi rành rạch.

-“Ngoại tình là ba Bông yêu cô gái khác đó, ba Bông bỏ mẹ Bông và Bông ý. Ba Bông thế là hư á.”

-“Ừ...ba Bông hư...ba Hậu không hư nhỉ ba Hậu nhỉ?”

-“Nhưng cô giáo bảo đàn ông thời nay đều thế, ba Hậu ơi ba có

bỏ Hến Sò với mẹ Hà không ba? Ba có yêu cô nào không?”

Hai đứa bàn tán nhặng xì ngậy, mẹ Hà bối rối thấy rõ, cái con Hến này nữa, sắp tốt nghiệp mẫu giáo rồi còn trẻ con thế nhỉ? Không chơi với bạn lại đi nghe chuyện phiếm của các cô chứ?

Mẹ dặn con gái không được như vậy. Chị Hến ngoan lắm, mẹ bảo như thế không tốt nàng liền vui vẻ ngoắc tay hứa lần sau bót hóng hót.

Nhưng chị ấy vẫn cứ nằng nặc hỏi ba bằng được ý, ba Hậu búng tai nhóc con rồi chậm rãi trả lời.

-“Ba không yêu cô nào cả, ba yêu mỗi mẹ Hà thôi.”

Chồng cười hiền, thơm nhẹ cô Hến cô Sò cô Hà mỗi cô một phát. Hai cục bông nhỏ thơm má, có cục bông lớn thì thơm môi.

Chị Hến che mắt em Sò nha, chị cũng hì hì quay đi luôn.

Mẹ Hà ngượng chín cả mặt, vẫn biết chồng thương con, an ủi các bé rồi nhưng anh diễn đạt quá, tim chị dường như đập nhanh hơn một nhịp.

Anh Hậu túm tùm cấu eo vợ rồi đuổi bà xã vào bếp nấu nướng, ngoài đây anh có chuyện cần “tâm sự” riêng với Hến Sò.

Bữa tối hôm đó khá muộn, các nàng đói nên ăn thun thút ấy. Chị Hến gặm hết hai cái đùi gà, thấy ba nháy mắt liền đem chất giọng dễ thương vô đối ra nũng nịu mẹ.

-“Mẹ Hà ơi mẹ có yêu chú nào khác ngoài ba Hậu không?”

Nàng làm mẹ hơi choáng, nhưng mẹ vẫn rất dịu dàng đáp.

-“Không, mẹ yêu mình ba Hậu với Hến Sò thôi, không thương chú nào khác cả.”

-“Thế nhờ ba Hậu không nghe lời ý, ba Hậu hư xong phạm lỗi thì mẹ có định bỏ ba không? Như thế thì tội nghiệp ba lắm ý.”

Mẹ biết thừa em được mớm lời, mẹ xoa đầu nhóc con, nhỏ thủ thỉ, cái đấy thì quyền quyết định nó không nằm trong tay mẹ Hến ạ.

Ba Hậu ngồi đối diện nghe chùng tâm trạng lắm, anh chan vôi chút nước sấu dầm, húp nốt bát cơm rồi bỏ về phòng. Già rồi, ăn trọn đón của ba, chân tay tê nhức ghê gớm. Cộng thêm một đêm trần trọc mất ngủ nữa, thành ra sáng hôm sau có người ốm hẳn.

Ốm đau là thế, mệt mỏi đến vậy, cơ mà chẳng thấy bóng dáng bà xã đâu?

Gọi điện chỉ nghe tiếng tút tút dài vô tận, gọi cho cậu Hợp thì cậu bảo chị Hà nhà em đang họp với anh Thanh triển khai kế hoạch thi Olympic Toán cấp thành phố, anh Thanh là trưởng ban giám khảo còn chị Hà nhà em là thư ký hội đồng thi ạ.

Cậu ngoan lắm, nói chuyện vâng dạ lễ phép. Còn kể thêm về quy mô cuộc thi với cả khoe khoang trường mình năm nay được chọn làm địa điểm tổ chức, anh Hậu ậm ừ vài ba câu rồi lạnh lùng cúp máy.

Kinh thật.

Trưởng ban giám khảo cơ à, oai quá nhĩ?

Thư ký nữa chứ?

Bực.

Người đã nhọc rồi giờ lại còn thêm bực, tức ngực khó thở không tài nào mà chịu được.

Có cái hội thi nho nhỏ mấy đứa học sinh giỏi thôi mà bàn bạc kinh khủng khiếp thật đấy. Mười hai rưỡi mới thềm vắc mặt về nhà.

Trao đổi cả sáng chưa chán à mà mở cổng ra đã lại gọi nhau í ới rồi, hết em thấy thế này thầy nghĩ thế kia nghe mà chối.

Ba Hến nằm bên trong mặt nóng hầm hập, khẽ hắng giọng ho nhẹ. Khổ nỗi người ta còn mãi buồn dưa kinh quá, nào có lọt tai. Đành phải ho tới tấp, ho sù sụ, ho đến mức khản cả cổ bà xã mới chạy vào.

Ông xã đạt được mục đích, nhưng nghĩ thấy ưng ức nên vợ hỏi han quan tâm cũng mặc kệ, giả bộ cao thượng, ngây ngô đáp.

-“Anh đâu có sao đâu, mình nghiêm trọng hoá vấn đề quá làm gì.”

-“Không sao đâu mà không sao, mình sốt rồi mà. Người nóng quá, mình đợi em tý em lấy thuốc với trườm mát cho mình.”

-“Thôi, mình còn bận việc với thầy mình cơ mà. Anh nào có dám nhờ mình chăm.”

Ba Hến làm màu, mẹ Sò lại tưởng chồng đang lúc ốm yếu nên nhớ người thương, đành gợi ý.

-“Thì đúng là em bận thật, hay em gọi xe giúp mình nhé, bảo họ chở mình đến nhà mẹ Mây ở với chị Liên. Ba Hải đi chơi rồi mà, tuần này mình ngủ ở đây cũng được.”

-“Sợ thật, chưa gì mà mình đuổi anh thế à? Nói mình nghe đây là nhà anh, NHÀ ANH, hiểu chưa? Nhà anh nên anh đếch cần đi đâu cả.”

Chị nghe ông xã mắng mà choáng, anh thấy chị đứng ngây ngốc một hồi thì lại thương thương, nhỏ lời tâm tình.

-“Anh nhọc quá...có khi anh sắp chết rồi cũng nên.”

Trời đất, sắp chết á? Có thật là ông xã chị không vậy?

Cái người phong độ hào hoa của mọi ngày đâu rồi? Sao tự dưng hôm nay lại mè nheo nũng nịu hơn cả con gái thế này?

Anh xị mặt, lén lút liếc chị, chị phì cười nhìn chồng. Rồi chị cũng chẳng chấp anh nữa, lật đật giúp anh lau người thay đồ, đoạn quay ra nấu tạm ít miếng gà.

Anh ăn hết, mới đầu miệng đắng ngắt mà cứ ngửi thấy mùi nắm hương với rau mùi quyện vào là lại nuốt nước bọt rồi miếng thịt gà săn săn, miếng giò gà giòn tan ngọt lịm, vị thanh thanh cay cay của nước dùng, chắc cả thế giới này cũng không ai nấu ngon bằng vợ đâu.

Đồ ăn mà hiệu quả hơn cả thuốc ấy, húp sùm sụp hai bát người ngợm thấy khoẻ hẳn lên. Còn đang muốn rủ vợ ở nhà cho vui mà có người đã gọi vợ đi rồi, tưởng vợ quan tâm anh lắm cơ, ai ngờ vợ sờ qua trán anh xong phán câu xanh rờn.

-“May quá, mình đỡ rồi đấy, em ra trường đây, mình nghỉ đi.”

Đáng nhẽ phải là, em ra trường chút có được không, em đi lát em về giống ngày xưa chứ?

Từ khi nào vợ thay đổi thái độ, cách ứng xử với anh vậy? Bảo đi là đi thôi, chẳng cần hỏi han trưng cầu ý kiến chồng gì sất.

-“Minh đi dạy hay đi khoe hàng thế?”

Ông xã bực bực xỉa đều, bà xã ngạc nhiên hỏi lại.

-“Quần jeans áo sơ mi mà mình, kín cổng cao tường có khoe chỗ nào đâu mình nhi?”

-“Mình soi gương mà xem, mông má chả căng đét lên kia kìa.”

Anh Hậu vô tư nhận xét, chị Hà ngắm cũng thấy cái quần này hơi bó thật nên vào nhà tắm thay chiếc váy hoa. Trông vợ bây giờ lại duyên dáng quá mức cho phép, ba Hến lòng càng thêm náo nề. Hình như hện hò ý chứ, dạy dỗ quái gì.

-“Mình ra trường thật không đấy?”

-“Thế không thì mình nghĩ em đi đâu?”

-“Anh việc gì phải nghĩ...anh chả biết thừa ấy...mà này...đứng yên đó...anh đèo mình đi.”

Ba Hến bực bội vùng dậy, tay cầm chìa khoá tay kéo vợ xềnh xệch. Đi ô tô nên nhanh lắm, trước khi chị xuống xe anh còn nho nhỏ dặn anh đợi mình ngoài này.

Chị tưởng anh đùa thôi, không ngờ ngồi trong phòng hội đồng thỉnh thoảng nhìn ra vẫn thấy xe ông xã đỗ ở đó. Được nửa tiếng chị sốt ruột, chui xuống hàng cuối rồi lên chạy ra với chồng.

Anh vẫn còn mệt, trán lấm tấm mồ hôi trông tội lắm, chị bảo anh mình về nghỉ đi, em họp còn muộn. Nhưng anh lại cương quyết, mình cứ làm việc của mình đi, mình kệ anh, muộn mấy anh cũng chờ được.

Người thì phân tích mình đang ốm mà, người lại lý sự ốm với đợi mình nó chẳng liên quan. Chồng chồng vợ vợ, đôi co tranh luận một hồi, rốt cuộc vợ thua.

Vợ lại bỏ việc về với anh. Anh và vợ qua đón con sớm. Rồi về nhà. Nhà, bốn người, Hậu Hà Hến Sò, cười nói rúc rích cả buổi chỉ loanh quanh từ phòng ngủ ra phòng khách, hết ăn cơm rồi lại cùng nhau xem phim, bình yên giản dị, nhưng ngọt ngào lắm.

Tối đến, lúc các con ngủ, chị mang áo quần ra ban công phơi, anh cũng lẻo đẻo theo vợ. Anh giúp chị vắt đồ, chị chẳng ngưng chẳng đuổi anh nữa, hai bên phối hợp rất nhịp nhàng. Xong xuôi anh kéo một cái ghế, rủ chị ngồi xuống ngắm phố xá.

Hà Nội về đêm, đẹp theo cái cách của nó. Anh ấp úng hỏi, mình à, cái câu mình bảo Hến hôm nọ, là thật lòng hay an ủi con?

Là thật lòng mình ạ. Chị nhỏ nhẹ đáp. Có chút gì đó ấm áp khó tả,

anh mỉm cười tâm sự.

-“Mai anh phải vào Nam rồi, công việc nhiều quá, mình chú Thăng không quán xuyến hết được. Mĩnh này...mình thấy phụ nữ làm mẹ kế có thiệt thòi lắm không... nếu là mình...mình có thể chịu đựng được không? Sẽ không tủi thân chứ?”

-“Em...em...sao tự dưng mình hỏi vậy?”

-“Mình chưa phải trả lời anh gấp đâu. Nhưng khi nào anh về, anh rất mong có đáp án của mình. Anh...anh vừa muốn giữ lấy hạnh phúc của bản thân...nhưng anh...cũng không nỡ ích kỷ để người ấy phải chịu khổ... mình hiểu không?”

Anh hỏi, chị cũng hơi hơi hiểu, gương mặt có chút ửng hồng. Anh vòng tay qua vác vợ vào phòng, đặt chị trên giường, người anh ép sát người chị, thì thầm nho nhỏ.

-“Sao mình ngốc vậy...nước trà rất nóng...bao giờ cho khỏi đây.”

-“Khỏi rồi mà mình.”

Chị ngại, đáp qua loa. Vợ toàn thế mà, đêm qua chồng xem trộm rồi, vợ làm sao mà giấu được? Tuy nhiên anh cũng không bóc mẽ gì cả, chỉ là khẽ kéo chiếc khoá áo, dịu dàng hôn dọc từ gáy xuống sống lưng.

Viết bồng trên tay anh, vết bồng trên lưng chị, nhìn hay hay, cứ như xăm đôi ấy.

Chị cố đẩy anh ra, anh biết anh sai nên cũng chẳng dám làm gì thêm cả, chỉ đơn giản siết vợ chặt hơn rồi áp mặt vào gáy chị rủ rê đêm nay đừng xuống dưới đất nằm nữa, lạnh lắm.

Ra về là hỏi ý kiến, nhưng tay chân anh vòng qua quần lấy chị, cũng chẳng cho cơ hội lựa chọn. Anh nói anh sẽ nhớ chị lắm đấy, trống ngực chị bất chợt thốn thức, mông lung mộng mị đến cả mấy ngày sau.

Mẹ kế? Không quay lại với chị Liên? Anh nhớ mình? Hi vọng không phải do chị xem phim quá nhiều nên ảo tưởng.

Tầm bảy giờ sáng hôm thứ hai chị đang nghĩ ngợi linh tinh thì nhận được tin nhắn của ba Hải kêu qua nhà gấp. Trên đường đi chị còn lo ba có chuyện gì, lúc đến nơi mới ngó ra mình bị lừa.

Ba đi chơi đã về đâu, là điện thoại ba để quên ở nhà, chị Thơm lợi dụng đưa chị vào tròng. Không hiểu bác với chị Liên xích mích gì, cũng không hiểu bác bỏ gì vào cháo mà chị ấy ăn vào nôn thốc nôn tháo. Và càng không thể hiểu, tại sao bác ấy lại chọn chị chịu tội thay.

Mẹ Mây vừa hay đi thể dục về, thấy con dâu quý nôn mặt xanh mặt vàng, lại nghe con gái oang oang bịa chuyện lừa giận ngùn ngụt, bà túm tóc chị Hà, định đánh cho một trận như tử.

Khổ nỗi lần này bác Thơm còn mãi giả nhân giả nghĩa quan tâm chị Liên nên là một đấu một chứ không phải một đấu ba như trước, mặc dù bà bám dai như đĩa nhưng chị vẫn nhanh tay chọc được vào mấy huyết ở nách rồi đẩy mẹ chồng ra.

Bà mất đà, lăn xuống đất cười ha hả. Đến lúc ngớt cơn thì con nặc nô đó đã biến mất rồi.

Xe cấp cứu tới, bà xót cháu nên định bụng xử lý nó sau, còn giờ phải đến bệnh viện cùng mẹ Bi trước đã.

Tình hình chị Liên mỗi lúc một xấu, về sau còn ói ra cả máu nữa. Chị trong phòng cấp cứu mãi không ra làm bà bên ngoài lo ngay ngáy.

Thỉnh thoảng có y tá đi qua bà lại kéo tay hỏi han, mấy cô sinh viên thực tập thật thà bảo bị ngộ độc nặng như thế e rằng khả năng hư thai là rất cao.

Bà nghe mà run hết cả người, bà cầu trời bà khẩn Phật, chỉ cần thằng bé bình an bà nguyện giảm mười năm tuổi thọ. Mà giả như hôm nay bé con có mệnh hệ gì bà nhất định sống chết với cái con yêu quái đấy.

Chương 84

Nhờ sự cứu giúp tận tình của bác sĩ, chị Liên cuối cùng cũng tỉnh. Việc đầu tiên chị làm là xoa xoa tay lên bụng, thầm cầu nguyện con sẽ không sao.

Bằng linh cảm của người mẹ, chị tin rằng bé vẫn bình yên.

Chỉ là, có chút lo lắng, chị yếu ớt hỏi han bác sĩ.

-“Con em vẫn khoẻ chứ ạ?”

-“Con nào?”

Chị Thủy ngạc nhiên hỏi lại, chị là bác sĩ chứ có phải người trông trẻ đâu mà quán xuyến được hết mọi việc. Đến khi bệnh nhân nói qua về cái thai chị mới chau mày thắc mắc.

-“Vẫn chưa hết thuốc mê hả? Thai nào? Làm gì có thai?”

-“Bác sĩ nói thế là thế nào ạ? Rõ ràng em có bầu mà, em nghén lắm, xét nghiệm hai vạch, thầy lang khám cũng khẳng định rồi mà”

-“Ồi dào, đó có thể là hiện tượng mang thai giả thôi, cô không tin nằm qua đây tôi siêu âm lại cho.”

Chị Liên run run nghe lời, đến lúc chính mình nhìn thấy kết quả mặt chị tái xanh tái ngắt.

Chị Thủy thấy thương, liền động viên thôi không sao, chưa có rồi sẽ có, không ngờ chị Liên oà khóc, chị quỳ xuống ôm chân bác sĩ năn nỉ.

-“Chị ơi lát chị nói với mẹ chồng em là em có bầu nhưng bị xảy rồi được không? Em xin chị đó.”

-“Cô hâm à, như thế là trái đạo đức nghề nghiệp, tôi chịu thôi.”

-“Chị thương em với, mẹ chồng em cổ hủ phong kiến, bà mê cháu trai kinh khủng. Đạo này tưởng em có bầu chăm sóc ghê lắm, nhưng bà mà biết em không mang thai chắc xé xác em ra mất. Em không sống nổi chị à. Chị, em lạy chị. Em cắn rơm cắn cỏ em lạy chị, chị cứu em, sau này chị bảo em làm trâu làm chó cho chị em cũng chịu.”

Mẹ Bi nức nở sụt sịt, chị Thủy thấy tội nghiệp quá. Cái phận phụ nữ khổ thật mà, chính chị cũng bị mẹ chồng đuổi ra khỏi nhà vì không sinh được con trai, chồng hèn, mình chị nuôi ba đứa con gái cực biết bao.

Em ấy còn trẻ, sắc mặt xanh xao nhợt nhạt thương quá.

Thôi thì nói dối một câu, giả như mai sau bị phát hiện sẽ mất uy tín một chút, nhưng cứu được cả mạng người thì cũng đáng.

Nghĩ vậy chị liền dẫn bệnh nhân ngủ đi, đoạn thở dài ra thông báo với người nhà, mẹ khoẻ nhưng cái thai không giữ được. Bà Mây nghe tưởng sét đánh ngang tai, bà run rẩy hỏi có phải cháu trai không?

Chị Thủy nhìn phát bực, kể cả mang bầu, bé xíu biết thế nào là trai hay gái. Nhưng chị vẫn gật đầu đại, cái bà mẹ chồng này cổ hủ không khác gì mẹ chồng cũ của chị cả. Chị em phụ nữ với nhau, xót xa quá, đâm ra bác sĩ nói đỡ vài câu.

–“Bác đừng mắng con dâu, lỗi không phải tại cô ấy đâu, giờ bệnh nhân còn yếu lắm.”

–“Tôi biết chứ bác sĩ, tôi biết lỗi đầu phải tại nó, ôi chao ôi, cháu tôi, đứa cháu còn chưa được nhìn thấy ánh sáng mặt trời. Ôi, tôi làm gì nên tội mà cuộc đời oan trái thế này? Tội nghiệp mẹ Bi, sao người tốt cứ gặp điều không hay thế...tôi...tôi nhất định phải đi đòi lại công bằng cho con cho cháu tôi.”

Bà Mây gào thét ầm ĩ một hồi thì bỏ đi. Bác Thơm chân tay run lẩy bẩy, sáng sớm bác với chị Liên cãi nhau, bác đấu khẩu không được liền bực mình xách làn đi chợ.

Ra tới nơi thấy cô hàng xóm thủ thi dặn đừng mua rau của con bé ngồi dãy thứ ba, toàn rau phun thuốc nhập giá rẻ từ bên Tàu đó. Đang điên sẵn nên bác mua luôn, về ép nước nấu cháo cho chị Liên.

Chỉ nghĩ dọa một tí cho đau bụng té tổng chết đi, không ngờ được là lại nghiêm trọng đến mức như vậy.

Ngộ độc.

Xảy thai.

Bác nghĩ tới mà toát mồ hôi hột, may mà nhanh trí đổ được sang

cho con Hà đấy, không thì đợt này trốn đâu cũng không tránh được bão. Bác cố trấn tĩnh rồi chạy theo mẹ thêm thút mớm lời.

Bà càng nghe càng điên, hai mẹ con rôm rôm rả rả tính kể trả đũa.

Chị Liên hỏi y tá biết mẹ Mây và bác Thơm đi rồi liền vội vàng trốn viện về. Nhà chị bán hàng nên có lắp máy quay, bây giờ tâm trạng chị hỗn loạn mông lung lắm, chị thực sự muốn biết rõ sự tình hôm đó.

Mẹ Bi nín thở hồi hộp tua lại từng đoạn phim. Mãi cũng đến thời khắc chị cần xem.

Trong trí nhớ mập mờ của chị, đêm ấy mãnh liệt lắm, anh hôn chị tới tấp cuồng nhiệt, Mây mưa nồng thắm đến đê mê tê dại. Tiếc rằng, hình ảnh trong camera lại không như thế.

Anh say, nằm trên giường, ngủ chẳng biết gì cả. Chỉ có chị hành động thôi, chị vén váy, áp sát vào anh. Rồi chị trèo lên người ba Hến, mần tới mần lui, nhưng xong hình như rượu nặng quá hay sao ấy, được một lát chị cũng gục.

Vào chưa vào, ra cũng chưa ra, em bé, móc cống lên à?

Chị Liên méo cả mặt, lén lút xoa đi bằng chứng phạm tội duy nhất của mình. Rồi vì thắc mắc nên chị xin địa chỉ, mò tới nhà thầy lang kia tìm hiểu.

Đến nơi mới nghe hàng xóm nói chuyện, ông đó không phải thầy lang gì cả, chuyên đi lừa người thôi. Làm gì có chuyện biết giới tính thai nhi sớm như thế, thánh à.

Chị băn khoăn thắc mắc, nhưng ông hiền lành thật thà lắm, chị có người bạn xin ông đổi giới tính con gái thành con trai mà ông ban đầu không chịu, năn nỉ mãi mới chịu bảo không xem được.

Bà con cô bác gần đấy cười phớt lờ, chê chị Liên dại rồi, Ông làm màu đó, để vòi được nhiều tiền hơn. Với cả càng làm như thế người ta càng tin ông chính trực, càng đi lừa được nhiều thỏ non. Nhưng yên tâm đi, ông bị công an bắt rồi Chị Liên càng nghe càng chán, cũng may trời Phật thương tình, bác Thơm giúp chị.

Chính vì bác ấy hèn nên đổ sang cho con Hà, thôi thì một mũi tên

trúng hai đích, cái số chị sao mà hên đến thế cơ chứ.

Mẹ Bi thờ phào về viện, chị mệt quá, không biết bao giờ anh Hậu tới an ủi xót xa chị với con đây.

Kiểu gì mẹ Mây cũng báo, chị biết tính anh mà, chắc chắn sẽ ra Bắc luôn trong hôm nay cho mà Xem.

Sáng hôm đó tâm trạng chị Hà cũng náo nề ghê gớm. Chuyện xảy ra như thế, có phải cục đất đâu mà không bực bội, lúc đó chị không tự cứu lấy mình có khi bà bằm bà vằm chị mất.

Trước giờ lúc nào chị cũng nhịn, chị không muốn hơn thua ai cả. Chị muốn bình an.

Mà bình an, cứ sao lại khó đến vậy?

Chị buồn, trưa tan làm muốn đón con về ôm ngủ cùng cho khuây khoả, không ngờ cô giáo nói bác với bà nội bé đón rồi. Mẹ Hà giật thót cả tim, vội gọi điện cho bà Mây, bà lạnh lùng bảo muốn chúng sống thì chị mau tới nhà bà. Qua điện thoại chị còn nghe được giọng Hến Sò mếu máo gọi mẹ, mẹ Hà sợ tái cả mặt, vội vàng bắt xe qua đó.

Chị đã linh tính bà trả thù chị, nhưng chưa bao giờ dám nghĩ bà lại dùng thủ đoạn bỉ ổi này.

Bà giữ Hến, móng tay dài quá đâm xước cả da non của con bé, Sò thì bị bác Thơm ôm chặt, hai đứa khóc lóc inh ỏi. Dù gì cháu cũng là cháu ruột mà, sao bà nỡ?

-“Mày đứng yên đó, không thì đừng trách tao ác.”

Bà dọa, chị Hà run không dám bước thêm nửa bước, nghe các con gọi tìm mẹ tưởng như thất lại.

-“Con quý cái, màu giết cháu trai tao rồi đấy, tao có nên giết con mày để trả thù không?”

-“Mẹ...mẹ bình tĩnh...là bác Thơm mà...con thề độc con không làm...”

-“Im mồm, giáo biện.”

Chị biết thời điểm nàu nói gì cũng thành sai, chị đành xuống nước xin xỏ, xin bà thả con chị ra, có gì bà thanh toán với chị. Nhưng bà đâu có hâm, bà ép chị phải quỳ xuống, lạy ba lạy nhận lỗi với tổ tiên,

xin lỗi chị Liên, cầu xin sự tha thứ của bà, của cháu trai chưa chào đời.

Bà cầm con dao sáng loáng, đưa qua đưa lại, dí hết vào mặt Hến đến mặt Sò. Hai cục bông nhỏ sợ thét ầm ĩ, mẹ Hà chân tay run lẩy bẩy, bà yêu cầu gì chị đều ngay lập tức thực hiện.

Bà cười khẩy, sai chị Thơm rút điện thoại ra quay lại làm bằng chứng. Con ôn nghịệt, rớt cuộc cũng chịu thừa nhận. Đồ độc ác bất lương. Ngu xuẩn nữa, bà thì làm gì được Hến Sò chứ, thế mà cũng mắc bẫy.

Bà biết con Hà nó rất gan, thuê người đánh chém có khi nó cũng không khai đầu, nên chỉ có thể lợi dụng điểm yếu duy nhất của nó, chính là hai đứa con gái này thôi.

Gớm, bà đâu có độc ác đến thế. Doạ tí thôi, điên à mà hại tui nhóc thật, già rồi, sợ phải vào tù lắm. Với cả dù gì cũng là cục vàng của thằng Hậu, nhớ có mệnh hệ gì chắc nó hận bà thấu xương, bà làm sao sống nổi.

Bà Mây cười khẩy, mang tiếng giáo viên, đầu óc không thông minh gì hết. Bà vênh váo bắt chị đập đầu xuống đất tạ tội, mẹ Hà, thương con quặn thắt cả ruột, chẳng màng gì cả, bà muốn sao chị chiều bà hết.

Đúng lúc đó cô Thắm vừa hay đi học về, nghe qua sự tình liền ngọt nhạt bảo mẹ với chị Thơm để em giữ Hến Sò cho chắc. Bà với bác ghét hai con nhóc lắm mồm nên đưa luôn.

Cô dắt hai đứa vội vàng chạy ra chỗ chị dâu, Hến Sò oà vào lòng mẹ nức nở tức tưởi, chị Hà ôm được con rồi mới hoàn hồn.

Cô Thắm giữ mẹ và báo Thơm, chị Hà nhân cơ hội dắt Hến Sò chạy ra bắt xe.

Hai đứa khóc sưng húp cả mắt, mẹ xót các nàng, ba mẹ con ôm nhau sụt sịt mãi không thôi.

Hến bảo Hến căm ghét bà nội, Hến không bao giờ chơi với bà nữa. Con gái còn nhỏ, chị không muốn trong lòng con nuôi hận thù như vậy, nhưng chị cũng không biết nói sao cả, ngay lúc này đây chị cũng rất hận bà ấy.

Em Sò thì vẫn còn hoảng, thút thít không nói được gì cả. Mẹ Hà sợ em bị ảnh hưởng rồi trầm cảm giống anh Khôi nên bảo tài xế đưa qua nhà dì Hợi cho tụi nhóc chơi cùng Tôm Cua.

Mẹ bảo đừng kể cho ai nghe chuyện vừa rồi, Hến Sò ngoan ngoãn nghe lời nên dì cứ tưởng bọn nhỏ mè nheo dối hờn cái gì ai đó thôi.

Chị Hà mệt, vào buồng trong chợp mắt một lát, tới xế chiều thầy Thanh gọi điện báo bàn chút công chuyện chị mới gửi con cho dì, dặn dò đừng để ai đón, nhất là bà nội các bé xong mới yên tâm ra trường.

Thầy nhìn sắc mặt chị nhợt nhạt quá nên tạm gác công việc lại, biết có hỏi trò cũng không nói, thầy chỉ lặng lẽ ôm chị vào lòng.

Chẳng hiểu sao lúc ấy chị tủi thân ghê gớm, bắt chọt oà khóc. Trước mặt chồng, trước mặt con, trước mặt ba mẹ và các em, chị cố gắng mạnh mẽ. Nhưng chị mệt lắm, chị thực sự cần một bờ vai để dựa vào.

Thầy dịu dàng lau nước mắt cho chị, thầy bảo, đến với thầy đi. Chị vẫn khóc, từ ngày về nước đến nay, thầy lúc nào cũng quan tâm chị như vậy, thăm lặng, ngọt ngào và đầy khoan dung.

Chị, đã là đàn bà hai con rồi mà. Chị, cũng không hề có cảm xúc nam nữ với thầy. Chị chẳng đủ tư tin, chị sợ thầy sẽ thiệt thòi.

Mẹ Sò sau một hồi trấn tĩnh liền đẩy thầy giáo ra, vội vàng chạy về nhà.

Vừa mở cổng đã thấy ba Hến lửa giận ngùn ngụt.

Anh thực không ngờ, vợ mình lại có thể ác độc giả tạo đến vậy.

Con thì mất, mẹ của bé bị ngộ độc, mặc dù được cấp cứu rồi nhưng chốc chốc lại nôn ra máu. Chị ốm yếu gầy guộc đến thảm thương, tới nước đó rồi vẫn còn lương thiện, thì thăm bảo anh đừng trách Hà.

Đàn bà mà, nhiều khi ghen ăn tức ở dẫn tới mù quáng chứ thực ra em ấy không hẳn là người xấu.

Ừ, có khi anh cũng không tin đâu.

Nhưng bằng chứng sờ sờ, video HD phân giải rõ nét, vợ anh,

chính chị quỳ lạy nhận tội, van xin mẹ anh. Cả người anh bàng hoàng choáng váng, anh lao tới trường tìm vợ, chỉ mong vợ cho anh một lời giải thích chân thật. Khổ nỗi, vợ còn đang mãi đứ đỡn với ai đó, anh không rõ họ nói gì, chỉ thấy hai người ôm nhau rất tình cảm.

Nực cười, chị bảo chị yêu anh cơ đấy. Vậy mà anh cũng khắp khởi hi vọng đó là sự thật, quá nhục cười.

-“Mình còn gì để nói với anh không?”

-“Mình hỏi thế là có ý gì?”

Y gì ư?

Nhiều ý, nhiều lắm, có trăm có vạn điều muốn tra khảo chị, yêu người ta rồi sao đùa giỡn với tình cảm của anh? Sao không cho anh một câu trả lời mà vờn anh như mèo vờn chuột?

Sao ác độc đến mức trút giận lên con anh, lên người vô tội. Càng nghĩ, anh càng ức.

Giận.

Giận đến phát khùng. Anh mắng chị xối xả. Con giun xéo lắm cũng quẩn, chị nhìn thẳng vào mắt anh, dõng dạc tuyên bố.

-“Nói mình nghe. Em. Không. Hại. Ai. Cả.”

-“Mình hèn vậy ư? Không dám nhận ư?”

-“Em không làm em nhận sao được?”

-“Mình còn dám cãi, vậy mình giải thích đoạn video này ra sao? Đừng có bảo giống phim truyền hình dài tập nhé, mẹ anh cầm dao ép mình phải nhận tội.”

Ba Hến xĩa đều, mẹ Sò ức muốn bùng nổ.

-“Là mẹ Mây, mẹ mình đó, bắt Hến Sò của em, mẹ dọa giết Hến Sò nên em phải nhận đại thôi. Bát cháo đó là do bác Thơm nấu, bác dùng số ba Hải nhắn tin cho em, em vẫn còn tin nhắn đâu này.”

Chị Hà toan đi tìm điện thoại, khổ nỗi đúng cái lúc nước sôi lửa bỏng lại chẳng thấy đâu. Anh Hậu nghĩ chị kiếm có bao biện nên càng tức.

-“Liên vẫn còn nói tốt cho mình đấy, mình thì nhất quết chối, con người mình lật lọng kinh thế?”

-“Vâng, em lật lọng, còn chị ấy cao thượng, thế là được chứ gì?”

Vợ cay đắng đáp lời, chồng cũng cay không kém.

-“Mình...rất cuộc mình cũng thừa nhận.”

-“Em thừa nhận hay không khác gì nhau hả mình? Mình đâu có tin em.”

-“Tin? Anh tin được mình sao? Mình bảo yêu anh, thế nhưng mình lại ôm ấp thằng khác, chính mắt anh nhìn thấy đó, mình bảo anh tin kiểu gì? Mình thương tên hiệu trưởng đó phải không, mình nói thật anh nghe đi, mình có dám không?”

-“Được, em yêu. Là em yêu thầy, được chưa?”

-“Mình.”

Anh siết tay chị đau điếng, rồi anh đau lòng hỏi, mình sống thế không sợ sau này tạo nghiệt cho con hả? Chị bất cần bảo không. Anh càng điên, tức mình khoá chặt tay vợ rồi quát.

-“Đến xin lỗi mẹ Bi cho anh.”

-“Không.”

-“Đừng bướng nữa, nghe lời anh.”

-“Không bao giờ.”

Chị quay đi, thậm chí còn chẳng thèm nhìn mặt chồng. Anh đột nhiên cảm thấy bất lực, giọng anh buồn buồn.

-“Lời trước khi đi anh dặn mình, mình nghe có hiểu không? Anh không muốn mất mình, anh không muốn gia đình chúng ta tan đàn xẻ nghé, nhưng dù gì đứa nhỏ đó cũng là con anh, là máu mủ của anh. Anh không thể vứt bỏ con, nên anh mới hỏi mình có thấy thiệt thòi khi làm mẹ kế không? Là một đứa nhỏ thôi mà, sao mình có thể nhẫn tâm như vậy?”

Vợ lặng thinh, chồng kiên nhẫn khuyên giải.

-“Quay đầu đi mình, làm lại đi. Liên là cô gái lương thiện nhất trên đời, cô ấy sẽ tha thứ cho mình, mình tin anh, mình đừng sợ. Làm sai thì nhận lỗi, có gì đâu phải không?”

Từng từ từng chữ, chị nghe sao chua xót. Anh còn bảo, anh sẽ tha thứ cho chị.

Đau.

Đau đến thấu xương thấu tủy.

Chị muốn kết thúc cuộc nói chuyện. Chị không muốn ở đây nữa, chị muốn tìm một nơi nào đó, thanh thản, bình yên, chỉ có một mình chị.

Nhân lúc chồng lơ là, chị vội vàng trốn chạy. Anh đuổi theo vợ, anh giữ thang máy, chị mệt mỏi lao vào thang bộ. Anh chạy tới giữ chị lại, cầu xin vợ nghe anh, người ta đánh kẻ chạy đi chứ anh đánh người chạy lại, mình à, làm lại cuộc đời đi, được không? Đừng sống như vậy nữa, mai sau nghiệt báo nặng lắm.

Chán chường, mệt mỏi, chị dùng hết sức đẩy anh ra, khi chị đẩy được chồng rồi, chị lại thấy người mình bị hẫng.

Mãi mãi sau này anh cũng không thể quên khoảnh khắc đó, những bậc thang cao sâu thăm thẳm, chị tuột khỏi tay anh. Chạm một giây, lỡ một nhịp, anh, đã chẳng thể giữ được chị Chị ngã xuống.

Xung quanh một màu đỏ thẫm.

Chị lờ mờ thấy anh lao xuống ôm mình, chị thấy cả ông ngoại nữa, ông vẫy vẫy chị.

Hình ảnh nhanh chóng vụt tắt, chị sợ, chị thực sự rất sợ, chị sợ không còn cơ hội nữa, chị xin anh nghe chị một lần, chị không làm gì cả, chị không thẹn với lòng mình, chị không hại ai hết.

Rồi chị lo chồng không tin mình, chị lo cho Hến Sò, chị lo hai con sẽ vì chị mà bị ảnh hưởng, chị van anh đừng vì ghét chị mà bạc đãi con. Chị còn muốn nói nhiều lắm, nhưng chị cảm giác lồng ngực mình bị ép chặt, hơi thở dần trở nên khó nhọc, rối cuộc, chị không cố nổi nữa, chị thiếp đi trong lòng anh.

Chương 85-1

Sống lưng ba Hến bất giác buốt lạnh.

Cả người anh cứng đờ, trong phút chốc, mọi thứ trở nên rối rắm. Anh gọi vợ nhưng vợ không nghe thấy. Vợ...Vợ không tranh luận với anh nữa rồi...anh...anh phải đưa vợ tới bệnh viện.

Đến bệnh viện các bác sĩ mới chữa trị cho vợ được chứ. Đứng rồi, phải gọi xe cấp cứu. Anh toan lấy điện thoại, nhưng lại run rẩy đến mức làm rơi xuống bậc cầu thang phía dưới, vỡ choang.

Tim gan quặn thắt như bị ai đó cào cấu cắn xé, anh cố trấn tĩnh rồi xốc vợ dậy, hối hả ôm chị lao xuống đường gọi taxi.

Tài xế thấy tình hình nguy kịch nên phóng nhanh hết sức có thể. Máu chảy ra không ngừng, máu thấm đỏ áo anh.

Anh áp lòng bàn tay mình lên vết thương của vợ, anh biết chị đau lắm, anh siết chị vào lòng, anh xin chị cố gắng.

Anh van chị, anh nài nỉ.

Nhưng đáp lại anh, chỉ là sự im lìm đến đáng sợ.

Mặc cho anh ra sức hà hơi, chân tay chị cứ mỗi lúc một lạnh, cánh môi trắng bệch nhợt nhạt không huyết sắc.

Quãng đường, vòn vẹn có hai cây số thôi, cứ sao xa đến vậy?

Vợ sẽ cố gắng chứ vợ? Nhanh thôi mà, sắp đến rồi mà.

Khoảnh khắc cánh cửa phòng cấp cứu đóng lại, chỉ còn một mình anh, thẫn thờ giữa hành lang rộng lớn, cô đơn lẻ loi hơn bao giờ hết.

Vợ sẽ không sao phải không? Vợ sẽ không bỏ lại anh chứ? Chắc là không, không đâu. Vợ là vợ anh mà, vợ hứa rồi mà, vợ sẽ không bao giờ bỏ anh đây. Vợ lo cho anh lắm, vợ bỏ anh thì vợ làm sao mà yên lòng được?

Anh nhớ cái đợt anh bị dị ứng rau sắng phải vào viện ấy, chính anh là người bảo chú Thắng gọi điện cho vợ. Mãi sau có tiếng cạch cửa, lòng anh khấp khởi lắm, tưởng vợ nên đang định hờn dỗi một

chút, nhưng ai ngờ lại là chị Liên.

Thú thật có người thất vọng ghê gớm, xong cũng chẳng dám vọng tưởng vợ sẽ đến thăm nữa. Ai ngờ vợ gửi cháo cho y tá, nhìn vợ lén la lén lút đứng bên ngoài, mắt mũi đỏ hoe, bất chợt lòng anh ngọt ngào khó tả.

Vợ bảo anh vợ về, khi ấy anh hụt hẫng lắm, không muốn, thực sự không muốn chút nào. Chồng đang ốm đau mệt nhọc như thế, vợ về sao được mà về?

Nhưng ngại, nên chỉ nói giảm nói tránh thôi, bảo vợ ở lại đợi anh ăn xong thì mang ấy về. Vợ dễ bị dụ thật đó, vợ leo đẹo theo anh.

Mẹ Bi có vẻ không vui, nhưng nói thật anh cũng đểch quan tâm. Ừ thì ba Hến công nhận mình hơi ích kỷ, nhưng lúc đó cả người nhức mòi, bụng dạ cồn cào, anh cần có vợ ở bên, nhìn thấy vợ, anh mới an tâm.

Lúc trước, cứ mặc định vợ là vợ mình rồi, chẳng bao giờ lo lắng gì sất, hạch sách vợ đủ kiểu. Sau cái đợt ly thân, vợ vẫn quan tâm như cũ, nhưng khách sáo lắm, tự dưng làm người chồng nào đó thấy khó chịu.

Tự dưng thấy ngại, ngại cuộc sống không có vợ.

Ngại phải ăn món trứng rán tanh ngòm của mẹ Bi, ngại phải ngủ trên chiếc giường có mùi hương lạ, ngại cái cảnh về nhà không thấy ba cục bông tíu tíu chạy ra đón.

Ngại mọi thứ đảo lộn.

Khi đó là ngại, bây giờ là sợ.

Mới chỉ mười phút trôi qua thôi, vì đây ngỡ như cả thế kỷ? Chẳng biết vợ trong đó thế nào? Đau lắm không? Giá kể anh có thể đau thay vợ.

Ba Hến tay ôm đầu gối, ngồi thu lu ở một góc tường, mãi đến khi nghe tiếng gọi của bác Đăng anh mới ngơ ngác giật mình. Cả bác Vân cũng vào, bác bảo hai bác sang thăm Khôi, về lúc sáng sớm.

Ban nãy nghe giám đốc bệnh viện báo tin dữ, nói thím gặp nạn nên anh chị vội qua liền. Cũng phải, đây là bệnh viện tư nhân do nhà bác đầu tư mà, bác nhắc anh mới nhớ.

Dì Hợi, cậu Hợp ba Hào mẹ Hào có đủ, dì bảo chú Thìn ở nhà trông bọn trẻ, gương mặt ai cũng nhợt nhạt thất thần, tất cả mọi người cùng nhìn về phía anh.

Anh biết, anh nợ cả nhà một lời giải thích.

-“Là...là...tại con...tại con nóng tính...tại con không giữ được nhà con...tại con đuổi theo nhà con.”

Giọng anh Hậu run run, lần đầu tiên ông Hào thấy ba Hến bị khủng hoảng như vậy. Con gái nằm đó, có ba nào là không thương, không đau?

Nhưng con rể thì cũng là con, trông nó thất thểu như người mất hồn cũng xót xa lắm, ông đỡ anh dậy, cố nén nước mắt rồi khuyên nhủ ngồi lên ghế cho đỡ lạnh, cứ yên tâm, cái Hà trước giờ ăn ở hiền lành, ông ngoại và các cụ sẽ phù hộ độ trì cho nó.

Ông vừa dứt lời thì cánh cửa phòng cấp cứu bất ngờ mở, bác sĩ nói tình hình không được khả quan lắm, bệnh nhân mất nhiều máu quá, lượng máu dự trữ không đủ, hỏi xem người nhà có ai cùng nhóm máu thì theo ông.

Dì Hợi cậu Hợp lập tức xung phong. Ba Hến đứng đờ đẫn một chỗ, chưa bao giờ anh cảm thấy bản thân vô dụng như lúc này. Bao năm qua, cần ăn gì, ới một tiếng vợ làm cho ngay, đau người, mệt mỏi, stress, ới một cây cũng có vợ matxa.

Vậy mà giờ đây, lúc vợ cần nhất, đến mấy giọt máu, anh cũng chẳng thể cho vợ!

Chương 85-2

Thời gian chậm chậm trôi qua, rồi người đàn ông của vợ cũng hối hả chạy đến. Ba Hào mẹ Hào đứng dậy ôm hấn, tình cảm của họ, thân mật quá, làm ba Hến có chút gì đó ghen tị.

Người ấy đến rồi, vợ mà biết, chắc hẳn sẽ mừng lắm. Thôi thì nếu không vì anh, thì vì người vợ thương, vợ cố lên vợ nhé. Vợ biết không? Cái khoảnh khắc anh ôm Hến Sò đứng từ trên cao, nhìn xe hấn chờ vợ hoà vào dòng người, vợ biết, anh đau đến mức nào không?

Hến hỏi, ai bắt nạt ba à, sao mặt ba buồn rười rượi thế kia? Chẳng ai bắt nạt ba cả Hến à, chỉ là, mẹ Hà đi theo người ta, mẹ Hà đi hẹn hò, mẹ Hà chẳng quan tâm ba nữa rồi. Ba thấy tim mình, dường như bị khoét mất một lỗ, sây hoắm. Ba rất muốn nói ra cho nhẹ lòng, nhưng ba có thể chia sẻ cùng ai đây? Mọi việc cứ theo chiều hướng tệ dần, một ngày không lâu sau đó, ngày mà anh mất chức, nhưng có người lại được thăng lên làm hiệu trưởng.

Đắng.

Thật sự rất đắng.

Sĩ diện đàn ông không cho phép anh yếu đuối.

Anh cũng không cần sự thương hại của ai cả, đi đi, đi hết đi cũng được.

Tại nơi cửa sổ ấy, một lần nữa, anh bần thần quan sát vợ mình, con mình, diêm diêm dúa dúa trèo lên xe của một thằng đàn ông khác.

Một mình anh, trong căn nhà rộng lớn. Trước giờ anh cũng không nghĩ nhà mình lại rộng đến vậy. Trước giờ anh cũng không biết, ở nhà một mình lại buồn chán đến thế.

Anh đã từng là một người đàn ông thành đạt. Anh đã từng nỗ lực phấn đấu, làm ngày cày đêm. Nhưng giây phút đó, anh chợt nhận ra,

chẳng có vợ có con, phấn đấu, cũng đây có nghĩa lý gì?

Lúc trước mỗi lần ký được hợp đồng lớn, lại đem tiền về cho vợ cất. Vợ hay khen ngợi anh lắm, vợ bảo anh giỏi quá, nhưng phải giữ gìn sức khoẻ nhé. Rồi vợ nói vợ sẽ cất thật kỹ, anh yên tâm đi, vợ không tiêu hoang đâu. Tiền này là để dành mai sau lo cho Hến Sò ý.

Anh phì cười, vợ có tiêu cũng chẳng sao, vợ với con sống sung túc đầy đủ là anh thấy mãn nguyện rồi. Vợ cũng cười, vợ bảo nhu cầu của vợ rất ít, lương vợ đủ rồi, anh đừng ham công tiếc việc quá.

Rồi đến ngày ly thân, vợ nhất định không chịu cầm tiền giúp anh nữa. Vợ bảo mình ngại giữ thì đưa cho chị Liên. Ba Hến cười gượng, mẹ Bi ấy à, chưa hết đã xin, chẳng bao giờ là đủ.

Túi hiệu, váy hiệu, giày hiệu, cái gì cũng đủ, anh thì nào có phải đại gia như bác Đăng?

Đưa hết cho chị, chắc có ngày anh và con anh ra đường ở mất. Với cả mỗi lần được chuyển khoản, chị thường coi chuyện đó là tất nhiên. Chưa bao giờ chị hỏi, tiền này từ mấy hợp đồng, đi tiếp khách bao nhiêu đêm?

Ngược lại, vợ anh, cho anh cái cảm giác, công sức mình bỏ ra được trân trọng. Anh bám vợ thường xuyên hơn. Lên kế hoạch hẹn hò với chị Liên rồi mà thấy ba cục bông nhỏ váy áo xúng xính sang ngoại anh lại không kiềm được, háo hức muốn đi theo.

Nhớ hôm đó dì Hợi vừa bê mâm cơm lên cầu thang thấp hương vừa chửi nhau với chú Thìn, ba Hào nhắc nhở từ sáng mà hai đứa vẫn cứ khục khặc. Kiểu xong dì điên quá hay sao ấy, run tay làm rơi cả cái mâm.

Mẹ Sò đang gọt đu đủ pha nước chấm ngay bên dưới, mau mà anh chạy ra kịp chứ không thì chắc anh cũng quát cho dì một trận rồi.

Chị Hà mặt tái mét, luống cuống hỏi chồng có sao không? Mảnh sứ từ chiếc bát vỡ sượt qua bả vai anh, đau điếng. Nhưng anh cười cười lắc đầu, đúng là không sao thật mà. Chỉ cần vợ không sao, anh cũng thấy không sao. Mà vợ chẳng tin, vợ khóc rưng rức như trẻ con ấy. Anh ôm vợ trấn an, hơn một lần, anh muốn bảo vợ ơi, quay lại đi.

Anh sai rồi, anh ngu muội, đừng ly thân nữa, lên giường ngủ với

anh đi. Đêm đêm, không có vợ, cô đơn lắm. Không có anh, vợ ngủ dưới đó, chẳng biết có lạnh lẽo không? Chắc không đây nhỉ? Vợ còn mãi nhắn tin với ai đó cơ mà? Vợ với người ta, thanh mai trúc mã, thực sự kHén anh ghen tị.

Dì Hợi bị ngất, là người ta, người ta vừa vào cho vợ máu đó, vợ biết không?

Lòng ngực anh đau thắt, người ta tốt, người ta cứu vợ.

Là ân nhân của vợ mà, có sao anh lại khó chịu đến thế? Vì đây lại bức bối ngọt ngào tới vậy?

Chờ hoài, đợi mãi, rồi người ta cũng ra. Hấn nào nề tiến tới phía anh, đúng như anh mong đợi, hấn tiết lộ tình trạng của vợ.

-“Con bé...cả người rất nhiều những vết bầm tím và rách da. Tuy nhiên chấn thương ở đầu mới là nguy hiểm nhất...nghe y tá nói chuyện qua hình như ban nãy còn bị sốc thuốc, sau đó nhịp tim tăng nhanh đột ngột...sợ...sợ cứ tình hình này không trụ được đến tối...”

Thầy Thanh vội đưa tay gạt nước mắt. Nếu không phải đang ở trong bệnh viện, anh thề anh muốn đập cho thằng khốn nạn này một trận. Phúc phận ngàn kiếp mới lấy được người vợ như vậy, cái loại nó, chẳng xứng.

Ba Hến lặng thinh nghe thầy chỉ trích. Thầy chửi đúng lắm, hay lắm, anh cũng thấy mình sượng quá rùng mỡ rồi. Anh cố nghĩ tích cực nhưng hình ảnh mấy bông cúc cứ ùa về. Cúc trắng, vợ cũng mặc váy màu trắng, anh gọi, nhưng vợ chẳng bao giờ nghe thấy, cuối cùng, chỉ còn lại mình anh trong căn phòng trống, và những cánh hoa lác đác.

Chương 85-3

Anh sợ.

Nỗi sợ vô hình bao trùm tâm trí, ám ảnh về những đoá cúc to đẹp nở rộ khiến anh kinh hãi. Anh nhớ vợ quá, thường ngày vợ mạnh mẽ lắm mà, chắc vợ sẽ cố gắng được thôi, phải không vợ? Niếu chẳng may vợ mệt mỏi quá, thì chí ít cũng phải gượng dậy nói với anh vài lời trước khi chia xa chứ. Cứ như thế mà đi chắc là không được đâu. Không thể được đâu, vợ ạ.

Anh không tán thành, ngàn lần không.

Thời gian từng giây từng khắc chậm chậm trôi qua, cánh cửa ấy vẫn đóng chặt không chút động tĩnh. Ba Hến hoang mang hỏi báo Vân, liệu có phải chuyển nhà em lên tuyến trên không bác?

Bác cười khổ, chú cuống quá hoá hâm rồi à? Còn tuyến nào nữa? Bệnh viện này bác giám sát từ lúc thi công tới lúc khánh thành, đầu tư trang thiết bị tân tiết nhất, mời toàn bác sĩ ưu tú, chú còn định đem vợ đi đâu? Giờ tình trạng tệ như vậy, kể cả chuyển thì chắc gì thím trụ được tới lúc đến viện mới?

Bác động viên chú đôi ba câu, mà thực ra trong lòng cũng căng thẳng chẳng kém, ngồi một lát bác mới nhớ ra chuyện quan trọng, lúc nãy gọi cho nhà thím Hà xong quên không báo ba Hải.

Bác lại lật đật chạy ra ngoài, từ trên tầng nhìn qua xuống thấy Thủy hay sao ấy, đang mãi đẩy giường cấp cứu của bệnh nhân lên khu hồi sức. Thủy là bạn cùng lớp cấp ba của bác với bác Đăng. Xinh gái tốt tính lắm, mỗi tội số khổ. Nghe đây gặp phải bà mẹ chồng ác ôn, vợ chồng khực khặc nên mình bạn nuôi ba đứa con gái.

Cái nghề y vất vả lại hay phải trực đêm chứ, rất cực, bác Vân cũng mới gặp lại Thủy tháng trước thôi, bác quý bạn nên mời về bệnh viện mình công tác. Hôm nào có dịp phải hàn huyên một bữa mới được, bác thở dài, lôi máy ra bấm số ba chồng.

Ông Hải nghe chuyện giận anh Hậu tím mặt, điên con trai bao nhiêu thì xót con dâu bấy nhiêu, mắt mũi ông đỏ hoe, vội vàng bắt chui xe gần nhất lên Hà Nội. Ông gọi cho bà Mây nữa, bảo bà mau mau đến thăm cái Hà, dù gì cũng là mẹ chồng. Bà lúc đấy đang nắm bóp chân tay cho chị Liên, vâng vâng dạ dạ nhưng cúp máy thì bĩu môi rõ dài.

Cái con hồ ly, không biết lại giờ trò gì nữa đây?

Bực lắm nhưng bà vẫn mò sang khu đấy. Sang để lời anh Hậu về cho con dâu tương lai. Bà ầm ức kể kể chị Liên nôn thế này, mửa thế kia, người ốm yếu rệu rạo thương ghê gớm.

Ông Hào bà Hào nghe ức chứ, chị Liên thì ông bà còn lạ gì nữa, cái hôm cúng bảy ngày ông ngoại tụi nhỏ con bé đến gây chuyện mà. Nó lộng hành như vậy cũng một phần tại bà Mây dung túng thôi, ngày xưa đến xin cưới mẹ còn nịnh ngọt ngào ghê gớm, đúng là thức lâu mới biết đêm dài.

-“Thôi Hậu ạ, con qua với bạn đi, Hà của mẹ đã có ba mẹ, anh Thanh, anh Đăng chị Vân và các em lo rồi!”

Mẹ Hào dỗi nên nói lẫy, ba Hào bấu tay vợ ý bảo thôi cho qua. Bà Mây vô tâm nên cứ tưởng thông gia thật lòng, ra sức lay ba Hấn, khổ nỗi, con trai bà mãi không có phản ứng gì sất, nửa lời cũng chẳng thốt.

-“Đi với mẹ, anh không nghe người ta nói à, anh ở đây cũng chỉ là đồ thừa mà thôi.”

Bà thân cô thế cô nên bà còn đang nhịn lắm đó, đợi ông Hải lên bà sẽ đề nghị họp đại gia đình hai bên, đòi công bằng cho đứa cháu trai chưa ra đời của mình. Bà phân tích, bà nhún nhường, nhưng mặc cho bà năn nỉ ỉ ôi anh Hậu vẫn cứ ngồi thu lu đờ đẫn một góc. Mẹ giận anh luôn, mẹ ngúng nguẩy bỏ về chỗ cái Liên.

Một lát sau, anh nghe tiếng bác sĩ gọi đại diện người nhà bệnh nhân theo tôi liền hoảng hốt đứng dậy, cả bác Đăng bác Vân và ba Hào cũng đi cùng luôn. Đến căn phòng cách đó không xa, bác sĩ bật màn hình máu chiếu lớn, lần lượt cho mấy người xem một số hình chụp và phân tích tình trạng hiện tại.

Ông ấy nói rất dài. Rất chi tiết. Từ những khái niệm dễ hiểu tới thuật ngữ chuyên môn. Vợ anh, cả người, rất nhiều những vết thương. Anh nghe loáng thoáng cái gì mà phần não bị ảnh hưởng nặng nhất, nếu tình trạng trở xấu có thể dẫn tới chết não.

Có người đầu óc choáng váng tê dại, anh khụy xuống, nước mắt cứ thế ứa ra không ngừng. Những gì xảy ra tiếp theo, anh căn bản không nghe thấy, cũng không có ý thức.

Lúc anh bừng tỉnh thì cả nhà đã không còn ai ở đó rồi, anh vội vã qua phòng cấp cứu, nhưng cũng chẳng có lấy một bóng người. Ba Hến hốt hoảng lao tìm vợ, chạy ngược chạy xuôi thì gặp bác Vân ở tầng một.

Bác bảo thím Hà yếu quá, giờ phẫu thuật tiếp chắc thím không chịu được. Bác, bác Đăng và cả ba Hào nữa đã cùng bác sĩ bàn bạc kỹ lưỡng, thống nhất quyết định chuyển thím tới phòng cách ly đặc biệt để tiện theo dõi tình hình, tùy vào chuyển biến của thím mới tính tiếp.

Bác đưa cho anh Hậu bộ áo quần dài màu xanh da trời bảo khoác vào, sau khi em chồng đội mũ với bịt khẩu trang bác liền dẫn chú đến gặp thím. Nhưng anh cũng chẳng được tới gần, mà chỉ có thể đứng quan sát chị từ phía xa, cách một tấm kính. Vợ nằm đó, xung quanh là rất nhiều dây dợ máy móc. Vợ cách anh có vài mét thôi, có sao anh nhớ vợ đến thế? Anh thèm vô cùng, thèm cái cảm giác được chạm vào vợ, dù chỉ là một cái siết tay thôi, cũng đủ lắm rồi.

Chương 85-4

Ai đó khẽ cắn môi kiềm nén. Giá như thời gian quay trở lại, anh ước bản thân bình tĩnh hơn một chút. Chẳng phải đã dự tính hết rồi hay sao?

Trước khi đi công tác, dặn vợ suy nghĩ rồi cho anh đáp án, chẳng phải cũng tính tới trường hợp xấu nhất, vợ không muốn làm mẹ kế, vợ chọn về bên người ta, anh sẽ chấp nhận chúc phúc cho họ hay sao? Lý trí bảo vậy, mà trái tim, lại cứ mong chờ. Lúc Hến hỏi, vợ bảo vợ yêu anh. Lúc anh thắc mắc lại một lần nữa, vợ cũng khẳng định chắc nịch.

Nghe rất thật, nghe nó ấm áp, nó ngọt ngào lắm. Ở trong Nam, anh nhớ nhà ghê gớm, cứ rảnh rỗi lại lấy ảnh ba cục bông ra ngắm rồi tưởng tượng. Anh hay mơ tới cái ngày anh về, vợ gặt đầu đồng ý làm lại từ đầu với anh. Khi xưa anh còn mong vợ rộng lượng nuôi con người, nhưng giờ, không dám nghĩ xa vời nữa. Con, anh thương thì thương thật, nhưng anh cần vợ hơn.

Nếu vợ không thích, anh sẽ nói chuyện với Liên, cô ấy muốn nhẹ gánh tái giá thì để mẹ anh nuôi, còn không anh chỉ có thể trợ cấp đầy đủ.

Tiếc rằng, cuộc đời ai nói được chữ ngờ? Sáng vừa mới họp xong liền nhận được điện thoại của mẹ Mây, con không còn, Liên thì sống dở chết dở. Chả nhẽ vợ hiểu nhầm ý anh truyền đạt? Hay vợ vì yêu anh quá, vì ghen tuông nên mù quáng?

Chẳng hiểu sao suy đoán tới phương án đó lại hơi vui vui, anh cũng tự thấy mình là thằng cha tồi. Nhưng biết làm sao? Anh thèm lắm cái cảm giác mỗi đêm đi ngủ được ôm vợ vào lòng, bắt chước Hến Sò hít hà rúc rúc.

Cho dù vợ hơi ác với giả tạo, anh cũng mặc kệ, căn bản, ở bên vợ, bình yên lắm. Nếu có thể, anh muốn đồng hành cùng vợ, dần dần

giúp vợ sửa những thói xấu.

Tuy nhiên hi vọng càng nhiều, thất vọng càng lớn.

Khoảnh khắc thấy vợ và hấn ôm nhau, toàn thân anh tê cứng, cả người tưởng chừng muốn nổ tung. Sự ích kỷ nhỏ nhen đã khiến anh mất kiểm soát, lúc đó, quả thật đã nặng lời với vợ rồi.

Vợ giận anh không vợ? Vợ chẳng trả lời được nữa, vợ đang còn mệt. Vợ phải thở oxy, chẳng biết thở oxy có dễ chịu như thở thường không nữa? Chắc là không rồi, tội vợ quá.

Giá như người ngã là anh, giá như anh có thể chịu đau thay cho mẹ của các con anh. Nhưng đời, làm gì có hai từ giá như? Anh chỉ biết lặng lẽ đứng nhìn.

Bác Vân vào gọi mấy lần mà có người một mực không chịu về, rốt cuộc bác cầu quá đành sai vài thằng đệ vào lôi ba Hấn ra khuyên bảo.

-“Chú điên à? Nhà một người nằm viện còn chưa đủ hay sao? Chú nhìn lại chú xem, người không ra người, ngợm không ra ngợm, chú gục mất thì anh chị biết làm sao?”

-“Kệ em.”

-“Ôi chú thì tôi cũng đểch thềm quan tâm đâu, nhưng tôi là tôi thương cháu tôi thôi, giờ thím như thế, nhỡ ra một cái chú có làm sao thì Hấn Sò khổ lắm chú biết không?”

Mẹ Cún bực bội mắng mỏ, ba Cún thấy tội em trai, xông vào nhéo eo vợ rồi ngọt nhạt dỗ dành.

-“Thôi chú, giờ ở đây cũng giải quyết được gì đây, có anh chị rồi, chú đừng lo. Cứ về tắm giặt nghỉ ngơi, đón con xong chơi với tụi nhóc một lát đi, đêm hay sáng mai lại vào.”

-“Thím bị ngã từ độ cao như thế, đầu còn bị va đập mạnh, trụ được đến bây giờ xem ra cũng là kì tích rồi chú ạ, bác sĩ bảo như một vài trường hợp trước bệnh nhân đi trên đường đến bệnh viện cơ. Còn cả một quá trình điều trị dài chứ có phải ngày một ngày hai đâu chú?”

Hai bác động viên mãi ba Hấn mới nguôi nguôi, anh dặn bác Vân nhà em mà tình thì bác phải gọi báo em luôn đấy. Bác nào nề gặt

đầu, chẳng phải mình chú, bác cũng mong lắm đây này, coi thím như em gái mà, mỗi lần vào nhìn lại xót hết cả ruột. Anh cảm ơn ba mẹ Cún, tháo bỏ bộ đồ màu xanh rồi lững thững bắt xe về nhà. Thực ra anh nhớ con lắm, nhưng nếu không thay đồ chỉ sợ tụi nhóc thối mốc. Hai bàn tay anh, cả áo quần của anh, toàn một màu đỏ sẫm của máu.

Nếu có vợ ở đây, vợ sẽ giặt sạch sẽ cho anh ngay. Ngày trước áo có vết son vợ còn tẩy được mà. Ngày ấy, chắc vợ buồn lắm. Ba Hến rửa mặt mấy lần, cố dụi để cho mắt mũi bớt đỏ. Mà khổ nỗi, càng dụi, nước mắt càng chảy ra nhiều. Anh phải ngồi tự trấn an mình một lúc lâu mới dám sang nhà dì đón con.

Ôm siết hai cục bông nhỏ vào lòng, ba già thấy người nhẹ nhõm đi một chút, gửi nhà dì nhiều cũng ngại nên ba vòng xe đưa các nàng về đăng nội.

Chẳng hiểu thế nào mà vừa tới ngõ hai đứa đã sợ tái mét cả mặt, ba dừng xe bảo xuống thì nhất định không chịu, ôm nhau khóc lóc toán loạn.

-“Tụi con sao vậy? Chơi với bà Mây một đêm thôi, mai ba lại qua đón nha!”

-“Không đâu. Sò không thích đây...bà Mây là con quý cái. Sò căm ghét bà Mây...”

Ba Hậu hơi khó chịu về cách dùng từ của gái út nên đang định răn đe, không ngờ gái lớn cũng thút tha thút thít, Hến bảo Hến sợ bà Mây lắm, cầu xin ba đừng cho Hến vào trong đó, bà giết Hến đấy, bà mà giết Hến chết rồi mai sau ba chẳng bao giờ được gặp lại Hến nữa đâu.

Chương 86-1

Ba choáng, gặng hỏi tội nhỏ mà chúng cứ một mực lắc đầu. Hến bảo hứa với mẹ Hà rồi, nói ra sợ mẹ không yêu nữa. Nhiều lúc bực ba mẹ con nhà này ghê gớm, bí bí mật mật thì thà thì thụt phát ghét.

Ba già đành giở chiêu cũ, lôi ra em gấu bông ở gầm ghế, bảo đó, chị Hiến chị Sò kể cho em gấu bông nghe đi, em tò mò quá à, kể cho em thì chẳng sao sất.

-“Nhưng xong ba Hậu cũng nghe thấy ý.”

Chị Hiến thắc mắc, ba bảo ba không nghe, ba giả bộ bịt tai. Em Sò tưởng thật liền ngây thơ mắc bẫy.

-“Bà Mây cô Thắm cầm dao dí vào bọn chị nha, eo ui sợ lắm ý.”
Hến kiêu cảm xúc dâng trào nên cũng làm một tràng.

-“Bà bảo mẹ Hà nha, bà bảo mà muốn sống thì mà đứng yên đấy. Mà giết cháu trai tao, giờ tao có nên giết con mà đền mạng không? Ui ui bà giữ chị nha, móng tay bà cào da chị ý, đau đau xót xót kinh khủng khiếp á. Xong bà bảo mẹ Hà phải đập đầu xuống đất tạ tội thì bà mới tha cho tội chị, mắt bà Mây long sòng sọc nha, bà đích thị là một con yêu quái đó, hôm nào gặp Tôn Ngộ Không chị sẽ bảo chú ấy đến hàng phục bà.”

-“Cả bác Thơm nữa, bác Thơm cũng là hồ ly thành tinh chị Hến ạ, phải hàng phục cả bác ấy luôn.”

-“Xong chị xin mẹ Hà, xin mẹ đừng bao giờ bắt chị về bà nữa. Mẹ chị đồng ý rồi, nhưng mẹ bảo đừng nói cho ai biết, bởi vì bà là mẹ của ba Hậu, người ta biết bà xấu tính thì người ta chê cười ba Hậu, thương ba Hậu thì không được kể chuyện lung tung.”

-“Đúng rồi, bép xép là mẹ Hà chẳng yêu nữa đâu, chẳng cho rúc nữa ý, sợ lém.”

Hai đứa bi ba bi bô, sống mũi ba cay xè, ba vòng tay qua kéo các em vào lòng, tội nhỏ thấy ba không bịt tai nữa thì ngay lập tức sượt

suyt nhau, ra đều im lặng không lộ mất bí mật ý. Ba bồng các em ngồi ra ghế sau, ba ở giữa, Hến Sò hai đứa mỗi đứa nằm một bên đùi ba, ríu rít hỏi chuyện.

-“Mẹ Hà đâu rồi ba Hậu?”

-“Mẹ Hà bận công việc, mấy hôm nữa mẹ về.”

-“Mấy hôm là những mấy hôm cơ ạ? Sò nhớ mẹ Hà lắm.”

-“Hến cũng thế, hay ba đèo tụi con đến trường chơi với mẹ Hà đi, chơi một chút chút xíu xíu thôi á.”

Chị Hến mè nheo, ba bảo không được, mẹ nhiều việc lắm, Hến Sò tới mẹ đâu có tập trung được đâu. Hến bĩu môi xì mặt, Sò thì hơi rơm rớm, cái cô này cô ấy quẩn mẹ lắm.

Ba xót xa thơm lên trán em Sò với vết xước ở tay chị Hến, vừa nịnh ngọt vừa xoa xoa lưng cho các nàng, hai cục bÔNG nhỏ nũng nịu chán thì lăn quay ra ngủ, ba sau đó lại quay đầu xe đưa con về gửi cho dì, đoạn tức tốc phóng tới nhà mẹ ruột.

Bà Mây cũng vừa ở viện về xong, chẳng hiểu thằng Hậu ăn phải cái bả gì mà nó điên tới như vậy. Cồng gỗ ông Hải mới đóng bị nó đâm nát cả luôn, vừa xuống xe đã giận dữ tra khảo bà.

Bà khóc, mồm năm miệng mười giải thích rằng mẹ trêu chút mà, mẹ chỉ dọa thôi, ai ngờ con vợ mày ngu tới vậy. Mẹ thề độc có trời cao chứng giám, mẹ chưa bao giờ nghĩ đến việc làm tổn hại đến Hiến Sò.

-“Mẹ nói thế mà nghe được à? Chỉ là những đứa trẻ nhỏ xíu, sao...sao mẹ có thể cầm dao dí vào mặt chúng như vậy? Tụi nó là con gái con, là máu mủ ruột rà của con, vụ bé Cún mẹ vẫn chưa chữa hay sao? Rốt cuộc máu mẹ lạnh tới mức nào hả mẹ?”

-“Thế thằng cháu của mẹ thì sao? Còn chưa kịp ra đời, mẹ thương anh, con của anh nên mẹ mới đau, anh hiểu không? Mẹ là bất đắc dĩ thôi mà, chứ anh cứ thử đi cả thế gian này xem có người đàn bà nào hiền lương thực đức như mẹ không?”

Bà Mây bù lu bù loa, anh Hậu sực nhớ tới lời chị Hà nói lúc cãi nhau, liền xông thẳng vào phòng tìm chị Thơm. Đập vào mắt anh là cảnh chị đang nghịch phone 7 của ba.

Ba có hai điện thoại, một cái công nghệ cao bác Đảng tặng nhưng ba ghét dùng, ba chỉ thích con cục gạch lâu năm thôi. Chị Thơm rảnh chó quá nên toàn lên lấy chụp ảnh tự sướng khoe hàng. Lần này ba đi chơi, chẳng biết quên hay cố ý để lại cho con gái sài nữa.

Vợ từng bảo, là chị Thơm lấy máy ba nhả cho vợ. Anh Hậu ngay lập tức giật điện thoại, trong mục tin gửi đi thì không có, nhưng ở mục thư rác thì vẫn còn. Đến xóa mẫu tin cũng không xong còn bày đặt hại người, phát tởm với cái bà này mất.

Hại anh mất con, hại mẹ bé khốn đốn nguy kịch, sau đó thì đổ ngay sang cho vợ anh. Người đó, không ai khác, chính là chị gái anh.

Em trai lừa giận phùng phùng, cậu doạ chị không khai cậu sẽ gọi công an tới giải quyết, chị chuẩn bị áo quần vào tù đi. Chị gái sợ tái xanh tái ngắt, khóc lóc nước nở, khụy xuống ôm chân cậu mong được tha thứ.

-“Đừng mà... chị sợ ăn cơm tù lắm...chị khai...chị khai là được chứ gì...là chị trót dại...chị hèn, chị không dám nhận, chị sợ bị ba đuổi ra khỏi nhà...thực ra chị chỉ định cho nó té tổng thôi, ai ngờ cơ sự lại ra nông nổi đó.”

-“Ai ngờ? Chị nói để nghe nhỉ? Chỉ đơn giản hai từ “ai ngờ” của chị mà một đứa nhỏ phải bỏ mạng, hai người lớn nằm viện, một người ngộ độc mửa lên mửa xuống, một người thì không biết sống chết như nào? Chị già đau già đốn rồi mà sao chị dại thế hả? Chị bảo tôi phải làm sao với chị đây?”

Chương 86-2

–“Chị...chị...chị sẽ ngay lập tức vào viện xin lỗi con Liên và thím Hà...chị...bọn chúng bắt chị làm trâu làm chó chị cũng chịu... van cậu...chị không thích bị bắt giam đâu... số chị lẻ loi đến tấm chông cũng không có...chị xin cậu...cậu thương chị...”

Xin lỗi? Xin lỗi giờ có ích gì?

Ba Hến cay đắng siết chặt tay, nếu như, người đó không phải chị gái anh. Nếu như, người đàn bà trước mặt, không phải mẹ anh. Bà Mây nghe con gái trình bày sốc muốn phụt máu, mặt bà nóng hầm hập, một tay bà véo tai chị Thơm, một tay ra sức vả, vừa vả bà vừa trì chiết đay nghiến.

Thế rồi bà lôi xềnh xệch chị xuống phòng lớn. Bà già mà ghê, bà ép chị quỳ trước bàn thờ tổ tông. Rồi cũng chẳng nể tình máu mủ ruột rà gì sắt, bà xông vào giật tóc chị, bà lôi đầu chị ra đằng sau rồi lại không thương tiếc đập mạnh xuống đất, bà bắt chị phải tạ tội với cháu trai bà.

Chị Thơm từ ngày bị nhà chồng đuổi đã chẳng còn gì trong tay cả, con cái không, nghề nghiệp cũng không. Tuổi cao rồi, ở nhà nhiều đâm ra bản tính lười biếng, giờ ba mẹ ruột chẳng chừa chấp e rằng chị chỉ có nước xách nón ra đường ăn xin. Bởi vậy nên chị nào có dám đôi co, chỉ là nỉ non xin cậu ngăn mẹ. Anh Hậu kinh hãi chứng kiến một màn trước mặt, nửa lời bao biện cũng không thốt.

Là như vậy sao? Đập đầu tạ tội là như vậy sao? Quỳ xuống, cúi mình, rồi đập thật mạnh. Dùng hai đứa nhỏ để khống chế mẹ chúng, còn có thể bỉ ổi hơn không?

Cùng là phận đàn bà phụ nữ với nhau, sao bà nỡ? Ba Hến càng ngấm càng uất, càng nghĩ càng ghen. Anh nhìn chị gái tả tơi nhếch nhác, nhìn mẹ ruột nghiến răng nghiến lợi ra đòn, trong lòng bất giác chua xót khó tả.

-“Có một người mẹ như mẹ, là nghiệp chướng của đời con.”

Anh nói rất chậm, rất bình thản. Nhưng từng từ từng chữ của anh như mũi dao sắc nhọn, cứa dần cứa mòn tim gan mẹ.

Mẹ chỉ có một đứa con trai, từ khi sinh anh ra, mẹ chiều anh vô cùng.

Thậm chí ngày xưa đồ chơi con ghè Minh mua cho thằng Đăng mẹ cũng đánh nó bắt nhè ra cho anh mà. Anh không nhớ năm anh bốn tuổi, thằng nhãi ranh ấy dám búng tai anh đả ửng cả lên ư? Nếu không có mẹ dùng roi quất lẫn mông lẫn mặt nó thì anh còn bị bắt nạt dài dài.

Năm anh bảy tuổi, để có tiền mua xe đạp mới cho anh, mẹ vất vả lắm anh có biết không? Mẹ rình ngày rình đêm, mãi mới tìm được chỗ giấu lợn đất của thằng khốn đấy. Cái thằng mất dạy, cua mò được dám lén lút đi bán lấy tiền riêng mẹ đã tha thứ cho rồi, vậy mà còn không biết điều kêu khóc toán loạn. Anh có nhớ, mẹ vả nó rát tay đến nhường nào không?

Rồi hai vợ chồng nặc nô ấy sinh được đứa con thần đồng xuất chúng, mẹ sợ nó giỏi, mai sau nó hơn cháu trai mẹ, hơn con trai anh, nên mẹ cũng thay anh xử lý.

Bao nhiêu năm qua, ba Hải đi làm về đưa đồng nào mẹ đều dành dụm mua đồ ngon đồ đẹp cho anh hết. Đó, ngày xưa thằng Đăng mặc quần đùi rách suốt, nhưng anh một năm mẹ cắt cho mấy bộ quần áo còn gì.

Vải kẻ sọc ca rô hẳn hoi nhé, chứ không phải cái vải xanh lè hủi hủi ngoài chợ đâu. Đi khắp trái đất này, thử hỏi còn có ai tuyệt vời hơn mẹ nữa? Liệu còn ai tốt với anh hơn mẹ anh? Mẹ lăn ra đất ăn vạ, mẹ nức nở kể lể.

Anh đau. Không chỉ mình anh đau, ba anh đứng ngoài cửa cũng đau. Mắt ông tèm nhem hết cả. Ngày xưa tuy chiều chiều ông vẫn tắm cho con, đêm đến vẫn ru chúng ngủ, nhưng thời ấy nghèo mà, khốn khó túng thiếu nên mãi đi làm, không bao quát được mọi việc, chẳng ngờ thằng bé, tuổi thơ của nó lại bị phân biệt đối xử, cơ cực đến thế. Vậy mà mới hôm nọ ông còn vác dép tổ ong đuổi đánh con,

ba Hải xót trai trưởng đến phát ghen.

Ông lang thang bỏ ra ngoài đình, ngồi thẩn thờ chờ dẫn một lát tự dưng nghe tiếng gọi quen quen. Là bà Minh, hình như đang đi tập thể dục hay sao ấy.

-“Sao thế ba Đăng? Tối mịt rồi không ở nhà ra đây ử rữ vậy? Lại cãi nhau với Mây Mây hả?”

-“Tội Đăng quá bà ạ...tội con tội mình quá. Ngày nhỏ...con...con bị chèn ép. Bà mua đồ chơi cho con nhưng con không được chơi... giờ tôi mới biết...cái người đó...loại phụ nữ độc địa... nếu không vì là chị gái bà...không vì tình nghĩa vợ chồng bao nhiêu năm...chắc tôi.”

Chuyện này bà Minh biết lâu rồi, nhưng chẳng hiểu sao nghe qua lời ông Hải mắt lại đỏ hoe.

Ngày xưa ông đẹp trai nhất khu, bà với ông thương nhau nhiều lắm, cái thời đó con gái mà trao thân cho trai thầy u biết chắc cạo đầu bôi vôi luôn mất. Nhưng nam nữ qua lại lâu ngày, cảm xúc nhiều lúc trào dâng, bà trót không giữ được mình. Qua cái đêm ấy bà sợ lắm, sợ lỗ có chữa, chỉ biết tìm chị Mây khóc thút thít.

Cứ ngỡ chị thương em gái, chị sẽ giữ bí mật hộ, rồi chị sẽ tìm cách giúp. Nào ngờ đâu chị hớt lẻo với thầy, thầy giận dữ tống cổ bà về quê. Chú dì canh giữ nghiêm ngặt ghê gớm, mãi sáu tháng sau bà mới trốn được để lên với ông, thế mà lên rồi, lại nhận được tin sốc.

Ông làm chị bà có bầu. Không những thế, ông còn hỏi chồng Minh đâu sao không đi với Minh? Minh bỏ Hải thì cũng phải kiếm được thằng tử tế một chút chứ? Để Minh bụng mang dạ chứa đi một mình như thế à?

Bà ghen.

Bà oà khóc nói ông nghe sự thật. Ông Hải tất nhiên tin bà, nhưng cơ sự ra nông nổi đó, cả ông, bà, bà Mây đều rơi vào thế bí. Cái thời ấy trình tiết quan trọng với con gái lắm, cũng không có nạn phá thai như bây giờ, may mà có ông Tứ bất chấp bà là gái chửa hoang, mang trầu cau tới hỏi. Ông Hải chẳng thể cưới hai người, bà Mây thì suốt ngày đòi nhảy giếng tự tử, rớt cuộc, mọi chuyện đành phải như thế, bà lấy ông Tứ, bà Mây cưới ông Hải.

Sau này để Đăng ra ông Hải thương con nên hay tới thăm bà, chị gái ghen, cướp thằng bé về nuôi. Bà xót con lắm, nhưng ông Tứ cũng có vẻ không thích Đăng, hai người Mây Tứ hợp lại bà chịu chẳng đấu nổi.

Mang tiếng bác ruột, dù sao Đăng cũng gọi chị ấy là mẹ mà chị ác ôn, chị cố ý làm giấy khai sinh muộn mấy năm để kiềm không cho nó đi học đúng tuổi. Chẳng hiểu bây giờ thằng Đăng nó có biết tuổi thật của mình không nữa, hay lại nghĩ mình kém cái Thơm?

Nhắc tới con bé mới nhớ, cũng tội, già rồi mà chẳng có nơi nương tựa. Bà vội quay sang hỏi ông Hải dạo này nó thế nào, có tính đi bước nữa không để bà tìm mối nào bà làm mai cho? Ông Hải cười gượng, bảo đang bị mẹ tấn trong nhà kia kìa, chó nó thèm rước.

Bác đúng là vẫn đang ăn hành thật, roi tre của mẹ Mâu, vót nhọn vút cứ đen đét ý, xót quặn cả mông. Bác chịu chẳng nổi, mếu ma mếu máo.

-“Cậu xin mẹ cho chị đi mà, van cậu đấy. Nói cậu nghe con Liên không như những gì cậu tưởng đâu, ghê gớm lắm, tại nó chọc tức chị. Con đó mưu mô xảo quyệt kinh khủng, chị chưa đánh mà nó đã giả bộ ngã rồi, nhiều bận nó vu khống chị tráo trợn luôn.”

Chương 86-3

Bà Mây quát con gái im miệng, anh Hậu cũng bực mình không kém, anh bảo chị nguy biện, Liên thì có tội tình gì cơ chứ? Ngày xưa ghét Hà nhà em chị cũng suốt ngày nói xấu mẹ Hến Sò còn gì?

-“Không phải đâu, cái Hà khác, cái Hà chị biết nó giỏi nhịn nên bắt nạt thôi, cái Liên này là cáo thành tinh đấy cậu ạ. Cậu nhớ vụ con cò hó nó nhảy cầu tự tử không? Thực ra nó sợ chết bỏ mịa đi được ấy, dọa cậu thôi.”

Chị ra sức giải thích, mà cậu không nghe chị. Cũng phải, mối tình đầu của cậu, kí ức ngày đó đẹp để biết bao, nếu không tận mắt chứng kiến, cậu sao có thể tin?

Cậu bị nó làm cho mờ mắt rồi, đến ngày biết chân tướng, có khi cậu chết đứng vì sốc mất. Giống như cái cách cậu đối xử với mẹ bây giờ đây này.

Không, ít ra mẹ còn là mẹ ruột của cậu.

Nhưng con Liên đó, nó chẳng có quan hệ máu mủ gì sất, để rồi xem, mày nhớn như được đến bao giờ hả con?

Lưới trời lồng lộng, đi đêm lắm cũng có ngày gặp ma. Đến như chị tưởng đầu xuôi đuôi lọt rồi mà cuối cùng vẫn ăn quả đắng nữa là nó. Mẹ đánh mỗi tay thì dừng, chị Thơm ngã ngửa ra đất.

Cả người chị, chỗ bầm tím chỗ ửng đỏ rớm máu. Những vết thương hằn lại thành hình thù đáng sợ, nó đau, nó xót đến tái tê.

Chị nhớ lúc trước thím Hà cũng rơi vào hoàn cảnh tương tự, rồi Hiến Sò oà vào lòng thím ấy, đưa thổi trán đưa xoa tay, tụi nó ríu rít hỏi han, tụi nó thương mẹ phát khóc.

Chị nhớ lắm cái khoảnh khắc ấy. Giá như, chị có một đứa con. Chị Thơm chột cười vang, cười đến chảy cả nước mắt. Ác giả ác báo, chị chấp nhận, nhưng chị mong lắm đến cái ngày con hồ ly nào đó hiện nguyên hình.

Cái ngày ấy, không biết cậu Phó Tổng Giám Đốc sẽ ê chề đến mức nào? Code giỏi lắm hả? Nghe bảo sáng tạo bao nhiêu game hot cơ mà, ký được cả tá hợp đồng, rốt cuộc vẫn bị một con nhãi nó qua mặt.

Ời, thế đó, nực cười nhỉ?

Cậu tất nhiên chẳng thèm đếm xỉa đến lời chị rồi, cũng mặc mẹ níu kéo khóc lóc, cậu lạnh lùng đi thẳng.

Anh Hậu ra tới ngõ thì gặp ba Hải, hai ba con chào dì Minh rồi cùng tới bệnh viện thăm chị Hà.

Anh có chút hồi hộp, vừa gặp bác Vân đã vội hỏi nhà em sao rồi ạ, mẹ Cún cố giữ vẻ mặt thản nhiên, bảo ông Hào cũng vừa ở đây về, tình hình tốt chú ạ.

Ba Hến phấn khởi lắm, anh và ông Hải vào rồi bác Vân mới buồn buồn bỏ ra ngoài hành lang. Bác Đăng leo đẹo theo sau, vổ vai vợ lặng lẽ thờ dài. Vừa xong nhà anh nói dối cho ba với Hậu an lòng thôi, thực tế mới nửa tiếng trước thím bị co giật, mấy bác sĩ phải chạy xuống cùng lúc, dọa anh, chị Vân, ba Hào một phen khiếp vía, cứ tưởng đêm nay không qua được thật. May mà phúc lớn.

Ba Hải thăm con dâu một lát thì ra ngoài hỏi sao không để Hà nằm phòng VIP như ngày xưa ba ở cho gần gũi với người nhà? Bác Đăng gãi đầu gãi tai đáp cái này vấn đề chuyên môn con cũng không rõ nữa, hình như môi trường trong đây tốt hơn, trong lành – tiệt trùng, ở ngoài thì nhiều bụi bẩn khí độc.

Bác Vân đang nẫu ruột nghe chồng nói mà ngửa cả tai, tiệt trùng, nghe khác gì sữa tươi?

Cái lão này suốt ngày chỉ biết gái gú, người ta chuyên gia từ nước ngoài về, nói dài như thế, phân tích hay là vậy mà qua tai trâu của ông ấy rơi rớt hết cả rồi.

Giữ sĩ diện cho lão trước mặt ba nên bác không bẻ mà chỉ tâm sự thêm.

-“Ba cứ yên tâm, cái phòng đó sử dụng toàn thiết bị công nghệ cao, vận hành rất tốn kém, số lượng cũng có hạn, không phải bệnh nhân nào cũng đủ điều kiện để đăng ký. Thím yếu quá nên tui con

với ba Hào quyết định cứ đưa vào cho an tâm, mấy hôm nữa sức khoẻ ổn định hơn thì sẽ chuyển ra.”

Ông Hải dặn dò Vân Đăng, bảo các con cố gắng giúp em nó, tiền nong không quan trọng, thiếu quá thì cứ bán nhà ba đi. Mẹ Cún cười khổ, vấn đề là tiền thì đã dễ giải quyết.

Biết ông chưa ăn gì nên hai vợ chồng bác chở ba ra ngoài làm bát phở. Ông hôm nay tình cảm khác thường, tự tay vắt chanh cắt ớt cho con trai hại bác Đăng sồn cả gai ốc, bác run run hỏi ba con lại làm gì có lỗi à?

Ba rơm rớm nước mắt, ba bảo anh ăn đi, ba thương anh lắm, ba xin lỗi anh. Bác Đăng sốc, quay sang cầu tay bác Vân thì thầm.

–“Ơ ba đang tính dẫn mặt Đăng phải không? Nhưng dạo này Đăng có xì căng đồ gì đâu Vân nhỉ? Mình ở Mỹ suốt với Chó Cún mà?”

–“Có, tối qua nhân tình của Đăng check in ở Mü, nàng còn post sờ ta tút ngọt ngào tình cảm lắm, thời điểm Đăng về tới sân bay hình như cũng bị chụp trộm, báo lá cải giật tít ầm ầm ấy, kiểu bắt gặp Đăng đưa người mẫu ra nước ngoài hẹn hò.”

Bác Đăng lảm bảm thôi chết bỏ mịa rồi, ông Hải tai kém nên hỏi Đăng gọi gì ba hả con? Sao ba ngọt ngào lạ lùng thế? Đáng nhẽ ba phải hất cả bát phở vào mặt bác mới đúng chứ?

Ba bảo từ giờ ba sang nhà anh ở, bác Vân thủ thi chắc ba định giám sát Đăng đấy, bác Đăng bĩu môi xỉa lại, giám thì giám chứ Đăng sợ chó gì, phiền mỗi Vân phải chia giường thôi. Bác Vân lờm chờm rõ dài, bác Đăng nhìn vợ cười hề hề.

Ở bệnh viện còn mỗi ba Hến trông vợ.

Gọi là trông cho oai chứ vợ cũng đâu có cần anh trông đâu. Môi vợ nhợt nhạt hơn cả lúc này, chẳng biết có thật là tình hình tốt lên không?

Anh muốn vào trong phòng đó quá, vào ngồi gần với vợ một chút, đứng chỗ này xa lắm, xin lỗi chỉ sợ vợ không nghe thấy.

Anh sai rồi. Vừa ngu vừa đại, tại anh. Vợ dặn con không được bếp xếp linh tinh, vợ nghĩ cho anh. Còn anh? Anh chỉ biết trách móc

hờn dỗi vợ, chưa một lần, anh đặt mình trong hoàn cảnh của vợ để suy xét.

Lỗi tại anh hết, nếu anh nghe vợ thì tốt biết mấy? Vợ sẽ chẳng phải chịu đau vợ nhỉ? Có khi bây giờ anh đang chờ vợ với Hiến Sò đi ăn kem ấy chứ, đêm về ru con ngủ xong anh lại được ôm vợ, rúc vợ. Một giây mù quáng, một phút điên cuồng, là anh hại vợ ra nông nỗi này.

Là anh mắng vợ, quát vợ, cũng chính anh đuổi theo vợ.

Là anh giữ thang máy của vợ.

Là anh...để vợ tuột khỏi tay anh. Đến giờ phút này đây, anh cũng chẳng có tư cách gì mà phản đối khi ai đó yêu cầu anh ra ngoài một chút để hãn và vợ tâm sự riêng.

Ghen tỵ. Nghẹn. Đắng.

Nhưng biết làm sao? Là thanh mai trúc mã của vợ, là người cho vợ máu, anh chỉ đành lủi thủi ra ngoài.

Lững thững xuống đến tầng hai thì tình cờ gặp mẹ Bi, mấy hôm đầu óc nặng trĩu quên chưa hỏi thăm chị, trông người gầy cũng tội nghiệp lắm. Chị Liên mò sang khu này để tìm người mà, gặp được rồi bụng khắp khởi mừng thầm nhưng mặt vẫn phải giả đò diễn thật sâu.

Chân run lẩy bẩy, đứng cũng không vững, ba Hến bất đắc dĩ phải dìu chị về phòng. Trên đường đi anh tâm sự rằng mọi chuyện do bác Thơm chứ không phải vợ anh, anh thay mặt bác xin lỗi chị.

Chị Liên tức tím mặt, cố nén xuống rồi tươi cười ngọt ngào, chị bảo chị biết ngay mà, cái Hà không cố ý hại em đâu.

Ba Hến thờ dài, đưa mẹ Bi về tới phòng anh mới ngập ngừng bảo.

-“Liên à...khi xưa chia tay em...anh lấy sự nghiệp, công việc để an ủi, để quên đi...nhưng ngày hôm nay đây...nếu không có cô ấy...anh cảm thấy...mọi phấn đấu...mọi cố gắng...và ngay cả sự tồn tại của anh cũng trở nên vô nghĩa.”

Anh nói, anh của ngày hôm nay, đã chẳng còn là anh của năm hai mươi tuổi. Anh bảo, là anh thay lòng, tội lỗi anh gây ra cho chị, hện

kiếp sau anh trả.

Thế rồi, anh cứ thế quay lưng bước đi, để lại chị trong căn phòng lạnh lẽo sực mùi thuốc.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Những nhung nhớ da diết mãi liệt, những cái ôm siết chặt đầy tình cảm, tiếng gọi mình ơi nghe sao thân thương, tình yêu của anh dành cho chị, bao la như trời cao biển rộng, sao có thể nói thay đổi một cách dễ dàng như vậy?

Anh thương chị mà.

Chị cũng khó khăn lắm mới tán đổ anh.

Chị nhớ ngày ấy mới nhập học, anh quá nổi bật nên được khá nhiều bạn nữ để mắt tới.

Chị thì chị tự nhận thấy mình cũng đẹp, không những da đẹp dáng đẹp mặt xinh mà còn rất cá tính.

Chỉ có điều anh ngốc nghếch chưa nhận ra ánh hào quang tiềm ẩn của chị thôi. Hồi đó anh suốt ngày cắm đầu cắm cổ vào máy tính, lúc đầu chị còn tưởng chăm học, mãi sau mới biết ngoài học ra ba Hến còn có tật xấu là hay lê la lên diễn đàn giao lưu kết bạn bốn phương.

Chị rình mò mãi mới ngó trộm được nick của anh. Chị lén lút lập một cái tài khoản mới âm thầm theo dõi anh. Xem lịch sử hoạt động mới biết anh follow đúng một người, chị cũng không biết tên con bé đó nữa, chỉ biết nó kém tụi chị ba tuổi, vậy nghĩa là vẫn còn đang học cấp ba.

Nó có vẻ khác những con nhãi ranh cùng độ tuổi, tường nhà nó chủ yếu viết về những vấn đề như tiết kiệm năng lượng, giữ gìn môi trường xanh sạch đẹp và đặc biệt là kêu gọi mọi người bảo vệ động vật quý hiếm.

Anh hay nhảy vào bình luận các bài viết của nó, nó cũng tích cực trả lời lắm. Anh khen nó lương thiện, anh bảo anh ước mai sau có người yêu ngọt ngào như nó. Mấy lần chị thấy anh xin tên xin ảnh mà con bé hình như thẹn nên nhất định không chịu cho.

Hồi đó chị thương thầm anh, ngày ngày lén lút xem bọn họ comment lên bài viết của nhau mà ức nghẹn cả họng. Chẳng hiểu

sao chị rồi hơi đến mức lưu từng bài, từng câu từng chữ của họ lại nữa.

Kiểu ghen quá hoá điên ấy. Rồi cũng chẳng ngờ sau này có sự cố, diễn đàn bị đánh sập.

Vì không khôi phục được dữ liệu nên tầm hai chục ngày sau người ta thiết lập lại một diễn đàn mới nội dung giống hệt, chỉ khác tên miền thôi. Anh ngày viết mấy bài, ở cuối lúc nào cũng tái bút @kysibongdem2705 đợi @Oaihuongtim0472, kiên trì đăng online nửa tháng liền mà không hề nhận được tin tức của em ấy.

Chương 86-4

Ngắm thấy ba Hến đúng là hâm nặng, người con gái tuyệt vời nhất thế gian ở ngay trước mặt thì chẳng thèm liếc lấy nửa cái, trong khi đó cái con ranh nhỏ xíu vắt mũi chưa sạch, đến tên họ đáng vẻ cũng chẳng biết mà anh cứ đợi đợi chờ chờ như kiểu yêu nhau bảy vạn chín nghìn kiếp ấy.

Đêm nào nick của anh cũng sáng rất lâu, cứ thỉnh thoảng một hai tiếng lại thấy cập nhập trạng thái mới.

“Em đâu rồi?”

“Sắp tới kì thi học sinh giỏi quốc gia, hay em bận ôn?”

“Ba mẹ cấm em online sao?”

“Em có ốm không?”

“@oaihuongtimO472...imissu..”

“Rất khó chịu...em biết không...anh muốn gặp em... nếu em online...có thể nào nhắn cho anh một tin được không... nếu không...thì chỉ cần nhấn thích bài viết của anh thôi.”

Bé với chả bú, chị Liên càng đọc càng thấy bức mình. Không lẽ nó bỏ bùa anh rồi hay sao? Cái loại độc ác bất nhân, cua trai chơi cho chán xong mặc xác người ta sống chết như nào cũng đếch thèm quan tâm.

Diễn đàn cũ sập bố nó rồi, để điều tra tìm người khó như mò kim đáy biển. Ngắm thấy tội anh quá nên chị đành liều mình lập lại cái nick của nó, chưa kịp bảo em bận học không lên mạng được nữa thì anh đã dồn dập nhảy vào hỏi han quan tâm tới tấp.

Tự dưng tim chị xao xuyên thổn thức khó tả, chẳng nỡ nói lời từ biệt, rốt cuộc đâm lao đành phải theo lao.

Chị dụi dàng đáp lời, chú ý cách dùng từ, dấu chấm phẩy sao cho giống khi xưa nhất.

Vừa chat với anh chị cũng vừa âm thầm post lại tất cả các bài viết

lưu sẵn trong máy. Chính xác từng câu từng, anh chẳng máy may nghi ngờ gì cả.

Ban đêm chị với anh nói chuyện hăng say, ban ngày mỗi lần “vô tình” gặp nhau chị đều cực kỳ tốt bụng, thương mềo yêu chó thích cây xanh.

Thỉnh thoảng các bạn nam trong lớp về mà để quên bóng đèn phòng học sáng chị cũng lạng lẽ đi đằng sau tắt điện. Bọn nó ngoái lại chửi chị điên, chị dịu dàng bảo các bạn bây giờ ô nhiễm ngày một nặng, nếu mỗi người trẻ trong chúng ta có ý thức tiết kiệm năng lượng bảo vệ môi trường một chút thôi mình tin tình hình sẽ được cải thiện trong vài năm tới.

Khi ấy, anh nhìn chị trêu mếu lắm.

Rồi ngày qua tháng lại, thời cơ chín muồi cũng tới, chị với anh hẹn gặp mặt. Khởi phải nói anh sốc như nào, anh hỏi sao tưởng đằng ấy kém mình ba tuổi, chị bẽn lễn trả lời con gái thích khai gian chút chút cho trẻ dai. Anh lại hỏi nghe cách nói chuyện trên mạng mình cứ tưởng tượng bạn là tuýp phụ nữ kín đáo nhẹ nhàng cơ, chị đáp văn phong viết và nói khác nhau.

Anh còn thắc mắc nhiều thứ lắm, nhưng chị chuẩn bị đầu ra đầy cả rồi nên giải thích trơn tru vô cùng. Anh cười ngây ngốc, anh bảo công nhận nhiều lúc mình cũng thấy bạn giống với người tâm sự hàng đêm, nhưng tại mình khờ quá chẳng đoán ra, không ngờ lại học cùng lớp thế này, ầu cũng là cái duyên.

Anh hơi gia trưởng nhưng là mẫu bạn trai cực kỳ tốt, chị làm nũng, chị mè nheo, đêm khuya chị đòi ăn cái này cái kia anh lại lật đật dậy đi mua rồi đạp xe đem đến.

Thậm chí chị bắt anh xoá nick nghỉ chơi diễn đàn anh cũng chịu. Đó, anh yêu chị đến thế cơ mà?

Ngày hôm nay anh nói vậy, chỉ sợ là dối lòng. Có khi nào do ba Hải ép không?

Đúng rồi, chắc chắn là ông ấy, chắc chắn anh có nỗi khổ riêng. Chị xót ba Hến quặn thắt ruột gan, thỉnh thoảng đứng từ khu của mình bắt gặp ánh mắt anh, anh ngắm chị say đắm lắm.

Chị muốn gọi anh, chị biết anh cũng nhớ chị cồn cào, nhưng có vợ chồng Vân Đăng và ba Hải ở đó, anh đâu thể tùy tiện biểu lộ cảm xúc của mình.

Giống như mấy phim cổ trang cung đấu ấy, tuy rằng anh rất mực yêu chị, thương chị, nhưng anh phải giấu đi, vì anh sợ mấy người kia biết sẽ hãm hại chị.

Anh cứ yên tâm nhé, chị ở đây, nhất định sẽ ăn uống đầy đủ, tập trung chữa trị cho tốt. Mẹ Bi gửi nụ hôn theo gió cho người yêu rồi quay vào nghỉ ngơi.

Tiếc rằng ba Hến đếch trông thấy gì sất, anh nói chuyện với gia đình một hồi thì quay vào thăm bà xã.

Sếp Hậu xin nghỉ phép dài hạn, ban ngày loanh quanh bên vợ ban đêm về ngủ với con. Nhiều lúc tụi nhóc cứ gọi mẹ làm ba não nề lắm, ai bảo trẻ con chóng quên?

Cứ lát lát lại quay sang hỏi mẹ Hà đâu rồi, mẹ Hà về chưa ba Hậu, Sò nhớ mẹ quá rồi, Hến cũng thế, sao mẹ Hà không gọi điện về chúc tụi con ngủ ngon? Mẹ bận à ba? Mẹ bận thật hay mẹ ghét Hến Sò rồi?

Con nhớ mẹ, chồng nhớ vợ, có tối ba ôm hai con, nịnh mãi dỗ mãi mà chúng cứ khóc lóc ầm ĩ cả lên. Mắt ba rơm rớm, ba xoa xoa lưng cho gái yêu, các nàng ấy gào khóc mệt quá thì ngủ thiếp đi.

Tình trạng của mẹ Hà sang đến tuần sau đó mới có chút tiến triển, sáng sớm bác Vân đã gọi cho em chồng.

–“Bác sĩ vừa kiểm tra tổng thể cho thím Hà chú ạ, nhịp tim huyết áp dạo này rất ổn định, chỉ là tổn thương não hơi nặng nên vẫn hôn mê sâu. Giờ anh chị tính chuyển thím ra phòng VIP nghe chuyên gia bảo có khi chú thường xuyên vào thăm sự không biết chừng lại có tác động tích cực.”

Ba Hến tay cầm điện thoại mà run run, xúc động mãi không thốt lên được lời nào cả

Bác ở đầu dậu bên kia sốt ruột bảo chú nhanh nhanh vào đi, ba Cún giờ phải ký hợp đồng quan trọng, tôi thì lát có hẹn với bạn cấp ba. Mãi chú mới vâng vâng dạ dạ, nghèn nghẹn cảm ơn chị dâu, bác

phì cười cúp máy, dặn dò chồng ở lại viện còn mình thì vui vẻ sang khu C tìm Thủy.

Thủy vẫn vậy, vẫn hiền dịu ngọt ngào như thế. Vân bảo hôm nay Vân sẽ đưa Thủy tới quán cháo ếch ngon nhất Hà Thành.

Vân với Thủy buôn dưa rôm rôm rả rả, đôi bạn vừa mới xuống tới cầu thang thì thế nào đụng trúng mẹ chồng Vân. Mẹ lịch sự chào bác sĩ, liếc qua con dâu thấy ngứa mắt quá nên mẹ bĩu môi chỉ trích.

-“Gớm, cái con mẹ thẳng tưng kỳ, lại váy mới túi mới. Có tiền sao không đi làm từ thiện đi? Sống mà không biết tích đức thì sau này về già đời chẳng có phúc đâu.”

Chị Vân nghe hơi chối nhưng nể có chị Thủy nên không muốn gây sự, cứ thế kéo bạn ra xe, đi được một quãng rồi chị mới lẩm bẩm bà già đáng ghét. Chị Thủy thấy vậy liền quay sang an ủi.

-“Thôi đừng bực, bà ta cũng thuộc dạng giống mẹ chồng mình thôi”

Chương 87-1

Chị Vân cười khổ, bảo không giấu gì bạn, bà ấy chính là mẹ chồng mình đó, số mình cũng nhọ không kém số bạn đâu.

Bác Thuỷ sừng sốt hỏi lại.

-“Cái gì...mẹ chồng...bà ấy?”

-“Ừ.”

-“Mẹ Đăng?”

-“Ừ.”

-“Cái người đàn bà ăn trộm quỹ lớp của tụi mình ngày xưa?”

Chị Vân thở dài, nhớ lại cái ngày nào đó ba Cún mặt ỉu xiu đứng lên thưa cô và các bạn tiền của lớp em để trong cặp sách bị mẹ lục rồi trấn mất rồi. Ngoài Thuỷ và Vân thì chẳng ai tin Đăng cả, ngay cả ba Hải cũng không.

Trước mặt ba mẹ nức nở mẹ sụt sịt, mẹ bảo Đăng đem đi chơi điện tử hết lại đổ oan cho mẹ thế à con? Ba Hải tức, vác dép đuổi đánh Đăng một trận thừa sống thiếu chết. Vân đứng nép cửa, chứng kiến cái cảnh ấy khóc ngon lành.

Mãi đến lúc ba người giận Đăng mới len lén ra gặp Vân, hai đứa chạy hùng hục tới vườn hoa gần đấy. Đăng nhẹ thớm lên má Vân, nhe nhe nhớn nhớn trêu, việc qué gì phải khóc.

Đăng bảo đời Đăng có Vân là được rồi.

Năm tháng qua đi, lời Đăng nói khi ấy, có lẽ Đăng quên rồi.

-“Đúng là trái đất tròn, nếu mình không nhầm thì vợ Hậu đang nằm viện phải không?”

Bạn hỏi, chị Vân thần thờ đáp đúng rồi. Chị Thuỷ nhỏ nhẹ tâm sự.

-“Vân biết không, mấy hôm trước mình đã làm một việc cực kỳ trái lương tâm, mình ăn năn đến mức ngủ cũng không yên, nhưng bây giờ biết là giúp được cho em dâu Vân mình cũng thấy an lòng rồi, lát về mua luôn cho thím ấy một âu cháo, khổ thân con bé ngộ

độc ăn cái gì cũng không vào.”

-“Hả? Thuỷ nói cái quái gì thế? Thuỷ nhầm hả?”

-“Ồ, đâu có nhầm đâu nhỉ? Không phải em dâu Vân tên là Liên à?”

Chị Thuỷ thắc mắc, chị Vân cười khẩy.

-“Mịa, con đó tuổi lờ gì mà đòi làm em dâu mình.”

Cũng vừa hay tới quán cháo, đôi bạn chọn ngồi ở ban công tầng hai. Vừa ăn chị Vân vừa kể giai thoại về em Liên cho bạn. Chuyện dài, li kì hơn cả phim truyền hình dài tập ý chứ, chị Thuỷ càng nghe càng phấn nộ, chị Vân xá giận một thôi một hồi liền phán câu xanh rờn.

-“Bạn bảo mình ác mình xin nhận nhưng nó xảy thai mình càng mừng.”

-“Thực ra..thực ra...Vân à...xin lỗi Vân...con đó...nó không có thai đâu...là tại mình...mình nổi giáo cho giặc...mình hại thím Hà...mình sai rồi...”

Có người há hốc vì sốc, có người run run thuật lại toàn bộ sự việc. Chị Thuỷ bảo bao nhiêu năm làm nghề y, chưa bao giờ mình thấy hối hận như lúc này. Ngay chiều nay mình sẽ nộp đơn xin nghỉ việc.

Chị Vân an ủi bạn thôi chuyện cũng đã rồi, điên à mà nghỉ việc? Tính bạn thương người từ xưa mình quá hiểu mà, đừng tự trách bản thân, lỗi không phải do bạn, mình chỉ mong bạn giúp mình vạch trần con cáo đó thôi.

Chị Thuỷ ngay lập tức gạt đầu tán thành, chị hỏi bạn định làm như nào, chị Vân bảo mình chưa biết, để tối nay mình suy nghĩ cho nó thấu đáo, có gì mai gọi bạn sau.

Lần này chẳng biết chú Hậu sẽ làm cách nào để bao biện cho hồ ly tinh nữa đây?

Ba Hến sáng nay đưa hai cục bông nhỏ tới mẫu giáo liền vòng qua bệnh viện với bà xã luôn. Cứ thấy hồi hộp nghẹn ngào sao sao ấy, lúc bước tới cửa phòng anh còn tưởng như tim mình ngừng đập.

Vợ đây rồi, cuối cùng cũng được gặp vợ.

Chồng rón rén tiến đến gần, khẽ chạm tay mình vào tay vợ. Chỉ một cái chạm nhẹ thôi mà xao xuyến thổn thức lạ lùng. Lâu lắm rồi anh mới được chạm vào vợ, lâu lắm rồi mới có cảm giác chân thực đến như vậy. Tay vợ lạnh quá, anh siết chặt hơn, nhẹ nhàng cúi xuống hôn lên từng ngón tay xương xẩu.

Các con nhớ vợ lắm đó, vợ biết không?

Không chỉ con đâu, ông xã của vợ cũng sắp phát điên lên rồi đấy. Mấy hôm ăn cơm quán bụng dạ ì ạch quá vợ ạ, đêm đếm ba cha con nằm ôm nhau tủi thân ghẽ gớm, con khóc anh cũng chẳng biết làm sao cả, vì anh cũng nã nề lắm.

Chắc vợ còn ghét với giận anh nhiều, tại anh hồ đồ, chưa suy nghĩ thấu đáo đã phán xét như đúng rồi ấy. Nhưng ghét anh là việc của ghét anh chứ, còn Hến Sò vô tội mà, vợ nhỉ?

Chẳng biết vợ có nghe thấy không? Nhưng anh vẫn tỉ tê tâm sự với vợ, vẫn muốn nói ra cho nhẹ nỗi lòng. Vợ nằm ngay đây mà sao anh thấy nhớ vợ quá, anh cứ ngồi như vậy, cơm trưa cũng bỏ, vợ không ăn anh cũng chẳng muốn ăn.

Mãi cho tới xế chiều anh mới thơm lên trán vợ rồi thủ thỉ bảo vợ anh về với con nhé, anh muốn ở đây lắm nhưng tụi nhỏ đã nhớ mẹ rồi mà giờ không thấy ba nữa thì tội con.

Dì Hợi cậu Hợp vào thay ca cho anh. Dì Hợi nhìn bác Hậu tự dưng thấy xót quá, cứ lấn cấn bên bác Hà hoài, dặn dò chú dì hết cái này đến cái kia, nào là dì nhớ để ý nhiệt độ trong phòng dì ạ, nào là mấy cái cây chỉ để ban ngày thôi, tầm tối tối chú khiêng ra ban công giúp anh nhé.

Chú dì vâng vâng dạ dạ, ba Hến đắp lại chăn cho vợ ngay ngắn rồi mới về. Lúc đi xuống tầng một thì gặp Bi, thằng bé chẳng biết bị ngã ở đâu mà người tím bầm cả lển. Ba đưa tay bông Bi hỏi han, mắt Bi rơm rớm, Bi kêu ba Bi buồn quá, chẳng ai chơi với bi cả.

Anh Hậu thương con nên đưa thằng bé đi đón hai cục bông nhỏ cùng luôn. Về tới chung cư anh tắm gội cho các con rồi dặn mấy bé chơi với nhau ở phòng khách, thức ăn ba mua sẵn rồi, ba vào bếp

hâm nóng cho tụi con ăn nhé.

Hến Sò Bi ngoan ngoãn mở tivi xem, ba Hậu quay lại ít thịt bò sốt vang, sợ con đói nên định mang ra cho tụi nó ăn trước. Anh còn chưa kịp gọi lũ trẻ đã nghe chúng nó thì thà thì thụt với nhau.

-“Sao chân anh Bi bị tím thế? Anh Bi lại bị cô Liên đánh hả?”

-“Ừ, em Sò đừng nói gì với ai nha, em Sò mà nói là mẹ Liên gửi anh cho ông ba bị đấy, anh không được về nhà đâu.”

-“Không đâu, em đâu có ngốc nghếch, nhớ cô Liên cô ý cạo trọc đầu mẹ Hà với Sò với chị Hến thì chết à. Không có tóc thì xấu ghê á, Sò sợ lém. Sò không nói đâu.”

Chương 87-2

Chị Hến nghe hai đứa tâm sự tự dưng bức xúc kinh khủng, chị vừa gõ đầu tụi nhóc vừa ra điều chỉ bảo.

-“Đồ ngốc, ai mà bắt nạt chúng mình thì chúng mình phải dũng cảm thưa cô giáo hoặc ba mẹ ông bà chứ. Mẹ Hà dạy thế rồi mà, Sò không nhớ à? Để đó, để chị méc ba Hậu, từ giờ không ai dám đánh Bi cả.”

-“Eo ui chị Hến đúng là chả biết gì sất, cô Liên cô ý dí dao vào mặt giống bác Thơm với bà Mây đó, nhỉ anh Bi nhỉ?”

-“Ừ đúng rồi, cô Hà có bao giờ đánh Hến Sò không?”

-“Không mẹ Hà chẳng đánh đâu, mẹ Hà mà thấy Sò bị đau là mẹ Hà sụt sịt đấy, mẹ thương Sò mà.”

-“Mẹ cũng thương chị nữa, chị bị muỗi đốt chị khóc xong mẹ thương chị nha.”

-“Hai đứa sướng thật!”

Bi cảm thán, ba Hậu đứng như trời chòng, ba run run hỏi Bi thế hôm nọ ngoài vườn nhà ông Hải là ai đánh con? Bi ban đầu sợ không dám hé răng, mà sau ba bảo ba biết hết rồi, chẳng qua ba chỉ muốn thử xem Bi có phải em bé ngoan không thôi nên thẳng bẻ đàn khai.

Cu cậu nước nở van nài ba đừng kể lại với mẹ Liên, khổ nỗi ba không nghe bé. Ba giận dữ lôi lũ trẻ đến bệnh viện đối chất. Có sự hậu thuẫn vững chắc của ba, tụi nhóc chẳng e dè ngại ngùng gì sất, cứ thế bô bô phun ra hết.

Ghị Liên tức tím tái mặt mày, rối rít xin anh Hậu đừng nghe lời trẻ con, bọn nhóc thì biết cái gì cơ chứ. Ba Hến uất muốn tăng xông, anh hất tay chị ra, quát tháo inh ỏi.

-“Chính vì trẻ con nên mới không biết nói dối đó. Tới giờ phút này cô còn ngại biện được hả? Con mình mà cô nỡ lòng nào bẻ cả cành

na quát đến lần mờng? Cô có còn là con người nữa không thế?”

Tính ba Hến rất nóng, mấy năm đại học yêu nhau mẹ Bi còn không rõ? Ngày ấy tuy chiến tranh tưng bừng khói lửa nhưng lúc nào anh cũng xuống nước trước để dành nịnh ngọt chị.

Chị là nhất, chị nói gì anh cũng nghe.

Tiếc rằng, thời gian trôi qua, tự dưng lại lòi ra hai con nhãi ranh chiếm vị trí quan trọng trong trái tim anh.

Lần đầu tiên gặp lại anh sau khi về nước, nghe cái cách anh kể về chúng nó chị đã biết anh có thể bỏ vợ, bỏ chị, chứ chẳng bao giờ bỏ Hến Sò của anh.

Nhất định anh sẽ tin con gái yêu quý của anh rồi, chị cứ ương bướng chỉ sợ ván này chưa đánh đã thua mất, có lẽ cách tốt nhất bây giờ là nhận lỗi, tỏ vẻ hối cải.

-“Em xin...em xin mà...đừng giận nữa mà...em sai...em sai rồi. Là con hư nên em phải dạy...ba Hải cũng đánh anh đấy thôi... thương cho roi cho vọt...không đánh không mắng thì làm sao các con nên người được...”

Chị Liên ra sức giải thích năn nỉ, Bi thương mẹ Liên quá, Bi ôm mẹ, Bi xin ba Hậu đừng mắng mẹ nữa. Hến Sò nghe cô Liên gào thét thấy hơi sợ sợ nên trốn tịt sau lưng ba. Ba nhớ lại cái đợt xưa em Sò bị ám ảnh, đêm đêm cứ bật dậy khóc lóc tìm mẹ Hà tự dưng xót quặn cả ruột, mà càng xót thì lửa giận càng bốc ngùn ngụt.

-“Dạy con? Con nào? Cành vàng lá ngọc nhà tôi, suốt từ thuở lọt lòng còn đỏ hồng mãi cho đến bây giờ tôi và vợ tôi còn chưa dám động vào một sợi tóc của tụi nó. Cô lấy cái tư cách chó gì mà dí dao vào mặt con tôi hả?”

-“Em...em doạ thôi...em thương con là thật lòng mà...muốn tốt cho con nên mới vậy...”

-“Tốt? Ngay thẳng chính trực sao không dám nhận mà đổ thừa cho vợ tôi? Thủ đoạn học ở đâu đấy? Cô trở nên hèn hạ từ lúc nào mà tôi không biết?”

Vẫn biết ai rồi cũng sẽ khác.

Chỉ là, có mơ anh cũng không thể ngờ được cô gái năm xưa lại

thay đổi nhiều đến thế. Phải chăng đây là cô gái đã âm thầm quyên góp hàng chục triệu đồng để mua áo quần ấm gửi cho các em nhỏ cơ nhỡ?

Phải chăng đây là cô gái đã viết cả mấy trăm note kêu gọi mọi người tiết kiệm năng lượng, giữ gìn môi trường, bảo vệ động vật?

Phải chăng đây là cô gái lương thiện, ngọt ngào nhất thế gian?

Cô gái của năm đó đến ôm mèo cũng cẩn thận suýt xoa vì sợ em bị rụng lông. Gũng chính cô gái ấy, của bây giờ, tấn con khổng tiếc tay.

Nói ra, ai sẽ tin?

Chính bản thân anh, ngay lúc này đây, cũng cảm thấy rất khó tiếp nhận. Vẫn biết mỗi người có một cách giáo dục con cái khác nhau, vẫn biết đàn bà thường nhỏ nhen nhát gan. Vẫn biết là thế, nhưng cái cảm giác niềm tin bao lâu nay bị phản bội, quả thực không được dễ chịu cho mấy.

Ba Hậu bồng em Sò đằng trước, cõng chị Hến đằng sau rồi chán nản quay người. Hến Sò lấm lét ngó ngó nghiêng nghiêng, Bi ngồi thụp ở góc tường, thút tha thút thít tội lắm, còn cô Liên thì cứ ôm chân ba, dai dẳng mãi không buông.

Xong ba hậu bực quá, ba hậu đá chân một cái, cô ý mất đà ngã lăn lông lốc á, bị sứt mất một mẩu răng nha.

-“Ba Hậu ơi..ba Hậu...nguy...nguy rồi...cô Liên bị hộc máu mồm rồi ba ơi...”

Em Sò hốt hoảng gọi, ba Hậu vội vã vòng lại. Gô Liên mừng mừng ấy, cô đưa tay để ba đỡ nhưng ba chẳng thèm nắm tay cô gì sất, ba tiến tới chỗ anh Bi rồi dắt anh ấy đi theo cùng luôn.

Muộn muộn rồi nên ba đưa mấy đĩa di ăn cơm niêu cho tiện. Xong còn cho đi chơi đu quay nữa, lúc về tới nhà Bi với Sò ngủ chổng kên ra, có mỗi Hến còn thức thôi.

Hến chen vào giữa, cuộn người trong lòng ba rồi chìa hai bàn tay ra đếm đếm.

-“Một ngày...hai ngày...ba ngày...nhiều ngày...mẹ Hà bận nhiều ngày quá rồi ý...bao giờ mẹ Hà về vậy ba?”

Ba xoa đau chị ấy, thủ thủ hỏi.

-“Hến nhớ mẹ Hà à?”

-“Vâng, Hến nhớ mẹ Hà kinh khủng khiếp luôn á.”

Hến hồn nhiên đáp. Cũng phải thôi, ba mới gặp mẹ lúc chiều mà ba còn nhớ nữa là Hến. Lòng ba nặng trĩu, ba thở dài thườn thượt, rồi bất chợt ba bâng quơ tâm sự.

-“Lần này ba Hậu mắc lỗi to ghê gớm lắm, chẳng biết mẹ Hà có ghét ba không Hến nhỉ? Chỉ sợ mẹ Hà ghét ba xong mẹ Hà yêu bác Thanh hơn ý, nếu vậy thì Hến cũng đừng thương bác Thanh hơn thương ba nhé, ba tủi thân lắm.”

Hến nghe cũng hơi hiểu hiểu. Màng ngây ngốc một hồi, rồi bất chợt nhớ ra cái gì đó liền ghé tai ba thì thà thì thầm.

-“Đâu phải thế đâu, mẹ Hà yêu ba Hậu hơn đó, hôm lâu rồi Hến nghe lỏm mẹ nói với bác Thanh thế mà.”

Chương 87-3

Ba sốc, ba bật dậy như lò xo. Ba cũng lôi gái yêu dậy theo, nịnh nọt tới tấp, dồn dập hỏi chuyện. Hến ngồi trên đùi ba Hậu á, vừa ôm cổ ba vừa kể lể.

-“Cái hôm ba Hậu đi công tác ý, bác Thanh mang tặng tụi con hai em gấu bông to bự luôn nha. Bác rủ rê tối nay sang nhà bác ở đi, bác mua cho nhiều kẹo ngon ngon. Em Sò bảo có mẹ Hà đi em ý mới đi cơ.”

-“Thế Hến thì sao?”

-“Hến ạ? Mẹ với em Sò đi thì Hến cũng đi thôi, ở nhà làm gì đâu, chán chết.”

Cái cô này cũng thật, đáp tình bơ luôn à, hại ba già hơi bị tự ái đấy nhá. Ba dỗi, ba bảo Hến chẳng nhớ ba Hậu gì ý, Hến bĩu môi lý sự lại ngay.

-“Hến nhớ ba quá đi chứ nị, nhưng mà đằng nào ba cũng ở trong miền Nam mà. Với cả cuối cùng cũng có đi đâu, mẹ Hà không đồng ý, mẹ bảo tụi con vào phòng xem hoạt hình để mẹ nói chuyện với bác. Nhưng mà ba Hậu dưng có ghét Hến nha, Hến đâu có cố tình hóng hớt dâu, tại Hến khát, Hến ra ngoài uống nước, xong tự dưng nó cứ lọt vào tai Hến ý...nha...nha...hứa là ba không phạt Hến đứng góc tường nha...”

Gái yêu ngật ngà ngật ngừng mãi chưa đi vào vấn đề chính, ba bên cạnh sốt ruột ghê gớm. Ba gật đầu lia lịa, hứa lên hứa xuống nàng ấy mới yên tâm trình bày.

-“Nhá, bác Thanh nhá, bác ý hỏi mẹ Hà là anh có gì không bằng ba Hến mà em cứ mãi cố chấp...ba Hến chính là ba của Hến...tức là ba đó...chính là ba Hậu đó. Xong mẹ Hà bảo em đã từng cố gắng rất nhiều lần để mở lòng, nhưng em vô dụng, ngay cả cảm xúc của mình cũng không khống chế được, ba Hến là người đàn ông duy nhất

khiến em rung động.”

Hến kể xong lâu rồi mà ba chẳng có động tĩnh gì cả, ba cứ ngồi đơ ra như tượng ý. Nàng sợ ba chưa hiểu ra vấn đề nên níu níu ống tay áo tận tình giải thích.

–“Rung động nghĩa là yêu đó ba, anh Khôi bảo thế...bác Thanh ý...bác Thanh cũng là đàn ông còn gì? Nhưng mẹ Hà chỉ yêu duy nhất một người đàn ông là ba...cho nên mẹ không yêu bác Thanh... cũng có nghĩa là mẹ Hà yêu ba Hậu hơn bác Thanh...đó...ba thấy đơn giản không ba? Ba hiểu không ba?”

Ba lắc đầu kêu ba chịu thôi, sao phức tạp thế? Hến thương ba quá à, ba già rồi tiếp thu chậm, Hến phân tích đi phân tích lại không biết bao nhiêu lần á. Suốt cả mấy tiếng đồng hồ, con nói đằng con, ba cười ngây ngốc đằng ba.

Có con gái để làm gì cơ chứ?

Để thỉnh thoảng lôi ra trêu chọc sao, nhìn cái điệu bộ phòng mang trợn má giảng giải của cô ấy cũng muốn xỉu luôn à. Mỗi câu mỗi chữ thốt ra ngọt hơn cả mía lùi, hại trống ngực ba đập thành tha thành thịch như trai mười tám thoát FA, thao thao thức thức mãi không sao mà chớp mắt được.

Thế nào mà vợ lại chỉ yêu mình anh mới tài chứ nì.

Vợ chẳng yêu thằng cha đó đâu, thanh mai trúc mã cái gì cơ chứ, toàn bốc phét. Cái thằng láo thật, dám chém gió chọc ngoáy trêu tức anh.

Mà anh cũng ngu dễ sợ.

Vợ khăng đĩnh không biết bao nhiêu lần rồi ý. Tình cảm của vợ, vợ là người rõ nhất, sao anh lại chọn tin người ngoài nì?

Chẳng biết từ bao giờ trong đầu anh luôn có cái mặc định vợ mình sống giả tạo?

Hình như là từ ngày Liên về nước, đêm đêm tâm sự nghe cô ấy thủ thỉ bươm bướm, rồi hàng ngày vợ cứ khép kín xa cách chồng, hiếm khi ghen tuông giận hờn, một điều dạ hai điều vâng khiến chính bản thân anh cũng có cảm giác không thật.

Trước Liên hay chê vợ hèn, giờ hai năm rưỡi mới thấy nực

cười.

Thực ra từ nhỏ ở với mẹ Mây chua ngoa đánh đá nên anh luôn nghĩ phụ nữ ít nhiều cũng có tính xấu, ích kỷ hẹp hòi, mình là đàn ông thì nên quảng đại không chấp nhặt.

Chỉ là, xưa kia hình tượng người ta trong lòng mình đẹp đẽ quá, quá, cho nên tới cái khoảnh khắc phát hiện họ cũng ờng nhỏ nhen, dẫu nghĩ thoáng ra như nào thì vẫn có như vừa được tặng cả một con lừa trăm ký.

Chị ít vợ anh, cũng chưa từng nói dối.

Còn anh thì sao? Bao lần mắng vợ chửi vợ, nóng tính lên là hùng hùng hổ hổ chèn ép bắt nạt vợ. Từng từ, từng chữ anh trì chiết vợ khi đó, như mũi dao nhọn đâm ngược trở lại, giày vò xâu xé tâm can anh.

Lòng anh buốt, tim anh đau. Nhưng lời nói đã thốt ra khác nào bát nước hắt đi, có hối hận, có ăn năn, cũng chẳng thể rút lại được nữa. Hai từ xin lỗi, biết nói bao nhiêu lần cho đủ?

Có người trần trọc cả một đêm, đợi mãi mới tới lúc trời sáng. Mới sáu giờ mà bác Vân đã gọi rồi, ba Hến lo tình hình vợ chuyển biến xấu nên vội vàng nhắc máy.

-“Nhà em sao hả bác?”

-“Không, không liên quan đến thím. Là thế này, tôi vừa sai thằng đệ đem ít bưu kiện quan trọng sang gửi chú, chúng nó đến cổng chung cư rồi, nhiều lắm là chục phút nữa lên tới nơi. Tôi báo trước để chú chuẩn bị tinh thần không lại đột quy thì khổ.”

Bác Vân dặn dò xong thì tùm tùm tắt máy. Phấn son trang điểm rục rĩ rạng ngời mới dừng đình bước xuống cầu thang. Còn chưa kịp rẽ vào bãi đỗ xe đã thấy con Lamborghini Veneno đậu sừng sững trước mặt. Cái lão Đăng này nữa, kính đen che mắt nửa mặt rồi mà nhìn điệu cười vẫn thấy dê vãi linh hồn.

-“Đi đánh quái hả? Cho Đăng theo với.”

-“Sao biết? Rõ ràng ban nãy Vân đã vào hẳn nhà vệ sinh buôn chuyện rồi cơ mà? Đăng thật, thính như chó ấy!”

Mẹ Cún thắc mắc, ba Cún cúi kính kéo ai đó vào xe. Đoạn bác

bất ngờ vút vào mặt người ta cả bó hồng to sụ, e hèm bảo bố thí cho Vân đấy, kỉ niệm ngày Đấng bị Vân cướp đi cái nắm tay đầu tiên.

Bác Vân then đở cả mặt, ấp úng bao biện hồi đó mới học mẫu giáo biết cái qué gì chứ, chẳng qua thấy Đấng chân tay bầm tím thì thương hại, thì an ủi tý thôi mà. Bác Đấng cười phớ lớ, đến nơi rồi bác kiếm cái ghế êm êm ngồi nghịch điện thoại, mặc kệ bà xã muốn lộng hành ra sao thì tùy.

-“Ôi chao ôi, chào em. Mừng Liên. Cô em dâu huyệt yêu quý của chị!”

Chương 87-4

Gớm đâu, ăn mặc thì cao quý kiểu cách mà nghe cái giọng chua ngoa phát buồn nôn. Nhưng phần vì nể anh Đăng đang ở đó, phần vì đây cũng là bệnh viện nhà họ, mẹ Mây lại chưa vào, một mình thân cô thế cô sợ thiệt hời nên chị Liên đành giao hoạt.

-“Hai bác qua chơi ạ? Hai bác uống gì để em bảo y tá pha?”

-“Ồi dào nước non gì, Liên khoẻ không em? Được bao nuôi có khác em nhỉ? Mỗi ngộ độc thôi mà nằm lì ở viện mãi không chịu về.”

Khiếp con mẹ thẳng tọt kỳ, ngữ điệu sặc mùi gato.

Ừ đấy, được bao nuôi thì sao nào? Còn hơn cái loại già khú để chổng suốt ngày chạy đù đờn theo gái nhé, báo chí đăng tới tấp không biết nhục à? Người đâu mà trơ quá thể đáng.

-“Chị thông cảm ạ, từ ngày xảy thai sức khoẻ em không được tốt lắm, cơ thể nó cứ yếu rớt đi á.”

-“Thế cơ à?”

Bác Vân tỉnh bơ hỏi lại, chị Liên càng được thể trình bày hoàn cảnh. Nỗi xót xa của người mẹ mất đi đứa con thơ, mấy ai thấu.

Đau đớn tột cùng nhưng cũng chẳng dám trách bác Thơm, âu cũng là do cái số hồng nhan bạc phận. Chị chém gió thành bão, đến bác Đăng vốn định không can dự cũng phải ngược lên thờ dài.

-“Bệnh của em nó nặng quá rồi Liên ạ, chắc lát Đăng qua bảo bác sĩ trả người thôi chứ nguy kịch thế này viện nhà mình chữa sao nổi, e rằng đến Hoa Đà tái thế cũng bó tay.”

-“Không, kể ra xem xét năm sau mở thêm khoa chuyên trị hoang tưởng cũng được mà. Mà từ nãy tới giờ dông dài quá, chị quên chưa kể cho Liên nghe nhỉ, cái Thuỷ ấy, bác sĩ chính chịu trách nhiệm của Liên là bạn học chung cấp ba với chị.”

Mẹ Cún thản nhiên tâm tình, mẹ Bi nghe giật mình thon thót. Mới tối qua bị hai con yêu tinh bép xép hớt lẻo, ngã sứt cả răng, cả một

đêm đau buốt không nuốt nổi cái gì. Còn đang tính cứ ngoan ngoãn nín nhịn, mấy hôm nữa đợi ba Hến nguôi giận thì tới nịnh, mọi chuyện rồi sẽ qua.

Ai ngờ mây mù chưa tan, giông tố đã kéo đến.

-“Mẹ Mây mà biết cái bụng em vốn chẳng có gì, không biết mẹ sẽ phản ứng ra sao nhỉ?”

Có người ngọt ngào thủ thi, có người sợ tái xanh tái ngắt. Bà Mây ý à, chắc bà bầm bà vằm chị ra mất, nghe nói đến bác Thơm còn bị đánh cho thừa sống thiếu chết nữa là một đứa không có quan hệ máu mủ gì như chị?

Mới tưởng tượng thôi đã toát cả mồ hôi hột. Không được, không thể thế được. Bà ấy là lá chắn duy nhất của chị. Mẹ Bi ức chế phát rồ phát dại, ngấm thấy bực con mụ Thuý ghê gớm, đã hứa rồi mà không giữ lời.

Lương y với chả từ mẫu, toàn bốc phét. Thảo nào dạo này nghề y lắm tai tiếng, chính những người sống thất đức như mụ làm hỏng hình tượng của cả một đội ngũ bác sĩ chân chính còn gì nữa.

Đến nước này con mẹ thằng Cún còn chưa vạch trần mọi việc, xem ra còn muốn thương lượng chuyện gì đó, chị Liên ngay lập tức chớp lấy thời cơ, quỳ xuống kêu rên thảm thiết.

- Em trót dại...em biết tội rồi...chị thương em...em căn rơm căn cỏ em lạy anh lạy chị...hai bác tha cho em lần này thôi...từ nay em xin làm thân trâu ngựa hầu các bác...bác bảo em rẽ trái em tuyệt đối không dám rẽ phải...”

Ba Cún ngửa hết cả tai, liếc sang thấy mẹ Cún chẳng có động tĩnh gì sất. Vân còn đang mãi xem giới thiệu xe thể thao sắp ra dành cho phái nữ cơ, đến lạy Vân.

Người ta van nài khẩn khoản.

Người ta hối lỗi tỵ và bôm bóp bôm bóp.

Người ta đập đầu tạ tội.

Người ta thống khổ bi ai, khóc đến cạn nước mắt, gào đến khản cả tiếng, ôm chân Vân năn nỉ ỉ ôi.

Vân không quan tâm, Vân mặc kệ. Mà Vân kệ, thì Đấng cũng kệ

thôi.

Hết gần cả buổi sáng, Vân mới lôi ra hai chiếc bi tất cột kệch hoa hoè hoa sói, Vân bảo Liên đi vào cho ấm em ạ. Liên nào có không nghe, rồi Vân ân cần chải cho Liên kiểu đầu mới, tô son trát phấn loè loẹt rực rỡ.

Sau đó Vân nhét cho Liên tờ năm trăm ngàn, bảo cứ thế này xuống dưới vỉa hè mua cho chị ít xoài dầm, nhưng mà gặp ai cũng phải tay bắt mặt mừng chào hỏi đầy nhá, cho nó lịch sự thân thiện. Chưa bao giờ mẹ Bi muốn lột da mẹ Cún như lúc này. Chị đi đến đâu người ta nhòm ngó đến đấy, chỗ này lì xì con diên chỗ kia bàn tán có lẽ mới từ khoa tâm thần đi ra.

Uất. Hận. Nghẹn.

Chưa hết, vừa về đến nơi, đập vào mặt chị là biên bản chuyển nhượng quyền nuôi dưỡng Bi cho lão Bảo. Có một điều chị Liên chưa biết, đó là anh Bảo đã về làm với bác Đăng được hai tháng nay.

Chú ấy kể ra cũng là người có năng lực. Tất nhiên rồi, nếu không giỏi thì sao xưa kia gây dựng được cơ đồ lớn như thế. Bác Vân bình tĩnh quan sát thái độ chị Liên, nói thật với ngàn ấy tội lỗi của nó, muốn đòi lại Bi giờ chỉ cần ra toà, dễ như ăn kẹo.

Nhưng dẫu sao cùng là phận đàn bà với nhau, bác có chút thương xót. Ngày hôm nay, làm như vậy chính là để mẹ Bi tự lựa chọn, chọn cúi đầu nhận tội hay chọn rời xa con trai?

Thật không ngờ, nó đồng ý ký giấy.

Nếu mai sau Bi biết, liệu thằng bé có chạnh lòng? Người mẹ ấy, thương bản thân mình hơn đứa con ruột mang nặng đẻ đau. Bác Vân lén quay đi gạt nước mắt, đoạn ngoảnh lại tươi cười bảo.

-"Cảm ơn Liên. Sáng chị gửi hồ sơ bệnh án của em cho chú Hậu rồi đấy, đoán không nhầm thì em sẽ được gặp chú ấy sớm thôi, liệu liệu tìm phương án mà giải quyết."

-"Bà...bà...đồ quỷ quyệt...nói lời không giữ lời...loại bất nhân..."

Bác Đăng nóng máu định xông vào vả vỡ mặt con ranh con, nhưng bác Vân cản lại, bác mĩa em làm gì mà sồn sồn lên thế, chị

chỉ hứa không tiết lộ với mẹ Mây thôi mà?

Chị Liên điên muốn phụt máu, con mụ đó và chồng vừa đi khỏi thì chị cũng nhận được tin nhắn của ba Hến, anh bảo tầm mười phút nữa anh qua. Mười phút, chị chỉ có mười phút thôi. Mười phút thì làm ăn được cái quái gì cơ chứ?

Tay chân run cầm cập, chị đi ra đi vào, chị vò đầu chị bứt tóc, chị vắt toàn bộ trí thông minh của mình ra để toan tính. Nghĩ, nghĩ, cuộc cũng nghĩ ra được glả pháp vẹn toàn.

Chương 87-5

Giá kể có nhiều thời gian thêm một chút, nhất định chị sẽ để lại cho người ấy lá thư tuyệt mệnh suốt mướt bi ai, nhưng gấp rút quá, nên chỉ có thể ngoáy vội vài dòng.

“Chị Vân và chị Thủy là bạn thân, hai người thông đồng với nhau làm giả hồ sơ bệnh án. Đêm ấy, nòng thắm biết bao! Con là kết tinh tình yêu của tụi mình. Mệnh con bạc, đến giờ nghĩ tới tim em vẫn đau nhói. Em sống cũng không có nghĩa lý gì nữa, chỉ mong anh chăm sóc Bi và lấy lại công bằng giúp mẹ con em. Thiên đường, nơi đó đang đợi em. Tạm biệt anh!”

Công nhận chị phục chị thật đấy. Ngày xưa thi khối A ba môn Toán Lý Hoá mà văn chương có kém ai đâu.

Da diết thê lương, chính chị soát lại cũng thấy tủi thân đến ứa nước mắt. Chị ngậm ngùi gấp tờ giấy làm tư rồi với con dao gọt hoa quả trên bàn, nhắm mắt nhắm mũi cứa một đường.

Đau. Đọc truyện tại eTruyen.net.

Nhưng đáng.

Ba Hến có một yếu điểm là cực kỳ thương người, người bình thường gặp khó khăn anh còn tội nghiệp nữa là nàng thơ trong trái tim anh. Nhất định trong lúc hoảng loạn, anh sẽ tin chị.

Sự sống của chị bị đe dọa, nhất định anh sẽ kinh hãi, sẽ hối hận. Cứ nghĩ tới cái cảnh anh gào thét mắng chị đại dột, van xin chị tỉnh lại, run rẩy cầu nguyện cho chị bình an, lòng chị lại ấm áp lạ kỳ. Anh không thể mất chị, chị cũng không muốn mất anh, chỉ là, nếu không rơi vào hoàn cảnh ngàn cân treo sợi tóc thì làm sao anh nhận ra tầm quan trọng của chị?

Rồi anh sẽ bảo vệ chị, thương yêu chị, tin tưởng chị, như chưa từng có chuyện gì xảy ra. RỒI anh sẽ thay chị giải quyết tất cả. Chị khép mắt, nằm sõng soài dưới góc bàn. Tiếng bước chân lúc một rõ,

bầu không khí tĩnh mịch đến mức chị nghe được cả tiếng giấy sột soạt, chắc anh đang đọc tâm thư của chị.

Cô gái của anh, bị người ta bày mưu tính kế hãm hại, bị dồn ép đến bước đường cùng, chắc anh xót xa lắm.

Chị có thể tưởng tượng ra tim anh đang quặn thắt từng đợt.

Chị nín thở, hồi hộp đợi giây phút ấy, giây phút anh ôm chị trong lòng, vội vã lao đi tìm bác sĩ.

Nhưng đợi hoài, chờ mãi cũng chẳng thấy có động tĩnh gì cả. Chị hơi tí hí mắt lơ lửng nhìn ngó xung quanh, căn phòng trống rỗng không một bóng người. Chẳng nhẽ từ nãy tới giờ, những tiếng động xung quanh là do chị ảo tưởng sao?

Anh bảo mười phút cơ mà, giờ cũng gần hai chục phút rồi còn gì? Rốt cuộc là thế nào? Hay con mụ Vân chơi đểu chị? Nó biết tình cảm của chị và ba Hến khăng khít nên muốn chị hoang mang mà tự khai trước?

Có lẽ thế rồi.

Nguy thật, suýt nữa thì mắc mưu.

Cũng may ban nãy cố ý cắt nông đấy, chứ sâu thêm một tý thì giờ chắc nghèo xừ nó mất. Nhưng máu chảy kha khá khiến cơ thể cũng mệt mệt chóng mặt, đau nữa, nên chị đành nhổm dậy gọi người vào băng bó cho mình.

Mang tiếng bệnh viện năm sao đạt tiêu chuẩn quốc tế, đúng là cái danh hão, gọi mãi mà có con ma nào xuất hiện đâu.

Để bệnh nhân phải tự xỏ dép đi kiểm y tá thế này có khổ nhục không cơ chứ. Nhục hơn nữa là, vừa bước chân ra khỏi cửa thì gặp ba Hến.

Bây giờ giả ngất thì hơi lố, thành ra mẹ Bi chỉ còn cách oà khóc, ảm ức kể khổ. Lạ thay, chị càng làm loạn bao nhiêu, anh lại càng bình tĩnh bấy nhiêu. Đến bây giờ anh mới thắm lời chị Thơm nói hôm đó...nó sợ chết bỏ mịa đi được ấy.

Sáng nay anh tới bệnh viện rất sớm, ngay sau khi đưa tụi nhỏ đi học. Bệnh án thì anh đọc từ lúc sáu giờ rồi, đang tính tìm gặp chị để nghe một lời giải thích xác đáng, tiếc rằng chị lại bận tiếp khách.

Thằng cấp dưới của bác Đăng dắt anh vào ngòi chờ ở phòng bên cạnh. Cách nhau có một bức tường thôi mà hai bác cũng cẩn thận, còn truyền hình trực tiếp tình hình bên đó, chất lượng hình ảnh full HD không thể nào mà sống động hơn.

Lúc chị đi tắt đẹp, trang điểm như con rồ tay bắt mặt mừng mọi người phía dưới, anh đứng trên lầu có vinh dự được chứng kiến tất cả. Bác Bằng khi đó còn vỗ vỗ vai rồi nhìn anh trù mếu lăm, bác thủ thỉ.

-“Tin đũa hơn tin vợ đã là một cái tội rồi, đăng này bao nhiêu năm chú còn để nó ngòi chễm chệ trên đầu mình. Có thằng em trai như vậy, nói thật anh cứ thấy nhục nhục kiểu gì ý.”

Ba Cún tùm tùm cười, ba Hến cay đến phát ghen. Hai bác mỗi người kéo một tay, phải khó khăn lắm mới tổng dợc thằng em vào lại phòng cũ để vở kịch còn được tiếp diễn. Người mà mình luôn thấy thánh thiện như tiên nữ, một ngày chợt nhận ra họ cũng chỉ tầm thường, niềm tin đã bị xúc phạm lăm rồi chứ đừng nói đến ác quỷ đội lốt thiên sứ.

Ký đơn chuyển nhượng Bi, cho chị mười phút để chuẩn bị, cũng không ngờ chị lại thông minh đến vậy. Tính toán viết thư, giả bộ tự tử, yếu ớt ngã lăn dưới góc bàn, anh xem có thiếu tình tiết nào đâu.

Thậm chí tò mò quá anh còn sang hẳn bên đó dự “live show” trực tiếp nữa cơ mà. Ôi cái bức thư tuyệt mệnh, nó mới cảm động sến sẩm làm sao?

-“Thiên đường, nơi đó đang đợi em cơ à? Tôi lo địa ngục còn chẳng đủ chỗ chứa cô ấy chứ.”

Ba Hến cười khẩy, anh ném trả mẹ Bi cái thứ tởm lợm đó. Cả tập bệnh án cũng bay tung toé vào mặt chị. Chẳng hiểu sao, tất cả mọi thứ Hên quan tới chị, giờ phút này, anh đều thấy tởm.

Giả tạo, dơ bẩn, hèn hạ, thế gian này đào đâu ra người thứ hai?

Mặc chị kêu oan, mặc chị giải thích, anh lạnh lùng quay đi. Bà Mây cũng vừa hay mang cháo tới cho con dâu tương lai, bà thương cái Liên quá, bà gọi Hậu quay lại mà không được.

Mẹ Bi bị thương ở mu bàn tay, máu nhỏ giọt nhìn tội lăm, bà gọi y

tá giúp nó rời nhật đồng giấy tờ rơi lá tả dưới đất, lật dật lòi kính lão ra xem.

Chương 88-1

Tội nghiệp bà Mây ngày xưa chỉ được học lớp xoá mù chữ nên khả năng đọc hiểu hơi chậm, mãi mới xong mấy dòng đầu tiên họ tên ngày tháng năm sinh quê quán của mẹ Bi. Đang định lần mò xuống dưới thì cô con dâu quý đã ôm bà nức nở tức tưởi.

-“Mẹ à, con giờ chỉ có thể dựa dẫm vào mẹ thôi. Sống tới ngàn này tuổi đau con mới biết chẳng có người phụ nữ nào đoan trang mẫu mực như mẹ cả. Từ ngày ở với mẹ con học được rất nhiều điều, con cố gắng noi gương mẹ sống lương thiện hơn, ngọt ngào hơn, vậy mà ở đời cũng lạ kỳ, mình càng tốt thì càng bị kẻ xấu lợi dụng. Chị Vân mua chuộc bác sĩ nói con giả mang thai, giờ anh Hậu ghét con lắm, con chả thiết sống nữa mẹ ơi, con chết không tiếc, chỉ thương Bi thôi, mẹ à...”

Chị cố nhấn mạnh tên thằng bé rồi thoi thóp ngắt lịm. Bà Mây thương con dâu, xót cháu đến nhói lòng, bà vội vã đi tìm y tá rồi cùng mấy cô đẩy chị vào phòng cấp cứu.

Cũng tội con bé, ba mẹ họ hàng ở trong Nam hết nên chỉ mình bà đợi bên ngoài thôi. Dẫu sao nó cũng là đứa hiểu chuyện chứ đâu lão toét như vợ chồng thằng Đăng, cái lũ sở Khanh.

Cả con mẹ nó nữa, điệu đà tử thuở mười sáu. Ngày nào cũng gọi đầu lá sả vỏ bưởi thơm nức mũi, được thêm cái mặt dâm nữa nên câu kéo trai cả xóm luôn. Ngay cả ông Hải phong độ nhất cũng chết dứ chết đừ, chính vì xưa kia sống tham quá nên già bị quả báo đấy, con cái đứa nào cũng nghèo rớt mùng tơi.

Cũng may do mất chút máu nên bé Liên chỉ bị choáng chứ không sao cả. Nó mà làm sao thì tội Bi lắm, trên đời có ai thương con bằng mẹ ruột cơ chứ? Cứ xem bà đây này, từ ngày đẻ thằng Hậu, nó đã nhiễm nhiên trở thành cục vàng của bà. Tuy anh hiểu lầm mẹ đôi chút, nhưng không sao cả, một ngày bình tĩnh nhìn nhận lại, anh sẽ

thấu lòng mẹ bao la đến nhường nào.

Bà thở dài, quay lại động viên chị Liên.

–“Cứ yên tâm nghỉ ngơi, chuyện này mẹ sẽ làm cho ra nhẽ, mẹ sẽ thay con lấy lại công bằng. Mẹ vừa liếc qua phía bên kia thấy thằng Hậu đứng trước cửa phòng bệnh của con yêu nghiệt ấy mà chẳng thèm vào, có khi hồn nó treo ở đây rồi, có khi nó đang lo lắng cho con đấy.”

Mẹ nói làm chị Liên thấy ấm áp quá, chị biết anh Hậu mà, lúc nóng tính lên thì hùng hù hỏ hỏ chứ hay bị mềm lòng lắm. Ban nãy nặng lời với chị, chắc bây giờ anh hối hận lắm.

Đúng là ba Hến đang hối hận, nhưng tiếc rằng nguyên nhân lại không phải như mẹ Bi dự đoán. Câu bác Bằng chửi khi đó, đấng, nhưng thắm.

Vợ ấy, thiên kim tiểu thư nhưng anh sĩ diện, không thích lấy tiền nhà ba Hào mà vợ cũng chiều anh. Từ ngày về ở với anh, vừa dạy chính vừa dạy thêm vừa chăm hai con nhỏ lại vẫn là chỗ dựa của anh mỗi khi công việc gặp sự cố.

Ngần ấy năm, cơm, có bữa nào để anh đói?

Áo quần, có khi nào bắt anh phải mặc lại đồ bẩn?

Mấy ngày tháng vất vả tằn tảo hai vợ chồng cùng nhau cố gắng, rồi đến khi vương giả khảm khá, anh lại quên mất tình nghĩa xưa kia, dễ dàng nghe con khốn nạn nào đó tì tê bôi nhọ vợ.

Não anh lúc đấy để chỗ nào? Phải chăng bị chó gặm mất rồi?

Hồi trẻ, anh yêu lắm cái cách mẹ Bi viết lách, cái cách chị trả lời bình luận của anh trên diễn đàn. Trai mới lớn, gặp được người con gái không đánh đá chua ngoa như mẹ mình, ngược lại còn nhu mì như nước, quả thật ấn tượng sâu đậm ghê gớm.

Thời gian sau gặp mặt thấy tính cách khác hẳn, còn tưởng văn phong viết với nói khác nhau. Giờ xâu chuỗi sự việc lại, xem ra văn viết là cố ý giả tạo thôi, thương mèo yêu chó thích cây xanh cái quái gì chứ, toàn làm màu làm mè.

Những năm tháng thanh xuân, dành cho hạng đàn bà như cô ta, bất chợt thấy nuôi tiếc.

Dẫu sao ông trời vẫn còn thương tình, cho anh gặp được vợ. Thật may vì anh là con của ba Hải, nếu không làm sao quen ba Hào, để mà cưới được vợ về nhà. Giá kể anh bớt ngu đi một chút thì vợ sẽ không phải chịu đau, con cũng không phải xa vợ lâu đến như vậy, vợ nhỉ?

Ông xã thần thờ đứng ngoài, mãi hồi lâu mới có dũng khí vào đối diện với bà xã. Anh gạt tóc cho vợ, lí nhí nói lời xin lỗi. Vợ ngủ sâu quá, mấy vết bầm tím mãi chưa tan, những vết rách vẫn chưa lên được da non, bác sĩ bảo do cơ thể vợ yếu, dặn anh không phải sốt ruột, cứ bình tĩnh đợi.

Mới ngày nào anh còn cúi kính làm nũng vợ đòi ăn cái này cái kia, mới ngày nào vợ còn tắt bật rộn ràng, tay xách nách mang đủ thứ đồ về nấu nướng cho anh. Mới đó thôi mà giờ đã chẳng được nghe vợ dạ dạ vâng vâng nữa rồi.

Sống mãi anh cay xè, anh ngồi lặng thinh bên vợ, nhẹ nhàng giúp vợ xoa xoa những vết thương, biết cũng chẳng ăn thua đâu, nhưng vợ bớt đau chút nào hay chút ấy.

Một lát sau mẹ Mây qua gọi anh sang thăm Liên, ba Hến bực mình chạy ra đóng cửa đánh sầm. Bà Mây ở ngoài gào khản cả cổ chẳng ăn thua đành lủi thủi xuống đường mua ít hoa quả, vừa hay xong xuôi thì gặp đúng bà Minh đang xách phích nước đi vào.

Mghe nói con gái út đẻ, mà lại vệt trời thôi, tội nghiệp.

-“Gớm dì Minh, đứa mốc mà đòi chòi mâm son, nghèo thối nghèo nát ra lại cứ đi bệnh viện năm sao cơ đấy!”

Bà vừa dứt lời thì anh Đăng ở đâu xông ra dãn mặt.

-“Bà câm cm mồm đi, đờ mờ bà chửi tôi thì được chứ đừng láo nháo với mẹ tôi nhé. Tôi táng cho sml đấy!”

-“Mày giỏi thì mày nhảy vào đi, mày dám không? Thằng mất nết, để xem ba Hải mày có phanh thây mày ra không?”

-“Ừ, để xem, để xem ba Hải biết bà Thơm là con ông Sáu xem ba phanh thây đứa nào?”

Bác Đăng lửa giận phừng phừng, bất chấp thứ bậc trên dưới, lao vào chửi nhau luôn. Bà Mây cũng cứng, bà mĩa mai có chuyện đó mà

cứ dọa mãi, thì sao, Thơm là con ông Sáu thì đã sao? Ông Sáu nghèo xừ nó rồi, ông Tứ thì từ ngày đi lao động xuất khẩu bên Đài Loan lấy vợ mới, ở tịt luôn đó rồi, lấy ai đối chứng đây?

Gái mặt bà vênh lắm, bà coi trời bằng vung nhé. Tiếc rằng bà chẳng hề hay biết, ông Hải đang đứng ở gốc xoài gần đó, mặt ông bây giờ, cũng thực sự rất khó coi.

Chương 88-2

Bác Đăng liếc thấy ba thân yêu rồi nhưng vẫn giả bộ tình bơ vơ doạ ai đó rằng cứ cẩn thận, thời buổi này tân tiến, cần đểch gì người đối chứng, vài sợi tóc xét nghiệm ADN là xong chứ gì mà to tát.

Bà Mây hơi hớ, bực bực gân cổ cãi chày cãi cối.

-“Ồi dào ôi, a đe với chả en, anh đại gia, nhớ anh mua chuộc bác sĩ thì sao? Mẹ nói anh nghe, cái loại nhà anh là cái loại ăn cháo đá bát. Mẹ vất vả nuôi anh từ tấm bé, thế mà lớn lên anh lại đem tiền dấm dúi cho con đàn bà này hả? Còn thu xếp cho con nó ở bệnh viện tốt nữa chứ, xưa kia chính nó bỏ anh đấy, không có mẹ cru mang thì đòi anh làm gì có ngày hôm nay.”

Bà Mây đổi trắng thay đen hại em gái bà ức run cả người, bác Đăng biết rõ sự tình nên cũng khinh. Tự dưng thấy phục Vân thật đấy, cùng một bằng chứng mà Vân chỉ cần nhắc nhở nhẹ nhàng cũng khiến bà ấy im re. Trong khi đó anh đàn ông đàn ang uy phong lẫm liệt lại chẳng khổng chế nổi cái ngoa của mẹ.

-“Ồi bà con làng nước ơi, ra đây mà trông này, ra đây mà xem thằng con trai được tôi chăm từ thuở lọt lòng nó đối xử với tôi này... ôi chao ôi sao cái số tôi nó lại khổ đến thế hả trời?”

-“Tôi lạy bà, bà làm màu làm mè vừa vừa thôi, đến tiền quỹ lớp của tôi bà còn biển thủ mất cơ mà, chăm chăm cái cục cờ.”

Bà Minh bấu con trai, khuyên can thôi không chấp nữa, kệ chị ấy. Ông Hải lúc đó mới đứng định đi ra, ông bảo.

-“Anh thu xếp cho ba một cái phòng rộng rộng, gọi con Vân, thằng Hậu và Thơm Thắm tới gấp, ba có chuyện cần thông báo.”

Giọng ông rất bình thản, nhưng lạnh lẽo đến đáng sợ. Bà Mây nức nở níu tay ông, nhưng ông đẩy bà ra, cũng chẳng thèm liếc bà lấy một cái. Đến khi gia đình tập hợp đông đủ ông mới chậm rãi thông báo.

-“Là như thế này, tôi sẽ li dị với mẹ các anh các chị. Việc đã quyết, khỏi thảo luận.”

Bà Mây ác tính, ông đâu có ngu mà không nhìn ra? Ngay từ ngày đầu tiên ông đã không muốn cưới, chỉ tại cái bà Minh lo chị chữa hoang không nơi rước rồi sau này khổ nên cứ nằng nặc xin ông làm ơn làm phước.

Lúc đó nghĩ thôi thì cũng là lỗi của mình, đành phải chịu trách nhiệm. Từ ngày lấy bà ấy làm vợ, bao nhiêu lần tăng xông muốn bỏ, quả thật không đếm nổi.

Nhưng thương con, xót chúng nó không có nổi mái nhà yên ấm, lại nghĩ mình hại đời con gái nhà người ta giờ mình rữ thì ác độc quá, thành ra ông đành nén xuống.

Giá kể, khi đó sáng suốt hơn một chút, không tin lời kẻ gian. Giá kể, khi đó cứ thế đi tìm Minh chứ không suốt ngày ủ rữ trách móc hờn giận rồi rượu chè bết bát. Giá kể như vậy, đã không phải đổ vỡ.

Ngẫm thấy cay quá, đắng quá.

Càng nghe bà Mây phân bua giải thích ông lại càng điên. Bà Minh thì vẫn thế, nhu nhược khuyên ngăn thôi có gì bỏ qua cho nhau, ngần này tuổi đầu rồi li dị còn ra cái thể thống gì nữa.

Ông Hải bực muốn tăng xông, chỉ thẳng vào mặt bà Minh mắng.

-“Cũng tại bà đó. Lần nào tôi đòi bỏ mẹ ấy bà cũng không cho, hết anh thương chị em đến anh thương các cháu. Chị em thì kệ chị em chứ, mẹ có coi bà ra gì đâu mà bà phải lo cho mẹ? Bà gốc nó vừa vừa thôi.”

-“Nó có khối mà gốc ý, con điếm nó giả bộ cao thượng để ông tôn thờ nó thôi.”

-“Bà im đi!”

-“Bà im đi!”

Cả ông Hải và bác Đăng cùng đồng thanh quát. Bà Mây uất nghẹn hết cả người, nhà người ta ba đòi bỏ mẹ đáng nhẽ con cái phải xông vào khuyên can, đằng này nhà bà, Hậu Thơm Thắm chẳng thèm hé răng phản đối.

Con Vân cười đều, thẳng Đăng mới khảm, bà bảo nhất định bà

không ký đơn, thẳng khốn nạn ngay lập tức ton hót với ba.

-“Không vấn đề gì ba ạ, giờ ly hôn đơn phương dễ ợt ý mà.”

Sự phẫn nộ của ông Hải dành cho bà Mây nó không phải ngày một ngày hai mà được tích tụ dần theo năm tháng, nén nhiều, kiềm nhiều, đến ngày hôm nay thì bùng phát, ông bảo theo tục xưa là phải trả bà về nhà mẹ đẻ, nhưng giờ các cụ khuất rồi thì thôi, ông giao khoán cho anh Hậu.

Đấy, mẹ anh, anh muốn làm gì thì làm.

Ba Hến còn vợ đang nằm viện nên chẳng quản được, toàn bộ lại đến tay dâu trưởng lo liệu, ông Hải nhất quyết không cho bà Mây ở nhà cũ nên bác phải sai người đi thuê tạm cho bà một căn chung cư khác, tiền sinh hoạt phí thì từ giờ chắc chắn Hậu chuyển chứ nhà bác không liên quan nữa.

Lâu lắm rồi bác mới thấy chồng mình cười rạng rỡ đến thế, cũng phải, ông xã lâu nay cứ thương mẹ Minh về già cô đơn, con chăm cha chăm mẹ đâu bằng ông bà chăm nhau. Giờ thì có hi vọng rồi, người ngoài nhìn vào có thể chửi lão ích kỷ, nhưng riêng chuyện này bác ủng hộ.

Cả một tuổi thơ cơ cực bị đối xử bất công, những trưa hè nắng nóng phải chạy thực mạng trốn đòn, ai ở hoàn cảnh đó mới thực sự thấu hiểu, nó tui, nó nhục đến nhường nào.

Quả thật, cuộc đời có vay có trả, chỉ là sớm hay muộn thôi. Ngày ấy, anh khốn khổ bao nhiêu thì bây giờ cái người đàn bà ác ôn đó ê chề bấy nhiêu. Rất nhiều lần muốn vạch trần bà ấy mà vì mẹ Minh cản nên lại thương thương bỏ qua, lần này thì mặc xác, cho chừa cái thói ngông đi. Già khấp khủ còn bị chồng đuổi ra khỏi nhà, mặt mũi giấu đi đâu cho hết nhục?

Bà khóc, bà gào, bà đòi nhảy giếng tự tử.

Tiếc rằng bệnh viện cao cấp, chẳng có cái giếng nào cả. Ông Hải nghe mắc mết, ông nhấp ngụm trà rồi thản nhiên gợi ý.

-“Ra noau ngoài hành lang đâm đầu xuống tầng một là được rồi, con cái nó đỡ mất công vớt.”

Bà sốc, ngần ấy năm tình chồng nghĩa vợ, sao ông có thể nhẫn

tâm đến vậy? Cả đời bà ăn ở đức độ thiện lương mà sao ngày hôm nay từ chồng đến con đều quay lưng? ông trời ơi, công lý ở đâu?

Lòng ngực bà đau tê đau tái, bà ức đến mức thở ra thở vào cũng khó nhọc. Mọi người lần lượt đi hết, bỏ lại bà đơn độc trong căn phòng trống. Bà tủi thân lao tới tìm chị Liên tâm sự, cái Liên tốt lắm, cũng may còn có nó, có thằng Bi cháu đích tôn an ủi tuổi già.

Bà rẽ vào khu cửa con dâu tương lai, bà thấy một thằng đàn ông lạ hoắc đang bồng cháu bà. Bi cũng dại khờ quá, chẳng quen chẳng biết gì mà nó cứ ôm riết lấy rồi gọi ba ngọt xơn xớt à. Cái thằng mất nết kia nữa, thấy cháu bà sáng sủa đẹp trai định dụ hả? Bà bực bội lao tới gần, bà chửi cho hấn một trận.

Tên đó, không những không sợ, mà ngược lại còn quay lại lườm bà rồi cao giọng.

“Mụ điên, con tôi thì tôi bế, mụ là ai mà căng?”

Chương 88-3

-“Con nào? Cháu trai tôi, con ruột thằng Hậu nhà tôi, anh chỉ được cái nhận vợ là giỏi.”

Bà Mây bĩu môi khinh bỉ, đoạn bà đưa tay muốn giành lại Bi. Khổ nỗi Bi lâu lắm mới được gặp ba Bảo, Bi nhớ ba lắm, Bi ôm riết lấy cổ ba chẳng muốn rời. Ba Bi nghe chừng hiểu chuyện, anh cười phá lên.

-“Bà già hâm, bà bị con điên kia cho đi xe lừa hả? Đây, bà tự nhìn, bà nhìn xem cái thằng nỡm này nó có phải phiên bản nhí của ba Bảo không?”

Bà Mây chợt dạ đem kính lão ra soi. Trước thấy nó có nét hao hao với Hậu, nhưng chỉ là hao hao thôi, còn soi lên xét xuống, công nhận giống người đàn ông trước mặt thật, y sì như đúc từ một khuôn vậy.

Bà hơi ngờ ngợ, bà thắc mắc thế cái màu tóc nâu đen của cháu tôi ở đâu ra? Tóc anh rõ là đen kin kịt mà, ba Bi bảo bà ngốc, là nhuộm thôi, bà vẫn không tin thì tôi đưa bà đi xét nghiệm ADN.

Là chuyện nghiêm trọng nên bà ngay lập tức đồng ý, bà sợ bệnh viện này bị nhà Vân Đăng thao túng nên ông ọ đòi anh Bảo gửi mẫu tóc đi xác nhận ở ba địa điểm khác nhau. Trong thời gian đợi kết quả bà sốt ruột nên có về hỏi chuyện con trai, thủ thủ đề nghị từ giờ mẹ sang nhà anh ở nha.

Con bà thờ dài, anh vỗ vỗ vai mẹ an ủi.

-“Chuyện bé Bi ngay từ đầu con đã nói rồi, là con ruột con thì con phải đón về nuôi lâu rồi chứ...còn mẹ à...mẹ đợi thư thư một thời gian giúp con...đợi nhà con khoẻ thì con đi tìm mua căn hộ mới...con sẽ thuê người giúp việc ở cùng mẹ với chị Thơm...”

Bà Mây tự ái ứa nước mắt, bà lủi thủi bỏ đi. Anh Hậu trông theo mẹ mà bất lực vô cùng, mẹ có xấu xa, có ác độc với cả thế giới này

thì mẹ vẫn là mẹ.

Vẫn là người sinh ra anh.

Nhưng anh cũng làm ba rồi, mẹ thương anh như nào thì anh còn thương con anh gấp trăm gấp vạn. Tụi nó là gia tài, là vật báu vô giá của anh và bà xã, anh không thể mạo hiểm tuổi thơ yên bình của lũ trẻ được.

Tiếng cãi nhau đâu đó làm ba Hến hơi giật mình, anh ngó ra bên ngoài, hai vợ chồng nhà này vào thăm người ốm mà cũng mất trật tự ghê, chủ yếu là cô vợ chỉ trích.

-“Mịa ông coi tôi là cái chó gì cơ chứ? Tôi còn sống sờ sờ ra đây mà ông lại đi tâm sự chuyện mua laptop với con người yêu cũ hả? Chuyện con chuyện cái cũng kể cho nó, ngồi lê đôi mách hơn cả đàn bà. Đừng có viện cớ bạn bè tâm giao nhé, tâm tâm cái cục rắm nhà ông ý. Ông không để ý đến cảm nhận của tôi hả? Nó đau lắm, ông hiểu không? Hay tôi phải gọi điện đú đờn với trai cho ông thấu?”

Ông chồng chẳng dám cãi câu nào, ra sức nịnh nọt dỗ dành vợ. Hết van xin vợ đừng làm thế, muốn đánh muốn chém anh cũng được đến anh quỳ anh lạy vợ, vợ tha cho anh, anh biết tội anh rồi.

Nếu là trước đây, nhất định ba Hến sẽ khinh kiểu đàn ông hèn như này lắm. Nhưng bây giờ, ngẫm lại anh thấy chính mình mới hèn.

Mẹ Mây gây ra bao nhiêu chuyện tà đình như thế, nhưng đến giây phút cuối cùng, ba Hải cũng chưa từng xúc phạm mẹ quá đáng. Ba với dì Minh thường xuyên gặp mặt, tình cảm khi xưa chắc chắn vẫn còn rất nhiều, vậy mà họ luôn giữ khoảng cách nhất định.

Còn anh thì sao?

Đêm đêm buôn dưa bán chuối, buôn nhiều đến mức vợ phải ra nhắc anh vào giường nói chuyện cho thoải mái. Vợ hiền, vợ chẳng trách như người ta, vợ chỉ bảo vợ lo anh ngồi ngoài phòng khách đêm khuya lạnh, hại sức khỏe thôi. Anh thì vô tư hết sảy, chắc lúc đó vợ buồn lắm.

Bây giờ anh lòng anh cũng nặng trĩu, anh nhớ vợ quá. Nếu vợ tỉnh lại thì tốt biết mấy, vợ cứ mắng xối xả anh như cái cô vừa rồi cũng được, bao nhiêu từ ngữ anh miệt thị vợ, vợ cứ thoải mái trả hết

cho anh, anh nguyện sẽ ngoan ngoãn lắng nghe hối lỗi.

Anh khế chỉnh lại chăn, người vợ lạnh quá, anh lại cúi xuống mò mò trong túi đồ mang vào lúc sáng, lấy ra đôi tất xỏ cho vợ. Gòn tay thì anh xoa xoa nhẹ nhàng thôi. Vợ vẫn đang phải truyền dịch, từ hôm đó tới nay truyền nhiều tới nỗi vết kim chi chít tím bầm. Chắc vợ đau lắm, vợ đau, tim anh cũng nhói.

Ba Hến ở với mẹ Sò suốt, sợ phiền nên anh còn tắt cả điện thoại di động. Bà Mây thì đợi mãi mới nhận được kết quả, cả ba nơi đều khẳng định Bi Bảo có quan hệ huyết thống cha con, bà điếng hết cả người, hằm hằm xông thẳng tới chỗ chị Liên.

Đúng lúc mẹ Bi đang chửi bác sĩ Thuỷ là cái đồ nói mà không biết giữ lời, loại vô lương tâm, thất đức. Chị Thuỷ tính tình nhu mì nên chỉ nhỏ nhẹ bảo.

–“Ừ, chị sai. Nhưng điều làm chị ăn năn không phải việc đó mà chính là giúp cô lừa dối bà Mây rằng cô mang thai. Tháng này chị đang ăn chay sám hối đây, còn cô ý, phận phụ nữ với nhau nên chị khuyển thật lòng, bớt ngoa đi, sống tử tế một chút, cái gì của mình rồi cũng sẽ là của mình thôi, số rồi, giành giật cũng không được đâu.”

Chị Liên nghe mắc ớn, bĩu môi xìa đều không đến lượt bà dạy khôn tôi. Chị Thuỷ lắc đầu ngao ngán, khám xong cho bệnh nhân thì lặng lẽ đi ra, mẹ Mây đứng ngoài giận sôi máu, bà chạy vụt xuống tầng một, đu lên cây nhãn non gần đấy, bẻ phát lấy một cành.

Con ranh con này nữa, dám qua mặt bà hả?

Bà còm nước bà hầu hạ nó. Biết bao nhiêu của cải vàng bạc bà dấm dúi cho thằng con hoang của nó, mẹ nhà nó chứ con khốn. Con ghen, con buồn nôn, chị Thơm đẩy con, hoá ra là thánh làm màu à, lộn cả ruột.

Đấy, nhắc mới nhớ, ôi chao ôi tấn oan Thơm bé bỏng của mẹ rồi, tội nghiệp con nhỏ.

Càng nghĩ bà càng a cay, bà hùng hục lao lên tầng, vừa chạy bà vừa chửi đồng cả họ hàng tông ti nhà chị Liên. Bà mà đã chửi thì ngoa phải biết, riêng bộ môn chửi nhau thì không ai đú được với bà cả.

Y tá sợ tái xanh tái mét, bảo vệ vội vàng xông ra ngăn. Máy thẳng nhãi ranh vắt mũi chưa sạch mà dám cản đường bà cơ à, oai gớm. Bà điên, bà cầm càn nhĩa bà quật cho mỗi đũa vài phát vào mông, đoạn bà vênh mặt quát lớn.

-“Láo à? Láo nháo à? Đến cái thẳng chủ bệnh viện này bà còn oánh cho vỡ mặt nữa là chúng mày? Tránh ra! Mau tránh hết ra cho bà! Hôm nay bà phải xử đũ!”

Chương 89-1

Bảo vệ biết là mẹ anh Đăng nên không dám manh động, y tá run run nắm số chị Vân. Chị bảo chị không rảnh, vớ lại phận làm con dâu có dám can thiệp vào việc riêng của ba mẹ.

Chị không dám, thì còn đũa nào dám nữa?

Hai bên hai hàng ngay ngắn kính cẩn mời bà vào.

Bà dường hoàng bà bệ vệ, chỉ một roi của bà thôi, có người dang lim dim ngủ cũng phải bật dậy. Bụng đau răng sứt tay hăng còn vết cứa, giờ lại ăn đòn, dồn dập cứ ngỡ như dang gặp ác mộng vậy.

Mẹ Mây đây mà?

Sao mẹ lại đánh chị? Rửa chị? Đay nghiến chị?

Miệng chị nức nở kêu oan, van nài thảm thiết. Chị kêu một thì bà gào mưòi, bà quát chị như quát ngựa. Chị cứ chạy, và bà cứ đuổi. Chị cuống cuống lao vào hoa viên phía cuối bệnh viện, nhanh trí chốt khoá đánh sập.

Cửa không mở được, bà điên khởi nói. Bà leo qua giậu mồng tơi, rồi bà phi một phát bổ nhào lên lưng chị. Chị bị bất ngờ ngã sấp mặt xuống đất, long mất cả cái răng hàm. Một tay bà giật tóc chị, tay còn lại bà vớ cành nhãn của bà, bà nghiến răng nghiến lợi bà hành chị.

Chị đau. Chị uất. Chị không thể chịu đựng nổi nữa, chị lật người vùng dậy, bà mất đà ngã chổng vó. Khóm hoa hồng mới trồng trong bồn, chị bất chấp nhổ cả gốc lẫn rễ, bà quật lưng chị thì chị vụt chân bà, bà vụt chân chị thì chị táng thẳng vào mặt bà.

Bà chửi mẹ chị, chị chửi bố bà. Bà chửi ông chị, chị chửi cụ bà. Bà xé áo chị, chị tụt quần bà.

Lần đầu tiên trong cuộc đời, bà gặp được cao thủ.

Bà càng đánh càng hăng, chị càng chửi càng say, hai bên giằng giằng co co từ bụi chuối sang gốc đào, hết cào đến cẩu, trận chiến ngang tài ngang sức chẳng bên nào chịu bên nào.

Thế rồi, hỡi ôi, cả bà lẫn chị, cùng sẩy chân rơi tồm xuống cống. Nó đen, nó tanh, nó thối, nó tởm không sao mà tả siết.

Mẹ Bi lúc máu lên cũng ghê gớm ra phết, tuy nhiên dạo gần đây ốm yếu, ngã thêm một cú coi như kiệt quệ. Chị ngất lịm. Bà Mây thì khác, thường ngày bà hay dậy sớm chạy thể dục, cộng thêm kinh nghiệm đánh nhau đầy mình nên bà chẳng hề hấn chị.

Bà Tôm ngồm bò lên. Bà già mà độc, bà mặc quần chỉnh áo xong xuôi liền lẳng lạng bỏ về, nếu không có bác Vân sai mấy thằng đệ xông vào hoa viên lôi mẹ Bi ra thì chắc hôm đó số chị tận.

Chị hôn mê hai ngày hai đêm.

Y tá bác sĩ chăm sóc cực kỳ nhiệt huyết tận tình, bác Đăng chửi bác Vân điên mẹ nó rồi. Bác Vân thản nhiên ngồi nghịch sơn móng tay, chẳng có phản ứng gì sất. Đến mãi chiều thứ bảy bác mới đứng đĩnh cầm tập hoá đơn xuống thăm bệnh nhân, dịu dàng bảo.

-“Liên nghe chừng cũng khoẻ khoẻ rồi em nhỉ? Chỗ thân quen với nhau, nếu em vẫn thấy yếu thì chị lúc nào cũng dốc hết sức thu xếp phòng ốc, em muốn nằm bao lâu cũng được. Chỉ là, em xem xét thanh toán tiền viện phí đợt một cho chị đi chứ nhỉ?”

Mẹ Cún ngọt như mía lùi, mẹ Bi liếc qua con số liền há hốc.

-“Mười ngàn đô? Bà rồ hả?”

-“Phòng VIP điều hoà 24/24, nhà vệ sinh riêng có bồn tắm sứ cao cấp. Thuốc thì toàn thuốc ngoại, hai bác sĩ một chính một phụ luân phiên, y tá ba em túc trực sai bảo hàng ngày, còn chưa kể tiền thay răng chữa lợi, cấp cứu ngộ độc, cấp cứu tự tử, cấp cứu ngã cống. Nể tình là em dâu huyệt nên chị chiết khấu 50% rồi đó, cô em còn muốn sao nữa? Hà? Nói chị nghe?”

Bác Vân rất ít khi lên giọng, nhưng mà đã lên thì đối phương không sợ sớn vó mới là lạ. Bác Đăng đứng ngoài cửa, hiểu ra vấn đề chột cười khẩy. Chuyện bà Mây gặp Bi Bảo ôm nhau đó, cũng chẳng phải tình cờ gì đâu. Vân thâm vãi linh hồn Vân ạ, Đăng phờn phờn nháy vào phụ hoạ.

-“Không nói nhiều, nhức đầu. Bây giờ tóm gọn hỏi một câu thôi. TRẢ hay KHÔNG?”

Vợ chồng nhà này cứng cả ông lẫn bà, mấy tên côn đồ khét tiếng trong giới làm ăn còn phải kiêng dè nữa là phận đàn bà yếu đuối như chị. Mẹ Bi xin khát một tuần, hứa lên hứa xuống rồi vội vã thu dọn đồ xuất viện.

Cứ nghĩ dù sao cũng may vì vẫn đang giữ thẻ của ba Hến. Chẳng ngờ anh đã vô hiệu hoá nó từ lúc nào không biết? Trước kia chị quen sống dựa vào người ta, có gì ngọt nhạt xin một hai câu là xong nên chủ quan không tích cóp dự phòng, toàn bộ tài sản giờ chỉ còn khoảng hai trăm triệu thôi, cũng là tiền của khách nhờ đặt túi hiệu bên Pháp.

Chẳng còn cách nào khác, chị đành bã bọt mép thuyết phục bà ấy đặt thêm vài đôi giày nữa rồi lấy tiền đó đập vào trả viện phí và sinh hoạt qua ngày. Giúp việc cũng phải cho nghỉ, đêm nằm một mình thấy nhớ Bi dễ sợ, mọi khi chị buồn con hay ôm ôm rồi đổ chị lấm.

Chị giật mình bật dậy, tự hỏi Bi đâu rồi?

Bà Mây đã biết sự thật, làm gì có chuyện bà sẽ trông thẳng bé. Sao chị có thể sơ suất đến vậy? Chị sốt ruột mặc áo khoác, gọi cho người này người kia, lão Bảo chẳng thèm nhắc máy, chị mãi miết chạy đến nhà tìm ba Hến.

Con hàng xóm bảo anh về ban chiều nhưng đỡ các bé ngủ xong anh lại nhờ trông con để vào thăm vợ rồi. Chị vội vã bắt xe đến bệnh viện. Chị có trông thấy anh, cánh cửa hé hé, chị nhìn rõ anh tình tứ rúc mặt vào người nó, tay anh dịu dàng mơn trớn gò má ấy, anh thủ thỉ tí tê đủ thứ chuyện.

-“Hến Sò dạo này ăn ít lắm vợ ạ...tụi nhóc chán cơm quán rồi... lúc chiều bác Vân có cho ít thịt chưng mắm tép đấy nhưng các con khóc đòi ăn miến gà cơ...Sò nói không có miến cũng được...chỉ cần mẹ Hà thôi...sao mà mẹ Hà mãi vẫn chưa về thế...mình nghe thấy không mình...Hến cũng khóc mình ạ...đêm nào cũng khóc...khóc tới khản cả cổ rồi ngủ thiêm thiếp đi...ông chuyên gia mới ở bên nước ngoài về ông ấy bảo còn có giải pháp nữa là mũi tiêm nhân đạo... nhưng từ bác Vân bác Đăng cậu Hợp đến ba mẹ chú dì...cả nhà đều không đồng ý...anh cũng không...anh biết vợ nhọc...vợ đau... nhưng

vợ thông cảm cho anh...anh không thể...”

Mẹ Bi bàng hoàng quay người, Hà ơi là Hà, số em sao khổ vậy? Không ai chịu giải thoát cho em ư? Thôi được, vậy để chị, để chị giúp em!

Chương 89-2

Về tới nhà chị nhận được tin nhắn của lão Bảo, nói Bi đang ở bên đó, chị thờ phào nhẹ nhõm. Nhưng tâm trạng chị cũng rối bời lắm, chị băn khoăn liệu quyết định của mình có phải là tội ác không?

Chắc không đâu nhỉ?

Bây là cứu người mà, nằm thế đau đớn khổ sở, lại còn bị mất ý thức như người thực vật nữa chứ, sống chả ra sống chết đếch ra chết, thôi thà đầu thai sang kiếp khác cho sướng.

Còn ba Hến nữa, chắc anh thấy có lỗi với mẹ Sò nên cứ quanh quẩn ở tịt đấy suốt, người ngợm gầy rộc cả đi, rệu rạo phát thương.

Thôi thì một mũi tên trúng ba đích, Hà mãn nguyện đăng Hà, anh Hậu đỡ vất vả đăng anh Hậu, chị cũng giành lại được tất cả những thứ vốn thuộc về mình.

Đàn ông mà, mau nổi nóng nhưng cũng chóng quên lắm, con ranh mờ yên mà đẹp một thời gian anh cô đơn quá kiểu gì cũng tìm đến chị cho mà xem. Cô Hà lúc đó ở trên trời nếu cảm kích tấm chân tình của chị thì nhớ phù hộ độ trì cho anh chị, cho Hến Sò và đặc biệt cho Bi em nhé.

Suy tính thấu đáo nên sáng hôm sau chị dậy rất sớm, tám rưỡi đã tỉnh giấc rồi. Chị hện thẳng mặt sẹo, cái đũa xã hội đen giúp chị giải quyết khá nhiều mối phiền phức từ xưa tới nay, đi uống cà phê.

Chị hét giá năm trăm triệu.

Thực ra bịa vậ thôi, cũng chẳng sao cả, tại chị đang tính mấy bữa nữa sẽ chuồn về quê ở với thầy u trốn nợ. Đợi thư thư hai ba năm mọi chuyện lắng xuống sẽ lại xuất hiện làm bạn tâm giao của anh như trước. Lúc đó nếu bà khách kia hay thằng này đòi tiền thì chị sẽ nhờ anh trả giúp.

Thằng bé ban đầu nghe giá cả mắt sáng rực, mà chị trình bày xong nó lại run run đến lạ, đúng là thằng hèn.

-“Bà hâm à? Giết người đó...là giết người đó...bị nghiệt báo nặng lắm đó...người ta làm gì bà mà bà ác thế? Trước cũng sai tôi đi đánh một con khác rồi đổ tội cho chị ấy.”

-“Nó cướp chồng sắp cưới của tao, hồi sinh viên tao mang thai còn ép tao đi phá, rồi nó thuê người đánh ba mẹ tao, đã đủ để trả thù chưa?”

Chị Liên bịa chuyện không chớp mắt, rồi chị thuyết phục rằng đây không phải là giết người mà là cứu người. Mình tiễn người ta đi sớm còn hơn sống khổ sống nhục, thằng bé lưỡng lự một hồi lâu mới đồng ý.

Căn bản vợ nó đang chữa, ở cái nhà thuê chật chội mãi cũng tội nghiệp, giờ chỉ cần làm nốt cái vụ này là tích đủ tiền mua căn hộ nhỏ. Rồi sau đó nó sẽ đổi nghề, ra Giáp Bát chạy xe ôm, cố gắng chăm chỉ mỗi ngày cũng đủ nuôi vợ nuôi con.

Mẹ Bi cười cười, đặt cốc trước vài triệu lẻ cho thằng nhóc có động lực. Chị ra về mà sáng khoái hết cả người, cùng lúc ấy, trong quán, cô Nhung suýt thì nghẹn sinh tố dưa hấu.

Cái thằng mặt sẹo, bị cô dẫn cho như tử, cô sao có thể quên?

Cô còn dăm lần bảy lượt chơi đố vợ sếp cơ, giờ mới ngộ ra mình chém oan người vô tội. Nếu không tình cờ gặp mặt thế này có khi cô vẫn rửa loại thất đức như mẹ Hến Sò chóng chết ngày nào dỡ chạt đất ngày đó ấy chứ.

Con cầu Liên Thị Mộng, nghĩ mà căm.

Phải kiềm chế lắm cô mới không xông lên cào cấu cắn xé cái bản mặt thối tha đó. Cô lấy hết sức bình tĩnh lao tới viện tìm sếp. Nghe anh trai với chị dâu sếp bảo sếp không có ở đây, hôm nay sếp đưa hai cục bông nhỏ nhà sếp đi tham dự liên hoan phim thiếu nhi.

Cô gọi mãi mà máy sếp bận, cô ức quá ngồi phun một tràng trước mặt vợ chồng nhà Đăng Vân. Anh Đăng cau hàm hập, chửi con mất dạy, để đấy để ông sai mấy thằng em đập cho không góc đầu lên được. Chị Vân thì nghĩ sâu hơn, bảo rằng con này lươn lẹo, không có bằng chứng sợ nó chối mất, cứ phải ba mặt một lời cho rõ ràng.

Phải làm thế nào mà để nó vừa nhục, mình vừa không phải bản

tay mới là cao kế. Đăng Nhung gật gà gật gù đồng tình, thế rồi ba người chụm lại thì thà thì thọt, bàn tán rõ sôi nổi.

Kế hoạch diễn ra vô cùng hoàn hảo, thẳng mặt sẹo cứ ngỡ người nhà bệnh nhân sơ suất, đem ống thuốc chuẩn bị sẵn lén lút mò vào phòng. Chỉ là, nó chưa kịp tiêm cho ai, đã bị tóm sống.

Những giây phút đầu tiên còn gan lăm, tiếc rằng bác Đăng mới nhắc tới vợ nó đã sợ xoắn cả quấy, khai sạch sành sanh. Tiếp tay cho kẻ xấu tất nhiên cũng là tội ác, bác Vân thờ dài bảo chú thì vẫn phải ăn cơm tù với con cầu kia là điều chắc chắn, nhưng cứ yên tâm ngoan ngoãn cải tạo, bao giờ tự do tới tìm chị, chị tạo công ăn việc làm cho.

Thằng nhóc sứt sịt cảm ơn rồi rít. Anh Hậu thì đến phút chót mới biết chuyện, cộng thêm một lô lốc các việc cô Nhung kể làm anh điên muốn học máu.

Trước giờ anh cứ nghĩ mẹ mình là xấu xa nhất quả đất rồi, ai ngờ còn có người phụ nữ tởm lợm hơn cả bà. Ít ra, tuy mẹ anh có dẫn mặt đũa này, đánh tan xác đũa kia, nhưng đối với anh, mẹ lúc nào cũng chiều chuộng nâng niu như báu vật. Ít ra, mẹ điên ai là mẹ trực tiếp lao vào tấn chứ không hèn đến mức ném đá giấu tay. Thuê người đánh trợ lý của anh, rồi lại toan tính đổ sang cho vợ anh ư?

Con quý! Đọc phần cuối tại etruyen.net.

Quý chứ không phải là người nữa.

Nếu không có cô Nhung và hai bác chẳng biết sự việc sẽ đi đến đâu? Chỉ e lúc anh tới vợ đã đi xa rồi. Mới tưởng tượng thôi mà ba Hén bủn rủn hết cả chân tay, mặt tái mét không còn giọt máu, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn lạ thường. Anh vội với chìa khoá xe, phóng như điên như dại tới tìm mẹ Bi tính sổ. Còn chưa kịp đá cửa vào đã nghe tiếng chị nỉ non buồn điện thoại với chồng cũ.

–“Tôi sắp đi xa rồi...xin anh đó...cho tôi gặp con lần cuối đi mà... nể tình nhau đi mà...van đấy...nể tình tôi trao đêm đầu tiên cho anh... nể tình đứa nhỏ đã mất năm xưa của tụi mình...”

Trao đêm đầu tiên cho ba Bi là sự thật, còn đứa nhỏ thì vì đọt ấy chơi cả hai anh cùng một lúc nên chính chị cũng chẳng rõ của anh

nào nữa. Đã không biết chính xác thì gặp anh nào nói của anh “ấy
thôi, cho các anh tha hồ mà ăn năn hối lỗi.

Chị còn chưa nài nỉ xong thì đã có người xông vào giật điện thoại
đập tan tành. Hai tay người ta đè lên cổ chị, siết chặt. Anh gằn giọng,
anh chửi chị đờ đĩnh, anh quả quyết hôm nay anh sẽ giết chị. Chị
chợt rùng mình, lời lẽ ấy, có sao cay nghiệt? Ánh mắt ấy, có sao tàn
khốc? Phải chăng là chị đang mơ?

Chương 89-3

Bác Đăng ban nãy thấy thái độ ba Hến khác thường nên cũng ngay lập tức cùng vợ và cô Nhung phóng xe đuổi theo. Cũng may bác tới kịp chứ không thì toi, mẹ còn đang nguy kịch, ba lại phạm tội sát nhân, thử hỏi tương lai Hến Sò đi về đâu?

Bác vội lao vào cản em trai, mà chú Hậu đang mất kiểm soát, chú đẩy bác một phát ngã sứt cả trán. Bác Vân hết lời khuyên bảo cũng không được, chú nhất quyết khẳng định hôm nay dù có thể nào chú cũng phải giết con khốn này trả thù cho thím. Tình hình nguy cấp quá, cô Nhung đành phải lằm bằm xin lỗi sếp rồi xông lên giáng cho sếp một chưởng. Tuy cô chưa sử dụng hết công lực vốn có nhưng cũng đủ làm cho sếp chao đảo choáng váng. Ba mẹ Cún tranh thủ thời cơ vàng lồi thặng em trai về nhà.

Chị Liên ngã khụy, chưa bao giờ chị thấy người đó hung tợn như vậy, chỉ cần thêm vài giây nữa thôi, chắc chị chết vì ngạt. Chị cố gắng há to miệng, hít ra thở vào thật đều đặn. Vết bóp ở cổ, nơi ấy, đau lắm.

Nhưng tim chị, còn đau hơn gấp trăm gấp vạn.

Trả thù cho nhà em? Hai từ “nhà em”, nghe sao thân thương ngọt ngào đến thế? Anh yêu chị mà, yêu một người là như nào cơ chứ? Là dù người ấy có xấu xa, có gian ác, thì vẫn cứ yêu mà thôi.

Vì đâu ra nông nổi này?

Lẽ nào con ranh đó dùng bùa ngải với anh? Chính bởi thế nên mới bị ngải quật đến mức không tỉnh dậy được. Nó thà hi sinh bản thân mình cũng không để anh chị được hạnh phúc, sao trên đời lại có thể loại ích kỉ man rợ đến vậy?

Nước mắt chị chảy không ngừng, chị toan vùng dậy đi tìm thầy cúng giải bùa cho ba Hến. Tiếc rằng cô Nhung chẳng cho chị cơ hội bước ra khỏi nhà, cô đóng cửa đánh rầm, bới quần áo trong tủ trời

chặt chị vào chiếc ghế tựa rồi nhếch mép cười khẩy.

–“Bà mày đợi giây phút này hơi bị lâu rồi đấy con ạ. Lúc trước là nhịn để giải quyết chuyện của mày và sếp, vợ sếp. Giờ mới tính tới ân oán của bà với mày.”

Bản tính vốn sòng phẳng nên cô cũng chỉ trả lại những gì được nhận thôi. Dám sai người đến dẫn mặt cô hả? Dám lợi dụng cô, biến cô thành con rối để trả thù riêng hả? Con Nhung này sống trên đời ngàn ấy năm chưa từng bị chơi đố như thế đâu, láo thật.

Cô cứ nghĩ tới máu nóng nó lại xộc lên tận đỉnh đầu, chẳng cho chị thời gian van xin thanh minh gì sất, cô và chị đến học cả máu mồm, tổng cộng là hai mươi phút. Trợ lý của sếp Hậu có võ ai cũng biết, cho nên là, một cái tát của cô phải bằng năm sáu cái tát của người bình thường.

Mẹ Bi bị đuối sức thêm thiếp mất, cô lại giội cho chị cả thau nước lạnh để tính táo tiếp tục lãnh đòn. Gúr như thế cô dần chị một trận nhớ đời mới thềm phui tay bỏ về.

Đêm hôm đó chị sốt cao lắm, chỉ kịp gọi một cú điện thoại về cho thầy u. Bà Khúc ông Dậu sốt sắng thuê taxi lến chăm con. Ghắng hiểu có chuyện gì xảy ra mà nhà cửa xơ xác, con bé thì mê sảng mấy ngày liền mới đỡ đỡ, mà vừa mới khỏi ốm đã nhận được giấy triệu tập của tòa án.

Ở bệnh viện ba Hén cũng được nghe bác Đăng kể sơ qua tình hình, từ việc ba mẹ Mộng Liên không phải ở trong Wam đến việc ông bà ấy mò tới tìm ba Hải xin xỏ cho con gái. Ba không tiếp khách, anh cũng chẳng quan tâm.

Điều anh lo lắng nhất bây giờ là tình trạng của mẹ Sò, dạo gần đây chị không còn phải thở oxy nữa, nhịp tim huyết áp khá ổn định, các vết bầm tím đã tan, vết xước cũng lên da non gần như là lành lặn hết rồi.

Chỉ có điều, đã đến lúc anh phải quyết định.

Tiếp tục phẫu thuật hay không? Anh cứ chần chừ mãi, hai bác bữa nào cũng giục giã, có lúc anh phát cáu, cãi nhau tay đôi với ba mẹ Cún luôn. Anh bảo chỉ có ba phần sống thôi, anh chẳng muốn

mạo hiểm. Bác Vân mắng anh ba phần là cao rồi, ba phần cũng phải thử, chả nhẽ chú tính để thím cả đời sống thực vật như này?

Ba Hào mẹ Hào nảo nề lắm, ba Hào bảo chị đã là vợ anh rồi, mọi việc tiếp theo của chị, ông giao cho anh toàn quyền quyết định.

Anh Hậu nghe ba vợ căn dặn bất chợt rùng mình, câu nói của ba, có sao giống những giấc mơ của anh đến vậy?

Cúc trắng, vợ mặc váy trắng, vợ từ từ tan biến, và ba giao cho anh toàn quyền lo liệu hậu sự. Lẽ nào không phải ác mộng, mà là báo mộng?

Đêm đó, anh mơ thấy ông ngoại, ông dắt chị đi. Anh đuổi theo vợ, anh gọi chị thăm thiết, anh xin chị dừng lại đợi anh, dù chỉ một chút thôi cũng được, anh muốn nói lời xin lỗi. Nhưng dường như chị không nghe thấy, chị và ông mỉm cười vẫy vẫy tay chào tạm biệt anh.

Trán anh nhể nhãi mồ hôi, lúc bừng tỉnh thấy Hến vẫn còn đang thức, Hến mếu máo hỏi sao mắt ba đỏ, ba Hậu cũng nhớ mẹ Hà à? Bao giờ thì mẹ Hà về? Ba Hậu chẳng trả lời được, em Sò nghe động cũng bật dậy mè nheo, ba cha con ôm nhau oà khóc rưng rức.

Bác Vân đợt này cũng chẳng ăn ngon ngủ yên. Lúc chú Hậu nhất quyết không ký giấy thì bác điên bác chửi chú không nghĩ cho thím, nhưng đến lúc chú chịu ký rồi bác lại lo sốt hết cả ruột. Chỉ có ba phần may mắn thôi, nhờ không bao giờ tỉnh lại được thì biết làm sao? Em Hến em Sò, còn nhỏ như thế, đáng yêu là thế, thím nở rời xa sao thím?

Bác Đăng thấy vợ gầy quá liền sai giúp việc nấu nồi cháo rồi bác tự múc đem lên phòng, hiếm khi thấy Vân suy sụp như vậy, Đăng đích thân hầu hạ, ngoan như cún quanh quần bên Vân suốt mà Vân cũng chẳng thèm đếm xỉa.

Rồi cái ngày định mệnh ấy cũng tới, bác Đăng chở ba Hải tới nhà ông bà thông gia làm lễ, hôm nay ba Hào mẹ Hào mời thầy về cúng cầu may cho con gái. Trước giờ ông bà cũng không mê tín đâu nhưng mà thôi giờ còn nước còn tát, mong sao phép màu sẽ xảy ra, bao nhiêu cay đắng cuộc đời ông bà xin được thay con chịu hết.

Anh Hậu ngồi ngoài ghế đá suốt từ lúc vợ được đẩy vào phòng

phẫu thuật. Tội vợ, ở trong đó chắc đau lắm.

Tội vợ, lấy phải thằng chồng chẳng ra gì.

Vừa ngu đần vừa gia trưởng, năm tháng qua đi, chẳng chăm sóc được cho vợ thì thôi, ngược lại còn suốt ngày hạch sách cáu gắt vợ. Nếu vợ không làm vợ anh hẳn bây giờ cuộc sống của vợ sẽ êm ấm hạnh phúc lắm, hẳn sẽ không phải chịu nhiều uất ức tủi nhục

Anh nhớ vợ từng hứa, nếu một mai có chuyện chẳng lành, linh hồn vợ cũng sẽ đi theo bảo vệ anh và các con, cho tới cuối cuộc đời. Nhưng mà cũng không lâu đến mức ấy đâu vợ ạ, anh tính kỹ rồi, nếu như vậy, thì vợ cố đợi anh tới bao giờ. Hén Sò có nơi có chốn, tìm được người đàn ông có thể nương tựa được, đến lúc đó anh sẽ tạm biệt các con để tái hợp cùng vợ.

Lòng anh tất nhiên vẫn mong mỏi, vẫn hồi hộp. Nếu hôm nay vợ tai qua nạn khỏi, sẽ là phúc phận lớn của ba con anh. Vợ thích oải hương lắm phải không? Hay là anh đi mua oải hương cho vợ nhỉ? Biết lúc vợ tỉnh, nhìn thấy hoa vợ sẽ rất vui, sẽ mau khoẻ lại.

Có người ngấm một hồi liền phóng xe tới cửa hàng hoa quen thuộc. Cô bán hàng đang ế nên bịa chuyện trêu khách, bảo cúc hôm nay rất to và đẹp, nếu anh mua về đem đi tảo mộ biết đâu lại gặp may mắn. Cũng chỉ trêu trêu thế thôi ai ngờ gặp phải ông khách sộp, mua luôn cả oải hương lẫn cúc.

Ba Hén đem cúc đến thắp nhang cho ông ngoại mẹ Sò, xong xuôi mới quay trở lại bệnh viện.

Vì tắc đường nên anh về hơi muộn, lúc tới phòng phẫu thuật đã thấy trống không, vội vã lao về phòng vợ nằm mọi khi thì vừa hay gặp bác sĩ đang đứng ở bên ngoài hành lang. Anh cố gắng quít hỏi han tình hình bà xã, ông buồn buồn nhìn anh, thờ dãi nói lời xin lỗi.

Bó hoa bất giác rơi xuống, trong phút chốc cả người anh bỗng cứng đờ. Bác sĩ quay đi lau nước mắt, anh cứ mong ông ấy nói thêm câu gì đó, mà rốt cuộc, ông chỉ vờ vờ vai anh, động viên mau vào gặp vợ lần cuối. Dì Hợi đứng cách đó không xa nghe chuyện mà bệt bặt hết cả chân tay, ban nãy thấy bác Vân gọi điện bảo đón Hén Sò vào viện gấp dì đã có linh cảm bất an rồi, chỉ là, không ngờ mọi thứ lại

diễn ra nhanh đến vậy.

Dì cố cắn môi kiềm nén rồi vội vàng dắt các cháu chạy vào với chị gái. Hai nhóc chẳng hiểu gì nên cứ ngơ ngơ ngác ngác, gặp được mẹ Hà thì mừng mừng tủi tủi, mếu máo làm nũng tụi con nhớ mẹ lắm á, mẹ Hà ồm à mà sao mẹ mặc áo quần này, sao mẹ lại nằm ở đây? Chị Hà xoa đầu hai đứa, yếu ớt dặn Hến Sò phải ngoan, mỗi bữa phải ăn ba bát cơm, phải nghe lời ba Hậu nghe con. Anh Hậu lao vào phản đối, rối rít xin vợ không được đâu, xin mình, con còn quá nhỏ, con không nghe anh đâu.

Chị nghe tiếng chồng thì quay sang nhìn anh, giọng anh không còn câu giận như lúc trước, phải chăng anh đã hết bực chị? Ông xã gầy quá, hốc mắt thâm quầng, da dẻ cũng sạm lấm, chị xót ruột, chị cố đưa tay lên chạm vào anh. Anh chờ đợi...anh hi vọng...nhưng rồi...mi mắt chị khép lại, cánh tay chị cũng đột ngột buông thõng.

Hến Sò thơm lên trán chị, ngọt ngào dặn mẹ Hà ngủ cho hết mệt xong lại dậy chơi với tụi con nhé. Bác Vân mắt đỏ hoe ôm hai cháu vào lòng. Đọc phần cuối tại etruyen.net. Dì Hợi ôm chị gái oà khóc tức tưởi, bác Hậu thì phát khùng rồi, bác đẩy dì ra, bác bồng bác Hà toan bỏ chạy.

Chị Vân cùng y tá ra sức khuyên giải mà ba Hến cứ một mực ôm khư khư vợ trong lòng, anh bảo bệnh viện này hủi không chữa được cho nhà anh thì để anh mang tới bệnh viện khác, anh run rẩy van nài mọi người mau mau tránh đường không nhớ muộn mất.

Dì Hợi nức nở lao ra ôm chân anh rể, dì xin anh đừng cảm đối diện, dì xót xa bảo bao nhiêu ngày tháng đau bệnh chị em cũng chịu đủ khổ cực rồi, đến phút cuối cùng, dì chẳng cầu gì nữa, chỉ xin anh để chị đi thanh thản.

Chương 90-1

Bác Vân chứng kiến một màn kêu gào của em gái thím Hà tự dung bực hết cả mình, bác ngoảnh sang quát tháo âm ỉ.

-“Dì Hến Sò bị điên à? Đang yên đang lành lại trù chị gái đi thanh thân là thế quái nào? Còn cả chú Hậu nữa, sao tự dung chú sồn sồn lên như thằng động kinh thế? Thím mới phẫu thuật xong còn yếu, vừa nãy tâm sự với hai nhóc mất sức, mệt nên thêm thiếp thôi chứ làm gì mà căng? Bệnh viện hùi? Bác sĩ ai cũng dốc hết lòng hết sức mới cứu được vợ chú, không cảm ơn được một lời thì thôi lại còn...”

Bác hầm hầm trút giận, cả dì Hợi lẫn ba Hến cùng bàng hoàng. Anh Hậu ngay lập tức cúi xuống kiểm tra bà xã, thấy chị còn thở, mạch tuy hơi yếu nhưng vẫn đập, anh thở phào nhẹ nhõm, vội vã gạt nước mắt rồi đặt vợ lại trên giường bệnh.

Bác Vân gọi chuyên gia xuống kiểm tra lại cho em dâu rồi lệnh mọi người ra ngoài nói chuyện. Hến Sò ngồi trong lòng bác, dì Hợi chú Hậu thay nhau thanh minh trình bày.

Bác bảo nghe như chuyện hài ý, bác đếch tin, hay chú dì lo lắng nhiều quá nên hoang tưởng?

Anh Hậu trộm nghĩ có khi mình mơ thật, nhưng dì Hợi lại cứ quá quyết. Anh với dì bàn tán một hồi thì thấy đúng ông bác sĩ ấy đi qua, ông nắm tay anh Hậu sụt sà sụt sịt.

-“Vào với vợ chưa? Vào với vợ lần cuối đi, không có là không kịp đâu đấy nhá, vợ đau lắm, vợ khổ lắm, vợ nhắm mắt rồi mà không kịp gặp vợ...rốt cuộc vợ đi xa mất...chạy về đi...mau chạy về đi...chạy nhanh thật nhanh lên...”

Ông cứ đứng lảm nhảm mãi, mẹ Cún thở dài sai bảo vệ lôi ông về lại khu tâm thần. Khổ cái bác này ngày xưa chơi bời máu mặt không kém ba Cún đâu, bỏ bê vợ con. Rồi sau này vợ bác gặp nạn, bác gái không cầm cự được để gặp chồng lần cuối, từ đó trở đi bác bị ám

ánh rồi hoá điên mất.

Mang tiếng điên nhưng lạnh kinh khủng ấy, y tá phụ trách ông lí nhí sang trình bày với bà chủ, ông nói ngọt ngọt nên cô dắt ông ra vườn hoa cho thoáng.

Đi dạo được một lúc ông kêu muốn vào nhà vệ sinh, cô đứng ở ngoài canh rồi mà thế nào ông vẫn trốn được mới tài chứ. Chị Vân cười khổ, lần nào chả thế, thủ thuật của ông mỗi lúc một tinh vi, mà xong toàn chôm đồ bác sĩ lượn ra lượn vào dọa người nhà bệnh nhân thôi, đến khổ với ông.

Ba Hến mẹ Tôm được một phen hú hồn, ban nãy khóc, giờ cũng khóc. Lúc trước rung rức vì thương tâm, giờ lại rơm rớm vì quá mừng. Hai đồng chí Hậu Hợi liếc nhau mà phát thẹn, cuống quá hoá rồ bố nó rồi, không những không phân biệt được bác sĩ chữa trị cho người nhà mình mà đến bệnh nhân chập mạch khoa môi múa mép cũng chẳng mấy may phát hiện ra.

Dì biết mình hơi hổ, nhưng vẫn giờ giọng trách cứ.

–“Ai bảo lúc nãy mắt bác cũng đỏ nên em cứ tưởng, lại còn sai đem hến Sò đến nữa?”

–“Tại thím Hà ý, vừa tỉnh đã kêu nhớ tụi nó, tôi thương thím nên mới kêu cho bọn nhóc đến, để thím nhìn thấy con mà có động lực phấn đấu. Nhìn ba mẹ con ôm nhau tôi cảm động tôi khóc không được à? Nhắc mới nhớ, chú Hậu chú chui lủi ở chỗ nào mà kỹ thế? Vợ phẫu thuật xong từ đời thừa nào mà mãi không thấy bóng dáng chồng?”

Ba Hến lặng thinh nghe bác mắng, bác có quát có chửi bao nhiêu cũng chẳng vấn đề gì, quan trọng là vợ anh vẫn ở bên anh, thế là anh mãn nguyện rồi. Đến nửa đêm vợ tỉnh được thêm một lần nữa, bác Bằng đánh xe sang chở cả nhà vào viện thăm thím, đông người quá, mỗi người nói một câu ríu ra ríu rít như cái chợ vỡ luôn.

Chị Hà vẫn còn mệt nên chỉ nhỏ lời cảm ơn cả nhà rồi cười hiền thôi, Hến Sò tranh nằm tịt bên mẹ, mỗi em một bên ôm ấp hít hà tình cảm lắm. Anh Hậu mừng thì có mừng nhưng hơi tủi thân, lớn bé già trẻ ai cũng cứ sán lấy vợ quan tâm hỏi han, chiếm hết thời gian cửa

vợ rồi, anh cảm giác như mình bị bỏ rơi ấy.

Phải mất gần nửa tháng sau đó anh mới có không gian riêng với bà xã, lúc ấy là một rươi sáng thì phải, anh vừa kéo chăn cho ba mẹ con thì bắt gặp vợ tỉnh giấc. Nhà anh bây giờ sinh hoạt ở trong cái phòng này, tại Hến Sò nhớ mẹ thành ra anh cũng không nỡ, cho con vào ngủ cùng luôn.

-“Vợ khát nước à? Hay thèm ăn gì anh lấy cho?”

-“Em không...sao mình thức khuya thế? Mình ốm không?”

Chị hỏi vậy vì nghe bác Vân tâm sự chị cũng biết sơ sơ về việc của chị Liên. Giờ chị ấy phải ngồi tù, chị lo anh buồn. Nghe kể trong đó thiếu thốn đủ thứ, tính chị Liên lại sốc nổi nên rất hay bị ăn đòn. Cả mẹ Mây nữa, từ đợt toà án giải quyết dứt điểm vụ ly hôn mẹ nghĩ nhiều đâm ra lẫn thẩn, giờ ở viện suốt, lúc khóc lúc cười nhìn thương lắm. Cùng là phận phụ nữ với nhau chị ngẫm cũng tội.

Anh chẳng đáp, chỉ nhỏ nhẹ xin vợ, rằng cho anh ôm mình có được không? Chị dịu dàng gạt đầu, anh kéo chăn chui vào trong với bà xã, nhẹ nhàng hôn lên bờ vai chị. Đoạn tay anh vòng qua eo, đầu rúc vào cổ vợ thì thầm tâm sự đủ thứ.

Chương 90-2

Anh kể ba mẹ, các bác, chú dì, cô cậu lo cho chị như nào đến hai cục bông nhỏ mỗi tối gào khóc nhớ mẹ ra sao. Thực tình anh chỉ muốn để vợ biết tầm quan trọng của vợ thôi, không nghĩ lại khiến chị sụt sà sụt sịt như vậy, vợ xót con mắt mũi đỏ hoe tèm nhèm hết cả.

Chồng siết vợ chặt hơn, anh nói nhiều chuyện lắm, nhưng cảm xúc của chính mình, lại không dám bày tỏ. Là anh hại vợ ra nông nỗi này, thốt ra mấy lời đường đường mật mật, cứ thấy hổ thẹn sao sao ấy.

Là anh tồi tệ, vợ khoẻ rồi vợ bỏ anh, anh cũng chẳng dám oán trách nửa lời.

Hôm sau bác Thanh đến thăm học trò từ sáng sớm, mở cửa hé hé thấy cảnh hai người lớn quấn chặt nằm tựa vào nhau, trẻ con thì đứm ôm ba đứm rúc mẹ thơm thơm hít hít, tự dưng sống mũi bác cay cay.

Có lẽ, duyên phận đã định.

Có lẽ, em ấy, gia đình ấy, họ thuộc về nhau.

Bác để lại bó oải hương to trước cửa rồi lặng lẽ ra về.

Đến tầm chín giờ tới lượt ba Bảo cũng bỗng Bi sang thăm cô Hà. Bi ngoan lắm, Bi còn vẽ tranh chúc cô chóng hồi phục. Bác Vân bác Bằng cũng sang chém gió tưới bời khói lửa. Bác Vân trêu Bảo ốm đau gì mà cứ tìm gặp Thuỷ nhà tớ suốt thế hả? Bác Bảo cười cười kêu dạo này tiêu hoá không tốt, hay bị đau bụng, Bi ngồi bên cạnh mắt to tròn long lanh thắc mắc.

–“Ba đau bụng lúc nào sao Bi không biết á? Bi tưởng ba thương cô Thuỷ vì cô ấy đẹp với hiền dịu? Tối qua Bi còn được chị Thư nhà cô Thuỷ cho đi chơi cầu trượt nha, chị bảo mẹ chị cũng thích ba Bi đó, nhưng mẹ chị bảo mẹ sợ mẹ già rồi người ta không thêm thương nữa.”

Bi líu la líu lô hại cô Thuý đứng ở cửa thẹn muốn độn thổ. Mặt cô đỏ phừng phừng xong cô chạy vụt mất, ba Bi cũng vội vã đuổi theo. Đăng Vân mặt dày ôm Hến Sò lao đi hóng hớt, trong phòng Bi tiếp tục kể lể tâm tình với ba Hậu cô Hà.

-“Bi mới vào thăm mẹ Liên, tội nghiệp mẹ Liên lắm ba Hậu à, mẹ Liên gầy như que củi luôn, mặt mẹ bị bầm tím ý. Mẹ dặn Bi cố học giỏi đợi ngày mẹ được thả, rồi mẹ sẽ đón Bi về nuôi. Bi yêu mẹ Liên lắm nhưng bây giờ Bi thích ở cùng ba Bảo với mấy chị nhà cô Thuý hơn, tại vì chẳng bao giờ bị đánh đòn ý, với ba Bảo thương Bi cực, tối nào cũng kể chuyện cổ tích cho Bi nghe. Bi có phải đứa trẻ hư không ba Hậu?”

Ba Hậu bồng Bi cứng nựng không đâu, sau này cuối tuần con thường xuyên tới thăm mẹ là được. Chị Hà thở dài, con mình dứt ruột đẻ ra mà giờ lại không muốn ở với mình nữa, chị ấy, chắc hẳn đau lắm.

Nếu một ngày nào đó hai cục bông nhỏ nhà chị cũng phát biểu y như vậy, e rằng thế giới của chị sụp đổ mất. Nhưng dẫu sao đó là sự lựa chọn của Bi, chị chẳng có quyền gì để can thiệp.

Dạo gần đây chị cũng hạn chế nghĩ một việc gì đó quá nhiều, căn bản phẫu thuật tuy thành công nhưng thỉnh thoảng đầu chị hay bị đau buốt. Thấy bác sĩ bảo chuyện bình thường thôi, dần dần mới khỏi hẳn được nên chị khá an tâm.

Chỉ có ông xã chị hay bị sốt ruột thôi, chị không dám kêu đau nhưng anh nhìn nét mặt vợ là đoán ra liền, anh để chị nằm trong lòng mình rồi nhẹ nhàng xoa hai bên thái dương, thực tình chị cũng thấy đỡ đỡ, căn bản cái cảm giác ấy, ngọt ngào lắm.

Mấy hôm trước chị yếu không tự mình dậy được, tắm rửa thay đồ đều là chồng giúp. Ban đầu sợ phiền anh nên định từ chối, mà khổ tính chị hay bị ngại với xấu hổ nên thà để chồng chăm còn hơn người khác, tại dù gì thì gì anh cũng thấy hết rồi mà. Anh chăm chị từng li từng tí, cẩn thận chu đáo hơn cả y tá. Ngày qua tháng lại rồi cũng tới lúc chị được xuất viện, nhịp sống nhà chị lại trở về bình thường. Chị vẫn là chị trước kia, vẫn hiền dịu nhẹ nhàng như thế,

vẫn đảm đang lo cho chồng từ bữa ăn tới giấc ngủ.

Anh thì không còn là anh của hồi đó nữa rồi, anh hạn chế nhậu nhẹt tăng ca, tới giờ tan sở là nóng lòng nóng ruột phóng về với vợ với con. Từng cử chỉ âu yếm, từng cái ôm của anh, vẫn khiến chị thổn thức như ngày nào.

Giác quan của phụ nữ nhạy cảm lắm, dường như chị cảm nhận được có sự thay đổi không hề nhỏ trong mối quan hệ của vợ chồng chị. Anh thương chị hơn thì phải?

Tuy nhiên chị không rõ đó là thương yêu, hay thương hại? Người ta, thật lòng muốn ở bên chị, hay đơn giản chỉ là cảm thấy hối lỗi muốn bù đắp?

Cùng thời điểm đó ba Hào quyết định trích vốn riêng tài trợ vài suất học thạc sĩ bên Pháp cho giáo viên. Cậu Hợp cân nhắc ba người, trong đó có chị. Chị đang định nhường cho mấy em trẻ trẻ thì cậu gọi chị lại dặn dò cứ suy nghĩ kỹ đi, ngày mai hẵng trả lời.

Chị tất nhiên không nỡ xa con, nhưng ngẫm nếu anh thực sự yêu chị, nhất định với những hiểu biết của chị về anh, anh sẽ không cho chị đi. Chị chẳng cần chồng phải tỏ tình hay hứa hẹn, chị chỉ cần xác định được tình cảm của anh thôi.

Anh nghe vợ trình bày đột nhiên sững sờ, anh và nhanh bát cơm, cố gắng lắm mới thốt được mấy từ.

-“Mình cứ đi đi.”

Chương 90-3

Phải, bao nhiêu năm qua vợ đã vất vả ngược xuôi, sớm tối hết lòng vì con vì anh rồi. Giờ là lúc vợ được quyền tự do phát triển sự nghiệp riêng của vợ. Anh cười, anh bảo yên tâm Hến Sò có anh lo rồi.

Chị hơi tủi thân, hoá ra anh cũng không cần chị nhiều như chị tưởng. Lòng chị, nơi ấy lạnh lẽo. Buổi tối chị có nhắn tin tâm sự với bác Vân, bác hẹn chị đi uống sinh tố, rồi bác lựa lời khuyên nhủ em dâu.

-“Tôi nghĩ thím nên đi học. Ban đầu Cún sang Mỹ tôi khóc sống khóc chết ấy chứ, nhưng thời buổi công nghệ thông tin phát triển, chat video ầm ầm đi à, dần dần sẽ quen thôi. Với lại nếu thím thấy nhớ con quá thì đặt vé rồi bay về lúc nào chả được. Thím còn trẻ, bây giờ không thử, sợ sau này nuối tiếc đó.”

Bác nói cũng khá có lý, đêm đó mẹ Sò trần trọc suốt, đến rạng sáng hôm sau đợi anh thức giấc chị có hỏi nhỏ.

-“Mình chắc là mình ổn chứ? Mình và con ấy?”

Thực ra suốt từ chập tối tới giờ anh cũng không ngủ được, tinh thần rệu rã chán chường. Tuy nhiên nghĩ mình thân làm thẳng đàn ông chẳng nên ích kỷ, bởi vậy anh đành vỗ về động viên vợ.

-“Ổn. Nhất định ổn mình ạ.”

Lúc ấy khẳng định cương quyết bao nhiêu thì ngày vợ đi có người nào nề bấy nhiêu. Anh còn chẳng dám ra sân bay tiễn vợ, thực ra đặt vé khứ hồi luôn rồi mà, tháng mười hai được nghỉ giáng sinh là vợ về thôi, nhưng lòng cứ thấy trống trải sao sao ấy.

Thời gian bay sang đấy lâu lắm luôn, anh ở nhà lo đứng ngồi không yên, lúc vợ nhắn tin vợ đến nơi an toàn chồng mới thở phào nhẹ nhõm. May mà kì đầu vợ chỉ học sáng thôi nên chiều ở nhà có thời gian rảnh trò chuyện với ba con anh.

Vợ ở trong kí túc xá chung của trường, cũng sạch đẹp lắm, mỗi người một phòng nhưng nhỏ chứ không được rộng như ở nhà. Hến Sò tíu tíu đòi mẹ Hà quay cảnh đẹp bên Pháp, mẹ cũng chiều các nàng lượn qua lượn lại vài vòng luôn.

-“Mẹ ơi bác Vân bảo ở Pháp có cái tháp gì ý đẹp với to lắm...gì nhỉ...a...tháp Ép Phen...Vớ cả cái đồi Mông Mác nữa...hum nào mẹ Hà ra đấy rồi quay cho Sò xem mẹ Hà nha...”

-“Em Sò phát âm sai rồi, em Sò ngốc quá à.”

-“Kệ em, nhưng mà em xinh ý, dù sao em cũng xinh gấp tỷ lần chị Hến.”

Hai cục bông nhỏ chí cha chí chóe, mẹ Hà cười nịnh nịnh hai đứa, mẹ bảo bao giờ lớn thêm chút nữa, em Sò đi máy bay không khóc nhè thì mẹ cho tụi con sang chơi nhé. Hến Sò hò reo thích thú, hai cái cô này cũng chày bửa lắm cơ, ngày nào cũng như ngày nào, líu la líu lo chuyện trên trời chuyện dưới đất, từ lúc gọi tới lúc tắt máy, chiếm hết sóng của ba Hậu.

Ba Hậu tủi lắm, nhiều khi tụi nó đi ngủ rồi muốn gọi thêm hỏi han bà xã mà sợ chương trình bên đó khó học vất vả, sợ vợ bận phiền vợ nên thôi, thỉnh thoảng dẫn đo mãi mới gửi đi một tin nhắn dặn dò vợ giữ gìn sức khoẻ.

Vợ cũng rep lại ngay, vợ cảm ơn anh.

Vợ lịch sự quá trời quá đất luôn, chẳng biết sang bên đó có trúng tiếng sét ái tình với thằng mũi lõ nào không nữa? Vợ đi học thôi mà làm anh lo lắng, anh sốt ruột cứ như con gái anh lần đầu xa nhà ấy. Một ngày giữa tháng mười một anh đưa Hến Sò về ăn cỗ bên ông ngoại. Dì Hợ thương ba cha con lủi thủi quanh quẩn bên nhau, lại thấy bác Hậu gầy quá nên vỗ vai anh rể an ủi, anh đừng lo lắng gì cả, bác Hà yêu bác nhiều kinh khủng lắm, bác là mối tình đầu của chị gái em.

Cậu Hợ đang ngà ngà say, cậu lè nhè phản đối.

-“Ồ em tưởng mối tình đầu của bác Hà là cái thằng kỹ sĩ bóng đêm chứ nhỉ?”

-“Đâu có đâu, cái đấy chỉ là rung động với có chút cảm tình thôi

chứ làm gì đến mức yêu đương.”

Dì Hợi phản đối, cậu Hợp cười hề hề.

-“Bác Hợi nói chí phải, bác Hậu đừng để bụng nhá, thằng đó làm gì có cửa mà so với bác. Đấy bác xem, đến cái nick cũng trẻ trâu, gì mà @kysibongdem27...27 bao nhiêu ý bác Hợi nhỉ? Lâu em quên xừ nó mất rồi...”

-“Bố ai mà nhớ được, chỉ nhớ nick bác Hà nhà mình là @oaihuongtim0472 thôi. Công nhận cái thằng láo toét thật, mới quen vài hôm mà dám dụ bác Hà nhà em đi chơi nhé, lại còn lèo nhèo xin ảnh xin tên nữa chứ. Thế mà bác Hà ngu suýt mắc bẫy đấy bác ạ, may mà có bọn em cản không bị lừa thì ăn cám.”

-“Mẹ Sò nhìn qua có vẻ rụt rè khép nép nhưng cũng đại trai bỏ mịa đi được, chat gì mà chat lắm, chat thâu đêm suốt sáng, đợt diễn đàn bị sập bác ấy buồn mất mấy ngày, ba Hào điên quá ba cắt Internet luôn.”

-“Ê ê, cậu hơi bị mô li phê vấn đề nhé, ba Hào cắt là do cậu chơi điện tử nhiều mà. Kể bác nghe bác Hà nổi tiếng ngoan ngoãn mà đợt ấy cũng rủ em trốn ra quán net đó, ôi chao ôi chẳng biết con méo nào nó giả danh bác ý, thế mà thằng đàn kia cũng không phát hiện ra. Em định nhảy vào chửi cho một trận mà bác ngăn, giận giận dất em ra về, bác bảo người không phân biệt được thật giả như vậy chẳng đáng để bác bận tâm nữa.”

-“Đúng, cái thằng đó hãm lắm, xách dép cũng không đuổi kịp bác đâu bác Hậu ạ, bác không cần quan tâm tới loại vớt đi như thế.”

Chương 90-4

Cậu Hợp nịnh ngọt ba Hến, cậu với dì buôn chuyện cũ rôm rôm rả rả mà không hề hay biết ông anh rể từ nãy tới giờ chẳng thốt nổi lời nào, toàn thân bàng hoàng tê cứng.

Giờ thì anh đã hiểu. Đọc full truyện tại Etruyen.net.

Vì sao văn phong nói và văn phong viết khác nhau? Vì sao tuổi phải khai gian cho trẻ?

Đúng như lời cậu dì, anh dần thật.

Quanh đi quẩn lại, người con gái anh thầm mong trộm nhớ những năm tháng thanh xuân với người phụ nữ mà anh xác định anh sẽ dùng cả đời để yêu thương che chở, lại là một người.

Là mẹ của các con anh.

Hai cái từ duyên số, kể cũng lạ kỳ.

Chẳng biết nên cảm thấy xui xẻo khi lỡ vuột mất những năm tháng ấy, hay nên thấy may mắn vì rốt cuộc vẫn đến được với nhau?

Chẳng biết nữa, chỉ là, tâm trạng anh bồi hồi khó tả. Lúc về anh qua nhà ba Hải lấy lại chiếc laptop cũ. Lâu không dùng nên nó chập cheng rồi, phải mất khá khá nhiều công sức mới sửa được. Ngày đó, thích người ta nhiều đến nỗi mọi thứ đều cẩn thận lưu lại.

“@oaihuongtim0472: Dự báo thời tiết ngày mai Hà Nội có mưa phùn.”

“@kysibongdem2705: Nói cho anh biết em ở đâu, anh sẽ đến đưa em đi học, nhé em bé!”

“@oaihuongtim0472: Em có thể tự đi được, em có ô.”

“@kysibongdem2705: Nhưng anh muốn được làm chiếc ô của em <3”

Anh đọc từng chút, từng chút một, lời lẽ khi xưa, lúc sến sẩm lúc ngây ngô, giờ nghiền ngẫm lại mà cảm giác như cả tuổi thanh xuân ùa về.

Ba Hến còn đọc qua cả file của mẹ Bi giả mạo, đúng là cách dùng dấu câu với ngôn từ khá giống nhau. Trông qua bài viết có vẻ phúc hậu an nhiên, nhưng chỉ cần tĩnh tâm xem xét, nhất định sẽ cảm nhận được vẫn có chút gì đó khoe ngầm, cố gồng mình thể hiện này nọ, sân si và gượng ép.

Tới thời khắc này, cũng chẳng trách chị giỏi lừa người, có trách chỉ trách sao anh quá ngu. Cái ngu của anh nó không chỉ vài ngày một tháng, mà nó kéo dài hết từ năm này qua năm khác, đến chính anh cũng không biết diễn tả độ ngu của mình ra sao nữa.

Có ông chồng buồn buồn lôi toàn bộ đồ kỷ niệm trong tủ ra ngắm nghía. Vợ xếp sắp tỉ mỉ lắm, nhất là album còn đề ngày tháng năm và ghi chú bên cạnh, ngày em Hến chào đời, ngày em Sò biết đi, ngày chồng lên chức trưởng phòng.

Ngày hai cục bông nhỏ được giải bé khoẻ bé mập ở quận, các nàng rạng rỡ tươi tắn du bám trên người ba. Phía sau bức hình đó có nét chữ rần ròi của anh.

“Thân phận hèn mọn làm tôi tứ cho bé Hến và bé Sò. p/S: Bé Hà đang chụp ảnh.”

Vết mực hơi nhoè, kế tiếp anh là nét chữ tròn trịa nắn nót của chị.

“Mình đi rồi, căn nhà ảm đạm đến lạ kỳ, đôi gối uyên ương rục rĩ giờ chỉ còn một, chiếc giường cũng trở nên rộng rãi quá mức.

Chỉ còn mình em, trong căn phòng trống rỗng.

Em nhớ mình!!!”

Khoé mắt anh ươn ướt, gối, hiện tại có bốn chiếc. Anh bồng các nàng về phòng ngủ chung nên giường cũng không rộng rãi quá mức, cũng không phải một mình anh, nhưng có sao, vẫn thấy trống rỗng?

Thấy thiếu...thiếu lắm...thiếu vợ...thiếu mùi oải hương thân thuộc...từ ngày vợ đi, chồng mua rất nhiều hoa oải hương, bày rải rác khắp phòng. Bản nhạc vợ say mê, cũng bật lên thật lâu, tự đánh lừa rằng vợ chỉ ở đâu đó trong nhà thôi, là vợ đang ở ngoài kia rửa bát, dọn dẹp, nhưng vì đâu, nỗi nhớ ấy vẫn da diết?

Chưa bao giờ, anh mong tháng mười hai tới như vậy.

Đếm giây đếm phút, đếm ngày đếm tuần, rồi tháng mười hai cũng

tới.

Bà xã sẽ bay về lúc sáu giờ sáng, ông xã dự định chớp mắt chút cho tinh thần phấn chấn rồi năm giờ dậy đi đón vợ, mà khổ, hồi hộp không sao ngủ được, thế nên hai rưỡi đã ôm con mang sang gửi bác Vân rồi vội vã phóng ra sân bay. Máy tiếng đồng hồ ba Hến rộn ràng háo hức bao nhiêu thì thời khắc máy bay hạ cánh lại thất vọng bấy nhiêu. Chẳng thấy vợ đâu cả, buồn, thất vọng, hụt hẫng không sao mà tả nổi.

Kiểu như có thần giao cách cảm, mẹ Sò hôm đó đi học buổi cuối cùng về tự dưng cũng thấy nóng lòng nóng ruột ghê gớm, gọi chồng không được nên chị đành bấm số mẹ Cún.

-“Em đây bác, mọi người ở nhà vẫn khỏe chứ bác?”

-“Khỏe, ơ sao bảo thứ sáu thím về cơ mà? Thím lại không đi hãng máy bay của nước mình nữa à? Thế đang ở sân bay nào rồi?”

-“Đâu có, thứ sáu là thứ sáu tuần sau bác ơ. Bác nhớ nhầm ạ?”

Chương 90-5: Hết

-“Ôi dào tôi có để ý đâu mà nhớ với chả không, thấy chú Hậu ráo từ tháng trước nên tưởng thế. Sáng chú bí mật ra đón, muốn tạo bất ngờ cho thím mà chẳng thấy đâu, điện thoại thím lại không liên lạc được, lúc chú về thì bị tông xe thím ạ. Giờ chú đang nằm ở nhà tôi, chiều lão Đăng đón Hến Sò sang nữa, ba Hải mẹ Minh cũng đang ở đây. Khôi Thu về từ hôm thứ ba cơ, nhưng bé Thu là con một nên Cún nhà mình sang nhà bên đó ở rồi, chủ nhật tuần này mới về. Tôi tính có khi đợt nghỉ lễ này vợ chồng thím ở luôn nhà tôi cho vui.”

Mẹ Sò nghe mẹ Cún kể mà giật thót cả người. Chị cuống quýt hỏi han chồng có sao không mà bác chả chịu tiết lộ thêm, bác bảo về thì biết.

Cũng tại chị, cuộc chat video gần nhất chồng hỏi xếp vali chưa chị lại bảo em đang xếp rồi, tại tính chị cẩn thận nên hay sắp xếp sớm mấy thứ quà mua về cho cả nhà.

Ba Hến hôm nay có mệnh hệ gì chị sống sao nổi? Từ lúc nói chuyện với bác Vân xong chị run lắm, mấy vụ liên hoan kết thúc kỳ với lớp cũng bỏ luôn, vội vã gọi tới đại lý đặt vé chuyến sớm nhất về nước.

Khoảnh khắc nhìn thấy Hến Sò đang lang thang chơi ngoài cổng, tim mẹ Hà tưởng như vỡ oà. Hai cục bông nhỏ hò hét toán loạn, ba chân bốn cẳng nhảy căng lên nhào vào lòng mẹ. Hai cục bông của mẹ, mẹ nhớ tụi con nhiều lắm, hôm nào gọi video nhìn các con mếu máo mắt mẹ cũng rơm rớm à.

Hến Sò bám mẹ một lát thì bác Vân bác Đăng ra bằng cháu để thím còn có thời gian tâm tình với chú. Các bác cứ úp úp mở mở hại mẹ Sò lo sốt hết cả ruột, cũng may anh nhà chị không sao cả, chỉ bị bầm tím chút chút ở trán, nhưng mà chồng gầy quá, chắc sút cân nhiều lắm.

Ghị khẽ lay rồi nhỏ nhẹ gọi ông xã. Chồng nghe giọng vợ liền giật mình tỉnh giấc, anh dụi dụi mắt ba bốn lần, nắm tay vợ thấy thật thật mới dám vui vui một chút.

-“Mình à? Mình về thật rồi à? Anh nhớ nhầm lịch mình ạ, ngu quá.”

-“Em biết, mình đau lắm không? Mình có tê nhức chỗ nào không? Mình đã đi chụp chiếu khám tổng thể chưa? Mình giờ cảm thấy như nào, có khó chịu nhiều không mình?”

Chị dồn dập tra khảo, anh đưa tay kéo chị ngã xuống giường rồi lật người đặt vợ dưới thân mình, ghé tai chị thì thầm nho nhỏ, có, anh khó chịu nhiều lắm, anh nhớ mình phát điên.

Chị khẽ nhướn người, trán chị chạm trán anh, chị muốn thổ lộ chị cũng nhớ anh lắm, nhưng chẳng hiểu sao nói không thành tiếng. Chị khóc, nghẹn ngào, nức nở.

Anh hôn lên mi mắt ướt đẫm, tay anh đưa xuống, cẩn thận tháo những chiếc cúc nhỏ rồi khẽ chạm tới nơi thanh xuân ấy. Tim chị thổn thức từng nhịp, toàn thân nhẹ bẫng khi cánh môi anh bao phủ đoá hồng mềm mại ấy. Những nhớ nhung mãnh liệt, những khắc khoải mong chờ được thay thế bằng những nụ hôn ngọt ngào cuồng dại.

Tình yêu của họ hoà quyện, hơi thở của họ đan xen, tay chị nhẹ luồn qua tóc anh rồi vô thức miết dọc sống lưng người ta. Chị chạm tới đầu, đầu óc anh hỗn loạn tới đó, anh quẩn quít bên chị, mãi miết trêu chọc nhụy hoa e ấp kia.

Nơi ấy, đẹp đẽ, tinh khiết đến đắm say.

Nơi ấy, rục rĩ quyến rũ khiến anh chẳng muốn rời.

Anh điên cuồng hôn chị, từng chút, từng chút một. Anh nói, anh yêu mình, rất nhiều, mình tin không? Hai má chị ửng đỏ, chị e lệ gật đầu, rồi chị chủ động đặt tay mình vào lòng bàn tay anh, mỉm cười tiếp nhận anh, cùng anh hoà nhịp.

Trên phòng sắc xuân ngập tràn, dưới nhà ông Hải bà Minh đang xem tivi, hai bác bất đồng quan điểm cãi vã chí chóe. Hến Sò thì ngóng ra ngóng vào mãi, rốt cuộc rủ nhau mò mẫn lên gọi ba mẹ. Mẹ

Hà nghe loáng thoáng giọng con gái í a í ới, ngó lên thấy cửa chưa đóng bất chợt ngưng chín cả người. Ba Hậu thì nhanh trí hơn, ngay lập tức gọi tụi nhóc to thật to.

-“Hén à? Hôm nọ ba nghe Hén kể Hén biết đếm tới một nghìn rồi phải không?”

-“Mười nghìn rồi cơ ba Hậu ạ, anh Khôi dạy Hén thêm rồi ý, em Sò cũng biết đếm tới một trăm rồi nha, ba tin không ba?”

-“Tụi con đếm đi rồi ba tin, em Sò đếm tới một trăm rồi chị Hén tiếp tục đếm, đừng nguyên tại chỗ đếm nha. Đếm xong mẹ Hà sẽ có quà thưởng.”

Hai cục bông nhỏ được cái nhẹ dạ cả tin lắm, ngoan ngoãn vâng vâng dạ dạ rồi đứng ngay bậc cầu thang đông dặc đếm rõ to. Ba mẹ các em chớp thời cơ nhanh chóng chinh đốn lại mọi thứ rồi lao ra ôm tụi nhỏ. Ba bỗng chị Hén, mẹ bế em Sò, cả nhà lục vali của mẹ Hà, tìm tìm tòi tòi được bao nhiêu quà nha, cười khúc kha khúc khích vang cả phòng.

Kỳ nghỉ ấy, ngọt ngào lắm.

Thấm thoát lại tới ngày mẹ Hà bay sang Pháp đi học tiếp. Lần này cả Hén Sò lẫn ba Hậu đều ra sân bay tiễn mẹ, mẹ nhìn con mếu máo, nhìn chòng mắt mũi đỏ hoe mà ruột gan quặn thắt.

Hôm ấy tụi nhỏ thức khuya lắm, ba chơi với các nàng mãi, tới giờ máy bay chuẩn bị cất cánh anh còn bỗng lữ trẻ ra bên ngoài xem.

Ba chỉ cho Hén Sò mẹ Hà đang ngồi trong đó, Hén sụt sịt chúc mẹ Hà thượng lộ bình an, em Sò nhớ mẹ khóc tức tưởi, nghẹn ngào dặn mẹ Hà học nhanh nhanh cho xong còn về mẹ Hà nhé.

Ba Hậu rơm rớm, ba cha con ôm nhau tủi thân ghê gớm.

Rồi đột nhiên, từ phía sau, có một người phụ nữ, lao tới ôm lấy họ. Bé Hén bé Sò la hét sung sướng, ba Hậu ứa nước mắt, run run hỏi mẹ Hà sao lại ở đây? Mẹ Hà bật khóc, mẹ bảo mẹ bỏ học, mẹ ở nhà thôi, ba Hậu có chê mẹ không?

Ba Hậu còn khóc to hơn cả mẹ Hà, cả nhà bốn người quấn quít lấy nhau, nức nở ầm ĩ, não loạn cả sân bay. Ba Hậu hôm nay nhạy cảm quá, bị mấy chú thanh niên trêu bám vợ, sợ vợ. Nhưng ba

chẳng nói gì sất, căn bản kể cả sợ vợ thật thì cũng có làm sao?

Sợ vợ mình chứ có phải sợ vợ ông hàng xóm đâu mà phải thẹn?
Sợ vợ mà có cơm ăn ba bữa, quần áo mặc cả ngày, đêm đêm có vợ
để ôm ấp hít hà thì còn gì bằng?

Từ giờ trở đi, anh mãi sợ vợ luôn.

Vì sao ấy à?

VÌ VỢ LÀ VỢ ANH!

Đôi khi, trải qua sóng gió, ta mới thấu hiểu, lòng người nông sâu.

Một ngày nào đó, sau bao giông tố cuộc đời, ta mới cảm nhận
được, bình an, cũng chính là một loại hạnh phúc.

HẾT.

Nơi có nắng, có gió và yêu thương đọng đầy.

Rull, 22/03/2017

Lan Rua's Story – Porcupine & Duck Family.